

Giới thiệu Vĩ Gian Phong

Tên gốc: 苇间风

Edit: Tiểu Vũ

Tình trạng raw: Hoàn 80 chương + 5 ngoại truyện

Nội dung của câu chuyện này xoay quanh về Kiều Tích và Minh Ngật. Thật sự lúc ban đầu khi cô mới đến Minh gia, cũng là do ba mẹ cô đã mất lại là chiến hữu của Minh gia. Nhưng khi cô vừa đến đã làm cho Minh phu nhân cảm thấy rất lo lắng ưu sầu-----

"Tiểu cô nương này xem ra rất thành thật đáng hoàng, nhưng chỉ có điều, chỉ có điều..."

Chỉ có điều là lớn lên có chút quá xinh đẹp rồi.

Thiếu nữ thiếu nam 15-16 tuổi ở cùng dưới một mái nhà, làm sao có thể không khiến một người mẹ lo lắng chứ?

Minh Tuấn hiểu được nỗi lo lắng của vợ mình, lập tức an ủi:

"Em yên tâm, con trai em, bình thường ngoại trừ công thức Toán học, thì nó có để ý đến cái gì nữa đâu, đúng không? Con gái lão Thẩm mỗi ngày đều theo đuổi đến tận nhà nó cũng có nhìn người ta lấy một cái đâu?"

Không lâu sau đó.

Minh Tuấn: Mặt đâu, thật sự vô cùng đau.

Tag: Thanh mai trúc mã, song phương yêu thầm, truyện ngọt vườn trường, phấn đấu thi đua.

Nhân vật chính: Kiều Tích, Minh Ngật.

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Kiều Tích ngồi trên ghế salon trong phòng khách, đầu hơi cúi xuống, thế nhưng hai vai lại cứng ngắc, thắt lưng thì thẳng tắp.

Bố Kiều là một quân nhân nghiêm túc, cứng nhắc, đối với dáng dấp điệu bộ của con gái yêu cầu rất nghiêm khắc. Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần ở trong phạm vi tầm mắt của bố, vai cô không thể rũ xuống, lưng cũng không thể khom.

Bây giờ, dù bố Kiều đã mất, thói quen của ông tạo thành cho con gái vẫn được giữ lại.

Bên cạnh đột nhiên có một người đi tới.

Là Minh Uyển.

Minh Uyển năm nay 14 tuổi, nhỏ hơn Kiều Tích 1 tuổi, đang học sơ tam (*).

(*) Sơ tam là lớp 9 bên mình đó, mình để sơ tam cho nó giống kiểu học của TQ nhé!

Cô bé đối với người chị mới tới này rất tò mò, vây quanh cô hỏi lung tung này kia: "Chị Tiểu Kiều, thím nói về sau chị sẽ ở lại nhà của chúng em!"

Tuy rằng trời sinh tính tình hoạt bát, thế nhưng đột nhiên phải tới một nơi hoàn toàn lạ lẫm với mình khiến Kiều Tích không sao tránh được cảm giác sợ hãi lo lắng.

Đối mặt với sự xét hỏi của cô bé này, cô trả lời cũng không được mà không trả lời cũng không được, rõ ràng là thập phần luống cuống.

Nhưng cô bé dùng đôi mắt sáng trong suốt nhìn chăm chú Kiều Tích khiến cô không có lý do nào để im lặng cả.

Suy nghĩ hồi lâu, Kiều Tích bắt đầu dĩ, rầu rĩ đáp: "Chị cũng không biết."

Lời Kiều Tích vừa nói chính là lời thật lòng.

Cô thật sự không biết.

Sau khi được được bác Minh - người được mọi người xung quanh gọi là "Thủ trưởng" đưa đi từ nhà chú cô tới đây, cô liền hoàn toàn không biết số phận tương lai của mình sẽ ra sao.

Từ Tây Kinh đến thủ đô, dọc đường đi có người người đặc biệt tiếp đãi, có chuyên cơ đặc biệt đưa đón... Đối với những người, những việc được tiếp xúc trong khoảng thời gian ngắn này, cô đều cảm thấy xa lạ và mờ mịt.

Minh Uyển nháy nháy đôi mắt sáng và to kia nhìn cô, "Thím Lưu còn nói, chị là từ Tây Kinh đến, ba chị và ba em trước kia thật sự là chiến hữu sao?"

Kiều Tích suy nghĩ một chút, chỉ có thể đáp: "Chắc là vậy."

Bác Minh nói bác ấy với bố cô trước kia là chiến hữu, bố cô còn từng vì bác ấy mà trúng một viên đạn.

Chắc là vậy...

Nếu không phải như vậy thì đối với một người không thân cũng chẳng quen như cô, nhân vật lớn quyền cao chức trọng như bác Minh sao có thể đặc biệt mang cô đi trung tâm thương mại mua búp bê đồ cô vui vẻ chứ?

"Vậy em yên tâm rồi!" Minh Uyển rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, cười đến thập phần xán lạn, "Chỉ cần chị không phải chị em, chúng ta có thể làm bạn bè tốt của nhau!"

Vừa nói xong, không để ý đến Kiều Tích ngồi đối diện đầu đầy vạch đen, Minh Uyển liền "Bạch bạch bạch" chạy ra ngoài, ôm một con chó Samoyed (*) rồi lại chạy vào.

(*) Samoyed này, mình cực kỳ thích chó luôn ý, Samoyed này cũng rất đẹp ý.

Cô bé cầm chân trước của con Samoyed lên vẫy vẫy chào hỏi Kiều Tích: "Bambi, giới thiệu với em một chút, đây là chị Tiểu Kiều."

Kiều Tích từ nhỏ đã rất thích động vật nhỏ, lúc này đột nhiên thấy con Samoyed xinh đẹp kia thì trái tim liền mềm mại ngay lập tức.

Cô gơ tay vuốt vuốt chân của nó, cười đến hai mắt cong cong, để lộ ra một chiếc răng nanh, "Bambi, chào em nhé!"

Giới thiệu Bambi cho Kiều Tích xong, Minh Uyển liền lôi kéo cô đi thăm quan căn nhà này từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài một vòng.

Nhà của Minh gia chính là một biệt thự nhỏ 3 tầng, thím Lưu bảo mẫu ở tầng 1, tầng 2 là hai anh em Minh gia, vợ chồng Minh Tuấn thì ở tầng 3.

Minh Uyên lôi kéo Kiều Tích đến cửa phòng của mình, chỉ chỉ một đầu khác của hành lang, "Phòng ngủ và thư phòng của anh em ở bên kia."

Cô bé thè lưỡi, có chút ủy khuất: "Anh ấy đáng ghét lắm, nói em ngốc, không muốn ở cùng một bên này với em."

Kiều Tích cắn môi dưới, chẳng biết tại sao, tâm tình đột nhiên trở nên có chút thấp thòm.

Minh Uyên kỳ quái hỏi: "Chị làm sao vậy?"

Kiều Tích cúi đầu xuống, thanh âm có chút chán chường: "Không có gì..."

Minh Uyên lại là một người thích đào sâu sự việc: "Chị rốt cuộc muốn nói gì đó?"

Rốt cuộc vẫn chỉ là một tiểu cô nương 15 tuổi, trong lòng nghĩ gì đó, Kiều Tích vẫn là nhịn không được nói ra: "Anh em ý,... có vẻ thật là hung dữ."

Vốn dĩ đang vui mừng nói xấu anh trai mình, thế nhưng vừa nghe người khác nói anh mình như thế, Minh Uyên ngay lập tức liền không vui.

Lúc này, cô bé lớn tiếng phản bác: "Không phải đâu! Anh ấy chỉ là không nói mấy lời dễ nghe thôi, đối với người ngoài có chút hung dữ, thế nhưng đối với em vẫn rất tốt."

Thế này không phải là cũng một ý nghĩa với câu cô vừa nói à?

Kiều Tích chính là một người ngoài... Cô còn muốn nói là, chị bảo anh ấy hung dữ cũng không có sai mà!

Nhưng mà, cô bé trước mặt cô lúc này giống như tức giận thành con cá nóc phồng miệng (*) vậy, có vẻ chỉ cần đâm một cái là sẽ bùng nổ, thế nên Kiều Tích vẫn phải luồn cuống tay chân trấn an cô bé: "À, ừm, chị nói sai, xin lỗi mà."

(*) Cá nóc lúc phồng miệng sẽ thế này này, con cá này cũng có độc đó.

Cùng lúc đó, trong phòng ngủ tầng 3.

Chúc Tâm Âm ngồi trước bàn trang điểm, đưa lưng về phía chồng không nói một lời.

Minh Tuấn đứng sau lưng bà, buồn bực đến mức hai lông mày đều nhíu chặt lại.

Vợ mình từ trước đến nay đều đặc biệt đoan trang, ôn nhu hiền thực, luôn luôn lo liệu cho gia đình thật tốt, cũng không phải người có tính cách cáu kỉnh, giận dữ.

Chính bởi vì tính cách của vợ thay đổi nên khiến cho Minh Tuấn càng thêm bứt rứt.

Ông kiên trì giải thích: "Anh thấy đứa trẻ này rất thành thật, nghe lời, sẽ không mang phiền phức đến cho em đâu."

"Đây không phải vấn đề con bé có nghe lời hay không." Chúc Tâm Âm lớn tiếng mạnh mẽ nói, "Anh không duyên không có đưa một người sống về nhà, vì sao không cùng em thương lượng trước một tiếng? Anh rốt cuộc có xem em là nữ chủ nhân cái nhà này không?!"

Minh Tuấn xoa xoa mi tâm, bất đắc dĩ nói: "Em chính là bà chủ, trong nhà nhiều thêm một người cũng không khiến em mệt mỏi, em bình thường chăm sóc con bé một chút là được, Uyên Uyên cũng là con gái, lo cho một người với hai người không phải cũng không khác biệt lắm sao?"

"Minh Tuấn, con người này của anh thật đúng là----" Chúc Tâm Âm bị câu nói của ông làm cho cực kỳ tức giận, vành mắt bắt đầu đỏ lên, "Anh liều mạng cho sự nghiệp, em đã giúp anh làm tốt công việc ở hậu phương. Nhiều năm như vậy, em giúp anh nuôi hai đứa con một trai một gái lớn đến bây giờ, thì ra anh nửa đêm cũng không nhớ rõ em tốt thế nào, chỉ cho rằng em là bà chủ? Được được được, anh đã nghĩ vô tâm như thế thì về sau con trai con gái đều để anh chăm sóc, đúng rồi, còn đứa con gái của chiến hữu anh đưa tới nữa, anh cũng chăm sóc cả đi!"

"Này, này, là anh nói sai." Mắt thấy Chúc Tâm Âm thật sự nổi giận, Minh Tuấn nhanh chóng đi đến ôm vai bà dỗ dành, "Em nuôi lớn hai đứa con, thật không dễ dàng gì."

Chúc Tâm Âm không lên tiếng.

Suy nghĩ một chút, Minh Tuấn đành phải xoay cả người bà lại đối mặt với mình.

Ông thờ dài, "Lúc trước nếu như không có bố của Tích Tích giúp anh cầm một viên đạn, anh làm sao còn có cơ hội quay về với em và con trai chứ?"

Nghe ông nhắc lại chuyện xưa, vành mắt Chúc Tâm Âm lần thứ hai phấp phỏng.

Khi đó bà cùng Minh Tuấn vừa mới kết hôn vài năm, con trai vừa mới được 1 tuổi, Minh Tuấn bị bộ đội phái đi làm nhiệm vụ nguy hiểm hạng nhất, lúc đi vẫn là người khỏe mạnh bình thường, thế nhưng đợi đến lúc đột nhiên có người trong quân đội tới thông báo bà đi đến bệnh viện Tây Bắc, lúc gặp lại, chồng bà đã chất chồng vết thương lớn nhỏ trên người.

Cho nên mới nói, ở trên đời này, mỗi người đều có số phận của riêng mình.

Minh Tuấn toàn thân bị thương, cả người một bộ dạng bệnh tật, thế nhưng do sức lực tuổi trẻ tốt, qua 4 tháng tĩnh dưỡng, cả người lại khôi phục lại như ban đầu.

Mà người giúp ông cầm một viên đạn - Kiều Lập Quốc, bởi vì viên đạn nằm ở giữa đùi phải, xương bánh chè cơ hồ bị bắn đến vỡ tan.

Từ lúc đó về sau, đùi phải Kiều Lập Quốc rốt cuộc bị tàn phế, điều dưỡng mấy tháng, sau đó nhanh chóng giải ngũ chuyển nghề.

Thật ra năm đó khi ở Lục quân, Minh Tuấn và Kiều Lập Quốc đều là những bộ đội xuất sắc nhất, thực lực ngang nhau, thế nhưng sau tai nạn đó, cuộc sống của hai người lại có sự khác nhau rất lớn.

Minh Tuấn chính bản thân làm việc xuất sắc, sau đó lại mượn lực nhà vợ mà từng bước thăng chức, bây giờ chưa đến 50 tuổi đã được cất nhắc lên làm phó cục trưởng, tiền đồ bất khả hạn lượng (*).

(*) Như kiểu là tiền đồ vô hạn đó, bản raw đề từ này nên mình cũng đề =)))

Trái lại với ông, Kiều Lập Quốc xuất ngũ chuyển nghề thì bị xếp vào một đơn vị sự nghiệp địa phương, mặc dù lương khá cao, công tác lại thanh nhàn thế nhưng đối với một người đã từng nổi danh khắp quân đội lúc đó thì thật sự vẫn là chịu thiệt thòi.

Những năm gần đây, đối với anh em cùng sinh cùng tử này của mình, Minh Tuấn vẫn là lòng mang áy náy.

Lúc đầu ông cùng Kiều Lập Quốc còn có liên lạc với nhau, thế nhưng về sau, ông càng lên càng cao, đại khái không muốn bị người ta nói là muốn leo cao, Kiều Lập Quốc liền bắt đầu có ý định tránh ông, về sau nữa, hai người liên cắt đứt tất cả liên lạc.

Tháng trước, chiến hữu năm xưa tụ họp, Minh Tuấn địa vị cao, vốn là sẽ không tham gia trường hợp này, thế nhưng ông lại cố tình muốn đi, chính là vì muốn hỏi thăm tung tích của Kiều Lập Quốc.

Mười mấy năm đã qua, chiến hữu năm đó cũng mỗi người một nơi, trời nam biển bắc, nên gần như không ai biết, sau đó vẫn là một chiến hữu đã chuyển nghề nói cho ông biết, năm trước ông ấy có gặp qua Kiều Lập Quốc một lần, lúc ấy Kiều Lập Quốc đã từ chức ở đơn vị cũ rất lâu rồi, xuống vùng biển mở một công ty buôn bán bên ngoài.

Minh Tuấn lập tức lần theo manh mối đó đi tìm, thế nhưng trăm triệu lần không ngờ rằng, hóa ra Kiều Lập Quốc cũng đã qua đời vì tai nạn giao thông năm ngoái rồi, chỉ để lại một đứa con gái tên là Kiều Tích.

Mẹ Kiều Tích từ lúc Kiều Lập Quốc bị thương rồi xuất ngũ đã cùng ông ly hôn, để lại đứa con gái khiến bà không hài lòng lại.

Nhiều năm như vậy đều là hai bố con sống nương tựa lẫn nhau, đến khi Kiều Lập Quốc qua đời, Kiều Tích liền bị gửi nuôi ở nhà mấy chú bác.

Minh Tuấn thờ dài, giọng nói tràn đầy sự bất đắc dĩ: "Lúc anh đến, tiểu cô nương đó giống như một đứa ăn mày vậy, đợt này ở nhà bác 2 tháng, đợt sau lại ở nhà chú 3 tháng... Em bảo anh nên làm thế nào? Anh chẳng lẽ cứ để con bé sống kiểu này đây mãi đó như thế?"

Chúc Tâm Âm cũng không phải người nhẫn tâm xấu xa, lúc trước câu kinh cũng là do tức giận chồng không đem chuyện này thương lượng trước với bà thôi.

Lúc này nghe Minh Tuấn nói vậy, mắt của bà lập tức đỏ ửng lên.

Cô cũng là mẹ của một đứa con gái, nếu Minh Uyên mà phải chịu ủy khuất như vậy, chỉ là nghĩ thôi là bà đã thấy đau lòng muốn chết rồi.

Nhìn thấy thái độ của vợ đã mềm xuống, Minh Tuấn rút cuộc cũng thờ phào nhẹ nhõm một hơi, an ủi bà một câu: "Tích Tích rất nghe lời, sẽ không gây phiền phức cho em đâu."

"Tiểu cô nương xem ra rất nghe lời." Chúc Tâm Âm lo lắng ưu sầu nói, "Nhưng chỉ có điều, chỉ có điều..."

Nhớ tới cô bé bà thoáng nhìn thấy lúc này, dáng người thẳng tắp, mặt mày thanh tú xinh đẹp, gương mặt trắng nõn cũng với ngũ quan cân đối, vừa nhìn đã biết sẽ là một mỹ nhân trong tương lai.

Tiểu cô nương ngoan tốt vạn tốt, nhưng chỉ có điều lớn lên thật sự có chút quá xinh đẹp.

Trong nhà cũng không phải chỉ có mỗi Uyên Uyên.

Ngoài trừ Uyên Uyên, trong nhà còn có một thiếu niên choai choai 16 tuổi.

Cõi lòng bà đầy tâm tư, thiếu nam thiếu nữ đang độ tuổi thanh xuân mon morn cùng nhau ở chung dưới một mái nhà, sẽ phát sinh chuyện gì, ai cũng không biết chính xác.

Bà là người làm mẹ, làm sao có thể yên tâm?

Minh Tuấn nhìn ra lo lắng của vợ, lập tức liền vỗ bàn tay bà trấn an: "Em yên tâm, con trai em, bình thường ngoại trừ công thức Toán học, thì nó có để ý đến cái gì nữa đâu, đúng không? Con gái lão Thẩm mỗi ngày đều theo đuôi đến tận nhà nó cũng có nhìn người ta lấy một cái đâu?"

Nghe chồng nói vậy, bà lại cảm thấy không phải là không có lý.

Nhớ tới thằng nhóc 16 tuổi nhà mình, giống như một thiếu niên đầu gối chưa mở mang kiến thức thực tế vậy, Chúc Tâm Âm rút cuộc cũng yên tâm hơn không ít.

Suy nghĩ một chút, bà lại hỏi: "Tiểu cô nương kia hiện tại đến đây, vấn đề đi học anh giải quyết được chưa?"

"Em yên tâm, anh cho người đi làm rồi." Minh Tuấn vỗ vỗ lưng vợ: "Ngay trường trung học phụ thuộc."

Lúc có ý định mang Kiều Tích về đây thì ông đã cho người đi giải quyết vấn đề hộ khẩu và học tập rồi, tuy rằng vẫn còn đang trong quá trình làm thủ tục thể nhưng cũng không có cản trở gì quá lớn, đến tháng 9 có thể thuận lợi nhập học.

Nói đến việc này, Minh Tuấn lại nghĩ đến một việc, "Lúc anh đi đón con bé, thành tích thi trung học vừa mới được công bố."

Khi ông nói những lời này thì trên mặt còn mang theo một niềm tự hào, vì vậy Chúc Tâm Âm càng thêm mơ hồ, "Thế nào?"

"Tiểu cô nương có thành tích tốt," giọng nói của Minh Tuấn có chút dạt dào đắc ý, phảng phất như so với con trai của mình giành được huy chương vàng còn vui vẻ hơn, "Lần này con bé thi trung học, đứng thứ 3 toàn thành phố, đứng thứ nhất toàn khu vực!"

Chúc Tâm Âm nghe xong liền có chút kinh ngạc, nhưng cũng không có quá giật mình.

Dù sao con trai nhà mình cũng ưu tú từ nhỏ, bà đối với những thứ hạng... hàng đầu này đã sớm có sự miễn dịch rồi.

Nhưng mà, đối với thành tích thứ 3 toàn thành phố và thứ nhất toàn khu vực thì vào trường trung học phụ thuộc A cũng không tính là đi cửa sau.

Các trường bố đều thích những đứa bé thông minh hiểu chuyện, Chúc Tâm Âm cũng không nằm ngoài những người ấy.

Lúc này bà cảm thấy cô bé nhu thuận, điềm đạm nho nhã ở dưới tầng kia càng ngày càng thêm thuận mắt.

Nhận ra điều này, bà lôi kéo chồng đứng dậy, hướng cánh cửa đi tới, "Đi xuống trước đi, để con bé ở dưới tầng lâu như vậy, nếu còn không đi xuống thì nó lại cho rằng em đối với nó có thành kiến."

Vợ chồng hai người đi xuống, lúc xuống đến cầu thang từ tầng 2 xuống tầng 1, có thể nhìn thấy phòng khách dưới tầng có hai cô bé tuổi xấp xỉ nhau đang ngồi trên salon, vây quanh Bambi chơi đùa, nói cười liên tục.

Minh Tuấn nhìn không được cười một tiếng, sau đó quay đầu nhìn vợ nói: "Còn có con bé nữa mà."

Chúc Tâm Âm vẫn chưa phản ứng kịp, nghi ngờ nhìn ông một cái.

Minh Tuấn nhìn thoáng qua con gái đang nhao nhao như khi dưới tầng, giải thích: "Anh của con bé mà có chút gió thổi cỏ lay nào thì nó không phải là người đầu tiên đứng ra mách lẻo hay sao? Có con gái giúp em nhìn chăm chăm như vậy, em cứ yên tâm đi."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Đã lâu không gặp! Con người sắt đá là tôi lại trở về rồi!

Muốn thấy cánh tay của mọi người a ~

Chương này tặng 200 bao lì xì nha, bình luận mới có cơ hội nha, đến trước được trước nha ~

Tiểu Vũ: Chào mọi người, chúc mọi người đọc truyện vui vẻ! Nhớ vote và like cho mình nha! Yêu mọi người, mua mua mua <3

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Chương 2:

Đến giờ ăn cơm, Chúc Tâm Âm gọi hai cô bé ở trên tầng xuống ăn cơm.

Thức ăn đã được đặt gọn gàng trên bàn, bốn người ngồi xuống, Chúc Tâm Âm dịu dàng mở miệng nói: "Tích Tích, đừng ngại, cứ coi như đang ở nhà mình nhé."

Minh Tuấn cũng vừa cầm đũa vừa hướng Kiều Tích nói: "Tích Tích, cháu ăn nhiều một chút, cơ thể còn đang phát triển, sao có thể gầy như thế được?"

Nói xong còn nhướn nhướn lông mày, ý bảo cô nhìn thiếu nữ đang ngồi gặm xương bên cạnh một chút, thanh âm mang thêm vài phần ý cười: "Thấy không? Nó ăn như thế cơ mà, cháu học nó nhiều một chút!"

Kiều Tích vốn dĩ còn rất khắn trương, tay chân cũng không biết nên đặt ở đâu, lúc này nghe Minh Tuấn nói một câu trêu đùa liền lập tức cười khúc khích.

Minh Uyển vẫn không hiểu gì, đợi đến lúc gặm xong miếng xương mới hậu tri hậu giác phát hiện ra có gì có sai sai, ngay lập tức thẹn quá hóa giận nói: "Bô!"

Minh Tuấn nín cười ho nhẹ một tiếng, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, giọng nói hơi trầm xuống: "Anh con đâu? Tiểu tử thối này sao suốt ngày chạy ra ngoài thế hả?"

"Nói linh tinh gì đấy?" Chúc Tâm Âm trừng mắt nhìn ông, "Chuyện của con anh nửa điểm cũng không thèm quan tâm, cái gì cũng phải để em nói với anh? Con nó tuần này đi Zurich tham gia thi đấu!"

Nghe vợ nói xong, Minh Tuấn mới phản ứng được.

Trách nhăm con trai, Minh Tuấn có chút ngượng ngùng, "Anh nhớ thành tháng 6 nó mới đi thi... Để một mình nó đi à? Không ai đi cùng sao?"

Minh Uyển đang riu ra rít rít nhanh chóng xen mồm nói: "Cả nước có tất cả 6 người dự thi, anh lần này đi Thụy Sĩ có thầy Giang dẫn đội!"

Cô bé nói xong liền quay đầu nhìn Kiều Tích nói: "Chị Tiểu Kiều, em nói với chị nhé, anh em rất rất lợi hại đó! Anh ấy lần này đi là tham gia kỳ thi IMO (*) đấy, IMO chị biết không? Chính là cuộc thi Olympic Toán học quốc tế đó! Anh em thông minh như vậy, lần này nhất định có thể dễ dàng lấy được Huy chương vàng!"

(*) IMO: International Mathematical Olympiad.

Kiều Tích bị dọa đến mức nuốt một ngụm lớn nước miếng.

Giỏi, thật sự quá giỏi rồi... Đây là ý nghĩ duy nhất hiện ra trong đầu Kiều Tích lúc này.

Cô đương nhiên biết cuộc thi IMO này.

Trường Tây Kinh Nhất Trung ở quê cô, cũng chính là trường trung học tốt nhất toàn khu Tây Bắc, thế mà hơn 10 năm qua, Tây Kinh Nhất Trung cũng mới chỉ có duy nhất một chiếc huy chương Bạc mà thôi.

Vị sư huynh "Huy chương Bạc" này sau đó được tuyển thẳng vào đại học P nổi tiếng, sau khi tốt nghiệp lại được cử đi nước ngoài đào tạo chuyên sâu, nhiều năm qua vẫn luôn được các thầy cô giáo ở Nhất Trung nhắc đến với các học sinh khóa dưới, vì vậy cho tới tận bây giờ vị sư huynh này cũng đương nhiên trở thành một truyền kỳ trong lòng rất nhiều học sinh và thầy cô giáo ở Nhất Trung.

Thế nhưng Chúc Tâm Âm lại không cho rằng như vậy, bà trừng mắt nhìn Minh Uyển một cái, giọng nói có vài phần không vui: "Uyển Uyển."

Minh Uyển lè lưỡi, chột dạ cúi đầu, "Được rồi được rồi, con biết rồi, không uống mỗi sữa nữa."

"Không phải nói con cái này." Giọng điệu của Chúc Tâm Âm lại nghiêm khắc hơn vài phần, "Những người cùng anh con tham gia cuộc thi đều là những người rất lợi hại, không có người nào là có thể tùy tiện lấy được huy chương Vàng hết. Nói như con vừa rồi, không chỉ không tôn trọng đối thủ của anh con mà còn không tôn trọng những nỗ lực của anh con nữa."

Minh Tuấn ngồi một bên thấy thế liền nhanh chóng vỗ đầu con gái, ý muốn hòa giải: "Con còn ăn nữa! Mẹ con vừa nói gì đã nghe thấy chưa?"

Minh Uyển bất đắc dĩ gật đầu.

Rõ ràng, Minh Uyển vẫn không đồng ý với cách nghĩ của Chúc Tâm Âm, cô bé vẫn cố chấp cho rằng anh của mình rất lợi hại.

Về phần Kiều Tích, cô và Minh Uyển có ý kiến hoàn toàn giống nhau.

Theo cô thấy thì, ngoài mấy quốc gia đặc biệt mạnh về Toán học thì những quốc gia còn lại giống như chỉ cử một đội 6 người đến tham gia cọ xát để học hỏi thêm mà thôi, mà 6 người đó nhiều nhất cũng chỉ chọn ra từ khoảng hơn 10 vạn học sinh trung học của quốc gia đó.

Còn 6 người của đội Trung Quốc thì lại khác, 6 người này chính là những thiên tài được chọn ra từ trong ngàn vạn học sinh trung học.

Tỷ lệ là 1 trên 1 nghìn vạn.

Kiều Tích thực sự không thể nào tưởng tượng được ra, nam sinh cùng tuổi chưa từng gặp mặt này, sẽ là người như thế nào.

Sau khi ăn cơm xong, mọi người ra ngoài phòng khách ngồi ăn hoa quả. Chúc Tâm Âm chọn một miếng dưa vàng đưa tới trước mặt Kiều Tích, giọng nói ôn hòa: "Trước đây Tích Tích ở nhà thì kỳ nghỉ hè sẽ làm gì?"

Nghỉ hè...

Trước đây khi bố còn sống, mỗi kỳ nghỉ hè đều sẽ báo danh cho cô đi học các lớp huấn luyện, đợi đến khi bố rảnh rồi, ông sẽ rút ra 2 tuần đưa cô đi du lịch.

Chỉ là lúc bố không còn nữa, nghỉ hè Kiều Tích đều phải ở trong cửa hàng của bác cả phụ giúp việc làm ăn.

Kiều Tích chần chừ vài giây, sau đó nói: "Chính là... ở nhà đọc sách ạ."

"Như vậy à." Chúc Tâm Âm suy nghĩ một chút, sau đó liền mạnh mẽ vang dội sắp xếp xong xuôi cho cô, "Bác Minh đã nói gì với cháu chưa? Chờ đến khi khai giảng, cháu sẽ giống như Uyển Uyển cùng học ở trường Trung học phụ thuộc... Trường Trung học phụ thuộc có trại hè cho học sinh mới, cháu cũng đi tham gia một chút nhé, vừa khéo có thể làm quen với các bạn sớm hơn."

Minh Uyển đang ngồi khoanh chân trên ghế salon chơi trò chơi, nghe thấy cuộc đối thoại của mẹ và Kiều Tích, cô bé liền để điện thoại xuống, ghé đầu lại gần-----

"Mẹ, sau này chị Tiểu Kiều sẽ ở đâu?"

Câu này vừa cất lên, Chúc Tâm Âm liền không nhận được oán hận chồng mình.

Minh Tuấn trước đó không cùng bà thương lượng nữa câu, vô thanh vô tức đã đem tiểu cô nương về đây, như là rất sợ bà phản đối vậy.

Bây giờ thì hay rồi, không phải việc gì cũng rơi xuống đầu bà à.

Lúc này trong đầu bà hoàn toàn chẳng có chuẩn bị gì cả, người nào không biết còn tưởng bà cố ý muốn lạnh nhạt, không tiếp đón tiểu cô nương kia.

Không đợi Chúc Tâm Âm mở miệng, Minh Uyển đã giành nói trước: "Mẹ, để chị Tiểu Kiều ở phòng bên cạnh phòng con được không?"

Chúc Tâm Âm nhìn con gái một cái, giọng nói khiển trách: "Ở phòng bên cạnh con sẽ bị con làm phiền đến chết."

Minh Uyển thề son sắt: "Con đảm bảo sẽ không đi làm phiền chị Tiểu Kiều!"

Chúc Tâm Âm suy nghĩ một chút, sau đó liền quay đầu nhìn về phía Kiều Tích, kiên nhẫn giải thích cho cô: "Những phòng khác còn cần dọn dẹp một chút, đêm nay cháu cứ ở tạm phòng bên cạnh phòng Uyển Uyển nhé, chờ ngày mai cháu có thể chọn lại một phòng mà mình thích để ở, được không?"

Bác gái Chúc hỏi như vậy khiến Kiều Tích có chút thụ sủng nhược kinh, nhưng nhiều hơn một chút vẫn là cảm giác sợ hãi, ngay lập tức vội vàng nói: "Không cần phải chọn lại đâu ạ, cháu ở phòng bên cạnh phòng Uyển Uyển là rất tốt rồi ạ!"

Ăn hoa quả xong, Chúc Tâm Âm liền dẫn Kiều Tích lên phòng.

Căn phòng rất lớn, chỉ là trong đó trang trí rất đơn giản, thiết bị được lắp đặt cũng theo phong cách đơn giản hóa. Màu chủ đạo của căn phòng là ba màu trắng đen xám, gần cửa sổ sát đất có một giá sách cực lớn được đặt dựa vào tường, trên giá cũng để rất nhiều sách với những nội dung thể loại khác nhau.

Chúc Tâm Âm giải thích với cô: "Phòng này trước kia là phòng của anh trai Uyên Uyên, sau đó nó chê Uyên Uyên ảm ỉ, liền chuyển đến phòng ở đầu bên kia ờ. Đồ của thằng bé còn chưa chuyển hết, những quyển sách kia đều là của nó. Cháu cứ ở tạm vài ngày nhé, đợi đến cuối tuần bác tìm người đến dọn giá sách đi."

Kiều Tích cắn cắn môi.

Cô rất rõ ràng tình cảnh bây giờ của mình, sau khi bố qua đời, cô vẫn luôn nay đây mai đó, lúc ở nhà bác lúc ở nhà chú.

Lúc ở nhà chú ba, cô còn có thể ngủ trên một cái giường nhỏ trong phòng em gái họ, thế nhưng nếu đến phiên đến nhà bác cả ở thì cô cũng chỉ có thể trải chiếu nằm ngủ trên đất trong phòng chị họ thôi.

Bây giờ gia đình bác Minh có thể cho cô một căn phòng an ổn để cô có chỗ nương mình, điều này đối với cô đã là một sự may mắn lớn lao rồi.

Huống chi, Kiều Tích biết, chính mình tùy tiện vào ở Minh gia đã quấy rầy đến bác gái Chúc rất nhiều rồi, lúc này sao có thể không biết xấu hổ mà lại đi làm phiền bà chứ?

Nhận ra điều này, cô vội vàng mở miệng nói: "Bác gái, căn phòng này rất lớn, giá sách để ở chỗ này cũng không sao cả, không cần phải để ý đến cháu đâu ạ."

"Đưa bé ngốc," Chúc Tâm Âm nhìn cô, oán trách thờ dài, tuy rằng vẫn là giọng nói nhã nhặn thế những ánh mắt nhìn Kiều Tích đã hơi hơi thay đổi.

Dùng vài giây, Chúc Tâm Âm liền lên tiếng, lúc này bà dùng giọng nói giống như không cho phép người đối diện phác bác: "Giá sách để ở đây khiến căn phòng không được đẹp lắm. Đồ dùng trong phòng cũng toàn là đồ dùng của con trai, nên đổi một chút... Cuối tuần bác sẽ bảo Tiểu Trương lái xe đưa cháu ra ngoài chọn một chút đồ dùng trong phòng mà cháu thích."

Nói xong Chúc Tâm Âm liền đi ra khỏi phòng, để lại Kiều Tích một mình ở trong phòng.

Kiều Tích mờ mịt đứng tại chỗ, có vài phần không biết phải làm sao.

Cô cũng không biết mình nói sai cái gì, sao lại khiến cho bác gái Chúc tức giận.

Thật ra trước đây cô không như thế này.

Kiều Tích ôm đùi ngồi ở cuối giường, đột nhiên cũng có chút khó chịu.

Lúc bố còn sống, cô chưa bao giờ biết, hóa ra một ánh mắt, một nụ cười mỉm của người khác cũng có thể kín đáo ẩn chứa những hàm nghĩa phong phú khác.

Sau này, những ngày đi ăn nhờ ở đậu đã tôi luyện cô trở thành một người có bản lĩnh quan sát sắc mắt của người khác.

Nhưng mà vừa rồi, cô vẫn không biết tại sao bác gái Chúc lại tức giận.

Lúc trước, mỗi khi các thím và bác gái tức giận, cô đều hiểu rõ ràng lý do tại sao họ lại tức giận.

Dù sao thì bất cứ việc gì cũng đều sẽ có lý do.

Có lẽ là bởi vì trong trường học mới phát sách phụ đạo, cần nộp tiền, có lẽ là bởi vì vóc dáng cô cao, quần áo cũ của mấy chị em họ cô mặc không vừa, cần phải mua mới.

Hay có lẽ bởi vì...

Kiều Tích cắn môi dưới: Cô biết rồi.

Không phải nguyên nhân nào cả, chỉ là bác gái Chúc không muốn để cho cô cùng con trai bác ấy có chút tiếp xúc nào với nhau, thế nên mới phải dọn hết những đồ cũ còn lại trong căn phòng này đi.

Thật ra... Kiều Tích cũng không phải là chưa gặp qua cách cư xử như vậy.

Chỉ là lúc này, không hiểu sao cô cảm thấy có chút khổ sở hơn mọi lần một chút.

Kiều Tích hít hít mũi, gắng hết sức để những giọt nước trong hốc mắt không chảy xuống.

Đối với bác gái Chúc mà nói, cô chẳng qua chỉ là một người xa lạ.

Đối với người xa lạ có lòng phòng bị là chuyện rất bình thường.

"Chị Tiểu Kiều!" Kiều Tích còn đang ngây ngô ngồi nghĩ linh tinh, đột nhiên có một cái đầu thò vào ở cửa.

Là Uyển Uyển.

Minh Uyển nồng nhiệt mời cô đến phòng cô bé cùng nhau xem hoạt hình, đối với khuôn mặt xinh đẹp cùng nụ cười sáng rỡ kia, Kiều Tích không thể nói ra lời nói rằng bản thân mình không thích xem hoạt hình.

Chỉ là chẳng được bao lâu, Kiều Tích liền hiểu được dụng ý của Uyển Uyển.

Khoảng 8 giờ tối, điện thoại để ở trên bàn của Minh Uyển rung lên mấy tiếng, một tin nhắn được gửi đến.

Là một hình ảnh.

Người gửi: Minh Ngật.

Minh Uyển ôm cánh tay Kiều Tích, chỉ còn nước chưa kêu trời trách đất-----

"Anh em trước khi đi đã sắp xếp bài tập cho em làm, thế nhưng em đều đi chép đáp án rồi gửi cho anh ấy! Anh ấy phát hiện ra nên bây giờ toàn gửi tin nhắn rồi bắt em làm luôn đề gửi, em chắc chắn sẽ không làm được đâu! Chị Tiểu Kiều, chị không phải là Trạng Nguyên sao? Bài này đối với chị khẳng định là rất đơn giản, chị cứu em với, cứu em với!"

Kiều Tích ngây người một lát, sau đó mới nói: "Anh, anh em không phải đang phải tham gia cuộc thi sao? Sao lại có thời gian..."

"Có có!" Minh Uyển lệ rơi đầy mặt cắt ngang lời nói của cô, "Anh ấy chính là biến thái! Dù cho chỉ được nghỉ 30 phút giữa thời gian gian làm bài thi anh ấy cũng phải nhận được đáp án của em!"

Thật sự, thật sự là hung dữ mà.

Kiều Tích lại một lần nữa bị giật mình.

"Thế nhưng..." Thanh âm của Kiều Tích thập phần lo lắng, "Nếu như chị giúp em làm..."

Thế không phải là nói dối sao?

"Chị mau cứu em!" Minh Uyển lắc lắc cánh tay của cô, "Ngay bây giờ, đi mà!"

Trong khi hai người còn đang giằng co, điện thoại của Minh Uyển lần thứ hai rung lên.

Tin nhắn mới-----

"10 phút."

"A a a a!" Minh Uyển sơ đến mức vừa ôm vừa lắc Kiều Tích, "Còn lại 9 phút thôi! Chị Tiểu Kiều, chị mau nhìn đề bài đi!"

Kiều Tích bị cô bé lắc một trận choáng váng hết đầu óc, cứ như vậy không trâu bắt chó đi cày, tiếp nhận điện thoại, mở hình ảnh ra.

"Thế nào thế nào?" Minh Uyển ở bên cạnh thập phần khẩn trương, "10 phút có thể làm được không?"

Kiều Tích có chút chần chừ: "Chị hình như sẽ không..."

Đề bài trong hình ảnh chính là một bài chứng minh hình học.

Thành tích Toán học của Kiều Tích rất tốt không sai, thế nhưng cô biết đó là do mức độ khó của môn Toán ở sơ trung (*) cũng bình thường, chỉ cần luyện tập nhiều thi gần như có thể làm được tất cả các bài.

(*) sơ trung: cấp 2 bên VN đó, còn trung học là cấp 3, mình để lá sơ trung với trung học nhé!

Nhưng... đề bài trước mặt này, cô thật sự không có chút phương hướng làm bài nào hết.

Minh Uyển ở một bên oa oa kêu to: "Chị Tiểu Kiều, chị không phải Trạng Nguyên sao? Sao lại không làm được? Em xong đời rồi, xong đời rồi!"

"Bởi vì tài liệu giảng dạy khác nhau... Chị chưa từng làm qua loại bài tập này." Kiều Tích thở dài một hơi, "Em đừng nói chuyện, để chị suy nghĩ."

Cô nói xong liền cầm bút, bắt đầu vẽ hình tính toán trên giấy nháp.

10 phút...

20 phút...

Mãi đến khi nửa tiếng đồng hồ trôi qua, Kiều Tích mới đẩy điện thoại trước mắt ra, ở trong một đồng giấy nháp chẳng chịt lấy ra một tờ giấy nhỏ.

Cô thờ phào một hơi, "Đây là cách chứng minh."

Minh Uyên như nhặt được vật quý báu, vội vàng đem cách chứng minh chép lại rồi chụp ảnh gửi cho anh trai.

Suy nghĩ một chút, cô liền đánh thêm một dòng chữ nữa-----

"Tuy rằng mất thời gian hơi lâu, nhưng đều là tự em suy nghĩ được đấy!"

Kiều Tích cảm thấy lừa gạt người khác như thế thật sự không được tốt lắm, huống chi...

Anh trai của Uyên Uyên có vẻ rất hung dữ, mới chỉ nghe thôi mà cô đã cảm thấy sợ hãi rồi.

"Nhờ đâu..."

Không đợi Kiều Tích nói nốt câu "Nhờ đâu bị phát hiện thì làm sao bây giờ" ra khỏi miệng, điện thoại của Minh Uyên đột nhiên thông báo có người gọi đến,

Tên người gọi trên màn hình chính là Minh Ngật.

Lúc này đã làm xong bài, Minh Uyên không hề có gánh nặng trong lòng liền ngay lập tức nhận máy, giọng nói còn là rất đặc ý----

"Anh xem! Em đã nói là em có đọc sách mà! Anh còn không tin!"

"Gửi nhầm rồi!" Trong điện thoại thoáng vang lên một giọng nam trầm thấp, thanh âm có chút lạnh, "Đề bài anh vừa gửi là đề huấn luyện của bọn anh."

Minh Uyên: "..."

Kiều Tích:.....

"Thế nên..." Thanh âm đầu bên kia của điện thoại trước sau như một không có chút thay đổi gì, thế nhưng vào tai hai người bên này thì lại giống như đang nghe được tiếng nói kinh khủng của đại ma vương vậy, "Là ai giúp em làm bài?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Phương thức gấp gờ mới của các học bá.

Vì nữ chính và em gái mặc niệm 3 giây.

Còn nữa, thủ trưởng phụ nhân là người rất tốt luôn ~

Chương này vẫn là phát 200 bao lì xì nhé ~

Tiểu Vũ: Định là cuối tuần up 1 lúc 3 chương luôn, thế nhưng mọi người yêu thương mình nhiều như thế vì vậy mình up trước một chương cảm ơn mọi người nè!!! Yêu mọi người nhiều nhiều nhiều. Còn 2 chương nữa, hẹn mọi người cuối tuần nhé!

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Edit + Beta: Tiểu Vũ

???

Sau những giây sợ hãi ngắn ngủi qua đi, Minh Uyên liền cảm thấy tức giận kêu loạn lên: "Được lắm! Sao anh có thể lừa đảo phi pháp như thế hả?!!!"

Đầu bên kia điện thoại tiếp tục dùng giọng nói bình bình tỉnh táo hỏi lại: "Lừa em còn cần loại đề này à?"

Hình như cũng có đạo lý...

Minh Uyển đột nhiên rất muốn khóc.

"Anh thật sự rất quá đáng!" Chuyện đến nước này rồi, Minh Uyển dự định tiếp tục chống chế, có chết cũng không khai, "Anh nói sớm thì em cũng không phí mất hơn nửa giờ làm bài rồi!"

Thấy Uyển Uyển cư nhiên nói những lời vừa rồi, Kiều Tích vừa xấu hổ vừa cảm kích, khuôn mặt trắng nõn lúc này nóng đến đỏ bừng.

Giọng nói nhàn nhạt của người bên kia đầu điện thoại lại vang lên: "Thật là em tự làm?"

Minh Uyển dù về lý là không đúng thế nhưng vẫn rất mạnh mẽ đáp lại: "... Em nói là em tự mình làm!"

"Đi." Đến lúc này, thanh âm của người bên kia đầu điện thoại rốt cuộc cũng mang theo chút ý cười, nhưng không hiểu sao lại càng khiến cho Kiều Tích ở bên này cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Thanh âm của Minh Uyển cũng có chút chột dạ: "Đi... Đi cái gì?"

"Thứ hai tới." Đại ma vương không nhanh không chậm mở miệng nói: "Đến đội tuyển quốc gia huấn luyện thử đi."

Nói xong liền cúp máy luôn.

Minh Uyển:???

Kiều Tích:???

Hai người mặt đối mặt nhìn nhau, trong phòng là một mảnh tĩnh mịch.

5 phút sau, Minh Uyển ho nhẹ một tiếng, "Chị Tiểu Kiều, đến đội tuyển Olympic Toán quốc gia nhìn thử một chút không?"

Kiều Tích sợ đến mức ngay lập tức gơ tay xua xua, đầu cũng lắc như trống bỏi, giọng nói cũng đang phát run lên: "Chị, chị không được..."

"Này! Đến đề huấn luyện của bọn họ chị cũng đều làm được!" Minh Uyển quả thực không biết nguyên nhân nào lại khiến chị Tiểu Kiều chột dạ sợ hãi như vậy.

Nếu như cô bé mà có bản lĩnh như thế thì cô bé chỉ hận mình không thể chiếu cáo cho toàn thiên hạ thấy thôi đó có được không hả?!

Kiều Tích cắn môi một cái, thanh âm thật thấp: "Nói tới nói lui vẫn là trách chị."

Cô so với Uyển Uyển lớn hơn, vốn là nên khuyên bảo cô bé không được làm thế.

Kết quả lại làm ngược lại, Uyển Uyển không hiểu chuyện, cô không những không sửa lại cho đúng mà còn cùng cô bé hồ đồ làm loạn.

Kiều Tích thật sự cảm thấy ảo não cực kỳ.

Nếu như cô có thể giữ vững nguyên tắc, hai người bọn họ cũng sẽ không rơi vào tình huống không biết làm gì như bây giờ, nháo loạn hết cả lên rồi.

???

Minh Uyển trầm mặc 2 giây: "... Trách chị quá thông minh rồi."

Kiều Tích không còn gì để nói.

"Anh em rất là hung dữ."

"Nhưng em đảm bảo với chị..." Kiều Tích từ chối công khai chuyện mình làm bài toán kia khiến Minh Uyển không thể nào lý giải được, "Anh ấy thực sự sẽ không ăn thịt người đâu."

Kiều Tích cũng không biết nên giải thích các loại lo lắng của mình với Uyển Uyển như thế nào.

Lúc phát hiện ra bác gái Chúc không thích mình và con trai bác ấy tiếp xúc với nhau, Kiều Tích vốn dĩ đã quyết định, nếu như không phải là trường hợp bất khả kháng, cô tuyệt đối sẽ không cùng đối phương có bất kỳ tiếp xúc nào.

Hiện tại nếu như cô đến đội tuyển Olympic quốc gia huấn luyện thử... Kiều Tích quả thực không dám tưởng tượng, nếu như để cho bác gái Chúc biết thì bác ấy sẽ nghĩ như thế nào về mình?

"Được rồi, được rồi..."

Thấy chị Tiểu Kiều trầm mặc nửa ngày cũng không nói một câu, Minh Uyển không khỏi sinh ra vài phần chột dạ,

Sự tình nói cho cùng vẫn là do chính bản thân cô bé dựng lên.

Minh Uyển nhanh mồm nhanh miệng nói: "Được rồi, nếu như chị thật sự không muốn đi thi thôi, chờ anh em trở về, em sẽ thừa nhận với anh ấy mình đã làm sai... Em sẽ nói là bạn cùng lớp làm giúp."

Kiều Tích cắn cắn môi dưới: "Uyển Uyển..."

"Nhưng mà, chị Tiểu Kiều, " Minh Uyển chậm rãi mở miệng, "Em thật sự cảm thấy chị rất là thông minh đó."

"Nhưng cuộc thi Olympic kiểu này, đối với em là rất khó rất khó rất khó. Thế nhưng... chị thông minh như vậy, mặc dù chưa từng học qua, nhưng nếu quyết tâm muốn học thì khẳng định sẽ rất nhanh có thể vượt qua bọn họ!"

Thấy Kiều Tích không nói lời nào, Minh Uyển liền bổ sung thêm: "Chị đừng không tin! Em nói đều là sự thật! Chị xem anh em này, anh ấy là người vào đội tuyển quốc gia muộn nhất, thế nhưng thành tích của anh ấy so với ai cũng đều tốt hơn!"

Kiều Tích: "..."

Đột nhiên cảm thấy như có cái gì phẩy nhẹ qua tim vậy.

"Uyển Uyển." Kiều Tích ôm gối ôm, yếu ớt kêu cô bé một câu.

"Hả?" Hai mắt Minh Uyển sáng lên, "Chị cũng hiểu được lời em nói rất là có lý đúng không?"

Kiều Tích lắc đầu, cảm thấy chính mình càng thêm yếu ớt hơn rồi, "Thật ra... Chị chính là người làm nền cho anh em mà em nói đến đó."

Thời gian học tập so với người ta đều nhiều hơn lâu hơn, vậy mà thành tích còn chẳng bằng những người làm nền cô bé vừa nói.

Cuối tuần, Minh gia có khách tới thăm

Hai cô gái ở trong phòng nghe thấy dưới nhà có động tĩnh, len lén chạy ra ngó, nằm úp sấp ở cầu thang để ngó xuống dưới nhìn.

Dưới tầng có vẻ như là hai mẹ con, Minh Uyển ghé vào bên tai Kiều Tích nhỏ giọng nói: "Hình như là người nhà của thầy Giang."

Kiều Tích nghi hoặc: "Thầy Giang?"

Minh Uyển kiên nhẫn giải thích cho cô: "Là thầy giáo ở đại học P... Trước đây thầy ấy dạy ở MIT, năm nay mới quay về nước. Anh em hình như đối với các nghiên cứu của thầy ấy cảm thấy rất hứng thú, dù sao thì chính là hai người không bình thường cùng nhau thảo luận vấn đề càng không bình thường... Thầy Giang trước đây còn ăn cơm ở nhà em mấy lần rồi."

"Vợ và con thầy ấy vẫn luôn ở bên Mỹ, nhưng trước đó có nghe thầy ấy nói họ cũng muốn theo thầy trở về nước." Minh Uyển vừa nói vừa ngoái cổ xuống nhìn, "Tuy rằng chưa thấy qua nhưng mà em cảm thấy bọn họ chính là người nhà thầy ấy."

Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy bước chân của Chúc Tâm Âm đi tới chỗ cầu thang gọi hai người-----

"Uyển Uyển, Tích Tích, đi xuống đây gặp khách."

Trước mặt người ngoài, Chúc Tâm Âm vẫn không nói rõ thân phận của Kiều Tích--- Bà biết những cô gái nhỏ ở cái tuổi này thường có chút sĩ diện, không muốn người khác biết được mình là trẻ mồ côi, huống hồ bà cũng không muốn những người bên ngoài lạnh nhạt với cô bé này.

Thế nên Chúc Tâm Âm cười cười nói với mẹ con Giang gia giới thiệu: "Đây là Tích Tích, cháu gái của tôi. Hiện tại ở nhờ tại nhà của chúng tôi."

Nói xong lại vuốt tay qua vai Kiều Tích vén vén tóc của cô, sau đó giới thiệu với cô: "Đây là cô Thiệu, đây là Nhã Đồng... Bác nhớ không nhầm thì năm nay Nhã Đồng 16 đúng không? Tích Tích nhà chúng ta nên gọi là chị Nhã Đồng."

Giang Nhã Đồng từ trên ghế salon đứng dậy, dáng vẻ tự nhiên hào phóng, "Gọi Nhã Đồng là được rồi."

Chúc Tâm Âm mỉm cười nhìn về phía ba cô gái, nói: "Nhã Đồng mới từ nước ngoài trở về, đến khi khai giảng cũng sẽ học ở trường trung học phụ thuộc. Hai đứa đều học cao nhất (lớp 10), đến lúc đó nói không chừng còn học cùng một lớp đấy."

Dừng một chút, bà vừa cười vừa nói với Giang phu nhân: "Thật hâm mộ chị, có được đứa con gái ưu tú như Nhã Đồng. Nhưng mà Tích Tích nhà chúng ta cũng không kém, nó chính là Trạng Nguyên kỳ thi Trung học đấy... Hai đứa chắc sẽ có rất nhiều tiếng nói chung, có thể trao đổi nhiều thêm một chút."

Hai vị phu nhân ở vườn hoa dưới tầng ngồi uống trà nói chuyện, Minh Uyển mang theo hai chị gái lên phòng trên tầng.

Xuất phát từ sự áy náy và bồi thường về mặt tâm lý, sáng hôm nay Kiều Tích đều bỏ tấc thêm Toán học cho Minh Uyển----- Để trước khi Minh Ngật về có thể bớt hung dữ một chút.

Lúc khách tới, Minh Uyển như được đại xá, nhanh chóng mở miệng đề nghị: "Chúng ta cùng nhau xem phim hoạt hình đi! Hai người muốn xem cái gì? Chỗ này của em phim nào cũng có!"

Kiều Tích: "Chị phim nào cũng được."

Giang Nhã Đồng cũng cười nói: "Em chọn đi, bọn chị xem cùng em"

Mọi người đều nói như vậy lại khiến cho Minh Uyển cảm thấy rất xấu hổ.

Cô đứng trước giá chọn chọn lựa nửa ngày, cuối cùng chọn ra một bộ mà cô cho rằng có "Khẩu vị đại chúng"-----

"Vậy xem "Harry Porter" đi."

Không đợi cô bé rút đĩa ra khỏi giá, Giang Nhã Đồng đã chạy tới gần bàn học, nhìn thoáng qua đồng sách vở trên mặt bàn, "Hóa ra hai người vừa học bài... Có phải chị quấy rầy hai đứa không?"

"Không có không có!" Minh Uyển bị dọa nên nhanh chóng phủ nhận, "Bọn em vừa lúc cần phải nghỉ ngơi!"

Đối với Minh Uyển mà nói thì để chị Tiểu Kiều giảng bài cho mình thật sự là khổ không thể tả.

Bình thường anh cô bé dạy thêm cho cô, nếu cô muốn từ chối không làm bài nào đấy thì chỉ cần làm nũng một chút, ít nhiều gì cũng có chút tác dụng.

Huống hồ đại đa số thời gian, anh trai đều là giảng được một lát là không có kiên nhẫn giảng tiếp rồi, đến cuối cùng vẫn là ném cho cô mấy đề bài bắt cô tự đi làm rồi sau đó sẽ kiểm tra.

Chị Tiểu Kiều thì không như thế.

Kiều Tích dịu dàng lại có tính kiên trì, cô bé không hiểu chỗ nào cô đều nhẹ nhàng giảng giải, khiến cho Minh Uyển muốn giận dỗi cũng không có lý do gì để giận dỗi.

Ngay cả những lúc cô thực sự phiền chán Toán đến chết rồi, nhịn không được lăn ra khóc lóc làm nũng om sòm cũng không khiến chị Tiểu Kiều tức giận, cô chỉ ngồi đấy chờ cô bé phát giận xong rồi lại dịu dàng nhẹ nhàng cầm sách vở giấy bút ra mềm mỏng giảng giải: "Không tức nữa nào, chúng ta tiếp tục bài này nhé."

Cứ như vậy, Minh Uyển bị ép học Toán cả một buổi sáng luôn.

Hiện tại cô bé cảm giác chỉ cần liếc mắt nhìn đến Toán một chút thôi là cô bé có thể nôn ra ngay lập tức.

"Ồ?" Giang Nhã Đồng nhìn thấy một tờ giấy viết chằng chịt các công thức Toán học, cô ấy cầm lên nghiên cứu hình trên đó một lúc, "Toán học sơ trung trong nước bây giờ khó đến mức này sao?"

Minh Uyển nhìn thấy tờ giấy đối phương cầm trên tay, chính là đề bài anh cô gửi nhầm và được Kiều Tích chứng minh được.

Cô nhanh chóng giải thích: "Không phải đâu, đây là đề thi Olympic Toán đó."

Giang Nhã Đồng cảm thấy rất hứng thú: "Chị có thể nhìn đề bài không?"

Ngoại trừ anh trai mình, trong khoảng thời gian ngắn như vậy đụng phải nhiều người biến thái có thú với Toán học như thế...

Minh Uyển suy nghĩ lại cẩn thận một lượt, số cô dạo này có phải có vấn đề hay không.

Cô tìm được ảnh đề bài trong khung chat với anh trai, mở ra, đưa cho Giang Nhã Đồng, "Chính là cái này."

Giang Nhã Đồng nhìn thoáng qua tên trên khung chat, "Hóa ra là anh em gửi cho em"

"Đúng vậy." Ý nguyện tốt đẹp được xem "Harry Porter" bị phá tan, Minh Uyển có chút mất hết sự hăng hái, "Là đề huấn luyện của bọn họ."

Giang Nhã Đồng nhìn thoáng qua đề bài, liền cầm lấy tờ nháp có ghi cách làm của Kiều Tích lên đối chiếu xem xét, sau đó để xuống cười nói-----

"Cách làm này có chút rườm rà... Nếu dùng định lý Simson thì sẽ đơn giản hơn rất nhiều."

Cô ấy vừa nói vừa nhìn về phía Kiều Tích, "Bài này là em làm sao?"

Không đợi Kiều Tích trả lời, Minh Uyển đã nhanh chóng cướp lời trả lời hộ: "Đúng đó! Chị Tiểu Kiều trước đây chưa từng học qua các dạng bài tập của Olympic! Lợi hại không?!"

Lời này nói ra càng khiến cho Giang Nhã Đồng cảm thấy kinh ngạc hơn vài phần, ánh mắt nhìn Kiều Tích lại thêm vài phần tán thưởng, "Vậy thì em thật sự rất thông minh đó."

Vừa nói vừa tự giễu lắc đầu, "Bài này nếu như không được dùng định lý Simson thì chị cũng không nghĩ ra được cách làm này."

Thấy đối phương nói như vậy, Minh Uyển càng thêm cao hứng: "Rất lợi hại có đúng không? Anh em còn bảo chị ấy đến đội tuyển quốc gia để huấn luyện thử đây!"

Kiều Tích ở bên này mặt đỏ bừng lên, thiếu chút nữa bước đến che miệng cô bé: "Em còn không biết xấu hổ mà nói ra..."

Thấy bộ dạng của hai người, Giang Nhã Đồng mở to hai mắt, trong giọng nói mang theo vài phần hiếu kỳ: "Có phải còn có ẩn tình gì trong chuyện này không?"

Kiều Tích xấu hổ không dám nói.

Minh Uyển gãi gãi đầu, đỏ mặt thuật lại sự việc từ đầu đến cuối cho Giang Nhã Đồng nghe.

Sau khi nghe xong, Giang Nhã Đồng có chút kinh ngạc nhìn về phía Kiều Tích, "Em... em không phát hiện đó là đề thi Olympic sao?"

Kiều Tích rũ đầu: "... Em cho rằng tài liệu giảng dạy ở trung học phụ thuộc khác với chỗ em."

Giang Nhã Đồng nghe vậy thì hơi buồn cười, cười xong thì lại có chút hâm mộ nhìn Kiều Tích, "Em thật may mắn."

Hả?

Kiều Tích giật mình nhìn về phía chị ấy, sao lại nói thế?

Giang Nhã Đồng cười cười, thần sắc toát ra vài phần cô đơn.

Hóa ra là bởi gia đình có truyền thống học Toán thế nên từ bé Giang Nhã Đồng đã có hứng thú với môn học này.

Một năm trước, khi cô ấy còn đang học ở Mỹ, đã lấy được giải cao ở AMC12 (kỳ thi Toán học cho toàn bộ học sinh Mỹ, chủ yếu là học sinh trung học) và được mời đến tham gia MOSP (trại hè huấn luyện Toán học của Mỹ).

MOSP giống như đội tuyển Olympic quốc gia ở Trung Quốc vậy, sau khi vào đó sẽ tiếp tục chọn ra 6 người để tiếp tục đại diện đi thi IMO.

Trong tất cả những người được mời tham gia vào MOSP, Giang Nhã Đồng là người nhỏ tuổi nhất, cũng là học sinh lớp 9 duy nhất.

Cô vốn là một chiến binh mạnh có khả năng được chọn đi thi IMO, thế nhưng bởi vì đột ngột gãy xương, dẫn đến việc không thể tham dự tiếp được, đương nhiên cũng không thể tham gia IMO.

Nói cách khác, nếu như không bị gãy xương thì Giang Nhã Đồng rất có khả năng sẽ giống như Minh Ngật, đang ở Zurich tham gia cuộc thi IMO!

Kiến thức của Kiều Tích vẫn hơi kém thế nên lần thứ hai cô "Oa" lên một tiếng khen ngợi một người lạ mới quen.

"Thật là lợi hại." Mấy ngày nay không biết cô đã lặp lại từ giỏi và lợi hại không biết bao nhiêu lần rồi.

Giang Nhã Đồng bất đắc dĩ cười cười: "Ở nước ngoài, chị có thể là người giỏi Toán... thế nhưng ở trong nước thì không giỏi đâu, chị lo lắng ngay là vào huấn luyện trong đội tuyển quốc gia cũng không vào được."

Hàng năm số người được vào đội tuyển quốc gia để huấn luyện cũng không quá 30 người, 30 người này là được chọn đi chọn lại từ khắp mọi miền của tổ quốc, mà dù đã vào được rồi thì cuối cùng vẫn chỉ có 6 người được chọn để đại diện Trung Quốc đi tham gia IMO mà thôi.

"Trong nước có rất nhiều người có thiên phú về Toán," Giang Nhã Đồng nhìn về phía Kiều Tích, mỉm cười, "Như em vậy."

"A?" Kiều Tích sững sốt, sau đó khăn trương lắc lắc, "Em không có đâu! Bài kia là do em có chút may mắn thôi..."

Kiều Tích đột nhiên to gan nghĩ ra một cách.

"Chị muốn tham gia đội tuyển quốc gia?" Kiều Tích có chút chột dạ, vì vậy giọng nói cũng không tự chủ mà nhỏ xuống, "Nếu như chị không ngại..."

Nếu như Giang Nhã Đồng không ngại bị nhận là người làm giúp Minh Uyển bài hình kia, Kiều Tích nghĩ... chị ấy hoàn toàn có thể thay thế mình đi đội tuyển quốc gia huấn luyện thử.

Chị ấy lợi hại như vậy, các thầy cô ở đội tuyển chắc chắn có thể nhận ra được châu báu!

Mãi đến khi hai mẹ con Giang gia đi khỏi, Minh Uyển vẫn còn đang mơ hồ không rõ chuyện gì vừa xảy ra.

"Chị liền cứ như vậy nhường cơ hội lại cho chị ấy?"

Nhìn thẳng vào đôi mắt mang theo mấy phần chất vấn của Minh Uyển, Kiều Tích không khỏi có chút thiếu tự tin: "... Chị ấy đi, không phải là so với chị đi tốt hơn sao?"

"..."

Minh Uyển rút cuộc không thể nhìn được nữa liếc mắt nhìn.

"Chị Tiểu Kiều, em nghĩ chị nhất định sẽ hối hận!"

... Mới không đâu.

Kiều Tích ở trong lòng nhỏ giọng đáp lại.

Lúc ăn cơm tối, thừa dịp Chúc Tâm Âm đi ra phòng khách nghe điện thoại, Minh Uyển nhanh chóng mạnh mẽ dồn toàn bộ cả tâm tư trong bát mình vào bát Kiều Tích.

Kiều Tích nhắm mắt nhũm mày nói: "... Chị cũng không ăn được nữa đâu."

Minh Uyển chân chó cười cười: "Chị Tiểu Kiều, chị cố gắng một chút đi mà... Đũa của em không dính nước bọt đâu! Không dính tí nào luôn, đều sạch sẽ hết!"

Kiều Tích không kén ăn, cũng không như Uyển Uyển ghét mùi vị cả cà tím.

Cô thở dài, nhẹ nhàng xoa xoa bụng, sau đó vui đầu tiếp tục cố gắng ăn.

"Chị so với anh em tốt hơn nhiều, anh ấy cho tới bây giờ đều không----" Minh Uyển nói được phân nửa liền ngừng lại ngay lập tức.

Hóa ra là Chúc Tâm Âm đã nghe điện thoại xong quay trở lại phòng ăn, trên mặt rõ ràng hiện lên sự vui mừng.

Trong đầu Minh Uyển đột nhiên nảy ra một vài suy nghĩ, một suy nghĩ thành hình chắc chắn nhất là: "Cuộc thi của anh... có kết quả rồi ă?"

"Đúng là bị con nói trúng rồi." Chúc Tâm Âm búng búng mũi con gái, "Huy chương Vàng, giành được huy chương Vàng rồi."

Nói xong liền nhanh chóng cầm lấy điện thoại, đi gọi điện báo cho Minh Tuấn biết.

Ngắn ngủi vài giây qua đi, Minh Uyển mừng rỡ nhảy dựng lên như điên: "Anh em thật sự lấy được huy chương Vàng! A a a a a! Anh trai em lợi hại nhất, giỏi nhất luôn!!!"

Kiều Tích cũng bị sự vui sướng của cô bé lây nhiễm, vào giờ khắc này chỉ cảm thấy người anh trai trong miệng cô bé là một người anh trai bình thường, một người anh yêu thương em gái chứ không phải một đại ma vương giống tối hôm qua.

"Ừm." Kiều Tích gật đầu, "Thật sự là rất giỏi, rất lợi hại!"

Nhảy múa ăn mừng xong, mang theo không khí vui mừng Minh Uyển lên mạng tìm kiếm những tin tức liên quan.

Quả nhiên, vài trang web đã đưa tin, cô bé đưa điện thoại cho Kiều Tích cùng nhìn, "Chị mau nhìn, mau nhìn này!"

Kiều Tích bị cô bé nhét điện thoại vào tay.

Hình ảnh đầu tiên cô nhìn thấy chính là một hình ảnh chụp tập thể.

Có tất cả 7 người, một người đàn ông trung niên đứng ngoài cùng bên trái và 6 nam sinh trẻ tuổi xếp hàng ngay ngay đứng bên cạnh người đàn ông trung niên.

Cô liếc mắt đã nhìn thấy Minh Ngật.

Thật ra cô chưa nhìn thấy Minh Ngật bao giờ, thế nhưng vào thời khắc này, cô có thể chắc chắn rằng, người thật cao đứng ngoài cùng bên phải với thân sắc lạnh lưng kiêu ngạo kia chính là anh trai của Uyển Uyển.

Dáng người cao gầy, mặt mũi tinh tế, đôi môi hơi mỏng.

Chính là một khuôn mặt bạc tình tiêu chuẩn.

Thần sắc lạnh lùng kết hợp với khuôn mặt có ngũ quan quá mức đẹp mắt, khiến cho người nhìn cảm thấy đặc biệt hài hòa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Không xong rồi, là cảm giác động tâm!

Thấy nữ phụ nhưng mọi người không nên hoảng hốt, xin nhớ, đây là truyện hai bên cùng thâm mến nhau, một bộ tiểu phẩm văn!

Minh Ngật tiêu ca ca, còn có biệt danh là "Sắt thép thẳng nam chuyên trị chuyên gia dối lòng."

Chương này tiếp tục tăng 100 li xì, quy củ cũ, bình luận hơn 25 chữ chắc chắn có, còn không được 25 thì tùy duyên nhé (Thiết Thiết đi tặng tiền hai chương trước đây)

Tiểu Vũ: tâm sự một chút

1. Cảm thấy Uyển Uyển thật là đáng yêu mà =))), cảm giác như mình có chút gì đó giống Uyển Uyển, chắc là lười, thích xem phim và không thích học Toán =))

2. Mọi người có cảm thấy tương lại Uyển Uyển sẽ bị Minh Ngật ngược không? Vì tội bắt nạt Tích Tích của anh =)), mình thấy phần trăm khá cao đó.

3. Ở biệt danh của Minh Ngật đó, mình không biết dịch sát nghĩa thế nào, giải thích cho mọi người chút. Có nghĩa là anh Ngật kiểu lạnh lùng chuyên trị Tích Tích dối lòng tỏ ra không thích ko quan tâm anh ấy ý. Tích Tích tỏ ra như thế là bởi vì hơi sợ mẹ Chúc nha, nhưng hãy nhớ mẹ Chúc là người tốt ạ. Về sau sẽ rõ.

4. Vì mình đánh khá nhanh rồi còn lúc lướt lại tìm lỗi cũng nhanh để đăng cho mọi người nên sẽ còn khá nhiều lỗi chính tả, mọi người đọc rồi bảo mình để mình sửa nha. Cảm ơn mọi người nhiều nhiều.

5. Yêu thương các độc giả quá nhiều. Giờ mới có thời gian đọc bình luận của mọi người. Mình không reply được hết tất cả mọi người nên đăng chương này cảm ơn nè. Chúc mọi người đêm khuya vui vẻ =)))

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Sáng thứ hai, Kiều Tích theo sự sắp xếp của Chúc Tâm Âm đi tham gia trại hè ở trường Trung học phụ thuộc.

Bởi vì trại hè cần phải ở lại qua đêm nên tối chủ nhật Chúc Tâm Âm và Minh Uyển đến phòng Kiều Tích giúp cô sắp xếp hành lý.

Chúc Tâm Âm một câu cũng không nói ra được, ngược lại Minh Uyển nhanh mồm nhanh miệng oa oa kêu to: "Chị Tiểu Kiều, quần áo của chị kiểu gì thế này."

Khuôn mặt trắng nõn của Kiều Tích thoáng cái đỏ bừng, Chúc Tâm Âm thì hung hăng liếc mắt lườm con gái.

Con gái độ tuổi này lớn lên rất nhanh, Kiều Tích năm nào cũng cao hơn một chút, quần áo bố cô mua cho trước kia cô đã sớm không mặc vừa, quần áo hiện nay mà cô mặc gần như đều là quần áo cũ của các chị em họ trong nhà.

Minh Uyển nhanh chóng phát hiện mình nói sai, lập tức ảo não ra mặt.

Cô bé len lén dò xét sắc mặt của Kiều Tích, thấy vẻ mặt cô vẫn như thường chỉ là hơi đỏ lên, cô bé không xác định được là chị Tiểu Kiều có tức giận hay không, vì vậy chỉ có thể vụng về nói lảng sang chuyện khác-----

"Ồ... Chị Tiểu Kiều, đây là cái gì?" Cô bé tiện tay cầm quyển sách trên đầu giường của Kiều Tích, "The wind among the... Cái từ tiếp theo đọc thế nào nhỉ?"

"Reeds, có nghĩa là cỏ lau." Kiều Tích giải thích, "Là tập thơ của William Butler Yeats, dịch sang tiếng Trung có thể hiểu là "Vĩ Gian Phong"."

"À." Minh Uyển hậm hực thả quyển thơ tiếng anh kia về lại chỗ cũ, cô bé cảm giác như mình dòi sang đề tài này cũng không hay ho gì.

Thừa dịp hai cô gái nhỏ nói chuyện với nhau, Chúc Tâm Âm trở về phòng ngủ của mình.

Vừa vào đến phòng ngủ, nhìn thấy ông chồng đang nằm trên giường đọc tạp chí, Chúc Tâm Âm rót cuộc không nhận được nhẹ giọng oán giận chồng: "Anh nói xem anh đã làm chuyện gì này?"

Minh Tuấn hơi có chút chả hiểu gì: "Anh thì làm gì?"

Chúc Tâm Âm đề sự tức giận trong lòng xuống giải thích cho ông: "Anh đi đón người, liền chỉ biết đón về rồi thôi, không thèm quan tâm đến cái gì khác nữa à?"

"Anh cũng không nhìn một chút xem tiểu cô nương đang mặc những loại quần áo kiểu gì, " Chúc Tâm Âm càng nói càng tức giận, bà nghĩ đàn ông trên đời này quả thực toàn là đồ óc heo, "Chiến hữu lão Kiều của anh đó, tự mình mở công ty, cũng chỉ có một đứa con gái, xảy ra chuyện lẽ nào không để lại cho con gái được cái gì?"

Minh Tuấn vốn dĩ xuất thân từ quân đội, đối với mọi việc lật vật không để ý tới, sau lại làm chức cao, những việc con con thế này làm sao đến tay ông làm chứ, thế nên ông không chú ý đến những chi tiết này cũng là bình thường mà, đúng không?

Hiện tại nghe vợ nói thế ông mới để ý tới chuyện này: "Anh lúc đó thấy con bé như vậy, chỉ muốn đón con bé về đây nhanh nhanh, đâu còn nhớ được mấy việc này?"

Lúc bố Kiều qua đời, Kiều Tích còn đang học sơ trung, cũng chỉ là đứa bé 13 14 tuổi, nếu như chú bác của cô có ý định muốn lừa lấy hết tài sản của cô thì cô cũng hoàn toàn không làm gì được.

Đến hôm nay thì sự việc đã trôi qua lâu rồi, muốn nói muốn làm cái gì cũng đã muộn rồi.

Vừa nghĩ đến đây Chúc Tâm Âm liền tức giận: "Anh nói xem lão Kiều kia kia, chỉ dạy con gái đọc sách, những cái khác đều không dạy con bé. Cứ như thế thì sẽ ngốc nghếch mất, về sau bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền!"

Kiều Tích thông minh nhu thuận, đương nhiên sẽ có nhiều ưu điểm.

Thế nhưng Chúc Tâm Âm lại cảm thấy nếu như so Kiều Tích với con gái nhà mình thì Kiều Tích còn không sâu sắc bằng.

Uyển Uyển nghịch ngợm ham chơi, thành tích cũng chỉ ở mức trung bình, lúc nào cũng khiến người lớn đau đầu dạy dỗ.

Nhưng Uyển Uyển cũng có điểm tốt, tuổi còn nhỏ mà đã có con mắt nhìn người tinh tường, tính tình cũng đủ lợi hại, là người sẽ không để mình phải chịu thua thiệt.

So với Uyển Uyển thì, tính tình Kiều Tích quá mức yếu đuối mềm mại.

Minh Tuấn đối với việc này cũng không để bụng lắm, lập tức cười cười: "Không phải là vẫn còn có em sao? Tích Tích còn nhỏ, em cứ dạy con bé là được thôi."

Biết cùng chồng nói nữa cũng vô ích, Chúc Tâm Âm liếc mắt, không thèm đáp lại ông, tự mình vào phòng thay đồ.

Ngày mai là ngày đầu tiên của trại hè, đồng phục gì đó đều chưa được phát, chỉ có thể mặc quần áo của chính mình đến.

Chúc Tâm Âm khá hiểu biết đám học sinh nữ ở trường Trung học phụ thuộc kia, Kiều Tích mà mặc quần áo như bây giờ đến trại hè thì chắc chắn con bé sẽ bị đám nữ sinh kia xem thường và coi nhẹ.

Cũng là do bà lo lắng không chu toàn, lúc trước chỉ thấy con bé ăn mặc mộc mạc giản dị, cũng không có suy nghĩ quá sâu xa, bây giờ muốn ra ngoài mua quần áo cũng không còn kịp rồi.

Thiếu nữ 14, 15 tuổi chính là lúc vóc dáng đang thay đổi từng ngày, Kiều Tích lớn hơn Uyển Uyển 1 tuổi nhưng người lại cao hơn Uyển Uyển hơn nửa đầu, quần áo của Uyển Uyển con bé nhất định sẽ không mặc vừa.

Ở trong phòng thay đồ chọn tới chọn lui nửa ngày, Chúc Tâm Âm cuối cùng cũng chọn ra được một chiếc váy liền màu trắng mà chính bản thân bà không hay mặc. Bà cầm chiếc váy ra cho Minh Tuấn xem, hỏi: "Cho con bé mặc cái váy này, anh thấy thế nào?"

Minh Tuấn đương nhiên là không có ý kiến gì rồi, ông khép tạp chí trong tay lại, cười nói: "Nhìn xem, em còn quan tâm con bé hơn cả anh."

Nghe xong lời này, Chúc Tâm Âm biết được ông chính là đang dùng lời nói để thử thái độ của bà, bà liền hừ lạnh một tiếng, không thèm phản ứng với ông.

Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Uyển Uyển, Kiều Tích rốt cục cũng vẫn phải nhẫn nhịn đi thay chiếc váy trắng bác gái Chúc đưa.

Chiếc váy trắng này là kiểu váy không tay, độ dài vừa vặn đến đầu gối, trên vạt váy có thêu hoa văn hình hoa son trà, nhìn qua rất là tinh xảo.

Thiếu nữ trong gương cao gầy tinh tế, đáng người yêu điệu mặc lại mặc trên người chiếc váy trắng vừa vặn tinh xảo càng khiến cho thiếu nữ 15 tuổi càng thêm phần duyên dáng yêu kiều.

Minh Uyển ở bên cạnh nhanh chóng quyết định hộ Kiều Tích: "Ngày mai chị mặc bộ này đi trại hè đi!"

Kiều Tích vuốt ve vạt váy thêu hoa, trong lòng vẫn có chút bất an: "Đến trường mà mặc như thế này... có phải là có chút không thích hợp không?"

Minh Uyển mở to hai mắt nhìn: "Chỗ nào không thích hợp?"

Vì có quy định phải mặc đồng phục học sinh khi đi học nên những nữ sinh ở trường Trung học phụ thuộc chỉ có thể phí hết tâm tư vào việc chọn giày và đồ trang sức để so bì với nhau.

Nếu như mà không có quy định phải mặc đồng phục thì đám nữ sinh nhà giàu kia chắc chắn đều sẽ mặc quần áo như kiểu lễ phục đính hôn đến trường so bì cho mà xem.

"Chị Tiểu Kiều, chị đừng lo lắng." Minh Uyển ở trên giường trở mình, "Ngày mai chị đến trường, chắc chắn là sẽ người mặc mặc giản dị nhất."

Ngày đầu tiên của trại hè chỉ đơn giản là tổ chức nghi thức khai mạc.

Năm nay trường Trung học phụ thuộc chỉ tuyển không quá 300 học sinh vào lớp 10, trong đó hơn phân nửa là từ Trường sơ trung trực thuộc trường Trung học phụ thuộc đi lên, những người còn lại đều là các học sinh giỏi xuất sắc ở các khu vực khác, nếu không phải là những người đã từng tham gia các cuộc thi lớn cấp quốc gia thì cũng là các đại thần có danh tiếng vang dội.

Những học sinh... mũi nhọn này dường như đều đã quen mặt nhau từ trước hết rồi.

Bởi vậy một gương mặt mới như Kiều Tích liền phá lệ khiến mọi người chú ý đến.

Nhưng mà lúc này mọi người cũng không có quá để ý đến Kiều Tích lắm, vì sự quan tâm của mọi người đều đang tập trung trên người Giang Nhã Đồng.

Một nữ sinh vây quanh bên người cô ấy hỏi: "Nhã Đồng, cậu đã nhận được offer của Stuyvesant rồi (*), sao còn đến đây cùng học với bọn tớ vậy?"

(*) Trường Trung học Stuyvesant, thường được nhắc tới với tên Stuy, là một trường chuyên toán và khoa học công lập ở Thành phố New York.

Lời này vừa nói ra, bốn phía lập tức an tĩnh lại.

Vài giây sau, bầu không khí xung quanh trong nháy mắt nóng lên, mọi người đều bắt quái nhiệt tình-----

"Stuyvesant? Là Stuyvesant mà tớ biết sao?!"

"Đại thần a! Sao lại còn muốn đến nơi này để ngược chúng ta vậy?"

"Bây đặt, trường tốt như vậy còn không đi học, về trường chúng ta để trải nghiệm cái gọi là hell (*) à?"

(*) Hell: Địa ngục nha!

"Không nên nói như vậy." Thanh âm dịu dàng nhưng không kém phần nghiêm túc của Giang Nhã Đồng cất lên phản bác, "Tớ không nghĩ trường Trung học phụ thuộc có chỗ nào kém Stuyvesant cả."

Dừng một chút, Giang Nhã Đồng lại cười nói: "Không có đi học ở Stuyvesant là bởi vì bố tớ nhận được offer của trường đại học P thế nên tớ và mẹ theo bố cùng nhau trở về nước."

Kiều Tích ở bên cạnh nghe nửa ngày cũng không hiểu "Trường Stuyvesant" trong lời nói của bọn họ rốt cuộc là cái gì.

Nhưng mà khiến cho tất cả học sinh của Trung học phụ thuộc đều khâm phục tán thưởng như vậy thì đó chắc chắn là một trường rất tốt.

Đợi đến khi nghi thức khai mạc kết thúc, Giang Nhã Đồng mất sức chín trâu hai hổ, rốt cuộc cũng thoát ra khỏi vòng vây của đám nữ sinh thích hỏi lung tung, cô đi tới chỗ Kiều Tích, cười nói: "Sao lại ngồi trong góc vậy? Chị tìm em rất lâu rồi đấy."

Không nghĩ tới Giang Nhã Đồng sẽ có ý đến tìm mình, Kiều Tích hơi có chút thụ sủng nhược kinh.

Cô cười cười, giải thích: "Em đến hơi muộn, chỉ còn chỗ này thôi."

Giang Nhã Đồng thân thiết khoác tay cô, "Buổi trưa em ăn ở đâu? Theo chị đi căn tin ăn cơm được không?"

Kiều Tích ngẩn người: "Nhưng mà... còn chưa phát thẻ com mà."

"Chị mượn được rồi này!" Giang Nhã Đồng cười híp mắt đưa chiếc thẻ màu tím có in hình trường học đến trước mắt Kiều Tích, "Chị mời em!"

Hóa ra là mấy người vừa rồi vây quanh hỏi han Giang Nhã Đồng có khá nhiều người là học sinh từ sơ trung lên, thẻ com của Giang Nhã Đồng là mượn được từ mấy người đó.

Bởi vì nghỉ hè thẻ nên trường học chỉ mở một nhà ăn duy nhất.

Nhớ tới lời đề nghị nồng nặc là nếu có ăn ở căn tin thì phải ăn cơm gà Hải Nam của Minh Uyên trước khi ra khỏi nhà, vì vậy Kiều Tích liền đề nghị đi ăn món này.

Giang Nhã Đồng cũng không có ý kiến gì, cười nói: "Chị cảm thấy hiện tại ăn món nào trong nước cũng đều rất ngon."

Hai người lấy com xong, tìm một góc yên tĩnh ngồi xuống.

Mấy phút sau lại có một đám học sinh bùng khay com đến ngồi bên cạnh.

Kiều Tích cảm thấy hơi quen mặt, chắc đều là học sinh tham gia trại hè.

Một trong mấy người đó đột nhiên mở miệng nói: "Các cậu biết không? Hôm nay có các thầy cô ở trường đại học T xuống đây muốn giành người đấy."

Một nam sinh khác ngẩn người, "Sao lại vào thời điểm này vậy? Giấy thông báo không phải đã gửi đi xong rồi sao? Tống Y Nhân và Lâm Hàn đi đại học HongKong, những người khác cũng đều đã sớm quyết định hết rồi mà."

Hai cái tên Tống Y Nhân và Lâm Hàn này Kiều Tích có ấn tượng.

Lúc sáng khi tới đây, vừa vào cổng trường đã nhìn thấy hai cái tên này được vinh danh trên bảng vàng danh dự của trường.

Hai đàn anh đàn chị này theo thứ tự là thủ khoa ban tự nhiên và ban xã hội năm nay.

Kiều Tích đương nhiên cũng biết việc mỗi một mùa chiêu sinh đến, các trường đại học đều sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào để lôi kéo các học sinh điểm cao, thủ khoa thì lại càng không cần phải nói.

"Đều không phải mấy người này." Nữ sinh lúc trước lắc đầu, "Lúc tớ đi qua phòng làm việc các thầy để lấy thời khóa biểu thi tỉnh còn nghe được."

"Là Minh Ngật." Nữ sinh nhẹ nhàng nói ra một cái tên, "Thầy cô ở đại học T muốn giành Minh Ngật."

Lời này vừa nói ra, những người bên cạnh đều hít vào một ngụm khí lạnh.

"Anh ấy lúc này vẫn còn chưa lên lớp 11, sao lại có trường đại học đến giành rồi?"

"Huy chương Vàng đó, là huy chương Vàng IMO được trọn vẹn điểm đó, Đại học T đương nhiên là vội vàng muốn tranh giành rồi."

Trải qua sự phổ cập khoa học của Uyên Uyên, Kiều Tích đã hiểu được huy chương Vàng trọn vẹn điểm có ý nghĩa như thế nào.

IMO tổng cộng trải qua hai ngày thi, đề thi có tất cả 6 bài được chia ra làm trong hai ngày, mỗi bài tối đa được 7 điểm, có nghĩa là số điểm tối đa mà một người có thể đạt được là 42 điểm.

Số lượng huy chương IMO mỗi năm đều là lấy theo tỷ lệ, tức là ai cao điểm nhất sẽ được huy chương Vàng, không cố định bao nhiêu điểm. Và sau bao nhiêu năm tổ chức IMO thì mọi người đều có một nhận thức là chỉ cần hơn 30 điểm đã có thể đạt huy chương Vàng rồi.

Lấy được huy chương Vàng đương nhiên lợi hại, chỉ cần có người dự thi thì sẽ luôn có người giành được huy chương Vàng.

Thế nhưng việc đạt được điểm tối đa thì chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

Nói cách khác, huy chương Vàng năm nào cũng có, còn huy chương Vàng với số điểm tối đa thì rất hiếm có.

Giang Nhã Đồng cũng nghe được mấy người bên cạnh nói chuyện, cô ấy cười cười, "Minh sư huynh thật sự rất lợi hại."

"Ừm!" Kiều Tích nhanh chóng gật đầu, nhưng cô lại nghĩ đến việc Giang Nhã Đồng vì gãy xương mà bỏ qua cơ hội được tham gia tranh tài, cô lặng lẽ nhìn sắc mặt cô ấy một chút.

... Thoạt nhìn hình như không vui vẻ lắm.

Kiều Tích an ủi cô ấy: "Chị cũng rất lợi hại! Tầm này sang năm người đại học T muốn giành chắc chắn sẽ là chị!"

Giang Nhã Đồng bất đắc dĩ cười cười: "Em đừng trêu chọc chị."

Dừng một chút, cô ấy lại hỏi: "Mình sư huynh đã trở về nước sao?"

Kiều Tích yên lặng lắc đầu.

Chỉ ít thì sáng sớm hôm nay lúc ra khỏi Minh gia thì Minh Ngật vẫn chưa trở về.

Giang Nhã Đồng có vẻ như không có khẩu vị lắm, cô ấy cầm đĩa hăng hái chọc chọc gậy com trong khay, lúc sau mở miệng nói: "Chị rất hiếu kỳ, Minh sư huynh rốt cuộc là người như thế nào... Em không phải em họ anh ấy sao? Nói cho chị nghe một chút đi."

Kiều Tích: "..."

Một, một giọng nói khiến người khác cảm thấy đó chính là một đại ma vương rất kinh khủng.

"Thật ra em cũng không quá quen thuộc với anh ấy." Kiều Tích nhẹ giọng lắm bả, "Chị có thể đi hỏi Uyển Uyển đó."

Giang Nhã Đồng chỉ là thuận miệng hỏi một chút, thế nhưng cũng đủ khiến cho Kiều Tích cảm thấy rầu rĩ.

Kiều Tích biết, bác Chúc nói mình là cháu gái của bác ấy chỉ là muốn che chở mình.

Kiều Tích cũng tự mình hiểu ra, nhà của cô bất kể là bối cảnh hay gia thế đều không thể nào so sánh với Minh gia hay Chúc gia, cách nhau quá xa rồi, nói linh tinh sẽ bị người khác vạch trần.

Sau đó, may là Giang Nhã Đồng cũng không có tiếp tục truy hỏi vấn đề này, cô ấy cũng không phải nhất định phải nghe được câu trả lời.

Bác Chúc không ở nhà, giáo viên dạy kèm cho Uyển Uyển đã đến rồi, đang ở tầng hai dạy cô bé âm nhạc.

Kiều Tích ở dưới tầng lo lắng đi lại hai ba vòng, sau đó quyết định đi ra ngoài chơi đùa với Bambi.

Ở Minh gia đã vài ngày, Kiều Tích và Bambi đã sớm thân thuộc với nhau, hai ngày trước đều là cô dắt Bambi đi dạo.

Lúc này khoảng tầm 4-5 giờ chiều, không có nóng như lúc trưa, cũng chưa đến giờ tan làm nên xung quang đại viện đều rất yên tĩnh, thập phần yên tĩnh, chính là thời gian dắt chó đi dạo tốt nhất.

Kiều Tích đang đau đầu về vấn đề "Anh họ, em họ", bởi vậy nên không chú ý tới việc hôm nay Bambi phá lệ hưng phấn hơn mọi hôm.

Cô vẫn còn đang xuất thần, Bambi đã nhanh chóng lao về phía trước, kéo theo Kiều Tích phía sau nghiêng ngã suýt ngã.

Vòng vo một hồi, một người một chó đi tới một cái cây có bóng rất to, Bambi hưng phấn sủa gâu gâu hai tiếng, sau đó ra sức xông về phía một chiếc xe thể thao đang đỗ gần đó.

Kiều Tích đang ngập trong vấn đề "Anh họ em họ" lập tức hồi phục tinh thần, nhanh chóng phản ứng ra nó muốn làm gì, cô sợ đến mức dùng hết sức kéo chặt sợi dây, âm thanh cũng bắt đầu thay đổi: "Không được! Bambi, không được ở đó!"

Tuy rằng cô không nhận ra nhãn hiệu của chiếc xe đó thế nhưng chiếc xe kia được sơn màu vàng rất phô trương, khẳng định là một chiếc xe rất đắt tiền!

Chỉ là không đợi Kiều Tích kịp cuối người xuống ôm Bambi, tình thế đã trở nên không thể ngăn cản.

Bambi chạy đến, nhấc một chân sau lên, hướng về phía bánh xe sau của chiếc xe, ngay lập tức một dòng nước tiểu nóng hằm hạp được phun ra.

Kiều Tích: "..."

3 giây sau, cửa xe thể thao chậm rãi hạ xuống, lộ ra một gương mặt đàn ông trẻ tuổi đang đeo kính râm.

"Em gái." Người đàn ông trẻ tuổi tháo kính râm xuống một chút, lộ ra nửa gương mặt anh tuấn, ngữ khí của anh ta cũng như cười như không, "Chó nhà em xảy ra chuyện gì vậy?"

Ánh mắt của anh ra quét qua quét lại trên khuôn mặt Kiều Tích, sau đó lại quét một đường từ đầu tới chân rồi lại từ chân lên đầu.

Qua vài giây, anh ta mới thu hồi tầm mắt, bỏ hẳn kính râm xuống, khuỷu tay chống lên cửa xe, vẫn là điệu bộ như cười như không, giọng nói đột nhiên trở nên rất mập mờ: "Em gái, em chuẩn bị lấy cái gì đền anh đây?"

Kiều Tích chưa từng đụng phải chuyện bị đùa giỡn thế này bao giờ, gương mặt ngay lập tức đỏ bừng lên, nửa câu đầu nghẹn không nói ra được: "Tôi, tôi..."

Đột nhiên, Bambi bên chân cô sủa lên một tràng, mạnh mẽ chạy về phía trước khiến cho Kiều Tích đang cầm đầu kia của sợi xích cũng phải chạy theo một bước dài.

Cô bình tĩnh định thần lại, ngẩng đầu lên, phát hiện ra Bambi đang chạy xung quanh một người thanh niên, thân thiện cọ cọ vào ống quần của người ấy. Ngẩng đầu thêm chút nữa, liền phát hiện ra gương mặt người này giống y hệt gương mặt của đại ma vương.

Vào giờ khắc này, đại ma vương đối với Kiều Tích mà nói thì chính là Chúa cứu thế.

Đại não còn không kịp suy nghĩ, cô liền mang theo chút tiếng khóc nức nở, ủy ủy khuất khuất gọi một câu: "Anh họ!"

Minh Ngật ở cách nửa mét nhú nhú mày, sau đó không nói một lời đưa tay ra.

Trong hốc mắt Kiều Tích còn chứa lệ, lúc này thấy đối phương như vậy, tuy rằng đối với anh vẫn cảm thấy sợ hãi nhưng do dự 3 giây, cô vẫn nhẹ nhàng đặt tay mình vào trong lòng bàn tay anh.

Bàn tay của thiếu nữ trắng nõn mềm mại, các ngón tay lại hơi lạnh lẽo nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của anh... Lúc này, Minh Ngật thể mà lại có một giây xuất thần.

Chờ đến khi phản ứng được, Minh Ngật hơi cau mày tránh khỏi bàn tay của thiếu nữ, rốt cuộc nói ra câu đầu tiên.

Ngữ khí của anh lạnh như băng-----

"Đưa xích cho tôi."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu ca ca, tiểu tỷ tỷ lần đầu tiên gặp mặt liền tay lớn nắm tay bé!

Bốn bỏ lên năm, thế này có thể kết hôn được rồi a!

Tốt tốt, tổ chức đồng ý thỉnh cầu kết hôn của hai người!

Xin hỏi hai người có đồng ý không?

Minh Ngật tiểu ca ca rốt cuộc cũng lên sân khấu rồi, nhanh chóng khiến cậu ấy cảm nhận được sự nhiệt tình của mọi người đi!

Tiểu Vũ: Trời ơi, tôi cười chết mất. Anh bảo đưa xích chó mà chị lại hiểu là đưa tay =)))) Minh Ngật bá đạo quá đi!!!!

Nam chính lên sân! Chúc mọi người buổi tối vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Kiều Tích lớn như vậy rồi, vẫn chưa có thời khắc nào mất mặt như lúc này.

Rõ ràng hai người mới là lần đầu tiên gặp mặt, dù cô có nhận ra Minh Ngật thế nhưng Minh Ngật lại căn bản không biết cô là người phương nào.

Kiều Tích cũng không biết vừa rồi mình bị làm sao nữa, cư nhiên không thêm suy nghĩ mà kêu lên hai chữ "Anh họ"... Lại nghĩ đến hành động tự mình đa tình vừa rồi, cô thật sự hận không thể đào một cái lỗ để chui xuống trốn.

Nhìn thấy Minh Ngật, Dung Lệ vốn còn đang ngồi trong ô tô cũng đẩy cửa xuống xe.

Vừa nhìn thấy anh ta, Kiều Tích trong nháy mắt lại lo lắng khẩn trương, vô thức bước ra đứng phía sau Minh Ngật.

"Em họ, đừng sợ nha." Vừa nhìn thấy phản ứng của cô gái nhỏ, trong lòng Dung Lệ cảm thấy buồn cười muốn chết rồi thế nhưng ngoài mặt vẫn là một bộ dáng nửa cười nửa không.

Hắn nghiêng người dựa vào xe thể thao, nhìn thoáng qua Minh Ngật, sau đó liền nhìn chăm chăm Kiều Tích, giọng nói vô cùng tự nhiên quen biết: "Em gọi cậu ta là anh họ, vậy thì cũng nên gọi anh là anh họ đi."

Kiều Tích ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Minh Ngật lại quay sang nhìn người đàn ông trẻ tuổi kia, lúc này mới chậm rãi hiểu được, thì ra hai người này quen biết nhau.

Minh Ngật không hé răng nói lời nào, cũng không thềm phản ứng với Dung Lệ, chỉ là nhìn thoáng qua thiếu nữ có khuôn mặt đỏ bừng, sau đó không nói một lời từ trong tay cô lấy đi sợi xích chó.

Kiều Tích hiểu được hành động này, lập tức buông tay ra, nhưng ngón tay của Minh Ngật vẫn không tránh khỏi có chút cọ vào lòng bàn tay cô.

Minh Ngật không có phản ứng khác thường nào, thế nhưng Kiều Tích lại có chút chột dạ lén lút đưa tay ra phía sau.

Lòng bàn tay của cô vẫn còn lưu lại một chút xúc cảm ấm áp... Lại nhớ đến lúc vừa nãy, anh tránh khỏi bàn tay của cô, Kiều Tích cảm thấy anh chắc chắn là người không thích người ngoài đụng vào mình.

... Anh nhất định là rất ghét mình.

Kiều Tích yên lặng nghĩ.

Ngấn ngủi mấy phút, Dung Lệ ở bên kia đã sớm đem Kiều Tích quan sát đi quan sát lại nhiều lần lắm rồi.

Nhìn thấy tiểu cô nương vẫn còn đang lo lắng bồn thần, hẳn thật là bất đắc dĩ mà họ nghe một tiếng, sau đó nói: "Tự giới thiệu một chút, anh là Dung Lệ."

Nói xong, hẳn chuyển đường nhìn về phía Minh Ngật, trong giọng nói còn thêm vài phần trêu chọc, "Minh Ngật, không giới thiệu em họ cho anh làm quen à?"

Minh Ngật theo bản năng đứng nghiêm chỉnh, bất động thanh sắc mặc cho đối phương tùy ý quan sát.

Anh nhỏ giọng nói với tiểu cô nương bên cạnh: "Em đi trước đi."

Chỉ là trong giọng nói vẫn không có chút tâm tình nào dư thừa.

Đợi đến khi thân ảnh của Kiều Tích đã đi xa, Dung Lệ lại lần nữa mở miệng, giọng nói so với lúc trước càng thêm không đứng đắn hơn gấp trăm lần, hẳn cố gắng nín cười: "... Anh họ? Em họ? Thanh niên các cậu hiện tại đều thích chơi kiểu kích thích như thế à?"

Minh Ngật hơi nhăn mày, giọng nói so với lúc trước càng thêm khó chịu, lạnh lùng: "Buồn chán quá à?"

Hiển nhiên là hai người này có quan hệ vô cùng thân thiết, Dung Lệ không để bụng thái độ nói chuyện của Minh Ngật, chỉ là hơi thay đổi sắc mặt, giọng nói cũng mang theo vài phần châm chú: "Haizzz, anh nói thật."

"Sao anh lại không biết mày có một em họ xinh đẹp như vậy?" Dung Lệ tựa người vào xe thể thao, giọng nói lười biếng: "Là bạn học của Uyển Uyển? Trưởng thành rất tốt nha..."

Kiều Tích trở lại Minh gia, Minh Uyển vừa tiễn giáo viên về, thấy cô một mình trở về thì cô bé hơi bị giật mình, nhất thời nhảy từ ghế salon xuống: "Bambi đâu? Chị ném rồi???"

"Không có, không có." Kiều Tích gấp gấp giải thích, "Nó rất tốt."

Thực sự không biết nên thuật lại những điều vừa phát sinh kia với Uyển Uyển như thế nào nữa, vì vậy Kiều Tích chỉ đơn giản giải thích-----

"Vừa rồi lúc ở bên ngoài chị gặp... anh trai em, Bambi thấy anh ấy thì thật vui vẻ, thế nên chị liền đưa Bambi cho anh ấy rồi."

"Anh ấy mới từ sân bay trở về sao?... Ồ? Sao chị lại biết anh ấy?"

"... Lần trước em cho chị xem anh chụp mà."

"À à." Minh Uyển nhớ tới vụ này, một lát sau lại vui vẻ phản kích nói, "Thế nhưng anh ấy không biết chị nha... Anh ấy không xem chị là bọn trộm chó khốn nạn rồi bắt lại sao?"

Trong lòng Minh Ngật, hình tượng của cô so với bọn trộm chó khốn nạn cũng không kém bao nhiêu đâu.

Kiều Tích uể oải ngẫm nghĩ.

"Được rồi, Uyển Uyển." Nghĩ đến người kia, do dự một lúc lâu, Kiều Tích vẫn là không nhin được mở miệng hỏi, "Em có biết người nào tên là... Dung Lệ không?"

"Dung Lệ?" Minh Uyển lộ ra vẻ mặt hiểu biết, "Chị vừa nãy ở ngoài có gặp anh ấy?"

Kiều Tích gật đầu.

Hóa ra Dung Lệ thật sự là anh họ của anh em Minh gia.

Hắn là con trai của bác gái cả Minh Uyển, cũng ở trong đại viện này, hiện tại đang học đại học.

"Có phải anh ấy đến gần bắt chuyện với chị không?" Minh Uyển đối với người anh họ này cũng xem như khá hiểu biết, "Chị đừng sợ, anh ấy cứ nhìn thấy gái đẹp là lại như vậy đó, nhưng mà anh ấy không phải người xấu đâu, chỉ là lời nói với bộ dạng bên ngoài hơi không đứng đắn chút thôi."

Đến khi Minh Ngật về nhà, Kiều Tích đã sớm trốn lên phòng trên tầng hai rồi.

Minh Uyển vốn đang nằm ở salon phòng khách chơi game, vừa nhìn thấy anh trai nhà mình, cô bé ngạc nhiên hét lên một tiếng, sau đó liền ném điện thoại đi, nhảy lên chạy lại, cả người đều nhào tới, "Anh, anh đã trở về!"

Minh Ngật không nhúc nhích, tùy ý để Minh Uyển như con gấu Koala treo trên người mình 5 giây, sau đó mở miệng nói: "Em có thể xuống rồi."

Minh Uyển mắt diếc tai ngor, ôm cổ anh hét một trận: "Quà của em đâu, quà của em đâu?"

Minh Ngật mặt không đổi sắc lặp lại một lần: "Xuống."

Oa oa oa...

Minh Uyển trong nháy mắt tỉnh táo lại, vội vàng nhảy xuống khỏi người anh.

Lịch trình hoạt động của đội ở Zurich được sắp xếp rất chặt chẽ, nhưng may là sau khi kết thúc cuộc thi, cả đội ở lại địa phương chơi thêm một ngày. Vì điều này mà Minh Uyển muốn anh mua cho mình dây chuyền, anh cũng tiện thể mua quà cho những người thân trong gia đình và một số bạn bè thân thiết.

Đương nhiên, ngoại trừ... Kiều Tích.

Minh Uyển vốn dĩ đang hưng phấn mở quà đột nhiên dừng động tác, cô bé chọc chọc cánh tay anh trai: "Này."

Minh Ngật "Ừ" một tiếng.

"Anh biết không? Trong nhà có chị Tiểu Kiều mới đến, bố mình và bố chị ấy trước kia là chiến hữu-----"

Minh Ngật cắt đứt lời của cô bé, nhàn nhạt hỏi ngược lại: "Tiểu Kiều?"

"Chị ấy tên là Kiều Tích, Tích chính là-----"

Minh Uyển nhất thời không biết nên giải thích từ "Tích" trong tên chị Tiểu Kiều thế nào, mặc nghẹn ngay tại chỗ.

"Được rồi, anh biết rồi." Minh Ngật rất có lệ mà gật gật đầu, trên mặt rõ ràng viết dòng chữ "Anh chính là tùy tiện hỏi một chút thôi, em không cần phải giải thích cặn kẽ như thế đâu."

Bị anh trai qua loa có lệ như vậy, Minh Uyển đương nhiên rất phần nộ.

Cô vô cùng bướng bỉnh mà bất hai vai của anh trai nhà mình, một bộ dạng nhất định phải để cho anh biết "Tích" trong "Kiều Tích" rốt cuộc có nghĩa là gì.

Minh Uyển nhanh chóng buông tay ra khỏi vai Minh Ngật, cầm điện thoại lên, tìm ra Wechat của Kiều Tích cho anh nhìn, "Anh xem đi, chính là chữ "Tích" này... A, em cho anh xem ảnh của chị ấy! Chị ấy rất xinh đẹp đó!"

Minh Uyển nói xong liền mở vòng bạn bè của Kiều Tích.

Điện thoại di động được giơ lên trước mặt mình, Minh Ngật rất bất đắc dĩ, cuối cùng vẫn phải ngẩng đầu liếc mắt nhìn một chút.

"Không tệ." Anh gật đầu, bình luận đơn giản, "Chất lượng ánh sáng rất tốt."

???

Minh Uyển rút điện thoại về, lúc này mới phát hiện ra trong vòng bạn bè của Kiều Tích không có một tấm ảnh nào của cô cả, mấy cái ảnh đại diện cũng là hình mấy con chó.

Minh Uyển thoát ra khỏi Wechat, có chút thất vọng mà lầm bầm mấy câu: "Chị ấy sao lại không chụp tấm nào đăng lên chứ."

"Gặp qua rồi." Minh Ngật thản nhiên nói.

"Đúng rồi!" Minh Uyển lúc này mới nhớ ra hai người đã tình cờ gặp nhau ở bên ngoài rồi, cô bé lập tức tiến lên, "Anh thấy chị ấy xinh không?"

"Em nói nhiều quá." Minh Ngật hiển nhiên là không muốn trả lời vấn đề này.

Đây cũng không phải lần đầu tiên bị chê, Minh Uyển tức giận "Hừ" một tiếng, sau đó tiếp tục lục lợi đồng quà tặng trước mặt.

"Chỉ có một mình chị Tiểu Kiều không có quà thôi..." Lục lợi một hồi, Minh Uyển đột nhiên ý thức được vấn đề này, khó tránh khỏi có chút buồn rầu.

Cô lo lắng Kiều Tích sẽ cảm thấy khó chịu và xấu hổ, "Nếu không thì đừng nói cho chị ấy biết? Em mở quà ra rồi giấu đi."

Việc này cũng không thể trách Minh Ngật được, không phải là anh phân biệt đối xử, chỉ là anh vẫn không biết được chuyện này, trên đường về nhà mới biết được có một người "Em họ" như thế này tồn tại.

Đương nhiên, nguyên văn lời nói của Chúc Tâm Âm là thế này-----

"Có một tiểu cô nương tạm thời ở nhờ nhà chúng ta, sẽ ở căn phòng mà con ở trước đây đó. Nam nữ khác biệt, con muốn cái gì thì bảo Uyển Uyển đi lấy cho, đừng vào phòng của cô nương người ta, nhớ chưa?"

Minh Ngật không có suy nghĩ nhiều như vậy, tặng Uyển Uyển dây chuyền là vì con bé yêu cầu, tặng bố mẹ bạn bè quà là do anh thuận tay mua ở sân bay.

Quà này cũng không đáng bao nhiêu tiền, càng không có hàm chứa tâm ý gì cả, thế nhưng..

Minh Ngật đột nhiên nhớ tới cô gái hoang mang lúng túng lúc chiều, trước mắt cũng hiện lên đôi mắt xinh đẹp ẩn chứa chút lệ, điều này khiến tâm tình của anh không khỏi có chút buồn bực.

Nếu như cô phát hiện ra chỉ mình không có quà thì... sẽ khóc sao?

Minh Ngật suy nghĩ 5 giây, đáp án chắc là sẽ khóc.

Đáp án này khiến cho tâm trạng của anh càng ngày càng xấu hơn.

Suy tư 3 giây, Minh Ngật đem dây chuyền mặt ngọc từ trên cổ mình tháo xuống, đưa cho em gái.

"Giúp anh đưa cho cô ấy đi, " Anh đặt mặt ngọc trắng trắng mập mập hình đậu phộng nhỏ vào lòng bàn tay Minh Uyển, "Quà gấp mặt."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tuy rằng Minh biểu ca có đậu phộng nhỏ, nhưng cậu ấy thật sự không phải con sâu béo mập, (Thiết Thiết chỉ là rất thích đậu phộng nhỏ thế nên mới cho cái này làm vật đính ước thôi!)

Lại nói, thằng nam này thật sự là ngu xuẩn mà, đem đậu phộng nhỏ mình đeo từ nhỏ đến lớn tặng cho Tích Tích? Chỉ sợ mẹ Chúc phát hiện ra thôi có được không?"

Tích Tích (phẫn nộ): Người là muốn cho ta chết hả?

- ----

Thiết Thiết hiện tại thấy bảng xếp hạng thật thấp!

Đại gia à, mọi người ơi! Không phải là không lên được bảng xếp hạng tháng mà!

Tích Tích của chúng ta muốn lên bảng xếp hạng tháng trải nghiệm đó! Mau mau đến cứu con bé đi!

Tiểu Vũ: Minh Ngật đáng yêu quá đi, fall in love người ta quá rồi mà còn làm bộ mặt lạnh. Tặng hân ngọc hộ thân từ nhỏ đến lớn cơ mà.

Bonus cho mọi người ảnh dây chuyền mặt ngọc. Kiểu thế này này, nhưng mà mình tìm mãi chẳng có cái nào hình đậu phộng =))), nhưng mà mình cảm thấy gần gần giống cái này. Mặt ngọc kiểu này cực đắt luôn ý, khéo khi còn hơn kim cương mọi người ạ. Minh Ngật chơi lớn không? Mới là quà gấp mặt thôi đó =))))

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Không biết có ai thích bài này không? Mình là mình rất thích ý ==)), suggest cho mn bài này.

Chương 6:

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Mình Uyên cảm giác như miệng mình có thể nở rộng đến mức đủ để nhét một quả dưa hấu to đùng vào rồi!!!

Cô tròn tròn đôi mắt to tròn của mình, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn về phía anh trai nhà mình.

Chỉ là Minh Ngật dường như không để ý đến sự khiếp sợ của em gái nhà mình.

Nhìn thấy hai mắt mở to như chuông đồng của Minh Uyên, Minh Ngật nhú nhú mày: "Em còn có việc?"

Trong giọng nói thể hiện rõ ràng sự buồn bực, ý tứ của câu nói này chính là-----

Quả cũng đã chuẩn bị xong rồi, lại còn có việc gì nữa?

Minh Uyên nuốt xuống một ngụm nước bọt lớn, sau đó mãnh liệt lắc đầu, "Không, không có việc gì hết?"

... Không có việc gì mới lạ đó.

Minh Uyên đem cái mặt ngọc đang ở trong lòng bàn tay nhét vào túi áo, đưa mắt nhìn theo bóng dáng Minh Ngật đi lên lầu, đến khi anh khuất bóng thì cấp tốc lấy điện thoại ra muốn cáo trạng.

Anh ấy và chị Tiểu Kiều là quan hệ gì mà lại đi tặng đậu phộng nhỏ cơ chứ?

Miếng ngọc đậu phộng nhỏ này chính là quà ông nội tặng mẹ khi bố mẹ lấy nhau năm xưa, miếng ngọc này là thuộc một bộ, miếng còn lại có hình trái Ớt nhỏ.

Minh Uyên ngày thường vẫn luôn oán giận, vì cô bé sinh muộn nên lúc sinh ra thì đậu phộng nhỏ đã được đưa cho anh trai rồi, chỉ còn mỗi trái Ớt nhỏ để lại cho cô bé thôi.

Đậu phộng nhỏ trắng trắng mập mập, so với trái Ớt nhỏ của cô bé thì đáng yêu hơn gấp trăm lần, Minh Uyên từ nhỏ đã luôn nháo muốn đổi Ớt để lấy đậu phộng của anh trai, đáng tiếc là sau bằng ấy năm vẫn chưa từng thành công.

Hiện tại... Anh ấy lại nói là đem tặng đậu phộng nhỏ?

Cô! Không! Đồng! Ý!

Điện thoại được tiếp, đầu bên kia truyền đến thanh âm của Chúc Tâm Âm: "Uyển Uyển, sao vậy?"

"Mẹ!" Minh Uyên thờ phì phò cáo trạng, "Anh trai anh ấy-----"

Lời của cô mới nói được phân nửa thì liền ngừng lại, dẫn tới việc Chúc Tâm Âm ở đầu bên kia truy hỏi: "Anh con làm sao?"

Minh Uyên trầm mặc 3 giây, "Anh ấy... về nhà rồi."

"Ngạc nhiên thế làm cái gì hả? Mẹ đã biết anh con trở về rồi." Giọng nói oán trách của Chúc Tâm Âm truyền đến, "Con hôm nay đàn violin có khá hơn chút nào không đó?"

Minh Uyên nuốt xuống một ngụm nước bọt, "Khá hơn, khá hơn."

Nói xong liền vội có nhanh chóng cúp điện thoại.

Minh Uyên đột nhiên ý thức được một vấn đề.

Tình huống lúc này và lúc trước hình như có chút khác biệt.

Trước đây những việc cô mách lẻo với mẹ, hình như toàn bộ đều là bởi vì có con gái muốn cô giúp đỡ gửi thư tình và quà tặng cho anh trai.

Anh trai cô cũng chẳng quan tâm gì đến mấy người họ, thế nên đối với loại hành vi mách lẻo này của cô vẫn luôn một mắt nhắm một mắt mở cho qua.

Thế nhưng... lúc này là chính bản thân anh ấy muốn đem đậu phộng nhỏ tặng cho chị Tiểu Kiều!

Tuy rằng không hoàn toàn xác định được lý do tại sao anh ấy lại đem đậu phộng nhỏ tặng cho chị Tiểu Kiều, thế nhưng Minh Uyên vô cùng chắc chắn rằng, nếu như lần này cô bé mà dám mách lẻo cáo trạng với mẹ thì anh trai tuyệt đối sẽ không tha cho cô bé đâu.

Suy nghĩ 5 phút, Minh Uyên cầm đậu phộng nhỏ lên tầng gỗ cửa phòng Kiều Tích.

Tham gia trại hè thì phải ngủ lại đó, 7 giờ tối sẽ kiểm tra phòng ngủ, vì vậy Kiều Tích đang muốn thu dọn một vài quyển sách để quay lại trường học.

"Ồ?" Minh Uyên cầm tập thơ tiếng Anh cô đang muốn nhét vào balo rồi thuận miệng tìm đề tài nói chuyện, "Chị đi trại hè còn mang theo tập thơ này à?"

Minh Uyên hỏi như vậy khiến Kiều Tích có chút hơi ngượng ngùng.

Nhìn tập thơ "Vĩ Gian Phong" trong tay Uyển Uyển, cô giải thích: "Đây là quyển sách bố chị tặng lúc chị lên sơ trung... Thật ra chị đọc cũng không hiểu nhiều lắm, chỉ là tùy tiện muốn lật lật vui đùa một chút."

Minh Uyên mở tập thơ ra, giở đến phần mục lục, "Vậy chị thích nhất bài thơ nào trong này?"

Kiều Tích suy nghĩ một chút, sau đó cười rộ lên: "Down by the Salley Garden."

Minh Uyên đem sách trả lại cho cô, cảm giác như trình độ tìm đề tài nói chuyện của mình quá tệ rồi.

Cô lấy trong túi áo ra đậu phộng nhỏ, nhét vào trong tay Kiều Tích, "Anh em tặng cho chị..."

"Quà gấp mặt." Cô bé bỏ sung.

Nhìn miếng ngọc trắng trắng mập mập trong tay, Kiều Tích sững sốt tại chỗ 3 giây, sau đó liền không biết nói gì làm gì cả.

"Cái này, cái này chị không thể nhận..." Cô chân tay luống cuống muốn trả đậu phộng nhỏ lại cho Uyển Uyển.

Cô biết trên cổ Uyển Uyển cũng đeo một miếng ngọc tương tự có hình trái Ớt nhỏ, thứ này vừa nhìn đã biết chính là vật mà hai anh em họ mang từ nhỏ đến lớn, cô làm sao có thể nhận chứ?

"Chị Tiểu Kiều, chị cũng cảm thấy rất kỳ quái đúng không?" Minh Uyển đột nhiên ghé sát vào cô, thấp giọng, thanh âm thần bí, "Chị nói xem tại sao anh em lại muốn tặng chị cái này?"

Kiều Tích cảm thấy như bản thân mình bây giờ có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không nói rõ ràng được, cô rất muốn khóc: "Chị, chị không biết."

Minh Uyển to gan suy đoán: "Anh ấy... không phải là đối với chị nhất kiến chung tình chứ?"

"Không có khả năng, không có khả năng!" Kiều Tích bị giật mình, lắc đầu như trống bỏi phủ nhận chuyện này, "Anh em tuyệt đối sẽ không thích chị đâu!"

"Hả?" Minh Uyển mẫn cảm ngay lập tức ngửi được mùi bát quái ở đây.

Vì để cho Uyển Uyển tin tưởng, Kiều Tích nói năng lung tung lộn xộn thuật lại sự việc chiều nay cho Uyển Uyển nghe, "Chị cho rằng ý tứ của anh ấy là... Kết quả anh ấy trực tiếp tránh ra khỏi tay chị. Uyển Uyển, anh ấy thật sự không có khả năng thích chị!"

Minh Uyển nhẹ nhàng "À" một tiếng, sau đó như có điều gì đó mà nở nụ cười.

Kiều Tích rất khản trương nhìn cô bé chăm chăm, "Lần này em tin chưa?"

"Chị Tiểu Kiều, chị biết không?" Minh Uyển lần thứ hai ghé sát vào cô, thần thần bí bí mở miệng, "Nếu như đổi thành nữ sinh khác, thì chắc chắn anh ấy sẽ không "Tránh" mà sẽ là trực tiếp "Hắt" ra đó."

Trại hè ngày thứ hai tại trường Trung học phụ thuộc, chính là chọn thời khóa biểu. (*)

(*) Chọn cái này giống như đăng kí tín chỉ ở ĐH đó mọi người. Ai học ĐH mà phải đăng kí tín chỉ thì sẽ hiểu ngay =))). Khổ sở mệt mỏi lắm đó. Lại sắp đến thời gian đăng kí tín rồi, tôi chết mất L((

Trại hè ở trong nước không giống như trại hè ở các nước phương Tây, mục đích chính của trại hè trong nước vẫn là lấy việc học làm việc chính, nhưng cũng có ưu điểm ở chỗ, so với các trường Trung học khác trong cả nước thì chương trình học của Trung học phụ thuộc được thiết kế sắp đặt rất phong phú và thú vị, chỉ môn ngoại ngữ thôi đã có đến 6-7 sự lựa chọn rồi.

Chế độ dạy học ở trại hè chính là dạy các lớp nhỏ, mỗi lớp học chỉ có khoảng dưới 20 người. Và hình thức chọn thời khóa biểu thì được bắt chước y như khi điền nguyện vọng thi đại học vậy, thế nên tất cả mọi người đều đang rầu rĩ không biết nên chọn thể nào mới đúng với sở thích sở trường của mình.

Giang Nhã Đồng lại gần, nhẹ giọng hỏi cô: "Kiều Tích, em muốn chọn ngôn ngữ nào? Chúng ta cùng chọn đi."

Nhìn thời khóa biểu trước mặt, Kiều Tích suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Em còn chưa nghĩ ra... Em muốn chọn ngôn ngữ mình thích, chị cũng phải chọn ngôn ngữ mình thích chứ."

Tính tình Kiều Tích có chút mềm mại yếu đuối thế nhưng từ nhỏ đến lớn, cô cũng rất ít khi từ bỏ suy nghĩ và sở thích của mình để theo người khác.

Nếu bạn thích tiếng Đức, tôi lại thích tiếng Pháp, vậy thì mỗi người đều tự đi học ngôn ngữ mình thích là được rồi.

Cô không muốn nhân nhượng người khác để đi học một môn mà mình không thích, cũng không thích người khác phải nhân nhượng mình.

Nhưng mà, có vẻ như đây cũng là nguyên nhân khiến cô từ nhỏ đã có rất ít bạn bè.

Ở trường mới này, Kiều Tích vẫn còn chưa làm quen với ai ngoại trừ Giang Nhã Đồng.

Cô và Giang Nhã Đồng một ngày đi học thì ngồi cùng nhau, đi ăn cơm cũng cùng nhau đi, mọi người đều cho rằng cô và Giang Nhã Đồng đã sớm quen biết từ trước, thậm chí còn cho rằng Kiều Tích cũng là từ nước ngoài trở về nước đi học.

Mãi cho đến khi mọi người đứng lên giới thiệu bản thân, Kiều Tích nói với mọi người rằng, cô đến từ Tây Kinh Nhất Trung.

Bốn phía lập từ "Ồ" lên một tràng, đại khái là rất kinh ngạc, tất cả mọi người đều nhỏ giọng thảo luận với nhau.

Mặt Kiều Tích có chút hơi ửng đỏ.

Cũng không phải bởi vì khó chịu, chỉ là từ trước đến nay cô không quen với việc bị mọi người quan tâm chú ý đến...

Cũng may các bạn cũng không có thảo luận quá lâu, chỉ 4-5 giây sau, phòng học lại trở lại yên tĩnh như bình thường.

Giữa lúc Kiều Tích chuẩn bị đi xuống bục giảng thì nữ sinh ngồi hàng thứ nhất vốn đang cúi đầu bỗng dung ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn chằm chằm Kiều Tích vài giây, sau đó nói một câu giòn tan: "Oa, cậu thoát nhìn hình như không phải từ Tây Kinh tới!"

Kiều Tích sững sốt vài giây, mới hiểu ra được lời nói kia là ý tại ngôn ngoại.

Sắc mặt của các bạn học cũng hơi thay đổi.

Thật ra... Kiều Tích cảm thấy việc này không có vấn đề gì cả.

Đại khái là bởi vì tuổi tác và kinh nghiệm còn ít, mọi người đối với người từ xa đến đều ít nhiều cảm thấy xa lạ và kỳ quái.

Giống như lúc Kiều Tích còn học sơ trung năm ấy, lớp học có một bạn chuyển từ Nội Mông Cổ đến, khi đó tất cả mọi người trong lớp đều cho rằng nhà bạn ấy là nhà bạt, mỗi ngày bạn ấy đều phải đi chăn một đàn dê đàn bò.

Thấy không khí xung quanh có chút khác lạ, nữ sinh vừa mở miệng kia đột nhiên mở to hai mắt, môi khẽ nhúc nhích, có vẻ là đã cảm thấy mình nói sai.

Chỉ là, không đợi nữ sinh đó mở miệng, Giang Nhã Đồng đã đứng lên.

Sắc mặt cô ấy hơi trầm xuống, giọng nói hết sức nghiêm túc: "Thảm Tang Tang, xin lỗi đi."

Giang Nhã Đồng nói không to lắm những giọng nói lại vô cùng nghiêm túc, một câu này thành công khiến cho cả phòng học đều yên tĩnh lại.

Thế nhưng chỉ là yên tĩnh trong nháy mắt.

Sau đó, phòng học lại bắt đầu thì thầm bàn tán-----

"Làm sao vậy, làm sao vậy? Ai với ai cãi nhau sao?"

"Thảm Tang Tang, "Thấy đối phương không có phản ứng, Giang Nhã Đồng lại đề cao âm lượng hơn một chút, lặp lại một lần nữa, "Xin lỗi Kiều Tích đi."

Kiều Tích biết Giang Nhã Đồng xuất phát từ ý tốt, thế nhưng cô đứng trên bục giảng vẫn cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Cô nhìn về phía Thảm Tang Tang ngồi dưới kia, muốn nói cho cô ấy biết là cô không tức giận, không cần phải nói xin lỗi.

Thế nhưng miệng cô lại cứ run run, nhất thời không thể nói ra được lời nào.

Không đợi cô cố gắng mở miệng lần nữa, Thảm Tang Tang đã đỏ mắt, âm thanh ập úng nói "Xin lỗi", sau đó liền đẩy ghế đứng dậy, chạy ra khỏi phòng học.

Ngồi ở bên cạnh Thảm Tang Tang hình như là một nữ sinh có quan hệ tốt với cô ấy, thấy cô ấy chạy ra ngoài liền nhanh chân chạy ra theo.

Trước khi chạy ra khỏi cửa còn quay đầu nhận lỗi với Kiều Tích: "Bạn ấy chính là có chút tính tình, cậu đừng chấp nhặt với bạn ấy nhé."

Kiều Tích nhanh chóng lắc đầu, "Tớ không có tức giận."

Chờ cô trở về chỗ ngồi, Giang Nhã Đồng thở dài, nói: "Sao tính tình em lại mềm mại yếu đuối như thế... Bạn ấy vừa nói với em kiểu thế em cũng không tức giận là sao?"

Kiều Tích cắn cắn môi, sau đó nhẹ giọng nói: "Bạn ấy cũng không phải cố ý... Em thật sự không có tức giận."

Dừng một chút, cô lại mở miệng nói: "Nhã Đồng, em biết chị tốt với em, chỉ là sau này không cần như thế... Nếu như thật sự tức giận, chính em sẽ nói ra."

Sau khi chương trình học buổi sáng kết thúc, hai người đi căn tin ăn cơm, ăn xong Giang Nhã Đồng ôm cánh tay cô, "Kiều Tích, em theo chị đi tìm Minh sư huynh một chút có được không? Chị muốn hỏi anh ấy chút vấn đề về việc vào đội huấn luyện thư."

Động tác của Kiều Tích dừng lại, bởi vì cô nhớ ra miếng ngọc hình đậu phộng nhỏ kia đang được cô dùng khăn giấy bọc từng lớp từng lớp rồi cẩn thận để ở ngăn trong còng của balo.

Kiều Tích vốn dĩ muốn nhờ Minh Uyển đem nó trả cho Minh Ngật, thế nhưng Minh Uyển lại là một cô bé rất tinh ranh, cô nói cái gì cũng không đồng ý, luôn bảo cô tự mình đem trả.

Ngày hôm qua lúc chàng vạng chuẩn bị ra khỏi Minh gia cô có đến trước cửa phòng Minh Ngật, cô dựa vào cánh cửa một chút liền nghe được âm thanh "ào ào" của tiếng nước truyền đến.

Anh... hình như đang tắm.

Nhận thức điều này khiến Kiều Tích hết hồn lập tức chạy như bay xuống tầng.

Cô cũng không dám để đậu phộng nhỏ ở nhà, bởi vì cô sợ nhờ đâu bác gái Chúc trong lúc dọn dẹp căn phòng sẽ phát hiện ra.

Lúc này nghe Giang Nhã Đồng nói vậy, Kiều Tích cũng nhớ đến đậu phộng nhỏ đang được mình giấu trong cặp, dự định mang nó đem trả, bằng không đến đi ngủ cô cũng không thể an tâm được.

Trường Trung học phụ thuộc cho tới nay đều là nơi giảng dạy Olympic Toán giỏi nhất trong toàn bộ khu vực Hoa Bắc, bây giờ đang trong thời gian nghỉ hè, đội tuyển Olympic Toán quốc gia tổ chức trại hè cho các trường trung học cùng đến tham gia, đợt này hầu hết đều là học sinh của các trường mũi nhọn trong khu vực Hoa Bắc đến tham gia.

Không nói khoa trương chút nào, 6 người tham gia cuộc thi IMO tiếp theo chắc chắn cũng chỉ chọn từ những người ở đây ra mà thôi.

Đương nhiên, bởi vì là Trung học phụ thuộc đứng ra tổ chức thế nên các học sinh trong trường Trung học phụ thuộc chỉ cần cảm thấy có hứng thú đều có thể đến dự thính.

Giang Nhã Đồng nói: "Chị đã hỏi qua rồi, bọn họ 1 giờ chiều mới bắt đầu tập huấn. Minh sư huynh là trợ giảng, cũng sẽ có mặt."

Tuy rằng số người không nhiều lắm, nhưng trường Trung học phụ thuộc cũng mở một khu nhà dạy học cho trại hè Olympic Toán. Khu nhà này vừa hay cùng với khu học của Kiều Tích nằm ở hai đầu của trường.

Hai người đi bộ dưới ánh nắng chói chang của buổi trưa hơn hai mươi phút, rốt cuộc cũng tới khu nhà dành cho trại hè Olympic Toán, lớp học chiều nay được bố trí ở trên tầng 2.

Chỉ là sắp tới nơi thì Kiều Tích lại cảm thấy lúng túng muốn chạy trốn.

... Hiện tại cứ tự nhiên mà đem đậu phộng nhỏ ra trả anh à?

Cô nên giải thích thế nào? Chẳng lẽ muốn cô đi cáo trạng với bác gái Chúc sao?

Trong lòng Kiều Tích lúc này vô cùng thấp thòm không yên.

"Kiều Tích?" Giang Nhã Đồng dừng chân, nghi ngờ quay đầu nhìn Kiều Tích đứng nguyên tại chỗ không di chuyển.

Kiều Tích rốt cuộc vẫn là có chút sợ hãi không dám lên, "... Em ở đây chờ chị."

"Được rồi!" Giang Nhã Đồng giơ tay lôi kéo cô, "Đừng đứng dưới ánh mặt trời, em đứng vào trong hành lang này chờ chị một chút nhé."

Kiều Tích gật đầu, "Chị cố gắng lên!"

Sau khi đưa mắt nhìn Giang Nhã Đồng lên tầng, Kiều Tích liền chạy đến một đầu hành lang bên kia.

Bởi vì bên cạnh khu nhà này có một rừng trúc nhỏ nhỏ cho nên thoạt nhìn có vẻ rất mát mẻ.

"Minh sư huynh-----" Phòng học phía trước đột nhiên truyền ra một giọng nói ngọt ngào, yêu kiều của thiếu nữ, "Bài này em không biết làm, anh có thể giúp em một chút không?"

Kiều Tích hoảng sợ, lúc này liền dừng bước, ngừng thở, không dám nói tiếng nào.

Trong phòng học truyền đến tiếng giờ sách, là Minh Ngật nhận lấy quyển vở rồi giờ ra xem

3 giây qua đi, giọng nói không mang theo bất cứ cảm tình nào của Minh Ngật truyền đến: "Cô tên là gì? Mã thẻ học sinh là bao nhiêu?"

"Em, em là Đồng Vi." Giọng nói mềm mại đáng yêu của nữ sinh vang lên, trong giọng nói có thêm vài phần hừng phấn khích động không kìm chế được, "Em là tới dự thính, mã thẻ học sinh là 2017-----"

Không đợi nữ sinh nói xong, Minh Ngật liền cắt đứt lời: "Ngày mai cô không cần tới."

Một giây sau, anh đem quyển vở kia ném xuống mặt bàn, "Loại đề này mà không biết làm, có tới nữa cũng lãng phí thời gian."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Sắt thép thẳng nam của thường ngày.

Minh biểu ca, người có biết bây giờ hình tượng của người trong mắt Tích Tích là cái dạng gì không?

Tiếp theo, hãy để Tích Tích lên bảng xếp hạng tháng trải nghiệm đi! Mau cứu con bé đi!

Cầu bình luận, cầu like vote!

Tiểu Vũ: Có điều này muốn hỏi mọi người chút.

1. Mọi người muốn mình đề thuần Việt là đậu phộng nhỏ với trái ớt nhỏ hay đề kiểu Hán Việt là Tiểu Hoa Sinh và Tiểu Lạt Tiêu???

2. Về tên của Giang Nhã Đồng - 江若桐 – Jiang Rě/Ruò Tóng. Mình thì mình đề là Nhã Đồng nhưng từ 若 có thể hiểu theo 2 nghĩa là Nhã – Rě hoặc Nhược – Ruò. Về phân giải nghĩa thì Nhã: bát nhã; trí tuệ (lời nói trong kinh Phật), còn Nhược là như; dường như, nếu như; nếu; ví như. Nhưng nếu đặt trong các câu thơ văn ngày xưa thì Nhược lại được nói đến nhiều hơn với những ý nghĩa rất hay. Thế thì mọi người muốn đề là Nhã hay Nhược? Mình thì mình không hiểu tiếng Trung nên mấy cái trên là mình đi tìm hiểu thôi nên có lẽ không được chuẩn lắm=))). Lúc edit tên này mình cứ chọn cái nào ngắn hơn để edit =)))

3. Mọi người muốn mai mình đăng luôn chương tiếp hay đề cuối tuần nào???

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Một trong những bài mình thích nhất của Ngũ Nguyệt Thiên.

Chương 7:

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Thanh âm khóc nức nở của nữ sinh vang lên ở cửa phòng học.

Tiếng khóc lúc này so với giọng nói lúc trước có sự khác biệt rất lớn.

Bạn nữ sinh khóc thật thương tâm, thế nên cho dù sự việc không liên quan đến mình nhưng Kiều Tích đứng bên ngoài vẫn không nhịn được muốn đến an ủi bạn ấy một chút.

Chỉ là từ trước đến nay Kiều Tích biết mình miệng lưỡi không được tốt lắm, nửa ngày cũng không nói ra được một câu an ủi nào.

Lại nghĩ tới "Đầu sỏ" khiến cho nữ sinh đó khóc thành như vậy, cô liền cảm thấy mình đến cả thở mạnh cũng không dám.

Kiều Tích cúi đầu yên lặng tìm khăn tay trong balo.

Cô chưa kịp tìm được khăn tay, trong phòng lại truyền đến giọng nam lạnh như băng----

"Trên tầng đang học."

Nữ sinh kìm nén lại tiếng khóc, nhưng vẫn mang theo chút nức nở.

Kiều Tích tìm được khăn tay trong balo, nhưng chỉ dám cầm trong tay, không dám có chút động tác nào khác.

Giọng nói lãnh đạm của người con trai lại truyền đến một lần nữa, "Đừng khóc ở chỗ này."

... Thật là hung dữ.

Kiều Tích sợ đến tay cũng phát run, khăn tay rơi lại vào trong balo.

Ngắn ngủi vài giây qua đi, nữ sinh vừa mới kìm nén tiếng khóc lại "Oa" một tiếng khóc lớn lên.

Kiều Tích há miệng, run rẩy lấy khăn tay từ trong balo ra một lần nữa, vừa ngẩng đầu lên thì thấy một nữ sinh chạy ra khỏi phòng học.

Đối diện với đôi mắt đầm lệ mông lung của nữ sinh kia, Kiều Tích ngẩn người, cố gắng nặn ra vài phần tươi cười để cho mình nhìn có vẻ thân thiện một chút, sau đó đưa khăn tay ra trước mặt đối phương.

Có lẽ là không nghĩ tới chuyện mất mặt như vậy lại có người thứ ba biết được, nữ sinh lại tiếp tục "Oa" lên khóc lớn, rồi nhanh chóng chạy đi.

Kiều Tích có chút lúng túng thu hồi lại khăn tay đang giơ ra giữa không trung.

Một giây tiếp theo, một loạt tiếng bước chân từ trong phòng học truyền đến, là Minh Ngật đi ra.

Nhìn thấy bên ngoài phòng học còn có một người đang đứng, Minh Ngật có vẻ cũng hơi bất ngờ.

Chỉ là rất nhanh, anh phát hiện ra người đứng ngoài cửa này, hình như chính là "Em họ" của mình.

Kiều Tích nuốt một ngụm lớn nước bọt, cứ như vậy nhặt nhẻo đứng đó cùng anh nhìn nhau.

Ánh mắt hiện lên vẻ khiển trách rõ ràng của cô gái nhỏ khiến anh không thể không để ý, thế nên anh liền không nhịn được hỏi: "Nghĩ anh quá đáng?"

Bị đại ma vương nhắm thẳng vào tâm sự sâu trong nội tâm của mình, Kiều Tích đầu tiên là bị hù dọa một trận, sau đó liền nhanh chóng lắc đầu nguây nguậy, "...Em không có!"

Cô vẫn còn cho là mình giấu rất khá.

Giống như một con mèo vậy.

Minh Ngật đột nhiên lại nảy ra một suy nghĩ không đâu vào đâu như vậy.

Chỉ là... nhìn tiểu cô nương trước mặt vội vội vàng vàng, cùng với cái mũi hơi đỏ lên, Minh Ngật ngay lập tức phủ nhận suy nghĩ trước đó của mình.

Chỗ nào giống mèo chứ?

Lá gan so với mèo nhỏ hơn nhiều.

Đột nhiên ý thức được sự thật cô hình như rất sợ mình, ma xui quỷ khiến, Minh Ngật hiếm khi giải thích lại mở miệng giải thích với cô một câu----

"Loại đề bài cơ bản thế này cũng không biết làm, đi khóc một chút để thanh tỉnh cũng tốt."

Anh chỉ là ghét những người ngu xuẩn lại lười biếng.

Kiều Tích nhất thời nghẹn lời: "..."

Anh còn không có hiểu rõ... Vừa rồi nữ sinh kia không phải là bởi vì không biết làm bài mà khóc đâu.

... Có nữ sinh nào không biết làm bài Toán Olympic mà khóc sao?

"Minh sư huynh." Phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói của Giang Nhã Đồng.

Cô ấy ở trên tầng không tìm được Minh Ngật nên hỏi các bạn học khác thì biết được đang có một nữ sinh hỏi bài anh ở dưới này.

Cô ấy nở nụ cười, đáng đáp và phong thái rất phóng khoáng khéo léo, "Em là Vanessa, bố em đã nhắc với em rất nhiều về anh."

Vanessa, chính là tên con gái độc nhất của giáo sư Giang.

Minh Ngật cùng giáo sư Giang có quan hệ khá thân thiết, anh có thể coi như là nửa học sinh của ông, nhưng đối với Giang Nhã Đồng thì từ trước đến nay anh lại chưa từng gặp mặt lần nào.

Toàn bộ ấn tượng của anh đối với Giang Nhã Đồng đại khái đều đến từ những thời khắc giáo sư Giang làm một người bố tự hào về con gái của mình.

Về mặt Minh Ngật cũng không có chút kinh ngạc nào cả, chỉ là gật đầu, "Nghe nói em trở về nước."

Giang Nhã Đồng cười cười: "Chuyện của Uyển Uyển lúc trước, em xin lỗi."

Minh Ngật chỉ nghe, không nói chuyện.

Vì vậy Giang Nhã Đồng lại nói tiếp, trong giọng nói mang theo vài phần xin lỗi: "Em cũng có học qua Toán Olympic, lúc trước nhìn thấy Uyển Uyển sốt ruột nên đã giúp em ấy làm... Không phải là cố ý lừa gạt anh."

Nghe xong lời nói của Giang Nhã Đồng, Minh Ngật nhàn nhạt "Ừ" một tiếng.

Giang Nhã Đồng chờ giấy lát, vẫn chưa đợi được anh đáp lời.

Vì vậy cô ấy bắt đầu lên tiếng xin lỗi lần thứ hai: "Minh sư huynh, anh... có phải là tức giận hay không? Xin lỗi, em không nên giúp Uyển Uyển làm bài."

"Cách làm của em sai rồi." Minh Ngật nhàn nhạt lên tiếng.

Vốn dĩ anh nghĩ rằng người giúp Uyển Uyển làm bài chứng minh hình học kia là bạn học của con bé.

Bởi vì chỉ có người chưa từng học qua Toán Olympic mới có thể bỏ qua cách đơn giản nhất là dùng định lý Simson để giải mà đi dùng những kiến thức cơ bản của sơ trung để giải bài toán đó.

Và Minh Ngật cũng biết, con gái của giáo sư Giang từ nhỏ đã bắt đầu học Toán Olympic rồi.

Giang Nhã Đồng dùng loại cách cơ sở này để chứng minh bài toán, chẳng qua là muốn khoe khoang năng lực.

Đáng tiếc là, cách làm để khoe khoang năng lực đó, lại sai.

Đề bài yêu cầu chứng minh nhưng cách làm của cô lại ngầm thừa nhận một điều chưa chứng minh được để chứng minh yêu cầu của đề bài.

Thật ra cách để chứng minh điều mà cô ngầm thừa nhận đấy vô cùng đơn giản, quên mất không chứng minh nó cũng chỉ là một sai lầm nhỏ.

Nhưng Giang Nhã Đồng là người đã học qua Toán Olympic nhiều năm, có thể chứng minh được đề bài đó cũng không ngạc nhiên nhưng cô lại phạm phải một sai lầm cấp thấp như vậy, đối với Minh Ngật thì điều này giống như một sự thất bại, anh cũng càng không cần phải... để cử cô đến đội tuyển quốc gia.

Giang Nhã Đồng ngẩn người, nhưng rốt cuộc vẫn là người thông minh, không cần Minh Ngật nhắc nhở cô cũng đã vô thức nhớ lại cách làm trên giấy nháp ngày đó và cũng hiểu được vấn đề nằm ở đâu.

Giang Nhã Đồng mặc dù có chút ảo não, thế nhưng vẫn là người con gái được dạy dỗ tốt, dù vẫn muốn tham gia vào đội tuyển quốc gia nhưng cũng sẽ không dây dưa không dứt.

Cô cười cười, "... Em chỉ có thể cố gắng vào được CMO (*) mùa đông năm nay rồi!"

(*) CMO: Chinese Mathematical Olympiad, cuộc thi Olympic Toán Trung Quốc. Được tổ chức bởi Hội Toán Học Trung Quốc, cuộc thi này là cuộc thi lớn nhất và có sức ảnh hưởng lớn nhất dành cho các học sinh trung học ở Trung Quốc.

Cuộc thi học sinh giỏi Toán toàn quốc hàng năm đều sẽ lựa chọn ở khắp các nơi trên tổ quốc, cũng chính là chỉ những học sinh mũi nhọn của các tỉnh, thành phố mới có tư cách tham gia cuộc thi CMO vào mùa đông.

Cuối cùng, sau khi trải qua quá trình học tập thi đua thì sẽ từ 200 người trong CMO chọn ra 30 người có thành tích cao nhất để tham gia vào đội tuyển Olympic Toán quốc gia tập huấn cho kì thi IMO.

Và trong mấy chục người cực kỳ ưu tú đó, trải qua những tháng ngày khổ luyện vất vả cũng sẽ chỉ chọn ra 6 người ưu tú nhất để đại diện cho Trung Quốc tham gia cuộc thi IMO mà thôi.

Trải qua sự phổ cập kiến thức của Minh Uyển, Kiều Tích đã có sự hiểu biết đối với mấy kì thi chọn học sinh giỏi này.

Đương nhiên, Minh Uyển tất nhiên sẽ nói khoác anh trai cô bé lợi hại ra sao, mà Kiều Tích cũng không phụ sự kỳ vọng của cô bé, cô ngồi nghe đến ngày người.

Lúc đó Kiều Tích vẫn chưa phản ứng được, qua mấy ngày sau, cô rốt cuộc cảm thấy quá trình này thật giống như nuôi cở vậy.

6 người được chọn ra cuối cùng giống như những cở vương.

Về phần Minh Ngật...

Kiều Tích cố gắng đem mấy từ "Cở vương điểm tuyệt đối" trong đầu đè nén lại, chỉ sợ mình không cẩn thận sẽ nói lỡ lời.

Minh Ngật nhìn Giang Nhã Đồng, sau đó lại nhìn về phía Kiều Tích.

Những lời anh nói trước sau như một đều rất ít, đây là một trong số những câu nói khá dài: "Nếu cảm thấy có hứng thú, có thể tới nghe giảng."

Kiều Tích nhanh chóng gật đầu, thấy hai người kia đã nói xong liền lặng lẽ kéo tay áo Giang Nhã Đồng, ý bảo chứng minh đi thôi.

Ai biết được cở vương điểm tuyệt đối... không phải, là Minh Ngật hướng cô nói: "Em ở lại."

Kiều Tích lo sợ bất an ở lại tại chỗ.

Trong hành lang dưới tầng này còn có thể nghe thấy âm thanh giảng bài của thầy giáo ở phòng học trên tầng. Kiều Tích bắt an liếc mắt nhìn khắp nơi.

Minh Ngật nhận ra điều này, vì vậy dẫn cô đến mảnh rừng trúc nhỏ nhỏ cạnh khu nhà này.

Hai người dừng lại tại lối vào khu rừng trúc, Minh Ngật mới chậm rãi nhàn nhạt mở miệng: "Trong trường có người bắt nạt em sao?"

Hả?

Không ngờ anh sẽ hỏi câu này, Kiều Tích ngẩn người, sau đó nhanh chóng lắc đầu.

Hai người đều là hai cái hồ lô, tính tình đều cực ít nói, một hỏi một đáp xong liền triệt để trầm mặc.

Đường nhìn của Minh Ngật di chuyển từ khuôn mặt cô gái dời xuống, rơi vào cẳng cổ cùng xương quai xanh gầy gầy xinh đẹp.

Chỉ là mới nhìn thoáng qua rồi nhanh chóng dời ánh mắt đi.

"Đưa đồ cho em, sao lại không đeo?"

Kiều Tích như vừa mới từ trong mộng tỉnh dậy, vội vàng từ trong balo, mở ngăn sâu nhất ra, rồi rất nghiêm nghiêm túc mà lấy đậu phộng nhỏ ra.

Cô giờ đậu phộng nhỏ lên, do dự không biết có nên trực tiếp bỏ vào tay trả lại cho anh hay không.

Minh Ngật nhìn đậu phộng nhỏ trên lòng bàn tay của cô, hỏi ngược lại: "Không thích?"

"Không phải!" Kiều Tích nhanh chóng gạt đầu, lại ngay lập tức lắc đầu, lời nói có chút không được mạch lạc rõ ràng, "Em thích, nhưng cái này..."

Anh cắt đứt lời của cô: "Thích thì đeo đi."

Kiều Tích nào dám đeo?

Cô gấp đến độ đỏ mặt, gương mặt khảm trương đến đỏ bừng, "Nhưng đây là người nhà đưa cho anh, Uyển Uyển nói anh từ nhỏ đã đeo cái này rồi..."

"Anh không thích." Giọng nói của Minh Ngật nhàn nhạt, "Đúng lúc em thích, thế nên cho em, có vấn đề gì sao?"

Kiều Tích từ trong kẽ răng nặn ra hai chữ, lẩm bẩm như muỗi kêu: "Gạt người..."

Nếu như anh không thích thì tại sao Uyển Uyển hỏi nhiều lần như thế anh cũng không cho?

Anh mắt tiêu cô nương long lanh ngập nước, mũi có chút phiểm hồng, một bộ dáng giận mà không dám nói gì, rất giống một con mèo lúc bị bắt nạt.

Minh Ngật xòe tay ra, "Đưa đây."

Kiều Tích lập tức đưa đậu phộng nhỏ giao cho anh.

Đậu phộng nhỏ này từ trước đến nay vẫn luôn được Minh Ngật đeo, anh không thích bị người khác nhìn thấy mình mang loại đồ vật của trẻ em này, thế nên sợi luôn để rất dài khiến cho đậu phộng nhỏ được giấu ở phía dưới áo.

Chỉ là sợi dây đỏ này đối với Kiều Tích mà nói thì, thực sự có chút quá dài.

Minh Ngật đoán chừng nếu kéo bớt lại một phần ba sợi dây này thì cô đeo sẽ vừa vặn.

Đem sợi dây rút lại xong, anh một lần nữa đưa đậu phộng nhỏ lại cho Kiều Tích, "Có thể đeo rồi."

Bàn tay Kiều Tích nắm lấy miếng ngọc trắng trắng mập mập, vẫn còn chút do dự, chẳng biết làm như thế nào cho phải.

Thấy cô chậm chạp không đeo lên, nét mặt Minh Ngật rớt cuộc lộ ra chút không kiên nhẫn.

Anh hơi nhăn mày lại, "Em rớt cuộc có thích hay không?"

Vấn đề này phức tạp như vậy sao?

Thích thì đeo, không thích thì trả lại cho anh, rồi anh lại chọn một món quà khác làm quà gặp mặt cho cô.

Kiều Tích bị dáng vẻ hung dữ của anh dọa, trong lòng sợ muốn chết, còn có chút muốn khóc.

Cô không dám lại quần quýt nữa, trực tiếp đem miếng ngọc kia đeo lên cổ.

Kiều Tích đưa tay sờ sờ miếng ngọc trên cổ, sau đó nhỏ giọng nói: "Thích... Em phải về đi học rồi."

Minh Ngật gật đầu, "Đi đi."

Minh Ngật đứng tại chỗ, nhìn thân ảnh thiếu nữ một lúc rồi chậm rãi biến mất dưới bóng cây.

Anh lấy điện thoại từ trong túi ra, mở Wechat, vào một nhóm chat.

Uyển Uyển đã kéo cô vào nhóm này, ID thật đơn giản, chỉ là hai chữ tên cô "Kiều Tích", ảnh đại diện là cái đầu của một con chó.

Minh Ngật mở ảnh đại diện của cô ra, nhìn chăm chăm con chó kia vài giây.

Sau đó anh đột nhiên nở nụ cười,

"Đồ mít ướt!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Sửa lại chương này một chút, chủ yếu sửa lại tính tiết của nữ phụ.

Đem một vài tính tiết xóa đi.

Tiểu Vũ:

1. Trà chương cho mọi người nè =))))
2. Vì đa số mọi người muốn mình đề thuần Việt là đậu phộng và ót thế nên mình sẽ đề như vậy, còn cả tên nữ phụ mình cũng sẽ giữ nguyên là Nhã Đồng.
3. Tuần này mình sẽ bonus thêm một chương nữa nha. Nếu ngày mai rảnh mình sẽ đăng, không thì thứ 7 nha.
4. Yêu mọi người <3

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Lúc Kiều Tích trở lại phòng học đã là 2 giờ 5 phút chiều.

Cô nhìn quanh lớp học một vòng rồi như một con mèo nhanh chóng luồn lách đi tới chỗ ngồi của mình.

"Mình sư huynh tìm em nói gì đó, sao lâu thế?" Giang Nhã Đồng nhỏ giọng hỏi cô, "Chị còn đang nghĩ rằng em bị lạc đường."

Bởi vì là chạy một đường dưới ánh nắng trở về nên mặt Kiều Tích đỏ bừng, toàn thân cũng đều tỏa ra hơi nóng.

Cô le lưỡi, có chút ngượng ngùng: "... Cũng suýt chút nữa đi lạc rồi."

"Ồ?" Giang Nhã Đồng đột nhiên chỉ chỉ cô cô, "Em cũng có cái này à?"

Kiều Tích vô thức đưa tay lên sờ sờ cổ, sau đó sờ đến viên ngọc trắng trắng mập mập có hình đậu phộng nhỏ kia.

Mặc dù đậu phộng nhỏ đã ở trong tay cô mấy ngày rồi, thế nhưng bây giờ Kiều Tích mới chân chính quan sát kỹ nó.

Đậu phộng nhỏ này chính là được khắc từ loại dương chi bạch ngọc tốt nhất, cảm giác sờ vào rất ấm áp, vừa nhìn đã biết đây là vật có giá trị xa xỉ.

Hoa văn trên miếng ngọc được khắc rất tinh xảo, người khắc nên nó nhất định phải dày công tôi luyện mới khắc được, bên ngoài được khắc một cái khe nhỏ để lộ ra bên trong 3 hạt lạc mập mập đáng yêu, nhìn qua quả thật là vô cùng dễ thương.

"Thật là đáng yêu." Giang Nhã Đồng đưa tay sờ miếng ngọc đậu phộng rồi lập tức buông ra, "Con gái nhà các em đều có sao? Chị thấy Uyển Uyển cũng có một miếng hình trái ót nhỏ."

Nghe được ba chữ "Nhà các em", Kiều Tích không khỏi có chút chột dạ.

Cô ghen nửa ngày, cuối cùng ghen ra được một câu "... Em chỉ là mượn đeo một cho vui một chút thôi."

Cũng may Giang Nhã Đồng không hỏi sâu hơn về vấn đề này, cố ấy hình như là nhớ ra chuyện gì đó-----

"Đúng rồi, kết quả chọn thời khóa biểu đã có rồi đây, em mau đi xem xem những môn mình chọn có được học không?"

Trại hè ở trường Trung học phụ thuộc dù chỉ ngắn ngủi 1 tháng thế nhưng vẫn có hình thức chấm điểm giống như khi học chính thức, mỗi môn học có thể có 2-3 tín chỉ, hoàn thành tốt được 12 tín chỉ thì có thể nhận được giấy chứng nhận của trại hè.

Kiều Tích nghe vậy thì nhanh chóng mở web rồi đăng nhập vào tài khoản để xem thời khóa biểu của mình, cô chọn 5 môn nhưng chỉ được học 4 môn, một môn không đăng ký được chính là "Thí nghiệm hóa học ở trung học".

Kiều Tích có chút kinh ngạc: "Nhiều người có hứng thú đối với môn này thế à?"

Cô nghĩ rằng sẽ không có mấy người chọn môn này thế nên đã đặt nó ở nguyện vọng cuối cùng.

"Dĩ nhiên là không phải rồi." Giang Nhã Đồng cười rộ lên, "Môn này có 3 tín chỉ nhưng mà được miễn hai tín, chỉ phải học một tín thôi, hơn nữa nghe nói thầy giáo dạy môn này cho điểm rất dễ."

Kiều Tích bừng tỉnh hiểu ra.

Cô nhìn thoáng qua 4 môn mình chọn, 4 môn này tổng cộng có 9 tín chỉ.

Cô còn thiếu 3 tín chỉ nữa, chọn 1 môn có 3 tín là vừa khéo. Nếu như chọn môn có 2 tín thì đồng nghĩa với việc phải chọn 2 môn.

Tuy rằng cô rất muốn học thêm một môn nữa thế nhưng Kiều Tích biết, trình độ của mình hiện nay so với các bạn ở đây mà nói thì kém hơn rất nhiều, nhất là các bạn còn đã quen với chương trình học phong phú ở đây từ trước rồi.

Lượng nhiều thì chất sẽ không tốt, 5 môn là hạn mức cao nhất cô có thể học được, nhiều hơn thì cô sợ mình sẽ không tiếp thu nổi.

Cô mở phần chọn môn ra, phát hiện ra các môn có 3 tín chỉ đều đã đầy chỗ hết rồi.

Ánh mắt Kiều Tích chợt sáng lên: Còn có 1 môn còn chỗ, một môn tối đa có 20 người học, nhưng lúc này lại mới chỉ có 3 người đăng ký!

Chờ cô nhìn kỹ tên môn học, mới nhận ra tên của môn học này là "Cơ sở đại số".

Nghe có vẻ rất cơ bản... Vì sao không có ai chọn?

Kiều Tích liền bấm vào phần mô tả môn học, nhanh chóng phát hiện ra thời lượng học của môn này nhiều hơn phân nửa so với các môn học khác, thảo nào mà những người đăng ký lại lác đác đến vậy.

Vì thế, cô thuận lợi trở thành một học sinh của môn học "Cơ sở đại số".

Chương trình học của trại hè đều được sắp xếp rất chặt chẽ, nhưng bởi vì chỉ là những môn học mang tính giải trí và tìm hiểu kiến thức nên mọi người cũng không cảm thấy áp lực lắm.

... Ngoại trừ Kiều Tích.

Học được một buổi các môn học đã chọn, cô rốt cục mới cảm nhận sâu sắc được việc trình độ của mình chênh lệch với bạn học ở đây đến mức nào.

Ví dụ như môn tiếng Pháp, mặc dù từ trước đến nay cô đều có thiên phú về việc học ngoại ngữ, thế nhưng các bạn cùng học với cô thì lại đã học xong chương trình học của Trung học từ Tiểu học rồi.

Còn môn lập trình, Kiều Tích mới đánh được chữ "hello world" thì đại đa số mọi người đều đã nắm vững một vài ngôn ngữ lập trình đơn giản rồi, thậm chí còn có người ở sơ trung đã giành được huy chương Vàng toàn quốc về lập trình.

Nhận thức được việc tất cả các lĩnh vực mình đều không thể nào sánh được với các bạn, thậm chí ngay cả mức trung bình cũng không đạt được khiến cho Kiều Tích - người luôn được coi là học sinh mũi nhọn, cảm thấy hoài nghi chính mình nghiêm trọng.

Thời gian cô lãng phí lúc trước, hình như nhiều quá rồi.

Điều duy nhất khiến Kiều Tích cảm thấy may mắn chính là, ngay bây giờ cô đã nhận ra vấn đề trí mạng này.

Tuyệt đại đa số vấn đề trên đời này đều chỉ có phát hiện ra càng sớm thì mới có thể thay đổi được càng nhiều.

Haizzz... Kiều Tích thở phào một hơi, đẩy sách tiếng Pháp đã nhìn cả tối ra.

Tuy rằng vẫn có chút khó khăn, nhưng nhiệm vụ học tập cô đặt ra cho mình ngày hôm nay tốt xấu gì cũng đã hoàn thành.

Bởi vì đang trong thời gian nghỉ hè thế nên ngoại trừ các học sinh tham gia trại hè Olympic Toán đang học ở khu nhà kia thì các khu nhà khác đều được đóng cửa vào lúc 8 giờ. Còn thư viện thì được đóng cửa muộn hơn, 10 giờ mới đóng thế nên mọi người đều lựa chọn đến thư viện học bài.

Người đông, dễ dàng khiến tâm trạng của người ta phập phồng không yên.

Kiều Tích đi ra ngoài lấy nước, trở lại chỗ ngồi liền cảm thấy mình không có tâm tư học nữa thế nên dứt khoát thu dọn sách vở rồi đeo balo ra khỏi phòng tự học của thư viện.

Tầng 5 của thư viện có một bảo tàng lịch sử nhỏ, ít người qua lại nên rất yên tĩnh.

Kiều Tích đã tới đây vài lần và phát hiện ra đằng sau thang máy có một sân phơi nhỏ, cô ở chỗ này học từ mới chưa từng gặp người nào, vừa thanh tĩnh vừa tự tại.

Lúc chạng vạng mà thời tiết tốt không có sương mù hay mưa thì đứng ở đây thậm chí còn nhìn thấy núi Tây ở phía xa xa.

Chỉ là... mới hưởng thụ gió đêm mát mẻ được mấy phút thì điện thoại đặt trong balo của Kiều Tích kêu lên.

Là Thịnh Từ Du, bạn cùng phòng ở trại hè với Kiều Tích.

Vừa trượt để nghe liền nghe thấy Thịnh Từ Du ở đầu bên kia đang oa oa kêu to: "Tích Tích! Mau trở lại kì túc xá! Chơi mạt chược 3 thiếu 1! Chỉ thiếu mỗi cậu thôi!"

Kiều Tích: "..."

Bạn cùng phòng mới này của cô, ngàn tốt vạn đẹp, khuyết điểm duy nhất chính là... tính lực quá tràn trề.

Thấy cô không nói lời nào, đầu bên kia điện thoại liền khóc lóc om sòm lên luôn: "Cậu không trở lại, 3 người bọn tớ sẽ yên vị trên giường của cậu đợi đến khi cậu trở về thì thôi!"

Kiều Tích: "..."

Cô liếc nhìn đồng hồ đeo tay, đã gần 9 giờ rồi, dù sao cô học cũng không vào không bằng về phòng sớm một chút.

Vì vậy cô đồng ý nói: "Được rồi."

"Chúng tớ chờ cậu!" Thanh âm của thiếu nữ bên kia tràn đầy sức sống, "À đúng rồi, trên đường trở về cậu mua hộ tớ một hộp kem nhé! Nhé nhé nhé!"

Kiều Tích cười bất đắc dĩ, "Được rồi, sẽ mua cho cậu."

Thế nhưng, khi về đến kí túc xá, Kiều Tích phát hiện ra chỉ có hai người trong phòng, là Thịnh Từ Du và một bạn gái ở phòng bên cạnh, Lâm Nhiễm Nhiễm.

Vừa thấy cô về, Thịnh Từ Du liền đánh đòn phủ đầu, tức giận mở miệng nói: "Cậu xem! Cậu trở về muộn như thế, bài mạt chược đều chạy hết rồi!"

Cũng may là Kiều Tích đã có thói quen đối với phong cách nói chuyện và hành động của cô bạn cùng phòng này thế nên cũng không tức giận mà đưa kem cho đối phương, sau đó nói thuận theo cô ấy: "Xin lỗi mà."

"Không sao." Thịnh Từ Du cười ha ha hai tiếng, sau đó từ phía sau lấy ra một bộ bài tú lơ khơ, "Ba người vừa hay có thể đấu địa chủ."

Kiều Tích đỏ trán, khóc không ra nước mắt, "Cậu... thật sự không sợ thầy cô đến kiểm tra phòng à?"

"Hả?" Thịnh Từ Du kinh ngạc nhìn cô một cái, "Cậu thật là kỳ quái mà, mạt chược dám chơi mà lại không dám chơi đấu địa chủ à?"

Kiều Tích rất vô lực mà thanh minh: "Tớ không có chơi mạt chược..."

"Được rồi!" Thịnh Từ Du nhanh tay nhanh chân tráo bài rồi chia bài, sau đó liếc nhìn Kiều Tích, "Nhanh cầm bài đi, đừng lằng nhằng!"

Tuy rằng từ trước đến nay đều rất ít khi chơi bài thế nhưng không ngờ cả buổi tối hôm nay Kiều Tích đều là người chiến thắng, thắng vô cùng nhiệt tình.

Chỉ là không được bao lâu, Thịnh Từ Du liền mặc kệ không chơi nữa!

Thua 7-8 ván liên tiếp, Thịnh Từ Du cảm thấy mình đang bị nữ thần may mắn trừng phạt, cô ấy tràn đầy ỳ khuất mà ném bài ra, "Vận may kiểu gì thế

này! Tổ không chơi nữa!"

Thịnh Tử Du tức giận thật sự, cả người đều như biến thành một con cá nóc vậy.

Kiều Tích nhin cười, nghiêm túc nói: "Tổ bảo không chơi, là cậu ép tổ."

Thịnh Tử Du sừng sốt hai giây, sau đó phản ứng lại: "Oa! Cậu thế mà lại giống như Minh Ngật tính bài! Học Toán rất giỏi đúng không!"

Minh Ngật..

Nghe được cái tên này, Kiều Tích ngán người.

Thấy Thịnh Tử Du kinh ngạc như vậy, Lâm Nhiễm Nhiễm liền giơ tay bóp bóp mặt cô ấy, "Cậu được quá nhỉ, lúc Minh sư huynh ngăn chặn vận may của cậu sao không thấy cậu tức giận nhiều thế này."

Lâm Nhiễm Nhiễm nói xong liền hăng hái bùng bùng phỏ cập kiến thức cho Kiều Tích-----

Hóa ra mấy nhà bọn họ đều quen biết nhau, Tết mấy năm trước các nhà đều tụ tập lại chơi với nhau, mấy đứa trẻ bọn họ cũng tiện thể lập nhóm chơi bài, kết quả còn đến làm phiền Minh Ngật.

Minh Ngật bị bọn họ quấy đến phiền nên đành đáp ứng chơi bài với bọn họ, thế nhưng anh có một điều kiện là phải có tiền đặt cược.

Kết quả, sau một buổi chiều, Minh Ngật toàn thắng, đem toàn bộ tiền mừng tuổi của mấy người Thịnh Tử Du đoạt lấy.

Vì vậy, sau này bọn họ có muốn đánh bài đến mức nào đi chăng nữa cũng không ai có gan dám đi mời Minh Ngật cùng chơi.

Nghe đến đó, Kiều Tích nhin không được mà run bắn lên.

Thật tàn nhẫn.

Cùng thời điểm, cách 800m, Minh Ngật bất ngờ hắt hơi một cái.

Ly cafe trong tay bởi vì động tác vừa rồi mà bị nghiêng, nửa ly cafe được đổ nguyên vẹn xuống quyền sách trên đất.

Minh Ngật vội vàng đặt ly cafe xuống, cầm quyền sách lên, lắc lắc vẩy vẩy thế nhưng không không tốt hơn được bao nhiêu.

Quyển sách bị chuyển sang màu nâu của cafe, bìa ngoài đều bị cafe làm chuyển màu, đến cả các trang sách bên trong cũng không tránh khỏi bị ướt, trong không khí lúc này tràn ngập mùi cafe đắng nồng nàn.

Minh Ngật vừa mới tới nơi này được một lúc, một mình ở trên sân phơi nhỏ.

Sách bị cafe đổ vào như vậy, tất nhiên là không đọc được nữa.

Minh Nhật lần thứ hai cầm quyền sách lên nhìn, ba chữ "Vĩ Gian Phong" thật to được viết ngoài bìa.

Anh lên mạng tìm hiểu, phát hiện ra quyển sách này đã ngừng xuất bản từ 8 năm trước, hiện tại các trang web lớn chính thức đã không còn bán nữa rồi.

Phía sau đột nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Minh Ngật quay đầu lại, phát hiện ra người tới chính là Giang Nhã Đồng.

Ở đây có rất ít người tới, mà giờ này thì lại càng không vì thư viện sắp đóng cửa rồi.

Minh Ngật nhanh chóng hiểu ra, "Là của em?"

Giang Nhã Đồng ngán người, hiển nhiên là không hiểu gì.

Minh Ngật giơ quyển sách lên, ở trước mặt cô quơ quơ, "Xin lỗi, bị anh làm hỏng rồi."

Sách này là một tập thơ, hiện nay cũng không còn bán nữa, không đợi Minh Ngật nghĩ ra phương thức bồi thường thích hợp thì Giang Nhã Đồng đứng đối diện đột nhiên lên tiếng-----

"Minh sư huynh, anh cũng thích Yeats (*)? Trong tập thơ này của ông ấy anh thích bài nào nhất?"

(*) Đây là ông tác giả tập thơ Vĩ Gian Phong đó, mình đã chú thích cả họ tên đầy đủ của ông ở chương 4 rồi nha!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình

Mấy chương trước tôi sửa lại một chút, chủ yếu là sửa lại đoạn nào có nữ phụ, đề nghị mọi người xem lại một chút.

Chương này lại tặng 200 bao lì xì, đủ 25 chữ một bình luận nhất định có, bình luận khác thì tùy duyên.

Tiểu Vũ:

1. Tác giả nói sửa ở trên ý. Có nghĩa là ban đầu Thiết Thiết viết khác sau đó lại sửa lại. Nhưng mà bản mình edit cho mọi người là bản đã được Thiết Thiết sửa lại rồi nha.
2. Mọi người nghĩ tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì? Giang Nhã Đồng sẽ nhận quyền sách đó là của mình hay thế nào? Quyền sách đó có phải của Tích Tích nhà chúng ta hay không?
3. Về phần nhân vật mới Thịnh Từ Du, Thiết Thiết có viết 1 truyện cho cô ấy đó. Nhân vật này xuất hiện khá nhiều trong truyện này, mọi người đọc mà thích nhân vật này thì sau khi hết quyền này mình sẽ edit truyện về Thịnh Từ Du luôn. Được không?

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Bản mình thích nhất! Bác hát quá quá hay luôn.

Chương 9:

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Cho dù là đại ma vương trong giới Olympic Toán học, cho dù từng khiến cho cả khu Hoa Bắc chỉ nghe danh thôi đã sợ mất mật, cho dù đã giành được huy chương Vàng Olympic Toán quốc tế với số điểm tuyệt đối, và chỉ cần dùng mắt thường thôi cũng có thể nhìn thấy được tương lai của anh còn về vang, xán lạn hơn rất nhiều...

Thế nhưng Minh Ngật vẫn có điểm giống với những nam sinh ở độ tuổi này, đó chính là trình độ cảm nhận đối với văn học gần như là con số không...

Toàn bộ hiểu biết đối với người tên là Yeats này cũng chỉ giới hạn ở việc biết đây là một nhà thơ người Ireland, nếu như nói đến văn học Nga thì chỉ ít anh còn biết được một vài tác phẩm tiêu biểu.

Bởi vậy, anh ngay lập tức trả lời mà không hề mang chút gánh nặng nào trong lòng: "Không thích."

Nghe anh nói như vậy, Giang Nhã Đồng cũng chỉ cười cười, vẫn chưa cảm giác được mình bị mạo phạm.

Thanh âm thanh thúy vang lên, "Minh sư huynh, em thì thích nhất một bài thơ là "Under Ben Bulbin" (*)."

(*) Ben Bulbin là một thành tạo đá lớn ở County Sligo, Ireland. Nó là một phần của dãy núi Dartry, trong một khu vực đôi khi được gọi là "Yeats Country". Benbulbin là một địa điểm được bảo vệ, được Hội đồng Quận Sligo chỉ định là Địa điểm Hạt.

Bài thơ này dịch sang tiếng Trung đại khái có nghĩa là "Dưới ngọn núi Ben Bulbin", được viết vào những năm tuổi già của Yeats.

Sau khi Yeats mất, bài thơ này cuối cùng được khắc trên bia mộ của ông.

Giang Nhã Đồng nhẹ nhàng, như là nói cho anh nghe, hoặc như là đang tự lẩm bẩm một mình: "Cast a cold eye, in life, on death, horseman, pass by!"

Đối mặt, đối diện với cái chết.

Chỉ còn lại đôi mắt lạnh lẽo.

Kỵ sĩ, tiến về phía trước nào!

Minh Ngật nhìn thoáng qua nữ sinh đứng trước mặt mình, lại đem tập thơ không còn hình dạng ban đầu cầm lên nhìn thoáng qua.

Anh đưa quyền sách trả lại cho Giang Nhã Đồng, trong giọng nói mang theo vài phần áy náy: "Anh sẽ đền em một quyền."

Giang Nhã Đồng nhận lấy quyền sách, nhẹ nhàng sờ sờ mặt bìa, dáng vẻ rất là yêu thương.

Qua vài giây, cô ta mới ngẩng đầu lên, trên mặt lại là dáng vẻ tươi cười: "Không cần đền... Là quyển sách xuất bản rất lâu trước đây rồi, chắc là không mua được đâu."

Không đợi Minh Ngật trả lời, Giang Nhã Đồng tranh mở miệng trước: "Minh sư huynh, nếu không thì... "

Cô chỉ quyển sách "Tích phân nâng cao" Minh Ngật để ở một bên, cười khanh khách nói: "Anh cho em mượn quyển sách này 1 tháng, được chứ?"

Nghe vậy, Minh Ngật cũng theo tay cô ta chỉ nhìn sang.

Giang Nhã Đồng đang nói đến quyển sách "Tích phân nâng cao" do Cheskolov viết, ở trong nước không được đề nghị dịch, ở nước ngoài thì đã không xuất bản từ lâu rồi.

Quyển sách trong tay Minh Ngật này chính là phải nhờ đến người cậu đang dạy học ở nước ngoài mượn thư viện rồi photo lại cho anh một bản.

"Cầm xem đi." Minh Ngật trực tiếp đưa quyển sách cho đối phương, giọng nói rất tùy ý, "Không cần trả lại."

Dù sao anh cũng đã xem xong rồi.

Kiều Tích tắm rửa xong đi ra ngoài đã là hơn 10 giờ.

Lúc này Thịnh Từ Du đang nằm trên giường xem hoạt hình, còn người đang ngồi trước bàn học của Kiều Tích chính là Giang Nhã Đồng.

Vừa thấy Kiều Tích đi ra, Giang Nhã Đồng liền nói: "Chị vừa đi ra bảo tàng ở tầng 5 thư viện nhìn, không có đâu. Em có phải để quên ở thư viện không?"

Vừa nãy lúc soạn sách vở, cô phát hiện ra không thấy tập thơ bố tặng đâu.

Nghĩ lại, cô nghĩ khả năng lớn nhất là cô để quên tập thơ kia ở sân phơi nhỏ tầng 5 rồi.

Thư viện lại sắp đóng cửa, cô muốn chạy ra cũng không còn kịp nữa.

Sau đó cô nghĩ ra Giang Nhã Đồng vẫn còn đang tự học ở thư viện nên đã gọi điện nhờ cô ta giúp mình đi lên tầng 5 tìm hộ.

Kiều Tích nhẹ nhàng "À" một tiếng, hiển nhiên là vô cùng thất vọng.

Cô nhỏ giọng nói: "Em nhớ kĩ là đã bỏ vào balo rồi."

Giang Nhã Đồng cũng mang vẻ mặt rất bất đắc dĩ nhún nhún vai, "Chị cũng không biết nữa."

"... Được rồi." Giọng nói của Kiều Tích mang đậm vẻ mất mát.

Quyển sách đó chính là quà mà bố cô đã tặng cho cô.

Lúc còn ở nhà chú bác, các sách vở không còn học nữa hoặc là sách ngoại khóa của cô đều bị bác gái lấy ra bán hết, quyển sách này là do cô cất công giấu vào đồng sách vở học ở trường, thế nên nó mới có thể theo cô lâu đến vậy.

Thịnh Từ Du đang say mê xem phim hoạt hình thấy cô buồn bã như vậy cũng thò đầu ra an ủi cô.

"Làm gì có ai lại đi nhặt sách chứ? Đầu óc bị hỏng sao! Cậu yên tâm đi, nhất định là quên ở nơi nào thôi, không ai cầm mất đâu!"

Kiều Tích ngậm lại, nghĩ lời nói của Thịnh Từ Du cũng có chút đạo lý.

Tuy rằng cô giữ gìn rất tốt, thế nhưng nó cũng là sách cũ nhiều năm rồi, sẽ không có ai nhặt mất đâu.

"Đúng rồi, " Giang Nhã Đồng ngồi bên kia đột nhiên lên tiếng, "Ngày mai chị có việc, không thể tự học cùng em được."

Cuối tuần trại hè không phải đi học, vốn dĩ hai người đã hẹn nhau sẽ cùng lên thư viện học.

Vừa nghe cô ta nói như vậy, Kiều Tích cũng vội vàng nói: "Em cũng đang chuẩn bị nói với chị, ngày mai em về nhà một chuyến thế nên cũng không thể đi thư viện với chị."

Cô vừa nhận được điện thoại của bác Chúc, nói mai cô về nhà ăn cơm.

"Đúng rồi, Kiều Tích." Giang Nhã Đồng hình như nhớ ra gì đó, "Bình thường em hay đến tầng 5 thư viện sao?"

"Có đi vài lần." Kiều Tích ngăn người, "Làm sao vậy?"

"Sau này không có chuyện gì thì đừng đi nữa." Giang Nhã Đồng vén tay áo lên cho cô xem, cánh tay trắng như tuyết đột nhiên có vài vết thương, nhìn cực kỳ đáng sợ.

Giang Nhã Đồng bắt đầu nói: "Bị mèo hoang ở nơi đó cào."

Kiều Tích lại càng hoảng sợ, nhanh tay nắm cánh tay của cô ta nhìn kỹ hơn.

Cô tự trách cực kỳ: "Đều tại em nhờ chị đi... Chúng ta đến phòng y tế khám đi!"

Giang Nhã Đồng buông tay xuống và kéo lại tay áo, che đi vết thương trên cánh tay, "Kí túc xá của chị có hòm thuốc, chị trở về bôi thuốc rồi băng bó một chút là được rồi."

Dừng một chút, cô ta cười nói: "Chị không sao, nói với em chuyện này là muốn em cẩn thận hơn một chút... Thảo nào chỗ đó không có ai tới, em về sau cũng đừng tới đó nữa."

Thứ bảy, Minh Tuấn hiếm khi được rảnh rỗi mà ở nhà như hôm nay.

Chỉ là đến khi ăn cơm trưa, nhìn trên bàn cơm chỉ có vợ và con gái, ông có chút buồn bực: "Còn những người khác đâu?"

Minh Uyển vừa gặm cánh gà vừa nói: "Chị Tiểu Kiều nói buổi tối sẽ trở về, còn anh trai, con cũng không biết anh ấy đi đâu nữa."

Minh Tuấn nhủ nhủ mày, sau đó cùng con gái xúm lại nói xấu con trai: "Lại đi trường học xem sách? Thằng nhóc này, con nói xem tại sao bố và mẹ con lại sinh ra một người con trai như vậy nhỉ?"

Minh Tuấn không chỉ một lần đề cập đến vấn đề này với con gái, nói gì mà anh trai con từ lúc sinh ra cho tới nay đều là một bộ dạng không thay đổi, người thân trong gia đình thậm chí còn từng nghi ngờ não anh con bị bại liệt. Điều này khiến cho lạc thú làm bố của Minh Tuấn hoàn toàn bị dập tắt.

Mãi cho đến khi Minh Uyển ra đời, một đứa trẻ bình thường nào không bị bại liệt. Nội tâm của Minh Tuấn từ đó được an ủi rất nhiều.

Chỉ là... ngày hôm nay ông lại nhắc đến vấn đề này lần nữa, Minh Uyển liền nhanh chóng bắt được một điểm không đúng lắm----

"Cho nên, lý do bố và mẹ quyết định sinh con ra... là bởi vì hoài nghi anh con bị bại liệt não?"

Minh Tuấn: "???"

Minh Uyển cực kỳ thương tâm: "Hóa ra con căn bản không phải là kết tinh tình yêu của hai người!"

Trêu con gái một chút mà trêu ra chuyện luôn rồi, Minh Tuấn luống cuống tay chân đổ dành một lúc, sau đó liền nhanh chóng chuyển chủ đề dời đi sự chú ý của con gái: "À, anh con gần đây có chuyện gì không?"

Quả nhiên, nói đến vấn đề này, Minh Uyển lập tức tỉnh táo lại!

Cô bé hít hít mũi, lớn tiếng nói: "Ngày hôm qua chị Nhã Đồng tìm con hỏi số điện thoại của anh ấy!"

Minh Tuấn nghi ngờ hỏi: "Chị Nhã Đồng?"

Chúc Tâm Âm từ đầu đến giờ vẫn một mực yên lặng nhìn hai bố con vừa ăn cơm vừa nói linh tinh lúc này cũng không nhận được nhủ mày, "Con bé tìm anh con có chuyện gì?"

"Chị ấy nói là có chuyện muốn thỉnh giáo anh." Minh Uyển liền cầm một cái cánh gà tiếp tục gặm, "Có thể ngày hôm nay anh ra ngoài hẹn với chị ấy đấy."

Chúc Tâm Âm không lên tiếng nhưng sắc mặt lại hơi thay đổi.

Minh Ngật từ bên ngoài trở về nhà, thật ra vẫn chưa tới 5 giờ chiều, nhưng bởi vì bên ngoài đang mưa to nên bầu trời biến thành màu đen kịt.

Bác Minh và bác Chúc sau khi ăn cơm trưa xong liền có việc ra ngoài, Uyển Uyển ăn cơm trưa xong thì lên phòng đi ngủ, bây giờ còn chưa có dậy.

Bên ngoài mưa rất to, Kiều Tích ôm Bambi cùng cái ổ của nó vào trong phòng khách, lúc này cô đang cùng nó chơi đùa ở trên salon.

Đột nhiên nhìn thấy một người ướt như chuột lột mở cửa vào nhà, Kiều Tích sợ đến đứng bật dậy.

Chờ đến khi nhìn rõ mặt người đó, cô lại càng hoảng sợ hơn.

Cả người thiếu niên đều ướt đầm, nước trên tóc đang nhỏ từng giọt xuống mặt.

Minh Ngật ném balo sang một bên, giơ tay lau mặt một cái, rồi vuốt tóc đang dính lên trán ra. Minh Ngật từ trước đến nay đều lạnh lùng tinh khiết như băng sương, lúc này bởi vì một loạt động tác vừa rồi mà hiện ra vài phần phong thái thiếu niên nên có.

Tim Kiều Tích đập nhanh không ngừng.

May là chỉ thất thần trong giây lát, cô nhanh chóng hồi phục tinh thần, lấp ba lấp bấp nói: "Anh sao lại thành như vậy... Em, em đi tìm khăn mặt cho anh lau."

Nói xong liền quay người đi lên tầng.

"Quay lại." Minh Ngật duỗi tay một cái, liền kéo mũ áo của Kiều Tích lại, "Xoay lại đây."

Kiều Tích vô cùng thấp thòm mà xoay người lại, bất an nghênh đón khuôn mặt của đại ma vương.

Minh Ngật từ trên cao quan sát thiếu nữ một vòng từ đầu đến chân, chờ đến khi thấy trên cổ thiếu nữ lộ ra một mảng hồng hồng, anh mới hài lòng buông lỏng tay ra, "Đi đi."

Kiều Tích: "..."

Có một loại cảm giác như được gọi là đến, bảo đi là đi vậy.

Chỉ là... những lời này Kiều Tích đương nhiên không dám nói ra, cô nhanh chóng quay người đi lên tầng, còn không quên nhỏ giọng nhắc nhở: "Em, em đi lấy khăn mặt, anh bảo thím Lưu nấu cho anh bát canh gừng uống đi... Không thì sẽ cảm lạnh đó."

"Quay lại." Minh Ngật lần thứ hai duỗi tay kéo mũ áo Kiều Tích, đem cả người cô kéo trở lại.

Anh xách cô giống như xách một con gà vậy, đem Kiều Tích kéo đến chỗ Bambi, "Đừng nói chuyện, chơi với chó của em đi."

Nói xong liền đi về phía cầu thang lên tầng.

Kiều Tích: "..."

Bambi không hiểu gì vẫn chạy vòng vòng quanh người cô.

Kiều Tích vẫn cảm thấy hơi bất an.

Nếu như có việc ở bên ngoài, sao không chờ mưa tạnh rồi hăng về... Trong nhà có vàng càn giấu hay sao mà phải vội về như vậy?

Nhớ tới cả người ướt đầm của Minh Ngật, Kiều Tích vẫn là có chút không yên lòng.

Cô thả Bambi vào trong ổ của nó rồi một mình yên lặng lên tầng.

Đến khi cô đứng trước cửa phòng Minh Ngật liền nghe thấy tiếng nước "Ào ào" ở bên trong.

Hóa ra anh đang tắm..

Kiều Tích không dám đi vào làm phiền, suy nghĩ một chút, cô liền "Bạch bạch bạch" chạy xuống gõ cửa phòng thím Lưu.

Gõ nửa ngày cũng không thấy thím Lưu phản ứng, Kiều Tích thử đẩy cửa một cái, phát hiện cửa bị khóa lại.

Thì ra thím Lưu cũng không có nhà.

Kiều Tích thờ dài, lại "Bạch bạch bạch" chạy đến phòng bếp, ở trong tủ lạnh tìm kiếm một trận.

Tắm rửa thoải mái xong xuôi, Minh Ngật mặc quần dài áo phông, tay cầm khăn bông lau tóc từ phòng tắm bước ra.

Anh mở máy phát nhạc, đang chọn bài định mở thì đột nhiên có một tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

Trong mấy người trong nhà, trừ Uyển Uyển chưa bao giờ gõ cửa, những người khác cũng không gõ như vậy thế nên người sẽ gõ cửa kiểu như vậy cũng chỉ còn lại một người.

Anh thậm chí còn có thể hình dung ra cảnh tượng một con mèo nhỏ giơ móng vuốt ra nhẹ nhàng gõ cửa.

Minh Ngật đi ra "Cạch" một tiếng mở cửa, quả nhiên, đứng bên ngoài không phải Kiều Tích thì còn có thể là ai.

Thấy trên tay cô còn cầm một cái cốc, Minh Ngật bảo cô mang vào, chính mình thì bước đến trước bàn học ngồi xuống.

Kiều Tích như một cái đuôi theo sau anh, trong tay còn cầm một cái cốc bốc hơi nóng, giọng nói có chút thấp thòm, "... Anh uống đi."

Minh Ngật liếc mắt một cái, "Cái gì vậy?"

Kiều Tích đưa cái cốc ra trước mặt anh, "Rễ bản lam."

Không cần ngửi mùi, chỉ nghe thấy 3 chữ này đã khiến Minh Ngật cảm thấy chán ghét mà nhúu mày lại.

"Không uống, mang đi đi."

Bị cự tuyệt...

Kiều Tích nhỏ giọng khuyên nhủ: "... Phải uống."

Minh Ngật cự tuyệt rất dứt khoát: "Không uống!"

Kiều Tích có chút phát rầu, giọng nói giống y hệt như khi dỗ trẻ con, "Không đáng chút nào cả, anh uống thử một ngụm sẽ biết."

Mùi vị của rễ bản lam bay tới mũi anh, Minh Ngật chán ghét quay đầu đi, "Đã nói là không uống mà! Mang đi đi!"

"Loảng xoảng!"

Kiều Tích đột nhiên đặt cái cốc xuống bàn học, bởi vì dùng sức hơi quá nên một chút nước thuốc màu rậm nằm trong cốc bị tràn ra ngoài.

"Không được!" Thanh âm của cô đột nhiên tăng cao thêm 10 đề-xi-ben, so với âm thanh dịu dàng lúc trước thì hoàn toàn khác nhau, "Phải uống!"

Minh Ngật mặt không chút thay đổi nhìn về phía cô.

Cái nhìn này khiến Kiều Tích nhanh chóng tỉnh táo lại.

Cô... cư nhiên ở chỗ này hung dữ với đại ma vương???

"Em ý của em là..." Vừa mới mạnh mẽ được 3 giây Kiều Tích đã dùng tốc độ ánh sáng để quay trở lại giọng điệu hoảng sợ lúng túng, lời nói còn không được mạch lạc, "Anh, anh uống rồi em cho anh kẹo."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Chương này tặng cho em chồng 180 bông hoa tán thưởng!

Tích Tích đã nhận ra mình có một chút hảo cảm với anh họ rồi.

Thế nhưng cô vương còn chưa phát hiện ra tình cảm mình dành cho em họ đâu.

Tiểu Vũ:

1. Chương này đoạn đầu bức mình quá đi, may mà đoạn sau còn có tí đường =)))

2. Vì Giang Nhã Đồng triệt để biến đen thế nên mình sẽ để thành cô ta nhé!

3. Về phần xưng hô anh-em của Minh Ngật với Giang Nhã Đồng, bởi vì bây giờ Minh Ngật chưa nhận ra sự xấu xa của Giang Nhã Đồng với lại Giang Nhã Đồng vẫn là con gái của thầy giáo Minh Ngật nên mình vẫn để là anh-em nhé!

4. Tiếp sức đầu tuần nè!!! <3

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Yên tĩnh, yên tĩnh như sắp chết, không khí này nhanh chóng lan ra khắp phòng.

Nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh như băng của đại ma vương, trong đầu Kiều Tích lúc này nhất thời không có lấy một suy nghĩ nào hần hoi.

- ----- Thuốc thì nhất định phải uống, không uống đương nhiên là không được!

- ----- Giống như Uyển Uyển hôm nay phải làm hết 20 bài toán, giống như Bambi tối nay nhất định phải được tắm, thế nên cốc thuốc này anh cũng nhất định phải uống! Đây là chuyện đương nhiên!

- ----- Nhưng mà, nhìn anh trông thật hung dữ... Thôi vậy... Không muốn uống cũng không sao, dù sao nếu anh có thật sự bị cảm cũng không liên quan gì đến cô...

- ----- Không được, không được! Cảm mạo nếu không chú ý rất nhanh sẽ chuyển thành viêm phổi! Đến lúc đó thì sợ không xong rồi!

Chỉ là, không đợi Kiều Tích nói được lý do hay ho hơn, Minh Ngật đã vươn tay ra, cầm cốc rỗng bần lam lên, không nói một tiếng uống cạn.

"Oa." Kiều Tích cười rộ lên, vô thức liền dùng giọng điệu như vẫn khích lệ Uyển Uyển nói, "Thật-----"

Mới nói được một chữ, Kiều Tích lập tức phản ứng được có gì đó sai sai, nhanh chóng đem từ "ngoan" định nói ra nuốt trở lại.

Minh Ngật bình tĩnh ngẩng đầu lên nhìn cô, tựa hồ như đang đợi cô nói gì đó.

"Thật..." Kiều Tích lúng túng đến đỏ bừng cả mặt, "Thật sự là một anh hùng hảo hán."

Minh Ngật ho nhẹ một tiếng, khuôn mặt lạnh lẽo vạn năm không đổi bỗng có một chút biến hóa, anh đang hơi hơi nở nụ cười.

Kiều Tích đột nhiên phát hiện, đại ma vương... có thể chỉ là một con cọp giấy.

Đương nhiên, lúc này, đại ma vương không thể ngờ được đồ mít ướt lại to gan hình dung anh như vậy.

Mặc dù Uyển Uyển đã từng rất nhiều lần tỏ vẻ với anh là chị Tiểu Kiều rất thông minh, rất dịu dàng nhưng điều này cũng không cản trở việc Minh Ngật cảm thấy-----

Cái đồ mít ướt này, có chút hơi hồ đồ ngốc nghếch.

Minh Ngật chia tay ra trước mặt cô, "Kẹo đâu?"

Kiều Tích: "???"

Vừa rồi cô chỉ bí quá nên mới nói ra câu nói hay được dùng để dỗ trẻ con này thôi, anh tưởng thật đấy à?

Thật không biết xấu hổ mà...

Nhìn thấy dáng vẻ sắp chạy của đồ mít ướt trước mặt, Minh Ngật liền nhanh hơn một bước nắm lấy cổ tay của cô.

Anh siết cổ tay của thiếu nữ, nhẹ nhàng kéo cô lại về phía mình gần hơn.

Minh Ngật nheo mắt đánh giá cô, một bộ dạng như cười như không, dùng giọng nói lười biếng nói: "Gạt anh uống xong thuốc rồi sẽ không đưa kẹo đúng không?"

Bị Minh Ngật cầm cổ tay, Kiều Tích trong nháy mắt nóng bừng cả người lên, thân thể run bần bật.

Vốn là đồ mít ướt lấp ba lấp bắp, đột nhiên lại gào lớn lên một câu: "Anh làm gì thế!"

Một giây sau, trong ánh mắt chưa vài phần kinh ngạc của Minh Ngật, Kiều Tích gạt tay anh ra rồi hoảng sợ xông cửa chạy ra ngoài.

Minh Ngật bị bỏ lại một mình trong phòng có phần không hiểu gì cả.

Đây là... tức giận sao?"

Bởi vì anh nói cô gạt anh?

Thoạt nhìn là một cô gái mít ướt, không nghĩ tới khi tức giận khí thế cũng thật là lớn.

Đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu Minh Ngật lúc này.

Lúc Minh Uyển đẩy cửa tiến vào, Kiều Tích vẫn duy trì bộ dạng nằm lỳ trên giường, cả khuôn mặt vùi sâu vào trong gối.

Minh Uyển vừa nhìn thấy liền hoảng sợ kêu to: "Chị Tiểu Kiều, chị không khỏe sao?"

"... Chị không có." Kiều Tích từ trên giường ngồi dậy, trên mặt vẫn còn sót lại chút rắng đỏ khả nghi.

"Vị hương thảo cuối cùng." Minh Uyển đưa cho cô một hộp kem, cười híp mắt nói, "Cho chị ăn đó."

"Cảm ơn nha." Kiều Tích nhận lấy hộp kem, mở nắp ra, xúc lấy một miếng lên ăn, rốt cuộc cũng cảm thấy nhiệt độ toàn thân giảm xuống.

"Chị Tiểu Kiều-----" Minh Uyển kéo dài âm điệu, trong giọng nói có vài phần rầu rĩ không vui, "Em đã nói rồi, chị nhất định sẽ hối hận."

Kiều Tích dừng động tác ăn kem lại, nghi ngờ nói: "Sao cơ?"

"Cơ hội đến đối tuyển quốc gia ý, chị lại đem nó nhường cho người khác." Minh Uyển sung mặt, một bộ dạng thờ phì phò giận dỗi.

Kiều Tích ngẩn người, sau đó an ủi cô bé: "Chỉ là một cơ hội thử thôi mà, lại không nói có thể nhất định sẽ được vào."

Nếu như cô thật sự đi thì cũng sợ rằng sẽ bị loại ngay từ vòng đầu tiên mất.

Dù sao Giang Nhã Đồng cũng là người học Toán Olympic nhiều năm như vậy mà vẫn không được Minh Ngật đề vào mắt cơ mà.

Vừa nghe thấy cô nói như vậy, Minh Uyển liền càng thêm tức giận: "Toán học môn này là xem thiên phú có được hay không? Không có thiên phú thì ngay cả học thêm 10 năm thì thế nào chứ?!"

Kiều Tích nhảy bèn nhận ra trong lời nói của cô bé còn mang ý khác nữa nên liền nói: "... Đây không phải là lý do để em không làm bài tập Toán đâu nhé!"

Lý do nho nhỏ ẩn giấu bị vạch trần, Minh Uyển có phần thẹn quá hóa giận: "Quản đầu quản chân! Kiều Tích chị thật là phiền!"

Kiều Tích một lần nữa xốc lại tinh thần: "Em làm được nhiều chưa? Mang đây chị kiểm tra cho."

"Em nói thật, " Minh Uyển tức giận, "Ai nói người ta sẽ không vào được đội tuyển quốc gia? Em thấy chị ta lập tức sẽ được vào đấy!"

Thấy Kiều Tích không hiểu mình đang nói gì, Minh Uyển nhanh chóng bổ sung thêm: "Ngày hôm qua chị ta còn hỏi em số điện thoại của anh em đó, nói là anh em cho chị ta mượn một quyển sách, chị ta xem nhưng có vài chỗ không hiểu nên muốn tìm anh em để hỏi!"

"Sáng sớm nay anh em liền ra ngoài, ai biết có phải anh ấy cùng chị ta tự học không!"

"Chị ta mỗi ngày đều lôi kéo anh em đi phụ đạo cho, vào được đội tuyển quốc gia cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi! Chị cũng không học tập người ta một chút! Cứ làm em bức mình không!"

Nghe xong những lời nói của Uyển Uyển, Kiều Tích ngẩn người.

... Thảo nào tối hôm qua Giang Nhã Đồng nói không cùng cô đi tự học ở thư viện được, hóa ra là bởi vì cô ta đã hẹn cùng Minh Ngật đi tự học.

Hóa ra... cả ngày hôm nay, hai người bọn họ đều cùng một chỗ tự học với nhau.

Thảo nào... bên ngoài mưa lớn như vậy anh cũng muốn ra ngoài.

Thứ hai có tiết học môn "Cơ sở đại số", nhìn phòng học vắng vẻ chỉ có 3 người, Thịnh Từ Du lười biếng ngáp dài một cái, "Buồn ngủ quá đi."

Thịnh Từ Du nhìn quanh một vòng, phát hiện ra ngoại trừ thầy giáo trên bảng ra thì trong phòng có tất cả 3 người, à thêm cô ấy nữa thì là 4 người, theo thứ tự là-----

Học bá số một, Kiều Tích.

Học bá số hai, Hàn Thư Ngôn.

Học tra số một, Thẩm Tang Tang.

Học... Cô gái xinh đẹp số một, Thịnh Từ Du.

Thầy giáo đứng ở trên bục giảng đang vắng nước miếng tung tóe: "Thầy biết môn này đối với các em mà nói rất khó, thế nhưng không nên nản chí, đại số

không tốt là chuyện bình thường, học giỏi mới là biến thái. Học đại số, quan trọng nhất chính là vui vẻ. Tôi đây từ trước đến nay đều là người mang đến sự vui vẻ trong đại số-----"

Kiều Tích vừa lặng lẽ ghi chép vừa quan sát các bạn trong phòng học.

Ngồi bên cạnh cô là nam sinh tên là Hàn Thư Ngôn, trên mặt đeo một chiếc kính, nhìn qua rất giống một thư sinh trắng trẻo.

Nghe nói thành tích của cậu ấy ở trường sơ trung phụ thuộc luôn nằm trong top 3 toàn trường, thành tích hai môn lý hóa cũng rất lợi hại, bởi vì tháng 9 này có cuộc thi tổng hợp 3 môn toán lý hóa nên mới chọn môn này để học.

Về phần hai người khác...

Thịnh Tử Du cây ngay không sợ chết đứng: "Dù sao thì đều sẽ ngủ thế nên không phải ngủ ở nơi nào cũng giống nhau à?"

Còn Thẩm Tang Tang, là người có chút xung đột nhỏ với cô lần trước, phần lớn thời gian trong tiết học cô ấy đều chống cằm nhìn ra ngoài cửa với vẻ mặt buồn tâm nhộn nhạo.

Thịnh Tử Du lặng lẽ ghé sát lại gần Kiều Tích kề tai nói nhỏ: "Cô ấy đang đợi trợ giảng."

Đến thầy giáo cũng dùng giọng nói với ẩn ý sâu xa: "Bạn học Thẩm Tang Tang, đừng nhìn ra ngoài cửa nữa, liếc mắt nhìn thầy đi."

Ngừng lại một chút, thầy giáo liền thở dài: "Là thầy bảo cậu ấy đừng tới... Mọi người thông cảm một chút cho thầy, cậu ấy ngồi học bên dưới thầy khăn trương, áp lực quá lớn, giảng không được."

Mặc dù mọi người chưa từng nghe nói đến người trợ giảng kia là ai, nhưng... Kiều Tích đột nhiên sinh ra một dự cảm xấu.

Năm phút sau, dự cảm kia của cô được chứng thực.

Cửa phòng phía sau được đẩy ra nhẹ nhàng, thầy giáo đang giảng bài trên bục giảng bỗng nhiên im lặng, Kiều Tích quay đầu, nhìn thấy Minh Ngật đang ngồi chỗ bên cạnh mình.

Thẩm Tang Tang ngồi ở phía trên từ 4-5 giây trước đã quay xuống nhìn, rồi chuyển luôn thành trạng thái đầu quay 45 độ cố định, chăm chú thâm tình nhìn đối phương.

Thầy giáo bắt đầu giảng tiếp thế nhưng lại nói năng lộn xộn hết cả lên, cứ hai bai phút lại nói câu "Không đúng, để thầy suy nghĩ lại chút."

Kiều Tích không lên tiếng cúi đầu chăm chú ghi chép bài.

Minh Ngật ngồi bên cạnh hết sức tốt bụng nhắc nhở: "5 phút vừa qua, thầy không giảng được kiến thức nào hết."

Kiều Tích cắn môi dưới, không để ý tới anh, vẫn như trước không lên tiếng mà cúi đầu viết lung tung.

"Giả vờ viết cái gì?" Minh Ngật ngồi bên rút cuộc không nhịn được nữa giờ tay kéo quyển vở của Kiều Tích sang bên này.

Quả nhiên, trên trang giấy là một đồng chữ linh tinh phù phiếm, không có đến nửa điểm có ý nghĩa.

Minh Ngật nhìn không được, "Xùy" một tiếng bật cười.

Kiều Tích cắn môi, không nói một lời đưa tay cướp lại quyển vở trong tay anh, "Roẹt" một cái xé trang giấy toàn những chữ linh tinh như gà bới đi, sau đó vo vo lại ném vào trong ngăn bàn.

Đến lúc này, Minh Ngật rốt cuộc phát hiện ra, đồ mĩm ướt hôm nay có điểm không đúng.

Là bị người khác bắt nạt?

Minh Ngật quét mắt nhìn quang phòng một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người vị thầy giáo "Mang niềm vui đến cho đại số".

Ánh mắt hai người chạm nhau, thầy Đới trong nháy mắt khăn trương lên, cho là mình lại giảng sai rồi: "Không đúng, không đúng, chờ thầy ngẫm lại..."

Khó khăn nhai xong được tiết này, tiếng chuông vừa vang lên, thầy Đới thở dài một hơi, "Hôm nay đến đây thôi, đúng rồi, quyển sách thầy vừa nói các em dành thời gian đi mua nhanh nhé, nếu không thì chọn một người mua cho cả lớp luôn đi. Sách này rất cần dùng đây."

Kiều Tích lặng lẽ giờ tay lên. "Thầy ơi, để em đi."

Hàn Thư Ngôn ngồi bên cạnh cũng vội vàng nói: "Kiều Tích một mình không cầm nổi, em đi cùng với bạn ấy."

Minh Ngật:???

Đồ mịt ướt hôm nay rất kỳ quái, khuôn mặt hầu như đều mang biểu cảm tui ngầu, ủ rũ.

Chẳng lẽ thật sự bị bắt nạt?

Minh Ngật bắt đầu suy đoán kỹ hơn về lý do vừa đưa ra kia.

Minh Ngật cùng hai người này đi đến tiệm sách Tân Hoa.

Danh tiếng của đại ma vương lan rất xa, Hàn Thư Ngôn cũng vô cùng sùng bái, thế nhưng cậu lại không dám nói chuyện với anh, dọc đường đi đều chỉ thảo luận vấn đề học tập với Kiều Tích.

Lúc này 4 người khả nghi trong phòng học đã biến mất ba, thế nhưng biểu cảm của đồ mịt ướt vẫn là một bộ dáng ủ rũ không đổi.

Căn cứ vào các đại lượng biến thiên này... Minh Ngật đem lực chú ý tập trung dồn về phía người đang đi cùng với Kiều Tích lúc này.

Chính là hắn.

Thang cuốn chậm rãi đi lên, Hàn Thư Ngôn bước ra thang cuốn, sau đó liền quay người, đưa tay hướng về phía Kiều Tích, "Cần thận dưới chân, cậu bám vào tở này."

Không đợi Kiều Tích mở miệng từ chối, một giây sau, Hàn Thư Ngôn liền thấy Minh Ngật vốn đang đứng phía sau cô vươn hai tay, vòng ra dưới nách Kiều Tích, đem cả người cô xách đứng lên, sau đó theo sự chuyển động của thang cuốn, đặt cô xuống dưới đất bằng.

Một giây sau, Minh Ngật cũng bước ra khỏi thang cuốn, đem Kiều Tích che ở phía sau lưng mình, mặt không chút thay đổi nhìn về phía Hàn Thư Ngôn.

Thanh âm của anh lạnh như băng: "Cậu bắt nạt cô ấy?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Em họ nhỏ bé ghen tị cực kỳ đáng yêu!

Em họ nhỏ phát hiện ra mình ghen tị, nhưng thằng nam còn không có phát hiện ra bản thân đối với em họ rất đặc biệt! Thờ dài!!!!

Hôm nay Tích Tích cũng muốn lên bảng xếp hạng! Cầu bình luận, cậu like!

Bình luận đủ 25 từ có lì xì!

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Kiều Tích vừa được buông ra liền hoảng sợ chạy ngay đến che trước mặt Hàn Thư Ngôn nói, "Cậu ấy không có bắt nạt em!"

Nghe thấy vậy, Minh Ngật thay đổi sắc mặt.

Ngay lập tức anh liền kéo Kiều Tích đang đứng che trước mặt Hàn Thư Ngôn về phía mình, sau đó sắc mặt lạnh băng nhìn về phía Hàn Thư Ngôn đang mờ mịt nói: "Cậu xem cô ấy vừa làm cái gì kia?"

Ngay sau đó, anh liền nghiêng đầu liếc mắt nhìn thiếu nữ, cố gắng làm cho giọng mình nghe không đáng sợ: "Anh ở đây rồi, em không cần sợ cậu ta."

Sao lại có người như thế này...

Kiều Tích tức giận đến mức giậm chân, người từ trước đến nay vẫn luôn mềm mại dịu dàng như cô cũng không giấu nổi vài phần tức giận trong giọng nói lúc này: "Em nói cậu ấy không có bắt nạt em!"

Hàn Thư Ngôn đứng bên kia đẩy kính một cái, sau đó mở miệng thử thăm dò: "Minh sư huynh, anh hình như hiểu lầm em cái gì đó phải không?"

Minh Ngật hừ lạnh một tiếng, "Tôi nghĩ là không có."

Kiều Tích chỉ cảm thấy xấu hổ cực kỳ, cũng không biết là bởi vì mất mặt họ Minh Ngật hay là thấy mất mặt của chính mình nữa.

Cô đẩy người Minh Ngật vẫn đang che trước người cô ra, rồi hướng Hàn Thư Ngôn nói lời xin lỗi: "Bạn học Hàn, nếu không cậu vào trước mua sách đi... Thực sự xin lỗi."

Đến lúc này, Minh Ngật rốt cuộc bắt đầu cảm thấy có vài phần dao động với phán đoán của mình.

Lẽ nào... Người bắt nạt cô, cũng không phải là con một sách trước mặt này?

Minh Ngật cau mày suy tư 3 giây, sau đó lúi cúi áo của Kiều Tích, đem cả người cô kéo quay lại.

"Thế nên... " Ánh mắt của anh lấp lánh nhìn Kiều Tích, "Người bắt nạt em, là Thịnh Tử Du, hay là Thẩm Tang Tang?"

Minh Ngật biết, chuyện của con gái đều rất phức tạp, nhìn qua không thể đơn giản như vậy được.

Chỉ là lúc này, không đợi Kiều Tích mở miệng, Hàn Thư Ngôn ở một bên lại lên tiếng trước: "Minh sư huynh Kiều Tích là học sinh thông minh, thành tích tốt, tính cách cũng tốt, thích giúp đỡ bạn học, mọi người đều rất thích bạn ấy, em cũng vậy."

Minh Ngật không thêm phản ứng với cậu ta, chỉ là nhìn thẳng chăm chú vào đồ mít ướt, "Vậy ngày hôm nay tại sao lại không vui? Những người cùng lớp ngày hôm nay cũng chỉ có 3 người bọn họ."

Hàn Thư Ngôn ở một bên đứng lúc nhắc nhở: "Minh sư huynh, cùng lớp ngày hôm nay, còn có anh nữa."

Minh Ngật đương nhiên biết còn có anh cùng học lớp đó hôm nay, thế thì sao?

Lẽ nào đồ mít ướt biến thành ừ rừ như thế này là bởi vì anh sao?

Minh Ngật quay đầu nhìn về phía Hàn Thư Ngôn, lạnh lùng lặp lại lời đối phương nói lúc trước: " "Còn có anh nữa?" "

Hàn Thư Ngôn ngẩn người, trong lúc nhất thời không hiểu anh đang nói cái gì.

Nhìn con một sách trước mặt này có ý đồ bất chính với đồ mít ướt, giọng nói Minh Ngật lạnh như băng, thế nhưng cũng chắc như đinh đóng cột: "Cô ấy trước 18 tuổi không được phép yêu đương."

Kiều Tích đứng một bên mặt đã đỏ bừng hết cả lên, người này đang nói cái gì đó!

Cô cảm thấy mặt mũi cả đời này của mình đều bị mất hết trong hôm nay rồi, Kiều Tích cố nén nổi xấu hổ, đối với Hàn Thư Ngôn nói: "Bạn học Hàn, cậu đi trước đi."

Chỉ là, bạn học Hàn thoát nhìn thì nho nhã lịch sự, thế nhưng cũng không hề e ngại trước đại ma vương.

Cậu ta đẩy gọng kính lên một chút, không nhanh không chậm hỏi ngược lại: "Minh sư huynh, anh có quyền gì mà can thiệp vào việc tự do yêu đương của Kiều Tích?"

Kiều Tích: "..."

Tuy rằng không biết hai người kia vì sao đột nhiên lại nghiêm túc nói về việc yêu đương của cô, thế nhưng Kiều Tích luôn nghĩ Minh Ngật sẽ không để ý đến loại chất vấn nhàn chán này.

Nhưng mà...

Minh Ngật hừ lạnh một tiếng, "Tôi vì sao lại không có quyền đó?"

Tim Kiều Tích đột nhiên đập mạnh dữ dội.

Sau một lúc, cô nghe thấy Minh Ngật tiếp tục nói: "Tôi là anh họ của cô ấy, tôi đương nhiên là có quyền đó. Quy củ nhà của chúng tôi là, trước 18 tuổi không được phép yêu đương."

Kiều Tích: "..."

Vừa nghe thấy Minh Ngật nói như vậy, Hàn Thư Ngôn vốn còn mang theo vài phần dịch ý mơ hồ đột nhiên thay đổi, trong nháy mắt liền tỏ ra kính cẩn lễ phép: "Anh họ, à không, Minh sư huynh, xin lỗi, em không biết anh và Kiều Tích lại là-----"

Minh Ngật đột nhiên cắt đứt lời nói của cậu ta: "Một mình cậu không cảm nổi 4 quyển sách sao?"

Hàn Thư Ngôn không chút nghĩ ngợi liền phủ nhận: "Đương nhiên em có thể cầm được!"

"Tốt." Minh Ngật hài lòng gật đầu, "Vắt vớ rồi, cậu đi mua một mình nhé, tôi đưa cô ấy về nhà ăn cơm."

Cứ thế, bạn học Hàn vịnh hạnh được đứng đó một mình, về mặt mờ mịt.

Lúc trở về, Minh Ngật một lần nữa hỏi cô: "Thật sự không có mất hứng?"

Kiều Tích yên lặng lắc đầu.

Khi cô biết Minh Ngật nhận ra được tâm tình không vui trước đó của mình, cô liền cảm thấy xấu hổ vì dễ thất thố trước mặt anh.

Anh và Giang Nhã Đồng ra ngoài học cùng nhau, anh giảng bài cho cô ta... Những... việc này thì có quan hệ gì đến cô chứ?

Cô không có tư cách tức giận với Minh Ngật, cũng không có lý do gì tức giận với anh.

Trầm mặc hồi lâu, cô mới ngẩng đầu nói chuyện với Minh Ngật: "Em không có đối với ai tức giận, em chỉ là..."

Thiếu niên đi bên cạnh dáng người cao lớn dừng bước, về mặt nghiêm túc nghe cô nói chuyện.

Kiều Tích không muốn cho anh thấy được lý do cô tức giận thật sự, "Em chỉ là... tức giận bản thân mình quá ngu ngốc thôi."

"Bởi vì bài tập đại số?" Minh Ngật cho rằng lý do này thật không thể tưởng tượng được, thế nhưng một hồi vừa qua, Hàn Thư Ngôn cùng cô nói chuyện bài tập đại số cô cũng không nói một lời.

Thật đúng là đồ mít ướt.... Minh Ngật yên lặng nói thầm trong lòng.

Nhìn Uyển Uyển mà xem, cũng chỉ có lúc học tiểu học mới có thể bởi vì thành tích không tốt mà khóc nhè.

Minh Ngật hai tay đút túi quần, thu hồi tầm mắt nhìn thiếu nữ bên cạnh lại, thờ ơ không để ý đến nói: "Đừng lo, anh sẽ dạy em."

Kiều Tích yên lặng lắc đầu.

Thế nhưng cô chưa kịp nói ra câu "Em không muốn học" thì Minh Ngật bên cạnh lần thứ hai nắm lấy cổ tay cô, đem cô kéo sang mặt đối mặt với anh.

Anh nhìn thẳng vào Kiều Tích, giọng nói vừa nghiêm túc vừa chăm chú: "Những lời anh vừa nói là thật."

Kiều Tích có chút kinh ngạc: "Cái gì?"

"Con gái nhà chúng ta, trước 18 tuổi không được phép yêu đương."

Lúc anh và Kiều Tích rời đi, ánh mắt con mọt sách kia cứ nhìn chăm chăm trên người cô, tâm tư Tư Mã (*) của hắn lộ ra quá rõ ràng.

(*) Ở bên Trung Quốc thì khi nói đến Tư Mã sẽ hiểu là gian xảo, có mục đích không đứng đắn tốt đẹp ý.

Thấy Kiều Tích không nói lời nào, Minh Ngật lại đề cao âm lượng lặp lại một lần: "Nghe thấy chưa?"

Kiều Tích phục hồi lại tinh thần.

Anh cau mày, trong giọng nói có vài phần không kiên nhẫn: "Có gì không biết cứ đến hỏi anh, đừng đi hỏi người khác, bọn họ không có lòng tốt gì đâu, nghe thấy chưa?"

Minh Ngật luôn có một loại cảm giác, nếu như bản thân không can dự vào một chút thì không đến khai giảng, đồ mít ướt này sẽ bị tiểu tử thối lớp 10 kia lừa đi mất.

Kiều Tích vẫn luôn không lên tiếng lại đột nhiên mở miệng hỏi: "... Vậy còn anh?"

Minh Ngật có vài phần không hiểu: "Anh cái gì?"

Kiều Tích yên lặng nói: "Trước 18 tuổi không được phép yêu đương... Anh cũng phải như thế đúng không?"

"Anh?" Đại khái là vấn đề này có chút hoang đường, thế nên giọng nói của Minh Ngật mang theo vài phần ý cười, "Sau 18 tuổi, anh cũng không có thời gian yêu đương."

Kiều Tích: "..."

Minh Ngật giơ tay lên, vẫy một chiếc taxi bên đường.

Anh đem Kiều Tích nhét vào trong xe taxi, "Anh buổi trưa không về nhà ăn cơm."

Kiều Tích đặt tay lên cửa kính xe, gương đôi mắt trông mong nhìn anh, "... Anh phải đi đâu sao?"

Nhìn cô giống như động vật bị bỏ rơi vậy, Minh Ngát phát hiện ra mình lại đang một lần nữa giải thích cho cô: "Giang----- "

Dừng lại vài giây, Minh Ngát nhận ra mình không thể nhớ nổi tên con gái của giáo sư Giang.

Vì vậy anh dứt khoát không nói tên, chỉ đơn giản nói: "Nữ sinh lần trước đến tìm anh với em đó, gọi là Vanessa gì đó, cô ta buổi trưa tìm anh có việc."

Xế chiều, Kiều Tích ở lớp tiếng Pháp lần thứ hai gặp Hàn Thư Ngôn.

Hàn Thư Ngôn thỏa thuận với nữ sinh ngồi bên cạnh cô đổi chỗ ngồi, sau đó liền ngồi xuống nhẹ giọng nói: "Kiều Tích, buổi trưa thật xin lỗi. Mình không biết Minh sư huynh là anh họ của cậu, tổ cho là anh ấy..."

Nói đến đây, Hàn Thư Ngôn có vẻ như là hơi xấu hổ: "Tớ còn tưởng rằng anh ấy muốn theo đuổi cậu, cho nên mới dùng thái độ không thân thiện như thế nói chuyện với anh ấy."

Kiều Tích: "..."

Trầm mặc nửa phút, cô mới mở miệng nói chuyện: "Sao cậu có thể nghĩ như vậy chứ... Anh ấy làm sao có thể thích tớ được?"

"Nếu như không biết hai người là anh em họ..." Hàn Thư Ngôn lúng túng giải thích, hơi có chút nói năng lộn xộn, "Ý của tớ là, thành tích của cậu tốt như thế, người cũng rất thông minh, tính cách cũng đều tốt, anh ấy thích cậu, cũng không có cái gì không bình thường."

"Là cậu nghĩ tớ quá tốt rồi..." Kiều Tích chỉ chỉ sách giáo khoa tiếng Pháp trước mặt, miễn cưỡng nở nụ cười, "Tiết 1: giáo viên gọi tớ đứng lên đọc bài, ngay cả âm "h" tớ cũng không biết phát âm... Cùng các cậu so sánh, tớ kém nhiều lắm."

"Tiếng Pháp âm "h" là âm câm, bây giờ cậu đã biết rồi." Hàn Thư Ngôn nhìn cô, giọng nói đột nhiên trở nên nghiêm túc, "Kiều Tích, cậu chẳng lẽ không nghĩ, hiện tại những suy nghĩ này của cậu... có thể sẽ thật sự cản trở việc học tập của cậu sao?"

Kiều Tích ngẩn người không nói gì.

"Bố tớ công tác trong bộ ngoại giao, ông ấy học đại học và nghiên cứu sinh ở Đức, thế nên từ lúc tớ còn rất nhỏ đã bắt đầu học tiếng Đức rồi. Nếu như so tiếng Đức thì cậu nhất định không bằng tớ."

"Thế nhưng..." Hàn Thư Ngôn đẩy kính một cái, dáng dấp hết sức nghiêm túc, "Chúng ta bây giờ đang ngồi trong lớp học tiếng Pháp, tớ ngoại trừ việc biết nhiều hơn cậu vài từ đơn, vài quy tắc ngữ pháp, cậu cho rằng tớ có điểm mạnh gì hơn cậu nữa không?"

Môi Kiều Tích giật giật, không nói gì.

Hàn Thư Ngôn ngẩng đầu, nhìn xung quanh phòng học một vòng, sau đó mở miệng nói: "Nếu như chỉ dựa vào việc bọn họ biết nhiều hơn cậu vài từ đơn, biết nhiều hơn cậu vài quy tắc ngữ pháp mà cậu đã cho rằng sự chênh lệch giữa cậu và mọi người rất lớn thì cậu đã sai rồi."

"Cậu cho rằng bọn họ học nhanh, thật ra chẳng qua là bọn họ học sớm thôi."

"Không bao lâu nữa cậu sẽ phát hiện, tất cả những thứ mà cậu cho là chênh lệch, với thực lực của cậu, đều sẽ bị xóa sạch không còn dấu vết."

"Kiều Tích, cậu nên tự tin lên." Hàn Thư Ngôn chăm chú nhìn cô, giọng nói nghiêm túc và chân thành, "Tớ cảm thấy, 20 năm sau, cậu sẽ là người có thành tựu nhất trong căn phòng này."

Kiều Tích trầm mặc không nói gì.

20 năm sau sao...

Cô hoàn toàn chưa từng nghĩ tới sự việc xa xôi như vậy.

Hai tiết tiếng Pháp kết thúc, Giang Nhã Đồng đến tìm Kiều Tích.

Trước buổi trưa một chút cô ta nhắn tin cho Kiều Tích, nói là buổi trưa có việc, thế nên nhờ cô đến thư viện mượn cho cô ta hai quyển sách liên quan đến tích phân và hàm số.

Hàn Thư Ngôn ra ngoài lấy nước, thế nên Giang Nhã Đồng liền ngồi xuống vị trí của cậu ta.

Cô ta như là vừa từ bên ngoài chạy tới, gương mặt trắng nõn hiện lên một tầng đỏ nhạt.

Giang Nhã Đồng lấy tay quạt nhẹ nhàng, trong giọng nói có chút oán trách: "Đều lại bố chị, buổi trưa lại bảo chị ra ngoài ăn, khiến cho buổi trưa chị không thể nghỉ ngơi tốt."

Kiều Tích ngán người, sau đó nhẹ giọng nói: "Chị trưa nay... là cũng người nhà ăn cơm cùng nhau sao?"

Giang Nhã Đồng gật đầu, "Là cùng một người bà con xa, thật ra chị chưa gặp bác ấy bao giờ."

Nói xong, cô ta nhìn về phía Kiều Tích, "Đúng rồi! Hai quyển sách chị nói em mượn được chưa? Chị đã tra trên mạng rồi, hai quyển sách đó trên thư viện thành phố cũng không có, may mà thư viện trường mình có."

Kiều Tích theo bản năng siết chặt quai cặp, hai quyển sách đó buổi trưa cô vừa mượn được từ thư viện, lúc này đang an tĩnh nằm trong balo của cô.

Đại khái là bởi vì ít có người mượn, hai quyển sách đều vẫn còn mới tinh.

Hai quyển sách này, đối với Giang Nhã Đồng mà nói, chắc là quan trọng đi.

Một lúc sau, Kiều Tích buông tay đang siết balo ra, sau đó cô nghe thấy mình đáp-----

"Không có, sách bị người khác mượn mất rồi."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tôi mặc kệ, chương này tôi muốn nâng bạn học Hàn ám áp lên!

Còn nữa, anh họ thật sự đào cho mình một cái hố lớn a, trước 18 tuổi không được phép yêu đương...

Nhìn năng lực này của anh họ.... Thật bội phục, bội phục.

Đủ 25 từ sẽ nhận được lì xì (Những người trước đó đã cmt đủ dùng nóng vội, sẽ đưa. Thiết Thiết hai ngày nay đều ở bên ngoài bôn ba, không có thời gian a ~)

Tiểu Vũ: T vừa đào thêm một hố nữa =)), ai thích thì ủng hộ nhaaa <3 <3

Tên truyện: Anh ấy rất tốt, rất tốt

Văn án:

Cô hỏi: "Em yếu ớt, tùy hứng lại còn phá trời nghịch đất, có phải anh sẽ chia tay với em vào một ngày nào đó không?"

Hàn Nghị yên lặng đập thuốc. Đem cô đề lên tường hung hăng hôn.

"Fuck, tôi còn không biết mình thích em ở điểm nào, con mẹ nó làm sao có thể rời xa em được?"

Thuyền trưởng đại tổng công Hàn soái ca vượt ra khỏi vụ trụ VS Tiểu tiên nữ tâm cơ Tang Tang.

"Trên thế giới này điều tôi muốn bảo vệ, ngoại trừ vùng biển này, còn có em."

- ----- Hàn Nghị.

Thể loại: Đô thị tình duyên, thiên chi kiều tử.

Couple: Tang Tang - Hàn Nghị.

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Đại khái là không ngờ đến kết quả này, Giang Nhã Đồng ngán người, sau đó hỏi: "Em đã tìm kỹ chưa? Chuyên ngành này rất hiếm người quan tâm, theo lý thì sẽ không có người mượn chứ..."

Đúng lúc này, chuông vào học vang lên.

Kiều Tích nhắc nhở cô ta: "Vào học rồi."

Rất cuộc cũng là người thông minh, dù chỉ nói với nhau vài ba câu thế nhưng Giang Nhã Đồng cũng nhận ra hôm nay thái độ của Kiều Tích đối với mình có chút khác ngày thường.

Suy nghĩ một chút, cô ta nhẹ giọng nói: "Kiều Tích, em tức giận sao? Xin lỗi, nhưng tại buổi trưa chị không có thời gian nên mới tìm em mượn giúp..."

Kiều Tích lắc đầu, cũng nhẹ giọng nói: "Em không tức giận."

Một lúc sau, cô lại nói: "Nhưng chị nên trở về lớp học đi."

Hàn Thư Ngôn bị chiếm chỗ cũng đã đứng đợi khá lâu rồi.

Đợi đến khi Giang Nhã Đồng đi khỏi, Kiều Tích cúi đầu mở balo, cầm hai quyển sách trong đó lấy ra, đưa cho Hàn Thư Ngôn: "Cho cậu đọc này."

Vừa rời Kiều Tích đến phòng học, Hàn Thư Ngôn đã thấy hai quyển sách này, lúc đó cậu ta hăng hái bùng bùng cùng cô thảo luận: "Cậu đã tự học trước nội dung trong này sao? Tổ trước kia có đọc qua quyển có nội dung tương tự, thế nhưng nghe nói chỉ có hai quyển này mới được viết đầy đủ và hệ thống nhất."

Kiều Tích lúc đó chỉ lắc đầu, yên lặng nói: "Tổ giúp người khác mượn thôi."

Cô nhận ra Hàn Thư Ngôn đối với hai quyển sách này cảm thấy rất hứng thú, cho nên vừa rời mới nói từ chối Giang Nhã Đồng, cô muốn đưa sách cho cậu ta trước.

Cuộc nói chuyện của hai nữ sinh trước đó, Hàn Thư Ngôn đều nghe thấy được.

Nhưng từ trước đến nay cậu ta đều là người có chừng mực, thế nên vừa rời nghe thấy Kiều Tích nói mình không mượn được sách thì cậu ta cũng không nói câu nào, hiện tại Kiều Tích đem hai quyển sách lấy ra đưa cho cậu ta, cậu ta cũng không hỏi câu nào.

Hàn Thư Ngôn yên lặng nhận lấy hai quyển sách, qua một lúc lâu, cậu ta đột nhiên mở miệng nói: "Kiều Tích, chúng ta cùng nhau tham gia cuộc thi toàn quốc đi."

Trại hè buổi chiều được nghỉ sớm, 4 giờ chiều đã kết thúc tất cả các lớp học.

Ngày thường, Kiều Tích học xong trên lớp liền đi thư viện tự học thêm hai tiếng, 6 giờ liền đi căn tin ăn cơm.

Chỉ là ngày hôm nay, vừa học xong chương trình của trại hè, Kiều Tích và Hàn Thư Ngôn liền cùng nhau đi đến khu nhà trại hè Toán Olympic.

Không giống với chương trình hơi mang tính giải trí của trại hè các cô, trại hè Toán Olympic được sắp xếp lịch học rất dày, một chút cũng không nói lỏng, buổi tối đều phải học đến 9 giờ tối mới được thả về kí túc xá.

"Tớ cũng hay tới đây dự thính." Hàn Thư Ngôn nhẹ nhàng giải thích, "Học sinh chính thức ở bên trong đều là các đàn anh đàn chị sắp lên lớp 12, tất cả đều rất liều mạng."

Kiều Tích ngẩn người, "Đều là lớp 12? Tớ còn tưởng rằng..."

Cô còn tưởng rằng, giống như Minh Ngật và Giang Nhã Đồng vậy, ở lớp 10 đã bắt đầu bộc lộ tài năng rồi, đó mới là điều bình thường.

Hàn Thư Ngôn vừa nghe đã hiểu ý cô, lập tức lắc đầu, cười nói: "Minh sư huynh là trường hợp đặc biệt, trường trung học phụ thuộc này 10 năm không xuất hiện được 1 người như thế."

Dừng một chút, Hàn Thư Ngôn liền giải thích: "Anh ấy hiện nay là đại thần của đội tuyển quốc gia, sang năm nếu như không có mầm non nào tốt thì sợ rằng anh ấy lại một lần nữa đi thi tiếp."

Giáo viên đang giảng bài trên bục giảng, hai người bọn họ lặng lẽ đi vào từ cửa sau, ngồi xuống hàng cuối cùng.

Tuy rằng hai người đều nhẹ chân nhẹ tay thế nhưng vẫn phát ra chút âm thanh, chỉ là mọi người đều rất tập trung nên cũng không có ai quay lại.

Hàn Thư Ngôn nhỏ giọng giải thích: "Hiện tại những người ở trại hè này hầu như đều là được trường cử đi học."

Mấy năm trước khi nhà nước vẫn nói lỏng điều kiện cho học sinh thi chỉ cần ở 5 cuộc thi lớn giành được giải nhất cấp tỉnh thì liền được tuyển thẳng lên đại học.

Nhưng mấy năm gần đây điều kiện thắt chặt hơn, chỉ có đội viên là đội tuyển quốc gia mới có tư cách được tuyển thẳng, còn thừa lại mấy chỗ thì cũng giành cho những người được giải Nhất, Nhì cấp quốc gia.

Hàn Thư Ngôn đưa tài liệu sách vở đã được chọn lựa cho Kiều Tích, nhỏ giọng: "Đây là đề cương môn Toán thi quốc gia, cậu có thể xem trước một chút."

Kiều Tích nhận lấy xấp tài liệu nhìn qua, mới phát hiện đây cũng không chỉ đơn giản là đề cương như lời Hàn Thư Ngôn nói.

Đề cương không thể nào có chú thích rồi cả ví dụ rõ ràng căn kẽ như thế này được.

Cô không nghĩ tới Hàn Thư Ngôn lại chu đáo như vậy, ngay lập tức liền luống cuống chân tay: "Cảm ơn cậu, làm phiền cậu quá..."

Hàn Thư Ngôn cười cười, nói: "Không phiền, vừa hay tớ có thể củng cố lại kiến thức."

Ngồi ghế sau cùng nghe giảng nửa giờ, Kiều Tích phát hiện, Toán Olympic... hình như không quá khó như trong tưởng tượng của cô.

Chỉ ít thì.. cô cảm thấy, nội dung thầy giảng trên bảng, cô có thể nghe hiểu hơn phân nửa.

Đúng vào lúc này, Hàn Thư Ngôn đột nhiên ghé sát vào cô.

Có lẽ là sợ cô nghe không hiểu sẽ nản chí nên hảo tâm giải thích: "Nội dung thi vòng loại đều ở trong sách giao khoa thôi, nghe không hiểu cũng không sao, đừng khiến mình nản lòng, về nhà tự mình đọc sách sẽ nhanh chóng hiểu được thôi."

Giống như bị dội một chậu nước lạnh vào đầu vậy, Kiều Tích phức tạp mà "Ừ" một tiếng.

Hóa ra đây là nội dung trong sách giáo khoa à...

Mới một giây trước thôi, cô còn lầm tưởng mình thật sự là một thiên tài...

Không quá nửa phút sau, Kiều Tích lần thứ hai bị dội nước đến lạnh thấu tim.

Thầy giáo trên bục chiếu bài lên bảng, là một hàm số, yêu cầu tính tích phân của nó.

Đề bài vừa được đưa ra, bên dưới ngay lập tức kêu lên -----

"Thầy à, đây là hàm số thay đổi mà?"

"Không thi vào cái này mà-----"

"Đúng đó thầy à, cái này thật sự siêu khó mà!"

"Cái gì siêu khó?" Thầy giáo gõ gõ cái thước dạy học, rất khí thế nói, "Mấy đứa xem tôi có lúc nào dạy cái gì quá khó hay không hà?"

Một giây sau, thầy giáo liền cười híp mắt nói: "Tôi hiện tại muốn tìm hai bạn cùng lên bảng làm."

Nói xong liền nhìn xung quanh phòng học, "Để tôi xem nào, là hai vị bạn học may mắn nào đây?"

Bên dưới ngay lập tức kêu than, sau đó ai nấy đều yên tĩnh cúi đầu xuống, rất sợ mình sẽ trở thành vị bạn học may mắn kia.

Kiều Tích chính là một học sinh 5 tốt, bởi vậy cho dù không biết làm, nhưng nếu gặp trường hợp này, cô vẫn là hết sức chăm chú nhìn thầy giáo.

Thế cho nên, khi cô vẫn đang yên tĩnh nghiên cứu đề bài trên màn chiếu thì đột nhiên có một ánh mắt sắc bén qua lớp kính nhìn thẳng vào cô.

Kiều Tích: "..."

Cô lúc này muốn nhìn đi nơi khác thì còn kịp không vậy? Thầy giáo híp mắt cười nham hiểm: "Em học sinh ngồi bàn cuối kia... Đừng cúi đầu, tôi nói chính là em đấy, lên bảng làm bài này nào."

Thật sự thì Kiều Tích ngay cả đề bài còn xem không hiểu... tích phân Riemann là cái gì? Tích phân Lebesgue lại là cái gì nữa vậy?

Cứu mạng với..

Cô đứng trước tấm bảng đen, thầy giáo lại gõ gõ thước, cười híp mắt: "Còn một bạn nữa... Để tôi xem nào, là-----"

Thầy còn chưa nói hết câu thì đã có người chủ động giơ tay.

Là Giang Nhã Đồng.

Cô ta liếc mắt nhìn Kiều Tích đang đứng trên bục giảng, sau đó mở miệng nói: "Thưa thầy, em muốn thử làm ạ."

Thấy có người xung phong nhận việc, thầy giáo vui mừng quá đỗi, ngay lập tức vẫy vẫy tay: "Bạn Tiểu Giang, em lên đi."

Không giống như Kiều Tích không biết gì, Giang Nhã Đồng hiển nhiên đã có suy nghĩ hoàn chỉnh về cách giải bài, vừa lên bảng liền cầm phấn bắt đầu làm bài luôn.

Chuyện lúng túng nhất trong lớp học chính là, bị thầy giáo gọi lên bảng trong khi bản thân còn không cả hiểu hết đề bài.

Mà so với chuyện đấy thì chuyện càng lúng túng hơn chính là, đã bị thầy gọi lên bảng rồi, đã không biết làm rồi, thế mà lại còn phải đứng bên cạnh cái đũa biết làm bài nữa...

Kiều Tích từ trước đến nay vẫn luôn là học sinh giỏi trong mắt các thầy cô, nào đã phải chịu cảnh như hiện tại bao giờ đâu.

Cô nhìn chăm chăm đề bài trên màn chiếu, mặt đỏ tới tận mang tai, cả mặt đều nóng bừng lên.

Bên tai cô vang lên tiếng viết phấn của Giang Nhã Đồng, Kiều Tích miễn cưỡng bình tĩnh lại, sau đó hoàn toàn đem sự tập trung đặt vào đề bài.

Tích phân Riemann... Kiều Tích nhìn chăm chăm từ này.

Riemann... Riemann dịch sang tiếng Trung không phải là Lê Man sao?

Tích phân Lê Man chính là tích phân mà khi lên đại học sẽ sử dụng rất nhiều... Bởi vì có hứng thú với Toán thế nên Kiều Tích đã từng đọc qua một chút về nó.

Tuy rằng cũng chỉ là da lông bên ngoài thế nhưng... dựa theo dựa theo định nghĩa thì hàm số thầy cho này, chắc chắn sẽ không liên tục, cũng không có tích phân được.

Thế nên, câu hỏi thứ nhất, đề bài yêu cầu tính tích phân Lê Man của hàm số này, thực chất chỉ là một cái bẫy, bởi vì hàm số này căn bản không thể có tích phân được.

Về phần câu hỏi thứ hai, tính tích phân Lebesgue, Kiều Tích thật sự hoàn toàn không hiểu ra sao luôn.

Có thể suy ra từ lời nói và thái độ của thầy giáo ban nãy, còn cả những học sinh khác trong phòng học cũng kêu than là khó...

Kiều Tích đánh bạo suy đoán một chút, câu hỏi thứ hai này... có lẽ cũng là không thể tích phân được.

Cửa phòng học phía trước bị đẩy ra.

Là Minh Ngật.

Trong tay anh cầm một lon Coca, vì lon bị lắc nên nước trong đó va vào nhau vang lên những tiếng "Xẹt xẹt" rất nhỏ của khí CO₂.

Hàng thứ nhất bên trái cửa ra vào vẫn luôn là vị trí dành riêng cho trợ giảng, lúc này anh cũng không ngồi xuống đó, mà chỉ nhẹ nhàng đặt lon Coca lên bàn rồi đứng đó nhìn lên bảng.

Mặc dù không có mắt đằng sau gáy, thế nhưng cứ nghĩ đến việc lúc này, người nào đó có thể đang nhìn mình chăm chăm thì Kiều Tích lại không nhận được bất đầu khăn trương.

Cô hít sâu một hơi, đem 6 chữ "Câu này không thể tích phân" viết lên bảng, sau đó liền cúi đầu chạy về chỗ của mình.

Minh Ngật đang dựa vào tường quay đầu nhìn cô, sau đó lại lần nữa tập trung ánh mắt lên bảng.

Chỉ chốc lát sau, Giang Nhã Đồng cũng viết xong đáp án của mình rồi quay về chỗ của cô ta.

Nhìn đáp án trên bảng của hai người, học sinh trong lớp bắt đầu xôn xao thảo luận.

Đương nhiên, mọi người đang thảo luận về cách giải của Giang Nhã Đồng, vì dù sao thì đáp án của cô cũng chỉ có 6 chữ, không có cái gì để thảo luận cả.

Câu hỏi thứ nhất, tích phân Riemann.

Đáp án của Giang Nhã Đồng và Kiều Tích như nhau, đều là trong khoảng này thì hàm số không tích phân được.

Câu hỏi thứ hai, tích phân Lebesgue.

Thấy Giang Nhã Đồng lưu loát viết cách giải chi tiết trên bảng, Kiều Tích biết, khẳng định mình đã làm sai rồi.

Hàn Thư Ngôn cũng nhỏ giọng giải thích cho cô: "Tích phân Lebesgue chính là tích Lặc Bối Cách tích phân, so với Lê Man thì cao cấp hơn một chút, rất nhiều hàm số nếu tính theo Lê Man không tích phân được thì đều mang sang Lặc Bối Cách để làm "

Thầy giáo chăm chú nhìn đáp án trên bảng của hai người, sau đó cười híp mắt nói: "Hai vị bạn học này đều rất có suy nghĩ."

Nói xong liền cầm phấn đỏ ở trên bàn giáo viên, đi đến trước bài làm của Giang Nhã Đồng viết một dấu gạch chéo (X) to.

Một giây sau, thầy đi đến trước phần bảng có đáp án của Kiều Tích, đánh một dấu tích. (Tiểu Vũ: tức là đúng đó mọi người)

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Rất nhiều người không vừa ý hỏi tôi rằng sao Tích Tích lại nói dối. Bởi vì Giang Nhã Đồng lừa cô trước thôi, rõ ràng buổi trưa đi với anh họ, thế nhưng lại gạt Tích Tích rằng đi ăn với người nhà, bị xem như người ngu si, Tích Tích có thể không giận sao.

Bạn học Hàn thực sự là muốn giúp đỡ Tích Tích, cậu ấy là thật lòng giúp đỡ.

Anh họ thì không được, bởi vì đại đa số mọi người đều phải trải qua sự thất bại, cảm giác không thể bắt lực vô cùng, còn anh họ thì chưa từng trải qua thế nên không thể hiểu cho Kiều Tích được, càng không thể biết an ủi người khác.

Tiểu Vũ:

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Trong phòng học nháy mắt liền yên lặng.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía thầy giáo trên bảng, cùng đợi thầy giải thích.

Minh Ngật vốn còn đang đứng dựa tường cũng quay trở lại chỗ ngồi của mình, mắt không nhìn bảng đen, mà là cúi đầu nhìn gì đó trong tay.

Thầy giáo cười híp mắt nhìn về phía Giang Nhã Đồng ngồi phía trước, trong giọng nói mang theo mấy phần đắc ý đùa dai, "Bạn học Tiểu Giang, bị lừa rồi? Không phát hiện ra đề bài này có bẫy sao?"

Giang Nhã Đồng vốn dĩ là người thông minh lại thêm ngày thường cũng rất chăm chỉ cố gắng, lúc lên lớp cũng rất tích cực trao đổi bài với thầy cô và bạn bè, thầy giáo cũng sớm có ấn tượng với bạn học này, thế nên cũng để ý đến thể diện của cô ta, chỉ là cười cười nói: "Biết em thông minh, nhưng là vẫn có chút hơi sợ ý rồi."

Thầy giáo nói xong câu đấy liền chiếu lên bài hàm số hôm trước học, "Tiết trước tôi đã nói thế nào? Hàm số có nghĩa thì mới có thể tích phân... Các em thử xem, hàm số này có nghĩa không?"

Giang Nhã Đồng bừng tỉnh hiểu ra, trong lúc nhất thời có chút ảo não.

Nói xong, thầy giáo liền nhìn về phía Kiều Tích, cười nói: "Em học sinh này, tiết trước tôi không có thấy em, em là tự mình ở nhà lên lên học sao?"

Trong phòng học vang lên một trận cười thiện ý, mọi người đều quay đầu lại nhìn Kiều Tích.

Bị động đón nhận ánh mắt của mọi người, Kiều Tích có chút xấu hổ, mặt đỏ bừng lên, thanh âm không lớn nhưng lại hết sức rõ ràng: "Bởi vì là nội dung mới học, em nghĩ thầy không phải muốn làm khó bọn em, mà là muốn xem bọn em đã nắm vững định nghĩa hay chưa, thế nên em liền suy nghĩ kỹ về định nghĩa..."

Thầy giáo ngẩn người, sau đó cười ha ha nói: "Mọi người hãy học tập bạn học sinh này một chút, rất biết cách phỏng đoán ý đồ của người ra đề, sau này không học Toán học thì học Tâm lý học cũng rất có tiền đồ đấy!"

Trong phòng học lại một lần nữa vang lên những tiếng cười đầy thiện ý.

Thầy giáo xoay người đối mặt với bảng đen, lại một lần nữa cường điệu nói: "Tuy rằng khi đi thi sẽ không thi vào nội dung này, nhưng mà tôi biết các em đều có thói hư tật xấu này, không nhìn kỹ đề bài đã bắt đầu hùng hục đi giải đề rồi, làm xong bài mới phát hiện ra là chẳng được tích sự gì!"

Giang Nhã Đồng ngồi phía trước cúi đầu, không nói một lời lấy vở ra từ cặp sách, mở ra bắt đầu viết gì đó,

Minh Ngật ngồi hàng đầu không quay đầu lại, chỉ cầm lấy lon Coca trước mặt, ngửa đầu uống một ngụm.

Nói linh tinh.

Rõ ràng chính là đoán mò.

Tiết học kết thúc đã là 9 giờ, bên ngoài vừa mới trút xuống một trận mưa xối xả, lúc này điều hòa đã tắt, mấy cửa sổ trong phòng đều được mở ra, mang theo vài phần gió đêm tràn vào.

Kiều Tích đang thu dọn sách vở, Hàn Thư Ngôn ngồi cạnh kéo balo lại đứng yên chờ cô.

Mẹ Hàn Thư Ngôn là giáo sư trường đại học A, khu nhà ở giáo viên và công nhân viên chức của đại học A cách trường Trung học phụ thuộc rất gần, đi không tới 500m là tới.

Chế độ kiểm tra phòng ngủ của trại hè không nghiêm ngặt lắm, cậu mỗi lần học xong lớp Toán Olympic thì đều đã qua giờ kiểm tra rồi, thế nên dứt khoát liền trở về nhà ngủ.

"Khá muộn rồi, tớ đưa cậu về KTX nhé." Hàn Thư Ngôn nói.

Tuy rằng lúc này đi trong trường học cũng chẳng có nguy hiểm gì, thế nhưng để cảm ơn ý tốt cho mượn tài liệu của Hàn Thư Ngôn và cả việc thật ra hai người cũng tiện đường thế nên Kiều Tích không từ chối cậu.

Cho toàn bộ sách vở vào cặp, Kiều Tích kéo khóa lại, rồi nhin không được mà nhìn thoáng qua chỗ ngồi của Minh Ngật ở hàng đầu.

Thầy giáo đã đi rồi, lúc này có rất nhiều người vây xung quanh anh hỏi bài tập.

Uyển Uyển nói một điểm không sai tạo nào, cho dù là ở trại hè Toán Olympic nơi nhân tài tập hợp, Minh Ngật vẫn là một sự tồn tại không ai có thể không để ý.

Suy nghĩ của anh rõ ràng, tư duy nhạy bén, đại đa số vấn đề làm khó người khác, anh chỉ cần liếc mắt nhìn qua liền có thể nhận ra vấn đề then chốt.

Mới chỉ nói vài câu mà những người vây xung quanh anh đã giảm hơn nửa rồi.

Chờ Hàn Thư Ngôn và Kiều Tích đi ngang qua chỗ anh ngồi thì, cũng chỉ còn lại một người là Giang Nhã Đồng đứng đó.

Giọng nói của Giang Nhã Đồng thanh thúy dễ nghe: "Minh sư huynh, về vấn đề hàm số thay đổi em có nhiều chỗ muốn hỏi anh... Có thể ở trên đường về cùng anh nói không?"

Minh Ngật không mặn không nhạt đáp lại, "Đi thôi."

Cửa trước của phòng học mở rộng, một trận gió tràn vào.

Giang Nhã Đồng ôm vai, lẩm bẩm: "Lạnh quá đi... "

Nói xong cô ta chỉ chỉ vào áo khoác đồng phục đang vắt trên ghế của Minh Ngật, "Minh sư huynh áo khoác của anh có thể cho em mượn mặc một chút không? Em có chút lạnh..."

Nghe vậy, lực chú ý đang tập trung ở nơi khác của Minh Ngật được kéo lại.

Anh từ chỗ ngồi đứng dậy, gọi lại Hàn Thư Ngôn vừa lúc đi qua trước mặt mình: "Chờ một chút."

Hàn Thư Ngôn mờ mịt quay đầu lại.

Minh Ngật lờn ít ý nhiều: "Đưa áo của cậu cho cô ấy."

Hàn Thư Ngôn: "???"

Minh Ngật chỉ chỉ Giang Nhã Đồng, lặp lại lần nữa: "Cô ấy."

Tùy rằng vẫn không hiểu tại sao, nhưng Hàn Thư Ngôn từ trước đến nay vẫn luôn quan tâm chiều cổ các bạn nữ.

Cậu cũng không hỏi thêm cái gì, chỉ là lặng lẽ cởi áo khoác đồng phục của mình ra, đưa cho Giang Nhã Đồng.

Giang Nhã Đồng cười có chút miễn cưỡng, nhưng vẫn quay sang nhận lấy rồi cảm ơn Hàn Thư Ngôn, sau đó khoác áo lên người.

Minh Ngật cũng thu dọn bút và sách của mình, anh cài bút vào túi ngực áo sơ mi đồng phục, tay trái cầm quyển sách, còn tay phải thì mang theo áo khoác đồng phục, sau đó bước ra khỏi chỗ ngồi.

Chỉ là... lúc đi ngang qua cửa phòng học, Minh Ngật đem áo khoác đang cầm trên tay khoác lên người Kiều Tích.

Thình lình bị áo khoác bao lấy người, Kiều Tích vô cùng hoảng hốt.

Thân hình của anh cao to, Kiều Tích mặc áo của anh giống như trẻ con mặc quần áo của người lớn vậy, vạt áo khoác dài đến tận bắp đùi của cô luôn rồi.

Kiều Tích ngẩn người, chờ cô nhỏ giọng thốt ra được mấy chữ "Em không lạnh mà" thì Minh Ngật đã sớm bước đi xa rồi.

Cứ như vậy, Kiều Tích không thể giải thích được một đường khoác áo của Minh Ngật về tới KTX.

Cô vừa mở cửa vào phòng, Thịnh Từ Du đang nằm lý trên giường xem hoạt hình thấy cô về liền thò đầu ra, trong giọng nói có thêm vài phần ý tứ làm nũng: "Cậu sao bây giờ mới về, tớ đề phần cậu nửa quả dưa hấu mà mãi không thấy cậu về!"

Kiều Tích quay đầu sang một bên liền nhìn thấy trên bàn học của mình có đặt nửa quả dưa hấu, lập tức nói câu xin lỗi: "Xin lỗi, tớ không biết cậu chờ tớ, tớ đi dự thính ở trại hè Toán Olympic."

"Toán Olympic?" Thịnh Từ có chút kinh ngạc, sau đó liền tặc tặc lưỡi, "Cậu là ma quỷ sao?"

Cô ấy để laptop đang xem phim hoạt hình sang một bên, ở trên giường thoải mái trở mình một cái, sau đó lại mở miệng lần nữa: "Là dưa hấu khó ăn? Hay là nằm trên giường không thoải mái? Hay là tại phim hoạt hình nhạt nhẽo? Tại sao một người như cậu lại muốn lãng phí thời gian ở trên lớp Toán Olympic hả?"

Trải qua vài ngày ở chung, Kiều Tích đối với gia thế của Thịnh Từ Du cũng hiểu đôi chút.

Ở trong lớp nếu buồn chán, lấy một lọ mực mấy nghìn tệ ra vẩy chơi, làm bẩn túi bút hơn 1 vạn và bộ quần áo hơn mấy vạn tệ, đây chính là việc mà Thịnh Từ Du có thể làm được.

Mà cô ấy đối với mấy việc đó cũng chỉ là cau mày một chút mà thôi.

Lúc còn ở Tây Kinh, Kiều Tích đã biết được người với người có sự khác biệt.

Đi tới thủ đô này, tới trường Trung học phụ thuộc này, cô đã phải chuẩn bị tâm lý rất lâu rất kỹ để có thể đối mặt với các bạn học mới.

Nếu như có thể ước ao một điều gì đó, cô ước gì mình có thể giống như Thịnh Từ Du, ngây thơ đơn thuần và vô ưu vô lo.

Suy nghĩ một chút, Kiều Tích mở miệng cười nói: "Cá nhỏ (*), tớ kể chuyện xưa cho cậu nghe nhé."

(*) Cá nhỏ: Hán Việt là Tiểu Ngư, trong tiếng Trung Ngư với tên Du của Thịnh Từ Du là đồng âm, thế nên Tích Tích gọi tên thân mật của Thịnh Từ Du là Cá nhỏ.

"Được, được, được!" Vừa nghe cô nói như vậy, Thịnh Từ Du lập tức nhảy từ trên giường chạy tới.

"Ngày xưa ngày xưa, có một người đồn cũi và một người chăn dê gặp nhau ở trên núi, hai người này mới quen đã thân, trò chuyện vô cùng ăn ý, bắt tri bắt giác liền hàn huyên cả ngày."

"Đợi đến khi mặt trời xuống núi, hai người đều phải về nhà, người đồn cũi mới phát hiện ra, trong lúc hai người nói chuyện, dê của người chăn dê đã ăn cỏ no đủ rồi, thế nhưng trên lưng hắn lại rỗng tuếch."

Thịnh Từ Du ngay xong liền sùng sột, một giây sau liền cười rộ lên: "Người đồn cũi này thật là ngốc mà!"

Kiều Tích bắt lực day day trán.

Thấy cô không nói gì nữa, Thịnh Từ Du liền ngờ vực lên tiếng: "Sau đó thì sao? Hết rồi à? Người đồn cũi không có đập người chăn dê kia sao?"

Kiều Tích: "..."

Kiều Tích cố gắng kết thúc đề tài này, "Chúng ta nói chuyện khác đi."

"A?" Thịnh Từ Du đột nhiên nhớ ra, "Cậu không ăn dưa hấu tớ đề phần sao? Nhập từ Nhật Bản đấy! Rất đắt tiền!"

Kiều Tích ngẩn người, sau đó nói: "Xin lỗi, tớ bị đau bụng, không thể ăn đồ lạnh -----"

Nói đến đây, Kiều Tích đột nhiên bưng tỉnh.

Cô kéo áo khoác to trùm trên người xuống, sau đó như một làn khói chạy thẳng vào nhà tắm.

Thịnh Từ Du nhặt cái áo khoác bị cô ném lại lên, tìm được họ thêu trước ngực, bất quá mở miệng lầm bầm: "Ming (*)? Oa, đây là áo của người đàn ông hoang dã nào nhỉ?"

(*) Phiên âm họ Minh của Minh Ngật là Mĩng mọi người ạ.

Cùng lúc đó, trong nhà tắm.

Kiều Tích phát hiện ra không biết quần đồng phục của mình đã bị bẩn từ lúc nào, chính là bị dính một chút máu nhàn nhạt.

Ánh đèn sáng ngời trong phòng tắm chiếu xuống, một chút vết máu nhàn nhạt đó vào trong mắt Kiều Tích lại phá lệ vô cùng gai mắt.

Trong đầu một tiếng "Đùng" vang lên, khuôn mặt vốn trắng nõn của cô trong nháy mắt đỏ bừng như ăn phải ớt.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình.

Người đàn ông hoang dã?

Cá mè hoa thật là không biết tìm đường sống mà.

Lại nói:

Nếu như đem thằng nam anh họ nhảy dù sang "Tai tiếng" thì chỉ sợ không sống nổi qua nửa chương nữa...

Kiều Tích (giả khóc): Em vừa ngốc lại vừa xấu xí, một điểm cũng không bằng Giang Nhã Đồng kia!

Anh họ (an ủi): Không sao, anh chính là thích vừa ngốc vừa xấu!

Minh Ngật, được lắm.

Tiểu Vũ: Chương sau sẽ được đăng vào chiều thứ 6 nha.

SOS: Có ai biết design, photoshop các kiểu ko??? Làm hộ tớ cái bìa truyện với, please! Hãy cứu giúp con không biết gì như tớ đi mà.

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Kiều Tích khóa mình lại trong phòng tắm, mở vòi nước ở bồn rửa tay, trong lúc nhất thời không gian như bị thu hẹp đi.

Cô tắm rửa xong, tóc cũng không sấy khô, chỉ mặc đồ ngủ rồi nhanh chóng đi... giặt áo khoác đồng phục của Minh Ngật.

Thật ra áo khoác căn bản cũng không bẩn... Thế nhưng nghĩ tới Minh Ngật là một người có bệnh sạch sẽ thế nên Kiều Tích không nhịn được buồn rầu suốt cả buổi.

Minh Ngật đem áo khoác của anh cho cô mượn, chính là vì anh được nuôi dưỡng cực tốt.

Thế nhưng trong lòng anh... nhất định là rất ghét bỏ.

Suy nghĩ đến đây, Kiều Tích không ngăn được mà cắn chặt môi dưới, sau đó đối với áo khoác của Minh Ngật càng thêm ra sức chà sát với lại vò vò vò.

Thịnh Tử Du ở bên ngoài gõ cửa "Đùng đùng đùng", "Tớ muốn đi tiểu!"

Kiều Tích như vừa bừng tỉnh khỏi cơn mơ, ngay lập tức vội vội vàng vàng đem áo giặt cho xong, sau đó mở cửa phòng tắm.

Cửa vừa mở ra, Thịnh Tử Du không biết từ đâu móc ra một vật, cười híp mắt nhìn Kiều Tích: "Thì ra là Mĩng này a!"

Kiều Tích nhìn vật trên tay Thịnh Tử Du, lúc này mới phát hiện vật Thịnh Tử Du cầm trong tay chính là thẻ học sinh của Minh Ngật.

Mà cái thẻ học sinh này, chính là vật cô vừa tìm được trong túi áo khoác đồng phục của anh.

Cô nhanh chóng phản ứng, đem thẻ tên trong tay Thịnh Tử Du đoạt lại.

Thịnh Từ Du vỗ vỗ ngực, một bộ dáng như kiêu bị hù dọa, "Tích Tích thật là dữ!"

Kiều Tích không lên tiếng mà đem thẻ học sinh của anh cất vào trong ngăn kéo bàn học của mình.

Thịnh Từ Du vốn đang buồn đi tiểu thế mà lúc này lại hết sức thanh thoi vây quanh Kiều Tích hỏi tới hỏi lui, "Minh Ngật không phải anh họ cậu sao? Cậu xấu hổ cái gì vậy?"

Kiều Tích chết vẫn mạnh miệng: "Tớ mới, mới không có, không có xấu hổ!"

"Nói thật." Thịnh Từ Du đột nhiên ghé sát vào người cô, vẻ mặt vô cùng bất quá mà nói, "Cậu thật sự là em họ của Minh Ngật sao? Tớ cảm thấy hai người không giống anh em họ nhé!"

Kiều Tích từ trước đến nay không am hiểu nói dối.

Trước đó cũng là do bạn học tự hiểu cô là em họ Minh Ngật, cô chỉ là thuận theo ngầm thừa nhận thôi, thế nhưng việc đó khiến Kiều Tích cảm thấy có rất nhiều áp lực tâm lý.

Lúc này Thịnh Từ Du lại đem chuyện này hỏi lại cô, Kiều Tích vô luận thế nào cũng không thể nói dối được nữa.

Huống chi, Kiều Tích cũng không muốn lừa người bạn đối với cô rất tốt này.

Trầm mặc một lúc lâu, cô khẽ lắc đầu nhẹ, "Tớ không phải em họ của anh ấy, bố tớ mà bố anh ấy là chiến hữu..."

"Thế là đúng rồi!" Thịnh Từ Du "Oa" một tiếng, rất hưng phấn mà vỗ tay một cái, "Tớ biết mà, cậu mà thực sự là em họ của anh ấy, tính tình chắc chắn phải vô cùng giống anh ấy, kiêu ngạo hơn cả trời luôn rồi."

Hả?

Kiều Tích ngẩn người, nhưng mà... Uyển Uyển cũng không kiêu ngạo mà.

Thịnh Từ Du liếc mắt liền ra suy nghĩ trong lòng Kiều Tích, lập tức bĩu môi nói, "Minh Uyển và tớ... không không, và Thẩm Tang Tang giống nhau đều là học tra, có cái gì tốt mà kiêu ngạo cơ chứ!"

Kiều Tích: "..."

Dừng một chút, Thịnh Từ Du liền vỗ vỗ vai Kiều Tích, giọng nói mang đầy ý vị thâm trường: "Tớ sẽ giúp cậu giữ kín bí mật này... Minh Ngật chính là bộ mặt đại diện của trường Trung học phụ thuộc chúng ta đây, cậu phải nắm chắc lấy cơ hội vào đó!"

Nói xong, Thịnh Từ Du liền ôm nửa quả dưa hấu chạy đến phòng sát vách gõ cửa.

Đợi đến khi trong phòng yên tĩnh lại, Kiều Tích ngây ngẩn một hồi, sau đó kéo ngăn kéo của mình ra.

Thẻ học sinh đã có chút hơi hơi mờ, thế nhưng vẫn có thể nhìn rõ khuôn mặt cậu thiếu niên trên ảnh.

Thiếu niên trẻ tuổi cảm hơi ngẩng cao lên, khóe môi mím thật chặt, biểu tình lạnh lùng. Bộ dạng này với bộ dạng đại đa số lần Kiều Tích nhìn thấy anh giống nhau như đúc.

Từ Du nói không sai, người này thật là...

Kiều ngạo đến tận trời rồi.

Nửa tháng sau sự kiện làm bản sách đó, Minh Ngật rốt cục cũng nhận về tay được sản phẩm mà anh đã phải vất vả trần trọc đặt mua trên Thiên Tân và Bảo Định.

Anh rất ít khi mua sắm, mua sắm trên mạng lại càng chưa từng có, bởi vậy nên sau khi Minh Uyển nhìn thấy thì có chút kinh ngạc, nhanh chóng kéo lấy tay anh, vẻ mặt hưng phấn nói: "Anh, anh mua bảo bối gì đó? Cho em xem nào!"

Minh Ngật xòe bàn tay ra, che mặt em gái nhà mình, sau đó quay đầu cô bé sang một hướng khác, "Về phòng của em đi."

"Rốt cuộc đó là cái gì đó!" Minh Uyển như là một cái đuôi bám theo sau lưng anh, "Còn nữa! Trước đó anh mượn tài khoản thanh toán qua mạng của em để làm gì vậy?"

Bị cô em gái đuổi theo dùng hết lời hết nghĩa tra hỏi, Minh Ngật từ trước đến nay đều là một bộ dáng băng sơn không đổi rốt cuộc cũng lộ ra vài phần thẹn quá hóa giận, "Không liên quan đến em!"

Nói xong liền "Rầm" một tiếng đóng cửa lại.

Ngồi trước bàn học, Minh Ngật ho nhẹ một tiếng.

Anh mua gì đó cũng không phải là không thể để ai xem, nhưng mà nói đến sự việc này, khiến anh cảm thấy thật sự có chút mất mặt.

Sau khi làm bản quyền sách kia của Giang Nhã Đồng, ngay đêm đó Minh Ngật liền tìm một vòng trên mạng, muốn mua một quyền khác đền cho cô ta.

Dù sao thì, anh cũng không có thói quen nợ nần người khác, lại càng không muốn vì việc như thế mà có thêm nhiều mối quan hệ khác.

Chỉ là quyền sách này đã sớm không bán nữa, mấy quyền còn bán trên mạng đều là sách cũ.

Nhưng mà, nhìn thấy giới thiệu viết "Còn mới 9 phần"... Minh Ngật đánh giá một chút, cảm thấy bản này mới hơn quyền bị bản kia không ít.

Chỉ là... Chờ khi anh đặt hàng thanh toán xong hết rồi thì lại thật lâu sau cũng không có nhận được sách.

Đến khi anh nhớ ra sự việc này và lên mạng xem tình trạng đơn hàng, thì chợt phát hiện ra tài khoản của bị cho vào danh sách đen rồi.

Minh Ngật cảm thấy việc này thật kỳ quặc, vì vậy lúc ăn cơm liền làm như vô tình hỏi Uyển Uyển, shop bán hàng trên mạng đó danh tiếng thế nào.

Uyển Uyển sùng sốt, sau đó liền nhanh mồm nhanh miệng nói: "Chưa nghe nói qua bao giờ, chắc là shop lừa đảo rồi!"

Nói cách khác, anh gặp phải shop bán hàng lừa đảo trên mạng.

Còn là loại bị lừa một cách ngu ngốc nhất, loại lừa này mà lại có thể lừa được Minh Ngật anh.

Quyền sách nhận được ngày hôm nay là đơn hàng thứ ba Minh Ngật đặt trên mạng.

Anh cũng không mang tâm lý mong đợi nào vào lần này hết, thế nhưng khi mở ra lại ngoài ý muốn thấy được một quyền sách nguyên vẹn và thật sự còn mới chín phần - quyền sách "Vĩ Gian Phong".

Minh Ngật tiện tay lật vài trang sách ra xem, phát hiện trong sách ngoài trừ một ít vết tích bẩn nhỏ nhỏ và một vài trang có bút tích của chủ cũ thì thật sự là một quyền sách tốt.

"Anh!" Cửa phòng đột nhiên vị đẩy ra, Uyển Uyển với giọng nói thờ hồn hển không ra hơi.

Minh Ngật đem quyền sách đóng lại cất đi, quay đầu nhìn về phía cô em gái đẩy cửa phòng kia, giọng nói mang theo vài phần không vui, "Gõ cửa."

Minh Uyển le lưỡi, đã sai còn không nhận nói: "Ai bảo anh không khóa cửa chứ?"

Nói xong thì cô bé giờ một chiếc áo khoác đồng phục lên, "Chị Tiểu Kiều bảo em đưa cho anh!"

"Ừ." Minh Ngật mặt không đổi sắc nhận lấy, tiện tay treo ở trên móc.

Minh Uyển suy nghĩ một chút, liền mở miệng nói: "Chị ấy còn nhờ em nói với anh, chị ấy đã giặt rất nhiều lần... Sao phải nói cái này nhỉ? Áo của anh bị chị ấy làm bẩn sao?"

Minh Ngật nhìn thoáng qua chiếc áo treo trên móc kia, cũng có chút không hiểu được, "Không có."

Bản ở đâu?

Hôm sau chính là cuối tuần.

Kiều Tích đem cái áo đồng đã giặt sạch sẽ giấu vào trong balo khiến balo phình to ra.

Cô vừa về đến Minh gia liền nhanh chóng chạy lên phòng, lấy áo đồng phục ra, sau đó lén lén đưa cho Uyển Uyển, sợ bị phát hiện.

Đem chuyện này làm xong xuôi, Kiều Tích rút cuộc có thể thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy được tảng đá đè trước ngực đã được lấy xuống rồi.

"Tích Tích có ở trong không?" Ngoài cửa vang lên tiếng hỏi ôn nhu của bác gái Chúc.

Kèm theo giọng nói của bà còn có vài tiếng chó sủa vang lên ngoài cửa, chính là Bambi đang sủa.

Kiều Tích nhanh chóng buông sách giáo khoa tiếng Pháp xuống, đứng dậy đi ra mở cửa.

Chúc Tâm Âm ăn mặc một thân quần áo, mũ nón chỉnh tề, Bambi bên chân bà lúc này cũng đã được buộc xích, một người một chó hiển nhiên đều là bộ dạng chuẩn bị ra khỏi cửa.

Vừa thấy Kiều Tích, Bambi liền nhào lên quẩn lấy chân cô không buông, vừa sữa vừa cào cào chân cô.

Chúc Tâm Âm đứng bên cạnh thấy thế liền cười rộ lên: "Biết cháu trở về, bác muốn dắt nó đi dạo nó cũng không thềm, một đường lôi bác lên đây."

Kiều Tích ngẩn người, sau đó cũng cười rộ lên: "VẬY Ạ, cháu cũng lâu rồi không dắt Bambi đi dạo rồi, hôm nay để cháu đưa nó ra ngoài cho Ạ."

"Đưa bé ngoan, " Chúc Tâm Âm mỉm cười sờ đầu Tích Tích, "Đừng có suốt ngày ở trong phòng đọc sách, ra bên ngoài đi shopping rồi nghỉ ngơi thư giãn chút nhé."

Kiều Tích gật đầu, đáng đáp rất nhu thuận, "VẬY bác đợi cháu một chút, cháu đi thay giày Ạ."

Đã có Kiều Tích trông Bambi, Chúc Tâm Âm cũng trở về phòng thay quần áo, sau đó đi xuống tầng cùng thím Lư làm bánh ngọt ở phòng bếp.

Đưa mắt nhìn theo thân ảnh Kiều Tích dắt Bambi ra ngoài, Chúc Tâm Âm nhỏ giọng nói: "Thím nghĩ cô gái nhỏ này thế nào?"

Thím Lư cười cười, "Tích Tích rất ngoan, trông cũng rất thành thật... Càng không có tô son trát phấn linh tinh. "

Chỉ chốc lát sau, Giang Nhã Đồng cũng đến Minh gia.

Lúc trước thím Lư cũng đã nói qua với Chúc Tâm Âm: "Uyển Uyển nói tối nay có bạn tới nhà ăn cơm, chính là con gái của giáo sư Giang đã tới một lần kia."

Chúc Tâm Âm có vài phần nghi ngờ, nhưng cũng không thể hiện ra ngoài mặt, chỉ là nói: "Được, vậy buổi tối thím nhớ làm thêm vài món ăn bọn nhỏ thích nhé."

Thím Lư cười: "Vốn cũng đang định làm rồi, không phải hôm nay Tích Tích cũng về nhà hay sao?"

Giang gia và Minh gia cách nhau không xa lắm, Giang Nhã Đồng ăn mặc giản dị, lúc tới còn mang theo một hộp bánh ngọt, giống như là đi chơi nhà hàng xóm vậy.

Chúc Tâm Âm oán trách nhẹ nhàng: "Người đến là được rồi, lại còn mang quà tới làm gì?"

Giang Nhã Đồng cười híp mắt: "Cháu sau này còn muốn tới lần ăn cơm thêm vài lần nữa, đây không phải là khiến cho bác có ấn tượng tốt hơn về cháu sao Ạ?"

Dừng một chút, Giang Nhã Đồng lại nói: "Cô ơi, Minh sư huynh ở nhà Ạ? Cháu có một..."

Nói được phân nửa, Giang Nhã Đồng liền hơi ngừng lại.

Bởi vì cô ta nhạy bén nhận ra rằng Chúc Tâm Âm hơi có chút không vui.

Chỉ là Chúc Tâm Âm rất nhanh liền khôi phục như ban đầu, bà cười nói: "Nó ở trên tầng đó... Cô còn tưởng cháu đến tìm Uyển Uyển."

Giang Nhã Đồng ngẩn người, sau đó cười rộ lên: "Cháu đương nhiên là đến tìm Uyển Uyển. Chi là... "

Suy nghĩ vài giây, Giang Nhã Đồng tiếp tục nói: "Chỉ là ngày hôm qua cháu thấy Minh sư huynh đưa áo khoác đồng phục của mình cho Kiều Tích mặc, tối hôm qua nhiệt độ rất thấp, cháu lo lắng anh ấy bị cảm lạnh, thế nên... "

Chúc Tâm Âm rõ ràng sững sốt: "... Kiều Tích?"

"Đúng Ạ." Giang Nhã Đồng nhanh chóng giải thích, "Tối hôm qua không phải mưa to sao Ạ, Kiều Tích nói em ấy lạnh thế nên Minh sư huynh đem áo khoác cho em ấy mặc."

Chúc Tâm Âm lúc này đã khôi phục tinh thần, bà cười cười nói: "Cô thấy nó không sao hết, không cảm lạnh đâu. Được rồi, cháu lên trên tìm bọn nó chơi đi."

Lúc tiếng gõ cửa vang lên, Minh Ngật đang nằm trên giường đọc sách.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, anh cũng không thềm nhúc nhích, chỉ là cất giọng kêu lên một câu "Mời vào."

Chỉ là, đến khi thân ảnh của Giang Nhã Đồng xuất hiện ở cửa thì, anh có chút bất ngờ.

Minh Ngật để quyển sách trong tay xuống, từ trên giường ngồi dậy.

Anh nhớ tới quyển sách "Vĩ Gian Phong" mới nhận được kia, liền đi tới trước bàn học, kéo ngăn kéo ra, đem quyển sách kia lấy ra.

"Tìm thấy một quyển khá mới, nên mua đền em."

Ánh mắt lướt qua mép sách, Minh Ngật ngẩn người.

Quyển sách này chất lượng khá tốt, mép sách rất trắng sạch như mới, chỉ là có chút hơi đổi màu ở giữa, có lẽ là mấy trang này trước kia thường xuyên bị chủ cũ giờ ra xem.

Minh Ngật nhớ tới, một đêm kia, ở sân thượng thư viện, quyển sách bị anh làm bẩn kia, khoảng một phần ba mép sách cũng có vết tích như vậy.

Minh Ngật cúi đầu mở sách ra, giờ đến chỗ một phần ba quyển sách, nhưng không hề có bài thơ "Under Ben Bulden" Giang Nhã Đồng nói thích nhất kia.

Là một... bài thơ khác.

"Down By the Salley Garden"

Dịch ra tiếng Trung chính là "Roi xuống vườn liễu."

Minh Ngật khép quyển sách lại, giọng nói nhàn nhàn hỏi: "Lần trước em nói, quyển sách này, em thích nhất là bài nào cơ?"

Có lẽ là không nghĩ tới anh sẽ hỏi một câu như thế, Giang Nhã Đồng ngẩn người, sau đó cười nó: " "Under Ben Bulden". "

Minh Ngật nhìn thoáng qua mục lục.

"Under Ben Bulden", là bài thơ cuối cùng trong tập thơ này.

Mà quyển sách mà anh làm bẩn kia, mấy trang cuối cùng không hề có dấu vết đã từng xem qua.

Minh Ngật đem sách giữ lại, một lần nữa bỏ vào trong ngăn kéo bàn học.

Một giây sau, anh nhìn về người con gái đứng trước mặt mình, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Quyển sách kia không phải của cô."

Tiểu Vũ: nhà trình thám Minh Ngật đã khám phá ra rồi, chỉ còn việc là anh có biết quyển sách đó là của Tích Tích hay không thôi =))), mọi người đoán đi!!!

Chương 15: ngày mai nha, chiều mai hoặc tối mai nhé <3 <3 <3

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Không biết có ai đọc không =))))

Hay đi xem bóng đá hết rồi???

Đứng trước khi bóng đá chiếu có mọi người có thêm động lực cổ vũ Việt Nam!

VIỆT NAM VÔ ĐỊCH!!!

Chương 15:

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Trong vài giây ngẩn ngui, trong đầu Giang Nhã Đồng đã suy nghĩ qua mọi giả thiết.

Câu mà Minh Ngật vừa nói kia, không phải là một câu nghi vấn, mà là một câu trần thuật.

Anh thậm chí còn không cho cô ta có cơ hội phản bác.

Giang Nhã Đồng suy nghĩ cẩn thận lại một chút xem Minh Ngật làm thế nào mà phát hiện ra quyển sách kia không phải của cô...

Chẳng lẽ là Kiều Tích nói cho anh biết?

Thế nhưng một giây tiếp theo, Minh Ngật liền khiến cho cô ta phủ nhận suy đoán phía trên của mình---

"Sách rốt cục là của ai?"

Giang Nhã Đồng cắn môi một cái, ánh mắt rũ xuống, "... Em cũng không biết."

Cô ta ngẩng đầu nhìn Minh Ngật, anh đứng ngược sáng, Giang Nhã Đồng không thấy rõ vẻ mặt của anh.

Vì vậy cô ta nói tiếp: "Ngày đó anh hiểu lầm quyền sách đó là của em, em cũng không biết tại sao lúc đó mình lại không có phủ nhận..."

Trong giọng nói của cô ta còn có một phần ghen ngạo cực nhỏ, rất khó khiến người khác không rung động: "Bởi vì bọn họ đều nói anh khó tiếp cận, em cho rằng có thể mượn cơ hội đó... Là em tự cho mình thông minh rồi."

Minh Ngật cúi đầu, trong lúc nhất thời không mở miệng nói chuyện.

Giang Nhã Đồng ngẩng đầu nhìn anh, giọng nói rất nhỏ: "Minh sư huynh... Anh giận em sao?"

"Không có." Minh Ngật nhàn nhàn nói, tựa hồ như thật sự không có nổi giận.

Sự thực cũng đúng là như vậy, anh cũng không có thói quen lãng phí tâm tình lên người không liên quan đến mình.

Dừng một chút, anh liền mở miệng nói: "Mang quyền sách bản kia trả lại cho tôi, cô đi ra ngoài đi."

Minh Uyển xuống tầng, thế nhưng không thấy hình bóng của Giang Nhã Đồng đâu cả.

Cô ngạc nhiên hỏi: "Ơ? Mẹ, chị Nhã Đồng đâu? Không phải chị ấy tới sao?"

Thế nhưng tâm trạng Chúc Tâm Âm lúc này đang nặng nề, vẫn chưa chú ý đến việc con gái đang nói cái gì.

Vẫn là thím Lưu ngồi bên cạnh đáp: "Nói là nhà có việc, đi về rồi."

Minh Uyển "A" một tiếng, nhin không được nói làm bầm: "Sao lại nói đến là đến, nói đi là đi vậy?"

Chúc Tâm Âm ngồi trên ghế salon đột nhiên đứng dậy, quay người hỏi thím Lưu: "Lần trước mua quần áo cho Tích Tích, thím đã giặt sạch hết chưa?"

Thím Lưu nhanh chóng đáp: "Đã sớm giặt và phơi khô xong rồi, nhưng vẫn còn chưa kịp treo lên tủ cho con bé."

Chúc Tâm Âm gật đầu, "Không sao, tôi mang lên giúp con bé."

Nói xong bà liền đi lên tầng.

Chọn mấy bộ quần áo này thật ra không phí chút tâm tư nào của Chúc Tâm Âm hết, dù sao thì tiểu cô nương cũng rất xinh đẹp, như một cái giá treo quần áo vậy, tùy tiện mặc bộ nào trên người cũng sẽ không xấu xí.

Tiểu cô nương cũng rất biết điều, dù cho phòng này bây giờ đã là phòng ngủ của cô rồi thế nhưng cô vẫn không có khóa cửa lại, Chúc Tâm Âm nhẹ nhàng vận nắm cửa, cửa phòng liền mở ra.

Được dạy dỗ trong môi trường tốt, Chúc Tâm Âm tất nhiên sẽ không đi lục lọi đồ của Kiều Tích, nhưng bà vẫn không nhịn được quan sát căn phòng này vài lượt.

Bởi vì phòng lớn, cái giá sách to kia cũng chỉ chiếm mất một bên tường, sách trên giá cũng đã được Chúc Tâm Âm cho người thu dọn rồi.

Còn dư lại một ít cũng đều là những sách mà Minh Ngật sẽ không dùng đến.

Đem quần áo giặt sạch sẽ cất vào trong tủ, Chúc Tâm Âm lại vuốt tay chỉnh lại quai cặp hơi lộn xộn lại cho cô.

Chỉ là balo của Kiều Tích không kéo khóa lên, bà vừa động vào liền khiến mấy quyển sách vỡ bên trong rơi ra toàn bộ.

Chúc Tâm Âm cúi người, đem từng quyển sách bị rơi nhặt lên.

Chỉ là... một vật nhỏ nhỏ rơi từ trong trang sách ra.

Chúc Tâm Âm nhặt chiếc thẻ kia lên, nhìn thoáng qua, mặt hơi biến sắc.

Thẻ học sinh của Minh Ngật... Tại sao lại ở trong balo của Kiều Tích?

Ấn tượng của Chúc Tâm Âm với Kiều Tích đều rất tốt, tiểu cô nương thông minh hiểu chuyện, yên lặng không náo động, cũng không trước sau khác biệt, thích bôi son trát phấn lên mặt.

Trước đó nghe Giang Nhã Đồng nói, mới nghe qua Chúc Tâm Âm xác thực có chút không vui, nhưng cẩn thận nghĩ lại, bà cảm thấy trong lời nó của cô bé kia có chút kỳ quặc, khó chắc chắn rằng lời nói không có được thêm mắm dặm muối.

Nhưng lúc này, thẻ học sinh của Minh Ngật lại rơi ra từ trong balo của Kiều Tích... Chúc Tâm Âm rốt cuộc thấy được "Tang chứng rõ ràng" rồi.

Kỳ thật tiểu cô nương này lúc trước ở trước mặt bà đều là cô gái ngoan ngoãn hiểu chuyện, thế nhưng lúc này bà lại cảm thấy, đây hoàn toàn là một bộ dáng mà bà không hề quen thuộc.

Nếu như người cố gắng che giấu mọi chuyện chính là Kiều Tích... Chúc Tâm Âm quả thực không dám nghĩ, chỉ sợ trong nhà lại nuôi ra một con bạch nhãn lang!

Chúc Tâm Âm nhẹ nhàng gõ cửa phòng Minh Ngật, "Đi ăn cơm nào."

Minh Ngật lên tiếng, đem sách đặt sang một bên, còn chưa đứng dậy, Chúc Tâm Âm liền đẩy cửa bước vào.

Bà đến gần Minh Ngật, đưa thẻ học sinh trong tay để xuống trước mặt anh, giọng nói trách cứ, "Vứt bừa bãi, nếu như mẹ không nhìn thấy, con đi đâu tìm lại được?"

Minh Ngật ngẩn người, sau đó nói: "Quên mất."

"Mẹ không phải đã nói với con rồi sao?" Chúc Tâm Âm oán trách nhìn con trai, "Không có việc gì thì... đừng đến căn phòng kia, hiện tại Tích Tích ở đó, con đến đây thì thành cái dạng gì chứ?"

Dừng một chút, Chúc Tâm Âm liền tự động đưa cho anh một lời giải thích: "Thẻ học sinh này là lúc con đi vào phòng đó tìm sách nên rơi phải không?"

Minh Ngật ngẩn người.

Chúc Tâm Âm bước vào đây giây thứ nhất, anh liền nhận ra có gì đó không thích hợp.

Lúc này, nhưng lời hỏi han như pháo liên thanh của bà khiến Minh Ngật không khỏi nhú mảy, mở miệng nói: "Đều không phải."

Minh Ngật đối với mẹ mình quá mức hiểu biết, không cần nghĩ cũng biết những lời bà vừa nói tất cả đều chỉ là khách sáo mà thôi.

Anh dừng một chút, sau đó đơn giản giải thích: "Con đưa... "

Anh nói đến đây thì dừng lại một chút, rõ ràng là đang suy tư vài giây, sau đó mới tiếp tục nói: "Hôm qua lúc học xong con đưa Nhã Đồng về nhà, quần em ấy bị bẩn, thế nên đưa áo cho em ấy mặc đỡ một chút... Thẻ là quên ở trong túi."

Anh không có đem mọi chuyện nói thẳng ra, nhưng cũng may Chúc Tâm Âm nghe hiểu được.

Thảo nào vừa nãy bà mời Giang Nhã Đồng ăn hoa quả thì con bé nói nó đau bụng...

Chỉ là... trọng điểm của Chúc Tâm Âm lúc này không phải là chuyện này.

Bà nhìn về phía con trai nhà mình, trong lòng có vài phần lo lắng, nhưng bà cũng không thể hiện ra, chỉ nói: "Cũng phải, ngày hôm qua con về muộn như thế, thật sự là không nên để con gái đi một mình về nhà."

"Cũng không có quá muộn." Thần sắc Minh Ngật thản nhiên, giọng nói thờ ơ, "Ngày hôm qua 9 giờ con đưa em ấy về đến nhà, chỉ là ở lại thảo luận một chút vấn đề."

Chúc Tâm Âm vừa nghe đã thấy thì sắc mặt liền hoàn toàn thay đổi.

Tôi hôm qua con trai 11 rưỡi mới về đến nhà, nhưng nó vừa nói 9 giờ đã đưa con gái người ta về đến nhà rồi, vậy chẳng phải là ở lại Giang gia hơn 2 tiếng đồng hồ hay sao?

Nhìn thoáng qua sắc mặt của Chúc Tâm Âm, Minh Ngật không mở miệng, trực tiếp đi ra khỏi phòng.

Tối hôm qua anh và giáo sư Giang thảo luận vấn đề hơn 2 tiếng... Cái này hình như không cần... phải nói cho mẹ anh biết đâu.

Cơm tối ăn được một nửa thì Minh Tuấn về tới nhà, trong lòng ông có vài phần khó chịu.

Minh Tuấn nhìn thoáng qua, phát hiện trong bát Minh Ngật là sạch sẽ nhất, là bộ dạng chuẩn bị ăn xong, vì vậy ông liền gõ đầu thẳng con nảo than nhà mình một cái, "Cũng không biết đợi bố một chút!"

Đại khái là đã sớm quen với thói quen thích đi gây sự của Minh Tuấn rồi thế nên không lý do bị gõ đầu một cái cũng không khiến Minh Ngật có phản ứng gì cả, phảng phất như người bị gõ đầu không phải là anh vậy.

Anh đặt đôi đũa xuống bàn, đứng dậy, "Con no rồi."

"Chờ một chút." Minh Tuấn đột nhiên phát hiện ra có cái gì đó không đúng, vẫy tay gọi anh lại, "Đậu phộng của con đâu?"

Tay Kiều Tích run lên, chiếc đũa liền trượt khỏi tay, rơi xuống đất lăn đi thật xa.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều quay lại nhìn cô, Minh Ngật cũng mượn cơ hội này, bắt động thanh sắc liếc mắt nhìn Minh Uyển đang ngồi bên cạnh cô.

Minh Uyển đang uống một ngụm canh liền bị sặc, trong lúc nhất thời hai mắt đỏ bừng đầm lệ, ho khan đến mức kinh thiên động địa.

Chúc Tâm Âm nhanh chóng đưa tay vỗ vỗ lưng cho cô bé, cực kỳ bất đắc dĩ, "Ai tranh với con hả? Uống chậm một chút không được à?"

Minh Ngật giả vờ đưa tay vào trong túi quần lục lọi, phát hiện ra không tìm thấy liền nhún nhát mở miệng: "Quên trên phòng rồi, để con lên tìm lại."

Minh Tuấn lại gõ một cái không nặng không nhẹ vào đầu thẳng con nảo than, "Cho ném linh tinh này! Ông nội đưa cho mày chính là để sau này tặng cho vợ mày đó!"

Minh Ngật bị đánh qua một lần trước đó không có phản ứng gì, lúc này bị đánh cái thứ hai thì lại đột nhiên như bị đâm vào đuôi vậy, ngay lập tức cúi đầu đáp lại: "Làm mất chính là làm mất! Có cái gì ghê gớm chứ!"

Nói xong liền quay đầu đi thẳng lên tầng.

Đến thứ hai đầu tuần, Kiều Tích theo thường lệ cùng Hàn Thư Ngôn đi dự thính ở trại hè Toán Olympic.

Trong lúc học, Minh Ngật từ trong một đám người vây quanh đi thẳng xuống bàn cuối cùng, nhìn thoáng qua Hàn Thư Ngôn, giọng nói tự nhiên lại khá thân thiện dễ gần, "Cậu đi nhà vệ sinh đi."

Hàn Thư Ngôn ngẩn người, ngang ngạnh xuất ra ba chữ: "Em không buồn..."

Minh Ngật lại nhìn về phía Kiều Tích, "Vậy em ra đây một chút."

Vừa nghe anh nói như vậy, Hàn Thư Ngôn lại đứng dậy, đem chỗ ngồi cho anh, "... Hay là để em đi một chút đi."

Trải qua sự kiện tối ngày hôm qua, Minh Ngật mới ý thức được mình đã làm một chuyện ngu xuẩn.

Chỉ là đồ vật đã tặng đi rồi phải lấy về như thế nào?

Anh suy nghĩ rất lâu để tìm lý do, cuối cùng vẫn là vô vị nhát nhẽo nói một câu -----

"Trả đậu phộng lại cho anh đi."

Vừa dứt lời, anh liền nhảy bèn cảm giác được đồ mứt ướt này hình như muốn khóc, vì vậy ngay sau đó liền bổ sung thêm một câu giải thích:

"Không phải là muốn giữ lại cho vị... tương lai. Chỉ là vạn nhất bị mẹ anh nhìn thấy---- "

Anh vừa nói vừa nhìn đồ mứt ướt bên cạnh, không theo dự định của anh là cô phải ỉu oải buồn bã mà lại là ngược lại, anh nhìn thấy ánh mắt chứa đầy ý vui sướng của cô.

Anh còn chưa nói hết câu, Kiều Tích đã hai tay dang đậu phộng nhỏ lên trước mặt anh rồi, trên mặt còn viết bốn chữ "Trút được gánh nặng" to đùng.

Cô hôm nay tới đây là muốn trả lại đậu phộng nhỏ cho Minh Ngật, vốn nghĩ rằng đợi sau khi tan học thì sẽ đưa, không ngờ anh lại đến tìm cô trước.

Minh Ngật giật dử không nói, đột nhiên ý thức được sự sẵn sàng khó của mình là dư thừa rồi.

Anh không nói một từ nhận lấy đậu phộng nhỏ trên tay Kiều Tích, sau đó bình tĩnh đứng dậy rồi đi.

Đi được hai bước, Minh Ngật liền quay đầu, giọng nói không hề thân thiện: "Tôi nay ở lại học bù."

Kiều Tích hoảng sợ: "Hà?"

"Hà cái gì mà hà?" Minh Ngật cau mày, "Tích phân Lebesgue không biết mà cũng không biết xấu hổ à?"

Hôm nay tiết học kết thúc sớm, 8 giờ đã được thả rồi, đợi đến khi trong phòng học chỉ còn lại hai người Kiều Tích và Minh Ngật, vẫn chưa tới 8 rưỡi.

Minh Ngật đem đồ đạc của cô xuống bàn cuối, ngồi xuống chỗ mà lúc trước Hàn Thư Ngôn ngồi.

Trước mặt hai người là mấy tờ giấy trắng, Minh Ngật liếc mắt nhìn cô, "Tích phân Riemann biết không?"

Kiều Tích do do dự dự "Ừm" một tiếng.

Bởi vì...khẩu khí của Minh Ngật khiến cô cảm thấy, biết tích phân Riemann là một chuyện quá hiển nhiên mà ai học Toán cũng phải biết vậy.

Chỉ là Minh Ngật không nhận thấy được giọng nói mang theo chút do dự của cô, anh bắt đầu nói luôn---

"Nguyên lý của tích phân chính là chia khoảng cần tính thành những phần cực nhỏ, sau đó cộng những phần cực nhỏ đấy lại. Nhưng nếu phạm vi mà bài toán cho không thỏa mãn thì tích phân Riemann lúc này sẽ mất đi hiệu lực, chính là không khả tích đấy."

"Tích phân Lebesgue là mở rộng của tích phân Riemann, nó có thể tích phân được những hàm số mà Riemann không tích phân được..."

Giọng nói của Minh Ngật nhẹ nhàng thông thả, rất logic lưu loát, vừa nói vừa viết công thức lên giấy cho cô xem, tờ giấy trắng trước mặt đã bị anh viết kín hơn phân nửa rồi.

Kiều Tích có thể hiểu mỗi câu mà anh nói, thế nhưng hợp lại các câu đấy vào với nhau thì... cô cảm thấy mình như một học sinh thiếu năng vậy.

Có lẽ là chú ý đến sự trầm mặc của cô, mỗi một câu giải thích, Minh Ngật đều sẽ hỏi thêm một câu: "Nghe hiểu không?"

Thẳng đến khi anh nhắc lại một vấn đề đến ba lần, Kiều Tích vẫn không hiểu được mà lại có ý định lắc đầu.

Cô cắn môi một cái, kiên trì mở miệng, thanh âm có chút chột dạ: "... Hiểu rồi."

Minh Ngật dừng bút trong tay lại, nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Cứ như vậy liếc mắt, Kiều Tích biết anh đã nhìn thấu việc cô nói dối rồi.

Kiều Tích có chút khó chịu, khuôn mặt trắng nõn hơi hơi đỏ lên.

Lúc này cô cảm thấy thật xấu hổ, thật ngu dốt, và còn thật sự thẹn với hư vinh của bản thân nữa.

"Em, em..." Thanh âm của Kiều Tích nhỏ nhẹ nghẹn ngào, càng nghe càng cảm thấy bứt rứt khó chịu, "Em quá ngu ngốc, em thật sự nghe không hiểu... Anh đi đi, đừng để lãng phí thời gian của bản thân."

Cô cơ hồ là không biết chính mình nói ra cái gì nữa, chỉ mong mau chóng chấm dứt được sự xấu hổ và dằn vặt trong lòng.

Cô nói xong mấy lời trên, đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ sợ chạm phải ánh mắt của Minh Ngật.

Hai người im lặng một lúc lâu.

Không biết qua bao lâu, Minh Ngật đặt bút máy trong tay xuống, không nói một lời đứng dậy, đi thẳng ra ngoài cửa phòng.

Đưa mắt nhìn thân ảnh dần xa của anh, Kiều Tích đầu tiên là thở dài một hơi, nhưng rất nhanh sau đó, trong lòng lại tràn đầy cảm giác mất mát.

Kiều Tích đem tờ giấy ghi các công thức Toán học mà anh vừa viết nhìn một lần, phát hiện là mình vẫn là xem không hiểu.

Cô một điểm cũng không thích hợp học Toán Olympic, cô căn bản cũng không có loại thiên phú này.

Không chỉ có cô phát hiện ra sự thật này, hiện tại... anh cũng biết cô ngu ngốc rồi.

Cô ngốc đến mức làm anh tức giận bỏ đi...

Kiều Tích gục xuống bàn, mũi dần dần chua xót.

Cô cố gắng nhẫn nhịn, không để cho mình khóc nức lên.

Chỉ là làm được một vài bài tập, thế mà cô lại tự tin cho rằng mình có khả năng học giỏi Toán Olympic, Toán Olympic làm gì có chuyện dễ như thế chứ.

Bên ngoài hành lang đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, cửa bị đẩy ra.

Kiều Tích hai mắt đắm lệ mộng lung ngẩng đầu lên nhìn, lại phát hiện ra Minh Ngật đang đi về phía cô.

Anh đem lon trà sữa vừa mua ở máy tự động đặt trước mặt Kiều Tích, giọng nói nhàn nhạt vang lên----

"Tiếp tục."

Tiểu Vũ: Việt Nam vô địch mai có chương tiếp =)))

Việt Nam mà thua thì tuần sau không có chương nhé!!! Vì t rất buồn, sẽ không có động lực làm tiếp đâu L((

VIỆT NAM CỐ LÊN!!!

PS: không khí xem bóng đá chỗ mọi người thế nàoooooo???

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Trà chương mừng VIỆT NAM VÔ ĐỊCH nhé!

Chương 16:

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Tối hôm đó, sau khi đưa Kiều Tích về KTX, trước khi rời đi Minh Ngật đột nhiên mở miệng nói: "Nhớ báo danh."

Kiều Tích ngẩn người, sau đó mới nhận ra, anh đang nói đến cuộc thi Toán học toàn quốc.

Giống như Hàn Thư Ngôn từng nói với cô lúc trước, vòng loại cuộc thi chỉ là những kiến thức có trong sách giáo khoa cấp 3, thế nhưng sau khi qua vòng loại, vào đến vòng bán kết thì nội dung thi lại giống như đúc với nội dung thi IMO.

Trải qua cả một buổi tối đắn đo kia... Kiều Tích cho rằng, cô có thể buông tha con đường thi đua học Toán này rồi.

Thấy cô không lên tiếng, Minh Ngật lại lên tiếng với giọng nói nhàn nhạt không đổi: "Thi Toán không phải là thi năng lực học tập, mà là thi tư duy Toán học."

Có rất nhiều người vì để chuẩn bị cho cuộc thi Olympic mà đắm đầu vào học tất cả các kiến thức cấp 3, cao đẳng rồi đại học, thế nhưng thực ra tất cả đều là đầu voi đuôi chuột.

Không nói đến IMO, chỉ cần xem đề thi của CMO thôi cũng sẽ thấy người ra đề sẽ cố gắng tránh những kiến thức cao cấp ở đại học mà chỉ chọn lựa những kiến thức sơ cấp ở cấp 3 thôi.

Chỉ là Kiều Tích vẫn có chút sợ đầu sợ đuôi, "Tháng 9 đã thi rồi... "

Cô chỉ còn 1 tháng duy nhất để chuẩn bị mà thôi, làm sao mà thắng được những người đã chuẩn bị tận 1, 2 năm trời?

"Không cần chuẩn bị cái gì cả." Minh Ngật nhìn về phía cô, giọng nói có vài phần hời hợt, "Lần trước em làm bài hình kia, không phải là cũng chỉ sử dụng những kiến thức của cấp 2 hay sao?"

Nói cũng rất có đạo lý đó...

Không thể nghi ngờ rằng, đại ma vương vừa cấp cho Kiều Tích một liều thuốc trợ tim cực kỳ tốt.

Thế nhưng... Kiều Tích cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng lắm.

Minh Ngật liếc nhìn cô một cái, lặp lại lần nữa: "Nhớ báo danh."

Nói xong liền xoay người rời đi.

Đưa mắt nhìn Minh Ngật bóng dáng Minh Ngật dần dần đi xa, Kiều Tích lúc này mới phản ứng ra-----

Anh biết bài hình lần trước là cô làm rồi!!!

Đương nhiên, Minh Nhật không có ép hỏi, càng không có tra tấn, ngày đó anh chỉ là đột nhiên nhớ tới chuyện này, phát giác có cái gì đó hơi kỳ quặc.

Ngay lập tức anh liền gọi Minh Uyển đến trước mặt hỏi, mới nói được 5 chữ: "Bài hình lần trước kia---- "

Không đợi anh nói xong, Minh Uyển đã khóc oa oa oa thừa nhận: "Anh muốn trách thì trách một mình em thôi! Không liên quan gì đến chị Tiểu Kiều hết!"

Nghĩ đến em gái ngu xuẩn nhà mình, trong lòng Minh Ngật cũng có chút phức tạp.

Lúc này vừa về đến Minh gia, mới bước chân về phòng, Minh Uyển liền theo sau đẩy cửa vào, hô to gọi nhỏ: "Anh! Anh ơi!"

Minh Ngật "Ừ" một tiếng.

"Cuối tuần này chính là sinh nhật chị Tiểu Kiều đó, em muốn mua cho chị ấy một món quà sinh nhật, anh có muốn mua chung với em không?"

"Sinh nhật?" Minh Ngật ngẩn người, hiển nhiên là không nghĩ tới Minh Uyển sẽ nói đến vấn đề này.

"Đúng rồi, chị ấy là cung Sư Tử mà, không phải sắp đến sao?" Vừa nói Minh Uyển vừa lấy điện thoại ra đưa cho anh nhìn, "Lần trước chị ấy nói với em là năm ngoái chị ấy đón sinh nhật với Cầu Cầu, em liền lên Wechat lục lại xem có tus nào liên quan đến không, cuối cùng cũng tìm ra được tus chị ấy post với Cầu Cầu năm ngoái, thế nên em mới biết sinh nhật chị ấy đó."

Đem sự tình câu chuyện nói ra mạch lạc, Minh Uyển liền ngẩng đầu lên nhìn anh trai, vẻ mặt rất là xinh đẹp cầu được khen ngợi: "Có phải em rất thông minh không, suy nghĩ như một nhà trinh thám luôn."

Minh Ngật vô cùng có lệ mà gật đầu.

Qua hai giây, anh lại hỏi: "... Cầu Cầu là ai?"

"Chính là con chó mà chị ấy đặt làm ảnh đại diện đó!" Minh Uyển cực kỳ tức giận nói tiếp, "Hình là con chó trước kia chị ấy nuôi ở Tây Kinh, là bảo bối của chị ấy đó! Lần trước em nói Cầu Cầu xấu, chị ấy còn tức giận với em nữa!"

Như để làm bằng chứng cho bản thân, Minh Uyển còn mở ảnh đại diện của Kiều Tích ra, đưa cho Minh Ngật nhìn: "Anh nhìn xem, nhìn xem, có phải là rất xấu không?"

Minh Ngật nhìn thoáng qua, "Không xấu."

"???" Minh Uyển mờ mịt không dám tin, "Anh không phải là ngay cả Bambi cũng thấy xấu sao?"

Minh Ngật dùng giọng nói bình tĩnh hỏi lại: "Bambi không xấu sao?"

"Bambi xấu ở chỗ nào hả?" Nhìn chằm chằm ảnh con chó trong điện thoại, Minh Uyển càng nghĩ càng giận, "Bambi của chúng ta so với Cầu Cầu này đẹp hơn ngàn lần!"

Minh Ngật cười khẽ một tiếng, sau đó cũng lấy điện thoại di động ra, tìm đến ID Wechat kia, mở ra hình đại diện của Kiều Tích, rồi ấn vào kết bạn.

Minh Uyển nhỏ giọng lầm bầm xong, lại nghĩ tới chính sự, bởi vậy lại hỏi một lần nữa: "Em mua quà cho chị ấy thì tính là của anh một nửa nhé?"

Qua một lúc lâu, Minh Ngật mới không mẫn không nhạt nói một tiếng "Tùy".

Đương nhiên, nhờ vào công lao của Minh Uyển, ngày hôm sau Chúc Tâm Âm cũng biết sinh nhật của Kiều Tích sắp tới.

Cô gái nhỏ đã tới nhà mình 1 tháng rồi, không hề gây thêm phiền phức gì, Chúc Tâm Âm cũng từng tìm thầy giáo dạy Kiều Tích hỏi qua, thầy giáo đối với cô gái nhỏ khen ngợi không dứt miệng.

Ngoại trừ cho cô chút tiền tiêu vặt, giúp cô lựa mấy bộ quần áo, Chúc Tâm Âm gần như đến nửa chút tâm tư cũng đều không phải bỏ ra, điều này khiến cho bà có chút không thanh thản lắm.

Vì vậy buổi tối khi Kiều Tích quay về nhà ăn cơm, Chúc Tâm Âm liền đưa cho cô một cái thẻ, nói: "Sinh nhật cháu thì mời bạn bè ăn cơm rồi đi đâu chơi một chút cho thoải mái vui vẻ nhé."

Dừng một chút, Chúc Tâm Âm lại cười nói: "Quy củ nhà chúng ta là sinh nhật 15 tuổi không làm lớn, chờ sang năm Tích Tích đủ 16 tuổi, mọi người sẽ

làm một lễ lớn bù lại được không?"

Đột nhiên nhìn thấy chiếc thẻ ngân hàng kia, Kiều Tích quả thực vô cùng hoảng sợ.

Không nói làm lớn, cô ngay cả làm nhỏ thôi cũng chưa từng nghĩ đến...

Cô ăn của Minh gia, dùng đồ của Minh gia, học phí đi học rồi tham gia trại hè, tất cả đều là Minh gia cho.

Sinh nhật của cô, bác gái Chúc lại còn cho cô thẻ ngân hàng để cô mời bạn bè... Cô thật sự là không có cái mặt để nhận đâu.

Kiều Tích thận trọng đưa tấm thẻ trở lại trước mặt Chúc Tâm Âm, "Cháu mua một cái bánh ga-to nhỏ rồi mời mấy người bạn học cùng ăn là được rồi ạ."

Cô vẫn còn một chút tiền, là tiền mừng tuổi bà nội mừng cô mấy năm qua.

Tuy rằng không nhiều lắm, nhưng vẫn có thể mua được một chiếc bánh sinh nhật.

"Nói bậy nào." Vừa nghe Kiều Tích nói vậy, Chúc Tâm Âm liền lập tức nghiêm mặt, "Sinh nhật sao có thể tùy tiện tiền tiền như thế?"

Kiều Tích yên lặng cúi đầu, không nói gì.

Thấy bộ dáng Kiều Tích như vậy, Chúc Tâm Âm mới phát hiện ra giọng nói của bà vừa xong có lẽ quá nghiêm khắc, dọa cô gái nhỏ mất rồi.

Chúc Tâm Âm thở dài một hơi, giọng nói hòa hoãn đi không ít, giọng nói nhẹ nhàng thăm thía-----

"Tích Tích, bác và bác Minh cháu cho cháu học ở trường Trung học phụ thuộc không phải chỉ bởi vì ngôi trường đó có chất lượng dạy học tốt mà lý do quan trọng hơn chính là những bạn học ở đó... Nếu không có gì bất ngờ thì, tương lai không xa, những người bạn học đó của cháu đều sẽ học ở những trường đại học rất tốt, sau đó lại làm những công việc cũng rất tốt."

"Không phải bác đang dạy cháu đi lợi dụng người khác, cũng không muốn cháu đi lợi dụng người khác. Nhưng mà nếu như quan hệ bạn bè của cháu tốt đẹp thì tương lai các cháu có thể giúp đỡ lẫn nhau, đây không phải là một việc tốt sao?"

"Cháu không nên gấp gáp phân định rõ quan hệ với mọi người, sinh nhật cháu thì cháu mời người ta, sinh nhật người ta, người ta sẽ mời lại cháu... Quan hệ không phải là được tạo dựng nên như thế sao?"

Dừng một chút, Chúc Tâm Âm lại cười nói: "Cháu nếu như không muốn lấy tiền này, vậy thì coi như bác cho cháu mượn nhé... Chờ sau này cháu có học bổng, có công việc... lúc đó có thể mua quà tặng bác mà, được không nào?"

"Đúng đó, đúng đó!" Minh Uyển cũng ngồi hát đệm theo, cô bé cầm thẻ tín dụng đưa cho Kiều Tích, "Sinh nhật bọn em mẹ cũng cho bọn em tiền mà! Trước đây chị Tiểu Hạ ở đây cũng..."

Chúc Tâm Âm liếc mắt nhìn con bé, Minh Uyển liền nghẹn ứ mà nuốt mấy chữ chưa nói trở lại bụng.

Cũng may Kiều Tích vẫn chưa chú ý đến điểm này, chỉ là yên lặng nhận lấy tấm thẻ kia, quay sang Chúc Tâm Âm nói tiếng cảm ơn.

Thứ sáu lúc học tiết tiếng Pháp, Kiều Tích liền nói cho Thịnh Tử Du biết chuyện sinh nhật của cô sắp đến, sau khi tiết học kết thúc, cả lớp ai cũng biết cuối tuần này là sinh nhật Kiều Tích.

Vừa thấy giáo viên đi ra khỏi phòng học, Thịnh Tử Du liền nhảy lên bục giảng, dùng thước kẻ gõ "Thùng thùng thùng" xuống bàn, "Mọi người yên lặng một chút nào! Đại bảo bối Tích Tích cuối tuần sinh nhật, tối nay cô ấy mời mọi người ăn cơm! Ai cũng phải đến đó, không đến chính là không nể mặt tớ!"

Tuy rằng không quá quen thân với các bạn học, nhưng bởi thành tích học tập tốt, ngoại hình cũng rất xinh đẹp thế nên quan hệ giữa Kiều Tích với các bạn học cũng không tệ lắm.

Mọi người đều biết cô và Hàn Thư Ngôn hay cùng nhau đi học, mặc dù không biết giữa hai người thật sự là quan hệ gì, thế nhưng lúc này các bạn nam đều không nhịn được cười rộ lên trên choker-----

"Tớ thật sự rất muốn đi, nhưng mà không biết là Hàn Thư Ngôn có tức giận hay không nữa!?"

"Đúng đó, đúng đó, nếu không chúng ta hỏi ý kiến bạn học Hàn một chút nhé?"

"Này này!" Thịnh Tử Du đứng trên bục giảng cũng hòa vào ồn ào theo, "Hàn Thư ngôn cậu muốn gì? Muốn đọc chiêm Tích Tích sao? Đã được tớ cho phép chưa?"

Trong phòng học nhất thời ai cũng cười vang lên.

Mặc dù biết mọi người đều không có ác ý gì, đây chẳng qua là vui đùa một chút thôi, thế nhưng Kiều Tích vẫn không nhịn được xấu hổ đến đỏ mặt.

Hàn Thư Ngón ngồi bàn đầu như ngọn núi bất động, đợi trận cười kia nhỏ xuống, hần mới quay đầu nhìn thoáng qua Kiều Tích, lại phát hiện ra cô đang cúi đầu quần bách.

Hàn Thư Ngón đứng dậy, đẩy kính trên sống mũi một cái, thanh âm ôn hòa cất lên: "Mọi người muốn đùa giỡn tởm nào cũng được, nhưng đừng trêu chọc con gái, như vậy không tốt lắm."

"Vậy là sao hả?" Thịnh Tử Du trên bục giảng cũng nhanh chóng phản ứng, lớn giọng giảng hòa, "Chưa nhận được sự đồng ý của tởm, cậu cho rằng cậu và Tích Tích của chúng ta có thể truyền chuyện xấu cho mọi người xem sao? Đừng có mơ!"

Sau tiết tiếng Pháp và tiết Lập trình, tổng cộng có 21 người tham gia tiệc sinh nhật của Kiều Tích.

Thịnh Tử Du vỗ bàn một cái, chọn xong địa điểm ăn: "Chúng ta phải đi Maxim!"

Ban đầu Kiều Tích còn không biết đây là chỗ nào, chờ đến khi lên mạng tìm hiểu mới kinh hãi phát hiện ra một điều.

Đây là một nhà hàng com Tây so với những chỗ mà Uyển Uyển đề cử đắt hơn gấp mấy lần!

Kiều Tích từ chối quyết định của Thịnh Tử Du: "Đổi một nhà hàng... rẻ hơn chút nhé!"

"Hả?" Thịnh Tử Du ngẩn người, sau đó lại cười an ủi cô: "Đừng sợ, tởm mời khách mà."

"Đừng mà!" Nhà hàng com Tây 500 tệ một người, Kiều Tích lớn đến bây giờ còn chưa từng được đi ăn lần nào chứ đừng nói là mời người khác ăn.

Cô túm túm ống tay áo của Thịnh Tử Du, "Bố mẹ cậu kiếm tiền cũng rất vất vả, không nên lãng phí như thế."

"Ông ấy kiếm tiền không vất vả đâu!" Thịnh Tử Du xụ mặt xuống, "Không được! Tởm chính là muốn mời! Chính là muốn mời!"

Kiều Tích: "..."

"Tởm cũng không phải là không có điều kiện nha." Thịnh Tử Du gầy gầy móng tay, "Tởm mời khách, nhưng cậu không thể mời cái cô Giang Nhã Đồng kia cùng đi... Tởm không thích cô ta, mỗi lần cô ta nhìn tởm đều như nhìn một kẻ đại ngu si vậy."

Kiều Tích bật cười, sau đó chậm rãi nói: "Tởm cũng không có nói muốn mời cô ta mà."

"Thật?" Thịnh Tử Du nghi ngờ nhìn cô một cái, "Cậu và cô ta không phải chơi rất thân sao?"

Kiều Tích cúi đầu, không nói gì.

Trước đây cô quả thật nghĩ rằng Giang Nhã Đồng là một người rất tốt, dịu dàng thông minh lại thân thiện tốt bụng.

Thế nhưng một lần kia, giờ nghỉ trưa đó rõ ràng là cô ta ở cùng một chỗ với Minh Ngật, thế mà cô ta lại lừa cô nói rằng ăn cơm cùng người nhà... Kiều Tích có hơi yếu đuối một chút, không muốn không người ta phát sinh tranh chấp, nhưng không có nghĩa là cô thích bị người khác xem là kẻ ngu si.

Sau lần đó, Kiều Tích liền không muốn cùng cô ta tới lui nữa.

Mà Giang Nhã Đồng, hình như cũng nhạy bén nhận ra điểm này, thế nên cũng không có đến tìm cô chơi nữa.

5 giờ chiều, Uyển Uyển đến trường học, muốn cùng đoàn người đến nhà hàng.

Minh Uyển có chút lo lắng nhỏ, "Có phải gọi anh em cùng đi không?"

Kiều Tích mấy ngày hôm trước vừa bị đại ma vương phát hiện ra chuyện làm bài hộ Uyển Uyển, bởi vậy cô cũng có chút lo lắng: "Gọi anh ấy thì chắc gì anh ấy đã đến..."

Minh Uyển nghĩ cô nói rất có đạo lý: "... Chị nói đúng."

Anh trai đến cả quả cũng không có chuẩn bị, tuy rằng chắc chắn là anh ấy sẽ không tới, nhưng nhờ đâu anh ấy đến thì sao, không phải là rất xấu hổ à?

Kiều Tích rất nghiêm túc gật đầu, "... Em nói cũng đúng."

Com tối là Thịnh Tử Du mời, cô mà gọi thêm người nữa, có vẻ như không thích hợp lắm đúng không?

Hai người tìm đủ các loại lý do, thành công thuyết phục chính mình không nên gọi Minh Ngật tới âm thầm thờ dài một hồi,

Minh Uyển nghĩ, không có anh trai, tối nay nhất định có thể chơi được tận hứng.

Về phần Kiều Tích, nguyện vọng của cô vô cùng đơn giản, không có đại ma vương, tối nay cô mới có thể nuốt được com.

Bởi vậy, lúc 8 giờ tối, khi nhận được điện thoại của anh trai thì, Minh Uyên cả người đều cảm thấy hoảng sợ và kinh ngạc.

Minh Ngật hỏi: "Em ở đâu?"

Minh Uyên do do dự dự nói: "Em... vừa mới cùng chị Tiểu Kiều và bạn học của chị ấy ăn com xong, hiện tại đang đi hát."

Từ 5 giờ chiều đến bây giờ, ngay cả một cuộc điện thoại mời anh đi ăn com anh cũng không đợi được----- Thậm chí ngay cả lời mời kết bạn tốt trên Wechat cũng không được chấp nhận, Minh Ngật lúc này trong vô cùng giận dữ.

Anh không biểu cả nói: "Anh tới đón em."

Minh Uyên nhảy bèn phát hiện ra anh trai mình có chỗ nào đó không đúng lắm, hình như... đang tức giận thì phải?

Chẳng lẽ là đang tức giận vì bọn cô không ai gọi anh?

Minh Uyên sợ đến mức nói nhanh như chớp: "VẬY anh mau tới đây đi... Bọn em còn chưa cắt bánh sinh nhật đâu!"

Minh Ngật đúng là mang theo một bụng tức giận và hờn dỗi đến.

Chỉ là, chờ khi anh mở cửa phòng KTV, nhìn thấy Kiều Tích đang bị mọi người yêu cầu bắt ép hát một bài.

Cô gái nhỏ từ trước đến nay vẫn luôn để tóc đuôi ngựa, lúc này lại... lại thả mái tóc đen diu dàng xuống đầu vai.

Đôi mắt của cô vừa sáng vừa trong, cười rộ lên thì có một lúm nhỏ nhỏ như ẩn như hiện trên má-----

"Tớ không biết hát nhiều bài, bài hát này là ca khúc của Ireland, ca từ là một bài thơ tớ rất thích, chính là bài thơ "Down By the Salley Garden" của Yeats."

"Down By the Salley Garden".

Một cái chớp mắt ngắn ngủi, trong đầu Minh Ngật hiện lên duy nhất 4 chữ-----

Anh xong đời rồi.

Tiểu Vũ: Đi bão về mệt quá nhưng vẫn cố lết xác edit xong để đăng cho mọi người đọc nè! Nhớ like, vote cho t nhaaaa

PS: Còn 1 chương tặng nữa để tối nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Chương thứ hai mừng đội tuyển Việt Nam vô địch AFF Suzuki Cup ạ!

Chương 17:

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Ánh đèn mờ mờ trong phòng KTV càng khiến cô gái nhỏ tỏa sáng hơn, có lẽ bởi vì nóng, hai gò má của cô hiện lên vết hồng nhàn nhạt, so với thường ngày thì hôm nay trông cô linh động và có sinh khí hơn hẳn.

Minh Ngật có một ưu điểm, đó chính là cho dù trong lòng có lo lắng hoảng sợ bao nhiêu thì trên mặt vẫn luôn là một biểu cảm lạnh lùng, vững như núi Thái Sơn.

Khi anh mang bộ mặt lạnh lùng đó ngồi xuống vị trí trống không bên cạnh Kiều Tích, mấy người bên cạnh lại ồn ào nói-----

"Ô? Kiều Tích đừng hát bài này vội! Hàn Thư Ngôn còn chưa có trở lại đâu, không thể để cậu ta bỏ lỡ được! Chờ cậu ta trở về rồi hát!"

Cả buổi tối hôm nay không biết bọn họ đã trêu chọc cô và Hàn Thư Ngôn bao nhiêu lần rồi nữa.

Ban đầu Hàn Thư Ngôn còn ngăn cản bọn họ, càng về sau cũng đành mặc kệ bọn họ, Kiều Tích cảm thấy nếu như mình tỏ ra quá để ý thì lại càng khiến bọn họ đùa dai hơn, vì vậy dứt khoát cứ để bọn họ nói vậy, cô cũng không đỏ mặt như ban đầu nữa.

Chỉ là, mọi người nói như vậy... Người vừa mới ngồi xuống bên cạnh cô chẳng lẽ không phải Hàn Thư Ngôn đi mua đồ uống trở về à?

Kiều Tích nghi ngờ nghiêng đầu, sau đó hai mắt cô tròn trĩnh lên.

"Đại--- " Kiều Tích vừa nói được một từ ra, sau đó lại cứng rắn nuốt hai từ còn lại vào bụng.

Minh Ngật nhìn cô, giọng nói bình tĩnh, "Đại cái gì?"

Kiều Tích sợ đến mức nuốt nửa cắn vào lưỡi, "... Đại biểu ca!"

Minh Ngật hài lòng gật đầu, sau đó nhìn về phía những người khác trong phòng, trầm giọng mở miệng----

"Tôi giúp cô ấy làm sáng tỏ một chút."

Bạn cùng phòng của Kiều Tích ngay lập tức yên lặng lại, ngay cả người đang cầm mic hát cũng ngừng lại, tất cả đều nhìn về phía Minh Ngật.

Minh Ngật tiếp tục nói: "Cô ấy trước 18 tuổi không thể nói chuyện yêu đương."

"Thế nên, " Ánh mắt của anh quét một vòng người trong phòng, trong giọng nói mang theo vài phần cảnh cáo, "Không nên nói chuyện lung tung."

Minh Uyển ngồi trong góc phòng lúi kếu Thịnh Tử Du lặng lẽ hỏi: "Anh ấy sao lại chưa từng giúp em làm sáng tỏ qua vậy?"

Stịnh Tử Du vắt hết óc suy nghĩ một hồi, cố gắng cho ra được một lời giải thích hợp lý: "Có thể bởi vì... em thoát nhìn có giá trị sức mạnh tương đối cao?"

Minh Uyển suy tư một hồi, "À" một tiếng, rốt cuộc miễn cưỡng tiếp nhận lời giải thích này.

Mà ở bên kia, Kiều Tích vắt hết đầu óc để chuyển trọng tâm câu chuyện: "Anh họ, anh... anh ăn cơm chưa?"

Minh Ngật bình tĩnh nói: "Chưa."

Kiều Tích thận trọng quan sát anh: "Là bởi vì... mãi học quên mất sao?"

Minh Ngật vẫn như trước bình tĩnh trả lời: "Bởi vì một mực chờ điện thoại của em."

Bởi vì trong đầu vẫn nhớ tới chuyện quyển sách kia, trong lòng muốn che giấu đi chuyện này nên Minh Ngật không tự giác được nói nhiều hơn so với mọi ngày, không có giống ngày thường chỉ dùng không tới 3 câu là kết thúc câu chuyện.

Thế nhưng lúc này Kiều Tích lại không chú ý đến điểm khác thường này.

... Kiều Tích bị câu trả lời của anh làm cho hoảng đến phát khóc rồi!

Xong rồi xong rồi! Cô và Uyển Uyển đều ôm tâm tư may mắn là đại ma vương sẽ không để ý đến chuyện đi ăn sinh nhật cô đâu, không ngờ được anh lại thực sự đợi bọn cô!

Càng không nghĩ tới chính là anh cư nhiên để bụng đói cho tới tận bây giờ!

Kiều Tích vừa áy náy vừa sợ hãi.

Cô vừa hoảng loạn nhìn xung quanh tìm kiếm Minh Uyển, vừa run rẩy mở miệng: "Vậy chúng ta bây giờ liền cắt bánh sinh nhật đi... Anh đừng để bụng đói, sẽ bị đau bụng đó."

Minh Ngật liếc nhìn cô một cái, sau đó mở miệng ngắt lời: "Không cần."

Xong rồi xong rồi! Đói bụng cũng không thèm ăn bánh, nhất định là tức giận rồi!

Kiều Tích bất an nhìn xung quanh, liếc mắt nháy mắt với Uyển Uyển cách đó không xa, đáng tiếc con bé né tránh ánh mắt của cô, đối với tín hiệu cầu cứu của cô làm như không thấy, hiển nhiên là đã hạ quyết tâm muốn bán cô mà.

Gương mặt Kiều Tích như sắp khóc đến nơi rồi, cô quay đầu nhìn Minh Ngật, "Anh, anh họ, ăn một miếng bánh đi."

Nhìn đồ mịt người đứng ngồi không yên bên cạnh, Minh Ngật mở miệng nói: "Trước hết hát bài vừa rồi đi, hát xong thì ăn."

Kiều Tích: "???"

Minh Ngật tiếp tục nói: "Nhanh."

Nhân lúc con mọt sách còn chưa trở lại.

Chỉ là, Minh Ngật vẫn không được như nguyện.

Không đợi hát hết bài, Hàn Thư Ngôn đi ra ngoài mua đồ uống đã mang theo một túi nilong đựng đồ uống đã quay trở về.

Nhìn Minh Ngật chiếm đoạt chỗ ngồi của mình, Hàn Thư Ngôn không kiêu ngạo không siểm nịnh mở miệng: "Minh sư huynh, đây là-----"

"Đây là cho tôi?" Minh Ngật rất tự nhiên tiếp nhận chai nước trái cây trong tay đối phương, mở nắp ra uống một ngụm.

Sau đó anh còn lễ phép mở miệng nói: "Cảm ơn nhiều."

Hàn Thư Ngôn chán kinh, bởi vì cậu chưa từng thấy qua người nào vô liêm sỉ như vậy.

Kiều Tích ở bên kia cũng chán kinh luôn rồi, chỉ là trong lòng cô lúc này vẫn còn áy náy với anh thế nên ngay cả dùng ánh mắt khiển trách nhìn anh cô cũng không dám.

Cô nhận mic từ bạn học bên cạnh, lại bất an nhìn Minh Ngật, giọng nói rất nhỏ: "Em... hát xong liền ăn bánh sao?"

Minh Ngật mặt không biểu cảm "Ừ" một tiếng.

Cảm giác được người ta dễ dàng... nói thế nào nhỉ?

Vô cùng tốt.

Hát xong, Thịnh Tử Du ngồi trong góc phòng lắc lắc lon nước ngọt có ga, cao hứng bùng bùng như một kẻ đại ngu si: "Tích Tích nhà chúng ta thật là người đẹp hát hay mà!"

Minh Uyển cũng theo sau Thịnh Tử Du, như một kẻ đại ngu si thứ hai lặp lại: "Đúng đúng! Người đẹp hát hay!"

Kiều Tích có chút ngượng ngùng, hơi cúi đầu, lặng lẽ uống nước trái cây.

Minh Ngật quay về phía Minh Uyển vẫy vẫy tay, gọi cô ra khỏi phòng.

Minh Uyển nhảy nhảy đi ra ngoài, vừa mở miệng ra đã giống Kiều Tích giấu đầu hờ dúi: "Anh! Anh ăn cơm chưa"

Minh Ngật lười phản ứng với em gái ngu ngốc nhà mình, chỉ hỏi: "Lúc trước anh có nhặt được một quyển sách ở trường, em xem một chút xem có phải là của bạn em không?"

"Hả?" Minh Uyển ngẩn ngơ, "Sách gì cơ? Em giúp anh hỏi một chút."

"Tên là..." Minh Ngật lấy điện thoại ra, lên mạng search ảnh chụp bìa sách, "Vĩ Gian Phong."

"A a!" Minh Uyển rất kích động, "Đây là sách của chị Tiểu Kiều! Sao anh lại nhặt được vậy?"

Minh Ngật bất động thanh sắc hỏi ngược lại: "Kiều Tích?"

"Đúng đó!" Minh Uyển vui vẻ gật đầu liên tục, "Quyển sách này là quà sinh nhật bố chị ấy tặng! Lúc trước bị rơi mất chị ấy còn buồn rất lâu đó!"

... Là bố cô tặng cô.

... Lúc trước bị mất còn buồn rất lâu.

Được rồi, anh biết rồi.

... Không nói nữa.

Anh thực sự xong đời rồi.

Minh Ngật đem điện thoại di động ở trong tay em gái thu hồi lại, thản nhiên nói: "Vào thôi."

"A?" Minh Uyển nghiêng đầu nhìn anh, "Sách đâu? Anh nhớ đem sách trả lại cho chị ấy đấy!"

Minh Ngật đột nhiên nổi giận: "Biết rồi!"

Hai anh em đi vào trong, bánh sinh nhật đã được cắm đủ nến rồi.

Lúc bọn họ đến gần, đã có một nam sinh móc bật lửa ra châm nến rồi, đèn trong phòng cũng bị một người tắt đi.

Kiều Tích bị vây quanh trong đám người, ánh sáng dịu dàng từ những ngọn nến chiếu lên trên khuôn mặt cô, khuôn mặt hạnh phúc và thỏa mãn.

Cô nhẹ nhàng mở miệng nói: "Tớ không có lòng tham... chỉ ước một nguyện vọng là được rồi."

Ước xong nguyện vọng, Kiều Tích cúi người xuống, "Phù" một tiếng thổi tắt nến.

Cô cầm lấy dao nhựa, cười híp mắt nói: "Tớ cắt bánh đây!"

Minh Uyên ở một bên thò đầu ra, "Cho em miếng có dâu tây!"

"Chính em tự cắt đi!" Kiều Tích đem bánh sinh nhật cắt vài phần, sau đó chọn một miếng đặt lên đĩa, đưa cho Minh Ngật ngồi bên cạnh.

Đối với việc để bụng đói này của anh, Kiều Tích cực kỳ cảm thấy có lỗi: "... Anh nhanh ăn đi, đừng để bụng đói."

Tuy rằng từ trước đến nay đều không thích đồ ngọt, thế nhưng Minh Ngật vẫn nhận lấy đĩa bánh ngọt kia.

Minh Ngật vốn định nhân lúc cô không để ý thì sẽ kín đáo đưa cho Minh Uyên giải quyết, nhưng lại không nghĩ rằng Kiều Tích trưng ra đôi mắt trông mong nhìn anh chăm chăm, có lẽ là muốn tận mắt trông thấy anh ăn cô mới yên tâm vậy.

Đối với ánh mắt tha thiết của cô gái nhỏ, Minh Ngật do dự vài giây, sau đó cau mày nói: "... Chỉ một miếng thôi."

Kiều Tích tròn tròn đôi mắt: "Không-----"

Cô mới nói được một chữ "Không" thì ngay lập tức Minh Ngật đến gần cô, vòng tay ra mạnh mẽ ôm đầu cô vào trong lòng ngực anh.

Một giây ngắn ngủi, tim Kiều Tích đập rộn lên, mặt cũng đỏ bừng như ăn phải ớt chỉ thiên.

Chóp mũi người được mùi vị sạch sẽ dễ ngửi của thiếu niên, Kiều Tích chỉ cảm thấy đầu óc bỗng chốc trống rỗng, bên tai cũng trở nên "ong ong", không nghe được bất kỳ âm thanh nào cả.

Mãi cho đến khi cánh tay kia nhẹ nhàng buông ra, người vốn đang che trước người cô cũng lui về sau một bước.

Kiều Tích phục hồi tinh thần lại, lặng lẽ nhìn Minh Ngật đứng trước mặt.

Kiều Tích rút cục nhận ra, Minh Ngật không phải đột nhiên... ôm cô.

Anh chỉ là giúp cô cản một chút công kích bánh ga-to mọi người ném đến.

Lúc này, vai phải của anh bị dính cả đầy bánh và bơ, thậm chí ngay cả gò má cũng dính một chút bơ màu trắng.

Thịnh Tử Du ném hột bánh nên vô cùng không thoải mái, cầm cái đĩa không trên tay giậm giậm chân: "Oa oa! Anh cũng quá che chở Tích Tích nhà anh rồi đó!"

Minh Ngật liếc mắt nhìn Kiều Tích, sau đó gật đầu, khẳng định câu nói của Thịnh Tử Du: "Đúng vậy."

Ba người về đến nhà thì đã gần 10 giờ tối.

Nhìn áo sơ mi dính bánh sinh nhật của Minh Ngật, Kiều Tích bất an lo sợ.

Cũng may chỉ có thím Lưu ở nhà, hóa ra vợ chồng Minh Tuấn hôm nay phải ra ngoài dự tiệc, vừa nãy còn gọi điện về dặn thím Lưu nhắc nhở bọn trẻ đi ngủ sớm một chút.

Kiều Tích len lén thở dài một hơi, khối đá lớn ở ngực đã rơi xuống rồi.

Vào trong nhà, Minh Uyên lại nhớ ra chuyện quyển sách kia, lập tức kêu lên: "A đúng rồi! Chị Tiểu Kiều, lúc trước không phải chị tìm quyển sách kia thật lâu sao? Thì ra nó bị anh em nhặt được đó!"

Minh Uyên hỏa tốc tóm lấy cánh tay của Minh Ngật, "Anh mau đưa cho chị ấy đi!"

Kiều Tích đứng bên cạnh tròn tròn mắt nhìn.

Sách đã bị rơi mất hơn nửa tháng rồi, cô vốn đã không còn ôm hy vọng gì nữa.

Hóa ra... là bị anh nhặt được sao?

Minh Ngật trừng mắt nhìn em gái, trên mặt thoáng xuất hiện một tia mắt tự nhiên.

Anh ho nhẹ một tiếng: "Đến phòng anh, anh đưa cho."

Đương nhiên, Minh Ngật cũng không có đưa quyển bị bắt cho cô, mà là lấy ra quyển mới 9 phần mà mình đặt mua trên mạng.

Thế nhưng..

Kiều Tích nhận lấy quyển sách Minh Ngật đưa cho rồi nhìn thoáng qua, nhanh chóng trả lại cho anh, "Sách của em không mới như thế này... Nó không phải của em."

"Không phải của em?" Minh Ngật nhận lại quyển sách, làm bộ lật lật giờ giờ, "Không có người nào nhận, em cứ cầm đi, dù sao em cũng mất sách mà."

Tính tình Kiều Tích vẫn luôn dịu dàng nhẹ nhàng, tựa như cái gì cũng có thể thương lượng với cô vậy thế nhưng lúc này lại có chút bướng bỉnh.

Cô cúi đầu, trong giọng nói mang theo vài phần giận dỗi: "Của người khác là của người khác, của em là của em."

Minh Ngật trong lúc nhất thời không nói tiếng nào, do dự xem có nên lấy quyển bị anh làm bắn ra hay không.

Thấy anh không nói lời nào, Kiều Tích có chút hồi phục tinh thần, cũng ý thức được vừa rồi giọng nói có hơi không lễ phép.

Nghĩ đến hôm nay anh vì mình mà đối bụng, lại còn vì che giúp mình nên bị đập bảnh vào người... Kiều Tích có chút ngượng ngùng, giọng nói liền mềm nhũn ra: "Quyển sách kia của em, còn có một hình vẽ con rùa đen nhỏ, là bố em vẽ cho em."

Minh Ngật ngẩn người.

Kiều Tích nhẹ giọng nói: "Trang 193, bài "Ca khúc vui vẻ của người chăn dê". "

Minh Ngật lặng lẽ lấy cặp sách, từ bên trong lấy ra quyển "Vĩ Gian Phong" lúc chiều Giang Nhã Đồng trả lại anh.

"Quyển này..." Anh mắt tự nhiên ho nhẹ hai tiếng, "Đây cũng là quyển anh nhặt được."

Nói xong, Minh Ngật liền nhìn chăm chăm đồ mít ướt trước mặt, rất sợ cô một giây sau liền òa lên khóc lớn.

Chỉ là ngoài dự liệu của anh, Kiều Tích không hề khóc.

Cô sờ sờ bìa sách, bộ dạng rất đau lòng, một giây sau, cô ngẩng đầu nhìn về phía Minh Ngật, thanh âm bình tĩnh như để chuẩn bị nổi lên một cơn bão: "Lúc anh nhặt được nó... nó chính là như vậy sao?"

Minh Ngật có một loại dự cảm xấu, đó chính là... Thời khắc này, thoát nhìn đồ mít ướt giống như sắp bùng nổ.

1 giây, 2 giây, 3 giây qua đi...

Minh Ngật đột nhiên quay mặt đi, nặng nề ho khan vài tiếng.

Kiều Tích lại bị anh làm cho hoảng sợ, "Anh làm sao vậy? Không khỏe sao?"

"Hơi bị ho khan!" Minh Ngật làm bộ ho khan vài cái, sau đó xoay đầu lại, "Có thể là bởi vì ngày đó bị mắc mưa."

Kiều Tích mờ mịt không rõ, mấy ngày nay trời không mưa mà.

Lẽ nào... anh nói là hôm trời mưa cô đổ anh uống một cốc rượu lạnh?

Minh Ngật không nặng không nhẹ ho thêm mấy cái nữa, sau đó tiếp tục nói, "Ngày đó anh chạy dưới mưa đi hơn 10 tiệm sách đều không tìm được."

Kiều Tích ngẩn người.

Thế nên, ngày đó mưa lớn như vậy anh còn ra ngoài, hóa ra... là vì giúp cô tìm sách, mà không phải là bởi vì đi tự học cùng Giang Nhã Đồng.

Thấy cô không nói gì, Minh Ngật nhẹ nhàng lên tiếng, bộ dáng rất không khỏe, "Ngày đó mắc mưa, cổ họng bây giờ vẫn còn đau."

Anh vừa nói, vừa nhìn chăm chăm biểu tình của Kiều Tích.

Tiểu Vũ:

1. Ôi giờ ơi, ông này giả vờ để người ta không trách mình mà ngược lại còn khiến người ta áy náy này! Cao thâm quá điiiiii
2. Mọi người có để ý không? Còn có ả tình ngày xưa đấy, thế nên bác gái Chúc mới không thích Minh Ngật tiếp xúc với con gái, chị Tiểu Hạ gì đó mà Uyên Uyên nhắc tới đó.
3. À tại mình chỉ đọc trước 1-2 chương thôi nên lúc làm mấy chương trước không biết chi tiết chị Tiểu Hạ này. Lúc bác gái Chúc hỏi thím Lư là thấy Tích Tích thế nào ý. Thím Lư trả lời ý, không phải là không tô son trát phấn mà là không giống như người trước kia... Cả đoạn độc thoại của bác gái Chúc nữa. Xin lỗi mọi người nhé! Mình sẽ đi sửa lại chương đó đây!!!
4. Chương này mình làm hơi gấp để tặng mọi người nên có lỗi chính tả nào báo mình với nhé! Xie xie da jia!
5. Chương 18: Thứ 3 ngày 18/12 nhé!

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Quả nhiên, vừa nghe anh nói như vậy, Kiều Tích vốn dĩ còn đang mơ hồ có ý khởi binh vấn tội thì ngay lập tức liền ỉu xiu xuống.

Cô nhìn Minh Ngật, giọng nói tuy có vài phần oán giận thế nhưng phần nhiều vẫn là vừa dịu dàng vừa mềm mại: "Quyển sách này đã sớm không xuất bản nữa rồi, anh muốn đi đâu tìm chứ... Muốn tìm thì cũng nên đợi mưa tạnh rồi mới tìm chứ."

Cô gái nhỏ cúi đầu, giọng nói nhỏ nhỏ như thì thầm: "Gấp như vậy làm gì... Anh có phải là ngốc không vậy?"

Lần đầu tiên trong cuộc đời bị người ta nói là ngốc, thế nhưng lúc này Minh Ngật lại không hề hay biết, chỉ là vô cùng thành khẩn nhìn chăm chú đồ mứt ướt trước mặt mình.

Anh bước về phía trước một bước, cách Kiều Tích gần thêm một chút, giọng nói trầm thấp vang lên, "Làm bản sách, anh sợ chủ nhân quyển sách trách anh... đương nhiên là phải gấp rồi."

Thấy anh đi tới, Kiều Tích vô thức lùi về phía sau một chút, ngay lập tức chạm lưng vào cánh cửa.

Đón nhận ánh mắt của đối phương, Kiều Tích có chút không được tự nhiên thế nên cô cúi đầu xuống không nhìn nữa.

Cô siết chặt quyển sách trong tay, trong lòng nghĩ một đằng miệng lại nói một nẻo: "Em sẽ không trách anh."

Chỉ là, đối với sự tha thứ miễn cưỡng như thế, Minh Ngật có vẻ như không được thỏa mãn lắm.

Anh nghiêng đầu, tay nắm thành quyền buông xuống mép quần, lại cúi đầu ho khan hai tiếng.

Vừa thấy Minh Ngật như vậy, Kiều Tích lần thứ hai bị nhắc nhở việc vì giúp cô tìm sách mà anh bị sinh bệnh, ngay lập tức xấu hổ ngẩng đầu lên, thật lòng thật dạ mở miệng nói: "Tuy rằng quyển sách này là bố em để lại cho em, thế nhưng sách dù thế nào cũng không quan trọng bằng người, em thật sự không trách anh... Anh sau này đừng làm như thế nữa."

Minh Ngật không nói chuyện chỉ gật đầu, trong lòng cảm thấy thật sự quá thỏa mãn.

Ở trong lòng cô, anh so với sách quan trọng hơn.

Thế nhưng

Kiều Tích xoay người mở cửa phòng ra, giọng nói có chút bất đắc dĩ: "Em vừa nhìn thấy trong nhà có lê... Em đi hái lê cách thủy cho anh."

"Quay lại." Minh Ngật đưa tay kéo mũ áo của cô, đem cả người cô lôi lại.

Anh đưa tay ra lấy quyển sách đang ở trong tay cô, giọng nói trầm thấp: "... Rùa ở đâu?"

Sách bị Minh Ngật cầm trong tay, Kiều Tích đứng cạnh buộc phải kiễng chân nghiêng đầu ghé sát vào anh để lật sách, "À, để em tìm... Đây, ở chỗ này này."

Ngón tay thon dài tinh tế của thiếu nữ lướt qua từng trang sách, Minh Ngật bất động thanh sắc thu hồi ánh mắt lại, đường nhìn một lần nữa rơi vào trang

sách trước mặt.

Chỗ trống bên phải trang sách quả nhiên có vẽ một con rùa nghèo đầu màu đen nhỏ nhỏ, mai rùa mập mập, nhìn thật sự rất đáng yêu, vô cùng dễ thương.

Nhớ lại bố, ánh mắt Kiều Tích không tự chủ được càng dịu dàng hơn, cô nhẹ giọng nói----

"Khi còn bé bố đưa em đi chợ mua thức ăn, đúng lúc có gặp một tiệm bán rùa, em nháo đòi bố mua cho, nhưng bố em nói em nuôi nó sẽ không sống được nên không mua cho em."

"Về đến nhà em đã lên khóc một mình rất lâu, sau đó bố em phát hiện ra rồi cuối cùng vẫn là đưa em ra chợ đi mua rùa."

"Nhưng đã qua nửa ngày rồi, rùa con đã bị người ta mua mất rồi, bố em sợ em lại khóc nữa thế nên liền về cho em con rùa đen này."

Minh Ngật đột nhiên nói: "Nuôi rùa không sống được sao lại nuôi được chó?"

Kiều Tích ngẩn người, một lúc mới phản ứng ra chó anh nói là Cầu Cầu.

"... Cũng không thể nói là em nuôi." Nói đến Cầu Cầu, cả khuôn mặt đỏ mứt ướt đều toát ra vẻ tươi cười, "Là chó trông tiệm nhà bác cả em, nếu như em ở nhà bác cả thì mỗi ngày đều sẽ cho nó ăn."

Minh Ngật không nói lời nào, qua một lúc lâu, mới cúi đầu "Ừm" một tiếng, giọng nói không rõ ý tứ cảm xúc.

Kiều Tích nhận lại quyển sách "Vĩ Gian Phong" từ trong tay Minh Ngật, nhìn bìa sách tràn đầy dấu vết của cà phê, cô nhẹ nhàng hít hít mũi, trong lòng cũng trở lại bình thường hơn không ít.

"Em thực sự không trách anh, dù sao sách cũng tìm được rồi... Còn có thể xem là tốt rồi."

Đến phòng bếp, Kiều Tích lấy hai quả lê từ trong tủ lạnh, gọt vỏ bỏ hột, sau đó thái miếng rồi bỏ vào nồi, đổ nước đun lên.

Nồi lê vừa sôi thì Minh Uyển đang đi tìm đồ ăn vặt xuất hiện.

"A?" Minh Uyển hít hít mũi, "Chị đang nấu gì đó? Thơm quá đi!"

Kiều Tích rất sợ Minh Uyển đánh thức thím Lưu đã ngủ dậy, thế nên nhanh chóng giơ tay lên môi "Suyt" một tiếng, sau đó liền giảm thấp âm thanh nói: "Vừa khéo em xuống đây, cái này nấu sắp xong rồi, em mang lên cho anh trai em nhé."

Đã muộn rồi, cô cũng không tiện vào phòng của Minh Ngật.

"Hả?" Minh Uyển dò xét nồi đang sôi trên bếp, sau đó nhăn mi lại nói, "Hầm lê? Anh ấy sao lại phải ăn cái này?"

"Có thể là bởi vì lần trước bị mắc mưa, anh ấy vừa rồi ho rất nhiều."

Kiều Tích không nói cho Uyển Uyển biết, Minh Ngật mắc mưa chính là bởi vì cô.

"Mưa lúc nào cơ?" Minh Uyển nghi hoặc, "Lẽ nào... trận mưa chị nói là trận mưa gần nửa tháng trước?"

Kiều Tích sững sốt, để cái muôi trong tay xuống.

Minh Uyển lại càng nghi hoặc hơn, "Thân thể anh ấy tốt y như gia súc vậy, mùa đông tắm nước lạnh cũng chưa từng làm sao... Ho khan? Chị xác định?"

"..." Kiều Tích hoàn toàn câm nín.

Minh Uyển không hiểu ra sao, cũng không để ý gì mà tiếp tục dò xét đồ trong nồi.

Cô bé đi khắp khiêng lại gần cái nồi, sau đó chỉ chỉ tay vào cái lỗ nhỏ đang phun hơi trên nắp nồi, "Cái này có phải được rồi không? Muốn em bung lên cho anh sao?"

"Không cần." Kiều Tích bước tới ngăn động tác của Minh Uyển, "Em đừng động, nóng đấy."

Cô tắt bếp, sau đó tay chân vô cùng lưu loát bung nồi lên đặt trên bàn ăn cơm, lại lấy cho mình một cái bát, buồn bực nói: "Chị ăn một mình."

Minh Uyển: "???"

Vậy nếu không thì... Cô bé cũng lấy một cái bát trên chạn ra, "Cũng cho em một bát đi."

Chờ Minh Ngật tắm xong, thay một bộ quần áo mới, sau đó xuống nhà thì đã thấy Kiều Tích dọn dẹp bát đĩa trên bàn xong hết rồi, vừa mới bỏ vào máy rửa bát xong.

Mà em gái ngu xuẩn của anh, lúc này đang ngồi trên một cái ghế cách đó không xa, tay xoa xoa cái bụng tròn vo, một bộ dạng cực kỳ thỏa mãn.

Nghe thấy tiếng bước chân xuống tầng rồi vào bếp, Kiều Tích cũng không quay đầu lại, chỉ im lặng không lên tiếng nhấn nút trên máy rửa bát.

Minh Ngật nắm tay che miệng, không nặng không nhẹ ho khan mấy tiếng.

Kiều Tích vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ nhìn chăm chăm máy rửa bát đang hoạt động.

Nghe thấy tiếng động cơ máy rửa bát phát ra, Minh Ngật mới hiểu ra, hóa ra là vừa rồi cô không có nghe thấy.

Vừa nghĩ như thế, Minh Ngật liền thoải mái hẳn ra, ngay sau đó liền lên giọng, nặng nề ho khan thêm mấy tiếng nữa.

Kiều Tích vẫn như trước không lên tiếng, ngược lại Minh Uyển ngồi trên ghế bị âm thanh ho của anh làm phiền liền cau mày lên tiếng: "Anh sao lại giả vờ ho thế hả? Anh ở đây bóng gió cái gì thế? Âm chỉ cái gì? Là muốn khiến em chú ý sao?"

Minh Ngật: "..."

Muốn đánh người.

Muốn gõ hông cái đầu của đứa em gái ngu xuẩn này quá đi.

Kiều Tích đứng bên kia đã úp bát rồi giặt sạch khăn lau xong, vẫn trước sau như một không nói chuyện, yên lặng đi lướt qua anh em hai người nhà này, đi thẳng lên tầng không hề quay đầu lại.

Tròn hai ngày cuối tuần ở nhà, đối với Minh Ngật, Kiều Tích đều thể hiện một bộ dạng lạnh lùng.

Minh Ngật phát hiện ra, đồ mít ướt tức giận liền biến thành một bộ dạng rất kiên quyết, giống như thực sự muốn cả đời đều không qua lại với anh nữa vậy.

Minh Ngật từ nhỏ đã là luôn là vàng trắng được các vì sao vây quanh thế nên từ trước đến nay vẫn chỉ có anh làm mình làm mẩy với người khác chứ vẫn chưa có ai làm mình làm mẩy với anh cả.

Anh vốn dĩ vẫn nói ít, cho dù là có cố tình tìm chuyện để nói cũng rất ngưng ngừng, đến cuối cùng thì hơn phân nửa đoạn đối thoại của hai người đều biến thành như thế này-----

"Em xem, Cầu Cầu nhà em trông xinh đẹp hơn Bambi nhiều... Samoyed quả nhiên là không bằng chó chăn cừu Đức."

"Nó không phải là chó chăn cừu Đức."

"Anh nhìn lầm, Becgie và chó chăn cừu Đức dễ bị nhầm lẫn."

"Cũng không phải là Becgie."

"Chó Bắc Kinh? Chó Pomeranian? Hay là Chihuahua?"

"Anh thực ra căn bản không hề biết chúng nó trông như thế nào."

"... Lông Cầu Cầu thật đẹp, em trước đây mua cái gì cho nó ăn? Anh cũng mua cho Bambi ăn thử xem."

"Com thừa."

"Ngày mai trại hè Toán Olympic có một bài kiểm tra nhỏ, em nhất định phải tham gia, không nên giận dỗi, bởi vì đây là những đối thủ cạnh tranh tốt-----"

"Đó là đương nhiên, em sẽ không bởi vì anh đáng ghét mà không đi."

Minh Ngật cảm thấy mình phải nhìn nhận lại đồ mít ướt này lần nữa.

Hóa ra đồ mít ướt không chỉ biết khóc lóc, đồ mít ướt giận dỗi người khác cũng rất là lợi hại.

Đương nhiên là, sự can đảm của Kiều Tích cũng chỉ giới hạn khi ở trước mặt Minh Ngật thôi.

Thế nhưng cô thật sự rất tức giận, cô rất ghét bị người khác coi là kẻ ngốc.

Phát hiện ra anh già bộ bệnh lừa gạt mình... Loại cảm giác này, so với cảm giác từng bị Giang Nhã Đồng lừa gạt thì càng khiến cho Kiều Tích tức giận và phần nộ hơn nhiều.

Cô lo lắng cho anh, đối với anh cảm thấy áy náy hổ thẹn đều là thật lòng.

Thế nhưng anh lại gạt cô.

Sáng thứ hai, Kiều Tích vừa tới trường liền phát hiện tất cả mọi người trong phòng học đang vây quanh lại một chỗ, náo nhiệt dị thường.

"A?" Thịnh Từ Du liếc mắt nhìn thấy cô, hưng phấn bật người dậy vẫy vẫy tay với cô, "Tích Tích, mau tới đây!"

Hóa ra là các thầy cô giáo đã công bố lịch kết thúc trại hè, là thứ sáu cuối cùng của tháng này.

Sau khi nghỉ thức bế mạc trại hè kết thúc còn có một bữa tiệc tối nhỏ, yêu cầu mọi người tham gia 15 tiết mục cho bữa tiệc đó.

Kiều Tích vừa nghe vừa lặng lẽ lui xuống bên dưới.

Cô trời sinh tính tình hướng nội, từ nhỏ đến lớn sợ nhất là ở trước mặt mọi người biểu diễn tiết mục gì đó.

Ngày xưa bố cô cũng đăng ký cho cô đi học khá nhiều các lớp nghệ thuật ngoại khóa thế nhưng một môn cô cũng không học được tốt, cuối cùng cô và bố đều phát hiện ra chỉ có đọc sách học bài trên lớp là thích hợp nhất với cô.

Nhưng cũng may là trường Trung học phụ thuộc không quan tâm đến việc lúc trước cô còn ở Tây Kinh, chỉ tham gia tiết mục đơn giản hai người thôi cũng vô cùng vất vả.

Các bạn học mới đều đa tài đa nghệ, mọi người lúc này đều đang tích cực tranh đoạt cơ hội biểu diễn.

Kiều Tích núp ở đằng sau nghe được 5 phút, phát hiện ra các bạn đều đang tranh đoạt tiết mục hát đơn ca, múa đơn rất mãnh liệt, chỉ thiếu nước đập bàn thùng thùng thể hiện quan điểm.

Hàn Thư Ngôn ngồi phía sau cô vỗ vỗ vai cô, nhẹ giọng nói: "Kiều Tích, cậu có muốn biểu diễn tiết mục nào không?"

Kiều Tích nhanh chóng lắc đầu, "Tớ không có tài nghệ gì cả!"

"Sao lại nói thế?" Hàn Thư Ngôn đẩy kính mắt trên sống mũi, rất ôn nhu nở nụ cười, "Ngày đó ở KTV, cậu hát hay như vậy, có thể biểu diễn đó."

Dừng một chút, cậu lại nói: "Mọi người báo tiết mục nhiều lắm, cuối cùng nhất định phải cắt giảm. Nếu như chúng ta cùng nhau làm một tiết mục, cậu hát, tớ đệm đàn piano thì tỷ lệ được thông qua sẽ cao hơn một chút."

"Oa!" Thịnh Từ Du ngồi bên trên mở to mắt nhìn, "Cậu thật sự thích Tích Tích nhà chúng tớ đấy nhé!"

Đột nhiên bị người ta vạch trần như vậy, khuôn mặt trắng như thư sinh của Hàn Thư Ngôn nổi lên vài vệt hồng khá ngượng, cậu lại đẩy kính mắt lên, ngượng ngùng nói, "Bạn học Thịnh, không nên nói lung tung."

"O? Tớ nói lung tung cái gì?" Thịnh Từ Du trừng đôi mắt to vô tội, "Toàn trường đều biết là quán quân giải Piano không chuyên mà! Cậu đến đệm nhạc, còn dám nói dối Tích Tích của chúng tớ không ----"

Kiều Tích nhanh chóng gờ tay che miệng của Thịnh Từ Du, "Cá nhỏ, cậu đừng nói nữa!"

Chờ Thịnh Từ Du an tĩnh lại, Kiều Tích hướng Hàn Thư Ngôn nói xin lỗi: "Người đông sẽ làm tớ khản trương, vạn nhất hát không tốt nhất định sẽ phá hỏng màn biểu diễn của cậu... Hàn Thư Ngôn, cậu đàn piano lợi hại như thế, dù có báo độc tấu piano cũng nhất định sẽ được giáo viên thông qua!"

Hàn Thư Ngôn cười cười: "Tớ là muốn... tiết mục hai người, có thể cho những bạn học khác có thêm cơ hội."

Lúc này, không đợi Kiều Tích nghĩ ra lý do từ chối, Giang Nhã Đồng ngồi đọc sách cách bọn họ một lối đi đột nhiên lên tiếng: "Hàn Thư Ngôn."

Hàn Thư Ngôn nghi hoặc quay đầu.

Giang Nhã Đồng cười cười, sau đó mở miệng: "Tớ muốn báo tiết mục múa đơn, vừa lúc thiếu phần nhạc đệm. Cậu có thể tới đệm nhạc cho tớ không?... Cậu nói đúng, nếu làm như vậy thì tỷ lệ thông qua sẽ lớn hơn một chút."

Tiểu Vũ: tung phúc lợi cho mọi người nè. Nếu được 500 votes trên Wattpad thì mình sẽ up tặng mọi người một chương nhé!

PS: chương phúc lợi là chương tặng thêm thôi, còn theo tiến độ mình nói ban đầu thì vẫn một tuần 3-4 chương nha!

Chương 19

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Thịnh Tử Du ngay lập tức ngăn người trọn tròn mắt, còn có kiểu tranh thủ thế này à???

Ngay cả Hàn Thư Ngôn từ trước đến nay đều biểu hiện chín chắn trưởng thành cũng không tránh khỏi có chút xấu hổ.

Vừa nãy cậu đưa ra yêu cầu đệm đàn, cũng chỉ là bởi vì muốn cùng biểu diễn với Kiều Tích thôi.

Lời đề nghị của Giang Nhã Đồng, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cậu.

Cậu theo bản năng nhìn về phía Kiều Tích.

Chỉ là không đợi Kiều Tích lên tiếng thì Thịnh Tử Du đã nhiều chuyện lên tiếng trước rồi: "Ai ôi, tớ thấy hình như là bạn học Hàn không muốn đệm nhạc cho cậu lắm đâu."

Kiều Tích khẽ đẩy người Thịnh Tử Du, ý bảo cô đừng nói nữa.

Bị trách móc ngẫm như vậy, Giang Nhã Đồng cũng không có tức giận, vẫn như cũ duy trì nụ cười mỉm.

Cô nhìn về phía Hàn Thư Ngôn, "Cậu... không muốn hợp tác cùng tớ sao?"

"Dĩ nhiên là không phải..." Tính cách Hàn Thư Ngôn trưởng thành chín chắn hơn các nam sinh cùng tuổi khác, từ trước đến nay luôn luôn quan tâm chiều cổ người khác, nhất là con gái, vì thế nên lúc này cậu không thể nói như kiểu của Thịnh Tử Du được, như thế là không để mặt mũi cho Giang Nhã Đồng.

Cậu suy nghĩ vài giây, sau đó giải thích: "Thời gian chuẩn bị tiết mục của chúng ta rất ngắn... Tớ với Kiều Tích tương đối thân, nếu hợp tác cùng nhau thì sẽ nhanh hơn một chút. Nhưng nếu như là cậu và tớ... không làm được tốt, nói không chừng sẽ liên lụy đến tiết mục của cậu."

Bình tĩnh mà xem xét thì, Hàn Thư Ngôn nói những lời này rất hợp lý, nói ra được ý từ chối của mình, cũng để ý đến thể diện của đối phương.

Thế nhưng Thịnh Tử Du lại rất không vừa ý.

Thấy cậu không hề trực tiếp từ chối Giang Nhã Đồng mà lại dồng dài lăm điều như vậy, Thịnh Tử Du liền tự động xếp Hàn Thư Ngôn vào hàng tra nam luôn----

"Hàn Thư Ngôn, cậu có phải là đàn ông không?"

Hàn Thư Ngôn: "???"

Thịnh Tử Du vỗ bàn một cái, hùng hổ nói: "Dài dòng cái gì mà lăm vậy? Cậu không thấy được là Tích Tích căn bản không muốn hợp tác với cậu sao!"

Cửa hôn sự này cô không đồng ý đâu nhé!

"Cậu đừng nói linh tinh..." Kiều Tích lúc này muốn bịt miệng cô ấy lại cũng không còn kịp nữa rồi.

Hàn Thư Ngôn đã học cùng Thịnh Tử Du 3 năm cấp 2, đương nhiên là biết tính tình ác bá nổi danh toàn trường của vị này rồi.

Ngay lập tức cậu nhìn về phía Kiều Tích cười cười, ý bảo không để những lời nói của Thịnh Tử Du trong lòng đâu.

Chỉ là, một giây sau...

Thịnh Tử Du nhìn thấy thế thì lại càng tức giận hơn: "Cũng đúng thôi! Đàn piano vốn không thích hợp đệm cho đơn ca mà! Tích Tích không cần cậu, cậu cứ đi theo đệm đàn cho người ta mua đi, rất hợp đấy! Dù sao thì vẫn còn đầy người muốn đệm đàn cho Tích Tích nhà chúng tôi nhé!"

Kiều Tích: "???"

Cực diện hiện tại này... sao lại cứ khiến cô cảm thấy chính mình đang cùng Giang Nhã Đồng tranh giành người yêu nhỉ?

Đầu óc Thịnh Tử Du ở mấy phương diện này hoạt động với công suất cực kỳ cao.

Giang Nhã Đồng vừa nhìn đã biết là chẳng có ý tốt nào rồi, Tích Tích nhà cô người đẹp hát hay, làm sao có thể bị người này đè xuống dưới được?

Chỉ là Hàn Thư Ngôn có thành tích tốt, gia cảnh cũng không tệ, diện mạo cũng thanh tú lịch sự, gần như có thể lấn át hết người khác.

Trong khoảng thời gian ngắn muốn Thịnh Tử Du tìm ra một người có thể đè bẹp cậu ta, cô thật sự không thể tìm được.

Đương nhiên là Hàn Thư Ngôn thì làm sao có thể hiểu được suy nghĩ của Thịnh Tử Du được chứ, cậu vẫn đang còn nghiêm túc ngồi đấy phân bác lại lời nói của cô kia kia: "Rất nhiều bài hát phổ biến đều có thể dùng piano để đệm nhạc, cậu không nên---- "

Lời còn chưa dứt, cửa sau phòng học đột nhiên vang lên một tiếng động nhỏ nhỏ.

Người đứng ở cửa lúc này, không phải Minh Ngật thì còn ai vào đây được nữa?

Thịnh Tử Du đột nhiên đứng bật dậy.

Con người đứng đầu bảng chân chính tới rồi đây!

Một tay Minh Ngật đút trong túi quần, một tay còn lại cầm quyển sách.

Anh nhìn về phía nam sinh gần mình nhất, "Gọi Kiều Tích giúp anh."

Kiều Tích đương nhiên là không hề muốn để ý đến người lừa gạt này, thế nhưng một số người trong lớp không biết bọn họ là anh em họ đã bắt đầu chú ý tới, dùng ánh mắt tò và khuôn mặt viết đầy chữ muốn xem bắt quái mà nhìn bọn họ.

Dưới những ánh mắt như gai đó, Kiều Tích không muốn bị người ta chú ý nên đành nhanh chóng đứng dậy chạy ra khỏi phòng học.

Thịnh Tử Du cũng chạy đuổi theo phía sau cô, còn lớn tiếng mở miệng trước cô: "Anh họ, anh có muốn đệm nhạc cho em họ nhỏ bé Tích Tích không?"

Minh Ngật quay đầu nhìn thoáng qua Kiều Tích, có vài phần hứng thú nói: "Hả?"

Thấy hấp dẫn được anh, Thịnh Tử Du liền bắt đầu dùng mọi thủ đoạn tồi tệ để thêm mắm thêm muối kể lại-----

"Tra nam Hàn Thư Ngôn! Đã nói là sẽ đệm nhạc cho Tích Tích hát đơn ca! Kết quả cuối cùng lại ba hoa nói phét chạy mất! Mặt mũi của Tích Tích không thể ném đi như vậy được, anh nhất định phải chống lưng cho Tích Tích nhà chúng ta!"

Kiều Tích vốn không muốn phản ứng với Minh Ngật, lúc này nghe Thịnh Tử Du bắt đầu nói linh tinh liền nhanh chóng tiến lên bịt miệng cô nàng lại, "Anh đừng nghe cô ấy nói loạn----- "

"Được."

Minh Ngật từ khi nghe được 3 chữ "Hàn Thư Ngôn" đã bắt đầu đen mặt lúc này đột nhiên cắt đứt lời cô nói.

"???" Không ngờ Minh Ngật lại dễ dàng đồng ý như vậy, Thịnh Tử Du kinh hi không thể tả, ngay lập tức đem muốn đem chuyện này xác định chắc chắn.

Biết mọi người trong phòng học nhất định đều đang đặt tâm tư vào động tĩnh của 3 người họ ở ngoài này thế nên Thịnh Tử Du cố tình nâng tông giọng, chỉ ước gì có thể làm tức chết vài người nào đó trong đó-----

"Anh họ định dùng nhạc cụ nào? Đàn nhị? Đàn tranh? Đàn ghi-ta? Hay là saxophone?"

Minh Ngật suy nghĩ hai giây, sau đó nói: "Đều được."

Lúc này đến phiên Kiều Tích âm thầm kinh ngạc.

Anh biết chơi nhiều loại nhạc cụ quá... Uyển Uyển chưa từng cùng cô nói qua.

Nghĩ đến đây, Kiều Tích bỗng nhiên có chút uể oải nản lòng.

Hàn Thư Ngôn nói đúng, loại người thiên tài như Minh Ngật này, người thường cùng anh có chênh lệch quá lớn, căn bản không phải là bởi vì gia thế bối cảnh của anh.

Đây chính là một loại chênh lệch mà dù có nỗ lực đến thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể vượt qua được.

Nhìn Kiều Tích từ bộ dáng lạnh lùng muốn đẩy người khác ra xa ngàn dặm đột nhiên lại biến thành bộ dáng mít ướt thường ngày, thậm chí còn liếc mắt nhìn anh, trong lòng Minh Ngật không khỏi có chút sung sướng.

Chỉ là lúc ánh mắt hai người gặp nhau, không đợi Minh Ngật làm ra bất kỳ biểu cảm nào, đồ mít ướt lại "vù" một tiếng quay mặt đi không nhìn anh nữa, cũng không thêm phản ứng với anh, một lần nữa quay trở về bộ dạng lạnh lùng.

Thịnh Từ Du đang cao hứng bồng bồng nên đương nhiên không hề chú ý đến hai người này có gì đó lạ lạ.

Cô ấy cũng đang khiếp sợ khi phát hiện ra Minh Ngật lại biết chơi nhiều nhạc cụ như thế, lập tức bẻ ngón tay cùng anh xác nhận lại---

"Đàn nhị, đàn tranh, đàn ghi-ta, saxophone... Máy loại này có thể tùy tiện chọn một loại sao?"

"Tùy tiện chọn." Minh Ngật rất bình tĩnh mà gật đầu, một bộ dáng đã tính trước mọi việc rồi.

Dừng vài giây, anh lại bổ sung: "Dù sao anh cũng sẽ không chơi."

Hai cô gái đồng thời ngẩn người.

Một giây sau, Thịnh Từ Du tức đến nổi gào ầm lên: "Anh nói chuyện có thể đừng tạm dừng, ngắt nghỉ như thế không?"

Kiều Tích cũng nhận ra, anh rõ ràng là đang cố ý đùa giỡn các cô mà!

Lúc này cô liền thở mạnh trừng mắt nhìn Minh Ngật, sau đó quay đầu muốn đi vào trong phòng học.

"Được rồi." Minh Ngật người cao tay dài, đưa tay ra đã với được mũ áo của Kiều Tích vừa bước đi được hai bước, đem cả người cô lôi trở lại, rốt cuộc bắt đầu nói chuyện từ từ: "Đàn violin đi."

Ba người đứng ở chỗ này nhìn nhau, đột nhiên đằng sau truyền đến một tiếng nói-----

"Mấy em đứng đây làm gì đó?"

Người nói chuyện chính là chủ nhiệm lớp trại hè của Kiều Tích, cô Đỗ.

Cô Đỗ đương nhiên là nhận ra Minh Ngật, hơn nữa cô Đỗ vẫn rất trẻ tuổi, rất thích nói đùa cùng với học sinh, ngay lập tức cười nói: "Khách quý đến nhà a, Minh thần đến chỗ chúng ta làm gì thế?"

Thịnh Từ Du giành nói trước: "Thương lượng chuyện tiết mục biểu diễn ạ."

Dừng một chút, cô ấy lại nói: "Cô ơi, tiết mục của chúng ta có thể mời người ngoài không?"

"Đương nhiên có thể." Cô Đỗ quan sát 3 học sinh trước mặt một vòng, "Mấy người các em cùng làm một tiết mục?"

Kiều Tích nhanh chóng véo cánh tay Thịnh Từ Du một cái, sau đó thừa dịp cô nàng đang hít hà kêu đau, Kiều Tích nhanh chóng mở miệng nói: "Cô ơi, nghe nói tiệc tối còn thiếu một MC."

Cô Đỗ có chút kinh hãi: "Em muốn làm?"

Lúc trước cô Đỗ cũng đã quan sát một vòng các học sinh để chọn người làm MC, Kiều Tích hình tượng tốt, đương nhiên là sự lựa chọn hàng đầu của cô rồi.

Nhưng sau đó lại có vài học sinh cùng lớp nói với cô rằng Kiều Tích tính cách hướng nội, sẽ không đến làm MC đâu, vì vậy cô cũng đem chuyện này gác lại một bên.

Nhưng lúc này, Kiều Tích xưa nay hướng nội lại nói cất giọng nói vô cùng kiên định: "Cô Đỗ, em muốn thử một chút ạ."

Cô Đỗ vừa đi khỏi, Kiều Tích cũng không quay đầu lại mà đi thẳng vào lớp học, để lại hai người Thịnh Từ Du và Minh Ngật đứng yên tại chỗ.

Thịnh Từ Du liếc mắt nhìn Minh Ngật, nói nhỏ---

"Em cảm thấy không phải là em họ không muốn hát, mà chính là không muốn cùng hát với anh họ nhé."

Đối với câu nói của Thịnh Từ Du, Minh Ngật không thừa nhận cũng không phủ nhận.

"Cho nên, " Thịnh Từ Du nghi ngờ nhìn về phía anh, "Anh và Tích Tích cãi nhau à?"

"Không không không!!!"

Thịnh Từ Du lập tức điên cuồng lắc đầu, tự phủ nhận suy đoán của mình.

Kiểu người như Tích Tích thì có cho 10 lá gan cô cũng không dám a!

... Khả quan nhất chính là do Minh Ngật đơn phương xấu hổ thôi.

Ai mà ngờ được một giây sau, Minh Ngật đứng đó đột nhiên nhàn nhạt mở miệng: "Đúng."

Không đợi Thịnh Từ Du tỉnh lại từ trong nỗi khiếp sợ, Minh Ngật lại tiếp tục nói: "Anh đắc tội với cô ấy."

Ngay sau đó, Minh Ngật đưa quyển sách vẫn cầm theo đưa cho Thịnh Từ Du.

"Đưa cho cô ấy hộ anh."

"Cái gì đó." Thịnh Từ Du vừa lăm bằm vừa cầm lấy nhìn, " "Lời giải những bài kinh điển trong Toán Olympic"?"

Ngẩng đầu lên định hỏi, lại thấy Minh Ngật đã đi xa rồi.

Chờ cô trở lại phòng học, muốn đưa sách cho Kiều Tích thì, không ngờ là Kiều Tích lại ương ngạnh cự tuyệt.

"Tớ không muốn đồ của anh ấy."

"???" Thịnh Từ Du cảm thấy mình đang rất mờ mịt, "Cậu đây là kháng cự anh họ hay là kháng cự tri thức đấy... Không nên giả vờ nhé, tớ thấy đôi mắt cậu đã sáng lên vì thấy tri thức trong cuốn sách này rồi đấy!"

Kiều Tích không ngẩng đầu lên, chỉ là nhỏ giọng đáp: "Dù sao, dù sao thì... sách là cậu nhận, thế nên cậu phải có trách nhiệm trả lại."

Thịnh Từ Du rút cuộc bắt đầu nhìn thẳng vào người đang ngồi bên cạnh mình.

"Tích Tích trước kia chưa từng nói với tớ như vậy." Thịnh Từ Du thò đầu lại gần dò xét, "Cậu thật sự cùng anh họ cãi nhau à?"

Kiều Tích gục đầu xuống bàn, thanh âm rất nhỏ: "Tớ ghét nhất là bị người khác lừa gạt."

... Đáng ghét nhất là đã lừa cô mà còn không thèm nói xin lỗi cô nữa.

Nhìn cô lo lắng, tự trách rồi suy nghĩ, tiêu phí của cô bao nhiêu tâm tư đồng tình... Anh hình như chưa từng cảm thấy mình làm sai.

Kiều Tích không muốn cùng người như thế nói chuyện, cũng không muốn cùng người như thế có nửa điểm quan hệ.

"Tích Tích, cậu xem!" Thịnh Từ Du đột nhiên lắc lấy lắc để cánh tay Kiều Tích.

Kiều Tích phục hồi tinh thần lại.

Thịnh Từ Du đưa quyển sách vừa mở ra đến trước mặt Kiều Tích, tức giận bất bình nói: "Được lắm! Anh ta thế mà lại chửi cậu là lừa!"

Kiều Tích ngẩn người.

Sau đó tập trung nhìn kỹ, phát hiện ra trang trắng sau trang bìa có vẽ một con rùa nhỏ ngoẹo đầu màu đen.

Mai rùa được vẽ vừa mập vừa tròn, đáng đáp vô cùng đáng yêu dễ thương.

... Cùng với con rùa bố cô vẽ cho cô giống nhau như đúc.

Kiều Tích đoạt lấy quyển sách trong tay Thịnh Từ Du, sau đó đem nhét vào trong ngăn bàn của chính mình.

"Ồ?" Thịnh Từ Du lăm bằm, "Cậu không nói lý lẽ! Không phải bảo không cần sao?"

Kiều Tích làm bộ không có nghe thấy, vững vàng che chở ngăn bàn của bản thân.

Mãi đến khi chuông kết thúc giờ tự học vang lên, Thịnh Từ Du đi nhà vệ sinh, cô mới lấy quyển sách từ trong ngăn bàn ra.

Kiều Tích mở sách ra, quả nhiên, bên trong còn kẹp một tờ giấy.

Rõ ràng là không có làm chuyện xấu nào, thế nhưng lúc này tim Kiều Tích lại đập bịch bịch bịch.

Cô nhìn quanh bốn phía, phát hiện ra không có ai chú ý đến cô, cô mới chậm rãi mở tờ giấy kia ra.

Kiều Tích từng nhìn thấy chữ của anh, rõ ràng là rồng bay phượng múa, thế nhưng lúc này xuất hiện trên giấy lại là những dòng chữ đoạn chính, chỉnh tề-

"Xin lỗi, sau này sẽ không bao giờ gạt em nữa."

Tiểu Vũ: chương 20: thứ bảy ngày 22/12/2018.

PS: vote đi các cậu, để có thêm chương nữa nè =))) Được 420 rồi đó. Còn 80 vote nữa thôi. Cố lên!!!

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Vì được 500 votes rồi nên theo lời hứa tặng chương cho mọi người đâyyyyyy!!!

Chương 20:

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Gặp lại Minh Ngật, đã là buổi tối lúc Kiều Tích đi dự thính lớp Toán Olympic.

Không giống như Kiều Tích là dân nửa vôi chỉ là đi dự thính, các học sinh tham gia trại hè Toán Olympic đều đến từ các trường cấp 3 mũi nhọn ở khu vực Hoa Bắc. Bọn họ vốn dĩ ngay từ đầu đã có nền tảng kiến thức cực kỳ tốt lại còn được học ở trại hè Toán học với môi trường và cách dạy cũng vô cùng tốt nữa, tính đến nay bọn họ cũng đã học được hơn nửa tháng rồi.

Bởi vậy nên mặc dù lần kiểm tra nhỏ nhỏ này có không đến 50 người tham gia thế nhưng tất cả mọi người đều cực kỳ coi trọng nó. Dù sao thì đây cũng toàn là những hạt giống sẽ tranh suất vào đội tuyển quốc gia mà.

Về phần Kiều Tích, cô biết mình không thể so kiến thức với người ta được, hơn nữa cô mỗi ngày đều có việc học của mình, chỉ có thể dành một chút thời gian buổi tối để tới nghe giảng thôi, bởi vậy nên dù sau khi kết thúc giờ học cô đều dành 2-3 tiếng để tự học thì cũng chỉ sợ kết quả lần kiểm tra này sẽ không được tốt.

Hàn Thư Ngôn an ủi cô: "Đừng lo lắng, thành tích lần này không tính đâu, tháng 9 mới thi chính thức mà."

Kiều Tích gật đầu: "Tớ biết rồi, lần này coi như luyện tay một chút."

Tuy là nói vậy thế nhưng Kiều Tích vẫn không nhịn được mà có chút lo lắng.

Loại cảm giác này... nên nói thế nào nhỉ?

Chính là cái loại cảm giác mà rõ ràng trước khi đi thi không học bài thế nhưng vẫn mong muốn mình có may mắn làm được bài vậy.

Lúc Minh Ngật tiến vào, còn khoảng 20 phút nữa thì bắt đầu cuộc thi.

Anh vừa mới ngồi xuống chỗ của mình, Giang Nhã Đồng cách đó không xa liền đi tới, trên tay cầm một xấp tài liệu đưa đến trước mặt anh, nhỏ giọng nói: "Minh sư huynh, nội dung tài liệu tuần trước phát, em nghĩ hình như có chút vấn đề."

Minh Ngật thu hồi tầm mắt đang nhìn phía sau lớp học lại, tập trung nhìn tài liệu trước mặt, "Nói đi."

Giang Nhã Đồng chỉ chỉ cho anh nhìn, "Anh xem bước này, nhưng thực ra nó vẫn chưa đủ điều kiện của bất đẳng thức Karlsson..."

Minh Ngật vừa nhìn liền lập tức hiểu ra, lúc này anh gật đầu, "Tài liệu sai rồi."

Minh Ngật đứng lên, từ chỗ ngồi bước lên bục giảng.

Anh gõ gõ lên bảng đen, thành công khiến trong phòng yên tĩnh lại, "Lấy tài liệu được phát tuần trước ra."

Kiều Tích ngồi tại chỗ thất thần.

Vừa nhìn thấy Giang Nhã Đồng đi tới chỗ Minh Ngật, khom lưng nói chuyện với anh vài câu.

Hai người tựa vào rất gần, dường như là gần chạm đầu vào nhau rồi, Minh Ngật mặc dù không nói gì, thế nhưng lại rất chăm chú nghe.

... Có chút phiền mà.

Kiều Tích vô thức nắm chặt cục tẩy trong tay.

Hàn Thư Ngôn gọi Kiều Tích vài tiếng, thấy cô không phản ứng liền đẩy đẩy cánh tay của cô.

Kiều Tích phục hồi lại tinh thần.

Hàn Thư Ngôn chỉ chỉ trước mặt mình: "Tài liệu."

Chẳng biết từ lúc nào mà Minh Ngật đã đi lên bục giảng rồi, cô lấy lại tinh thần, cúi đầu tìm cặp sách của mình.

Chỉ là, vì hôm nay có bài kiểm tra thế nên Kiều Tích chỉ mang theo laptop và tài liệu ôn tập cho lần kiểm tra này, cô không có mang theo tài liệu được phát tuần trước đi.

Hàn Thư Ngôn kéo tài liệu của cậu ra giữa bàn, hòa nhã nói: "Xem của tớ đi."

"Trang thứ hai đếm ngược lên, đề thứ nhất----" Minh Ngật ngẩng đầu nhìn bên dưới một vòng, ánh mắt rơi xuống bàn cuối cùng, đầu hai người kia như muốn cộng vào nhau đến nơi rồi.

Anh đột nhiên liền thay đổi chủ ý, âm thanh thoáng cái đề cao lên: "Kiều Tích, em bắt đầu làm một chút."

Kiều Tích: "???"

Nói xong liền đi xuống bục giảng, cũng không có Kiều Tích cơ hội làm ra bất kỳ một phản ứng nào.

Trước kia các giáo viên dạy lớp Toán Olympic này rất ít khi gọi những học sinh... dự thính lên bảng, lúc này Kiều Tích đang không hề phòng bị lại đột nhiên bị chỉ mặt điểm tên, đại não bối rối mất mấy giây.

Kiều Tích đi học ở lớp này không được đầy đủ, rất nhiều nội dung kiến thức cô đều phải tự mình mày mò học hỏi.

Mà kiến thức Minh Ngật nói đến, lại vừa khéo là phần mà cô vẫn còn chưa có mày mò đến.

Hàn Thư Ngôn đưa tài liệu của cậu cho cô, ý bảo cô mang lên bảng làm.

Tài liệu này có đáp án luôn, mang lên bảng có vẻ không được tốt lắm... Kiều Tích lắc đầu, lại đứng tại chỗ im lặng 5-6 giây, đem lời giải xem qua một lần, lúc này cô mới thấy có chút hiểu hiểu.

Cũng may vừa rồi cô đã nhìn qua lời giải một lần, bởi vậy nên tuy rằng còn chưa có học được đến đây nhưng Kiều Tích coi như cũng khá thông minh, nhìn đề bài kết hợp với đáp án cũng hơi chút hiểu hiểu thế nên không có xấu hổ lắm khi đứng làm bài trên bảng.

Viết xong dòng cuối cùng, cô thở phào một hơi, để phấn xuống bàn.

"Sai rồi."

Cô vừa mới xoay người, Minh Ngật đứng bên dưới liền nhậm lên tiếng.

Anh đi lên bục giảng, cầm viên phấn đỏ, gạch từ phần giữa bài làm của Kiều Tích đến tận dòng cuối cùng.

"Từ đây trở xuống, sai toàn bộ."

Mặt Kiều Tích "Bùng" một phát đỏ bừng lên, như là bị đốt lên vậy, trong đầu cũng mơ màng "Ong ong" hết cả lên.

Đáng sợ hơn nữa là, cô đến bây giờ vẫn không biết mình sai chỗ nào.

Minh Ngật tiếp tục nói: "Đáp án trên tài liệu bị sai, ở đây không thể dùng bất đẳng thức này... Ngoại trừ Giang Nhã Đồng, không một ai phát hiện ra được, mọi người đều là chép đáp án trong tài liệu ra sao?"

Kiều Tích cắn chặt môi, không nói gì.

Dưới bục giảng, Giang Nhã Đồng đang ngồi tại chỗ của mình, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Kiều Tích đứng trên bục giảng.

Trong ánh mắt của cô ta không có đắc ý, không có trào phúng... không có bất cứ biểu tình nào, thế nhưng chỉ cần ánh mắt cô ta nhìn cô thôi cũng đủ khiến Kiều Tích cảm thấy vô cùng khó chịu.

Mặc dù Kiều Tích tự nhận chưa bao giờ muốn cùng Giang Nhã Đồng so đo hơn thua ở lớp Toán Olympic này, nhưng lúc này cô không thể không thừa nhận rằng, mình thật sự hổng bét rồi.

Giang Nhã Đồng không nói gì, cũng không làm gì hết, nhưng chỉ cần cô ta ngồi ở đó, cũng đã nói cho Kiều Tích biết rằng----

Một lần trước kia, chẳng qua là bởi vì cô có chút khôn vặt thôi, nếu bàn về sự thông minh thật sự thì, cô không thể bằng tôi được.

Kiều Tích đứng đó, chỉ cảm thấy mặt nóng hừng hực.

Tất cả mọi người đều bận rộn ghi chép, trong lúc nhất thời trong phòng học chỉ còn âm thanh bút viết trên giấy "Soạt soạt" vang lên.

Minh Ngật đứng nhìn Kiều Tích, giọng nói không nhận ra chút tình cảm nào: "Về chỗ đi."

Kiều Tích yên lặng về chỗ ngồi, sau đó ngồi xuống cúi đầu, không nói một lời nào.

Cảm giác được bầu không khí hơi nặng nề, Hàn Thư Ngôn đành phải kiếm chuyện để nói: "Cậu liếc mắt đã có thể nhớ kĩ cách làm rồi... Đề bài này tớ nhìn còn không hiểu nữa đây."

Kiều Tích vẫn như trước cúi đầu không nói chuyện.

Hàn Thư Ngôn lại kiếm vài chuyện nữa để nói, thấy cô thật sự không muốn nói chuyện, cũng đành yên tĩnh lại.

Bài kiểm tra rất nhanh liền bắt đầu.

Các học sinh ở đây đều là học sinh xuất sắc của các trường cấp 3 mũi nhọn, mục tiêu đặt ra hầu như không phải là cuộc thi Toán vào tháng 9 sắp tới, mà mục tiêu của bọn họ chính là có tên trong danh sách cuộc thi CMO kia.

Bởi vậy độ khó của bài kiểm tra này đương nhiên là khó hơn cuộc thi Toán toàn quốc sắp tới kia nhiều.

Bài thi 6 giờ bắt đầu, chín giờ kết thúc, tổng cộng làm bài trong 3 tiếng, có tất cả 6 bài, mỗi bài 7 điểm, điểm tối đa là 42 điểm.

8 rưỡi, Kiều Tích đứng dậy nộp bài thi.

Hàn Thư Ngôn đang ngồi tính toán kinh ngạc nhìn cô một cái, mà cái nhìn này, càng khiến cho Kiều Tích xấu hổ không chịu nổi.

6 bài, cô chỉ biết làm một bài hình học và một câu hỏi nhỏ của một bài đại số, về phần những bài khác... cô đến nửa điểm manh mối cũng không có.

Cũng trong lúc đó, cùng Kiều Tích nộp bài còn có Giang Nhã Đồng.

Chỉ là, không giống cô, bài thi của Giang Nhã Đồng viết đầy chữ, hiển nhiên là không đến 3 tiếng đã có thể làm xong được tất cả 6 bài.

Không cần Giang Nhã Đồng mở miệng, bài thi trong tay cô ta đã không một tiếng động chề giễu cô rồi.

Kiều Tích thu hồi ánh mắt, không hề nhìn cô ta một cái nào, trầm mặc trở lại chỗ ngồi thu dọn sách vở cặp sách.

Giang Nhã Đồng tìm thấy Minh Ngật ở cuối hành lang, lúc này anh đang lười biếng dựa người vào lan can, trong tay cầm một quyển sách bìa cứng viết viết vẽ vẽ, không biết là đang làm gì.

Giang Nhã Đồng biết tính anh từ trước đến nay vẫn luôn lãnh đạm, trời sinh liền không thích những nơi nhiều người, nhiều lúc giáo viên còn đang giảng bài anh cũng sẽ len lén chạy ra ngoài.

May mà tất cả giáo viên đều coi anh là một tiểu bảo bối, đối với những việc như thế cũng sẽ không trách móc nặng nề.

"Minh sư huynh."

Minh Ngật đóng lại quyển sách trong tay, xoay người lại, nhìn về nữ sinh đứng trước mặt mình, thần sắc thờ ơ.

Giang Nhã Đồng cười cười, mở miệng nói: "Hôm nay đề bài có chút khó... bài cuối cùng em phải suy nghĩ thật lâu mới nghĩ ra."

Minh Ngật xoay cổ tay, nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay, sau đó thản nhiên nói: "Cũng không tệ lắm."

Anh rất ít khi khen người khác, ba chữ này có thể xem là lời khen ngợi.

Lần kiểm tra này thầy giáo cho đề tuy rằng không khó như khi đi thi thật, nhưng 3 tiếng với 6 bài, thời gian quá gấp, có thể trong thời gian quy định làm xong đã không tới rồi, huống chi Giang Nhã Đồng còn làm xong trước nửa tiếng.

Quả nhiên, bởi vì vài chữ đơn giản của anh, ánh mắt của Giang Nhã Đồng đã lộ ra vài phần mừng rỡ.

Dừng một chút, cô ta lại hỏi: "Cuối tuần này chính là sinh nhật em, em có tổ chức một bữa tiệc sinh nhật tại nhà, anh có thể tới không?"

Minh Ngật trực tiếp lắc đầu, "Không tới."

Không nghĩ anh lại cự tuyệt dứt khoát như vậy, Giang Nhã Đồng sững sốt, lại bổ sung: "Là sinh nhật 16 tuổi của em... Em rất mong anh có thể tới."

Minh Ngật nhìn về phía cô ta, khuôn mặt từ trước đến nay đều không có quá nhiều biểu tình lần đầu tiên lộ ra vài phần trào phúng. "Thế nên?"

Giang Nhã Đồng nhìn anh, cắn môi, trong ánh mắt nổi lên một tầng hơi nước: "Minh sư huynh, anh vì sao... lại dùng thái độ này đối với em, anh còn là bởi vì quyền sách kia----- "

"Cô muốn tôi có thái độ gì với cô?" Minh Ngật mặt không thay đổi nhìn cô ta, "Muốn tôi thích cô sao?"

Thiếu nữ từ trước đến nay đều nhanh nhẹn nhanh miệng, vào giờ khắc này lại á khẩu không thể trả lời được câu nào.

Qua một lúc lâu, cô ta mới khó khăn mở miệng nói chuyện tiếp: "Xin lỗi, khi đó em cũng không biết thế nào lại-----"

Minh Ngật đột nhiên cắt đứt lời cô ta: "Vì sao lại đi lên sân thượng đó?"

Giang Nhã Đồng sững sốt vài giây, sau đó nói: "Em thấy anh vào thang máy, cho nên mới đi theo... "

Đến bây giờ vẫn còn nói láo.

Minh Ngật cười một tiếng, không thèm để ý tới Giang Nhã Đồng đứng đấy nữa, trực tiếp rời đi.

... Kết quả là bắt được Kiều Tích ở cầu thang, cô đeo balo đi xuống tầng.

Minh Ngật cầu mảy gọi cô lại: "Em đi đâu vậy?"

Nghe thấy giọng nói của anh, Kiều Tích đầu cũng không thèm quay lại, "Bạch bạch bạch" chạy xuống tầng.

Thấy hành động này của cô khiến cho Minh Ngật vô cùng bất ngờ, anh đứng tại chỗ sững sốt mấy giây, sau đó mới nhớ tới phải đuổi theo.

Cuối cùng tại khúc quanh cầu thang tầng hai, Minh Ngật đuổi tới nơi, anh đưa tay kéo quai cặp của cô lại, đem cả người cô ấn trên tường.

Minh Ngật nhủ mảy nhìn Kiều Tích trước mặt, giọng nói nghiêm khắc hơn bao giờ hết: "Nộp bài sớm? Làm xong hết tất cả các bài rồi?"

Anh biết đề thi hôm này khá khó, cũng biết Kiều Tích là dân không chuyên.

Minh Ngật vô cùng rõ ràng, cô nộp bài sớm không thể nào là bởi vì đã làm xong tất cả được.

"Em cái gì cũng không biết làm, còn ngồi ngốc ở trong đây làm gì nữa?" Cô gái vẫn luôn mềm mại dịu dàng lúc này lại không tỏ ra yếu kém về khí thế, cô hét lớn lên, "Em dần như vậy thì còn học Toán Olympic làm gì nữa cho mệt! Em sau này đều sẽ không tới nữa!"

"Được đó." Minh Ngật bị cô chọc tức, giận dữ cười châm biếm, "Vừa dốt vừa không cố gắng."

Nghe được câu này, vành mắt Kiều Tích thoáng cái liền đỏ lên, cô đem Minh Ngật đang đứng trước người đẩy ra, rống lớn lên: "Nếu biết em dốt thì còn gọi em lên bảng làm bài làm gì?! Anh chính là muốn em bị mất mặt có đúng không?!"

Minh Ngật từ trước đến nay đối với vạn sự đều không quan tâm để ý nhiều thế mà lúc này lại bị cô chọc cho tức điên cả người.

Anh cười lạnh nói: "Loại bài tập đấy cũng có thể làm sai mà em còn có lý nữa hả? Liếc mắt nhìn qua là có thể phát hiện ra vấn đề... Anh thấy em căn bản là sách cũng chưa thèm xem, tâm tư đều đặt vào chuyện yêu đương hết rồi phải không?"

Lời vừa ra khỏi miệng Minh Ngật ngay lập tức hối hận vì nói lỡ.

Anh vừa rồi là vì tức nên mới nói thế, kỳ thực anh rất rõ ràng, tiểu cô nương nhà anh rất ngoan, cũng càng không phải người sẽ yêu sớm.

Ai biết một câu nói như vậy thổi vào trong tai Kiều Tích lại như bom nổ tung ra.

Lần thứ hai cô hung hăng đẩy Minh Ngật ra, hướng về phía anh đập một quyền, giọng nói lúc này đã có thêm vài phần ghen ghét, "... Anh chẳng lẽ không có sao? Anh còn có tư cách gì mà nói em?"

Vừa rồi anh và Giang Nhã Đồng ở hành lang nói chuyện với nhau lâu như vậy...

Bạn học bình thường sao lại có nhiều chuyện để nói với nhau như thế? Bọn họ chẳng lẽ không phải là đang nói chuyện yêu đương sao?!

Minh Ngật lại bị cô bất ngờ đẩy một cái nữa, không hề phòng bị nên quyền sách bìa cứng kia bị rơi xuống đất.

Trong lúc anh còn đang suy nghĩ xem câu nói của Kiều Tích vừa rồi có ý nghĩa gì thì tiểu cô nương đã lau nước mắt chạy đi như một làn khói.

"Anh... anh." Minh Uyển vô tội được tận mắt chứng kiến một màn vừa rồi tay cầm hộp bánh ngọt, ngơ ngác từ trong bóng tối đi ra.

Minh Uyển vừa cùng Thịnh Từ Du đi dạo phố, hai người mua bánh ngọt trở về, cô vốn còn đang do dự xem có nên ở đây đợi anh cùng về hay không thì vừa hay được chứng kiến một màn đặc sắc vừa rồi.

Minh Ngật vẫn là một bộ dạng tức giận, trong lúc nhất thời không thềm nói chuyện với Minh Uyển.

"Đang tốt lại cãi nhau làm gì..." Minh Uyển cẩn thận cúi người xuống, nhặt quyển sách bị rơi xuống đất kia lên, "Cũng bởi vì chị ấy không học tập cho giỏi sao?"

Cô nhìn anh trai mình, nhẹ giọng lầm bầm: "... Nhưng mà trước kia cũng không thấy anh chăm chú nhìn chị Tiểu Hạ đọc sách mà."

Minh Uyển tiện tay mở quyển sách vừa nhặt lên kia, vừa mở ra liền kinh ngạc không thôi.

Hóa ra bắt đầu từ trang thứ nhất, liền nhìn thấy một vài hình vẽ.

Mấy hình vẽ này thực sự rất không đâu vào đâu, chẳng ra ngô ra khoai gì hết, Minh uyển ban đầu còn không nhìn ra được anh vẽ cái gì, phải lật đến mấy trang nữa mới có thể đại khái nhận ra chủ nhân đã phải tập luyện rất nhiều lần, vẽ càng ngày càng đẹp hơn, càng ngày càng rõ ràng hơn. Lúc này cô mới nhìn ra được, hóa ra bức tranh không ra khô ra khoai gì lúc đầu hóa ra là một còn rùa nhỏ ngoẹo đầu màu đen.

Minh Uyển gấp quyển sách lại trả cho anh trai nhà mình, "Anh... vẽ nhiều rùa như vậy để làm gì vậy?"

Tiểu Vũ: Cảm ơn vì mọi người đã vote nha <3 <3 <3

Chương truyện này thay cho ngàn lời yêu thương gửi tới mọi người!

PS: Theo lịch thì mai vẫn có chương nhé! Chương này là chương trả phúc lại 500 votes thôi <3

Gặp lại vào ngày mai nhaaaa.

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Minh Uyển gấp quyển sách lại trả cho anh trai nhà mình, "Anh... vẽ nhiều rùa như vậy để làm gì vậy?"

Minh Ngật đưa tay nhận lấy quyển sổ kia, không nói chuyện, tâm tình thoát nhìn cũng không được tốt lắm.

Suy nghĩ một chút, Minh Uyển đưa tay đẩy vai anh, không nhịn được nói: "Anh làm gì mà dữ với chị Tiểu Kiều thế? Anh không biết tính chị ấy như thế nào sao..."

Chúc Tâm Âm vẫn thường nói, một trai một gái nhà mình, chỉ số thông minh của em gái đều cho anh trai hết, còn cảm xúc của anh trai thì lại dành cho em gái hết.

Ở phương diện học tập, Uyển Uyển luôn khiến cho hai vị phụ huynh đau hết cả đầu, thế nhưng về phương diện đối nhân xử thế thì Chúc Tâm Âm lại chưa bao giờ phải lo lắng quá cả.

Nghĩ tới nghĩ lui Minh Uyển vẫn cảm thấy anh mình vừa rồi hơi quá đáng, lập tức nhịn không được mà lầm bầm----

"Anh bình thường nói em còn không tính, dù cho anh có mắng em thì cũng là vì tốt cho em... Thế nhưng chị Tiểu Kiều, chị ấy vốn không quá tự tin, anh còn nói chị ấy dốt, chị ấy nhất định sẽ buồn chết mất! Chẳng lẽ anh cho rằng ngoài anh thông minh ra thì những người còn lại đều là dốt hết à?"

Minh Ngật nhủ nhủ mày, sửa lại cho đúng: "Không chỉ dốt, là vừa dốt vừa không cố gắng."

Minh Uyển cảm thấy mình cũng bị làm cho tức chết rồi: "Vậy anh biết chị ấy dốt mà còn gọi chị ấy lên bảng làm để khiến chị ấy mất mặt à?"

Minh Ngật nghĩ, suy nghĩ của mấy cô gái này, quả thực là không thể hiểu nổi.

Anh gọi Kiều Tích lên bảng làm bài tập, đương nhiên là muốn nhìn xem cô có phát hiện ra tài liệu bị sai không.

Kết quả là chẳng được việc gì, cô không động não suy nghĩ mà chép lại đáp án lên bảng mà còn nói lý nữa?

Lại còn mất mặt?

Minh Ngật hơi cười lạnh nói: "Biết xấu hổ sau đó sẽ dừng cảm lên."???

Minh Uyển quả thực không còn gì để nói nữa rồi, cô bé dùng ánh mắt như nhìn người bị bệnh thần kinh nhìn anh trai nhà mình, "Thứ cho em nói thẳng, em nghĩ anh có khả năng có bệnh đấy."

Nói xong liền cầm túi bánh ngọt vốn dĩ muốn đưa cho anh chạy đi luôn.

Bị người ta bỏ lại một mình, Minh Ngật suy tư 2 giây-----

Anh có bệnh sao?

Xin lỗi, anh không cảm thấy nhé.

Cùng lúc đó, trong KTX, Thịnh Từ Du đang vô cùng có lệ mà an ủi Kiều Tích----

"Không sao đâu, lần sau thi tốt là được rồi."

Chỉ là, Thịnh Từ Du rất không hiểu nổi những... suy nghĩ của mấy học bá này thế nên cô không thể nào an ủi được hẳn hoi rồi.

Thi không tốt sẽ khóc... Nếu như thế thì chẳng phải cô vĩnh viễn sẽ không làm được một tiểu công chúa vui vui vẻ vẻ sao?

Lâm Nhiễm Nhiễm ngồi một bên thật sự là không thể nghe nổi nữa rồi, nhin không được mở miệng nói: "Cậu là cậu, Kiều Tích là Kiều Tích, không nên so sánh cô ấy cùng cậu chứ?"

"Vây cũng được." Thịnh Từ Du gật đầu, cực kỳ thành thật mà nói, "Tớ thi kém nhất cũng được tận 32 điểm lận, chưa bao giờ được 9 điểm cả."

"Không không không, " Thịnh Từ Du rất nghiêm túc mà sửa lại lời nói của mình cho đúng, "Tích Tích nói là cô ấy chỉ làm được bài 9 điểm, vẫn chưa biết có làm đúng không mà... Cho nên là có khả năng còn không được đến 9 điểm đâu!"

Lời này vừa nói ra, Kiều Tích vốn chỉ gục xuống bàn sệt sệt vài cái trong nháy mắt liền "Oa" một tiếng khóc to lên.

Lâm Nhiễm Nhiễm chỉ làm thấy da đầu mình như bị kéo căng hết cỡ ra luôn rồi, ngay lập tức trừng mắt nhìn Thịnh Từ Du, "Cậu im miệng lại!"

Thịnh Từ Du vẫn không phục mà còn lẩm bẩm: "... Tớ cũng đâu có nói sai đâu."

Nhưng mà thấy Tích Tích khóc thương tâm quá, Thịnh Từ Du vẫn là không nhịn được vỗ vỗ đầu cô, "Đừng buồn quá, sữa da kếp (*) này cho cậu ăn đó... Tớ vốn là muốn giữ lại cho mình ăn."

(*) Sữa da kếp: Double skin milk-Sữa da kếp là món tráng miệng Quảng Đông được làm từ sữa, lòng trắng trứng và đường. Nó lần đầu tiên được phát minh ở Thuận Đức, Quảng Đông. Nó là sữa trứng mịn mượt giống như panna cotta, với hai lớp vỏ. Da đầu tiên được hình thành trong quá trình làm mát sữa lược và thứ hai khi làm mát sữa trứng đã nấu chín.

Kiều Tích hai mắt đầm lệ mông lung ngẩng đầu: "... Tớ sau này sẽ không đi học lớp Toán Olympic nữa."

"Hả?" Thịnh Từ Du hoảng sợ, "Tích Tích cậu không nên vì một lần đả kích này mà mất đi lòng tin.... Cậu xem tớ chịu đựng nhiều đả kích như vậy rồi mà vẫn có thể khỏe mạnh lớn lên a!"

Kiều Tích nhẹ nhàng lắc đầu, "Tớ nghiêm túc."

Lúc trước còn ở Tây Kinh không phải là cô chưa từng suy nghĩ đến sẽ đi theo con đường thi đua học tập này.

Nhưng mà nếu con đường này cô không đi được thì sao?

Cô biết mình không phải là một người có thiên phú.

Nếu như tham gia cuộc thi không lọt top trên thì sẽ không thể tiếp tục đi thi các cuộc thi cấp cao hơn nữa, cô cũng sẽ không có cơ hội được cử đi học.

Không có cơ hội được cử đi học, lại hoang phí mất thời gian học tập thi vào đại học, không thi nổi vào trường top đầu hơn nữa cô cũng không có đủ kinh phí để đi du học.

Đối với Kiều Tích mà nói, nếu lựa chọn con đường thi đua này, sau đó lại thất bại không đạt được thì lúc đó cô hoàn toàn không còn đường lui nữa rồi.

Trong lòng Kiều Tích rất rõ ràng, sau khi bỏ qua đời, cô đã mất đi quyền lợi được làm gì đó bốc đồng rồi.

Cô không dám mạo hiểm như vậy.

Thấy cô có thái độ kiên quyết như vậy, Lâm Nhiễm Nhiễm cũng đi tới vỗ vỗ vai cô an ủi: "Không đi thì không đi, trước tiên thả lỏng vài ngày cũng tốt mà. Dù sao bọn mình cũng mới lớp 10, sau này nếu cậu muốn học nữa thì cũng không phải quá muộn."

Trưa ngày hôm sau, lúc tan học, Kiều Tích đi đến phòng nghệ thuật phỏng vấn làm MC.

Thịnh Tử Du cũng lôi kéo Lâm Nhiễm Nhiễm cùng đi với cô.

Đến nơi Thịnh Tử Du không vào, cứ lăm la lăm lét canh giữ ngoài cửa, "Tớ ở đây chờ Giang Nhã Đồng kia tới!"

Lâm Nhiễm Nhiễm không hiểu, nghi hoặc nói: "Giang Nhã Đồng có nói cô ta muốn làm MC sao?"

"Chưa nói, tớ đoán thôi." Thịnh Tử Du vừa đảo dắc thăm dò vừa ranh ma mở miệng, "Cô ta luôn luôn xuất hiện trong phạm vi bán kính 10m quanh Kiều Tích để tranh giành danh tiếng, đồng thời cũng luôn luôn thất bại."

Kiều Tích: "..."

Lâm Nhiễm Nhiễm: "..."

Chỉ là, lần này Thịnh Tử Du lại đoán sai rồi.

Bởi vì đến khi Kiều Tích phỏng vấn xong cũng không thấy Giang Nhã Đồng xuất hiện.

Bình tĩnh mà xem xét thì, Kiều Tích chưa từng có bất cứ kinh nghiệm làm MC nào cả, bình thường cũng hướng nội nói ít, giáo viên nghệ thuật đối với cô cũng không hài lòng lắm.

Nhưng may mà hình tượng Kiều Tích rất tốt, một bữa tiệc tối nửa giờ, tổng cộng có 4 MC, 3 người khác đều là người thông minh, nhanh nhẹn nhanh miệng, cho dù có cho thêm một bình hoa vào thì cũng không sao.

Chờ Kiều Tích ra khỏi phòng phỏng vấn, Thịnh Tử Du liền lôi kéo cô và Lâm Nhiễm Nhiễm hỏa tốc chạy xuống căn tin----

"Chúng ta chạy nhanh lên một chút! Chậm một chút thì bạn học Giang sẽ không gặp được chúng ta đâu!"

Chỉ là, chờ đến khi 3 người chạy đến căn tin, Thịnh Tử Du rướn người rướn cổ nhìn quanh mấy vòng cũng không nhìn thấy bạn học Giang đâu cả, lúc này cực kỳ thất vọng thở dài một hơi.

Kiều Tích kéo áo Thịnh Tử Du: "Chúng ta ăn nhanh một chút nào, ăn xong trở về lớp còn có thể nghỉ ngơi một chút."

Đang nói, bên cạnh Kiều Tích đột nhiên truyền đến một tiếng "Cạch", một đĩa cơm được đặt trên mặt bàn.

Cô ngẩng đầu lên nhìn, sau đó nhận ra đó là Minh Ngật.

Kiều Tích vẫn nhớ đến chuyện hôm qua, trong lòng cũng vẫn còn rất ghét con người này.

Bởi vậy lúc này cô không hề mở miệng nói chuyện, làm như không nhìn thấy, quay đầu tiếp tục lặng lẽ ăn cơm.

Kiều Tích biết anh vẫn luôn đến căn tin muộn.

Vì là nghỉ hè nên nhà trường chỉ mở một căn tin, thế nhưng cô vẫn chưa từng gặp anh ở căn tin lần nào cả.

Sau đó trong một lần cùng Uyển Uyển nói chuyện, trong lúc vô tình Uyển Uyển có nói đến chuyện này-----

"Anh em không thích chỗ đông người, thế nên lần nào cũng chờ lúc căn tin sắp đóng cửa mới đến ăn."

Lúc đó Kiều Tích rất kinh ngạc, dù sao thì thức ăn trong căn tin cũng không được ngon lắm.. Đợi đến khi sắp đóng cửa thì lại càng chẳng có gì có thể ăn được, toàn cơm thừa canh cặn, mùi vị thật sự không thể tưởng tượng được.

Uyển Uyển liếc mắt liền nhận ra suy nghĩ trong đầu cô, ngay lập tức liền nhả ra một câu----

"Anh ấy không kén chọn, ăn no là được, cùng gia súc giống hệt nhau luôn."

Suy nghĩ một chút, Kiều Tích liền không nhịn được mà lén lút liếc mắt nhìn sang đĩa cơm của người bên cạnh, phát hiện ra bên trong quả nhiên là một phần lớn thịt, một phần lớn rau và một phần lớn cơm tẻ.

... Quả nhiên cùng con gì đó giống nhau.

Thịnh Tử Du ngồi một bên cười híp mắt chào hỏi anh: "Anh họ à, hiện tại mới ăn sao."

Minh Ngật rất nghiêm túc sửa lại lời nói của cô ấy: "Đừng gọi anh là anh họ."

Anh vừa nói vừa liếc nhìn Kiều Tích ngồi bên cạnh, "Ở đây chỉ có một người là em họ anh thôi."

Nghe thấy câu này, Kiều Tích cũng vẫn như trước không thèm để ý đến anh, chỉ là hơi dừng đùa, không nặng không nhẹ "À" một tiếng.

Tiếng "À" này vào trong tai Minh Ngật lại vô cùng chói tai.

Anh quay đầu nhìn đồ mít ướt bên cạnh.

Kỳ kỳ quái quái, cũng không biết là ai chiều chuộng thành cái tính này.

Đương nhiên, không nghĩ tới Minh Ngật cư nhiên không cho mình mặt mũi, Thịnh Tử Du nhướn mày, vô cùng mất hứng.

Vốn Thịnh Tử Du còn muốn làm bộ không phát hiện ra, thế nhưng lúc này liền quyết định công khai việc làm lén lút của Minh Ngật ra ngoài ánh sáng----

"Anh họ à, anh không phải là đã ăn rồi sao? Em vừa thấy anh đi đặt đĩa ở chỗ rửa mà, tại sao lại ăn lại một lần nữa vậy?"

Minh Ngật sững sốt, trên mặt lập tức nổi lên vài phần lúng túng.

Ngày thường anh hay ăn muộn, hôm nay là đặc biệt vì đồ mít ướt nên mới đi ăn sớm.

Chỉ là anh nhìn trái nhìn phải cũng không nhìn thấy đồ mít ướt, vì vậy nên chỉ có thể đi ăn trước.

Vừa rồi thật vất vả mới trông thấy mấy người các cô, đã qua nửa ngày, anh muốn nhìn đồ mít ướt một chút xem cô có biết sai không, cho nên mới gọi thêm một phần cơm nữa ngồi xuống đây.

Đương nhiên, có thể thấy rằng, đồ mít ướt dường như vẫn không hề nhận thức được sai lầm của mình.

Minh Ngật nhìn về phía Thịnh Tử Du ngồi đối diện, giọng nói rất thông dong: "Vừa rồi ăn không no."

"À à." Thịnh Tử Du cố nén cười, "Vậy anh cứ từ từ ăn nhé."

4 người im lặng không nói chuyện ăn cơm được một lúc, Lâm Nhiễm Nhiễm nhìn thấy Kiều Tích đang gấp cà rốt bỏ ra ngoài, tò mò hỏi cô: "Tích Tích, em không ăn cà rốt sao?"

Kiều Tích ngẩn người, sau đó giải thích: "Bởi vì khi tớ còn bé bố tớ luôn bắt tớ ăn thế nên tớ rất ghét nó."

Không đợi Lâm Nhiễm Nhiễm trả lời, Minh Ngật ngồi bên cạnh đột nhiên lên tiếng: "Hóa ra là thế."

Chẳng hiểu sao anh đột nhiên lại nói câu đó, hai người còn lại đều tò mò nhìn về phía anh.

Chỉ có Kiều Tích vừa nghe thấy giọng của anh liền lặng lẽ cúi đầu xuống gắp hạt cơm trước mặt, tuyệt đối không muốn để ý đến anh, ngay cả ánh mắt không muốn nhìn.

Dừng vài giây, Minh Ngật giải thích: "Không có âm mũi."

Kiều Tích nhanh chóng hiểu ra vấn đề: Anh là đang nói tiếng phổ thông của cô không chuẩn!

Trong lúc nhất thời, Kiều Tích chỉ cảm thấy vừa thẹn vừa giận, cô ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh: "Không cần anh lo!"

Minh Ngật cảm thấy thái độ của đồ mít ướt rất không đoan chính, lúc này liền bắt mắt nhử nhử mày, "Nếu như em làm MC thì tiếng phổ thông chính là kiến thức cơ bản, làm sao có thể tùy tiện tiện tiện ứng phó qua loa được?"

Kiều Tích thờ phỉ phò nhìn anh, bật thốt lên: "Sao anh lại đáng ghét như thế chứ?"

"Đáng ghét," Minh Ngật lần nữa cau mày lại chỉnh sửa cho cô, "Vẫn không có âm giọng mũi,"

Vốn dĩ Kiều Tích thiếu chút nữa bị chọc cho tức phát khóc, lúc này tâm trạng liền trực tiếp vỡ nát ra, lập tức đứng bật dậy, đập mạnh đôi đũa xuống bàn, bước ra khỏi bàn ăn trực tiếp rời đi, để lại hai người Thịnh Tử Du và Lâm Nhiễm Nhiễm hai mặt ngơ ngác nhìn nhau.

"..."

"..."

Thịnh Tử Du buông cái đùi gà đang gắp dở xuống, bắt đầu khiển trách anh: "Anh họ à, tuy rằng anh nói có vẻ rất có lý, thế nhưng em cũng cảm thấy anh thật sự rất đáng ghét."

Lâm Nhiễm Nhiễm từ trước đến nay vẫn luôn tốt tính lúc này cũng rất không đồng ý mà nhìn Minh Ngật, "Minh sư huynh, không thể nói thế với con gái đâu."

Minh Ngật rất khó hiểu nhìn hai người ngồi đối diện, "Anh nói cho cô ấy thì lần sau cô ấy sẽ không mắc phải nữa."

Lâm Nhiễm Nhiễm lắc đầu, "Thế nhưng tiếng phở thông của Tích Tích rất tốt, lỗi anh vừa nói nếu không lắng nghe kỹ sẽ không nhận ra đâu."

"Đúng đó." Thịnh Tử Du phụ họa thêm, "Anh cho là anh không có lỗi khẩu âm sao? Nếu như tiếng Tứ Xuyên là tiếng phở thông thì anh cũng sẽ có khẩu âm đấy!"

Minh Ngật trầm mặc một lúc lâu, sau đó đứng lên rời khỏi bàn ăn.

Nhiều người như vậy nói anh sai?

Vậy thì anh sẽ giả bộ biết sai một chút vậy.

Anh đã tra được thời khóa biểu của cô, biết được tiết 1 buổi chiều của cô là tiết tiếng Pháp. Anh theo đó đi tìm, quả nhiên tìm được Kiều Tích ở lớp học đa truyền thông.

Tiểu cô nương nhà anh vẫn còn rất biết điều, giữa trưa, trong phòng học không có ai hết, cô liền một mình rời ghế đến góc phòng ngồi học từ mới.

Chỉ là, có một vấn đề, đó chính là... Chuyện trước mặt là Minh Ngật phát hiện ra mình còn chưa có chuẩn bị lời nói áy náy ân hận.

Dù sao thì anh căn bản không có sai, thế nên thật sự không làm bộ được mà.

Kiểm tra bài tập của tiểu cô nương nhà anh, sửa cho cô nói đúng tiếng phở thông... Rốt cuộc là có lỗi gì chứ?

Nếu như cái này cũng tính là lỗi, vậy thì anh chỉ có thể lại mắc thêm một lỗi nữa vậy.

Bất quá, vừa ăn xong tận hai phần cơm, Minh Ngật lúc này rốt cuộc cũng cảm thấy có chút đầy bụng.

Một tay anh xoa xoa bụng, miệng không rảnh rồi mà nói: "Con một sách họ Hàn ngày hôm nay không quán quít lấy em à?"

Kiều Tích không nhin được mà mĩa mai đáp trả lại: "Bạn học Giang ngày hôm nay cũng không tìm anh thảo luận bài tập."

Nghe được 3 chữ "Bạn học Giang", Minh Ngật không khỏi nhú nhú mày, "Liên quan gì đến cô ta."

Đương nhiên, lời này vào trong tai Kiều Tích lại giống như là anh đang khản trương.

Cảm thấy anh che chở cho Giang Nhã Đồng như vậy, cô nói một câu thôi cũng không được, trong lúc nhất thời Kiều Tích cắn chặt môi, không nói gì thêm nữa.

Thấy cô không nói tiếng nào nữa, Minh Ngật lại bắt đầu mở miệng kiếm chuyện để nói: "... Quê em có chỗ nào có thể thăm thú ngắm cảnh không?"

Kiều Tích nhìn chăm chú sách tiếng Pháp trước mặt, tức giận nói: "Thâm sơn cùng cốc, không có chỗ nào cả."

Minh Ngật: "..."

Lúc trước anh nghĩ đồ mít ướt này là gan hình như càng lúc càng lớn, hiện tại xem ra, đó không phải là ảo giác đâu.

Mà Kiều Tích, tuy rằng ngoài miệng thì rất cứng thế nhưng trong lòng vẫn còn lại vài phần tiềm thức cho rằng đại ma vương rất kinh khủng, bởi vì nên cô lập tức len lén nhìn anh một cái.

Chỉ là mới liếc mắt một cái thế thôi nhưng Kiều Tích lại phát hiện ra tay anh đang đặt trên chỗ dạ dày, lông mày hơi nhíu lại, trông không có thoải mái.

Nhớ tới vừa nãy anh ăn tận hai phần cơm lớn, Kiều Tích thoáng cái liền hiểu ra, ngay lập tức lo lắng mở miệng: "Anh cho phải là ăn no quá rồi không?"

Minh Ngật càng nhíu chặt lông mày hơn nữa, giọng nói lạnh như băng: "Em lặp lại lần nữa?"

Đồ mít ướt bây giờ còn dám chế giễu anh?

Đứa bé không bình thường mà, hơn phân nửa là được nuông chiều thành quen rồi, phải đánh cho một trận mới được.

Kiều Tích tức giận đẩy anh một cái, "Đi bệnh viện!"

Minh Ngật cuối cùng cũng phát hiện ra, hóa ra là mình hiểu nhầm ý tứ của đồ mít ướt.

Trong lúc nhất thời, anh lại cảm thấy mất mặt, không nhịn được mở miệng cãi lại: "Quá gì mà quá? Lượng cơm kia vừa vặn... "

"Anh tiếp tục bịa đi!" Kiều Tích bỗng đứng đứng lên, trong giọng nói còn mang theo một chút tức giận, "Gia súc cũng không có ăn nhiều như vậy đâu!"

Đương nhiên, trạm y tế của trường trung học phụ thuộc không tiếp nhận trường hợp ăn quá no, thế mà lại có một đôi vì ăn quá no đến đây.

Thầy giáo phòng y tế vừa nhìn thấy cặp đôi này liền nhanh chóng đuổi đi-----

"Trong này không còn thuốc đâu, hai em ra hiệu thuốc bên ngoài mua một hộp thuốc tiêu hóa mà uống đi."

Kiều Tích: "..."

Minh Ngật: "..."

Đương nhiên, Minh Ngật cũng cảm thấy rằng, hai phần ăn hôm nay, thật sự là có chút thua thiệt rồi.

Không những không thể khiến đồ mít ướt nhận ra sai lầm của mình mà ngược lại lại để cho cô nắm được nhược điểm của anh.

Kiều Tích quả thực không biết người này thông minh hay là ngu ngốc nữa, tức giận đến mức dậm chân tại chỗ mấy cái, "Anh ăn không vô còn muốn cứng rắn ăn thêm làm gì hả?!"

Minh Ngật không nói chuyện, mặt không biểu cảm, chẳng biết đang suy nghĩ điều gì.

May là bên ngoài cửa Đông của trường có một hiệu thuốc nhỏ, hai người chỉ cần đi bộ 5 phút đã tới nơi.

Một nam một nữ học sinh trung học, vào một buổi trưa vắng vẻ không người cùng nhau đi tới hiệu thuốc...

Cô chủ hiệu thuốc nhất thời mơ màng tưởng tượng xa xăm trong đầu, cũng không có ra sức đẩy mạnh tiêu thụ cho hiệu thuốc.

Kiều Tích cũng rất xấu hổ, cô kéo Minh Ngật cùng đi vào trong, sau đó hoa tay mua chân nói làm bầm: "Thuốc đó ở đâu ạ?"

Minh Ngật mơ màng một hồi, lúc này rốt cuộc cũng nhận ra vấn đề: "Anh cùng cô ta nói chuyện, em không vui?"

Kiều Tích: "..."

Minh Ngật suy nghĩ một chút, cảm thấy tiểu cô nương nhà anh tức giận có chút khó hiểu, chỉ là...

Cũng rất được.

"Sau này ngoài những gì liên quan đến Toán Olympic thì anh sẽ không cùng cô ta nói chuyện."

Dù sao thì anh vốn cũng không thích nói chuyện cùng Giang Nhã Đồng.

Kiều Tích: "..."

Thấy tiểu cô nương nhà anh vẫn không nói chuyện, Minh Ngật nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Chỉ là cái nhìn này, khiến Minh Ngật nhìn thấy-----

Ngay lúc này, Kiều Tích, đang cùng Đỗ chủ nhiệm đứng ở quầy bày đầy "Mu Fulang" (*), "Yuting" (**), hai mặt nhìn nhau.

(*) (**): hai tên thuốc tránh thai và tránh thai khẩn cấp ở bên Trung đó:v.v

Tiểu Vũ: Chúc mừng 74 năm ngày thành lập Quân đội nhân dân Việt Nam 22/12/1944 - 22/12/2018

Chúc mọi người buổi tối vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Trong hiệu thuốc nhất thời yên tĩnh không một tiếng động.

Minh Ngật lúc đầu vẫn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, chỉ là bản năng không muốn bị người khác phát hiện ra chuyện ngu xuẩn của mình là ăn quá no đến mức phải ra hiệu thuốc mua thuốc tiêu hóa.

Vì thế nên anh liền mở miệng tranh nói chuyện trước: "Em chào cô, bọn em tùy tiện đi dạo một chút."

Nói xong liền kéo Kiều Tích, xoay người muốn đi.

Cô Đỗ sắc mặt thay đổi liên tục, "Đứng lại cho cô!"

Kiều Tích nhanh chóng rút tay mình ra khỏi tay Minh Ngật, gương mặt đã đỏ bừng lên như một trái cà chua lớn rồi.

Cô quả thực là khóc không ra nước mắt mà, lấp ba lấp bấp mở miệng giải thích: "Cô ơi, là anh ấy ăn-----"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, không đợi Kiều Tích đem từ "No quá" nói ra khỏi miệng, Minh Ngật đã chân tay nhanh nhẹn che miệng cô lại.

Nét mặt Minh Ngật vẫn là hết sức bình tĩnh, luôn duy trì được bộ dạng lãnh đạm thường ngày: "Đã nói là tùy tiện đi dạo rồi."

Nói xong liền kéo Kiều Tích muốn đi ra ngoài lần thứ hai.

Cô Đỗ lúc này đã hoàn toàn bốc lửa, lập tức liền quát lên một tiếng, "Em buông tay cho cô", sau đó liền đem Kiều Tích đang được Minh Ngật nắm tay kéo lại về phía mình.

Cô chỉ chỉ Minh Ngật, rất là nổi giận: "Em đứng đó đừng nhúc nhích!"

Nói xong liền kéo Kiều Tích đi sang một bên.

Bị quát như vậy, Minh Ngật cũng sững sốt vài giây.

Ngày hôm nay làm sao vậy, thế nào mà hết một người lại một người... Minh Ngật phiền não xoay người dự định đi ra ngoài xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Và ngay trong khoảnh khắc quay người lại, một dòng chữ "Tránh thai khẩn cấp" to đùng được dán trên kệ tủ đập vào mắt Minh Ngật.

Cô Đỗ cố gắng dùng hết sự dịu dàng chân thành của mình nói chuyện với Kiều Tích-----

"Kiều Tích, em đừng sợ, em cứ nói với cô đi, có phải là cậu ta bắt ép em không? Em yên tâm, ở đây chỉ có hai chúng ta, em cứ việc nói!"

Kiều Tích quả thực là muốn khóc cũng không được mà: "Cô ơi, không phải như thế đâu...."

Cô Đỗ ngăn người, "Là em tự nguyện?"

Vừa nói xong, chính cô cũng phát hiện ra suy đoán này rất có lý.

Hai người trẻ tuổi đứng chung một chỗ thực ra trông vô cùng xứng đôi đẹp mắt, không không không..

Cô Đỗ nỗ lực quăng loại suy nghĩ đáng xấu hổ đang hiện ra trong đầu mình đi, đây là phạm tội đó!

Cô Đỗ lại một lần nữa làm giọng nói của mình trở nên chân thành nghiêm túc: "Dù cho em tự nguyện cũng không được! Với tuổi hiện nay của các em, một chút nhận thức cũng không có, bị con trai đồ ngọt hai ba câu là đã ngu ngốc tin tưởng rồi, em cứ nói với cô đi, có phải là-----"

Lời nói của cô Đỗ hơi ngừng lại, Kiều Tích cảm giác được cặp sách phía sau lưng mình bị ai đó dùng lực kéo.

Cô quay đầu nhìn, đứng ở phía sau chính là Minh Ngật.

Minh Ngật kéo cô gái nhỏ đến bên cạnh mình, sau đó liền đưa ví tiền của mình cho cô, đưa tay chỉ cửa hàng tiện lợi cách đó không xa, "Đi mua giúp anh chai nước."

Hả?

Kiều Tích nhìn anh, lại nhìn cô Đỗ trước mặt, ngo ngắc nói: "Thế nhưng-----"

"Anh khát nước." Minh Ngật cắt đứt lời nói của cô, giọng điệu thúc giục cô, "Đi nhanh đi."

"À..." Kiều Tích đáp ứng một tiếng, sau đó cẩn thận đi từng bước đến cửa hàng tiện lợi.

Chờ thấy Kiều Tích đi xa rồi, Minh Ngật mới giải thích cùng cô Đỗ: "Thưa cô, Kiều Tích là em họ của em."

Lời vừa nói ra, cô Đỗ tròn to hai mắt, kinh ngạc đến mức ngay cả một tiếng cũng không nói ra được, về mặt lúc này mang đầy vẻ không thể tin tưởng, "Vậy mà còn..."

Minh Ngật giơ một tay lên che trán, sau đó quay sang một bên, liên tục hít vào thở ra vài lần, "... Em có chút cảm nắng, thế nên bảo cô ấy cùng em đi mua thuốc."

"Bị cảm nắng?" Cô Đỗ nghi ngờ nhìn Minh Ngật trước mặt, "Cô thấy em thoát nhìn không hề giống bị cảm nắng đâu, em gạt cô à?"

Minh Ngật nhún nhún vai, "Cô nếu như không tin tưởng em thì em cũng không biết nói thế nào nữa."

Cô Đỗ: "..."

Cô nhủ mày một hồi: "Vừa rồi Kiều Tích muốn nói gì đó sao em lại không cho con bé nói? Nếu như thật sự là mua thuốc cảm nắng thì em chột dạ cái gì?"

Minh Ngật: "Em không chột dạ."

Cô Đỗ cười nhạt: "Em còn che miệng con bé, đấy không phải chột dạ thì là cái gì?"

Minh Ngật lại quay mặt sang một bên, giọng nói rất không kiên nhẫn, "Nếu cô không tin em thì em cũng không nói được gì nữa."

"Em không nói thật đúng không?" Cô Đỗ nói chuyện với anh một lúc mà tích được một bụng lửa giận, lúc này liền trung ra vẻ mặt ghét bỏ nói, "Được rồi, vậy chờ cô hỏi qua Kiều Tích trước rồi sẽ lại đến xử lý em!"

Minh Ngật nhíu nhíu mày, vươn cánh tay ngăn cản cô Đỗ đang muốn xoay người đi tìm Kiều Tích hỏi chuyện, tâm trạng anh thoát nhìn rất không tốt, giọng nói lại càng không được tốt hơn---

"Cô ấy thì biết cái gì chứ? Đừng hỏi cô ấy."

Cô gái nhỏ nhà anh mới bao lớn chứ?

Vẫn còn đang ở độ tuổi không hiểu biết nhiều, mang loại chuyện này đi hỏi cô, cô Đỗ này rốt cuộc là suy nghĩ thế nào vậy? Trong người không có kiến thức à?

Cô Đỗ ngẩn ngơ, một giây sau liền hướng về phía sau đầu Minh Ngật gõ một cái, "Thế sao em không nói với cô hả?"

Lại qua vài giây, cô Đỗ rốt cuộc cũng dè nén lại tâm tình của mình: "Em nói thật với cô nhanh, hai người các em rốt cuộc đến tiệm thuốc làm gì?"

Minh Ngật: "..."

Cô Đỗ: "Nói!"

Minh Ngật không chịu được mà nghiêng mặt sang một bên, nhìn cả buổi trời cuối cùng vẫn bất đắc dĩ mà mở miệng nói ra---

"Ăn no quá, đến mua thuốc tiêu hóa... Mới vừa từ trạm y tế ra, không tin cô đi hỏi xem."

"Thật không?" Cô Đỗ vẫn có chút không tin, thế nhưng cô nhìn Minh Ngật một hồi lại cảm thấy bộ dáng của anh không giống giả vờ, "Thật sự ăn no quá sao lại không nói sớm chứ, em mang gánh nặng thần tượng nặng lắm đúng không?"

Người mua hàng trong cửa hàng tiện lợi này có chút đông, Kiều Tích lấy từ trong tủ lạnh một chai nước, sau đó đi ra xếp sau đội ngũ xếp hàng phía trước đội thanh toán.

Đợi vài phút, những người trước mặt thanh toán xong rồi đi, Kiều Tích tiến lên đem chai nước cầm trong tay đặt lên quầy, "Một chai nước."

Lời chưa dứt đã nghe thấy một tiếng "Ba", một chai sữa từ trên trời rơi xuống cạnh chai nước, giọng nói của Minh Ngật vang lên: "Thanh toán chung luôn."

Nhìn thấy anh, Kiều Tích có chút bất ngờ, "A.... cô giáo đâu?"

Minh Ngật chỉ chỉ quầy thu ngân, nhắc nhở cô: "Trả tiền."

"À à." Kiều Tích nhanh chóng phản ứng, móc ví tiền ra.

Nhìn bao bì dễ thương bên ngoài chai sữa, Kiều Tích không nhịn được thăm nghĩ-----

Người lớn như vậy rồi mà vẫn thích uống sữa của trẻ con a.

Cất tiền được trả lại xong, Kiều Tích xoay người, đưa ví tiền và chai nước cho Minh Ngật.

Minh Ngật đã cầm chai sữa vừa mua mở nắp ra, sau đó đưa cho cô.

Kiều Tích: "???"

Thấy cô chậm chạp không cầm lấy, Minh Ngật trực tiếp đưa chai sữa lên miệng cô, "Uống đi."

"... Em tự uống được." Kiều Tích lặng lẽ nhận lấy chai sữa.

Đi ra khỏi cửa hàng tiện lợi, Kiều Tích nhìn trái nhìn phải cũng không nhìn thấy cô Đỗ, trong lòng khó tránh khỏi có chút bất an.

Cô len lén nhìn Minh Ngật, thấy anh cũng không hề có ý muốn giải thích với cô, nhìn nửa ngày, vẫn là không nhịn được mở miệng hỏi trước: "Vừa nãy... anh và cô Đỗ... nói cái gì đó?"

Dòng chữ to đùng "Thuốc tránh thai khẩn cấp" ở ghi trên quầy hàng... Chỉ cần nghĩ lại một chút thôi cũng khiến Kiều Tích hít thở không thông.

Nghĩ đến đây, Kiều Tích có chút lo lắng, không nhịn được lại hỏi thêm một lần nữa: "Hai người nói cái gì đó?"

Cũng không biết anh có giải thích rõ ràng hay không nữa.

Minh Ngật nhú nhú mày, "Trẻ con hỏi nhiều thế làm gì."

Sự việc ngày hôm nay coi như qua đi, chẳng lẽ còn bắt anh phải giải thích với cô gái nhỏ này thuốc tránh thai khẩn cấp có ý nghĩa gì hay sao?

Chỉ là chuyện này cũng không hoàn toàn có thể cho qua đi được.

Cô Đỗ vẫn có chút không yên lòng, nhìn Minh Ngật có chút hoài nghi, hoài nghi anh là một người có khả năng hại đời em họ mình, thế nên bảo anh ngày mai mời người nhà đến trường học gặp mặt nói chuyện với mình.

Đương nhiên là loại chuyện nhỏ này Minh Ngật sẽ không thông báo cho Kiều Tích.

Tuy rằng đây là lần đầu tiên Minh Ngật bị mời phụ huynh đến trường, nhưng anh lại rất bình tĩnh đáp ứng với yêu cầu đó của cô giáo, sau đó liền không chút hoảng hốt mà mời ông nội mình đến trường vào ngày hôm sau.

Ông nội Minh trước khi về hưu là một giáo sư của trường quân y, mấy năm về hưu cũng không hề nhận lời mời tham gia các buổi hội thảo mà suốt ngày ở nhà chăm sóc hoa cỏ, cứ 3-5 ngày lại cùng mấy người bạn già đánh bài câu cá, ngày ngày đều trải qua vô cùng vui vẻ.

Ông nội Minh thích nhất là nghe ngóng thăm dò những chuyện của thằng cháu lớn này thế nên ông hiểu rất rõ ràng, với cái tính tình của thằng cháu ông thì cả kẻ nếu có thích cô gái nào đó thì cũng sẽ bị con gái nhà người ta đập chết thôi, không đập chết thì chính là con gái nhà người ta quá nhân từ rồi, thế nên làm sao có chuyện thằng này lại đi yêu sớm được.

Mẹ Minh Ngật lại còn suốt ngày hết phòng đông lại phòng tây, cái này hoàn toàn là không cần thiết mà.

Với cái loại tính cách này của thằng cháu lớn nhà ông, trước 30 tuổi có thể dặt tay con gái nhà người ta thì mới miễn cưỡng gọi là yêu sớm nhé.

Ông nội Minh làm gì có sóng to gió lớn nào chưa thấy qua, hơn nữa lại biết cháu nội mình chắc chắn không thể làm loại chuyện hoang đường đấy, thế nên nhanh chóng nói vài ba câu đã xóa sạch những nghi ngờ của cô Đỗ-----

"Đứa nhỏ kia thật sự là em họ của nó, từ nhỏ cùng nhau lớn lên."

Đến khi ra khỏi phòng làm việc của giáo viên, ông nội Minh vẫn tràn đầy hăng hái: "Trước kia có nghe bố mẹ cháu nói nhà đầu Tiểu Kiều tới, vẫn chưa đi gặp cô bé được lần nào. Lúc con bé còn nhỏ ông còn từng ôm nó nhé, cũng không biết bây giờ lớn thành thế nào nữa, cháu dẫn ông đi nhìn con bé một cái đi."

Minh Ngật nghiêng mặt, họ nhẹ một tiếng, trong giọng nói khó có được vài phần mất tự nhiên: "Chỉ bình thường thôi... Có cái gì hay mà nhìn đâu."

Ông nội Minh vốn dĩ còn nghiêm túc gương mẫu đi đằng trước, nghe thấy lời này liền xoay đầu lại nhìn cháu nội nhà mình.

"Cháu khi bé còn từng hôn người ta rồi đấy... Chính là lúc bố con bé xảy ra chuyện không may ấy, ông và mẹ cháu mang theo cháu đến bệnh viện thăm người, kết quả là vừa nhìn thấy con bé nằm trong xe đẩy liền nhào tới hôn người ta, mẹ cháu lỗi cháu lại cháu còn không chịu buông đầu... Quên hết rồi?"

Mặt Minh Ngật hết xanh lại trắng, nín nửa ngày, cuối cùng chỉ xuất ra được một câu: "... Nói vớ vẩn!"

"Cháu không thừa nhận à?" Nhìn bộ dạng thẹn quá hóa giận của cháu trai, ông nội Minh cười híp mắt nói, "Đi thôi, ông đây muốn đi hỏi nha đầu Tiểu Kiều một chút, xem con bé có còn nhớ hay không."

"Ông!" Minh Ngật có vài phần nóng nảy, lập tức đi đến chắn trước mặt ông nội nhà mình, "... Ông đừng nói linh tinh trước mặt cô ấy."

Buổi chiều, có lớp nghe tiếng Pháp Kiều Tích phải học.

Khi còn học ở Tây Kinh cô đã biết đây là một kỹ năng rất quan trọng thế nên cô luôn luôn tập trung vào mỗi bài nghe, chỉ là sau khi đến trường trung học, có quá nhiều sự lựa chọn mới và hấp dẫn thế nên đương nhiên cô cũng phải học cách lựa chọn.

Buổi chiều cũng là lúc mà 4 MC lần đầu gặp nhau, 3 người kia có khả năng đã quen biết với nhau từ trước rồi bởi thế nên lần gặp mặt đối với Kiều Tích rất quan trọng, cô không có lý do gì để vắng mặt được. Nghe tiếng Pháp có thể học bù lại sau nên Kiều Tích đương nhiên sẽ chọn bỏ lớp tiếng Pháp để đến họp với 3 MC còn lại kia.

Chỉ là khi Kiều Tích đến nơi mới phát hiện ra, sự việc cũng không giống toàn bộ như cô dự đoán. Trong 3 MC thì có 2 người là được tuyển chọn từ trường khác trong khu vực, chỉ có một người là học sinh của trường Trung học phụ thuộc.

Cũng may là mấy người này cũng không có quen thân nhau từ trước, Kiều Tích bị kẹt ở giữa cũng sẽ không có quá lạc loài.

Nữ sinh cùng trường với cô tên là Quý Dung Dung, vừa nhìn thấy Kiều Tích liền rất hào hứng nhiệt tình cùng cô nói chuyện: "Tớ nghe nói cậu là em họ của Minh sư huynh, vậy cậu chắc chắn là không giống với Nhan Hạ rồi."

Kiều Tích ngẩn người: "Nhan... Hạ?"

Cô ở Minh gia lâu như vậy rồi, cũng chưa nghe qua cái tên này.

"Cậu không biết cô ấy sao?" Quý Dung Dung có vài phần kinh ngạc, "Cô ấy trước đây vẫn luôn ở tại Minh gia mà."

Thấy cô không nói lời nào, Quý Dung Dung liền vui vẻ giải thích: "Bố cô ấy vốn là người lái xe cho bố Minh sư huynh, sau đó không may gặp tai nạn xe cộ qua đời, nhà Minh sư huynh liền nhận nuôi cô ấy."

"... À." Kiều Tích lên tiếng, "Tớ cũng không biết cô ấy lắm."

"Bọn họ chưa từng nhắc đến với cậu sao?" Quý Dung Dung có chút nghi hoặc hỏi, "Nhà Minh sư huynh đối xử với cô ấy rất tốt, năm ngoái còn cho cô ấy đi Anh du học đó."

Chẳng biết tại sao, cả nửa buổi chiều Kiều Tích đều bị cái người tên "Nhan Hạ" trong miệng Quý Dung Dung làm cho tâm thần không yên, lúc khóp lòi với mọi người còn bị sai vài lần.

May mà tất cả mọi người đều vô cùng quan tâm chiều cô cô, sôi nổi nói-----

"Không sao, tập nhiều là quen thôi mà."

"Đúng đó, lần đầu tiên tớ làm MC còn không giỏi được như cậu đâu."

Nhưng bất kể mọi người có an ủi thế nào thì Kiều Tích cũng biết mình là người kéo chân bọn họ, cô cảm thấy cực kỳ hổ thẹn và lo lắng.

Thu dọn xong mọi thứ, điện thoại di động trong cặp sách của cô rung lên.

Nhờ lần trước Minh Ngật xin kết bạn với cô mà mãi cô không đồng ý khiến anh tức giận thế nên sau lần đó cô đã tập thành thói quen đúng giờ kiểm tra các loại tin nhắn trên Wechat.

Kiều Tích mở Wechat, có một yêu cầu thêm bạn mới.

Cô mở trang cá nhân của người đó ra xem, ảnh đại diện của người đó là một nhân vật phim hoạt hình, sống tại thành phố York ở Anh, ID là été.

Đây là một từ tiếng Pháp, cũng là một từ mới mà Kiều Tích mới học qua không lâu.

été, có nghĩa là mùa hạ.

Kiều Tích không do dự nhiều, gần như trực tiếp đồng ý lời kết bạn của đối phương.

Tiểu Vũ:

Có ai nhận ra điều gì không? Nhan Hạ với chị Tiểu Hạ lần trước có phải một người không? Vì sao mà Minh gia lại cho Nhan Hạ đi Anh du học? é té này có phải Nhan Hạ hay không? À đừng hỏi t nè, vì t cũng edit trước nào đọc chương đầy thôi!!!!!! Lại một mùa đăng kí tín chỉ đến, mệt mỏi quá đi. T vẫn chưa đăng kí được:(:(

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Đối phương đang online, Kiều Tích vừa đồng ý lời mời kết bạn của cô ấy, cô ấy đã nhanh chóng nhấn một tin nhắn đến ----

"Chào Tiểu Kiều [mặt cười] [mặt cười] [mặt cười] "

Kiều Tích ngẩn người, sau đó gõ xuống 3 chữ "Bạn là ai?", cô còn đang suy nghĩ xem là chỉ gửi 3 chữ như thế có phải là không được lễ phép không thì rất nhanh sau đó, đối phương lại gửi tới một tin nhắn nữa----

"Tớ là Nhan Hạ, trước kia được bố nuôi mẹ nuôi chiều cổ, đã ở Minh gia một thời gian. Tớ nghe A Ngật nói trong nhà có một em gái nhỏ mới đến, thế nên đã mặt dày xin kết bạn Wechat với cậu."

Quả nhiên, ID é té có nghĩa là mùa hạ này, chính là Nhan Hạ mà Quý Dung Dung vừa nhắc đến.

Nhìn tin nhắn đối phương gửi tới có chữ "Bố nuôi mẹ nuôi", qua một lúc lâu Kiều Tích mới nhận ra được, "Bố nuôi mẹ nuôi" trong lời cô ấy chính là bác Minh và bác gái Chúc.

Kiều Tích suy nghĩ một chút, chỉ đơn giản gửi lại hai chữ "Xin chào."

So với Kiều Tích thì đối phương có tính cách rất cởi mở, cực kỳ hay nói, thoắt chốc thôi mà điện thoại Kiều Tích đã rung liên tục rồi----

"A Ngật chưa từng nhắc về tớ với cậu đúng không? Anh ấy chính là như vậy đó, đối với người ngoài luôn luôn không nói gì cả."

"Nhưng mà anh ấy có nói về cậu với tớ đấy, nói cậu hát rất hay, với tính cách của anh ấy thì rất ít khi khen người khác đó."

"Thoạt nhìn A Ngật có vẻ rất khó tiếp xúc, thế nhưng qua một thời gian nữa anh ấy cũng sẽ xem cậu như là em gái mình thôi."

Kiều Tích vốn dĩ là người ít nói ít giao tiếp, lúc này đối phương lại như súng liên thanh gửi tin nhắn tới liên tiếp, Kiều Tích cảm điện thoại, nhất thời trầm mặc xuống.

Anh ấy cũng sẽ xem cậu như em gái mình... Từ "Cũng" này, theo ý Nhan Hạ thì phải chăng lúc trước cô ấy cũng được Minh Ngật xem là em gái sao?

Thế nhưng, Kiều Tích lặng lẽ suy nghĩ, Nhan Hạ nói với cô những lời này, làm gì có câu nào là đứng trên lập trường em gái có thể nói ra được chứ?

Thấy cô một lúc lâu không nhắn lại, đối phương có lẽ cũng ý thức được có điểm không thích hợp.

Một lúc sau, Nhan Hạ gửi tới một icon con mèo nhỏ quần đầu, "Có phải tớ nói hơi nhiều không.. "

Kiều Tích lấy lại tinh thần, ngón tay gõ nhẹ trên màn hình điện thoại, gửi tin nhắn trả lời đối phương----

"Không có. Chỉ là tớ phải về nhà rồi, lần sau rảnh chúng ta lại nói chuyện sau nè."

Gửi xong tin nhắn này, Kiều Tích liền đem điện thoại cất vào trong cặp sách.

Hôm nay là thứ năm, theo lý thì Kiều Tích phải ở trường, nhưng lúc chiều bác gái Chúc gọi điện đến, nói là ông nội Minh ngày hôm nay tới nhà chính là muốn nhìn thấy Kiều Tích, thế nên dặn cô buổi tối nhớ về nhà ăn cơm.

Đề trường bói chờ đương nhiên là không lễ phép, vì vậy nên Kiều Tích thu dọn sách vở xong liền quyết định quay về KTX cất đồ rồi sẽ về nhà luôn.

Lúc cô về đến KTX thì thấy Thịnh Tử Du trong phòng, cô ấy vừa thay quần áo xong, có vẻ như muốn ra ngoài.

"Tích Tích về rồi à?" Vừa nhìn thấy cô, Thịnh Tử Du trực tiếp đưa tay kéo cô ra ngoài, "Đi ra đây một chút đi, chúng ta đi xem bóng rổ!"

"Cá nhỏ, tớ không đi cùng cậu được rồi." Kiều Tích nhanh chóng thoát ra khỏi móng vuốt của Thịnh Tử Du, giải thích, "Tớ phải về nhà ăn cơm, mọi người đều đang đợi tớ."

"Ồ?" Thịnh Tử Du nhướn mày, "Thế nhưng anh họ ở sân bóng rổ mà, nhà các cậu ăn cơm chẳng lẽ không chờ anh ấy sao?"

Kiều Tích ngẩn người, sau đó nhỏ giọng nói: "... Chuyện của anh ấy thì làm sao tớ biết được."

"Cứ đi đã! Dù sao thì cậu muốn ra khỏi trường cũng phải đi qua sân bóng rổ! Cậu ra đây rồi cùng anh họ về nhà luôn không phải là quá hợp lý hay sao?"

Thịnh Tử Du nhìn qua thì là một công chúa nhỏ xinh đẹp, nhưng mà sức lực của cô ấy thì cực kỳ mạnh, cô ấy vươn hai cánh tay khỏe mạnh ra tóm lấy Kiều Tích làm Kiều Tích không thể phản kháng được mà bị cô ấy một đường tha đi.

Kiều Tích bị lôi kéo khiến cả người nghiêng nghiêng ngã ngã, phải chạy bước nhỏ để theo kịp bước chân của Thịnh Tử Du.

Thịnh Tử Du cả người đều có vẻ hăng hái bùng bùng, dọc đường đi đều sôi nổi nói: "Tháng sau là cuộc thi bóng rổ cho các trường cấp 3 trong thành phố, ngày hôm nay đội bóng rổ trường mình hẹn với đội của trường thể thao huấn luyện thi đấu đấy!"

Kiều Tích ngẩn người, thi đấu bóng rổ cấp thành phố... Trường Trung học phụ thuộc coi trọng cuộc thi này thế cơ à?

Cô nhớ lúc mình còn học ở Tây Kinh, lúc ấy ở Tây Kinh cũng có cuộc thi bóng rổ cấp thành phố, nhưng Nhất Trung của Tây Kinh đều không đủ số lượng, ba năm thì có hai năm là bỏ quyền thi đấu.

Một đường bị lôi kéo Kiều Tích đến sân bóng rổ, Thịnh Tử Du siết chặt nắm tay, hùng tâm bùng bùng nói----

"Mục tiêu của chúng ta năm nay chính là đem trường thể thao đánh cho ngã ngựa, tiến vào vòng 4 đội mạnh nhất! Sau đó tiến tới đỉnh vinh quang!"

Trường thể thao thật ra là trường Trung học phụ thuộc đại học T.

Bởi vì trường đại học T là một trường nổi tiếng về các ngành kỹ thuật, lại rất coi trọng thể thao, hơn nữa cứ 5 người thì có 3 người hay hô vang khẩu hiệu "Vì Tổ quốc, phải khỏe mạnh để công tác 50 năm", thế nên mới được mọi người đặt cho biệt hiệu là "Trường thể thao".

Thịnh Tử Du vừa nói xong thì bên cạnh liền truyền đến một giọng nói lạnh lùng nhàn nhạt: "Đừng mơ."

Hai người quay đầu nhìn, là Minh Ngật, trên người anh đang mặc đồng phục của đội bóng rổ trường, lúc này đang ở dưới đài xem thi đấu.

Lời Minh Ngật vừa nói thật ra chính là lời nói thật lòng, đội bóng rổ của trường bọn họ và đội bóng rổ của trường thể thao chỉ liếc mắt đã thấy được có sự chênh lệch rồi, trừ phi thành viên chủ lực của các đội bóng khác trong một đêm toàn bộ đều bị gãy chân, bằng không thì trường Trung học phụ thuộc căn bản sẽ không có bất kỳ cơ hội nào để giành được quán quân.

Trên thực tế, mục tiêu của mọi người đều chỉ là vào được vòng 8 đội mạnh nhất thôi.

Chỉ là Thịnh Tử Du lại không có quá quan tâm về mấy cái này, ngay lập tức liền nhướn mày, "Ồ? Anh họ à, anh không nên bởi vì mình chỉ là dự bị mà nói thế chứ?"

Dự bị?

Kiều Tích ngẩn người.

Cô còn tưởng rằng... loại người giống như Minh Ngật làm cái gì cũng có thể làm được đến trình độ cao nhất cơ.

Cô nhin không được quay đầu nhìn lướt qua Minh Ngật.

Đúng lúc này, Minh Ngật cũng nhìn sang, môi giật giật định nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không có lên tiếng.

Kiều Tích giành mở miệng trước: "Em phải về nhà rồi."

Minh Ngật đưa tay kéo vai cô lại, "Đội lát nữa về cùng anh."

Tại sao phải trở về cùng anh...

Kiều Tích cựa người ra khỏi cái tay đang khoát trên vai mình kia, đi ra xa 2 bước, "Để người lớn chờ là không tốt, em thực sự phải về rồi."

Minh Ngật nhìn theo phương hướng cô lùi lại, sau đó nhìn đồng hồ đeo tay, thần nhiên nói: "Buổi chiều mẹ anh đưa ông nội đi câu cá, bọn họ muốn trở về cũng phải sau 6 rưỡi. Ở đây 6 giờ là thi đấu xong, từ đây về nhà cũng chỉ cần 15 phút thôi."

Thịnh Tử Du chen miệng nói: "Anh họ à, quen biết lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên em nghe anh nói một câu dài như thế đấy."

Minh Ngật không lên tiếng.

Vậy được rồi... Kiều Tích đặt balo xuống, ngồi xuống ghế trên khán đài.

Người đến xem trận đấu này không ít, vẫn còn đang nghi hè thế nhưng khán đài cũng đầy hơn nửa rồi.

Kiều Tích đối với các loại vận động liên quan đến bóng đều dốt đặc cán mai, Thịnh Từ Du phát hiện ra cô xem không hiểu, lập tức rất thông cảm cho cô rồi bắt đầu giải thích.

Chỉ là đại đa số thời gian cô ấy giải thích thế này-----

"Oa ném phạt kia, hai quả cũng không trúng, tớ lên ném còn hơn đây!"

"Sao lại không truyền cho số 9 vậy? Bực quá đi!"

"Trọng tài đâu? Ông không thấy số 11 đôi phương phạm lỗi à?"

Kiều Tích suy nghĩ một chút, vẫn là yên lặng che miệng Thịnh Từ Du lại, "Tớ hình như có thể xem hiểu rồi... Cá nhỏ, cậu đừng nói nữa."

Tiếng còi kết thúc hiệp 1 vang lên, Minh Ngật được lên sân.

Anh đưa balo và khăn mặt nước khoáng cho Kiều Tích, sau đó lại tháo giày phông nhỏ trên cổ xuống, cũng đưa cho Kiều Tích.

Kiều Tích không nói chuyện, chỉ là lặng lẽ nhận lấy đồ anh đưa tới, từng cái từng cái xếp lại cho gọn gàng.

Trước khi xuống sân, Minh Ngật liền xoay người nhìn về phía Kiều Tích, anh chỉ chỉ về phía cái ghế, nói đơn giản: "Ngồi sang đây."

Nói xong liền xoay người đi ra sân.

"Hả?" Thịnh Từ Du nghi ngờ thờ đầu ra nhìn đông nhìn tây, "Anh họ là sợ cậu ngồi ở đây có thể bị đập đến sao?"

Thế nhưng nơi này là hàng thứ 3, muốn đập thì cũng phải đập người ngồi hàng đầu chứ.

"Ai da." Thịnh Từ Du đột nhiên bùm mặt làm bầm một tiếng, "Thật nắng mà."

Lúc này đã hơn 5 giờ chiều, thế nhưng ánh nắng mặt trời vẫn rất chói.

Kiều Tích nhìn thoáng qua vị trí Minh Ngật vừa đứng.

Thảo nào cô và Thịnh Từ Du chưa từng cảm nhận được ánh nắng... Hóa ra là do Minh Ngật vẫn đứng bên cạnh, giúp các cô chắn ánh nắng.

Kiều Tích lại quay đầu nhìn về phía ghế mà Minh Ngật ngồi trước khi các cô đến, mới phát hiện ra đó là một khoảng râm mát trên khán đài này.

Cô đẩy cánh tay Thịnh Từ Du, "Chúng ta đi ra kia ngồi đi."

Ngồi ở phía sau tuy rằng ảnh hưởng đến cảm giác xem trận bóng, thế nhưng tốt xấu gì cũng không phải phơi nắng.

Kiều Tích vẫn là xem không hiểu trận đấu, nhưng tiếng hoan hô thì cô vẫn có thể nghe hiểu.

Lúc Minh Ngật bước ra sân, tiếng hoan hô so với lúc trước to hơn không ít.

Nhìn tình huống trên các khán đài, trường cô hình như cũng không có giống như lúc trước bị đối thủ ép sân nữa...

Kiều Tích nghĩ có gì đó không đúng lắm, vì vậy quay đầu nhỏ giọng hỏi Thịnh Từ Du ngồi bên cạnh----

"Anh ấy... không phải là dự bị hay sao?"

"Ừ." Thịnh Từ Du giải thích cho cô, "Anh họ không phải bởi vì kỹ thuật không tốt mới làm dự bị nhé."

Thịnh Từ Du chỉ về phía sân khấu, "Cậu xem, anh họ chơi rất tốt. Nhưng mà mỗi người đều chỉ có bằng ấy tinh lực, thành viên chủ lực của đội bóng rổ mỗi ngày đều phải tập luyện rất nhiều, anh ấy khẳng định là không muốn dành thời gian học Toán đi chơi bóng rổ đâu."

Vừa nói xong, Thịnh Từ Du cũng không nhận được cảm thán: "Không chơi bóng rổ để học Toán... Anh họ là ma quỷ sao?"

Trên đường về nhà, Minh lão gia từ lại bắt đầu tận tình khuyên bảo-----

"Con nói con xem, mỗi ngày đều đề phòng Minh Ngật yêu sớm làm gì? Nó không hiểu biết như vậy, có cô gái nào đó thích nó mới lạ đấy."

"Bố nói đúng ạ, " Chúc Tâm Âm rất biết nghe lời phụ họa, "Vậy bố thử nghĩ xem, cháu nội lớn của bố không hiểu biết như vậy, thế mà lại có cô gái đi tới tiếp cận, bố nói xem cô gái này là dạng người gì? Chẳng lẽ có ý đồ gì sao?"

"Không thể nói như vậy." Minh lão gia từ phản bác, "Con thử nhìn cháu gái Thắm gia xem, người ta như thế, cũng không có ý đồ gì với nhà chúng ta, thế nhưng không phải mỗi ngày vẫn đuổi theo Minh Ngật sao?"

Chúc Tâm Âm cười nói: "Tang Tang vẫn là đứa bé thôi, ba tuổi đã bắt đầu đuổi theo sau mông Minh Ngật rồi, càng không được để ý con bé càng hăng hái hơn, nếu để ý đến nó thì có lẽ nó sẽ không như thế."

Đột nhiên, Chúc Tâm Âm thở dài, nói: "Hiện tại những... cô gái này rất tâm cơ, phòng đều không phòng được hết... Bố xem trước kia kìa, con thấy bố mẹ nó mất sớm, một mình nó thật đáng thương. Con móc tim móc phổi đối với nó, sợ nó cảm thấy ăn nhờ ở đậu khó chịu nên đối với nó còn tốt hơn Uyên Uyên."

"Kết quả thế nào chứ? Người ta đem con thành kẻ ngốc. Ở trong nhà của con, ở dưới mắt của con, có thể làm được chuyện để nội y của nó trong tủ quần áo của thằng bé, cuối cùng còn không thừa nhận, còn đổ lỗi cho thím Lưu thu sai quần áo, như thế còn không phải tâm cơ sao?"

"Bố, bố nói xem, hiện tại, các cô gái đều là như vậy, con có thể không phòng sao? Hay phải để thú vào cửa rồi mới phòng?"

Nói đến chuyện trước kia, trong lúc nhất thời Minh lão gia từ cũng trầm mặc lại, hiển nhiên cũng là không quá vui vẻ.

Im lặng một lúc lâu, Minh lão gia từ lại lần nữa mở miệng nói: "Trước kia thật sự là không phải. Chỉ là..."

Ông nhìn về phía con dâu, "Hiện tại, Kiều Tích ở nhà con, còn nên đối xử tốt với nó."

"Con biết." Chúc Tâm Âm nhanh chóng đáp lại, nhắc đến Kiều Tích khiến bà xua tan được cảm xúc không vui lúc trước, trên mặt lúc này đều là nét cười, "Tiểu nha đầu này vừa ngoan vừa hiểu chuyện, học tập cũng tốt, không khiến con phải lo lắng nhiều."

"Rất tốt." Minh lão gia từ gật đầu, "Cô gái nhỏ, tâm tư mong manh nhạy cảm, có mấy lời còn không nói nó cũng biết đấy, thế nên bố mới nói, con muốn nghi thần nghi quỷ gì cũng đừng có nghi ngờ trên người con bé... Bố con bé chính là đại ân nhân của nhà chúng ta, con muốn để con bé sống ở nhà con rồi còn phải xem sắc mặt của con để sống sao, như thế là không được!"

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau, xe cũng vừa lúc đến trước cửa Minh gia.

Đẩy cửa xuống xe, vừa đi vào trong viện, Chúc Tâm Âm đã nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ của Uyên Uyên truyền đến.

Bà quay đầu nhìn Minh lão gia từ cười nói: "Bọn nhỏ đều ở nhà đó ạ."

Bước vào cửa, hai người nhìn thấy Kiều Tích và Minh Uyên đều đang ở phòng khách chơi đùa cùng Bambi.

Chỉ là, rõ ràng ai cũng nhận thấy Bambi mập mạp béo tròn hướng về phía Kiều Tích hơn, chộc cho Minh Uyên tức giận thò phì phò-----

"Được lắm! Bình thường thì đều ở chỗ ta hết ăn lại uống, chị Tiểu Kiều vừa về đến nhà một cái là người liền không cần ta nữa có đúng không?!"

Minh lão gia từ cười nói: "Ai dám ở chỗ cháu gái ông hết ăn lại uống vậy?"

Minh Uyên ngạc nhiên nhảy lên một cái: "Ông nội!"

Kiều Tích cũng đứng dậy đi tới, lễ phép kêu một tiếng: "Cháu chào ông ạ."

Minh lão gia từ sờ sờ đầu Kiều Tích, "Đã cao như này rồi, lần trước ông nhìn thấy cháu, cháu vẫn chỉ là một đứa bé thôi."

Nói xong liền quay đầu nhìn về phía Chúc Tâm Âm: "Minh Tuấn mấy giờ về? Chúng ta không cần đợi nó đâu, ăn cơm luôn đi."

Nói xong liền hỏi Uyên Uyên: "Anh con đâu? Vẫn chưa về à?"

"Về rồi ạ, anh ấy vừa chơi bóng rổ về, đang đi tắm."

Minh lão gia từ vỗ vỗ vai Kiều Tích, ý bảo cô cùng đi đến phòng ăn, "Mặc kệ bọn họ, chúng ta ăn trước."

Minh lão gia từ đối với Kiều Tích vô cùng yêu mến, hỏi hết câu này đến câu khác, cảm thấy cô được người nhà giáo dục thật sự rất tốt.

Minh Uyên ngồi bên vừa nghe hai người nói chuyện vừa uống nước trái cây.

Chúc Tâm Âm ở một bên bảo người giúp việc mang thức ăn lên: "Canh đừng mang lên vội, mang hai món này trước."

"Gâu gâu!" Bambi vừa nẩy bị bỏ rơi chẳng biết từ góc nào chui ra, trong miệng còn đang gặm balo của Kiều Tích, một đường kéo đến phòng ăn.

Chúc Tâm Âm sai con gái, "Sắp ăn cơm rồi, ôm nó ra ngoài đi."

"Vâng." Minh Uyển đứng dậy muốn ôm Bambi, ai biết được Bambi lại cắn balo đi vòng quanh chân cô bé chơi trốn tìm.

Khóa kéo balo không được kéo chặt, lại bị Bambi cắn suốt từ này, một món đồ liền bị rơi ra khỏi balo.

"Lạch cạch."

Miếng ngọc đậu phộng nhỏ va chạm với đá cẩm thạch phát ra một âm thanh thanh thúy.

Chúc Tâm Âm xoay đầu lại, chỉ nhìn thoáng qua, sắc mặt liền thay đổi ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24-1

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Minh Ngật tắm xong, đi ra ngoài muốn xuống nhà ăn cơm, vừa mới đến cầu thang thì chứng kiến được toàn bộ quá trình Bambi gây rắc rối.

Kết quả là nó gây họa mà một điểm tự giác cũng không có, vẫn còn rất là không an phận.

Minh Uyển muốn đi bắt nó, nó lại còn sủa "Gâu gâu" nhảy ra muốn chạy đến chỗ Kiều Tích.

Kiều Tích trong lúc đó cũng có vài phần hoảng loạn nhưng lại rất nhanh đề xuống. Cô lập tức đứng dậy, nhìn về phía Chúc Tâm Âm, cố gắng mở miệng giải thích: "Bác Chúc, cái này là---- "

Cô còn chưa nói hết câu, Minh Ngật đã đi xuống cầu thang, đến chỗ mọi người, mở miệng cắt đứt lời cô: "Đậu phộng là con----"

Chỉ là lúc này, cũng không đợi Minh Ngật nói xong, Minh lão gia tử đã khom lưng xuống nhặt miếng ngọc mập mập mạp mạp kia lên, sau đó đưa cho Kiều Tích, cười híp mắt nói: "Buổi sáng ông vừa bảo Minh Ngật đưa đậu phộng cho con, động tác của nó cũng rất nhanh đấy."

Minh Ngật vốn còn định lên tiếng lần nữa, nhưng nhìn lão gia tử như vậy, trong lòng anh nhất thời tính toán.

Sau đó anh cũng không lên tiếng nữa, chỉ lặng lẽ ngồi xuống bàn ăn, cúi đầu chơi điện thoại.

Đầu óc Kiều Tích lúc này căn bản là không hoạt động, chỉ biết ngăn người đứng đó, môi giật giật, không nói được câu nào.

Thấy cô gái nhỏ như vậy, Minh lão gia tử lại cười nói: "Thế nào? Ông tặng cho cháu cái này, cháu định không nhận đúng không?"

Nói xong lại đưa đậu phộng nhỏ đến trước mặt cô lần nữa.

Kiều Tích đáng thương cuối cùng cũng khôi phục lại ý thức, lập tức đưa hai tay lên nhận lấy miếng ngọc đậu phộng nhỏ, lại thấp giọng nói: "Không có ạ, cháu rất thích..."

Minh lão gia tử dù sao cũng là một người thông minh nhanh trí, biết con dâu mình đang có lòng nghi ngờ, ánh mắt từ đầu đến giờ vẫn chưa liếc qua chỗ bà lần nào, vẫn như trước nhìn Kiều Tích, cười híp mắt nói----

"Ông bảo này, đậu phộng nhỏ cháu đang cầm với trái ổi nhỏ của Uyển Uyển là một cặp, lúc trước ông còn nói giỡn với bố cháu, bảo là muốn cho cháu với Minh Ngật đính hôn từ bé, đậu phộng nhỏ này chính là sinh lễ."

Kiều Tích cúi đầu, khuôn mặt hơi nóng lên.

Minh lão gia tử càng cười vui vẻ hơn: "Cháu không biết đâu, Minh Ngật khi còn bé cũng không thích cười, lúc nó mới sinh cả nhà còn nghĩ rằng nó bị bại liệt não đó... Kết quả không nghĩ tới, nó vừa nhìn thấy cháu liền----"

Minh Ngật ngồi bên bàn ăn đặt điện thoại lên bàn, giọng nói rất là không kiên nhẫn, lại có cả vài phần ý thẹn quá hóa giận: "Ông nói xong chưa vậy? Có ăn cơm không ạ?"

Chúc Tâm Âm đứng gần đấy lập tức gõ một cái vào đầu anh, "Sao lại ăn nói kiểu đấy với ông nội hả? Không biết lễ phép."

Minh Ngật có chút tức giận, liền "Vù" một cái đứng lên, cúi kính nói: "Không ăn thì con lên phòng đây!"

Nói xong cũng không quay đầu lại mà đi thẳng lên tầng.

Nhìn Minh Ngật có phản ứng lớn như vậy, Kiều Tích vốn dĩ vẫn cúi thấp đầu nhìn không được cắn chặt môi.

Anh hình như... có vẻ là không hề muốn có một chút quan hệ nào với cô.

Cùng lúc đó, Uyển Uyển đang ôm chặt Bambi trong lòng nhìn chăm chăm bóng lưng của anh trai mình cũng có suy nghĩ giống như Kiều Tích.

Anh trai bình thường không có cúi kính gắt gỏng như thế.

Hơn nữa, cô vừa mới nhìn thấy, tai của anh... hình như hơi đỏ.

"Cháu xem, tính tình như thế này." Nhìn bóng lưng thẳng cháu, Minh lão gia từ có chút ghét bỏ nói, "Cũng may là bố cháu trước kia dự đoán được, không vừa ý cái tính tình này của nó, nên sống chết cũng chưa từng nhận đậu phộng nhỏ."

Minh Uyển vừa nghe xong liền cười ra tiếng, vui vẻ nói: "Hóa ra anh trai khi còn bé lại bị người khác ghét bỏ như vậy!"

Minh lão gia từ liếc mắt nhìn con bé một cái, "Đúng vậy đó."

Chính bản thân mình cũng mới vừa học đi xong, lại nhanh chóng chạy đến ôm hôn một bé gái vẫn còn đang ăn sữa mẹ không chịu buông, bố người ta ghét bỏ nó là đương nhiên rồi.

"Chỉ là," Minh lão gia từ cười híp mắt chuyển hướng nhìn về phía Kiều Tích, "Thằng nhóc mắt nết này không chịu đeo, cho nó cũng chỉ là lãng phí đồ tốt thôi. Vừa khéo một đậu phộng một trái ớt, hai cô gái các con mỗi người mang một cái."

Vừa nghe ông nói xong, Minh Uyển liền lập tức vươn một tay, đặt lên bàn tay của Kiều Tích, cười híp mắt nói: "Em và chị Tiểu Kiều... Khóa lại, khóa lại!"

Chúc Tâm Âm không nhìn được nữa bèn vỗ vỗ đầu con gái, bắt đầu đi nói: "Ngày nào cũng thế, nói năng linh tinh."

Nói xong liền nhìn Kiều Tích, cười dịu dàng nói: "Ông nội cũng đã nói rồi, còn không mau đeo lên đi?"

Kiều Tích chậm rì rì "Vâng" một tiếng, sau đó đeo đậu phộng nhỏ lên cổ, "... Cảm ơn ông nội ạ."

Chẳng bao lâu sau, Minh Tuấn cũng về đến nhà, Uyển Uyển chạy lên tầng gọi Minh Ngật xuống nhà ăn cơm.

Lúc Minh Ngật xuống nhà, Kiều Tích đang giúp thím Lưu xới cơm.

Chờ đến khi Kiều Tích trở lại bàn ăn thì phát hiện ra Minh Ngật đã ngồi bên cạnh ghế của cô.

Trong lúc nhất thời hai người bốn mắt gặp nhau, Kiều Tích ngẩn người, sau đó dời mắt nhìn đi chỗ khác.

Minh Ngật nhìn chăm chăm cô vài giây, sau đó cúi đầu xuống, coi như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục chơi điện thoại di động.

Uyển Uyển vừa rồi lại nhìn không được đi trên Bambi, bị Chúc Tâm Âm ghét bỏ mắng liền ngay lập tức cái tà quy chính buồng Bambi ra luôn.

Kiều Tích không ngồi xuống, cô đứng cạnh bàn giúp mọi người bày bát đĩa, đợi đến khi Uyển Uyển đi rửa tay quay lại.

Cô không nói gì lặng lẽ kéo tay Uyển Uyển, ý bảo cô bé ngồi ở vị trí trống cạnh Minh Ngật kia.

Chỉ là không đợi Uyển Uyển đáp lại, Minh lão gia từ ngồi đầu bàn liền vẫy vẫy tay với Kiều Tích, chỉ chỉ chỗ trống giữa ông và Minh Ngật, "Kiều nha đầu lại đây ngồi cạnh ông nào."

Uyển Uyển lặng lẽ đẩy người Kiều Tích một cái.

Kiều Tích không muốn cùng người kia ngồi cạnh nhau đâu.

Chỉ là, cô còn chưa kịp đi qua chỗ trống kia, Minh Ngật vốn đang ngồi chơi điện thoại đột nhiên đứng đứng dậy, nhìn cũng không thèm nhìn Kiều Tích, trực tiếp đi sang chỗ trống phía đối diện ngồi xuống, cách Kiều Tích rất xa.

Những người lớn đương nhiên không quan tâm mấy việc nhỏ như thế này của bọn nhỏ, vẫn như cũ nói cười trò chuyện với nhau.

Chỉ có Uyển Uyển, bởi vì đứng cùng một chỗ với Kiều Tích, lúc này cô bé để ý thấy anh trai mình phản ứng lớn như vậy, cũng mở to hai mắt ra nhìn.

Con người này... làm cái gì vậy?

Cứ làm như chị Tiểu Kiều là bệnh độc cần tránh vậy.

Kiều Tích cắn chặt môi, đi tới ngồi xuống bên cạnh Minh lão gia tử.

Tuy rằng... trong lòng cô cũng ghét bỏ Minh Ngật, không muốn ngồi cạnh anh, thế nhưng nhìn hành động vừa rồi của anh, cô vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Đến khi ăn cơm được một lúc, Minh Tuấn cười cười nói với Kiều Tích: "Hôm nay bác mới gọi điện đến hỏi giáo viên trường cháu, mọi người đều khen cháu vừa thông minh vừa chăm chỉ."

Kiều Tích có chút ngượng ngùng, chỉ đành lúng túng đáp lại: "Các bạn đều rất lợi hại, không chăm chỉ cố gắng thì sẽ bị bỏ lại."

Minh Tuấn trừng mắt nhìn con gái đang gặm xương bên cạnh, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Con có nghe thấy không hả?"

"Dạ?" Minh Uyển kinh ngạc, "Con cũng không phải là dưng lỗ tai để ăn, đương nhiên là nghe thấy rồi!"

Minh Tuấn bị con gái bảo bối cãi lại như thế, cũng không hề tức giận, cúi gằm mặt.

Một lát sau, Minh Tuấn lại nói: "Giáo viên còn nói cháu sẽ làm MC cho bữa tiệc tối, chuyện tốt như thế sao không nói với chúng ta?"

Chúc Tâm Âm nghe thấy cũng hăng hái nói: "Cái này thật đúng là tin tốt, cháu tính tình hướng nội, nên rèn luyện nhiều những việc như thế, đối với sau này rất có lợi."

Minh Tuấn vỗ bàn một cái, giúp mọi người làm chủ: "Tiệc tối là ngày nào đó? Chúng ta cả gia đình cùng đến xem!"

Nghe bố mình nói như vậy, Uyển Uyển cũng hoa chân múa tay vui vẻ nói: "Oa Oa! Chị Tiểu Kiều xinh gái hát hay!"

Cả nhà đều đang nói cười với nhau, chỉ riêng Minh Ngật ngồi im lặng tiêu diệt hết bát cơm, anh đặt bát ăn xong xuống bàn, "Con ăn xong rồi."

Minh Tuấn nhắc nhở anh, "Con cũng nhớ đến đấy."

Bước chân Minh Ngật dừng lại, sau đó lãnh đạm nói: "Không rảnh."

Nói xong liền đi thẳng lên tầng.

Hừm?

Minh Uyển cảm thấy anh trai mình hôm nay vừa ngây thơ lại vừa kỳ quái, vì vậy gặm nốt miếng xương trong tay xong liền vội vã ăn thêm mấy miếng cơm trong bát, sau đó đứng dậy nhanh chóng chạy lên tầng.

Vừa vào đến phòng, Minh Uyển bất ngờ khi thấy anh trai mình hiếm khi không học bài mà lại nằm trên giường chơi switch.

Minh Uyển cũng ngồi xuống giường, về mặt tìm tòi nghiên cứu nói: "Ài da, tính tình của anh hôm nay rất khác đó."

Minh Ngật đeo tai nghe lên, làm bộ như không nghe thấy lời cô nói.

Minh Uyển có chút tức giận, liền đưa tay giật tai nghe của anh xuống, tiếp tục nói: "Thái độ anh đối với chị Tiểu Kiều lúc này thật sự rất quá đáng đó!"

Minh Uyển suy nghĩ một chút, càng nghĩ càng thấy anh quá đáng: "Không thèm ngồi cạnh người ta, cũng không thèm đi xem buổi tiệc người ta làm MC... Anh sao lại đối xử với chị ấy tệ thế hả?!"

Lần này Minh Ngật không thể giả bộ không nghe thấy được nữa.

Anh trở mình, đưa lưng về phía em gái, giọng nói lạnh lùng, tốc độ nói rất nhanh: "Anh lại không có cười cô ấy, đối xử tốt với cô ấy làm gì?"

Về mặt Minh Uyển vô cùng mờ mịt: "... Em chưa nói là anh sẽ cười chị ấy mà."

Ngồi im tại chỗ suy nghĩ nửa phút, Minh Uyển có chút không thể tưởng tượng nổi: "Ông nội nói đính hôn từ bé... Anh tưởng thật à?"

Minh Ngật đưa lưng về phía cô một lần nữa gắt lên: "Đừng có phiền anh, đi ra ngoài!"

"Oh oh!" Nhìn người trước mắt không để lộ chút hi vọng nào ra mặt, thế nhưng toàn bộ tâm tư của anh lại bị lật tẩy bởi chút đỏ trên tai, Minh Uyển kinh ngạc mở to hai mắt, "Anh thật sự tưởng thật!"

Oa---- không chỉ tưởng thật! Lại còn ngượng ngùng nữa!

Thảo nào lại không ngồi cạnh người ta! Cũng không đến xem người ta làm MC!

"Anh à." Minh Uyển nghiêng đầu qua dò xét ánh mắt anh, "Anh sẽ không thật sự... vừa ý chị Tiểu Kiều chứ?"

Minh Ngật kiềm chế nói: "Đi ra ngoài."

Minh Uyển chỉ mới suy nghĩ một chút đến hình ảnh anh trai mình nói chuyện yêu đương đã không nhận được nổi da gà khắp người luôn rồi.

"Em thay chị Tiểu Kiều cầu xin anh, anh buông tha cho người ta đi."

"Em có phiền hay không hả?" Minh Ngật rút cuộc không nhận được nữa, "Anh! Không! Thích! Cô! Ấy!"

"Còn muốn anh nói bao nhiêu lần nữa?"

"Anh lại không có cưới cô ấy, đối xử tốt với cô ấy làm gì?" "Minh Uyển nhại lại câu nói của anh, "Oa oa, trước kia anh đối với chị ấy tốt như vậy, đó chính là muốn cưới chị ấy mà!"

"Anh còn không thừa nhận!" Minh Uyển tròn tròn đôi mắt của mình, "Đậu phộng nhỏ cũng cho người ta! Nhìn người ta không cố gắng học tập còn tức giận! Lại còn cãi nhau với người ta nữa! Anh đã từng như thế với người nào khác trước đây chưa?"

Minh Ngật không nói tiếng nào, chỉ là lại đeo tai nghe lên, không nói lời nào nữa tiếp tục chơi trò chơi.

Thấy anh vẫn là một bộ dạng không chịu thừa nhận, Minh Uyển nhanh chóng ra khỏi phòng anh, vừa đi vừa cố ý nói kháy anh: "Em biết rồi! Anh đối với chị Tiểu Kiều một chút xúu yêu thích cũng không có!"

Cô còn ôm quyền cúi người với anh trai mình, "Xin lỗi! Đã quấy rầy rồi!"

Tiểu Vũ: Vì chương này dài quá nên chia làm 2 nhé! Với cả đang có chút biến nho nhỏ nên edit nhanh cho mọi người đỡ sốt ruột này.

PS: Mai đăng nốt nửa còn lại nhé!

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24-2

PS: bài hát trên là bài Down by the salley Garden mà Tích Tích hát đó.

Chương 24 (2/2):

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Ăn cơm tối xong, lại cùng Minh lão gia tử nói chuyện một lúc nữa, lúc Kiều Tích trở về phòng mình đã là hơn 9 giờ.

Trên điện thoại hiện lên một tin nhắn, được gửi từ mấy tiếng trước rồi.

Kiều Tích mở ra xem, mấy tin nhắn này đều đến từ người tên là Nhan Hạ kia.

Đương nhiên, đối phương cũng không nói gì nhiều nữa, chỉ là gửi cho cô mấy cái icon và mấy tus trên Weibo, cuối cùng còn chốt lại một câu---

"Cảm thấy mấy tus này rất buồn cười, cho nên muốn chia sẻ với cậu."

Kiều Tích suy nghĩ một chút, cũng gửi lại cho cô ấy một icon mặt cười.

Đối phương hình như lúc nào cũng online vậy, chỉ mới 2 giây đã có tin nhắn trả lời rồi: "Cậu bận việc gì đó? Sao lại không để ý đến tớ?"

Trực giác của con gái vô cùng nhạy cảm, dù cho hai người chỉ mới nói chuyện với nhau trên mạng như thế này thôi, thế nhưng Kiều Tích vẫn có thể cảm giác được, đối phương có dự vọng muốn thăm dò, tọc mạch chuyện của cô.

Kiều Tích cũng có sự tin tưởng chưa từng có, loại giác quan thứ sáu này của cô, cũng không phải là ảo giác.

Có thể là bởi vì... đối phương lo lắng.

Kiều Tích cảm thấy như vậy.

Nếu như cô cũng giống Nhan Hạ, có được một người bạn trai như vậy, có lẽ cô cũng sẽ lo được lo mất như thế thôi.

Không chờ Kiều Tích trả lời lại, đối phương đã nhanh chóng gửi tới một tin mới----

"Trong nước bây giờ là buổi tối phải không? Tớ bây giờ còn đang đi học, thật là nhàm chán ~ "

Kiều Tích nhanh chóng trả lời lại: "Cậu tốt nhất là đi học đi, tớ không cùng cậu nói chuyện nữa, tránh cậu phân tâm."

Nói xong liền cắt điện thoại vào trong ngăn kéo.

Chỉ là, tuy rằng cùng Nhan Hạ nói chuyện không quá lâu nhưng cũng không tránh được việc khiến Kiều Tích suy nghĩ nhiều, trạng thái ngày hôm sau của cô bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Mà càng thêm hồngбет chính là, bởi vì hôm qua đều suy nghĩ miên man nên cô không chuẩn bị bài ngày hôm nay.

Kiều Tích rất có thiên phú trong việc học ngôn ngữ, trời sinh có sự biểu đạt hạng nhất, bởi vậy nên dù mới bắt đầu không bằng người khác nhưng bằng vào nỗ lực và thiên phú hơn người cô vẫn trở thành học trò cưng của giáo viên môn tiếng Pháp.

Nhưng hôm nay đi học, lúc giáo viên gọi cô dậy trả lời câu hỏi, cô lại không trả lời được.

Giáo viên rất rộng lượng khoan dung, cũng biết khóa học này chỉ là để cho học sinh học hỏi thêm một chút kiến thức thôi, có thể học giỏi đã là kinh hi rồi.

Thế mà Kiều Tích lại vừa học giỏi vừa nghiêm túc nỗ lực, vì vậy thỉnh thoảng có một lần thất thường cũng thật sự không tính là gì hết.

Người thật sự tự trách chính là Kiều Tích.

Không chỉ tiếng Pháp, Kiều Tích còn phát hiện, đã hơn 1 tuần nay, cô cũng chỉ có thể làm theo từng bước một trong tiết lập trình, hoàn toàn không thể theo kịp tiến độ của các bạn.

Kiều Tích biết, cô biết mình bị như vậy là bởi vì cái gì.

Có... chắc là đã thích một người.

Anh đối với cô tốt một chút, cô liền nhện không được bắt đầu suy nghĩ miên man, lo được lo mất.

Thế nhưng nhờ người khác nói, Kiều Tích mới biết được, anh đối xử tử tế với cô, thế nhưng cũng không phải chỉ với mình cô.

Nói chính xác hơn, anh đối tốt với cô, không phải bởi vì cô là ai.

Nếu đối lại bất kỳ người nào khác ở nhà anh, anh cũng sẽ dùng thái độ như vậy để đối xử, không khác biệt.

Huống chi... Nhớ tới tối hôm qua, Kiều Tích lại không nhện được cắn chặt môi.

Huống chi, anh cũng đã bắt đầu ghét cô rồi.

Kiều Tích lại không nhện được nghĩ tới câu chuyện đã từng kể cho Thịnh Từ Du nghe.

Người đồn cũi làm sao có thể trở thành người chặn dê được chứ?

Những bạn học khác trong trường này, ai cũng có tư cách mộng lung ảo tưởng, ai cũng có tư cách đơn phương thắm mến một cách vô vọng, thế nhưng cô không được, cô là người duy nhất không có tư cách này.

Buổi trưa. Kiều Tích đi đến cửa hàng văn phòng phẩm ngoài công trường mua một quyển sổ nhỏ, chi lớn bằng lòng bàn tay.

Lúc Kiều Tích quay trở lại phòng học, bên trong cũng không có mấy người.

Cô ngồi trở lại chỗ của mình, mở quyển sổ ra, ở trang đầu tiên, viết một số "100".

Ngay sau đó, cô suy nghĩ vài giây, rồi bắt đầu lần lượt viết---

"Nói tôi vừa dốt vừa không cố gắng, -5."

"Nói tiếng phổ thông của tôi không chuẩn, -5. "

Suy nghĩ một chút, Kiều Tích viết lại viết thêm x2 đằng sau dòng trên.

Anh nói hai lần.

"Lúc ăn cơm không ngồi cùng tôi, -5."

"Lúc rảnh không tới xem buổi tiệc tôi làm MC -5."

Kiều Tích nhìn thoáng qua, chỉ còn lại 75 điểm.

Người này đối với cô một chút cũng không tốt, cô không nên thích anh nữa, lại càng không nên bởi vì chuyện liên quan đến anh mà lãng phí thời gian và sức lực.

Chuyện duy nhất cô cần làm, chính là học tập thật giỏi.

Thịnh Tử Du phát hiện ra sự khác thường của cô, hỏi: "Tích Tích, cậu muốn đoạn tình tuyệt ái đẳng cơ làm nữ hoàng sao?"

Kiều Tích rất nghiêm túc gật đầu, lần đầu tiên không có phản bác loại ý nghĩ kỳ quái của Thịnh Tử Du, "Đoạn tình tuyệt ái mới có thể đứng thứ nhất."

Đương nhiên, Nhan Hạ vẫn một mực tìm cô nói chuyện phiếm.

Kiều Tích thật ra vốn là không am hiểu cách từ chối người khác, thế nhưng đối mặt với Nhan Hạ thì, cô tự giác có được sự lãnh đạm luôn. Cô luôn luôn duy trì sự khách sáo, sau mỗi 1 ngày sẽ trả lời cô ấy bằng 2 tin nhắn, nhưng đối với cách đáp lại này của cô không hiểu sao đối phương vẫn tìm cách nói chuyện với cô không biết mệt.

Kiều Tích rất muốn cho người này ra khỏi đầu của mình và tốt nhất là cũng đừng liên quan đến người nào đó.

Vào ngày lớp Toán Olympic trả bài kiểm tra, Kiều Tích vốn là không muốn tới, cứ tưởng tượng đến việc mình chỉ làm được 9 điểm là cô lại thấy rất thất vọng về bản thân, nhưng dù cho không tình nguyện đến mấy thì cô vẫn quyết định đi, dù sao thì cô cũng muốn biết mình thiếu sót ở những đâu.

Kết quả là lúc trả bài, người cầm tập bài phát cho mọi người chính là Minh Ngật.

Mất thấy các bạn khác đều đã nhận được bài kiểm tra của mình chỉ có trước mặt Kiều Tích là vẫn còn trống trơn.

Không biết qua bao lâu, Kiều Tích rốt cuộc nghe được tên của mình.

Cô là người thứ ba đếm ngược được gọi lên... Cô chỉ là được 9 điểm, cũng chỉ làm đúng 9 điểm.

Thành tích của cô cũng là thứ ba đếm ngược từ dưới lên.

Kiều Tích không biết là ngày đó cô rốt cuộc là làm sao mà nghe được hết tiết học nữa.

Trên thực tế, thầy giáo nói hơn nửa giờ, đến nửa câu cô cũng nghe lọt.

Lúc tan học, Minh Ngật như trước tìm được Kiều Tích ở hàng ghế cuối, giọng nói nhàn nhạt vang lên: "Ồ lại một chút nữa."

Bài thi tổng cộng có 6 bài, thầy giáo nói nửa giờ cũng chỉ nói được 2 bài, 4 bài còn lại, Kiều Tích cũng chỉ biết làm được 1 câu hỏi nhỏ.

Đương nhiên, Minh Ngật hiểu rõ, một dạy một có thể so với thầy giáo giảng nhanh hơn nhiều, hơn nữa Kiều Tích lại thông minh, rất nhiều chỗ chỉ cần chỉ điểm một chút là được, không cần giảng sâu. Chỉ cần ở lại khoảng nửa giờ là có thể giảng hết cả 4 bài luôn.

Kiều Tích lặng lẽ thu dọn sách vở, thanh âm buồn buồn: "Không cần giảng cho em... Em sau này sẽ không tới nữa."

Minh Ngật nhìn không được nhú mày, "Có ý gì?"

"Ý trên mặt chữ." Kiều Tích nhẹ nhàng cắn cắn môi, "Em không phải người của nhóm này, sau đó cũng sẽ không lãng phí thời gian của mình vào đây nữa."

Thật ra trước đó Kiều Tích cũng đã nghĩ rất kỹ, ở phương diện Toán Olympic này, cô không hề có nhiều thiên phú.

Cô cũng là người lo lắng cho con đường đi của mình, so với thi đua giành giải như này thì cố gắng để thi vào đại học có vẻ hợp lý hơn một chút.

Minh Ngật nhìn cô, thanh âm trầm thấp, "... Bởi vì điểm bài kiểm tra vừa rồi?"

Kiều Tích suy nghĩ một chút, không có thanh minh, thẳng thắn mà thành khẩn gật đầu.

So với việc suy nghĩ để che giấu, loại phương thức nói trắng ra này, càng có thể phá hủy đi tự tôn của một người.

Minh Ngật nhìn cô, giọng nói hiếm khi nghiêm khắc: "Em muốn anh... không chỉ riêng anh, em mong muốn trong thời gian tới tất cả mọi người đều phải lo lắng cho sự yếu đuối mỏng manh của em, lo lắng cho lòng tự trọng đáng thương hại của em?"

Kiều Tích ngẩn người, có lẽ là không thể ngờ tới anh sẽ nói ra những lời như vậy.

Cô thở nhẹ ra một hơi, thanh âm rất nhỏ: "Thế nên... anh không thể dùng lời lẽ uyển chuyển khéo léo hơn sao?"

"Uyển chuyển?" Minh Ngật lặp lại từ này một lần, sau đó lắc đầu, "Đó không phải là chuẩn bị cho em."

Kiều Tích cúi đầu, không nói gì.

Minh Ngật nhìn cô gái trước mặt mình, trong giọng nói khó nén một tia thất vọng-----

"Kiều Tích, anh nói cho em biết, chỉ có đối mặt với người yếu đuối nhu nhược thì anh mới có thể lo lắng cho đối phương một chút về lòng tự trọng đáng thương của người đó... Ở trong mắt anh, em không phải người như thế."

Cô không phải là người cần người khác tới giữ gìn chút lòng tự trọng cho mình.

Cô là người rất có thiên phú nhưng lại không biết điều đấy.

Kết luận này không cần quá nhiều bằng chứng, Minh Ngật đã từng dạy cô, bởi vậy anh biết rất rõ ràng.

Có rất nhiều đề Toán Olympic cô chưa từng được tiếp xúc qua, thế nhưng cô lại có thể đưa ra được cách giải vô cùng kinh điển.

Trong lòng Minh Ngật biết rõ, cái mà cô gái này cần chỉ là thời gian.

Nếu cho cô đầy đủ thời gian, mục tiêu của cô sẽ không phải là cuộc thi Toán toàn quốc, cũng không phải là CMO, càng không bài là huy chương vàng IMO.

Chỉ cần cô cố gắng và có đủ thời gian để cố gắng, tất cả các cánh cửa của các vương quốc Toán học trên thế giới đều sẽ mở ra vì cô.

Đáng tiếc là, lúc này Kiều Tích đối với những điều này hoàn toàn không biết gì cả, tất cả nhận thức và tri thức của cô đều bị bài thi 9 điểm trước mắt che mờ.

Sự việc cuối cùng của ngày hôm đó chính là, cô không để cho Minh Ngật nói thêm lời nào đã đem bài thi 9 điểm của mình xé thành hai nửa ném vào mặt anh, sau đó vừa khóc vừa chạy đi.

Nếu như ngày hôm sau cô tiếp tục đến lớp Toán Olympic thì cô đã có thể nghe được thầy giáo dành trọn vẹn một tiếng đồng hồ để giới thiệu cách làm hoàn toàn mới và độc đáo cho bài thứ 3 trong đề thi của bạn học Kiều Tích.

Thậm chí là, đưa mắt nhìn ca hơn một chút.

Cô gái đêm đó vì bài thi được 9 điểm mà chùng chấn khóc suốt đêm cũng tuyệt đối sẽ không thể ngờ được, hai mươi năm sau đó, mọi người khi nhớ về thời gian học tại trại hè Toán Olympic ở trường Trung học phụ thuộc, sẽ luôn nhớ tới một cô gái..

Được tất cả mọi người khen ngợi, là nhà Toán học hoàng kim một đời của Trung Quốc.

Cuối tuần, Thịnh Từ Du thần bí gọi điện thoại cho Kiều Tích, nói là hiện tại có rất nhiều đàn anh học lớp 11 muốn làm quen với cô.

Buổi tối sau khi từ thư viện trở về thì nhận được cuộc gọi này của Thịnh Từ Du, cô còn cho rằng cô ấy đang trêu mình thế nên lập tức cười nói: "Được rồi, cậu đừng đùa giỡn tớ nữa."

Sợ cô không tin, Thịnh Từ Du liền lập lời thề son sắt: "Là thật! Lừa cậu tớ là con chó nhỏ!"

Dừng một chút, Thịnh Từ Du lại giải thích: "Hôm sinh nhật cậu ý, không phải là cậu hát một bài tiếng Anh sao, lúc đó có nhiều người quay lại, mấy ngày hôm nay không biết sao lại truyền đến cả các khối trên, thế nên tớ mới nói có rất nhiều các anh khóa trên muốn làm quen với cậu!"

Kiều Tích ngẩn người, sau đó vội vàng nói: "Vẫn là đừng làm quen thì hơn, thấy người thật thì bọn họ sẽ thất vọng hết cho xem!"

Thịnh Từ Du ở đầu bên kia cười hi hi nói: "Tớ lại thích đáng về Tích Tích của chúng ta xinh đẹp nhưng lại không hề hay biết!"

Như vậy thì sẽ không có ai tranh ngôi vị hoa hậu giảng đường của cô ấy rồi!

Chỉ là... sau khi cúp điện thoại, trong lúc ánh sáng màn hình sáng lên, trong đầu Kiều Tích đột nhiên lóe lên một suy nghĩ.

Kiều Tích suy nghĩ một chút, lại lấy điện thoại ra, vào trang cá nhân của Uyên Uyên.

Cô lướt tìm bài đăng lúc trước, quả nhiên thấy bài đăng vào hôm sinh nhật của cô trên trang cá nhân của Uyên Uyên. Đó là một video, video cô đang hát.

"Nhưng mà anh ấy có nói về cậu với tớ đấy, nói cậu hát rất hay, với tính cách của anh ấy thì rất ít khi khen người khác đó."

Trong đầu cô bỗng dung hiện lên tin nhắn ngày đó Nhan Hạ gửi cho mình.

Đúng vào lúc này, điện thoại di động của cô rung lên một tiếng, chính là tin nhắn Nhan Hạ gửi tới.

Đối phương rất thích chơi một app hát, tin nhắn vừa rồi chính là chia sẻ bài hát cô ta hát cho cô.

Kiều Tích nhìn thoáng qua tên bài hát cô ta gửi đến, suy nghĩ một chút, sau đó trả lời-----

"Tớ không hay hát các bài hát tiếng Trung."

Hiếm khi thấy cô trả lời nhanh như vậy, Nhan Hạ lập tức nhắn lại---

"Vậy cậu hay hát những bài gì? Âu Mỹ hay là Nhật Hàn?"

Kiều Tích rất nhanh liền gõ vài chữ trên điện thoại gửi đi-----

"Minh Nguyệt không phải nói với cậu tớ hát rất hay sao? Lẽ nào anh ấy không nói cho cậu biết tớ chỉ biết hát bài của Emi Fujita sao."

Video Uyên Uyên đăng lên có ghi cap là bài hát "Down be the Salley Garden" của Emi Fujita.

Đối phương trầm mặc một lúc, nhưng cũng rất nhanh gửi tin nhắn đến-----

"Anh ấy có nhắc tới, nhưng trí nhớ tớ không được tốt! Anh ấy còn nói sinh nhật cậu hát bài "Down by the Salley Garden" mà."

Cô bao giờ nghe các bài hát khác của Emi Fujita.

Cô thích "Down by the Salley", là bởi vì Yeats, mà không phải là Emi Fujita.

Sắc mặt Kiều Tích dần dần lạnh xuống, ngón tay dừng trên màn hình thật lâu, sau đó gửi qua hai chữ-----

"Lừa đảo."

Nhan Hạ ở trước mặt cô tạo nên một bức màn giả tạo, chỉ là một cái video Uyên Uyên đăng lên thôi cũng suy nghĩ ra được một màn ảo tưởng đó.

Một giây sau, Kiều Tích liền dứt khoát cho đối phương vào danh sách đen.

Tiểu Vũ: Tích Tích thông minh quá đi! Gắt kinh =))))

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Mặc dù trước đó đã có chút hơi nghi ngờ Nhan Hạ vì cô ta hay dò xét riêng tư của cô, thế nhưng mãi đến vừa rồi khi nói mấy câu thử đối phương và nhận được câu trả lời thì cô rốt cuộc mới có cảm giác chắc chắn hoàn toàn.

Chắc chắn đối phương không có lòng tốt, không cần phải cùng với đối phương nói chuyện từ tế... Kiều Tích cảm giác như trút được gánh nặng.

Đợi đến cuối tuần, Kiều Tích vừa mới trở lại Minh gia thì đã cùng Uyên Uyên được Chúc Tâm Âm lái xe đưa ra ngoài.

Chúc Tâm Âm cười dịu dàng: "Buổi tiệc tối của cháu không phải là vào cuối tuần sau sao? MC thì sao lại không có một bộ váy áo để mặc chứ đúng không?"

Kiều Tích ngẩn người.

Thật ra thì ban tổ chức cũng cung cấp cho mỗi người MC một bộ trang phục để mặc hôm đó, nhưng mà... những bộ trang phục đó đã được rất nhiều người mặc qua, có thể coi như là "Di vật thời Thanh" vậy, kiểu dáng cũng không biết là từ đời nào nữa.

Nhưng vì kinh phí trường cho có hạn, họa tiết và hoa văn trên trang phục cũng là kiểu phổ biến hiện đại thế nên cho dù có muốn làm thành phong cách vintage cũng không được.

MC nam thì bình thường vì họ đối với trang phục cũng không yêu cầu quá cao.

Còn Quý Dung Dung thì ngược lại, qua mấy ngày làm việc cùng nhau, cô nàng có vẻ rất thích Kiều Tích nên đã hẹn cô cuối tuần này đi dạo phố chọn quần áo để mặc hôm làm MC.

Học ở trường Trung học phụ thuộc một thời dài như vậy rồi, mưa dầm thấm đất, đến hôm nay Kiều Tích đã có thể nhận ra rất nhiều nhãn hiệu xa xỉ cao cấp.

Mặc dù mọi người thường ngày cũng đều mặc đồng phục học sinh, thế nhưng Kiều Tích có thể nhận ra, Quý Dung Dung chân đi giày Tod's (*), tay đeo đồng hồ Longines(**).

(*) (**) hai hãng giày dép và đồng hồ cao cấp.

... Đi dạo phố với cô?

Kiều Tích không chút nghĩ ngợi liền từ chối lời đề nghị của Quý Dung Dung.

Đương nhiên, giờ khắc này, ngồi ở trên xe của bác gái Chúc, Kiều Tích cũng có áp lực tâm lý rất lớn.

Cô biết hiện tại mỗi tháng đều tiêu tốn một khoản rất lớn, có lẽ là số tiền ấy đối với Minh gia không thấm vào đâu, nhưng cô lại không thể yên tâm thoải mái mà cứ tiếp nhận mãi như vậy.

Sinh hoạt phí và học phí thì cô không thể không nhận, nhưng những loại trang phục không cần thiết mấy như này thì có thể bỏ qua liền bỏ qua đi.

Suy nghĩ một chút, Kiều Tích mở miệng thăm dò: "Bác Chúc, trong trường cũng có cung cấp trang phục rồi... Hơn nữa cháu cũng đã thử qua một bộ, cô giáo ở ban nghệ thuật cũng giúp cháu sửa nhỏ lại một chút rồi."

Đương nhiên, không đợi Chúc Tâm Âm phải lên tiếng, Uyển Uyển ngồi kia đã tự động riu ra riu rít rồi----

"Ôi trời, chị Tiểu Kiều, chị không nên tự mình đa tình! Cũng không phải là đặc biệt mua vì chị, là mẹ em muốn mua quần áo cho em, thuận tiện đưa chị tới thôi! Chị chỉ là dính chút hào quang của em thôi đó!"

Nhìn khuôn mặt với gò má hơi phình ra trước mặt này, thoạt nhìn giống như một con sóc con vậy, Kiều Tích nhìn mà không nhận được đồ hoe hai viên mắt.

... Cô biết, Uyển Uyển là vì sợ cô tự ái nên mới cố ý nói ra như vậy.

Kiều Tích cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hít mũi một cái, sau đó nhỏ giọng nói: "Chị biết rồi... Chị chỉ là được dính ánh hào quang của em thôi."

Chỉ là, tuy rằng nói như vậy, thế nhưng Uyển Uyển đến nửa bộ quần áo cũng chưa chọn được đã trực tiếp đi vào cửa hàng Donna Karan (*) chọn lễ phục cho Kiều Tích.

(*) thương hiệu thời trang cao cấp.

Ánh mắt của Chúc Tâm Âm cực tốt, bà lấy ra vài bộ váy đưa cho Kiều Tích đi thử, mỗi một bộ đều có hiệu quả vô cùng tốt, bà hỏi cô gái nhỏ thích bộ nào nhất, cô gái nhỏ lại không trực tiếp nói ra mà cứ do do dự dự mãi không nói, tỏ vẻ như mình không quá thích bộ nào hết.

Vừa thấy Kiều Tích như vậy, Chúc Tâm Âm không cần suy nghĩ cũng đoán được, cô gái nhỏ hơn phân nửa là ngại giá quá đắt rồi.

Bà suy nghĩ một chút, sau đó liền chỉ vào chiếc váy dài màu xanh da trời mà Kiều Tích vừa thử xong, "Lấy cái này đi, màu sắc tuy hơi cổ điển, nhưng mà rất phù hợp với tiệc tối, cháu mặc màu này mới tạo được điểm nhấn, hơn nữa màu này mặc lên cũng rất tôn da."

Đợi đến khi Kiều Tích thay lại trang phục của mình xong, Chúc Tâm Âm liền cười híp mắt hỏi các cô: "Hai đứa bây giờ muốn đi ăn cái gì đó hay là còn muốn đi đâu chơi nữa?"

Lúc này thời gian vẫn còn sớm, Uyển Uyển giơ tay đề nghị: "Con nghĩ nên đi ăn gì đó nhẹ nhẹ, sau đó thì đi xem phim!"

"Được rồi, hai đứa tự thương lượng với nhau đi." Chúc Tâm Âm lấy tấm thẻ từ trong ví ra đưa cho Kiều Tích, "Bác còn có chút việc, Tích Tích, cháu dẫn em đi chơi nhé, chơi xong rồi về nhà sớm một chút."

Tuy rằng Chúc Tâm Âm rất yên tâm về Kiều Tích, biết rằng có cô ở đây thì sẽ không xảy ra chuyện gì cả, thế nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là hai đứa nhỏ, vì

vậy trước khi đi bà lại dặn thêm: "Nếu chơi quá 8 giờ thì nhớ gọi điện thoại báo anh con tới đón hai đứa nhé, nghe thấy chưa?"

Uyển Uyển đang một lòng muốn cất cánh bay lên trời, lúc này đương nhiên là không nhận được mà cầu nhàu mấy câu: "Biết rồi, biết rồi mà!"

Chúc Tâm Âm oán trách vỗ vỗ đầu con gái, lúc này mới xoay người rời đi.

Chờ Chúc Tâm Âm đi khỏi, Uyển Uyển lập tức cất cánh, lòi kéo Kiều Tích đến cửa hàng bánh ngọt, sau đó còn chụp ảnh đăng lên Wechat.

Đăng xong rồi vẫn không yên tĩnh, tiểu nha đầu này lại còn đòi hỏi, bắt Kiều Tích lên Wechat like ảnh mới chịu.

Kiều Tích bất đắc dĩ cười nói: "Được rồi, một lát nữa sẽ lên like cho em."

"Đừng mà đừng mà! Hiện tại luôn đi!" Nói xong liền cầm điện thoại Kiều Tích để trên bàn lên, "Để em tự like vậy."

Kiều Tích cười cười: "Tùy em."

Nhanh chóng cho mình thêm 1 like, Minh Uyển lại thuận tay lướt Wechat của Kiều Tích.

Thấy tám ảnh đầu chó vạ năm bất biến kia, Minh Uyển có chút bất mãn lắm lắm: "Sao chị lại không đăng ảnh lên Wechat vậy?"

Kiều Tích suy nghĩ một chút, bất đắc dĩ nói: "Mỗi ngày đều không có gì thú vị có thể đăng cả."

Lẽ nào mỗi ngày cô đều phát định vị nói rằng mình đang ở trên thư viện à?

Đang nói, Minh Uyển đột nhiên kinh ngạc kêu "Ồ" một tiếng, "... Chị sao lại có Wechat của chị Tiểu Hạ vậy?"

Kiều Tích ngẩn người, sau đó mới nhớ ra, chính là tuy rằng đã kéo cô ta vào danh sách đen thế nhưng ảnh mà cô ta đã like của cô vẫn sẽ hiện lên ID của cô ta.

Suy nghĩ một chút, Kiều Tích liền thuật lại đơn giản chuyện tình liên quan đến Nhan Hạ cho Uyển Uyển nghe.

Nghe cô nói xong, Uyển Uyển lập tức xua tay thanh minh: "Em không có đem Wechat của chị cho chị ấy!:"

"Chị biết."

Dựa trên sự hiểu biết của cô về Uyển Uyển, nếu như cô bé mà cho Nhan Hạ Wechat của cô thì đã sớm thông báo với cô rồi.

Suy nghĩ một chút, Kiều Tích vẫn là mở miệng hỏi: "Cô ta... trước kia từng ở nhà em rất lâu sao?"

Cô cũng không phải quá tò mò về Nhan Hạ, mà chỉ là muốn biết vì sao cô ta lại đối với cô ân cần tốt bụng như thế thôi.

Nghe cô hỏi vậy, Minh Uyển suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Sau khi bố mẹ chị ấy qua đời thì chị ấy liền ở nhà em, ở có 2-3 năm thôi."

Dừng một chút, Minh Uyển tiếp tục nói: "Chỉ là năm ngoái... buổi tối hôm trước vẫn còn rất tốt đẹp, chẳng hiểu sao sáng hôm sau chị ấy lại đột nhiên rời khỏi nhà chúng em----- "

Muốn nói là dọn đi cũng không thích hợp, bởi vì đồ dùng của Nhan Hạ hầu như đều để lại Minh gia.

Uyển Uyển gãi đầu một cái, hiển nhiên cũng là rất khó hiểu-----

"Em còn chưa nhìn thấy chị ấy, chị ấy đã đi rồi, lúc sau có nói là đột nhiên phải đi du học, cũng sẽ không trở về, đến đồ đạc của chị ấy cũng đều là mẹ em bảo người đóng gói rồi gửi cho chị ấy."

Kiều Tích "À" một tiếng.

Hóa ra... là bị Minh gia đuổi ra ngoài.

Minh Uyển uống một ngụm nước trái cây, sau đó nói: "Sau khi chị ấy đi mẹ em sẽ không cho phép em nói đến người này nữa, nhắc đến chị ấy là mẹ em lại tức giận... Chị cũng đừng nhắc tới nhé."

Hai cô gái nhỏ xem phim xong đi ra ngoài, lúc này đã gần 9 giờ.

Trước khi chiếu phim Minh Uyển đã nhắn tin cho anh trai nhà mình, nói cho anh biết địa điểm rạp chiếu phim và thời gian kết thúc, bảo anh đến đón hai người.

Lúc hai người đi ra khỏi rạp chiếu phim, Minh Ngật đã đứng chờ ở đó rồi.

Có lẽ là bởi vì ở nhà đi nên anh không mặc đồng phục học sinh mà mặc áo hoodie và quần sooc đến đầu gối.

Thiếu niên với thân hình cao ráo thon dài đứng trong đại sảnh rạp chiếu phim, dựa lưng vào cột đá cẩm thạch, đầu hơi rũ xuống, môi mím rất chặt, cúi đầu không biết nhìn cái gì.

Chờ đến khi đến gần, Kiều Tích mới phát hiện anh đang đeo tai nghe, cúi đầu chơi game trên điện thoại.

Minh Uyên hào hứng đi tới, kéo tai nghe của anh xuống, "Chúng ta đi thôi!"

Anh giương mắt lên nhìn, vừa khéo chạm phải ánh mắt của Kiều Tích.

Hai người 4 mắt nhìn nhau, nhưng cũng chỉ trong thời gian một cái chớp mắt, sau đó, cả hai đều nhanh chóng dời ánh mắt của mình sang nơi khác.

Sau sự kiện "Bài thi 9 điểm" ngày đó, Kiều Tích liền không nói chuyện với anh nữa.

Cho dù có vài lần gặp thoáng qua trong nhà ăn thế nhưng hai người vẫn không nói với nhau câu nào.

Kiều Tích cũng không biết mình rốt cuộc làm sao nữa.

Cô cũng không phải người thích mang thù, thế nhưng mỗi khi đối mặt với Minh Ngật, hình ảnh và lời nói ngày hôm đó sẽ hiện lên trong đầu cô, khiến cô cảm thấy vô cùng xấu hổ và tự ti.

Minh Ngật tháo nốt tai nghe bên kia xuống, thoát trò chơi đang chơi ra, dẫn đầu xoay người đi, "Đi thôi."

Nơi này là một trong những địa danh nổi tiếng của Bắc Kinh, chín giờ tối đương nhiên là không gọi được xe.

May mà gần đó có một trạm tàu điện ngầm, Uyên Uyên đề nghị: "Đi tàu điện ngầm đi, dù sao thì bây giờ cũng không nhiều người."

Minh Ngật liếc nhìn điện thoại di động, app đón xe đã được xếp hàng từ hơn một giờ trước rồi.

Anh cất điện thoại vào túi quần, gạt đầu, "Đi thôi."

Đường phố phồn hoa, ngựa xe như nước, ở phía xa xa kia là một trạm tàu hỏa, đây là một trong số ít trạm tàu hỏa còn tồn tại trong nội thành Bắc Kinh, mỗi ngày có khoảng hơn 10 chuyến xe chạy qua đây.

Nhóm 3 người vừa đi tới chỗ đường giao nhau với đường tàu thì lan can bằng điện vang lên tiếng đóng cửa, đồng thời có tiếng cảnh báo vang lên----

"Người đi bộ và người đang điều khiển các loại phương tiện xin chú ý, tàu hỏa sắp đi tới, xin hãy dừng xe đứng lại chờ cho tàu hỏa đi qua, không nên đi tiếp cũng không nên vượt qua lan can."

Minh Uyên đi tuốt ở đằng trước, thừa dịp lan can bằng điện chưa đóng toàn bộ liền chạy nhanh qua bên đối diện.

Chờ cô bé dừng lại đứng vững ở đầu bên kia, quay đầu lại nhìn thì phát hiện ra anh trai mình và chị Tiểu Kiều đều vẫn đang đứng tại đầu đối diện.

Cô bé rất bất đắc dĩ, giơ hai tay lên miệng tạo thành cái một cái loa, hướng về phía hai người họ bên này mà hét lên: "Hai người đều mang tốc độ của người già sao?"

Minh Ngật đề cao vài phần âm lượng: "Dừng chạy lung tung."

Kiều Tích cũng có chút gấp gáp: "Em đứng đợi hẩn hoi, đừng động."

Hai người đồng thời mở miệng, trong lúc nhất thời, bầu không khí trở nên có chút xấu hổ.

Kiều Tích quay mặt đi trước.

Không biết qua bao lâu, đoàn tàu từ xa chậm rãi tới gần, âm thanh "Tu tu" càng ngày càng lớn.

Minh Ngật đứng bên cạnh cô đột nhiên mở miệng nói chuyện----

"Giải hòa đi."

Kiều Tích ngẩn người, sau đó theo bản năng quay lại nhìn người bên cạnh.

Minh Ngật cũng xoay đầu nhìn cô, ánh mắt hai người đồng thời chạm nhau.

"Ngày đó anh nói không sai, " Một lúc sau, Minh Ngật lại bổ sung thêm, "Anh chỉ xin lỗi vì thái độ của anh ngày hôm đó thôi."

Kiều Tích cắn chặt môi, không biết phải nên đáp lại anh như thế nào.

Minh Ngật thu hồi ánh mắt, mặt không biểu cảm nhìn về phía trước.

"Em sau này muốn trở thành người như thế nào? Giáo viên tiếng Pháp? Nhân viên ngoại giao? Phiên dịch viên? Hay là một cái gì khác?"

Kiều Tích vấn đề này của anh làm cho ngẩn người.

... Cô cũng không biết.

Minh Ngật đột nhiên ngừng đầu, nhìn về phía hư không xa xa trước mặt, giọng nói nhàn nhạt: "Em muốn trở thành những người đó, thật ra đều giống như cô ấy vậy."

Kiều Tích nhìn theo tầm mắt của anh, phát hiện ra "Cô ấy" trong miệng anh chính là một nữ minh tinh xinh đẹp dịu dàng đang hiện ra trên bảng quảng cáo điện tử cách đó không xa.

"Không có cô ấy, bảng cáo kia cũng vẫn được treo tại đó, chỉ là đôi cô ấy thành một nữ minh tinh khác."

"Giáo viên tiếng Pháp, nhân viên ngoại giao, phiên dịch viên... tất cả đều giống nhau. Không có bọn họ, thì cũng đều sẽ có những người khác."

"Không có Watt, cũng vẫn sẽ có máy hơi nước; không có anh em nhà Wright, cũng vẫn sẽ có máy bay; không có Bell, cũng vẫn sẽ có điện thoại... Bọn họ đều không quan trọng."

"Thế nhưng Toán học không giống như thế, nó là không thể thay thế." Cậu thiếu niên trẻ tuổi xoay đầu lại, ánh mắt trong trẻo xưa nay vào giờ khắc này lại lóe lên một chút ánh sáng gì đó, "Carl Friedrich Gauß chỉ có thể là Carl Friedrich Gauß, Newton cũng chỉ có thể là Newton."

Trong âm thanh ồn ào của tàu hỏa, trong đầu Kiều Tích đều đang quanh quẩn với câu nói vừa rồi của anh----

Carl Friedrich Gauß chỉ có thể là Carl Friedrich Gauß, Newton cũng chỉ có thể là Newton.

Bọn họ mới là độc nhất vô nhị.

Không có bọn họ, muôn đời đều như đêm dài, không có bất kỳ người nào có thể thay thế bọn họ được.

"Có vài người từ nhỏ đã có tư chất trở thành người như vậy, em cũng giống như vậy."

Thiên phú là lễ vật trời cao ban tặng.

Minh Ngật ánh mắt cô, thấp giọng nói, "Ai cũng không có quyền lợi lãng phí thiên phú của mình."

Không cần biết cô có học Toán Olympic hay không, nhưng Toán học là thứ mà cô cần phải học.

Trong chớp mắt, không đợi Kiều Tích kịp trả lời, tàu hỏa đã gào thét chạy qua.

Đoàn người đứng chờ một lần nữa lại bắt đầu sôi nổi di chuyển, lại một lần nữa khôi phục lại cuộc sống vốn có.

Lan can chậm rãi mở ra, đoàn người như thủy triều tiến về phía trước, Kiều Tích bị người bên cạnh chen lấn khiến cô lao đảo suýt ngã.

May mà Minh Ngật nhanh tay đỡ lấy cô, giúp cô đứng thẳng lên rồi lại nhanh chóng buông tay ra, "Đi thôi."

Minh Uyển ở phía bên kia đợi thật lâu, lúc này thấy bọn họ đi tới liền bắt đầu riu rít nói chuyện----

"Đứng rồi chị Tiểu Kiều, anh em sắp phải đi Tây Kinh thi đấu đó, chị có muốn anh ấy mang đặc sản quê chị về cho chị không?"

Thi đấu?

Kiều Tích ngẩn người, sau đó nhìn sang Minh Ngật đang đứng bên cạnh.

Minh Ngật cũng đang nhìn cô, nhỏ giọng nói: "Muốn cái gì? Còn thiếu em một món quà sinh nhật nữa."

Sinh nhật cô trước đó, quà tặng đều là Uyển Uyển thuận tiện chọn giúp anh.

"Không cần." Kiều Tích sờ sờ đầu phụng nhỏ trên cổ, "Cái này coi như là quà sinh nhật em đi."

Tối hôm đó, Kiều Tích mất ngủ.

Cô ở trên giường lăn đi lộn lại, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Cuối cùng, cô ngồi dậy, đi đến trước bàn học, mở quyển sổ nhỏ nhỏ mới mua kia ra, lật đến một trang mới.

Cô viết lên trang mới đó dòng chữ-----

"Carl Friedrich Gauß chỉ có thể là Carl Friedrich Gauß, Newton cũng chỉ có thể là Newton."

Một lúc lâu sau, ở bên cạnh dòng chữ trên, Kiều Tích lại cực kỳ cẩn thận tỉ mỉ mà viết thêm "+10."

Thứ hai, Kiều Tích lại đi đến lớp Toán Olympic để học.

Thấy cô đến, Hàn Thư Ngôn thật sự rất vui vẻ, cậu cười nói: "Các buổi học tuần trước tớ đều ghi lại cẩn thận, không biết cứ tới hỏi tớ, tớ có thể giải đáp thì sẽ giải đáp."

Chú ý thấy cô lại xuất hiện không phải chỉ có một mình Hàn Thư Ngôn.

Ngay cả thầy giáo trên bục giảng cũng chú ý tới, vì vậy nên liền cười híp mắt trêu chọc cô: "Bạn học Kiều rốt cục đã trở về rồi sao? mấy ngày nay đi chỗ tốt nào chơi vậy?"

Kiều Tích có chút đỏ mặt, lặng lẽ cúi đầu xuống.

Thầy giáo vốn đâu có biết tên cô đâu.

Hàn Thư Ngôn ngồi bên cạnh rất thiện ý giải thích: "Cách giải bài của cậu trong đề thi hôm nọ rất mới mẻ độc đáo, thầy giáo nói rất lâu, mấy tiết đều hỏi Kiều Tích là ai, chỉ tiếc là cậu chưa từng đến."

Kiều Tích ngẩn người, bởi vì cô sờ thấy một vật trong ngăn bàn.

Là một kẹp tài liệu.

Cô cầm kẹp tài liệu để lên bàn, phát hiện ra bên trong đó có vài tờ giấy, tờ đầu tiên là tờ bài thi được 9 điểm mà cô đã xé đôi, lúc này nó được dán lại cẩn thận bằng băng dính trong suốt.

Trong lòng Kiều Tích khẽ run một cái, ngay sau đó cô đem tờ bài thi đó lấy ra, nhìn tiếp mấy tờ giấy đằng sau.

Là một xấp giấy A4 viết đầy chữ, vừa nhìn liền biết đó là chữ của Minh Ngật.

Chỉ là không giống như đáp án thông thường, anh không viết rõ đáp án ra, mà chỉ chú thích vài điểm mấu chốt của đề bài thôi.

Ví dụ như đề bài dính đến định lý Claudius Ptolemaeus, sợ cô không hiểu, Minh Ngật liền dùng kiến thức cấp 2 để chứng minh cho cô hiểu.

Cuối cùng, sau mỗi một dòng giải thích, Minh Ngật còn liệt kê ra một số sách tham khảo nên đọc.

Đọc xong những dòng chữ trên giấy xong, Kiều Tích rốt cuộc không thể không thừa nhận, Minh Ngật nói rất đúng.

Kiến thức của 6 bài trong đề thi không phải là quá cao thâm đánh đố người làm, chỉ là có chút bấy nhỏ. Trong 6 bài thì có đến 4 bài có thể dùng kiến thức cấp 2 để giải, chỉ có 2 bài có chút hơi khó, nhưng cũng chỉ là cần đi đúng từng bước từng bước ra là.

Cô thật sự là có thể làm được.

Cho dù không làm được, cũng không nên trực tiếp bỏ qua rồi nộp bài thi sớm.

Kiều Tích ngẩng đầu nhìn về ghế bên phải hàng đầu tiên, vị trí đó bây giờ trống tuếch.

Minh Ngật không có ở đó.

Kiều Tích có chút bất an, cô lặng lẽ lấy điện thoại ra, mở Wechat tìm tên của Minh Ngật, thế nhưng lại thật lâu không dám nhấn gì cho ID đó, cứ vào rồi lại thoát ra, vào rồi lại thoát ra....

Cứ như vậy lặp lại nhiều lần, cuối cùng Kiều Tích hạ quyết tâm, cất điện thoại vào cặp, tạm thời cho người này ra khỏi não, trước tiên nên chăm chú nghe thầy giảng bài.

Đến khi tan học, bởi vì lúc trước bị thầy giáo trêu chọc một phen, cả lớp ai cũng biết cô lại đến học lần nữa.

Bao gồm cả Giang Nhã Đồng.

Giang Nhã Đồng đã thật lâu không có cùng cô nói chuyện rồi.

Thế nhưng khi tan học, Giang Nhã Đồng lại từ chỗ ngồi của mình đứng dậy đi tới chỗ của Kiều Tích, giọng nói không biểu thị chút tâm tình nào: "Tôi còn tưởng rằng cô không tới nữa."

Kiều Tích cười cười, giọng nói rất hời hợt: "Tôi sau này vẫn sẽ tới."

Nói xong cô lướt qua Giang Nhã Đồng, một đường đi tới chỗ thầy giáo đang ngồi trên bục giảng.

Nghe thấy nghi vấn của học sinh, thầy giáo ngẩn người, sau đó nói: "Em hỏi Minh Ngật à? Cậu ấy đi Tây Kinh tham gia cuộc thi rồi, sáng nay vừa mới đi, làm sao vậy?"

Tiểu Vũ:

Edit đoạn không có Watt vẫn có máy hơi nước, không có anh em nhà Wright vẫn sẽ có máy bay... với đoạn Newton chỉ có thể là Newton mà khó hiểu quá đi. Cá nhân mình cảm thấy chả khác gì nhau cả ý, sao tác giả lại nghĩ thế nhờ? Mình vẫn luôn cảm thấy không có Newton sẽ vẫn có người khác, không có Cauchy, không có Ac-si-met thì vẫn sẽ có người khác thôi. Chỉ có điều là sớm hay muộn, thế nên việc tác giả coi trọng Toán quá làm mình thấy không hợp lý lắm. Chỉ là tâm sự một chút, mọi người ko cần để ý lắm đâu =)))Thời tiết miền Bắc mấy ngày này thật sự lạnh quá đi, gõ bàn phím cóng hết tay rồi ý:(Các chương sau càng ngày càng dài, toàn 5k từ, t edit sắp chết rồi =)))Hôm nay mới chính thức được nghỉ nên edit cho mọi người đọc luôn không lại mong nè.Mãi tiếp tục có chương mới nha. Chúc mọi người kết thúc năm 2018 thuận lợi và chuẩn bị bước sang năm 2019 dương lịch càng thêm thuận lợi. <3 <3 <3

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Hôm trước lúc Uyển Uyển nói Minh Ngật phải đi Tây Kinh tham gia thi đấu, trong lòng Kiều Tích vẫn còn có chút khó chịu, mặc dù cực kỳ tò mò nhưng vẫn cố nén lại không hỏi xem rốt cuộc là anh đi tham gia cuộc thi nào.

Lúc này thầy giáo nhìn thấy đôi mắt trông mong của cô liền kiên trì giải thích cho cô-----

"Cuộc thi Toán cấp Châu Á, năm nay đến phiên nước ta làm chủ nhà, chọn Tây Kinh làm nơi diễn ra cuộc thi."

Cuối cùng, thầy giáo lại cười nói: "Cậu ta không ở đây, có vấn đề gì thì em hỏi thầy cũng được mà."

Kiều Tích nhanh chóng lắc đầu: "Không có vấn đề gì ạ!"

Nói xong liền chạy nhanh trốn đi.

Trở lại chỗ ngồi của mình, Kiều Tích lại nhìn không được mở điện thoại ra, vào Wechat xem ID của anh.

Kiều Tích muốn nói cho anh biết, những lời anh nói với cô, cô nghe hiểu rồi.

Tuy rằng Kiều Tích không biết chính xác là có phải cô có thiên phú như lời Minh Ngật nói hay không.

Nhưng cô vẫn muốn thử một lần.

Thế nên, từ hôm nay trở đi, cô quyết định trở lại lớp Toán Olympic để học.

Chỉ là... nhìn khung chat trống rỗng trên điện thoại, Kiều Tích nghĩ, hay là thôi đi.

Cô tắt điện thoại, một lần nữa cất nó vào trong cặp sách.

Anh còn đang tham gia cuộc thi, cô vẫn là không nên nói, tránh khiến anh bị phân tâm.

Hơn nữa... cô cũng phải học tập thật giỏi nữa!

Một tuần sau đó, Kiều Tích như là đi trong địa ngục vậy.

Bởi vì trước đó không đi học một tuần, thế nên cô bị lùi lại so với mọi người không ít.

Kiều Tích cũng phát hiện ra một điều, mượn vở các bạn xem so với việc lên lớp nghe thầy giảng thì có hiệu suất cực kỳ thấp.

Kiều Tích cân nhắc mãi, cuối cùng dứt khoát không quan tâm đến chương trình trại hè của bản thân nữa mà toàn lực tập trung cho Toán học.

Dù sao thì chương trình học của trại hè bọn cô cũng đơn giản, lại còn thiên về sở thích hứng thú hơn.

Ngồi trong lớp nghe thầy cô máy móc giảng bài, có vẻ như hơi lãng phí thời gian.

Bởi vậy nên trong khoảng thời gian sau đó, Kiều Tích cả sáng cả tối đều ngồi trong lớp Toán Olympic nghe giảng, một lòng cùng các anh chị khóa trên tiếp nhận học tập với cường độ cao.

Về phần chương trình học của lớp trại hè kia, Kiều Tích vốn là định dành thời gian nghỉ trưa và buổi tối về KTX tự học, chỉ là sắp tới ngày kết thúc khóa học, buổi tiệc tối đương nhiên cũng sắp diễn ra, là một MC cho buổi tiệc, cô không thể vắng mặt.

Thời gian không thể kéo dài cũng không thể bớt ngắn đi, đối mặt với thời khóa biểu dày đặc như vậy, Kiều Tích không thể không hy sinh nửa tiếng ngủ của mình, chuyển từ ban đầu là 6 rưỡi sáng dậy sang việc chỉ 6 giờ đã rời giường.

Bởi vì sợ ồn đến bạn cùng phòng đang ngủ, mỗi buổi sáng đồng hồ báo thức chỉ kêu đến giây đầu tiên là Kiều Tích đã nhanh chóng ngồi dậy, sau đó trốn vào trong nhà vệ sinh đọc sách học bài, đợi đến khi bạn cùng phòng tỉnh dậy cô mới bắt đầu đi đánh răng rửa mặt thay quần áo.

Thịnh Tử Du mỗi ngày mới mở mắt ra đều đã thấy Kiều Tích chuẩn bị xong xuôi hết mọi thứ để đi học rồi.

Vừa nhìn đồng hồ đeo tay, 7:50, bị muộn học mất rồi...

Thịnh Tử Du lăn hai vòng trên giường, rất thống khổ mà kêu hai tiếng: "Tích Tích, cậu mỗi ngày đều không buồn ngủ sao?"

Kiều Tích ăn nốt miếng bánh kem cuối cùng, cười híp mắt nói: "Đi ngủ sớm một chút, đừng thức đêm xem hoạt hình nữa thì sẽ không buồn ngủ thôi."

Thịnh Tử Du đập đập vào thành giường, giả vờ khóc "Oa Oa Oa" rồi kêu lên, "Cậu thật phiền mà!"

Chỉ là, trong thời khóa biểu dày đặc như vậy, còn có một điểm tốt.

Kiều Tích phát hiện ra, mỗi ngày chỉ ngủ 5 tiếng đối với cô cũng không có gì không thể tiếp nhận cả.

Ngoại trừ hai ngày đầu tiên cần uống cafe vào buổi trưa để chống đỡ.

Đến ngày thứ ba, Kiều Tích nhận ra hình như cô đã hình thành được thói quen sinh hoạt như thế này rồi, dù cho không cần uống cafe buổi trưa thì cô vẫn có thể chống đỡ được.

Hàn Thư Ngôn rất ao ước thể chất này của cô, "Cậu chắc là thuộc kiểu người trời sinh liền dư thừa tinh lực... Tớ không làm được thế, chỉ cần không ngủ đủ 8 tiếng là hôm sau tớ như người phế vậy."

Kiều Tích có chút ngượng ngùng, "... Tớ vẫn rất muốn ngủ."

Bây giờ là tình huống đặc biệt, kiến thức của cô còn kém các bạn khác rất nhiều, đương nhiên phải tìm cách để đuổi kịp rồi.

Chờ đến khi có thể theo kịp rồi thì cô vẫn muốn khôi phục lại thói quen sinh hoạt trước kia, dù sao thì với độ tuổi bây giờ của cô thì vẫn có thể tiếp tục cao thêm nữa!

Buổi trưa thứ năm, Kiều Tích và ba MC khác bị gọi đi tạo hình thứ.

Trường Trung học phụ thuộc hàng năm đều đối với trại hè cho học sinh mới này vô cùng coi trọng, năm nay cũng không ngoại lệ.

Tiệc tối đều là do toàn bộ học sinh mới của cấp 3 cùng học sinh cấp 2 dưới sự chỉ đạo của các thầy cô ban nghệ thuật cùng nhau hợp tác, địa điểm tổ chức chính là tại hội trường lớn của trường.

Tuy rằng kinh phí được cấp không nhiều lắm, nhưng bởi vì trong ban nghệ thuật có cô giáo Vu với tài trang điểm vô cùng tốt, thế nên năm nay ban tổ chức không cần phải thuê thợ trang điểm bên ngoài mà nhờ cô giáo Vu trang điểm giúp.

Quý Dung Dung có ngũ quan rất xinh đẹp, thế nhưng lông mày lại có chút hơi nhạt và mảnh, vậy nên cô Vu liền giúp cô ấy trang điểm kỹ vào lông mày, điều này khiến cô ấy lập tức thoát thai hoán cốt, cả người trông càng lúc càng kinh động lòng người.

Biết Quý Dung Dung là một MC tài năng cô Vu cũng không nhịn được khen cô ấy: "Gương mặt này của em đúng là trời sinh làm việc này."

Kiều Tích lại có kết quả ngược lại, cô trang điểm lên có hiệu quả không được như ý.

Ngày thường cô đứng chung một chỗ với Quý Dung Dung, tất cả mọi người đều nghĩ cô xinh đẹp hơn cô ấy.

Thứ nhất là bởi vì dáng cô cao, thứ hai là bởi vì da cô rất trắng, thế nên tuy rằng cả cô và Quý Dung Dung đều rất xinh đẹp nhưng nếu đứng chung một chỗ thì chỉ cần liếc mắt thoáng qua cũng nhận ra Quý Dung Dung trông kém sắc hơn cô.

Nhưng khi hai người trang điểm lên thì kết quả lại ngược lại.

Kiều Tích khí chất thiên về sự thanh thuần, vốn là không thích hợp trang điểm đậm, hơn nữa trên mặt cô vẫn còn mang theo chút mũm mĩm của trẻ con, thật ra bình thường nhìn còn có chút hơi gầy thế nhưng lên ảnh thì lại không giống vậy, màn ảnh 2D nên khi lên ảnh trông sẽ mập hơn nhiều.

Đẹp thì đương nhiên vẫn đẹp, nhưng là Kiều Tích trên màn ảnh chắc chắn sẽ không bằng Kiều Tích của ngày thường.

Cô Vu cũng rất là không biết phải làm sao: "Em không trang điểm xinh đẹp hơn nhiều... Thế nhưng tiếc tối tổ chức ở hội trường lớn, đến lúc đó sẽ chiếu lên màn hình lớn, không trang điểm thì khẳng định không được."

Kiều Tích quay sang nhìn gương, sau đó lại chạy đến trước camera thử hình vừa rồi nhìn, cuối cùng cô phát hiện ra-----

Chính mình trong ống kính thật sự có chút xa lạ, Kiều Tích có vài phần khóc không ra nước mắt...

Đây là ai vậy? Thực sự là rất béo a.

Quý Dung Dung nghĩ kể cho cô: "Trước kia khi tớ làm MC, trước ngày lên sân khấu nửa tháng đã bắt đầu khống chế lượng thức ăn rồi, trước khi lên sân khấu 3 ngày sẽ không ăn cơm, trước một ngày ngay cả nước tớ cũng không uống, bởi vì nếu uống thì khi lên hình mặt sẽ sưng."

Kiều Tích buổi trưa còn chưa kịp ăn đã chạy tới đây hóa trang thử rồi, lúc này bụng đã kêu vang mấy lần rồi.

Vừa nghe thấy Quý Dung Dung nói như vậy, Kiều Tích liền sợ đến mức nuốt nhanh mấy ngụm nước miếng.

Không ăn cơm thì cũng thôi đi, đằng này ngay cả nước cũng không uống thì... Kiều Tích quả thực nghĩ cũng không dám nghĩ.

Huống chi mỗi ngày đều có công việc học rất nặng nề, không ăn cơm nhất định là không được.

...Kiều Tích do do dự dự, rất là xoắn xuýt mà nghĩ, thôi vẫn cứ để cô tiếp tục xấu đi cũng được.

Tuy nghĩ như vậy nhưng Kiều Tích vẫn không thể nào thản nhiên trước chuyện bản thân mình sẽ xấu xí được.

Thịnh Từ Du trước đó đã nói qua với cô, bởi vì video cô hát bị truyền đi khiến nhiều người để ý thế nên đã có rất nhiều anh chị khóa trên hẹn nhau hôm tiệc tối đó sẽ đến nhìn người thật.

Kiều Tích vô cùng hi vọng, tối hôm đó cô Vu hãy trang điểm cho cô sao cho càng không giống người thường càng tốt.

Thế nhưng nếu nguyện vọng này thành hiện thực, cô lại có chút lên không được mà xuống cũng không xong.

Dù sao thì... tối hôm đó cả nhà Minh gia đều sẽ đến nhìn cô đó.

Người nghiêm túc trong chuyện này nhất chính là Uyển Uyển, mỗi sáng sớm đều sẽ vô cùng hăng hái nhấn tin trong group chat gia đình trên Wechat-----

"Cách ngày chị Tiểu Kiều debut làm MC còn có XX ngày!"

Còn cả bác Minh và bác Chúc nữa, tuần trước lúc ăn cơm bọn họ cũng đã nói, thứ sáu này sẽ đem tất cả các cuộc xã giao đẩy xuống, mục đích chính là đến xem cô làm MC của buổi tiệc tối ở trường.

Về phần người còn dư lại kia... Tuy rằng anh chưa từng thể hiện ra điều gì, thế nhưng những người xung quanh đều nói đến chuyện này, anh chắc chắn cũng sẽ biết chuyện này.

Ngay cả Uyển Uyển cũng đều nói: "Cuộc thi của anh em thứ tư tuần này sẽ kết thúc, thế nên chắc chắn thứ sáu này có thể trở về!"

Thế nhưng Kiều Tích cảm thấy, vẫn là đừng để anh trở về nhìn thấy bộ dáng xấu xí của cô đi.

Chờ đến thứ sáu, sáng sớm Uyển Uyển cũng vẫn như cũ gửi tin nhắn trong group chat trên Wechat, chỉ là lời kịch lần này đổi thành-----

"[tung hoa] cách lúc chị Tiểu Kiều debut làm MC còn 10 tiếng nữa!"

Thường ngày vẫn luôn là Uyển Uyển tự nhấn tự vui, thế nhưng hôm nay, lại có người trả lời cô bé trên nhóm chat.

Là Minh Ngật.

Anh trả lời lại Uyển Uyển bằng hai chữ, "Làm trò."

Đại khái là bị anh trai nhà mình đơn phương làm mất mặt đã quen rồi, Uyên Uyên không hề tức giận, mà càng vui vẻ hơn khi thấy anh online, ngay lập tức hỏi một câu-----

"Anh hôm nay có kịp quay về để đến xem tiệc tối không?"

Cuộc thi ở Tây Kinh kết thúc vào sáng hôm thứ tư, những người khác trong đội đều đã lên máy bay trở về Bắc Kinh ngay trong ngày hôm đấy, chỉ có một mình Minh Ngật, chẳng biết tại sao lại muốn tách đội, nói là muốn đi dạo với thăm quan Tây Kinh, đến sáng hôm nay vẫn còn chưa quay về.

Vợ chồng Minh Tuấn rất yên tâm về con trai, loại chuyện như này từ trước đến nay đều không quản anh, anh muốn ở lại Tây Kinh chơi vài ngày thì cũng không sao.

Uyên Uyên rất tò mò muốn biết anh trai ở lại Tây Kinh làm gì, thế nhưng dù hỏi thế nào thì anh cũng không nói, thế nên cũng đành thôi.

Một giây sau, Minh Ngật liền nhắn tin trả lời lại, hai chữ vô cùng đơn giản-----

"Không rảnh."

Kiều Tích thấy đoạn đối thoại trên đã là vào buổi trưa lúc tan học.

Cảm giác đầu tiên là... Kiều Tích cũng không nói rõ được, có chút mất mát, cũng có chút may mắn.

Ý không rảnh của anh... là không kịp trở về? Hay là kịp nhưng không muốn đến xem cô?

Kiều Tích suy nghĩ một hồi, không nghĩ ra lý do gì nên liền bỏ qua không nghĩ nữa.

Dù sao thì, dù sao thì cô cũng không quá quan tâm việc anh có tới hay không, chẳng qua chỉ là thấy tin nhắn trên group, cho nên mới tò mò một chút thôi.

Chỉ cần bác Minh, bác Chúc và Uyên Uyên có thể tới là được rồi.

Hơn nữa... không tới cũng rất tốt, dáng vẻ xấu xí của cô cũng sẽ không bị nhìn thấy.

Kiều Tích lấy quyển sổ nhỏ ra, lặng lẽ viết lên trang giấy-----

"Nói không đến, đúng là không đến thật."

"-10."

Hội trường lớn của trường Trung học phụ thuộc tuy rằng không thể so sánh với hội trường lớn của các trường đại học, thế nhưng mấy năm gần đây cũng được xây lại, trang hoàng thêm không ít các thiết bị tân tiến, chỗ ngồi cũng có thể chứa đến hơn 1000 người, cũng coi như thập phần khí khái.

Trước khi lên sân khấu Kiều Tích có len lén nhìn xuống sân khấu một cái, vừa nhìn liền sợ đến mức nhũn cả chân.

Cô lấp ba lấp bấp hỏi Quý Dung Dung: "Sao, sao lại có nhiều người thế?"

Quý Dung Dung đang nhìn gương dậm phấn, nghe thấy câu hỏi của cô thì cười nói: "Cả cấp 2 và cấp 3 mà, học sinh mới có đến 4-500 học sinh đấy, lại thêm cả phụ huynh thầy cô với một số anh chị khóa trên nữa, không nhiều sao được?"

Kiều Tích khản trương "À" một tiếng.

Nghe rất có đạo lý, thế nhưng chân cô lại càng run lên thì làm sao bây giờ?

"Đừng lo lắng." Quý Dung Dung vỗ vỗ vai cô, ý bảo cô hít sâu, "Cậu còn nhớ kỹ kịch bản hơn cả tở cơ mà, sợ cái gì chứ? Chỉ cần chú ý tốc độ nói thôi, nói từ từ chậm rãi đừng gấp là được."

Kết quả lúc 4 MC bước lên sân khấu, vừa mới đứng vững để chuẩn bị chào hỏi khán giả thì bên dưới sân khấu liền vang lên một giọng nữ cực kỳ trong trẻo-----

"Chị Tiểu Kiều có lên!"

Là Uyên Uyên.

Lá gan của cô bé từ trước đến nay đều rất lớn, cũng không hề biết xấu hổ, lúc này cô bé chỉ cảm thấy kêu to lên cho Kiều Tích nghe thấy thế này là phương pháp cổ vũ tốt nhất, thế nên chẳng cần suy nghĩ gì nhiều, trực tiếp đứng lên hô to luôn.

Mọi người xung quanh đều phát ra tiếng cười thiện ý.

Chúc Tâm Âm tay cầm camera chuẩn bị ghi hình cũng không nhận được mà vỗ vỗ đầu cô, giọng nói có chút khiển trách nhẹ: "Xem kỹ các tiết mục đi, đừng nói chuyện."

Minh Tuấn ngồi bên cạnh con gái, nhìn chăm chăm màn hình lớn hồi lâu, sau đó quay đầu nói chuyện với vợ-----

"Ánh mắt của em thật tốt, chọn chiếc váy đỏ rất phù hợp với Tích Tích!"

Chúc Tâm Âm liếc mắt nhìn ông, không hề muốn có phản ứng nào cho ông cả.

Uyển Uyển liếc mắt nhìn bố, thật sự không thể nhận nổi nữa nói: "Chị Tiểu Kiều là người mặc váy màu xanh da trời kia kia! Bố, không ai ép bố phải nói chuyện đâu!"

Bị con gái nói như vậy, Minh Tuấn có chút hơi xấu hổ, lại nhìn chăm chăm vào màn hình lớn nghiên cứu một hồi lâu, phát hiện ra thật sự là ông nhìn nhầm rồi, sau đó lập tức ngại ngừng nói-----

"... Không thể trách bố được, trang điểm lên ai cũng giống nhau mà."

Về phần Kiều Tích, vốn dĩ cô còn rất khấn trương, tay cầm mic run lên bần bật, trong lòng bàn tay cũng toàn là mồ hôi chảy ra.

Thế nhưng tiếng kêu vừa rồi của Uyển Uyển đã giúp cô không còn cảm thấy khấn trương lo lắng nữa.

Tiệc tối tiến hành vô cùng thuận lợi, đến nửa sau buổi tiệc, Kiều Tích biểu hiện cũng rất tự nhiên, trong khi phối hợp dẫn dắt tiết mục còn có thể tùy thời mà ngẫu hứng phát huy thêm vài câu thoại đắt giá không có trong kịch bản.

Mãi cho đến khi kết thúc, khúc nhạc do tập thể hát chậm rãi vang lên, Kiều Tích rốt cục cũng được thờ dài một hơi rồi.

Chờ đến khi Kiều Tích theo dòng người trở lại hậu trường thì phát hiện ra vợ chồng Minh Tuấn và Uyển Uyển đã đợi sẵn ở đó rồi.

Uyển Uyển kéo Kiều Tích ra trước mặt Minh Tuấn cho ông nhìn, thờ phỉ phò như một con sóc nhỏ: "Bố nhìn đi! Đây mới là chị Tiểu Kiều! Đây này!"

Minh Tuấn lúng túng gãi đầu một cái, "... Sau đó không phải bố vẫn nhận ra hay sao!"

Vừa nghe Uyển Uyển nói thế, Kiều Tích khó tránh khỏi có chút mất tự tin, cô sờ sờ mặt mình: "Mọi người cũng cảm thấy, cháu trang điểm lên... trông rất xấu sao?"

"Ừmmmmmm...." Uyển Uyển vắt óc suy tư để trả lời vấn đề này.

Đương nhiên, thái độ của cô bé lúc này đã khiến Kiều Tích biết được đáp án rồi.

Chúc Tâm Âm ngay lập tức cười nói: "Xấu chỗ nào chứ? Vẫn rất xinh đẹp."

Quý Dung Dung đứng cách đó không xa hét lên với Kiều Tích: "Tớ đợi cậu trong phòng hóa trang nhé."

Kiều Tích bây giờ mới nhớ ra, sau đó hướng về phía vợ chồng Minh Tuấn giải thích: "Chúng cháu có hẹn nhau là sau khi kết thúc sẽ cùng nhau đi ăn một bữa."

Chúc Tâm Âm hỏi: "Có thầy cô giáo đi cùng không?"

Kiều Tích gật đầu, "Có các thầy cô ở ban nghệ thuật ạ."

Nghe cô nói như thế, Chúc Tâm Âm liền yên tâm: "Vậy các cháu cứ chơi cho vui đi nhé, nếu như có muộn quá thì cứ ở lại trường, ngày mai rồi về nhà sau."

"Vâng ạ!" Kiều Tích nhanh chóng gật đầu.

Chờ tới khi cô trở về phòng hóa trang, Quý Dung Dung đã đem hai nam sinh kia đuổi ra ngoài rồi khóa cửa thay quần áo.

Kiều Tích cũng đứng trước gương, tháo những trang sức trên người xuống.

Điện thoại để trên bàn của cô đột nhiên kêu lên một tiếng.

Kiều Tích mở ra, sau đó có một tin nhắn hiện lên trước mắt cô.

Minh Ngật ----- "Cửa sau hội trường lớn, bây giờ."

Kiều Tích ngẩn người, sau đó ngo ngắc gửi lại dấu hỏi chấm.

Một giây sau, Minh Ngật liền trả lời lại một tin nhắn: "Anh đang đợi em."

Kiều Tích kinh ngạc nhìn điện thoại, sau đó ngay lập tức nhấc váy muốn chạy ra ngoài.

Quý Dung Dung đã thay quần áo xong, lúc này đang chải đầu trước gương, vừa thấy phản ứng mạnh mẽ này của Kiều Tích, liền kinh ngạc hét lên-----

"Cậu chạy đi đâu đấy?"

"Tớ đi ra ngoài một chút, đừng chờ tớ, các cậu cứ đến chỗ ăn cơm trước đi!"

Nói xong liền chạy thẳng không quay đầu lại.

Nhìn bóng lưng vội vàng của Kiều Tích, Quý Dung Dung lắc đầu, thở dài.

Thế nhưng, 10 giây sau, Kiều Tích lại xách theo làn váy quay trở lại.

Quý Dung Dung bật cười: "Lại sao thế?"

"À, không sao cả." Kiều Tích ngồi xuống ghế trang điểm, cầm lấy bông tẩy trang trên bàn.

Cô cố hết sức lau sạch lớp trang điểm trên mặt đi rồi lại chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt, sau đó váy cũng không kịp thay lại chạy ra ngoài lần nữa.

Lúc này, khán giả ở hội trường lớn đã đi về gần hết rồi.

Kiều Tích chạy xuống cầu thang, một đường chạy ra cửa sau của hội trường lớn, sau đó liền nhìn thấy Minh Ngật đang đứng dưới tàng cây long não đợi cô.

Mới có ngắn ngủi mấy ngày không gặp, mái tóc được để hơi dài lúc trước giờ đã không cánh mà bay, chỉ còn lại một chút dính vào da đầu mà thôi, đúng là một quả bóng tròn thứ thiệt.

Kiều Tích có chút buồn cười, bởi vì Minh Ngật lúc này... thoát nhìn như một tiểu hòa thượng mới xuống núi.

Vừa thấy cô cười, không biết có phải chột dạ hay không mà Minh Ngật vô thức cũng có chút buồn bực phát cáu.

"Bởi vì nóng!" Anh tức giận giải thích.

Là một tiểu hòa thượng có tính tình không tốt lắm.

Thấy anh tức giận, tuy rằng Kiều Tích vẫn còn muốn cười thế nhưng lại không dám, bởi vì để cho mình không bật cười, cô đành phải mím chặt môi, một bộ dáng nhịn cười rất khổ sở.

Dưới ánh trăng sáng, cô gái nhỏ trước mặt Minh Ngật có làn da tuyết trắng, dáng dấp cũng rất ngây thơ đáng yêu, bởi vì vừa chạy đến nên mái tóc hơi hỗn loạn, được gió thổi tung đưa trên hai vai.

Minh Ngật đột nhiên không tức giận nữa, "Muốn cười thì cứ cười đi."

Minh Ngật để cho cô cười nhưng cô lại không muốn cười nữa rồi.

Kiều Tích đưa hai tay ra sau lưng, đầu cúi thấp xuống nhìn chằm chằm ngón chân, âm thanh bé như muỗi kêu: "Còn nói mình không rảnh..."

Xem ra anh thuộc loại thứ hai: Có rảnh nhưng không muốn tới.

"Ừ." Minh Ngật nhàn nhạt đáp một tiếng, "Quà sinh nhật của em đói bụng, vừa mới dẫn nó đi tìm thức ăn."

Quà sinh nhật?

Kiều Tích nghi ngờ nhăn mi lại.

Ngay sau đó, Minh Ngật tháo balo đang đeo trên vai xuống mặt đất, sau đó kéo khóa ra.

Một giây sau, Kiều Tích liền nhìn thấy một con động vật nhỏ có lông đang ngo ngoáy trong đó, nó dần dần lộ ra, còn phát ra một tiếng "Gâu".

Kiều Tích gần như không thể tin được vào mắt mình----

"Cầu... Cầu Cầu?"

Tiểu Vũ: Chúc mừng năm mới dương lịch 2019 =)))

PS: nhân tiện chỉ còn khoảng hơn 3 tuần nữa là t được nghỉ Tết Âm, vui quá đi, lá la là =)))

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Có lẽ là vẫn còn sợ người lạ, lại đột nhiên bị dẫn đến một nơi xa lạ, Cầu Cầu mới thò được nửa cái đầu ra khỏi balo lại rất nhanh chóng rút lại.

Kính ngạc qua đi, Kiều Tích bây giờ chỉ còn lại niềm vui tột đỉnh.

Đúng là Cầu Cầu!

Cô xách làn váy muốn chạy đến trước mặt một người một chó, nhưng bởi vì chân đi giày cao gót không quen, bởi vậy tại một bước cuối cùng chân cô đột nhiên mất cân bằng, cả người lao đảo ngã về phía trước.

Minh Ngật vốn dĩ vẫn đang ngồi dưới đất cố gắng đỡ dành con chó nhỏ muốn bẻ nó ra khỏi balo, lúc này lại ngay lập tức đứng lên, nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy bên hông cô gái nhỏ, tay còn lại thì kéo lấy một bên cánh tay của cô.

Da thịt thiếu nữ mềm mại trắng mịn dưới lòng bàn tay anh lại càng mềm giống như một miếng bánh kem... Minh Ngật trong nháy mắt liền thất thần.

Kiều Tích tuy rằng đã được Minh Ngật đỡ được, thế nhưng theo quán tính đầu cô vẫn là lao về phía trước.

Một tiếng "Cạch" vang lên, hai cái trán nặng nề đập vào nhau.

Lần va chạm này thật là đau, Kiều Tích chỉ cảm thấy trước mắt toàn là sao, nước mắt không không ché được liền chảy ra, cô lúc này lại biến thành đồ mịt ướt thứ thiệt rồi.

Hiển nhiên là lần va chạm này cũng khiến Minh Ngật bị đau.

Anh cau chặt lông mày lại, cúi đầu hừ một tiếng.

Một giây sau, anh dùng sức xoa xoa cái trán của Kiều Tích, tức giận hỏi: "Có đau không?"

Kiều Tích chết vẫn mạnh miệng đáp: "... Không đau."

Minh Ngật lại giúp cô xoa nhẹ vài cái, xoa lại lại đưa tay về xoa trán mình, có vẻ như là anh cũng vẫn còn đau, giọng nói cất lên mang theo vài phần cáu kỉnh: "Đầu thật là cứng... Em chạy lung tung cái gì!"

... Bị mắng.

Kiều Tích thè lưỡi, lại len lén liếc nhìn người đang đứng trước mặt mình.

Trong lúc hai người đang mắt to trừng mắt nhỏ, bên chân cô truyền đến hai tiếng "U ừ."

Là Cầu Cầu.

Ở trong balo rụt rè một hồi lâu, tiểu tử này cảm thấy bớt bớt sợ rồi nên từ bên trong thò đầu ra ngoài thăm dò một chút.

Hình như là bởi vì nghe được âm thanh quen thuộc, lại có lẽ bởi vì ngửi thấy hơi thở quen thuộc thế nên Cầu Cầu chui hẳn ra ngoài balo, chạy đến dưới chân Kiều Tích, sau đó lại do dự ngoáy ngoáy cái đuôi, chỉ dám cọ cọ nhẹ ở bên chân cô.

Nhận ra động tĩnh của Cầu Cầu, lực chú ý của Kiều Tích lập tức liền chuyển hết sang nó.

Cô bỏ qua việc Minh Ngật nắm lấy cổ tay mình, khom lưng ngồi xuống bế Cầu Cầu lên, giọng nói rất hạnh phúc vui vẻ: "Cầu Cầu, là chị này!"

Tình cảm của động vật so với con người được biểu hiện càng thêm trực tiếp, càng thêm thuần túy.

Xác định trước mắt quả thực là chủ cũ của mình, Cầu Cầu "Gâu" một tiếng, sau đó lại xúc động nước mắt "Lung trùng" gâu gâu thêm mấy tiếng nữa, cuối cùng nó cúi xuống liếm liếm tay của Kiều Tích.

Kiều Tích bị nó liếm có chút ngứa, lúc này liền nhin không được cười tránh tay ra: "Em đừng liếm nữa, chị rất ngứa đó, haha..."

Cô sờ sờ đầu Cầu Cầu, vừa định buông nó xuống thế nhưng nhìn đôi mắt to tròn như hạt nho của nó, cô lại có chút không nỡ.

Nếu như mà động vật có cảm xúc tâm tình, thì lúc này trong ánh mắt của Cầu Cầu có lẽ đang chứa đựng rất nhiều sự tủi thân và lo lắng.

Nó lại kêu "Ư ừ, ư ừ", thân thể ở trong lòng Kiều Tích bất an và chuyển động sát lại gần cô hơn.

Ngán ngùi mấy giây, Kiều Tích lại bị cảm xúc tự trách chiếm lấy.

Cô vuốt vuốt lông của Cầu Cầu, âm thanh rất nhỏ nghẹn ngào nói: "Xin lỗi em."

Thật ra, trong khoảng thời gian cô khó khăn nhất, chỉ có Cầu Cầu vượt qua cùng cô.

Lúc cô mới vào ở nhà bác cả, buổi tối đi học về muộn có thể nghe được tiếng vợ chồng bác cả cãi nhau.

Chính xác mà nói thì, cô chỉ nghe được mỗi lời của bác gái nói mà thôi----

"Cái gì mà cho nó tiếp tục đi học đàn piano hả? Vẫn còn coi mình là công chúa sao?"

"Em nói cái gì sai? Lúc trước điều kiện nhà nó tốt, nhà nó cũng có giúp nhà chúng ta không? Hạo Hạo kết hôn em trai anh cũng không bỏ được chút tiền ra để giúp đỡ được một chút, hiện tại em đồng ý giúp cậu ta nuôi đứa con gái này đã coi như quá lương thiện rồi!"

"Vớ vẩn, không có lý gì mà để nó ở nhà chúng ta quanh năm cả, anh có nhiều anh em như thế, các nhà thay phiên nhau đi!"

Kiều Tích biết, loại thời điểm thế này cô đi lên không thích hợp chút nào.

Cô ngồi dưới băng ghế dài trong sân, yên lặng mở cặp sách ra, quyết định tiếp tục nghe nốt bài tiếng Anh chưa kịp nghe xong trên lớp tự học.

Bên chân cô đột nhiên có cái gì đó động động, Kiều Tích cúi đầu nhìn, hóa ra là một con chó nhỏ mới sinh chưa lâu.

Lúc ấy Cầu Cầu vẫn chưa được gọi là Cầu Cầu, nó vừa mới sinh ra, là do con chó mẹ nhà hàng xóm vừa mới sinh một đàn 6 con.

Một ổ chó nhỏ cũng không đáng bao nhiêu tiền cả.

Nhà hàng xóm quyết định đi tặng bạn bè người thân, hơn một tháng qua đi, kết quả là trong 6 con chỉ còn dư lại con xấu nhất là Cầu Cầu không ai muốn.

Có rất nhiều buổi tối mùa hè như vậy, dưới ánh trăng và vài con gió hạ thổi qua, Kiều Tích ngồi trên băng ghế dài ôm Cầu Cầu nghe hết cả một bài khóa tiếng Anh.

Kỳ thực... cô cũng đã phải nín nhịn rất nhiều lời muốn nói.

Phòng ở lúc trước bị bán đi, công ty của bố bị sang tên, còn cả khoản bồi thường của người tài xế kia... Làm sao lại không có tiền cơ chứ?

Cô thật sự rất muốn tiếp tục học đàn piano.

Đáng tiếc là, đàn piano của cô cũng bị bán mất rồi.

Kiều Tích không phải là không có hỏi qua, thế nhưng mỗi khi cô hỏi, đều sẽ chỉ nhận được câu nói thế này từ các bác các chú "Mọi người giữ giúp cháu, chờ đến khi cháu lên đại học sẽ đưa lại cho cháu."

Sau đó, bà nội cũng bởi vì chuyện này mà cãi nhau cùng các bác các chú, bọn họ lúc này lại thay đổi lý do thoái thác----

"Cháu gái của mẹ đi học, ăn mặc đi lại thì tiền ở đâu ra? Sau này lên đại học rồi ra ngoài đi làm rồi cưới xin thì không cần tiền chắc? Mẹ thật sự nghĩ là bố nó để lại cho nó rất nhiều tiền sao? Bọn con còn chưa đòi lại nó tiền bọn con nuôi nó đâu đấy!"

Bà nội bị tức đến mức phải vào viện.

Trước giường bệnh, bà nội lặng lẽ chảy nước mắt, "Đều là bà nội không tốt... Bà nội già rồi, không quản được bọn họ."

Lại sau đó, Kiều Tích liền không bao giờ nhắc lại chuyện tiền nong đó trước mặt những người kia nữa, con người cũng dần dần ít nói trầm mặc hơn.

Rất nhiều lời nói, cô chỉ có thể để trong lòng, không dám nói ra với ai, những lúc thật sự không chịu nổi nữa cô liền nói vài câu tâm sự với Cầu Cầu.

Cái gì cũng nghe không hiểu, đây chỗ tốt nhất của Cầu Cầu.

Cho dù có nói nhiều hơn mấy câu thì Kiều Tích cũng không sợ những chuyện không vui của mình sẽ bị lấy sang nó.

Kiều Tích mỗi ngày đều đem phân nửa bánh ăn sáng của mình cho Cầu Cầu khiến Cầu Cầu càng lớn càng đẹp ra, bộ lông sáng bóng, không có gầy gò khô quắt như lúc bé nữa.

Cầu Cầu lớn hơn, liền có người để ý tới nó, muốn mang nó về nhà nuôi.

Ai ngờ nó lại cứ cắn ống quần của Kiều Tích không chịu buông, bác gái cả thấy thế liền vui mừng ra mặt nói: "Con Xuyên Xuyên này cho nhà chúng tôi đi, vừa khéo có thể để nó trông tiệm."

Lúc Minh Tuấn tìm được Kiều Tích, cô lúc này đang đến lượt phải ở nhà chủ nhỏ.

Cô vốn muốn nhìn mặt Cầu Cầu một lần trước khi đi, thế nhưng một lần kia, ngay cả chào tạm biệt nó cô không thể, Cầu Cầu đã phải đợi rất lâu rồi.

Nhìn hai người chủ tớ một người một chó trước mặt bởi vì được gặp lại nhau mà lệ nóng quanh tròng, Minh Ngật nhin không được mở miệng-----

"Thích nhiều đến thế à?"

Nếu như thích con chó này đến thế thì tại sao không nói với anh sớm hơn một chút?

Nói với anh sớm hơn một chút thì cũng không đến mức hiện tại mới đem nó trở về.

Câu hỏi của Minh Ngật khiến Kiều Tích nhanh chóng khôi phục lại cảm xúc.

Cô ôm Cầu Cầu, liên tục hít vào thở ra vài cái, đợi đến khi xác định bản thân mình không có gì khác thường mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Minh Ngật, ánh mắt cảm kích nhưng trong giọng nói lại mang thêm một chút nghi hoặc-----

"Anh... làm thế nào mà mang nó về đây được?"

Anh trước tiên phải tìm được Cầu Cầu, sau đó thuyết phục gia đình bác cả giao Cầu Cầu cho anh, cuối cùng là mang nó từ Tây Kinh quay về Bắc Kinh... Kiều Tích thật sự không thể nghĩ ra là anh đã làm thế nào.

Minh Ngật ho nhẹ một tiếng, vừa muốn mở miệng nói chuyện: "Anh-----"

"Gâu gâu gâu! Gâu Gâu gâu!"

Cầu Cầu đang nằm trong lòng Kiều Tích đột nhiên hướng về phía Minh Ngật hưng hân kêu lên, thành công cắt đứt lời nói của anh.

"Em đưa anh ôm-----"

"Gâu gâu gâu! Gâu gâu gâu!"

Kiều Tích nhanh tay vỗ đầu Cầu Cầu, "Suyt---- Cầu Cầu ngoan."

Cô vừa mở miệng Cầu Cầu liền không sửa nữa, nhưng nó vẫn còn hằm hè nhìn chăm chăm vào Minh Ngật, giống như là lúc nào cũng có thể xông lên cắn anh một cái.

Hai người luống cuống tay chân buộc dây xích hăn hỏi cho Cầu Cầu đang tức giận, một lần nữa bỏ nó vào trong balo.

Kiều Tích rất nghi ngờ nhìn về phía Minh Ngật: "Anh... mắng nó hay là đánh nó vậy?"

"Con chó này thành tính đúng không?" Minh Ngật tức giận mở miệng nói, "Anh nói với bác em là muốn mua nó về làm thịt chó nó nghe hiểu phải không?"

Kiều Tích ngẩn người, sau đó không nhin được bật cười khúc khích.

Tiểu hòa thượng tính tình không tốt lại trừng mắt nhìn cô, giọng nói rất không thân thiện: "Còn cười!"

Minh Ngật càng nghĩ càng giận.

Thân thích nhà cô là một đám gì vậy?

Một con chó trông tiệm mà không biết xấu hổ đòi anh 2000 tệ?!

Chúc Tâm Âm từ trước đến nay đều cho các con dùng đồ tốt nhất, thế nhưng lại giới hạn tiền tiêu vật.

Hai anh em Minh Ngật Minh Uyển vẫn luôn có rất ít tiền tiêu vật.

2000 tệ, chính là tiền tiêu vật cả 1 học kỳ của Minh Ngật rồi, anh vốn định dùng nó để mua trò chơi trên Stream vào mùa thu này.

... Kết quả là lại dùng tiền đó để mua một con chó phá phách này!

Minh Ngật càng nghĩ càng giận.

Con chó này đúng là thành tinh rồi, suốt dọc đường mang nó về đây một câu nó cũng không dám kêu, hiện tại thấy chủ cũ, biết mình đã có chỗ dựa nên ngay lập tức lộ nguyên hình, lại còn dám tỏ ra dữ dằn với anh?

Kiều Tích đưa tay kéo khóa balo ra, cái đầu của Cầu Cầu liền thò lên.

"Cầu Cầu." Giọng nói của thiếu nữ mềm mại như com nêp, "Giới thiệu với em một chút, đây là anh họ, anh ấy là một người rất tốt rất tốt rất tốt."

"Gâu gâu gâu! Gâu gâu gâu!"

Cầu Cầu lại hướng về phía anh nhe răng nhếch miệng gầm gừ.

"Thôi nào, thôi nào." Kiều Tích luống cuống tay chân ấn đầu Cầu Cầu xuống rồi kéo lại khóa balo lên.

Kéo xong quay sang nhìn Minh Ngật nói: "... Nó có thể là phải cần một chút thời gian để quen với anh."

Minh Ngật vẫn đang trầm tư vì câu "người rất tốt rất tốt rất tốt" của cô lập tức hồi phục lại tinh thần, hừ lạnh một tiếng, "Không cần nó phải quen."

"Đi thôi." Minh Ngật nhắc ba lo dưới đất lên, "Vừa mới thấy bọn họ đi ăn liên hoan, em không đi à?"

"Đi chứ, đi chứ!" Kiều Tích lúc này mới nhận ra mình đã quên băng mắt chuyện đi ăn liên hoan rồi.

Suy nghĩ một chút, cô nhìn về phía Minh Ngật: "Anh cũng chưa ăn đúng không? Cùng đi không?"

Minh Ngật thân nhiên nói: "Anh phải tìm chỗ thả chó đã."

Kiều Tích ngẩn người, "Ồ?"

Con chó này đương nhiên là không thể nuôi ở nhà rồi.

Ảnh đại diện Wechat của Kiều Tích là cái đầu của nó, sao Chúc Tâm Âm lại không nhận ra được chứ?

Minh Ngật cũng không có góc, đương nhiên không thể mang chó tới cửa rồi nói cho mẹ anh biết là anh ở lại Tây Kinh mấy ngày là bởi vì giúp Kiều Tích tìm chó được.

Kiều Tích sau khi suy nghĩ cẩn thận liền đỏ mặt.

Minh Ngật nhìn cô một cái, sau đó ho nhẹ một tiếng, cau mày nói: "Em đang suy nghĩ cái gì đấy... Anh chỉ là, chỉ là sợ mẹ anh gây phiền phức cho anh thôi!"

"Ừm." Kiều Tích chậm rãi gật đầu.

Minh Ngật đeo balo trên lưng, lẩm bẩm: "Trước để ở chỗ Ninh Dịch đã."

Sau đó lại quay đầu nhìn Kiều Tích: "Liên hoan ở đâu? Anh đưa em đi."

Chỗ ăn liên hoan cách trường học rất gần, vì vậy hai người chỉ đi bộ tới.

Kiều Tích vẫn là không nhận được hỏi: "... Anh rốt cuộc là làm sao tìm được Cầu Cầu vậy?"

Minh Ngật thân thiện mở miệng: "Giả làm bạn tiểu học của em, hỏi giáo viên địa chỉ nhà em thôi."

Kiều Tích ngẩn người, sau đó lặng lẽ cong khóe môi lên.

Cô mới không có bạn là một tiểu hòa thượng xấu tính đâu!

Suy nghĩ một chút, cô lại hỏi: "... Anh sao lại hôm nay mới về đến đây?"

Sao lại hôm nay mới về à?

Minh Ngật chỉ nghĩ đến thời đã muốn cười giễu chính mình rồi.

Đơn vị hàng không nói rằng chỉ có thể gửi vận chuyển động vật, thế nhưng mọi việc đều chỉ sợ lỡ như.

Lỡ như con chó này xảy ra chuyện gì thì không phải cô sẽ liều mạng cùng anh à?

Thế nên, anh liền mang theo con chó là nó, thay đổi 4 chuyến xe buýt, ngồi 2 ngày 2 đêm mới về đến Bắc Kinh.

Nghĩ đến đây, Minh Ngật liền nhìn về phía Kiều Tích, hai con mắt cô đang mong chờ đáp án từ anh, anh cất giọng nói không hề thân thiện----

"Anh bây giờ rất hôi rất nhếch nhác, em tránh anh xa một chút!"

Kiều Tích ngẩn người, sau đó nhìn về phía người con trai trước mặt.

Cô ngơ ngác nghĩ, rõ ràng là... rõ ràng là không hôi tẹo nào, cũng không nhếch nhác tẹo nào mà.

Đột nhiên, trong đầu cô hiện lên câu nói của Thịnh Từ Du----

Yêu đương vào mùa hết lượt.

Thế nên, hóa ra yêu đương không chỉ bị mùa, còn bị cả... nghẹt mũi nữa sao?"

Minh Ngật cau mày quan sát cô, "Em đang nghĩ cái gì vậy?"

"Không có!" Phảng phất như tâm tư nhỏ của cô bị người ta phát hiện, Kiều Tích sợ đến mức giật nảy mình, ngay lập tức lên tiếng phủ nhận.

Ngay sau đó, không đợi Minh Ngật mở miệng lần nữa, cô liền như một con thỏ trắng chạy ù vào cửa hàng cách đó không xa.

Lúc Kiều Tích đến chỗ hẹn thì mọi người đã sớm ăn cơm rồi.

Cô tìm bàn của Quý Dung Dung, đối phương quả nhiên giữ lại cho cô một ghế, thấy cô liền cực kỳ nhiệt tình vẫy tay gọi: "Ở đây, ở đây!"

Kiều Tích chạy bước nhỏ đến, trên mặt bởi vì chạy mà hơi đỏ lên.

Cô nhỏ giọng xin lỗi: "Xin lỗi, tớ đến muộn."

Có mấy nam sinh ngồi cùng bàn ồn ào nói: "Không sao, tự phạt 3 chén là được!"

Không đợi Kiều Tích mở miệng, Quý Dung Dung đã liếc mắt trừng bọn họ: "Có ai như mấy người không hả? Vừa tới liền mời rượu,"

Kiều Tích nhanh chóng kéo tay Quý Dung Dung, cô không muốn vì cô mà cô ấy phải xung đột với người khác.

Suy nghĩ một chút, cô mở miệng nói: "Rượu thì tớ không uống nhé... Tớ kể chuyện tiếu lâm cho mọi người nghe được không."

Bởi vì biểu hiện ấy nấy, Kiều Tích thật sự kể cho mọi người nghe một câu chuyện cười nhạt nhẽo.

Có lẽ là chuyện cô kể thật sự không buồn cười tẹo nào, Quý Dung Dung cũng rất miễn cưỡng mà cổ vũ, cô ấy cười "Ha ha" hai tiếng rồi lại tiếp tục cúi đầu nghịch điện thoại đi động.

Nhưng mà như vậy cũng tốt.

Kiều Tích biết, nếu như người khác phát hiện ra cô không hề có chút thú vị nào thì sẽ không đến trêu chọc cô nữa.

Chỉ là ngày hôm nay lại có chút khác thường.

Giang Nhã Đồng và một nữ sinh khác đang mời rượu ở mấy bàn trung tâm.

Nói chính xác thì, thật ra chỉ có nữ sinh bên cạnh Giang Nhã Đồng mời rượu thôi.

Quý Dung Dung giải thích cho cô: "Từ Tây Kinh chuyển tới, nghe nói sau khi khai giảng trực tiếp đi học cùng bọn mình luôn... Trong nhà chắc hẳn là rất có bối cảnh."

Cho đến khi hai người kia đi tới bàn này.

Quý Dung Dung không nấn không nhặt mở miệng: "Không phải vừa mới mời bàn này rồi sao? Sao lại quay lại vậy?"

Giang Nhã Đồng nhìn Kiều Tích, dịu dàng cười nói: "Kiều Tích, em đến muộn, trước phải phạt một chén rượu nhé... Trác Á vốn là đã mời bàn này rồi thế nhưng lại lọt mắt một người thế nên mới lại quay lại."

Nữ sinh gọi là Trác Á đứng bên cạnh nở nụ cười mang nhiều ý nghĩa----

"Không ngờ là đến trường mới cũng có thể gặp được bạn học cũ, thực sự là kinh hi mà."

Bạn học cũ.

Biết được tất cả những bí mật mà cô không muốn nói cho ai biết.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Kiều Tích dời ánh mắt đi trước.

Kiều Tích cắn môi, không lên tiếng.

Cô lấy một cái cốc không, rót đầy bia, sau đó đứng lên, không nói tiếng nào uống cạn đầy cốc luôn.

Thấy cô uống hào sảng như vậy, Trác Á ngăn người, sau đó thì cười lên, cũng cầm lấy cốc rót đầy sau đó uống một hơi cạn.

Trác Á cười cười: "Cốc vừa rồi của cậu là cốc phạt đến muộn, cốc tớ vừa uống là muốn mời cậu... Theo lý thì cậu còn phải uống thêm một cốc nữa."

Kiều Tích đỡ trán một hồi, sau đó cô lại một lần nữa cầm cái cốc trước mặt rót đầy bia vào.

Quý Dung Dung ngồi cạnh sát ruột nhỏ giọng nói: "Cậu có thể uống không?"

"Tớ không sao." Kiều Tích nhẹ lắc đầu.

... Như thế này sẽ có người đến đón cô.

Có anh ở đây, cho dù cô uống say... cũng không sao hết.

Chỉ là, không đợi Kiều Tích uống đến cốc thứ hai, phía sau liền vang lên một giọng nam lạnh như băng-----

"Những người nào muốn uống cùng cô ấy? Trước uống cũng tôi đã."

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Danh tiếng của Minh Ngật ở Trường Trung học phụ thuộc từ trước đến nay không tính là quá tốt.

Đương nhiên, loại "Không tốt" này không phải là loại suy nghĩ "Không tốt" truyền thống mà mọi người vẫn nghĩ, mà chính là, anh là một người không dễ chọc.

Chỉ là điều này cũng không kỳ quái.

Minh Ngật thông minh, gia thế tốt, ngoại hình so với gia thế còn tốt hơn nữa, tùy tiện lấy một trong ba điều vừa kể thôi cũng đủ làm gương mặt đại diện của trường Trung học phụ thuộc rồi, huống chi anh lại còn có đủ cả ba điều kiện đó.

Tính tình Minh Ngật không tốt là chuyện bình thường.

Nếu anh mà có được một phần mười sự dịu dàng và nhẫn nại của Hàn Thư Ngôn thì sợ rằng tất cả con gái của trường Trung học phụ thuộc này đều sẽ có suy nghĩ không đứng đắn với anh mất.

Minh Ngật bên ngoài luôn tỏ ra lạnh lùng, không yêu không đương khiến các cô gái đang tuổi trưởng thành nếu có lỡ may thích thì cũng đành thích thầm trong lòng chứ không dám nói ra vì sợ anh làm mất mặt.

Có thể được anh liếc mắt nhìn nhiều thêm vài lần thôi đã rất hài lòng rồi, nếu như không có tự tin cực điểm thì ai dám đến trước mặt anh ném mùi thất bại đâu?

Danh tiếng như vậy, khiến có Minh Ngật từ trước đến nay tiết kiệm được không ít phiền phức.

Chỉ là lúc này, cái danh tiếng như vậy có vẻ như không có tác dụng gì.

Bởi vì Trác Á cũng không hề sợ anh đến vậy.

Trác Á là ai?

Cô ta cùng Kiều Tích đều là hai người chuyển từ Tây Kinh đến, thế nhưng tình cảnh của hai người thì lại hoàn toàn khác biệt.

Kiều Tích gia thế nghèo túng, là cô gái mồ côi cả bố lẫn mẹ, còn Trác Á thì lại là hòn ngọc quý trên tay người bố có chức vị to.

Trác Á vẫn luôn có suy nghĩ, cô ta là vì theo bố chuyển công tác mà chuyển trường chứ không phải là kẻ đáng thương đi ra từ thâm sơn cùng cốc.

Gia thế lớn mạnh cho Trác Á một sự tự tin vô cùng lớn, cho dù là vừa mới chuyển đến Trung học phụ thuộc - nơi có rất nhiều học sinh có gia thế tốt, thế nhưng gia thế của cô ta vẫn là tốt nhất, so với như khi còn ở Tây Kinh thì hoàn cảnh cũng không khác gì nhau.

Nhìn thấy Minh Ngật, Trác Á cũng không hoàn toàn loạn, vẫn cười như thường, thanh âm ngọt ngào của thiếu nữ vang lên: "Anh Minh Ngật, em và Kiều Tích chính là bạn học khi còn ở Tây Kinh, không ngờ rằng hiện tại đến Bắc Kinh lại còn có thể gặp nhau. Anh nói xem với sự trùng hợp như thế này, sao có thể không uống chén rượu chúc mừng chứ, đúng không?"

Minh Ngật nhìn cô ta, biểu cảm vô cùng lạnh lùng, giọng nói không mang theo bất kỳ cảm xúc nào hỏi lại cô ta-----

"Ai là anh của cô?"

Trác Á ngẩn người, sau đó tức giận đến nghiến răng.

Bậc cha chú của hai nhà mặc dù chưa tính là thân quen, thế nhưng cũng có gặp mặt vào lần, cô gọi Minh Ngật một tiếng anh, hoàn toàn không có chỗ nào thất lễ hết.

Hôm nay anh lại khiến cho cô ta mất mặt như vậy...

Một giây sau, Trác Á liền cười lạnh nói: "Nếu không phải anh của em, thì việc thế này cũng không tới phiên anh đến quản!"

Nói xong liền cầm một chai bia lên, đặt mạnh xuống trước mặt Kiều Tích, trên mặt còn cười khanh khách, thế nhưng ánh mắt lại vẫn là kiểu người trên cao nhìn xuống kẻ thấp, "Cốc vừa rồi còn chưa có uống xong đâu."

Kiều Tích không hề rằng nói chuyện.

Cô biết, Minh Ngật lúc này chính là đang giúp cô.

Việc này tốt hay xấu tạm thời không nhắc đến, thế nhưng nếu Minh Ngật đã ra mặt che chở cô thì bất luận thế nào cô cũng không thể nhân nhượng Trác Á vì lợi ích của mình mà quay đầu lại với Minh Ngật được.

Cô liếc mắt nhìn Trác Á, sau đó rời ánh mắt ra chỗ khác, giọng nói bình tĩnh: "Không uống."

Trác Á cắn chặt răng, sau đó lập tức buông ra, một lần nữa khôi phục lại dáng vẻ tươi cười, chỉ là giọng nói rất lạnh: "Tớ mời cậu một cốc, cậu cũng không uống thế là có ý gì?"

Kiều Tích là một người ăn mềm không ăn cứng.

Lúc trước, cô không muốn gây sự, nếu bạn học có vô tình mạo phạm cô, cô đều cười cho qua hết, không hề truy cứu lại.

Thế nhưng điều kiện tiên quyết là đối phương không có ác ý với cô.

Mà Trác Á trước mắt này, Kiều Tích từ lâu đã biết cô ta không phải loại đó. Cô ta là loại thể hiện ác ý ra mặt luôn.

Kiều Tích vô cùng rõ ràng một điều, loại ác ý này không liên quan gì đến cô hết.

Cô chưa bao giờ làm gì xấu xa với cô ta cả.

Thế nhưng trên đời này có một loại người như thế này, xuất thân của bạn không bằng cô ta thế nên bạn không thể có thành tích tốt hơn cô ta, không thể được bạn bè quý mến hơn cô ta, càng không thể được các thầy cô yêu quý hơn cô ta.

Nói cách khác... Bạn không cần làm gì, cô ta cũng sẽ có ác ý với bạn.

Kiều Tích nhìn cô gái trước mặt, ôn hòa nhã nhặn mở miệng-----

"Muốn mời là chuyện của bản thân cậu. Cốc bia này, tớ xin nhận tấm lòng.. Nhưng sẽ không đáp lễ."

Trác Á nhìn Kiều Tích trước mặt, giận dữ tới mức không làm gì được đành bật cười: "Kiều Tích, cậu bây giờ nói chuyện, so với lúc trước thật sự không nhau. Gần như là-----"

Lời còn chưa dứt, Minh Ngật đã đột nhiên giơ tay ra, cách mấy người ở giữa, nắm lấy cánh tay Trác Á, lôi cô ta đến trước mặt mình.

Những người xung quanh đều tự giác tránh ra.

"Đến, muốn uống rượu phải không? Tôi uống với cô."

Minh Ngật buông tay ra, lấy một cái cốc không, rót đầy bia.

Anh cầm cốc bia lên, nhìn thoáng qua Trác Á, giọng nói không chút sợ hãi: "Mời."

Nói xong liền ngửa cô lên, uống cạn sạch cốc bia đó.

"Cạch" một tiếng, Minh Ngật đặt cái cốc không xuống bàn, nhìn về phía Trác Á trước mặt, giọng nói nhàn nhạt: "Tôi phen cô."

Anh chỉ chỉ một loạt chai bia trước mặt, "Tự mình rót, uống hai cốc."

Trác Á vừa thấy Minh Ngật như vậy liền biết anh không để ý đến giao tình giữa trưởng bối hai nhà, mặt cô ta trắng bệch, đến giọng nói cũng có vài phần gấp gáp, "Ai muốn uống cùng anh? Bệnh tâm thần!"

Nói xong cô ta muốn xoay người bỏ đi.

Chỉ là còn chưa đi được hai bước đã bị Minh Ngật đưa tay kéo trở về.

Minh Ngật vẫn lạnh lùng như trước, giọng nói cũng lạnh như băng: "Ba cốc."

Trác Á giằng giằng muốn thoát khỏi tay Minh Ngật, ngay cả hình tượng cũng bất chấp không để ý đến, gần như có chút cuồng loạn: "Anh bị bệnh tâm thần à! Tôi không uống! Không uống!"

"4 cốc."

Giang Nhã Đồng vẫn luôn đứng cạnh cô ta lúc này rốt cuộc không nhịn được lên tiếng:

"Minh sư huynh, vừa rồi hai người bọn họ đều mỗi người uống một cốc, thế nên không thể nói là Trác Á cô ý gây chuyện với Kiều Tích đúng không? Anh bắt công cũng không thể----"

Minh Ngật đảo ánh mắt qua, giọng nói lạnh lùng: "Nói chuyện cùng cô sao?"

Giang Nhã Đồng sùng sốt, trên mặt rõ ràng có vài phần không chịu được, nhưng vẫn là biết điều ngậm miệng lại, không lên tiếng nữa.

Náo nhiệt ở bên này khiến các bàn khác đang ăn cơm cũng dừng lại quay sang nhìn về phía bên này hóng chuyện.

Thịnh Tử Du cũng nhanh chóng chạy đến, không biết lấy từ đâu ra một cái cốc cực lớn, đặt xuống bàn rồi rót đầy bia vào.

Cô nàng chỉ thích xem náo nhiệt không hề che chuyện sẽ bị làm lớn, rót đầy cái cốc đó còn hướng về phía người phục vụ hét lên: "Phục vụ! Nhanh! Cho tôi... 3 cái cốc to như thế này ra đây!"

Trác Á lớn đến bằng này, từ trước đến nay đều chỉ có cô ta được trút con giận lên người khác, lấy đâu ra chuyện bị người khác lôi ra để trút giận chứ?

Cô ta cơ hồ là giận điên lên: "Anh dám đối xử với tôi như vậy? Được! Được lắm! Tôi sẽ gọi điện cho chú Minh! Để xem chú ấy có quản được anh hay không!"

Minh Ngật dễ dàng đoạt được điện thoại trong tay của đối phương.

Anh ném điện thoại về phía Kiều Tích, Kiều Tích không phản ứng kịp, chỉ là hành động theo bản năng đưa tay ra bắt lấy.

Minh Ngật hơi hốt lên tiếng: "Cô thích gọi điện cho ai thì điện."

"Chỉ là, " Anh chỉ chỉ 4 cốc bia lớn đã được rót đầy, "Trước hết uống hết mấy cốc này cho tôi."

Một hồi náo nhiệt vừa xong khiến Trác Á còn chưa quen mặt với nhưng bạn học mới lập tức mất hết mặt mũi, cũng mất hết phong độ.

Cứ như vậy giằng co một lúc, cuối cùng Trác Á vẫn mở miệng trước, giọng nói cố nén giận-----

"Được, coi như hôm nay là tôi gây chuyện. Tôi tự phạt một cốc bia, chuyện ngày hôm nay chúng ta thanh toán xong, như vậy anh hài lòng chưa?"

Từ lúc tiến vào quán cơm cho đến bây giờ mặt vẫn không đổi sắc, lúc này Minh Ngật cuối cùng cũng nhẹ nhàng cười giễu cợt một tiếng.

Anh liếc mắt nhìn Trác Á đứng trước mặt mình, dáng vẻ khó có khi khác ngày thường, trong con người anh như có một sức mạnh được phát ra, muốn áp chế cũng không áp chế được.

Anh lạnh lùng lên tiếng: "Những lời tôi vừa mới nói, cô cho là lời nói dóc phải không?"

"4 cốc, uống hết cho tôi, một giọt cũng không được thiếu."

Ngày đó, cuối cùng người từ trước đến nay đều không ai bì nổi là Trác Á cũng phải cúi đầu, đem 4 cốc bia to được đặt trên bàn uống hết sạch, một giọt cũng không để lại.

Kiều Tích cảm thấy làm vậy với cô ta hình như có chút không nên, thế nhưng sâu trong lòng cô lại cảm thấy có vài phần vui sướng.

Là loại vui sướng khi làm người xấu.

Minh Ngật rốt cuộc vẫn là mang danh người xấu này đến tận cuối cùng.

Anh gọi cái người đang tức giận tột đỉnh muốn quay người rời đi là Trác Á lại, giọng nói lãnh đạm vang lên----

"Cô nghe kỹ cho tôi, những người khác cũng nghe cho kỹ vào."

"Tiểu cô nương nhà chúng tôi tốt tính, có vài người nhìn thấy cô ấy tốt tính như vậy thì liền cảm thấy lên mặt lên mũi."

"Nếu ai mà có nhìn cô ấy không thoải mái, muốn gây phiền phức cho cô ấy thì trước tiên hãy đến hỏi tôi."

Trên đường trở về nhà, bia lúc này mới ngấm, Kiều Tích có vài phần say.

Cô lay lay cánh tay Minh Ngật, mở miệng cũng nói không rõ lời: "Sao, sao mà vẫn chưa tới vậy?"

Nơi này cách nơi ở của Ninh Dịch còn khoảng 500m, nhìn hai gò má đỏ bừng bừng của đồ mót ướt trước mặt, Minh Ngật lấy một tay chống đỡ cơ thể giúp cô, sau đó đứng quay lưng lại với cô, ngồi xổm xuống, "Lên đi."

Kiều Tích rất nghe lời leo lên lưng anh, hai cánh tay ngoan ngoãn ôm lấy cổ anh.

Minh Ngật cười lạnh nói: "Một cốc bia đã say, thế mà còn dám uống rượu với người khác?"

"Em không sợ!" Cô gái ghé vào lưng anh đột nhiên vô cùng khí phách mà vùng tay lên, "Em một chút cũng chưa từng sợ!"

Dù sao thì cô biết anh họ sẽ đến đón cô.

Hơi thở ấm áp của thiếu nữ phả vào gáy anh, hơi hơi ngứa.

Chờ đến khi Minh Ngật nhận ra bản thân thất thần thì hai người đã đi qua tiểu khu nhà Ninh Dịch rồi.

Mẹ nó!

Minh Ngật cực kỳ buồn bực mà xoay người quay trở lại.

Kiều Tích ghé vào trên lưng anh tự lảm bảm, giọng nói chưa bao giờ ngây thơ hồn nhiên đến thế-----

"Anh họ ngày hôm nay tặng Cầu Cầu cho mình! Còn giúp mình bắt nạt người khác, bắt nạt rất hung dữ! Còn cống mình về nhà... Mình sẽ tặng thêm cho anh họ thật nhiều thật nhiều điểm luôn!"

Minh Ngật ngẩn người, "Tặng thêm điểm?"

"Ừ!" Kiều Tích dùng sức gập đầu, thế cho nên liền đập cằm vào gáy của Minh Ngật.

Cô nhanh chóng xoa xoa cằm, sau đó lại giúp anh xoa xoa gáy, sau đó nữa mới nói: "Anh họ rất tốt! Mình sẽ cho anh họ thêm 999 điểm!"

Đại khái là cảm thấy cô gái nhỏ hôm nay say rượu nên nói linh tính...

Minh Ngật không để trong lòng, thế nhưng lại ngoài ý muốn vì hai từ "Anh họ" mà cảm thấy tim hơi nhói đau.

Tiểu cô nương nhà anh cái gì cũng đều không hiểu, chỉ xem anh là anh họ.

Thế nhưng anh cảm thấy cũng...

Minh Ngật đột nhiên liền sinh ra một cảm giác đầy tội lỗi.

Anh nhanh chóng thu hồi tâm tư, không nghĩ thêm nữa.

Ninh Dịch có một căn nhà ở gần khu vực trường học, để tiện cho cậu ta đi học.

Minh Ngật có lúc tan học muộn liền tới, hoặc là lúc hai người hẹn nhau cùng chơi game cũng tới thế nên trên tay anh cũng có một bộ chìa khóa.

Lúc trước anh đã đưa Cầu Cầu tới đây, biết Ninh Dịch ở nhà thế nên lúc này không có lấy chìa khóa mở cửa mà đưa tay ấn chuông cửa.

Ninh Dịch vừa nhìn thấy tình cảnh trước mắt liền không tránh khỏi có chút hoảng, lắp ba lắp bắp nói: "Ồ chỗ này của tao không được đâu... Mày tự đi thuê phòng đi, không có tiền thì tao cho mượn... Đừng ở nhà tao mà!"

Minh Ngật tức giận nói: "Cút!"

Nói xong liền vòng qua cậu ta, trực tiếp xông vào phòng vệ sinh.

Minh Ngật đỡ Kiều Tích xuống bồn tắm rồi tìm khăn mặt mới lau mặt cho cô, sau đó lại lau tay chân một chút, sau đó nữa thì lại xông ra ngoài phòng khách.

Thấy Ninh Dịch đang vô cùng tò mò đứng ngoài phòng khách, anh giải thích đơn giản: "Uống say, ở nhờ nhà mày một đêm."

Trong đầu Ninh Dịch lại có một trận gió với đầy dấu hỏi thoắt qua, nhanh chóng cảnh giác bám theo anh: "Được, tao với mày cùng nhau coi chừng."

... Để tránh việc anh đối với tiểu cô nương lai lịch không rõ làm ra cái loại chuyện không thể nói gì.

Giọng nói Minh Ngật rất không tốt: "Cút!"

Dừng một chút, lại giải thích: "Đây là tiểu cô nương nhà tớ... Cậu sao lại nghĩ như thế được hả?"

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên có tiếng chuông cửa vang lên.

Ninh Dịch buồn bực, lẩm bẩm trong miệng: "Muộn thế này còn ai đến nữa vậy?"

Nói xong liền đi mở cửa.

Minh Ngật không để ý đến cái này, chỉ là bế Kiều Tích vào trong phòng ngủ cho khác đặt lên giường nằm, còi giày cho cô, lại giúp cô tháo balo trên người xuống cất đi.

"Lạch cạch", một quyển sổ nhỏ rơi từ trong balo của cô rơi xuống đất.

Minh Ngật không có bất cứ gánh nặng tâm lý nào mở ra, sau đó liền thấy trang đầu tiên viết----

"Nói tôi vừa dốt vừa không cố gắng."

"-5."

"Nói tiếng phổ thông của tôi không chuẩn."

"-5x2."

Lật qua trang thứ nhất, trên trang thứ hai có viết----

"Carl Friedrich Gauß chỉ có thể là Carl Friedrich Gauß, Newton cũng chỉ có thể là Newton."

"+10."

Khụ. Minh Ngật ho nhẹ một tiếng, anh bây giờ đạt 85 điểm.

Không đúng.

Anh nhanh chóng đính chính lại, nói chính xác hơn, hôm nay anh được cộng thêm 999 điểm, nếu thế thì tổng điểm bây giờ của anh là...

1084 điểm.

Hóa ra một câu nói xấu đồ mít ướt chỉ bị trừ 5 điểm.

Nếu vậy thì anh có thể nói thật nhiều thật nhiều câu rồi.

Ngoài kia, Ninh Dịch đi mở cửa, phát hiện ra đứng bên ngoài chính là mẹ Ninh.

Trong tay mẹ Ninh cầm một cái cặp lồng, cười rất dịu dàng: "Buổi tối mẹ ăn cơm bên ngoài, món canh hầm cách thủy của nhà hàng này rất ngon thế nên liền mang tới cho con nếm thử."

Dứt lời, mẹ Ninh liền nhảy bèn để ý tới hai đôi giày, ngay lập tức hỏi: "Có khách?"

Nghĩ đến hai con người đang ở trong phòng ngủ cho khách, Ninh Dịch nhất thời có chút khần trương, lúc này liền nói: "À, vâng, là bạn học... Cậu ấy có chút xấu hổ, không dám ra gặp mẹ."

Hiểu con không ai bằng mẹ, chỉ một câu ngắn ngủi như thế, mẹ Ninh đã nghe ra có chút mánh khóe trong đấy rồi.

Lúc này liền trực tiếp đẩy con trai sang một bên, đi thẳng vào trong phòng ngủ, giọng nói hờn giận, "Có bạn học nào của con mẹ chưa thấy qua đâu? Trong này là ai?"

Nói xong liền gõ cửa phòng ngủ cho khách.

Trong phòng Minh Ngật cũng đang rất phiền.

Anh mang Kiều Tích đến nhà Ninh Dịch nếu như bị mẹ Ninh biết thì nhất định Chúc Tâm Âm sẽ biết.

Ngoài cửa lại vang lên hai tiếng gõ cửa, "Ai ở bên trong?"

... Giờ đã không còn thời gian cho anh do dự nữa rồi.

Minh Ngật cắn răng, trực tiếp cởi áo trên người ra, sau đó để trần đi ra mở cửa.

Dáng vẻ vô cùng xấu hổ: "Cô."

Mẹ Ninh: "?"

Ninh Dịch: "???"

Mẹ Ninh rốt cuộc cũng là người từng trải, tuy rằng khiếp sợ thế nhưng bà vẫn lấy tốc độ cực nhanh để khôi phục lại tinh thần.

Thái độ che che giấu giấu của con trai, Minh Ngật quần áo xộc xệch ở trong phòng ngủ...

Mẹ Ninh xoa xoa cái trán, cố gắng bình tĩnh trở lại: "À thì... cô mang rất nhiều canh đến, các cháu cùng uống nhé, cô đi về trước đây."

Bà cần yên tĩnh một chút.

Không không...

Ngay sau khi ra khỏi cửa nhà, mẹ Ninh lấy điện thoại ra, nhanh chóng gọi điện thoại cho Chúc Tâm Âm.

Vẫn là thương lượng đối sách trước quan trọng hơn.

Tiểu Vũ: t quay lại rồi đây!!!

Còn ai nhớ t không???

Tuần trước định edit rồi đăng cho mọi người một chương nữa nhưng mà bận quá, đến tận bây giờ mới có thời gian này!!

Vote cho t nha <3 <3 <3

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Lúc Chúc Tâm Âm nhận được điện thoại thì còn không phản ứng kịp, bà vẫn vô thức trả lời-----

"Làm sao có thể? Minh Ngật vẫn còn đang ở Tây Kinh chưa về mà!"

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Chúc Tâm Âm liền rùng mình một cái, trong lúc nhất thời không nói được câu nào nữa.

Đứa con trai này của bà, từ nhỏ đến lớn chưa từng giấu giếm bố mẹ điều gì cả----- Cái này không phải là nói con trai bà có quan hệ rất thân thiết với bà, mà là nó không bao giờ để ý đến việc phải che giấu cái gì cả.

Tất cả các ông bố bà mẹ trên trái đất này đều luôn có hứng thú về các loại việc vặt của con cái mình, ví dụ như con trai ở trường có thích cô gái nào không, lại ví dụ như có phải là có cô gái nào thích con trai mình không... Tất cả những chuyện này..., Minh Ngật căn bản không hề quan tâm.

Bởi vì không hề quan tâm, thế nên Minh Ngật sẽ không bao giờ khó chịu và tức giận khi thấy em gái mình suốt ngày mách lẻo chuyện của mình cho bố mẹ biết.

Anh không quan tâm, thế nên hầu như tất cả chuyện của anh đều không phải là bí mật.

Nhưng hôm nay... nếu như mẹ Ninh không vô ý phát hiện ra chuyện này thì Chúc Tâm Âm còn không biết con trai mình đã lừa gạt mình một chuyện lớn như vậy.

Hóa ra anh đã sớm trở về Bắc Kinh, thế nhưng lại không có trở về nhà, mà lại là trốn ở chỗ của Ninh Dịch chơi bởi lêu lổng!

Con trai nhà bà chưa từng nói dối bà mà...

Thế mà hôm nay, nó liền vì muốn cùng trải qua thế giới hai người với tên tiểu tử Ninh gia mà cư nhiên dám nói dối bà, lừa gạt bà?

Thủ trưởng phụ nhân từ trước đến giờ đều cho rằng con trai mình là tốt nhất thế gian, thế mà giờ khắc này lại có chút không chắc chắn.

Bà kéo áo Minh Tuấn nằm bên cạnh, trong giọng nói còn có thêm vài phần nức nở: "Lão Minh, con của chúng ta sẽ không thực sự... Không được, chúng ta đi tìm nó trở về trước đã!"

Đụng đến những loại chuyện đại sự thì Minh Tuấn bình tĩnh hơn bà xã rất nhiều.

Ông kéo vai bà xã đang muốn đứng dậy lại, trầm giọng nói: "Đừng nóng vội."

Ngay sau đó, Minh Tuấn lại chăm chú suy tư một hồi, sau đó mở miệng nói: "Việc này mặc kệ là thật hay giả thì cũng không nhất thiết phải đi ngay trong đêm thế này."

Chúc Tâm Âm thừa nhận chồng nói rất có lý, thế nhưng trong lòng vẫn là rất bất an.

Minh Tuấn lại cho vợ mình thêm một viên thuốc an thần nữa: "Hai đứa chúng nó đều là hai thằng nhóc mới lớn, cũng đã nháo với nhau nhiều trận rồi nhưng cũng đã nháo ra chuyện gì loạn đầu... Trước tiên cứ ngủ đi, ngày mai dậy rồi tính sau."

Chúc Tâm Âm vỗ ngực tự trách, mãi cho đến khi chồng tắt đèn vẫn còn đang tự lẩm bầm-----

"Đều là em làm mẹ không tốt, nó từ nhỏ liền không có phản ứng yêu thích với con gái, em lại không suy nghĩ đến vấn đề này, lại còn cảm thấy con trai như vậy thật tốt... Đều là lỗi của em."

Bà cũng có những tâm tư riêng mà tất cả các bà mẹ trên thế giới đều có.

Con trai mười mấy tuổi, cả tâm lý và lý trí đều chưa trưởng thành, vẫn chưa có năng lực nhìn nhận những người xung quanh, nếu như nói chuyện yêu đương thì một là làm lỡ tiền đồ của chính mình, hai là cũng sợ làm lỡ dở con gái nhà người ta.

Huống chi, con gái thời nay lại vô cùng tinh ranh khôn khéo, con trai bà vẫn còn nhỏ tuổi, lỡ như quen phải người không tốt thì sẽ có vô vàn phiền phức kéo tới.

Thế nhưng lúc này, Chúc Tâm Âm lại cảm thấy vô cùng tự trách.

Lúc trước Kiều Tích mới tới nhà, bà cũng cảm thấy rất lo lắng, sau đó nhìn thấy Minh Ngật đối với Kiều Tích không hề có sự đặc biệt hay quan tâm quá mức thì bà mới có thể yên tâm.

Bây giờ nghĩ lại... cô gái xinh đẹp như vậy ở trong mà mà con trai bà còn không nhìn tới người ta, nghe Uyển Uyển nói lần trước nó còn khiến con gái nhà người ta phải khóc.

Thủ trưởng phụ nhân nằm trong bóng tối cực kỳ buồn phiền.

... Con trai nhà mình, chỉ sợ là thật sự không thích con gái rồi.

Cùng lúc đó, thủ trưởng nằm ở trên giường cũng chìm vào tâm sự nặng nề.

Má nó!

Tên tiểu tử kia thích con trai mới là lạ đấy!

Mới vừa rồi, ngay trước khi Chúc Tâm Âm nhận được điện thoại của mẹ Ninh, thì Minh Tuấn cũng nhận được một cuộc điện thoại.

Là Trác Lập Tân gọi tới.

Đầu bên kia là gọi đến đề hưng sư vấn tội, Minh Tuấn mơ hồ nghe cả nửa ngày, mới biết được hóa ra là con trai nhà mình khiến thiên kim Trác gia mất hết mặt mũi trước mặt mọi người.

Tuy rằng chính Minh Tuấn cũng thấy con trai mình nhìn không thuận mắt tạo nào, thế nhưng ông cũng là người cực kỳ bao che khuyết điểm.

Lúc đó ông không hề để trong lòng, chỉ là "Ừ ừ à à" cho xong chuyện, nói là sau khi thằng con ông về ông nhất định sẽ treo nó lên mà đánh, để giải tỏa sự tức giận trong lòng thiên kim Trác gia.

Thế nhưng chờ sau khi cúp điện thoại, Minh Tuấn mới nhận ra.

Tiểu tử này trở về Bắc Kinh cũng không về nhà, ngược lại lại đi ra ngoài ra mặt cho người khác.

Người khác này là ai?

Nghe ý tứ trong lời nói của đối phương thì, "người khác" này ngoại trừ Tích Tích thì còn ai vào đây?

Nhớ tới sự tình tên tiểu hồn đản này làm, Minh Tuấn lại tức đến nghiến răng kèn kẹt.

Ông vốn là áy náy với bố của Tích Tích, cho nên mới muốn mang tiểu cô nương về bên người nuôi dưỡng thật tốt.

Không nghĩ tới là, thiếu nữ trong veo như nước, xanh tươi như rau cải trắng như vậy lại bị thằng con trai óc heo nhà ông cuỗm mất ngay dưới mí mắt ông.

Minh Tuấn âm thầm hạ quyết tâm, chờ đến khi lòi thằng tiểu tử thối này trở về nhà ông nhất định sẽ đánh gãy chân của nó!

Đoán được phản ứng của Chúc Tâm Âm nhưng Minh Ngật lại hoàn toàn không biết một chút gì về tâm tư của Minh Tuấn cả, anh lúc này vẫn đang nằm trên sàn nhà phòng ngủ cho khách nhà Ninh Dịch.

Khoảng 3 giờ sáng, Kiều Tích tỉnh lại, ước chừng là do điều hòa được để hơi thấp, cô là bị lạnh mà tỉnh dậy.

Loay hoay một hồi cô mới hiểu ra lúc này mình đang ở đâu.

... Chắc là vì cô say rượu nên anh họ đưa cô đến đây.

Cổ họng Kiều Tích rất khô nóng khó chịu, cô vén chăn ra muốn xuống giường đi tìm nước uống, thế nhưng không ngờ chân lại đá phải một vật gì đó.

Nhờ ánh đèn bên ngoài xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, Kiều Tích phát hiện ra có một người đang nằm trên sàn nhà.

Cô cố gắng nén lại tiếng hét đã gần như ra khỏi miệng, nỗ lực trấn định lại, sau đó mở đèn ngủ trên đầu giường ra, lúc này cô mới nhìn rõ, người nằm ngù trên mặt đất chính là Minh Ngật.

Hình như anh vốn không hề có ý định ngủ, bởi vì trên người anh vẫn còn mặc quần áo lúc như lúc tối, tóc cũng rối toí bời.

... Nhìn giống như là ngủ gật.

Dưới mắt tiểu hòa thượng đang dang người thành hình chữ đại (大) có một vòng đen nhàn nhạt, đáng vẻ thật sự là rất mệt mỏi.

Kiều Tích nhớ tới lời anh nói, ngồi xe bus 2 ngày 2 đêm về Bắc Kinh, anh chắc chắn là mệt muốn chết rồi.

Nghĩ đến việc anh không ngại cực khổ, xa xôi ngàn dặm mang Cầu Cầu về cho cô, Kiều Tích có chút đau lòng.

Cô muốn đỡ Minh Ngật lên giường ngủ, nhưng lại sợ như thế sẽ làm anh tỉnh ngủ, vì vậy liền lấy điều khiển tăng nhiệt độ điều hòa lên một chút, sau đó lại đem chăn ở trên giường xuống, nhẹ nhàng đắp lên trên người anh.

Mà Minh Ngật đang nằm trên đất lại đột nhiên giờ tay, cầm lấy cổ tay cô.

Kiều Tích hoảng sợ, cho là mình đã đánh thức anh thế nên nhanh chóng mở miệng nói lời xin lỗi: "... Em không phải là cố ý muốn đánh thức anh đâu."

Một giây, hai giây, ba giây qua đi...

Trong phòng vẫn yên tĩnh.

Kiều Tích cẩn thận quan sát anh, lúc này mới nhận ra, hóa ra là anh đang nằm mơ.

Cô hơi nín thở, đang định nhẹ nhàng rút tay ra khỏi bàn tay anh, thì Minh Ngật vẫn đang nhắm mắt đột nhiên lên tiếng-----

"Đoạn MC giới thiệu giữa tiết mục 3 và tiết mục 4, ren và reng, nói đúng 4 lần, nói sai một lần."

Kiều Tích: "???"

Cô ngáy người vài giây, sau đó mới phản ứng được, Minh Ngật vẫn đang ngủ, vừa rồi anh chỉ là nói mơ thôi.

Tiết mục thứ 3... hóa ra anh đến sớm như vậy sao?

Lúc trước cô hỏi anh, anh còn nói không xem cô dẫn chương trình.

Lừa đảo.

Kiều Tích nhìn tiểu hòa thượng đang say ngủ trước mặt, thờ phỉ phò nghĩ, tên lừa gạt!

Chỉ là, vừa nghĩ tới anh ở dưới sân khấu nhìn cô dẫn chương trình... Kiều Tích nhin không được có chút ảo não.

Nếu như biết anh ở đây,... thì lúc ở trên sân khấu cô sẽ nói nhẹ nhàng hơn một chút, sẽ cười dịu dàng hơn một chút, và cũng sẽ tuyệt đối không phát ra tiếng cười "Ha ha ha" nhạt nhẽo.

Ngay lúc Kiều Tích cảm thấy ảo não, Minh Ngật lại lên tiếng-----

"Trang điểm rất khó nhìn, về sau đừng trang điểm nữa."

Kiều Tích: "..."

Qua vài giây, người mơ ngủ lại tiếp tục nói---

"Trên màn ảnh nhìn rất béo, về sau nhớ chọn váy màu đen."

Kiều Tích: "..."

Một giây sau, Kiều Tích dứt khoát giăng tay mình ra khỏi tay anh, khí thế bùng bùng đi ra một chỗ khác, cúi đầu lục tìm gì đó trong balo, sau đó lấy ra quyển sổ nhỏ của mình.

"-100."

Tiểu Vũ: haha, RIP Minh Ngật =)))

Không phải chỉ -5 thôi đâu nhé, -100 luôn đấy:v:v

Định đăng từ hôm qua cơ nhưng mà ko có mạng nên hôm nay mới đăng được, sr nhaaa

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Đại khái là bởi vì hơn hai ngày chưa được chop mặt tạo nào thế nên Minh Ngật cảm giác đêm hôm qua anh ngủ thật là say.

Tối hôm qua lúc mẹ Ninh rời khỏi, anh lo bố mẹ mình sẽ ngay lập tức chạy đến khỏi bệnh vấn tội thế nên anh không định ngủ.

Một người to đùng như thế nằm ở phòng ngủ, nếu như Minh Tuấn và Chúc Tâm Âm thật sự chạy tới đây tìm người thì chỉ sợ không thể lừa gạt được dễ dàng như vừa nãy lừa mẹ Ninh.

Minh Ngật vốn định tìm một phòng khách sạn gần khu này rồi mang Kiều Tích sang đó ngủ tạm một đêm.

Thế nhưng đồ mıt ướt này lại đang ngủ hết sức ngon lành, có hô to hay gọi cũng không tỉnh, vì vậy nên đành phải thôi.

Minh Ngật lo lắng cô say rượu khi ngủ sẽ khó chịu thế nên cũng không ngủ, ngồi ngay bên giường coi chừng, nhưng mà anh không ngờ rằng chính mình sau đó lại lăn ra ngủ.

Chờ đến khi anh tỉnh lại, đã là hơn 8 giờ sáng rồi.

Haizzz... Minh Ngật bóp bóp trán.

Vừa mở mắt, liền nhìn thấy một cái đầu đất nhỏ đang ghé ra khỏi mép giường ngủ ngon lành, cho dù là rất đáng yêu nhưng mà vẫn sẽ bị giật mình.

Minh Ngật chống cánh tay từ trên nền nhà ngồi dậy, đem cái đầu nhỏ lộ ra khỏi mép giường kia đẩy về giữa giường.

Bị đẩy như thế, Kiều Tích cũng không tỉnh lại, trái lại lại bởi vì nằm mơ gì đó mà khóc thút thút hai tiếng.

Thật ngốc mà.

Minh Ngật nhìn không được suy nghĩ như vậy.

Nhìn bộ dáng của đầu đất nhỏ này thì hình như đang nằm trên giường nhìn anh ngủ rồi kết quả là nhìn đến ngủ luôn.

Minh Ngật tí mĩ suy nghĩ lại một chút, bản thân anh hình như không có thói quen chảy nước miếng khi ngủ thì phải.

Thế thì tùy cô xem đi.

Sợ cô ngã xuống, Minh Ngật đứng dậy muốn đẩy cả người cô vào trong giữa giường, lúc này anh mới phát hiện ra trên người mình còn đang đắp một cái chăn.

Thật ngu ngốc.

Minh Ngật mang chăn trên người mình đắp lên người cho đầu đất nhỏ.

Lúc anh đi ra khỏi phòng, Ninh Dịch đã thức dậy rồi, lúc này đầu tóc vừa dựng đứng lên vừa rồi toi bởi ngồi ở trên sofa chơi game.

Vừa nhìn thấy anh, Ninh Dịch lập tức trưng ra vẻ mặt ghét bỏ người xấu, lớn tiếng mắng: "Cút cút cút! Cách xa tao ra một chút!"

Cả đêm hôm qua cứ nghĩ tới chuyện một thằng con trai tuổi mới lớn cời trần ở trong nhà mình rồi cả ánh mắt không rõ ý tứ của người mẹ ruột..., là Ninh Dịch lại cảm thấy cả người nổi lên một tầng da gà.

Nếu không suy nghĩ đến việc còn một cô gái đang say rượu nằm bên trong thì tối hôm qua Ninh Dịch đã đem con người này đuổi ra khỏi cửa rồi.

Mà Minh Ngật lúc này cũng không hề tính toán đến việc đối phương coi mình là "người xấu", anh chỉ nhủ mày lại rồi nói-----

"Nói nhỏ chút, bên trong người ta còn đang ngủ."

Ninh Dịch rất không thể tin tưởng mà hỏi: "Đây hình như là nhà của tôi đúng không?"

Minh Ngật không thèm để ý đến cậu ta, anh trực tiếp đi thẳng vào phòng ngủ chính, từ trong tủ quần áo của Ninh Dịch lấy ra một bộ quần áo sạch, sau đó liền đi vào phòng tắm.

Ninh Dịch không kịp đề phòng, chờ đến khi cậu ta chạy vào phòng ngủ chính thì đã thấy tủ quần áo bị thiếu mất một bộ quần áo, và trong phòng tắm thì đã vang lên tiếng nước rồi.

Cả người cậu ta không tự chủ được mà hung dữ gào lên, "Đồ! Xấu! Xa!"

Sau khi Minh Ngật tắm rửa xong, anh lại đi đến phòng ngủ cho khách.

Đồ mıt ướt vẫn đang ngủ ngon lành trên giường, hơi thở vẫn đều đều như là dù cho trời có sập xuống thì đều không thể quấy nhiễu đến giấc ngủ của cô vậy.

Minh Ngật đi tới, không có ý tốt mà véo má của cô.

Anh hơi dùng lực khiến chỗ má bị véo của cô hơi đỏ lên, trong nháy mắt nhìn giống như là một viên đậu đỏ nhỏ vậy.

Bộ dạng này của đồ mıt ướt thật sự rất buồn cười, càng nhìn càng thấy ngốc, Minh Ngật cứ véo rồi lại bỏ ra nhiều lần, mãi đến khi nghe thấy cô hừ hừ hai tiếng, mắt thấy cô sắp tỉnh Minh Ngật mới thỏa mãn thu tay về.

Anh hạ thấp người xuống, hỏi cô: "Anh đi mua đồ ăn sáng, em muốn ăn cái gì?"

Kiều Tích dụi dụi mắt, vẫn còn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, "Hả?"

Minh Ngật suy nghĩ một chút, sau đó hỏi: "Bánh bao kim sa và sữa chua, được không?"

Kiều Tích mơ màng gật đầu.

Minh Ngật mua đồ ăn sáng trở về, vừa mở cửa ra, Ninh Dịch liền chạy tới.

Ninh Dịch rất thành thạo mà nhận lấy mấy túi thức ăn, sau đó miệng lầm bầm: "Sao không mua sữa đậu nành?"

Ngoài miệng tuy rằng rất ghét bỏ thế nhưng Ninh Dịch vẫn không chút do dự nào cầm lấy hộp sữa chua.

Minh Ngật đoạt lại hộp sữa chua trong tay Ninh Dịch, cau mày nói: "Cái này không phải cho mày."

Không đợi Ninh Dịch kịp làm ra bất kỳ hành động nào, một giây sau đó, Minh Ngật liền lấy từ trong túi ra một túi bánh bao chay, lễ thắng khí hùng nói: "Mày ăn cái này."

Ninh Dịch: "???"

Đương nhiên, Minh Ngật cũng không phải là có ý định khắc nghiệt quá, vì dù sao thì cả chính bản thân anh và Ninh Dịch cũng đều phải ăn bánh bao chay mà.

Nguyên nhân chân chính chính là... lúc anh đến cửa hàng bán hàng ăn sáng mới phát hiện ra toàn thân trên dưới cao thấp của anh chỉ còn lại đúng 20 đồng chẵn.

Khổ khổ sở sở để dành được 2000 tệ thì đã đem đi mua chó hết rồi, túi đồ ăn trên tay lúc này chính là toàn bộ tài sản còn lại của anh đấy.

Haizzz, được rồi.

Minh Ngật từ trong túi móc ra một cái nơ con bướm màu hồng, còn có cái này nữa.

Vừa rồi anh đã lấy nốt 1 tệ cuối cùng trong túi để mua nó ở một quán ven đường.

Minh Ngật lấy ra túi cái bánh bao chay nữa từ trong túi ra, sau đó đi về hướng ban công.

Ninh Dịch chẳng hiểu gì cả nhưng vẫn quyết định đi theo sau anh đến ban công.

"Gâu gâu gâu!"

Vừa nhìn thấy Minh Ngật, Cầu Cầu lập tức hung dữ kêu lên.

Minh Ngật không để ý, ngồi xổm xuống, để chiếc bánh bao chay ở trước mặt nó.

Cầu Cầu do do dự dự từng bước đến gần người người.

Minh Ngật đưa tay xoa xoa đầu nó, "Đến đây."

Cầu Cầu "Gâu" một tiếng, cuối cùng vẫn là cúp đuôi khuất phục, gật gù đắc ý bước đến cọ cọ vào người Minh Ngật.

Minh Ngật cầm cái nơ trên tay lên buộc vào cổ nó, lại điều chỉnh vị trí một chút, kéo cái nơ đến giữa đỉnh cổ nó.

Minh Ngật đứng dậy, nhìn chiếc nơ bướm trên cổ nó, rất hài lòng mà gật đầu.

Được rồi, đây mới hình dạng chính xác của một món quà sinh nhật.

Chỉ có Ninh Dịch đứng một bên đau xót đến cay mắt.

Nơ con bướm... Biểu hiện như thế này của Minh Ngật, rốt cuộc là từ khi nào thì bắt đầu, sao lại đột nhiên trở nên có đầy hơi thở của gay thế này?

Lúc Kiều Tích rửa mặt xong đi ra ngoài thì nhìn thấy Minh Ngật và Cầu Cầu đang ngồi ở ban công, một người một chó khác nhau cùng ngồi ăn bánh bao chay.

Nghe thấy tiếng mở cửa phòng ngủ, Minh Ngật quay người nhìn ra liền nhìn thấy Kiều Tích đang nói chuyện với Ninh Dịch.

Biết bản thân tối hôm qua say rượu phải ngủ nhờ nhà người khác thế nên Kiều Tích có vài phần xấu hổ-----

"Thật ngại quá, tối hôm qua làm phiền anh rồi."

Làm gì có chuyện chỉ phiền phức thôi thôi, nhớ tối đáng đáp muốn nói lại thôi tối hôm qua của mẹ ruột mình, Ninh Dịch quả thực tức đến mức tim gan đều đau.

Chỉ là Ninh Dịch từ trước đến nay đều hiểu rõ Minh Ngật, biết anh từ trước đến nay chính là loại người như vậy, không hề gạt người thế nhưng lại có bản lĩnh khiến cho người khác tưởng tượng đến cái điều mà anh muốn.

Nếu là bình thường, dính tới những chuyện liên quan đến giới tính của bản thân như thế này thì Ninh Dịch đương nhiên là sẽ đứng ra giải thích rõ ràng.

Thế nhưng bởi vì trong nhà lúc đó còn có cả một cô gái đang say rượu nữa, anh biết Minh Ngật không muốn để người khác biết cô đang ở đây, thế nên cậu ta cũng chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn.

Vốn dĩ Ninh Dịch có một bụng oán khí, nhưng lúc này nhìn thấy Kiều Tích thì lại không thể đem phần tức giận của mình trút sang cô được, chỉ đành phải thờ dài, âm thầm chịu thiệt-----

"Không sao, một chút cũng không phiền, sau này-----"

Ninh Dịch nói ra rất trôi chảy, mắt thấy sẽ đem câu "Sau này thường xuyên đến chơi" nói ra, lại đột nhiên thoáng nhìn thấy ánh mắt của Minh Ngật đang đi vào từ ban công, trong nháy mắt cậu ta liền bị đông cứng lại.

Kiều Tích theo tầm mắt của Ninh Dịch xoay người lại, cô nhìn thấy Minh Ngật đang đi về phía mình và Cầu Cầu đang lúc la lúc lác chạy dưới chân anh.

"Chào buổi sáng, đại-----" Vừa nhìn thấy Minh Ngật, Kiều Tích liền vô thức cười híp mắt chào hỏi anh, thế nhưng lời nó ra được phân nửa thì Kiều Tích lại đột nhiên nhớ đến mấy câu nói mơ của anh tối qua.

Nói nhảm ren và reng, trang điểm xấu xí, quá béo thế nên lần sau phải mặc màu đen...

Nghĩ đến đây, Kiều Tích nhanh chóng nhớ lại thù cũ, lập tức cứng rắn đem hai chữ "biểu ca" nuốt lại.

Cô cúi người xuống đón lấy tiểu tử đang lao đảo chạy tới kia, "Đại... Cầu Cầu."

... Cứ như vậy?

Đối với việc đồ mịt ướt xem mình như không khí, Minh Ngật rất là không vui nhìn sang Ninh Dịch.

Ninh Dịch: "???"

Minh Ngật không thèm để ý đến cậu ta, chỉ là một lần nữa nhìn về phía Kiều Tích, mở miệng nói: "Đi ăn sáng đi, anh để phần em trên bàn đó."

Thật ra... lúc vừa dậy, Kiều Tích cũng không có cảm giác tức giận với việc Minh Ngật nói mơ nữa rồi.

Nhưng cô lại nghĩ mình thật sự không có quy tắc mà... Nếu như là người con gái khác thì các cô ấy sẽ tức giận bao lâu nhỉ?

... Ít nhất... thì cũng phải một tuần chứ, thế mới là bình thường.

Vừa nghĩ như thế, cô lập tức không nhẹ không nặng "Hừ" một tiếng, sau đó mở miệng nói: "Em béo như vậy, không muốn ăn sáng đâu."

Nhìn cô gái trước mặt giờ tính kỳ kỳ quái quái, Minh Ngật nhủ chặt mi, giọng nói không tốt lắm: "Nhìn như cây gậy trúc thế này thì còn béo cái gì? Đi ăn sáng!"

Thật dối trá!

Rõ ràng trong lòng nghĩ cô béo, ngoài miệng còn muốn cô nghe lời đi ăn sáng!

Kiều Tích ôm Cầu Cầu vào trong ngực đứng dậy, đi tới bàn ăn, mở hộp sữa chua ra chuẩn bị cho Cầu Cầu ăn.

Giọng nói của Minh Ngật càng ngày càng tệ: "Em làm gì?"

"Cho Cầu Cầu ăn đó!" Kiều Tích bướng bỉnh nói, ương ngạnh như một con trâu, giọng nói cũng rất khó chịu, "... Nói không ăn chính là không ăn!"

Nhìn Kiều Tích mở nắp bình sữa chua, xúc từng miếng từng miếng dứt cho con chó trong lòng ăn, Minh Ngật đột nhiên nghĩ đến cảm giác vừa mới nuốt bánh bao chạy lúc nãy, trong dạ dày lúc này như là có mấy hòn đá cứng rắc ở trong vậy.

Một giây, hai giây, ba giây qua đi... Trong lòng anh đột nhiên bùng lên một ngọn lửa, lúc này liền không nói một lời xoay người rời đi.

Một tiếng "Cạch" thật lớn vang lên, anh đóng cửa bỏ đi rồi.

Nghe động tĩnh lớn như vậy, Kiều Tích đầu tiên là rất hoảng sợ.

Chờ đến khi cô nhận ra Minh Ngật vừa đá cửa bỏ đi thì, cô cũng không nhịn được lại một lần nữa tức giận.

Thế nhưng càng nhiều hơn tức giận, hình như là...

Tủi thân.

Không ăn thì không ăn thôi, anh dựa vào cái gì mà trưng ra cái kiểu tính tình như thế với cô chứ?

Mũi Kiều Tích có chút chua xót, tủi thân đến mức chảy cả nước mắt.

Nếu như, nếu như anh vẫn luôn đối xử tệ với cô như vậy... vậy thì cũng tốt.

Lúc cô mới đến Minh gia, anh rõ ràng cũng đối xử với cô hung dữ như vậy, khi đó cô cũng không hề tủi thân như bây giờ.

Nhưng lúc này, anh mang Cầu Cầu về cho cô, lại bảo vệ cô trước nhiều người như vậy, còn giúp cô bắt nạt người khác...

Ngay lúc cô cho rằng anh sau này sẽ đối xử rất tốt với cô thì anh đột nhiên lại biến trở về thành người thiếu niên trước kia, là một đại ma vương hung dữ.

Nếu đã như vậy thì trước đó anh còn đối xử tốt với cô làm gì?

Vẫn luôn tệ không được sao?

... Đại biểu ca sao lại đáng ghét như vậy chứ?!

Đã gần kết thúc kỳ nghỉ hè rồi, những học sinh ở trường khác đến tham gia trại hè Toán Olympic cuối tuần này cũng sẽ kết thúc chương trình học để trở về trường khai giảng.

Sẽ có một bài kiểm tra để tổng kết kết thúc trại hè, không giống như bài kiểm tra mà Kiều Tích được 9 điểm lúc trước, bài thi kết thúc kéo dài tận 6 tiếng đồng hồ, độ khó đương nhiên cũng hơn hẳn lần trước.

Vốn dĩ thi kiểu này cần phải chia làm hai ngày thi, mỗi ngày thi 3 tiếng.

Thế nhưng bởi vì sắp tới ngày kết thúc trại hè, tất cả mọi người đều rất quý trọng từng giờ từng phút để được học hỏi thêm chút kiến thức và kinh nghiệm của các thầy cô, thế nên mọi người đã đưa ra đề nghị với thầy giáo là muốn được học thêm một buổi nữa.

Vì vậy sau khi thương lượng xong với các thầy thì cuối cùng lịch thi biến thành như sau: 8 giờ sáng đến 12 giờ rưỡi đi học nốt buổi cuối, 1 giờ chiều bắt đầu thi, thi 3 tiếng thì nghỉ giải lao 1 tiếng rồi lại thi tiếp 3 tiếng nữa, đến 8 giờ tối sẽ kết thúc.

Khoảng thời gian đó Kiều Tích phải chuẩn bị kết thúc trại hè cho học sinh mới rồi cả làm MC cho buổi tiệc tối nữa cho nên cô cũng không ôn tập được nhiều. Sáng sớm tập trung tinh thần nghe giảng cho tới giữa trưa, kết thúc bài học thì vội vàng đi căn tin ăn tạm vài miếng cơm rồi trở về để bắt đầu cuộc thi.

Trạng thái làm bài của cô không được tốt lắm, có vài bài làm được đến nửa thì cô phát hiện ra mình làm sai, sau đó lại phải quay về làm lại từ đầu.

Đợi đến khi kết thúc bài thi thứ nhất, cô lại muốn mở sách ra để ôn tập thêm vài chỗ nữa thế nên 1 giờ nghỉ ngơi cô cũng không kịp ăn cơm, chỉ ở lại trong phòng ôn tập.

... Kết quả là, đang thi thì cô buồn ngủ quá thế là gục xuống bàn ngủ gật mất 15 phút.

Đối với kết quả cuộc thi này, Kiều Tích đã sớm có dự cảm là không được quá tốt.

Nhưng so với cuộc thi trước thì lần này cô đã từ từ tiếp nhận được một sự thật là không thể đánh đồng mình cùng Minh Ngật, thậm chí ngay cả một nửa anh cô cũng không bằng được.

Dù sao thì... trước kia Uyển Uyển cũng đã từng nhắc qua với cô về một câu chuyện cũ liên quan đến Minh Ngật.

Lúc Minh Ngật vẫn còn là một học sinh tiểu học, khi ấy trong đại viện có một vị giáo sư Toán học, Minh Ngật thường xuyên đi hỏi ông ấy các vấn đề về Toán.

Vị giáo sư này kinh nghiệm dạy học rất phong phú, chẳng những là trưởng khoa khoa Toán của đại học A mà còn là tổ trưởng tổ ra đề thi đại học.

Vị giáo sư già này trước khi bị nhốt vào phòng kín để ra đề, ông ấy liền thay đổi một vài giả thiết của một bài toán, chỉ thay đổi một chút thôi mà từ một bài toán đơn giản liền biến thành một bài toán khó có thể đưa vào làm câu cuối trong kỳ thi đại học.

Lúc mới sửa đề xong ông ấy liền đưa cho Minh Ngật làm, anh không hề tốn chút sức nào liền nhanh chóng làm ra.

Đợi đến khi vị giáo sư già này vào tổ liên đề nghị lấy bài này làm một bài trong kỳ thi đại học, lúc đó các thành viên trong tổ ra đề đều phản đối, họ đều nghĩ độ khó thế này là quá cao rồi.

Nhưng vị giáo sư già ấy lại nói ra một câu rất có lý có tình rằng: "Học sinh tiểu học cách vách nhà tôi cũng có thể làm được, có cái gì khó đâu!"

Cuối cùng, dưới sự kiên trì của vị giáo sư già, bài toán được sửa lại ấy vẫn vinh quang được xuất hiện ở trang cuối cùng của bài thi đại học môn Toán năm đó.

Cũng bởi vì bài toán ấy mà rất nhiều năm sau đó, mỗi khi thí sinh thi đại học năm ấy nhớ lại đề Toán đều không nào quên được vị giáo sư già đã "Hăm hại cả trăm vạn thí sinh", người đàn ông là "Con ác mộng" đã tay không dọa chết tất cả mọi người.

Mà bài toán cuối cùng đó, được một học sinh lớp 5 tiểu học tên là Minh Ngật không cần tốn sức cũng giải quyết được. Mà kết quả sau kỳ thi thống kê được rằng, số thí sinh làm được trọn vẹn câu đó có không đến 30 người, chiếm tỷ lệ 0.001% thí sinh cả nước.

Sau khi kể lại Uyển Uyển còn cảm thán một câu-----

"Chênh lệch giữa người với người so với chênh lệch giữa người với chó còn lớn hơn! Chị Tiểu Kiều, chị xem đi, sự chênh lệch chỉ số IQ của em và anh em, khẳng định đã vượt qua sự chênh lệch về IQ giữa em và Bambi rồi!"

Vừa vặn là lúc đó Minh Ngật lại có việc đi ngang qua, nghe được trọn vẹn câu nói của Uyển Uyển, sau đó rất ôn hòa mà bình luận một câu: "Em vẫn rất có tự giác hiểu được đấy."

Nhớ tới lời nói đó của anh, lại nhớ đến ngày đó anh sập cửa bỏ đi... Kiều Tích vẫn là có chút tức giận không tan được.

Dù sao thì, dù sao thì Kiều Tích cảm thấy, một con người phạm như cô tốt nhất là không nên đi trêu chọc thiên tài người ta thì hơn.

Nếu không thì lại xảy ra chuyện lúc người ta vui vẻ thì người ta sẽ cho cô một quả táo, lúc mất hứng thì lại đột nhiên cho cô một cái tát...

Kiều Tích cắn chặt môi, trong lòng vẫn tủi thân không chịu được.

Dù sao thì, mặc kệ thế nào... cô cũng không thèm làm một con ngốc như thế đâu!

Bởi vậy nên lúc trưa, lúc cô và Thịnh Tử Du cùng Lâm Nhiễm Nhiễm cùng nhau đi căn tin ăn cơm tình cờ chạm mặt Minh Ngật, anh vừa mới ngồi xuống bên cạnh cô, Thịnh Tử Du cũng chỉ mới mở miệng trêu chọc anh "Anh họ à, anh đây là ăn suất cơm thứ mấy rồi", Kiều Tích liền đứng dậy rời khỏi bàn ăn.

Shịnh Tử Du rất ngạc nhiên: "Tích Tích, cậu không ăn nữa à?"

Kiều Tích buồn buồn đáp: "... Tớ đột nhiên no rồi."

Cô chính là không muốn nói chuyện cùng anh, càng không muốn ngồi ăn cùng một chỗ với anh!

Một mình cô chậm rãi đi ra khỏi căn tin, đi tới chỗ cửa thì cô lại không chịu được mà quay đầu nhìn lại vài cái.

Cô đứng ở đây có thể quan sát được bàn ăn bên trong, vừa nhìn thì nhận ra....

Không có ai chạy đuổi theo cô cả.

Kiều Tích rất tức giận, đeo cặp sách hậm hực bước ra cổng trường, cô định đến cửa hàng tiện lợi mua đồ ăn trưa.

... Cô sẽ không vì một người đáng ghét như thế mà để bụng đói đâu.

Chỉ là đang trên đường ra đó thì Kiều Tích đột nhiên nhận được một tin nhắn ngắn ngủi của chị họ-----

"Chị muốn nói thẳng thắn với mày một việc."

Kiều Tích ngăn người, sau đó trong lòng có đã biết chút đáp án.

Lúc rời khỏi Tây Kinh, cô còn cầu xin chị họ giúp cô chăm sóc Cầu Cầu một chút, hiện tại Cầu Cầu đã bị đưa đến Bắc Kinh rồi, điều chị họ muốn nói cùng cô chắc là chuyện này thôi.

Quả nhiên, chị họ cô rất nhanh liền gửi tin nhắn thứ hai đến-----

"Ngày đó có một người bỏ ra 2000 tệ để mua Cầu Cầu, kết quả bố mẹ chị đem nó bán đi rồi, chị cũng khuya về nhà mới biết được, căn bản là không có cơ hội can ngăn."

2000 tệ?

Minh Ngật bỏ ra 2000 tệ để mua Cầu Cầu???

Kiều Tích quả thực sợ đến ngây người.

Tuy rằng Cầu Cầu chính là cho của cô, thế nhưng Kiều Tích cũng hiểu rất rõ ràng giá trị của nó không thể đến mức đó được.

Lúc trước cô còn ở Tây Kinh đã từng có một người trả 300 tệ muốn mua Cầu Cầu, hai vợ chồng bác cả thấy thế đã vui vẻ định bán rồi, nếu không phải là cô vừa cầu xin vừa giải thích lợi ích của Cầu Cầu thì họ nhất định đã đem Cầu Cầu bán đi rồi.

Thế mà mấy hôm trước Minh Ngật lại trả 2000 tệ để mua Cầu Cầu?!

Trên mặt vợ chồng bác cả rõ ràng là có viết sáu chữ "Người ngốc nhiều tiền tới kìa" khi nhìn thấy anh nên mới làm thịt anh giá cao như vậy!

Kiều Tích nhanh chóng hiểu ra được một vấn đề càng nghiêm trọng hơn.

Bởi vì Uyển Uyển từng oán giận với cô thế nên cô biết được tiền tiêu vặt mà bác Chúc cho hai anh em Minh gia rất ít, thậm chí còn không nhiều bằng của cô.

2000 tệ này... nhất định là toàn bộ tiền tiêu vặt tiết kiệm được của anh rồi.

Thảo nào mấy ngày hôm nay anh đều ăn sáng ở nhà.

... Hóa ra là trên người anh không có tiền.

Cô rút cuộc cũng hiểu những lời Ninh Dịch nói với cô buổi sáng hôm ở nhà cậu ta, ngay sau lúc Minh Ngật đá cửa bỏ đi là gì rồi-----

"Cậu ta chính là phải ăn bánh bao chay cho no đấy, em đừng để ý đến cậu ta."

Lúc đó Kiều Tích còn không hiểu, tại sao Minh Ngật lại phải ăn bánh bao chay chứ.

Những nam sinh ở độ tuổi này, sáng sớm mà ăn bánh bao chay thì không thể nào no được.

Hiện tại cô đã biết là vì sao rồi.

Bởi vì trên người anh đã không còn tiền nữa... Chính bản thân chỉ ăn bánh bao chay 5 hào một cái, thế mà lại dám để tiền mua cho cô bánh bao kim sa 5 tệ và một hộp sữa chua 10 tệ.

Thế mà kết quả lại là cô còn đói không thèm ăn.

Không chỉ không ăn, mà còn dứt sữa chua cho Cầu Cầu ăn.

Ngay cả chó cũng có thể ăn sữa chua 10 tệ, thế nhưng anh họ lại chỉ có thể ngồi xôm ngoài ban công ăn bánh bao chay cứng như đá 5 hào một cái!

Nghĩ đến đây, tâm Kiều Tích đột nhiên bị sự áy náy ùn ùn kéo che kín hết.

Thảo nào mà anh họ lại tức giận... Đều là cô không tốt!

Vừa nãy ở trong căn tin nhìn thấy anh ấy, cô còn cố tình không để ý tới anh!

... Cô quá là xấu xa rồi!

Kiều Tích xoa mặt một cái, sau đó chạy ào vào cửa hàng tiện lợi, mua một hộp sữa chua lớn nhất, sau đó lại xách theo túi đựng sữa chua chạy về trường học.

Lúc cô chạy trở về, lớp Toán Olympic đã bắt đầu học rồi.

Là buổi cuối cùng, buổi này sẽ trả bài giải đáp tất cả mọi thứ về bài thi vừa rồi.

Bởi vì trại hè cho học sinh mới đã kết thúc thế nên lúc này trong phòng học còn có cả những gương mặt mới nữa.

... Tất cả đều là đến nhìn Minh sư huynh.

Kiều Tích mang theo hộp sữa chua lớn, từ cửa sau nhanh chóng khom lưng chạy vào bên trong.

Thầy giáo ở trên bục giảng cùng mọi người nói đùa vài câu, nhìn người ở lớp Toán đã đến đầy đủ liền kêu trợ giảng lên trả bài thi.

Phương thức trả bài vẫn giống như lần trước, từ người đứng nhất đến người đứng cuối.

Mặc dù không công bố điểm nhưng phương thức trả bài này cũng khiến cho mọi người cảm thấy rất áp bách.

Cũng may là Kiều Tích đã sớm chuẩn bị tâm lý cho mình rồi.

Cô cảm thấy lần này mình có thể xếp khoảng giữa giữa.

Giữa cũng đã rất tốt rồi... Dù sao thì cô cũng mới bắt đầu học chưa lâu, trong lớp lại có nhiều đại thần với học bá như vậy cơ mà.

Từ từ rồi sẽ tốt thôi! Cô tự cổ vũ bản thân mình.

Minh Ngật đứng trên bục giảng bắt đầu đọc tên----

"Giang Nhã Đồng."

Tuy rằng từng có sai sót nhỏ lúc trước, thế nhưng dù sao cũng là người thiếu chút nữa đã vào đội tuyển đi thi IMO của Mỹ.

Không hề có sự xúc động giống như lần trước, Giang Nhã Đồng đã nhanh chóng cải thiện được và cho mọi người thấy được năng lực thật sự của cô ta mạnh đến đâu.

Lần trước cũng thi đứng thứ nhất, cũng là người duy nhất được trọn vẹn điểm.

Lần này cũng vẫn xếp thứ nhất.

"Trương Nhất Vĩ."

Trương Nhất Vĩ là nhân tài của phía Đông Bắc, năm ngoái đã được chọn vào đội tuyển quốc gia rồi, cũng đã có tư cách được tuyển thẳng vào trường đại học P, nhưng bởi vì còn muốn tiến vào danh sách 6 người cuối cùng thế nên năm nay vẫn tiếp tục cố gắng.

Hai bài thi đã được trả xong, Kiều Tích cười híp mắt nhìn về phía Hàn Thư Ngôn.

Hàn Thư Ngôn có thành tích rất ổn định, bài thi lần trước cậu đứng thứ 3, bình thường ở lớp cũng có biểu hiện cực kỳ tốt.

Nếu như có bài cậu không biết làm thì cả lớp cũng chỉ có Giang Nhã Đồng và Trương Nhất Vĩ mới có thể làm được.

Kiều Tích nhỏ giọng nói: "Tôi phiên cậu."

Cô đã chuẩn bị tinh thần đứng dậy để Hàn Thư Ngôn đi ra ngoài rồi.

Thế nhưng ai mà biết được, một giây sau, giọng nói lạnh nhạt của thiếu niên đứng trên bục giảng truyền xuống-----

"Kiều Tích."

Kiều Tích: "???"

Không riêng gì Kiều Tích, ngay cả Hàn Thư Ngôn cũng có chút kinh ngạc, chỉ là cậu hoàn hồn nhanh hơn so với Kiều Tích, sau đó lập tức hất hất cằm, ý bảo cô nhanh chóng đi lên lấy bài thi đi.

Kiều Tích vẫn còn có chút khiếp sợ.

Thứ 3?

Cô thế mà lại đứng thứ 3?

Kiều Tích hoảng hốt hốt đi lên nhận bài thi, nhưng ánh mắt lúc này lại chạm phải Minh Ngật, cô ngay lập tức thanh tỉnh lại.

Cô còn có chính sự cần làm!

Kiều Tích một tay nhận lấy bài thi, ánh mắt trốn trốn tránh tránh, không dám ngẩng đầu lên nhìn người ta.

Đại khái là cô dừng lại trên bục giảng có hơi lâu, bên dưới đã bắt đầu xì xào bàn tán lên rồi-----

"Nữ sinh này làm gì vậy? Trồng cây si luôn rồi à?"

Kiều Tích ngẩng đầu, lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào ánh mắt Minh Ngật, nhỏ giọng nói: "Em xin lỗi..."

Cô nhanh chóng nhìn phản ứng của Minh Ngật, phát hiện ra anh vẫn là một bộ dáng không biểu cảm, cô ngay lập tức không dám nhìn nhiều thêm nữa, cầm đầu chạy trở về chỗ ngồi.

Mãi cho đến khi trở lại chỗ ngồi, Kiều Tích vẫn còn cảm giác được tim mình đang đập kịch liệt, từng tiếng "Bịch bịch bịch" rõ ràng, dường như con tim đang muốn nhào ra khỏi lồng ngực cô vậy.

Cô gờ hai tay lên, che đi cái mặt đang đỏ bừng, nóng hổi của mình.

Lời xin lỗi đơn giản như vậy, hình như không có tác dụng gì rồi.

... Anh họ chắc là vẫn còn tức giận.

Đương nhiên, trong phòng học cũng không có người nào để ý tới việc cô buồn phiền chán nản, tất cả những người phía sau kia đều chỉ tập trung nhìn trợ giảng mà thôi.

Hàn Thư Ngôn là người đứng thứ 4, sau khi anh lên bục giảng nhận bài thi trở về, những nữ sinh hàng sau đột nhiên lú lú----

"A? Minh sư huynh vừa rồi mới nở nụ cười sao? Đây là lần đầu tiên tớ nhìn thấy anh ấy cười đó!"

Tiểu Vũ: Chương này siêu dài luôn!!! Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ =)))

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Sau khi nghe thấy các nữ sinh bên dưới xì xào bàn tán, Kiều Tích cũng nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn Minh Ngật đang đứng trên bục giảng.

Đáng tiếc là, lúc cô ngẩng đầu lên nhìn thì Minh Ngật đã khôi phục lại dáng vẻ không biểu cảm ngàn năm không đổi rồi.

Những nữ sinh đằng sau vốn dĩ đang gờ điện thoại lên định chụp lên cũng phải lặng lẽ buông xuống, trong miệng còn lẩm bầm vài câu-----

"Lại không cười? Là bởi vì thấy tớ định chụp ảnh sao? Ai ôi, gánh nặng thần tượng của Minh sư huynh cũng lớn quá mà!"

Hàn Thư Ngôn mới từ trên bục giảng trở về cũng không thể nào giải thích được.

Cậu nhìn về phía Kiều Tích, rất nghi ngờ hỏi, "Trên mặt tớ có gì sao... Minh sư huynh cười cái gì vậy?"

Kiều Tích làm bộ nghiêm túc giúp Hàn Thư Ngôn nhìn xem trên mặt cậu có cái gì không, sau đó lại càng nghiêm túc hơn đáp: "Không có gì."

Muốn cười thì cười đi, nín làm gì a.

Kiều Tích cúi đầu, vùi mặt vào khuỷu tay, sau đó nhẹ nhàng nở một nụ cười.

Buổi học cuối cùng, sau khi thầy giáo nói xong tất cả những vấn đề liên quan đến bài thi thì đã là buổi trưa rồi.

Chỉ là hôm nay không giống như mọi hôm, mọi người không hề trông ngóng mau hết giờ để đi ăn cơm nữa.

Bởi vì mọi người đều biết rằng, đây là buổi học cuối cùng rồi.

Ngoại trừ Giang Nhã Đồng và Tường Nhất Vĩ có thể an ổn tiến vào đội tuyển quốc gia tập huấn thì những người còn lại nếu như muốn gặp lại các thầy cô dạy ở trại hè này thì trước tiên phải đoạt được giải nhất vòng loại cuộc thi toàn quốc nửa tháng sau (*), sau đó lại phải trở hết tài năng ở cuộc thi CMO vào mùa đông nữa.

(*) Giải thích cuộc thi này một chút: cuộc thi này theo t hiểu thì là nó sẽ thi ở từng khu vực ý, như kiểu các tỉnh thành phố, hoặc là các khu lớn như Hoa Bắc hay Hoa Đông ý. Người đứng đầu mỗi khu này sẽ được chọn để đi tiếp vào cuộc thi CMO, sau khi thi xong CMO thì sẽ có 60 người được chọn để vào đội tuyển quốc gia.

Chỉ có như vậy mới có thể tiến vào danh sách 60 người của đội tuyển quốc gia, và được nhận sự dạy dỗ của các thầy cô trong đội.

Giờ phút này, thầy giáo đang đứng trên bục giảng cười tít mắt nói: "Tư chất của những bạn học tham gia trại hè lần này đều vô cùng tốt, cả kể một vài bạn đến dự thính cũng vậy, điểm trung bình bài thi cuối cùng này của các em so với khu vực Hoa Đông thì cao hơn 3 điểm, thầy rất tự hào về các em."

Trong lớp học đã có vài bạn nữ cảm thấy xúc động, giọng nói cũng hơi nức nở nghẹn ngào: "Thầy ơi, chúng em sau này có thể đến đại học P tìm thầy chơi được không?"

Nghe xong câu hỏi này thầy giáo liền nở nụ cười: "Thính giáo vấn đề thì có thể, còn chơi thì cho qua nhé."

Dừng một chút, thầy lại tiếp tục nói: "Đây sẽ không phải là lần cuối thầy và các em gặp mặt đâu."

Thầy nhìn một vòng xung quanh lớp học, mỗi câu mỗi chữ, vô cùng chậm rãi lên tiếng-----

"Đợi đến khi mùa đông tới, thầy hi vọng thầy có thể lại được gặp lại mỗi một bạn học sinh đang ngồi ở đây."

Lời nói giản dị, không màu mè hoa lá thế nhưng giờ khắc này lại âm thầm dấy lên ý chí chiến đấu vô cùng lớn trong lòng Kiều Tích.

Cô lặng lẽ siết chặt nắm tay, yên lặng nói thầm trong lòng, em sẽ gặp lại thầy.

Sẽ ở vòng loại kỳ thi toàn quốc đoạt được giải nhất, sẽ bước tiếp vào CMO, sẽ tiến vào đội tuyển quốc gia... Thậm chí, danh sách 6 người cuối cùng, em cũng sẽ cố gắng tiến vào.

Hàn Thư Ngôn đứng dậy đề nghị: "Thầy ơi, chúng ta chụp chung một tấm ảnh đi."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người khác đều phụ họa theo.

Hàn Thư Ngôn từ cấp hai đã vừa làm lớp trưởng vừa làm bí thư rồi thế nên năng lực tổ chức của cậu rất mạnh, thầy mọi người đứng dậy liền bắt đầu sắp xếp vị trí chụp ảnh chung sao cho đẹp nhất-----

"Thầy và các bạn nữ đứng hàng đầu, còn các bạn nam đứng đằng sau nhé!"

Kiều Tích đang muốn đi tới xếp chỗ thì một bạn nam cao lớn đột nhiên chắn phía trước mặt cô, "Bạn học Kiều?"

"... Sao thế?" Kiều Tích ngẩn người, sau đó nhận ra, người đứng chắn trước mặt cô chính là Tường Nhất Vĩ, chính là nhân tài vùng Đông Bắc, cũng là thành viên đội tuyển quốc gia năm ngoái.

Thừa dịp mọi người vẫn còn đang xếp chỗ chụp ảnh, Tường Nhất Vĩ liền đưa bài thi vừa rồi ra trước mặt cô.

"Bài hình này... Sao cậu lại nghĩ ra cách dùng đại số để làm vậy?"

"A..." Kiều Tích có chút bất ngờ, bởi vì cô không nghĩ rằng đối phương muốn hỏi cô vấn đề này.

Mà điều làm Kiều Tích bất ngờ hơn nữa chính là, Tường Nhất Vĩ được 38 điểm trong khi điểm tối đa của bài thi là 42.

Chỉ thiếu 4 điểm nữa thôi là được điểm tối đa, như vậy thì Giang Nhã Đồng chắc là...

Trọn vẹn điểm rồi.

Tường Nhất Vĩ lại gọi cô: "Bạn học Kiều?"

Kiều Tích lấy lại tinh thần, nhanh chóng trả lời: "Em không có phương pháp nào cả, chỉ là thấy có thể dùng đại số nên dùng thôi... Em cũng phải nghĩ rất lâu mới có thể làm được."

Những học sinh thi đua kiểu này từ trước đến nay đều có rất ít người có thể thẳng thắn nói ra phương pháp rồi cách nghĩ của mình cho người khác, thế nên mặc dù thật sự là bài này cô không có phương pháp gì thật thế nhưng cô lại sợ đối phương không tin cô nói thật, cho là cô muốn giấu đi cho riêng bản thân.

Dừng một chút, cô lại bổ sung thêm: "Thật sự đấy."

Tường Nhất Vĩ ngẩn người, sau đó nở nụ cười.

Anh ta lấy điện thoại ra, "Có thể lưu phương thức liên lạc không? Sau này----- "

Lời còn chưa dứt, một giọng nói lạnh lùng của thiếu nam đã vang lên cắt đứt anh ta: "Không thể."

Là Minh Ngật.

Tường Nhất Vĩ nhú mày, hỏi lại: "Liên quan gì đến cậu?"

Không giống như người khác gọi Minh Ngật là "Sur huynh", Tường Nhất Vĩ và Minh Ngật đã từng cùng là thành viên đội tuyển quốc gia năm ngoái.

Nếu như thật sự phân tích ra sâu hơn thì, Minh Ngật còn nhỏ hơn anh ta một tuổi... Mặc dù điều này cũng chẳng có gì đáng kiêu ngạo cả.

Lần thi cuối cùng để chọn người năm ngoái, vì tính toán nhầm lẫn một chút nên Tường Nhất Vĩ bị trừ mất 1.5 điểm, chỉ xếp thứ bảy thế nên cuối cùng không thể ghi tên mình vào danh sách 6 người đại diện Trung Quốc đi thi IMO.

Nhưng trong lòng anh ta vẫn không phục.

Dù sao thì ngoại trừ một người luôn vượt xa mọi người là Minh Ngật thì những người khác ở trong đội đều xấp xỉ tương đương nhau, điểm số cũng bám rất sát. Trong 6 người được chọn đi thi IMO kia thì có 2 người lúc trước đều xếp gần cuối thế nhưng cuối cùng lại có thể lật bàn thay đổi tình thế.

Đây là điều mà Tường Nhất Vĩ cảm thấy rất không phục thế nên mới quyết tâm muốn tiếp tục đi thi IMO.

Đương nhiên là, Tường Nhất Vĩ đối với Minh Ngật vẫn là thực lòng tin phục.

Dù sao cũng là người duy nhất giành được huy chương vàng điểm tối đa, theo như mọi người nói thì, người có số điểm cao thứ hai giành được 35 điểm là bởi vì người ta chỉ làm được 35 điểm, còn Minh Ngật thì, làm được 42 điểm là bởi vì điểm tối đa của bài thi chỉ là 42 điểm.

Nhưng bởi vì bị Minh Ngật ngược cho quá thảm trong thời gian ở đội tuyển quốc gia năm ngoái thế nên tuy rằng trong lòng có phục Minh Ngật, thế nhưng ngoài mặt Tường Nhất Vĩ vẫn tỏ ra tuyệt đối không chịu thua.

Huống chi là, lúc này anh ta còn đang nói chuyện với Kiều Tích thế mà lại bị Minh Ngật chặn ngang một phát, thử hỏi là làm sao có thể không tức giận cho được chứ?

Tường Nhất Vĩ lại mở miệng chần vãn: "Tôi và bạn học Kiều đang nói chuyện học tập bình thường, cậu có tư cách gì mà quản chứ?"

"Có." Minh Ngật nhàn nhạt mở miệng nói, "Loại người kém hiểu biết như anh sẽ ảnh hưởng đến tiến độ học tập của cô ấy."

Nói xong liền chuyển tầm nhìn sang Kiều Tích, "Không được thêm Wechat của anh ta... Đi qua chụp ảnh đi."

Kiều Tích: "???"

Anh họ cũng quá là không nói lý mà!

Tuy rằng lớp trại hè này có ít con gái thế nhưng lúc Kiều Tích đi ra chỗ chụp ảnh thì hàng thứ nhất đã được xếp đầy mắt rồi.

Hàn Thư Ngôn cười nói với cô: "Kiều Tích, cậu cao thế nên đứng ở đây đi."

"Ừ, ừ, được." Kiều Tích rất tự giác bước lên đứng đằng sau.

Dù sao thì cô cũng biết mình không phải là học sinh chính thức của lớp này, chỉ là nhờ vào thân phận học sinh của Trung học phụ thuộc đến dự thính thôi.

Có bạn gái ở hàng trước hét lên với Minh Ngật: "Trợ giảng ơi trợ giảng, chụp cùng với bọn em đi!"

Minh Ngật không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt: "Không chụp."

Kiều Tích cũng không biết nói gì luôn: "..."

Thế nhưng may mà thầy giáo lại lên tiếng: "Minh Ngật, cùng mọi người chụp ảnh đi."

Vì thầy giáo cũng lên tiếng rồi thế nên Minh Ngật không tiện từ chối, anh đi đến phía ngoài cùng bên trái của hàng thứ nhất đứng.

Trên hàng thứ hai có một bạn nam nghịch ngợm giơ hai ngón tay lên đầu thầy giáo làm tai thỏ, người bên cạnh thấy vậy cũng bắt chước làm theo, kết quả là trên đầu thầy giáo tự nhiên có thêm hai đôi tai thỏ.

Các bạn học hàng sau cùng nhìn thấy đều nín cười rất đau khổ.

Kiều Tích lén liếc nhìn về phía trước.

Minh Ngật đang đứng trước mặt cô, bởi vì anh đứng trên đất bằng còn cô đứng trên bục thế nên cô chỉ thấp hơn anh một chút thôi.

Cô cũng muốn nghịch một chút như hai bạn nam kia, cô muốn giơ tay lên trên đầu Minh Ngật làm tai thỏ.

Chỉ là Minh Ngật giống như có mắt đằng sau gáy vậy, cô còn chưa kịp đưa tay lên thì đã bị bàn tay phải của anh vuron xuống nắm lấy rồi.

Bàn tay của thiếu niên rất rộng, có thể dễ dàng nắm trọn bàn tay của Kiều Tích trong lòng bàn tay của anh.

Nhiệt độ bàn tay anh rất ấm áp thế nhưng lúc này đây lại giống như muốn nung cháy bàn tay của cô vậy.

Kiều Tích bị hoảng sợ, vô thức giãy tay ra, ai ngờ Minh Ngật lại nắm rất chặt, cô có cựa ra thế nào thì vẫn bị bàn tay của anh vững vàng nắm lấy.

Minh Ngật không quay đầu lại, chỉ là thấp giọng dùng âm thanh chỉ có cô nghe được nói-----

"Trật tự nào."

Anh họ làm gì thế không biết?

Thật đáng ghét!

Kiều Tích sợ những bạn học khác phát hiện ra thế nên ngay lập tức lén lút nhìn trái nhìn phải.

Cũng may là bọn họ đều đứng ở ngoài cùng, lại bị mấy người làm trò kia thu hút mất sự chú ý thế nên không ai để tâm tới việc ở trong góc bên trái có hai bàn tay đang được nắm thật chặt.

Bác quản lý tòa nhà cười híp mắt nói-----

"Các bạn học sinh nhìn vào ống kính máy ảnh nào, 3 2 1..."

Kiều Tích nhanh chóng ngẩng mặt lên nhìn máy ảnh, học theo mọi người hô "Chese", một nụ cười sáng lạn cứ như thể được lưu giữ lại.

Mùa hè năm 15 tuổi, Kiều Tích và người con trai cô thích, lần đầu tiên chụp ảnh chung với nhau.

Đợi đến khi giãn tán, Kiều Tích lưng đeo cặp sách, tay mang theo hộp sữa chua lớn chạy đến chỗ của anh họ.

Cô không tự chủ được mà nở nụ cười mang theo ý tứ chân chó (*): "Anh họ à."

(*) Chân chó: dân đọc ngôn tình nhiều thì chắc chắn sẽ biết, có nghĩa là lấy lòng đó ==))), để nguyên chân chó cho nó hài ==)))

Minh Ngật liếc mắt nhìn cô, đưa tay nhận lấy cái túi đồ thoát nhìn rất rặng trong tay cô, giọng nói vẫn rất lạnh lùng: "Làm sao."

Kiều Tích phát hiện ra, anh họ lúc này hình như vẫn còn chút lạnh lùng xa cách đối với cô.

Suy nghĩ một chút, Kiều Tích lại cầm lấy túi đồ trong tay anh, sau đó cẩn thận từng li từng tí quan sát sắc mặt anh, giọng nói rất tội nghiệp-----

"Em lúc trước không biết anh không có tiền, em xin lỗi. Em mua sữa chua cho anh này, anh xem, loại so với loại ngày đó Cầu Cầu ăn-----"

Minh Ngật bị tức đến mức thái dương nổi lên gân xanh-----

"Em thật đúng là muốn so sánh anh với chó?"

"Không phải, không phải." Kiều Tích nhanh chóng giải thích, "Loại này so với loại Cầu Cầu ăn đắt hơn nhiều!"

Minh Ngật nổi giận đùng đùng: "Đi sang một bên đi!"

Kiều Tích: "..."

Thật là hung dữ mà.

Kiều Tích nghiêng đầu lên nhìn sắc mặt của Minh Ngật, sau đó phát hiện ra....

Anh đang cười trộm!

Biết anh không thật sự tức giận, trong lòng Kiều Tích nháy mắt liền cảm thấy khá hơn.

Cô giả bộ cầm túi sữa chua rồi đi, còn lẩm bẩm nói nhỏ vài câu: "Anh không uống... thì em mang cho Cầu Cầu vậy."

Minh Ngật không thể không lên tiếng: "Quay lại!"

Kiều Tích cắn môi nín cười, dừng bước chân lại.

Minh Ngật mặt đen xoay cả người Kiều Tích lại đối diện với mình.

Ánh mắt Kiều Tích rất linh lợi đánh giá Minh Ngật, "Không phải anh nói không cần sao? Anh nói không giữ lời!"

Minh Ngật mạnh miệng nói: "... Anh mang về cho Uyên Uyên!"

Kiều Tích: "???"

Trong nhà còn có Bambi nữa, chắc là cũng không tới phiên Uyên Uyên được ăn đâu nhỉ?

Dừng một chút, Minh Ngật lại mở miệng nói: "Đừng đi, cùng nhau ra ngoài ăn."

Kiều Tích nhanh chóng đi lục túi tiền của mình.

Mấy ngày hôm nay cô đều mang theo ví, chỉ cần không đi đến chỗ sang trọng đắt đỏ thì cô vẫn có thể mời được anh họ một bữa cơm.

Không ngờ Minh Ngật liếc mắt thôi cũng có thể nhìn ra được suy nghĩ trong lòng cô, lúc này anh lạnh lùng chất vấn cô: "Ở trong lòng em thì anh rốt cuộc là nghèo đến mức nào?"

Rất, rất nghèo a.

Dù sao thì Cầu Cầu ăn sữa chua thôi cũng đều tức giận đến đỏ mắt.

Minh Ngật bóp bóp huyết thái dương, "Bố anh đến trường học, bây giờ đang ở bên ngoài chờ."

Minh Tuấn từ sáng sớm ngày hôm đó đã có dự định đi tìm con trai khỏi binh vắn tội rồi.

Chỉ là ngày sáng hôm đó ông có công vụ đột suất phải đi công tác, thế nên không thể ở nhà được. mấy ngày hôm nay đêm nào ông cũng phải gọi điện về dự dỗ phu nhân nhà mình.

Vợ của ông cả ngày đều rất là bi bi thương thương----

"Anh nói xem có phải là do chúng ta để nó học Toán Olympic từ nhỏ không? Lớp Toán vốn dĩ là ít con gái thế nên nó suốt ngày cùng con trai lăn lộn một chỗ."

"Nó còn thích chơi bóng rổ nữa, mà đội bóng rổ thì đều là một đám các chàng trai trẻ... Giờ nghĩ lại em chịu không nổi."

"Con gái ở trường theo đuổi nó nó không phản ứng thì cũng không nói, thế nhưng trong nhà bây giờ có một tiểu cô nương lớn lên xinh đẹp đáng yêu như thế mà nó cũng không thèm để ý đến người ta một cái... Con trai bình thường làm gì có cái dạng như thế đâu!"

Minh Tuấn cố gắng an ủi phu nhân nhà mình: "... Vậy nếu không thì anh để nó tiếp xúc với Tích Tích nhiều hơn nhé? Nói không chừng khi ở chung với tiểu cô nương xinh đẹp thì nó lại muốn quay trở lại giới tính ban đầu thì sao?"

"Sao anh lại nghĩ được như thế hả?" Phu nhân của ông vốn dĩ còn đang bi thương buồn bã liền ngay lập tức tức giận nói, "Con trai anh đều đã như vậy rồi thế mà anh còn muốn nó đi bắt cô nương nhà người ta hả? Đàn ông các anh thật sự là không có một người nào tốt mà!"

Minh Tuấn vội vã nhận tội: "Đúng đúng, phu nhân nói rất đúng... Chờ anh trở về rồi sẽ đi nói chuyện với nó!"

"Anh cũng đừng quá trực tiếp nhé." Phu nhân vẫn là có mấy phần không yên lòng, "Mấy ngày hôm nay em đều không dám hỏi nó việc này... Trẻ con đều có tâm lý phản nghịch, anh nghìn vạn lần đừng có kích thích nó, nhớ phải nói bình thôi đấy, nói cho nó biết là bố mẹ nó tuyệt đối sẽ không kỳ thị đồng tính luyến ái đâu, thế nhưng vẫn hy vọng nó có thể suy nghĩ kĩ càng lại xem nó có phải thật sự thích con trai hay không, anh nhớ chưa?"

Minh Tuấn thật sự là không thể giải thích được.

Ông không thể hiểu nổi, phu nhân nhà mình bình thường thì như nhân tình vậy, thế mà tại sao cứ động tới chuyện của con trai là lại như bị mù cả hai mắt thế?

Mặc dù mặt của mình lúc này bị đã bị đánh rất đau (*) rồi thế nhưng Minh Tuấn vẫn không nhịn được muốn hỏi phu nhân một câu-----

(*) haha, có ai hiểu ý tứ câu này không??? =)))

Con trai em rốt cuộc thích nam hay nữ, đến tận lúc này rồi mà em còn không nhận ra à?

Minh Tuấn cô ý chọn buổi trưa mới tới Trung học phụ thuộc, ông dặn tài xế dừng xe trước cổng trường.

Đợi khoảng 5 phút, không đợi được con trai nhà mình thế nhưng lại thấy được mấy thân ảnh quen thuộc.

Minh Tuấn kéo cửa xe xuống, gọi một nữ sinh vừa đi qua, "Á Á."

Trác Á và Giang Nhã Đồng đồng thời dừng bước, nhìn thấy Minh Tuấn, Trác Á nhanh chóng cười tươi nói: "Cháu chào chú Minh ạ!"

"Ngoan quá." Minh Tuấn cười híp mắt nhìn hai nữ sinh trước mặt.

Giang Nhã Đồng ông chưa gặp qua, bởi vậy nên ông quay sang Trác Á mở miệng nói: "Bố cháu mấy hôm trước mới gọi điện cho chú, nói là Minh Ngật bắt nạt cháu, có phải không?"

Nghe Minh Tuấn nói như vậy, vành mắt Trác Á trong nháy mắt liền đỏ lên.

Cô ta cúi đầu, rất tủi thân lên tiếng: "Là do cháu không được người ta thích, khiến anh ấy tức giận."

"Nói bậy nào!" Minh Tuấn tỏ vẻ rất không vui nói, "Nó lớn hơn cháu, làm anh chính là phải nhường em gái... Như vậy đi, trưa nay cháu cùng chúng ta ăn cơm đi, chú sẽ bảo tiêu tử thối này nhận lỗi với cháu!"

Trong lòng Trác Á cảm thấy rất vui vẻ, nhưng bên ngoài lại tỏ vẻ bất động thanh sắc, lúc sau lại hơi do dự nói: "Thế nhưng... cháu và các bạn đã hẹn cùng nhau đi ăn mất rồi ạ."

"Không sao." Minh Tuấn không thêm đề ý chuyện này chút nào, "Bảo cả những người bạn học kia của cháu cùng đến ăn cơm với chú luôn đi, cháu muốn ăn cái gì? Tanjiacai (*) được không?"

(*) Tanjiacai: Tên một món ăn được phát triển vào đời Thanh và vẫn còn lưu giữ lại đến tận ngày hôm nay, cũng là tên một quán ăn nổi tiếng ở Bắc Kinh hiện nay.

Trác Á bất đắc dĩ gật đầu: "... Vậy cũng được ạ."

Minh Tuấn kêu tài xế chờ Trác Á và Giang Nhã Đồng đến chỗ ăn cơm trước.

Đương nhiên, "hẹn ăn cơm" trong miệng Trác Á chỉ là việc cô ta cùng Giang Nhã Đồng hai người hẹn nhau đi ăn bánh ngọt mà thôi.

Thế nên "cháu và các bạn" trong lời cô ta nói cũng chỉ là thuận miệng nói dối Minh Tuấn thôi.

Dù sao thì bữa cơm này Minh Tuấn sẽ bảo Minh Ngật xin lỗi cô ta cơ mà, thế nên sao lại không gọi thêm mấy người nữa nữa đến xem cơ chứ, lúc trước cô ta còn bị bắt nạt trước nhiều người hơn nhiều.

Cô ta tính toán như vậy thế nên sau khi trò chuyện với Minh Tuấn xong liền nhanh chóng lên Wechat kêu gọi 7 - 8 người tới, tất cả đều là học sinh lớp 10 chuẩn bị nhập trường, nam nữ đủ cả.

Trường Trung học phụ thuộc từng có lời đồn, chính là gia thế nhà Minh Ngật không hề tầm thường.

Chỉ là tất cả mọi người đều không coi việc này ra gì bởi vì dù sao thì hầu hết gia cảnh của học sinh trong trường Trung học phụ thuộc này đều không tầm thường, còn học sinh nào có bối cảnh tầm thường thì đương nhiên là không được bọn họ để vào trong mắt rồi.

Mà hôm nay, khi nhìn thấy quân hàm với 2 ngôi sao sáng lấp lánh trên vai Minh Tuấn (*), tất cả mọi người đều hiểu rõ, lời đồn đại kia không sai tẹo nào.

(*) quân hàm 2 sao: là Trung tướng đó nấy mà ạ, chỉ dưới đại tướng thôi đó. À bên Trung khác bên mình nhé, họ không có thượng tướng như bên mình đâu. Chỉ có thiếu, trung và đại tướng thôi.

Minh Tuấn để Trác Á ngồi bên tay phải ông và để ghế bên trái trống không.

Tất cả mọi người đều chắc chắn rằng vị trí này được để lại cho Minh Ngật, mãi cho đến khi Kiều Tích và Minh Ngật xuất hiện ở cửa phòng ăn và ngay sau đó Minh Tuấn liền cười híp mắt vẫy tay gọi Kiều Tích-----

"Tích Tích, đến ngồi cạnh bác nào."

Có lẽ là không nghĩ tới Kiều Tích sẽ xuất hiện ở đây thế nên khi nhìn thấy Kiều Tích thì Trác Á và Giang Nhã Đồng đều cảm thấy hơi mất tự nhiên.

Vốn nghĩ rằng chỉ có 3 người cùng ăn cơm thế nên khi nhìn thấy phòng bao đầy người như thế này Kiều Tích cảm thấy có chút kinh hãi.

Kiều Tích vừa đến gần, Minh Tuấn liền đứng lên hỏi han ân cần-----

"Sao lại gầy thế này? Có phải gần đây học tập mệt quá không? Đã nói cháu về nhà ở rồi mà, bác gái cháu ngày nào cũng nhắc đến cháu đó."

Kiều Tích cảm giác bầu không khí trong phòng lúc này có vẻ không được đúng lắm, nhưng mà không đúng ở chỗ nào thì cô cũng không nói ra được.

Cô chỉ có thể kiên trì đáp lại Minh Tuấn: "Cháu vẫn tốt ạ, không mệt mỏi tẹo nào đâu ạ."

"Tốt lắm." Minh Tuấn cười vỗ vỗ vai Kiều Tích sau đó liền chuyển ánh mắt sang nhìn mọi người trong phòng, "Công chúa nhỏ nhà chúng ta đã trưởng

thành rồi."

Công chúa nhỏ...

Kiều Tích càng lúc càng hoảng sợ rồi, thiếu chút nữa là cô phun ngum nước vừa mới uống ra ngoài rồi.

Trước mặt các bạn học, Minh Tuấn đưa thực đơn đến trước mặt Kiều Tích, "Mới vừa gọi vài món ăn rồi, còn mấy món nữa đều đợi cháu tới chọn đó. Biết cháu thích đồ ăn của nhà hàng này nên bác mới cô ý chọn đây."

Trác Á ngồi bên kia ngay lập tức xanh mặt, môi bị cắn đến trắng bệch.

Cái gì mà bảo Minh Ngật nhận tội với cô ta?

Còn để cho cô ta gọi các bạn học cùng tới?

Cô ta rốt cuộc cũng hiểu được, cô ta rõ ràng là bị dim xuồng mà!

Lão hồ ly Minh Tuấn này, cố ý bảo cô ta tới là để tăng bốc Kiều Tích!

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, Minh Tuấn lại nhìn về phía con trai nhà mình đang ngồi ở gần cửa nói-----

"Nghe nói lần trước con bắt nạt Á Á... Làm anh sao có thể như vậy được? Còn không mau nhận lỗi với người ta!"

Hai bố con nhà này tuy rằng bình thường ở nhà thì khắp chỗ đều không hợp nhau, thế nhưng giữa hai người vẫn luôn có sự ăn ý trời sinh.

Minh Ngật nhìn căn phòng đầy người liền biết ngay hôm nay bản thân phải phối hợp diễn kịch với Minh Tuấn, thế nên anh cũng không lên tiếng phản bác mà đứng dậy cầm chai rượu rót đầy vào chén rồi nhấc chén lên uống một hơi cạn sạch.

Minh Tuấn nhìn về phía Trác Á, cười híp mắt hỏi: "Như vậy đã được chưa?"

Nhận lỗi có lệ như vậy... Trác Á đến thờ cũng như bị nghẹn lại, cơ hồ là suýt nữa có thể thăng thiên vì tức luôn.

Thế nhưng Minh Tuấn đã lên tiếng như thế rồi, cô còn có thể nói gì được nữa thế nên nhanh chóng thờ phỉ phò gật đầu.

Thấy cô ta không lên tiếng, Minh Tuấn lại chuyển trọng tâm câu chuyện lên trên người Kiều Tích.

"Tích Tích ở nhà đều bị chúng ta nuông chiều sinh hư rồi, hiện tại lại lên trung học, cả nhà đều rất sợ con bé không thích ứng được... Nó chung sống với mọi người có tốt không?"

Nghe vậy, vài người bạn học đang ngồi đây đều tranh nhau nói-----

"Tính cách Kiều Tích rất tốt, tất cả mọi người đều rất thích chơi cùng với bạn ấy ạ."

"Đúng vậy ạ, thành tích của bạn ấy cũng rất tốt nữa, trại hè vừa rồi bạn ấy còn đứng thứ nhất nữa ạ!"

"Chú yên tâm đi ạ, chúng cháu sẽ giúp chú quan tâm, chăm sóc Kiều Tích thật tốt ạ."

Kiều Tích lúc này cũng hiểu ra rồi, bác Minh ngày hôm nay ra tay là để giúp cô giữ thể diện trước các bạn học, còn tiện thể lôi Trác Á theo làm nệm lưng nữa.

Không để ý đến việc Kiều Tích đang cúi đầu liều mạng xoắn áo, Minh Tuấn vẫn cười tươi nói-----

"Tích Tích ấy à, ở nhà của chúng ta chính là một công chúa, mọi người đều có hơi cưng chiều con bé với em gái con bé quá rồi. Tuy rằng Tích Tích có chút mỏng manh yếu đuối thế nhưng tính cách cũng không xấu, đối với mọi người cũng đều rất thật lòng."

Lời vừa nói ra, mọi người đều phụ họa theo.

Minh Tuấn vừa cười vừa nói: "Tiểu nha đầu này tính tình hơi yếu đuối, cũng trách lúc trước chúng ta đã bảo vệ nó tốt quá, nó cũng chưa tiếp xúc với người ngoài nhiều, lá gan cũng nhỏ... Chúng ta chỉ sợ sẽ có người nhìn trúng điểm này rồi đi bắt nạt nó."

Hai bạn nam ngồi gần đó nghe xong liền lên tiếng: "Chú cứ yên tâm ạ, sau này chúng cháu sẽ giúp đỡ Kiều Tích nhiều hơn, tuyệt đối không để cho người khác bắt nạt bạn ấy đâu ạ."

Những người khác cũng nhanh chóng phụ họa theo: "Mọi người đều là bạn học mà, chúng cháu sẽ không để cho người khác bắt nạt Kiều Tích đâu ạ."

Mặt mày Trác Á hết xanh lại trắng, hết trắng lại đen, ngồi ở một bên không nói được một lời.

Minh Tuấn chuyển hướng nhìn về phía cô ta, ý cười trên mặt chưa bao giờ biến mất, thế nhưng ý trong lời nói lại là đang ép cô ta phải tỏ thái độ: "Còn

cháu thì sao, Á Á?"

Tiểu Vũ: ôi giờ ơi, 2 bố con nhà này ghê gớm thật =))))

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Bị ánh mắt của Minh Tuấn nhìn chằm chằm một hồi lâu, dưới áp lực nặng nề đó, Trác Á rốt cuộc cũng chậm rãi gật đầu, tâm bất cam tình bất nguyện "Vâng" một tiếng.

Ánh mắt của Minh Tuấn lại một lần nữa khôi phục nét cười, chớp mắt đã chẳng thấy tia áp bức nào hết.

Ông xoa xoa đầu Trác Á, trong giọng nói mang theo ý cười: "Thật ngoan... Cháu lớn hơn Tích Tích một chút, công chúa nhỏ nhà chú sau này phải nhờ cháu chiếu cố nhiều rồi."

Có rất nhiều chuyện Minh Tuấn không nói cũng không làm, những không có nghĩa là ông không biết, không để tâm.

Giống như lúc Kiều Tích mới đến Minh gia vậy, Minh Tuấn đương nhiên hiểu rõ vợ ông đối với cô gái nhỏ có chút phòng bị.

Thế nhưng khi đó ông lại không thể nhiều lời cũng chẳng thể làm được việc gì cả, bằng không thì sợ rằng sẽ khiến cho Chúc Tâm Âm càng thêm phản cảm với cô gái nhỏ.

Thật ra Minh Tuấn cũng không lo lắng về chuyện ấy lắm, ông biết với tính tình của cô gái nhỏ này thì chuyện vợ ông thích cô gái nhỏ này chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Đấy, sáng này vợ ông còn mắng ông một trận vì định bắt nạt con gái nhà người ta đấy.

Về phần Trác Á, Minh Tuấn đã biết từ lâu rằng cô bé này bị nuông chiều thành quen rồi, ương ngạnh có tiếng trong số những người ương ngạnh.

Ngày hôm đó bố Trác gọi điện tới, Minh Tuấn nghe xong cũng đã đoán được 8-9 phần sự tình rồi, đây đâu phải là xung đột giữa Trác Á với Minh Ngật, rõ ràng là xung đột giữa Trác Á và Tích Tích.

Cô bé này làm những việc nhỏ mọn như thế khiến những người trưởng thành như ông cảm thấy thật ngại thẹn, ngại thẹn đến buồn cười.

Thành tích tốt, lớn lên xinh đẹp, được nhiều bạn học và thầy cô yêu quý... những điều đó lại có thể trở thành lý do để một cô bé xa lánh, ghét bỏ một cô bé khác.

Thậm chí là không cần nhắc đến những lý do trên, có lẽ sự xa lánh ghét bỏ đó đã bắt đầu bằng lý do gia thế khác biệt rồi.

Minh Tuấn thừa nhận, trong chuyện này, đích thật là sơ sót của ông.

Cùng là hai cô bé đi ra từ cửa chính Minh gia, bọn họ không dám bắt nạt Minh Uyển, nhưng lại dám bắt nạt Kiều Tích.

Bọn trẻ ngày nay, đều thành thạo lời đời chứ không hề đơn thuần ngại thẹn như ngày xưa, chúng thấy Kiều Tích không phải là người Minh gia chân chính thế nên mới dám bắt nạt con bé.

Mà những việc Minh Tuấn cố ý làm ngày hôm nay, trước mặt các bạn học của Kiều Tích, chính là để nói cho mọi người biết rằng----

Kiều Tích không phải là một cô bé mồ côi không nơi nương tựa, mà là một công chúa nhỏ của Minh gia, so với Trác Á còn kiều ngạo hơn gấp trăm ngàn lần, cô chính là được tất cả mọi người trong Minh gia yêu thương cưng chiều.

Đương nhiên, còn có một việc nữa, Minh Tuấn tuyệt đối sẽ không quên.

Việc này chính là việc quan trọng mà Minh Tuấn cần làm khi tới đây ngày hôm nay.

"Công chúa nhỏ nhà chúng ta, " Minh Tuấn xoa xoa đầu Kiều Tích đang ngồi bên cạnh, sau đó cười híp mắt nhìn về phía mọi người trên bàn cơm, "Từ nhỏ đến lớn không biết đã bị bao nhiêu tiểu tử thói để mất tới nữa."

Ánh mắt Minh Tuấn giống như vô ý đảo qua người thằng con trai ngu xuẩn đang ngồi đối diện của ông.

Chỉ là Minh Ngật lại làm như không nghe thấy gì cả, mặt không thay đổi cầm đũa lên gấp một miếng Phật Nhảy Tường lên ăn.

Giống y như gia súc vậy!

Minh Tuấn tức giận mắng to trong lòng.

Đương nhiên, tuy bên trong đang mắng con trai nhưng bên ngoài thì nét mặt Minh Tuấn vẫn bất động thanh sắc, quay lại nhìn về phía Kiều Tích thờ dài, sau đó mở miệng nói----

"Cháu đó, vẫn còn quá ngây thơ, lại không biết cách từ chối người khác. Có vài tiểu tử thói nhìn trộm điểm này của cháu, rồi cứ lấy việc phụ đạo bài tập để tiếp cận cháu, bác bảo này, đừng tới mấy loại vô lại như thế thì cứ thẳng tay cho vài cái bạt tai thật mạnh vào."

Minh Ngật nghe xong thì thầm cười lạnh một tiếng trong lòng.

Có anh ở đây, ai dám?

Kiều Tích: "???"

Bài tập trên lớp bình thường thì cô hoàn toàn có đủ khả năng để ứng phó, không phải cần nhờ đến người khác phụ đạo mà.

Lẽ nào... người bác Minh nói là?

Kiều Tích cắn môi, đề sự nghi vấn trong lòng xuống, len lén nhìn thoáng qua Minh Ngật đang ngồi đối diện.

Minh Ngật vẫn như trước không thèm để ý tới mọi người, chỉ cúi đầu chăm chú ăn hết cái này đến cái khác.

... Người này là gia súc à?

Kiều Tích hoàn toàn cầm nín luôn rồi.

Đương nhiên, mọi người trên bàn cơm cũng không hiểu gì cả, tất cả đều đang tự hỏi tại sao Minh Tuấn lại đột nhiên nhắc đến vấn đề này.

"Công chúa nhỏ nhà chúng ta, trước 18 tuổi không được nói chuyện yêu đương." Minh Tuấn cười cười, "Mọi người giúp chú nhìn một chút nhé, nếu như là có những loại người vô lại ý vào việc mình có thành tích tốt rồi dám đánh chủ ý lên người Tích Tích thì nhất định phải báo cho chú ngay nhé."

Minh Ngật nhướng mày.

Anh chậm rãi buông cái thìa xuống, rốt cuộc cũng ý thức được, "loại người vô lại" trong lời nói của Minh Tuấn hình như là... có chút liên quan đến anh thì phải.

Mãi cho đến khi bữa cơm này kết thúc, anh bị Minh Tuấn xách vào toilet----

Chạy đến nhà tên tiểu tử Ninh gia làm loạn, lại còn cố ý không mặc quần áo trước mặt mẹ người ta nữa, mặt mũi của ông đều bị thằng con này vứt hết xuống đất rồi!

Lại nhìn thấy từ lúc bước vào đây đến giờ nó vẫn còn cầm hộp sữa chua hút lấy hút để là Minh Tuấn lại tức không thể chịu đựng được.

Nhìn cái đầu trước mặt này còn cao hơn cả ông, Minh Tuấn đột nhiên giơ tay lên cho Minh Ngật một chưởng vào sau đầu, tức giận nói: "Cho mày giả vờ này!"

Minh Ngật bị đánh đã thành quen rồi, lúc này cũng chẳng cảm thấy gì, nhưng mà anh lại không tự chủ được cao giọng giải thích: "... Con không giả vờ!"

"Không giả vờ?" Minh Tuấn càng thêm tức giận, lập tức trợn trắng mắt nhìn, "Vậy là mày còn muốn trách mẹ mày ngốc nữa hả?"

Minh Ngật không lên tiếng.

Trong lòng thì lại thầm nghĩ, không sai, đúng là có chút ngốc mà.

Chỉ là rất nhanh Minh Tuấn lại cho Minh Ngật thêm một chưởng nữa, rồi mới nhỏ giọng hỏi: "Đêm hôm đó là Tích Tích và mày ở chung với nhau à?"

Minh Ngật do dự 3 giây, sau đó "Vâng" một tiếng.

Suy nghĩ một chút, anh cảm thấy lời này có thể hiểu sang nghĩa khác, mà nghĩa đấy thì không có lợi cho Kiều Tích, thế nên lại giải thích: "Cô ấy uống say."

Dừng 3 giây, Minh Ngật lại sửa lại: "Cô ấy là bị chuốc say."

Minh Tuấn cảm thấy tay mình lúc này có chút tê dại, chứ nếu không ông nhất định sẽ tung tiếp một chưởng nữa vào đầu thằng con ngu si này.

Ông gật gật đầu nhìn thẳng con trai nhà mình, sau đó nghiêm khắc nói: "Nếu như mày dám đánh chú ý lên người Tích Tích thì bố sẽ lột da mày!"

Minh Ngật nhú mồm, cố gắng sửa lại lời nói của cha già: "Là con nhìn cô ấy."

Dừng một chút, anh lại bổ sung: "Nhìn để không cho cô ấy nói chuyện yêu đương."

"Khoác lác ít thôi!" Minh Tuấn tức giận chửi ầm lên, "Bố thấy mày chính là muốn tự giữ cho bản thân mình thì có!"

Mặc dù Minh Tuấn quanh năm bận công việc, thời gian quan tâm chăm sóc hai đứa con thua xa vợ, thế nhưng ông tự cho rằng đối với vài chuyện riêng tư của hai đứa chúng nó thì ông càng hiểu chúng nó hơn là vợ.

Minh Ngật từ nhỏ đến lớn chỉ có mỗi một cái tính nết bết này, đã bao giờ ông thấy nó xuất đầu báo vệ ai đâu?

Khuê nữ Thảm gia nhà sát vách ngay từ khi còn bé đã leo đèo chạy sau mông Minh Ngật gọi một tiếng anh ngắn lại một tiếng anh dài, nhưng nó cũng không thèm liếc nhìn người ta nhiều hơn một cái.

Sau đó thì Nhan Hạ vào Minh gia ở, có lần bạn học đến nhà chơi rồi tò mò hỏi: "Nhan Hạ, cậu là em gái của Minh sư huynh à?"

Vừa khéo là lúc đó Minh Ngật lại tình cờ đi ngang qua, thế là anh không chút lưu tình đáp lại một câu: "Cô còn biết cô ấy họ Nhan đấy."

Lời này nói ra đến nửa chút tình cảm cũng không thềm giữ, buổi tối đó Nhan Hạ đóng cửa khóc lớn một trận trong phòng, sau đó Chúc Tâm Âm phải dỗ mãi mới nín.

Về sau lúc Nhan Hạ bị đuổi ra ngoài, theo như lời nói của Chúc Tâm Âm thì, vợ ông vốn dĩ còn lo lắng Minh Ngật sẽ có cảm tình gì đó đối với Nhan Hạ, lúc đó bà ấy có vẻ rất là mâu thuẫn.

Nhưng chẳng ai ngờ đến chính là, sau khi Nhan Hạ biến mất, nó thậm chí ngay cả nửa câu cũng chưa từng hỏi đến, giống như là Nhan Hạ chưa từng xuất hiện trong cuộc đời nó vậy.

Cho dù là Uyển Uyển, lúc trước có một lần con bé đi ăn sinh nhật với bạn bè ở bên ngoài về muộn, lại còn uống rượu.

Lúc Minh Ngật nhận được tin báo thì rất tức giận, để cho em gái có thể nhớ sự kiện này lâu thật lâu thế nên sau khi nhận được người ở ngoài cửa KTV thì nó đã kéo đứa em gái đang say chuẩn choáng đi bộ hơn 5km về nhà, sau sự kiện đó, Minh Uyển đứng thật là không bao giờ dám... uống rượu ở bên ngoài nữa.

Minh Tuấn lúc trước vẫn luôn nghĩ con trai mình không có EQ, lại không ngờ rằng có một ngày, nó vừa có EQ một cái là bùng phát xảy ra chuyện lớn.

Tích Tích mới đến trường được 2 tháng thế mà tất cả đám bạn học kia đều biết con bé là em họ của Minh Ngật, đây nếu không phải là do chính nó nói ra thì còn có thể là ai được?

Em gái ruột uống say thì bị tha như con la đi bộ hơn 5km về nhà.

Tích Tích uống say thì nó lại hiểu ra rằng không đưa về nhà được mà phải ở nhờ nhà người khác, vừa vặn đụng phải mẹ người ta còn biết giả vờ, dọa người ta sợ chạy mất.

Đây không phải là không yên lòng thì còn có thể là cái gì?!

Đương nhiên, đối với việc bị cha già lên án, Minh Ngật cũng vẫn biểu hiện thập phần thần nhiên, thần nhiên đến mức vô si: "Sau 18 tuổi rồi mới trộm(*)."

(*) Ý ở đây có nghĩa là, trước khi Kiều Tích 18 tuổi thì anh sẽ nhìn để cô không yêu ai được còn sau khi cô 18 tuổi thì anh sẽ ra tay trực tiếp =))), cướp về nhà làm dâu =)))

Nhìn thấy thằng con trai quá không biết xấu hổ này, Minh Tuấn tức giận đến mức giơ tay lên muốn đập cho nó một phát, đúng vào lúc này bên ngoài đột nhiên truyền đến hai tiếng đập cửa nhẹ nhàng.

Kiều Tích ở bên ngoài thận trọng hỏi: "Bác Minh, hai người đang cãi nhau sao?"

Minh Tuấn trừng mắt nhìn thẳng con trai ngu xuẩn nhà mình, sau đó mở cửa ra, trên mặt cũng ngay lập tức khôi phục lại nét cười: "Nào có đâu? Bác chỉ đang nói nó mấy câu thôi."

Kiều Tích quan sát hai bố con bọn họ một hồi, không phát hiện ra dấu vết anh họ bị đánh, thế nên nhẹ nhàng "Vâng" một tiếng.

Các bạn học đều đã đi rồi, đến tận lúc này Kiều Tích mới có thể nói ra điều mà mình phải nín nhịn trong suốt bữa ăn.

Cô cúi đầu xuống, có chút bất an nghịch nghịch ngón tay, giọng nói cũng rất nhỏ nhẹ: "Bác Minh, cháu biết bác làm như vậy là vì muốn tốt cho cháu, thế nhưng nếu bị phát hiện...."

Nhìn cô gái nhỏ đang lo sợ bất an trước mặt, Minh Tuấn lập tức hỏi ngược lại: "Phát hiện cái gì?"

Đương nhiên là phát hiện ra cô không phải là công chúa nhỏ của Minh gia rồi...

Kiều Tích thật sự không có mặt mũi nói ra khỏi miệng 3 từ "Công chúa nhỏ".

"Tích Tích." Về mặt bác Minh nhìn cô từ trước đến nay đều rất ôn hòa nhưng lúc này lại tràn đầy sự nghiêm túc trước đây chưa từng có, "Từ lúc nhìn thấy cháu, bác đã xem cháu như con ruột của mình rồi."

Kiều Tích giật giật môi, muốn nói cái gì đó nhưng không thể nào nói ra được thành lời.

"Cháu và Uyên Uyên như nhau, đều là công chúa nhỏ nhà chúng ta, có ai dám nói một chữ không?"

"Nhà chúng ta không phải là nhà có tiền, ăn mặc đi lại có thể không sánh bằng nhà các bạn khác, thế nhưng có một điều, cháu cần phải nhớ kỹ."

"Bác mang theo từ Tây Kinh về đây, không phải là để cháu phải chịu ủy khuất, tuyệt đối không."

"Trong nhà không được, bên ngoài lại càng không."

"Cháu nhớ kỹ, chỉ cần bác còn sống một ngày, thì nhất định sẽ tuyệt đối không để cho bất luận kẻ nào bắt nạt cháu. Bố cháu bảo vệ cháu như thế nào thì bác sẽ bảo vệ cháu như thế."

Mũi Kiều Tích có chút hơi chua xót, mắt cũng hơi cay cay.

Bởi vì cô đột nhiên nhớ đến một chuyện rất lâu trước đây, khi đó vẫn còn rất nhỏ, bố cô cũng vẫn còn rất trẻ.

Lúc đó là lễ mừng năm mới, cô mang theo món đồ chơi mình yêu thích nhất cũng bỏ đến nhà ông bà nội chúc Tết, thế nhưng lại bị chị họ cướp mất.

Cô lúc đó còn nhỏ, cả người bé bé lùn lùn, sức lực cũng không thể nào so với một đứa bé lớn hơn mình tận mấy tuổi được, thế nên lúc đó cô đột nhiên nghĩ ra một ý xấu, trong lúc hai người đang giằng co quyết liệt thì cô bỗng dưng buông tay ra.

Như cô dự đoán, bởi vì dùng sức quá mạnh nên khi cô buông tay ra thì chị họ liền ngã ngược về sau, sau đó chị họ liền khóc toáng lên.

Nhìn thấy chị họ khóc, Kiều Tích rất sợ, cũng cực kỳ hổ thẹn, cô vừa định cúi người đỡ chị họ dậy thì thấy bác dậu cả chạy đến, bế chị họ đang ngã ở dưới đất lên ôm vào trong lòng, sau đó quay về phía cô chửi ầm lên-----

"Cái đồ có mẹ sinh nhưng không có mẹ nuôi! Mới lớn từng này mà đã có một bụng ý xấu rồi!"

Kiều Tích lúc đó còn nhỏ, nghe không hiểu bác dậu đang nói gì nhưng cũng ngờ ngợ nhận ra, bác dậu là đang mắng mình.

Cô nhỏ như vậy, chỉ biết đứng tại chỗ nhìn bác dậu ôm chị họ trong lòng mắng cô.

Sau đó, lần đầu tiên cô nhìn thấy người bố dịu dàng ôn hòa của mình tức giận.

Ông đến phong độ đàn ông cũng không cần, chỉ thẳng tay vào mặt bác dậu mà mắng ầm lên.

Lại sau đó, bố cô ôm cô đi thẳng ra khỏi nhà ông bà nội.

Trên đường về nhà, cô ôm cổ bố, rất không yên lòng nói: "Bố ơi, đúng thật là con hại chị Nam Nam ngã đấy."

Không phải như người lớn cho rằng trẻ con đang chơi đùa thì vô ý làm ngã, là cô cố ý thừa dịp chị họ dùng sức, cố ý buông tay ra để chị ấy ngã.

Thế nhưng bố cô không để ý, có lẽ nên nói là, bố cô căn bản chẳng thèm quan tâm chuyện đó,

Ông biết nhưng cũng không để ý, chỉ là nói cho cô biết rằng, "Có bố ở đây, thì sẽ không để cho bất luận kẻ nào được bắt nạt con."

Trên đời này có một người như vậy, bất luận bạn làm sai điều gì thì điều người đó quan tâm cũng chỉ là bạn có phải chịu ủy khuất gì không mà thôi.

Kiều Tích vốn dĩ cho rằng, sau khi bố mất thì trên đời này sẽ không còn ai để ý đến chuyện cô có phải chịu ủy khuất hay không.

Thế nhưng bác Minh...

Một hàng nước mắt chảy xuống, cô cuống quýt đưa tay lên lau mặt, đột nhiên có một bàn tay lớn vờn qua, kéo đầu cô tựa lên ngực người đó, sau đó trên đỉnh đầu cô vang lên một giọng nói lạnh lạnh-----

"Muốn khóc thì khóc đi."

Kiều Tích ngẩn người, còn chưa kịp cựa ra thì Minh Tuấn đã hung hăng đập một phát thật đau vào sau gáy Minh Nguyệt rồi, ông tức giận nói-----

"Mày tẩy máy tay chân làm cái gì!!!"

Minh Tuấn bẽ bộn công việc, mới về nhà một chuyến mà đã lại phải đi công tác rồi.

Một bên phải giấu giếm vợ chuyện con trai mình có ý đồ bất chính với Tích Tích, một bên lại lo lắng phòng bị không để cho con heo ăn mất cái trắng mộng nước, Minh Tuấn thật sự là rất nhọc lòng.

Ông ngậm căn dặn con gái: "Còn một tuần nữa là khai giảng rồi, mấy ngày hôm nay con dẫn chị Tiểu Kiều đi ra ngoài mua sắm, dạo chơi đi, kinh phí bố cấp."

Hạnh phúc tới quá bất ngờ khiến cho Uyển Uyển sáng bừng cả hai mắt: "Thật sự? Mua cái gì cũng được sao?"

"Đương nhiên." Minh Tuấn vỗ ngực bảo chứng, nhưng lại nói thêm một yêu cầu, "Thế nhưng, chỉ có hai đứa các con đi thôi."

Minh Tuấn nghìn phòng vạn phòng, chính là để phòng con heo ngu xuẩn là con trai mình có cơ hội tiếp xúc đơn độc với Tích Tích.

Chỉ là ông trăm triệu lần không ngờ được, ông đi phòng heo, nhưng lại quên mất không phòng cái trắng mộng nước.

Tối mấy hôm sau, Kiều Tích vừa mới cùng Uyển Uyển đi dạo trở về, thừa dịp Uyển Uyển đang ở trong phòng tắm, thím Lưu đang tắt bật chuẩn bị bữa sáng ngày mai, Chúc Tâm Âm và Minh Tuấn thì không có nhà, cô liền len lén chạy sang gõ cửa phòng Minh Ngật.

Cô gõ nhẹ hai tiếng, giọng nói cũng đề xuống mức thấp nhất: "Anh họ?"

Minh Ngật đang đọc sách trong phòng đứng dậy ra mở cửa, nhìn cô, rất lạnh lùng hỏi: "Có việc?"

Ở dưới mái hiên nhà người khác, không thể không cúi đầu.

Kiều Tích cười rất là chân chó nói: "Anh họ, khi nào thì anh dẫn em đi thăm Cầu Cầu?"

Minh Ngật nhàn nhạt hỏi lại cô: "Hiện tại rảnh rồi?"

Kiều Tích nhanh chóng gạt lên gạt xuống, "Rảnh!"

Minh Ngật "Hừ" một tiếng, sau đó nói: "Ngày hôm qua anh gọi sao em không rảnh?"

Kiều Tích trầm mặc.

Bởi vì cô chột dạ.

Hai hôm trước, Uyển Uyển hẹn cô đi công viên Bắc Hải chơi, Kiều Tích vừa mới đồng ý thì Minh Ngật đột nhiên xuất hiện, nhắc nhở cô rằng chỉ còn nửa tháng nữa là đến kỳ thi rồi, là một học sinh trung học thì phải đặt việc học lên hàng đầu thế nên yêu cầu cô cùng anh đi đến thư viện tự học.

Chỉ là khoảng thời gian trước Kiều Tích mệt muốn chết rồi, lúc này thật sự học không thể vào được, thăm nghĩ trước tiên cứ nghỉ hai ngày đã, sau đó lại tỉnh, vì thế nên cô liền từ chối lời mời của Minh Ngật.

Không nghĩ tới là anh lại tức giận.

Nhất là lúc cô và Uyển Uyển trở về nhà sau một ngày dài chơi bời ở bên ngoài, bọn cô còn mang về bánh pudding vị matcha Chúc Tâm Âm thích nhất, bánh pudding truyền thống thím Lưu thích nhất, và bánh pudding vị xoài Minh Ngật... ghét nhất...

Anh lại càng thêm tức giận.

Thật ra Minh Ngật cũng hiểu được, người cố ý chọn vị xoài chính là Uyển Uyển, thế nhưng Kiều Tích cũng không hề ngăn cản con bé lại.

Kiều Tích rất vô tội nói: "... Em không biết anh không thích ăn xoài."

"Hôm sinh nhật em, " Minh Ngật cất giọng nói, giúp cô nhớ lại một chút, "Lúc ăn bánh sinh nhật, anh đều xúc xoài trên bánh ra ngoài."

Kiều Tích: "???"

Minh Ngật cho rằng, biết những điều này... là một chuyện rất đương nhiên.

Dù sao thì anh cũng biết cô thích ăn gì nhất... Nói chính xác là, biết được 10 món ăn cô ăn nhiều nhất.

Lúc ăn sữa chua thì cô sẽ nhắm mắt thưởng thức, sau đó thì cười đến mức cực kỳ vui vẻ.

Cô rất thích ăn hoa quả sấy mix nhiều loại, thế nhưng nếu không cẩn thận ăn phải nhỏ khô thì cô sẽ len lén nhỏ nhỏ khô ra.

Lúc ăn quả anh đào thì cô sẽ len lút bỏ vào trong miệng 5-6 quả liền, sau đó lại thừa dịp không ai để ý mà "phù phù phù" nhỏ ra, trông giống như là hoa súng trong Plant and Zoobie vậy.

Anh biết nhiều như vậy, thế nhưng cô lại không hề biết xoài là loại thực vật anh ghét nhất.

Sau đó, sự tức giận của Minh Ngật đã đạt giá trị max vào ngày hôm qua.

Sáng sớm vừa tỉnh dậy, anh liền đi gọi đồ mít ướt, nói rằng hôm nay cô đi cùng anh đến thăm cái con được gửi nuôi ở nhà Ninh Dịch.

Ai biết được đồ mít ướt lại không đồng ý, cô nói cho anh biết là ngày hôm qua đã hẹn Uyển Uyển đi đền Tanzhe rồi.

Minh Ngật suy nghĩ một chút, sau đó nói vòng vo một hồi ý là đến Tanzhe quá xa, phải đi qua cả Hà Bắc rồi, hai người con gái ra ngoài không an toàn, nên để anh đi cùng.

Kiều Tích vui vẻ đồng ý, nhưng vẫn còn có chút tiếc nuối, lo lắng chuyến đi này sẽ làm lỡ việc học tập của anh.

Minh Uyển cũng vô cùng tốt tính đồng ý, nhưng chờ Kiều Tích về phòng thu dọn đồ đạc thì cô bé lại nhỏ giọng nói với anh trai nhà mình rằng-----

"Kinh phí chuyến đi đều là do lão Minh tài trợ, anh nếu muốn đi thì tự lo kinh phí cho bản thân nhé."

Hiện nay, đến bánh bao 5 hào một cái Minh Ngật còn không mua nổi chứ đừng nói đến đi ra ngoài chơi.

Minh Ngật biết, đồ mít ướt này muốn anh đi thì nhất định sẽ chủ động trả tiền cho anh.

Thế nhưng anh nhất định không thể là một người ăn bám phụ nữ được.

Bởi vậy nên Minh Ngật thăm tính toán một lượt trong đầu, nếu như anh nói không đi, thấy không có anh thì đồ mít ướt khẳng định cũng sẽ không đi.

Cứ như vậy, anh cũng không phải dùng đến tiền, lại có thể ở cùng một chỗ với đồ mít ướt.

Cho đến khi-----

Kiều Tích đội mũ đeo kính râm, bôi kem chống nắng toàn thân, mặc bộ quần yếm trên người, trông cực kỳ vui vẻ đi ra khỏi cửa, đi ra ngoài cửa lớn được vài bước rồi mới nhớ tới phải vòng quay lại nhìn anh một cái.

Bất quá cũng chỉ là liếc mắt một cái mà thôi, đến kính râm cũng không thèm tháo xuống.

Cách kính râm liếc nhìn, đồ mít ướt rất vui vẻ mà vẫy tay với anh-----

"Anh họ, bọn em đi đây, anh ở nhà nghỉ ngơi thật tốt nhé!"

Minh Ngật cảm thấy mặt của mình đang bị chính mình đánh đến mức sưng cả lên.

Đương nhiên, Kiều Tích vui sướng lúc đó hoàn toàn không ngờ được, ngày uống say ở nhà Ninh Dịch chính là lần duy nhất cô được gặp Cầu Cầu trong rất nhiều ngày sau đó.

Chờ đến khi cô nhắc lại việc muốn đi thăm Cầu Cầu, Minh Ngật đều lạnh lùng mở miệng: "Đã chết đói."

Kiều Tích cau mày nhìn anh, rất không đồng ý với việc đó: "Anh họ, anh thật là trẻ con."

Dừng một chút, lại giáo dục anh: "Anh không thể nguyên rửa nó."

Minh Ngật cười lạnh một tiếng, sau đó nói: "Điểm của em bây giờ, để có thể đi gặp Cầu Cầu thì còn thiếu rất nhiều đó."

Kiều Tích ngẩn người, có chút không hiểu gì: "... Điểm gì cơ?"

Minh Ngật về bàn học, kéo ngăn kéo ra, từ bên trong lấy ra một quyển sổ, mở ra trang thứ nhất, sau đó hời hợt nói-----

"Em liên tục đi chơi 3 ngày liền, bây giờ là âm 30 điểm, tích đầy 100 điểm thì mới có thể đi thăm chó nhé."

Kiều Tích rất chi là mông lung: "???"

Đương nhiên, chỉ mông lung trong nháy mắt thôi.

Đến khi cô phản ứng lại thì, cả mặt liền "Bùng" một cái, đỏ ửng.

Cái gì mà trừ và cộng điểm... Sao lại giống quyền sở hữu của cô như vậy...

Có phải là anh họ đã nhìn lên quyền sở hữu của cô rồi?!

Nhất định là như vậy!

Kiều Tích quỳnh lên, giờ tay ra muốn giật lấy quyền sở hữu trong tay Minh Ngật.

Chỉ là Minh Ngật tay dài chân dài, tay chỉ giờ lên một cái là Kiều Tích đã không thể với tới được rồi, đã thế chân anh lại giờ lên cán không có cô tiếp tục xông đến nữa.

"Này!"

Dưới chân Kiều Tích bị anh chặn mất tự do, một giây sau liền đổ cả người về phía trước, sau đó tay cô theo bản năng bám vào thứ gì gần nhất để giữ thăng bằng, một tay cô đặt trên bàn học, một tay thì đặt trên... lồng ngực ấm áp của anh chàng thiếu niên trẻ tuổi.

Thình thịch thình thịch! Thình thịch thình thịch! Thình thịch thình thịch!

Vì sao... tim của anh họ... hình như cũng đang đập thật nhanh giống hệt cô?

Về mặt Kiều Tích đỏ bừng đầy xấu hổ, cô cuống quýt thu tay về, vịn vào bàn học định đứng lên, thế nhưng vì đang hoảng loạn nên cô không để ý đến đồ vật ở trên mặt bàn.

"Loảng xoảng", một âm thanh vang lên, lon coca trên bàn bị đổ xuống, chất lỏng bên trong từng giọt từng giọt rơi xuống chiếc áo sơ mi trắng tinh Minh Ngật đang mặc.

Kiều Tích nhìn thấy thế thì lại càng thêm hoảng sợ, nhanh chóng đứng thẳng người dậy, lại cúi đầu nhìn coca trên người anh.

"Em xin lỗi... Anh nhanh đi thay đi, em giặt lại hộ anh, chắc là có thể giặt sạch thôi."

Tim của Minh Ngật dần khôi phục lại tốc độ ban đầu.

Về mặt không chút thay đổi cời áo sơ mi ra, sau đó đưa cho Kiều Tích.

Không nghĩ tới anh lại có thể như thế, cời áo ngay tại đây, Kiều Tích nhận lấy áo liền nhanh chóng xoay người, như một làn khói chạy vào trong nhà tắm.

Minh Ngật đi theo cô vào nhà tắm, thấy cô đang xả đầy nước, không nhịn được hỏi một câu: "Em tắm à?"

Kiều Tích cố gắng khiến mình không được nhìn anh, hai mặt vẫn đỏ bừng lên nói: "Anh anh anh, anh mặc quần áo vào đi..."

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài cửa đột nhiên truyền đến hai tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Sau đó là giọng nói của Chúc Tâm Âm: "Minh Ngật, là mẹ."

Kiều Tích ngẩn người, sau đó vội vàng đem áo sơ mi ném vào trong bồn tắm, đại não bắt đầu vận chuyển, nghĩ ra lý do để thuyết phục bác Chúc.

Chỉ là Minh Ngật phản ứng nhanh hơn cô nhiều, ngay lúc nghe thấy giọng nói của Chúc Tâm Âm thì anh đã khóa cửa phòng tắm lại, sau đó kéo cái người muốn đi ra ngoài là Kiều Tích lại, kẹp cô ở giữa cánh cửa và thân thể anh.

... Sau đó nhìn cô giờ ngón trỏ lên miệng "Suyt" một tiếng.

Giọng nói của Chúc Tâm Âm lại lần nữa vang lên: "Quần áo của con đều được giặt là xong rồi... Mẹ mang vào cho con nhé?"

Tiểu Vũ:

1. Đầu tiên là xin lỗi các nàng vì sự chậm trễ của t trong gần 2 tuần(((, thật sự là t bận quá chứ không phải vì lười không edit truyện cho mn đâu.
2. Điều tiếp theo chính là t định làm 2 chương rồi đăng làm quà cho mn luôn nhưng mà vì sự ngu si mà mình quên ko lưu thể nên thành ra bị mất mát và phải ngồi edit lại từ đầu luôn. :(((
3. Từ giờ t sẽ trở lại đăng đều đều cho mn nhé!!! Mong lại mn không ghét bỏ t.
4. Vì edit lại nên mình gõ rất nhanh, dù đã đọc lại 1 lượt soát lỗi chính tả rồi nhưng chắc vẫn còn nhiều lỗi lắm, mn đọc rồi chỉ là giúp t nhé. T cảm ơn nhiều nhiềuuuuu

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Thích chứ

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Oa oa oa, chương này anh tỏ tình nhé =====)))))

Kiều Tích lớn bằng nhường này rồi, đây vẫn là lần đầu tiên cô có sự tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy với một sinh vật giống đực bán khóa thân.

Sau lưng cô là cửa nhà tắm, trước mặt cô là lồng ngực trần trụi tron bóng của chàng trai trẻ tuổi, cô thậm chí còn cảm giác được hơi thở nóng rực đặc trưng của những thanh niên trẻ tuổi phát ra từ người Minh Ngật.

Kiều Tích không dám ngẩng đầu lên, bởi vì chỉ cần cô hơi ngẩng đầu lên một chút thôi là chóp mũi của cô sẽ chạm vào lồng ngực anh.

Thế nhưng trong lòng cô lúc này đang âm thầm mắng Minh Ngật hàng nghìn hàng vạn lần.

Nếu như vừa nãy anh họ để cho cô đi ra ngoài thì cô còn có cơ hội để giải thích rõ ràng với bác Chúc, còn bây giờ thì, hai người quần áo xóc xếch lại còn trong cái hình dạng này trốn trong nhà tắm nếu như bị bác Chúc nhìn thấy thì có trăm cái miệng cũng không thể giải thích được.

Bên ngoài lại truyền đến âm thanh, lần này là tiếng mở cửa, Chúc Tâm đã đẩy cửa bước vào.

Bởi vậy nên lúc này Kiều Tích đến thở mạnh một cái cũng không dám, toàn thân cô cứng ngắc dán chặt vào trên cánh cửa, hai má thì đỏ bừng lên, trên trán cũng đã có một tầng mồ hôi chảy ra.

Chúc Tâm Âm ở bên ngoài hỏi: "Con đang tắm à?"

Minh Ngật thò tay ra chỗ vòi hoa sen bật nước lên, sau đó "Văng" một tiếng.

Ngay sau đó bên ngoài lại truyền đến tiếng động mở cửa tủ quần áo, là Chúc Tâm Âm đang giúp anh treo quần áo sạch sẽ vào tủ.

Nghĩ đến việc này thì Kiều Tích đột nhiên có một chút cảm giác xấu hổ.

Quần áo hàng ngày của cô cũng là bác Chúc giúp cô mang vào, mỗi lần cũng đều là bác Chúc treo lên tận tủ cho cô.

Bác Chúc đối với cô tốt như vậy, thế mà cô lại đang trốn ở trong phòng tắm cùng con trai của bác ấy làm loại việc không thể gặp người.

Kiều Tích cảm thấy mình vô cùng có lỗi với bác Chúc.

"Ôi trời!" Bên ngoài truyền đến tiếng kêu của Chúc Tâm Âm, "Trên đất là cái gì đây... Coca đồ mà cũng không biết dọn một chút, đây là muốn chờ mẹ đến dọn cho con phải không?"

Minh Ngật không nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm đồ mịt ướt trước mặt.

Mà đồ mịt ướt thì lại cúi đầu xuống không dám nhìn anh, có lẽ là cô xấu hổ rồi, hai má đỏ bừng cúi xuống trông rất quẫn bách.

Ở trong không gian chật hẹp này đợi mấy phút, Kiều Tích cảm giác mặt mình càng ngày càng nóng, chóp mũi của cô cũng đã có chút mồ hôi rồi.

Đương nhiên, cô đây là bị nóng.

Không biết là Minh Ngật không nhìn thấy hay bị khiếm khuyết tay mà lại đi mở nước nóng.

Mới mở nước được một lúc thôi mà nhiệt độ trong phòng tắm đã cao lên thêm mấy độ rồi.

Chỉ là Minh Ngật vẫn chưa ý thức được chuyện này, anh vẫn vững vàng kẹp cô giữa lồng ngực mình và cánh cửa.

Chúc Tâm Âm vẫn còn ở bên ngoài, Kiều Tích cũng không dám nói câu nào, chỉ đành ngẩng đầu lên nhìn Minh Ngật, dùng ánh mắt thăm bảo anh.

Nhìn cô đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn mình, Minh Ngật hiển nhiên là có chút sững sờ.

Hai má cô bây giờ là một rặng đỏ hồng, hai mắt dịu dàng như nước, gương mặt thì đầy vẻ tội nghiệp mà nhìn về phía anh, nhìn như là một con vật nhỏ được nuôi trong nhà vậy.

Minh Ngật hiểu được ý cô, lúc này liền giơ tay lên giúp cô lau mồ hôi trên trán.

Cảm giác được mồ hôi hơi lạnh... xem ra là có chút ốm rồi.

Minh Ngật trầm hạ quyết tâm, sau này anh nhất định sẽ nhìn chăm chăm đồ mứt ướt này ăn com, tuyệt đối sẽ không để cho cô ăn kiêng.

Vẫn chưa kịp hoàn toàn hạ quyết tâm thì giọt mồ hôi trên trán cô lại chảy xuống dọc theo khóe mắt.

Minh Ngật ngẩn ngơ, sau đó đưa tay vỗ vỗ gò má của cô, ngón tay cái nhẹ nhàng cọ cọ một chút ở gần vành mắt của cô.

Anh có chút nghi hoặc, nhỏ giọng hỏi: "Sao lại chảy nhiều mồ hôi thế này... Sợ sao?"

Kiều Tích bị câu hỏi của anh làm cho tức đến mức trợn trắng mắt, nếu như lúc này Chúc Tâm Âm không ở bên ngoài thì cô nhất định sẽ dùng cái mạng già này để liều mạng với cái loại đầu heo này.

Chúc Tâm Âm gọi thím Lưu đến dọn dẹp sàn nhà trong phòng, thím Lưu trong chốc lát đã dọn dẹp sạch sẽ, thế nhưng Chúc Tâm Âm vẫn chưa hề có ý định rời đi.

Bà có tâm sự.

Đây đã không còn đơn thuần là vấn đề của con trai bà nữa rồi, mà còn cả sự mâu thuẫn từ vấn đề của con trai giữa bà và bà bạn già mấy thập niên nữa.

Sau khi bí mật của hai thằng con trai bị phát hiện, Chúc Tâm Âm và mẹ Ninh đều vô cùng lo lắng, mỗi ngày đều thương lượng cách giải quyết để có thể sớm ngày đưa hai thằng con trai quay trở lại quỹ đạo ban đầu.

Nhưng mà, buổi gặp mặt ngày hôm nay của hai người lại vì vấn đề này và nảy sinh vấn đề.

Chúc Tâm Âm cho rằng, bạn bè của con trai nhà mình không nhiều, Ninh Dịch chính là một trong mấy người đó, thế nên vấn đề này chắc chắn là do Ninh Dịch bị lây nhiễm thói hư ở bên ngoài rồi liên đới sang cả Minh Ngật.

Nghe thấy con trai bảo bối của mình bị bôi nhọ, mẹ Ninh đương nhiên là vô cùng không vui.

Ngay sau đó, đến cả biểu hiện khách sáo đối với bạn tốt lâu năm cũng không thêm giữ, bà cười lạnh nói: "Bà tự nghĩ lại đi nhé, là chính con trai bà chạy đến nhà tôi. Làm cho con trai tôi... không mặc quần áo chính là con trai bà đó!"

Chúc Tâm Âm nghe xong thì có phần chột dạ, nhưng ngoài mặt vẫn không chịu thua, mạnh mẽ nói: "Con trai nhà bà cũng không phải là trẻ con 3 tuổi, người đã lớn như thế rồi, chẳng lẽ còn bị người khác nắm mũi dẫn đi à?"

Mẹ Ninh cũng không cam lòng tỏ ra yếu thế: "Ninh Dịch lúc trước thật sự là thích con gái! Chính là con gái nhà họ Thịnh đó, trước đây nó thích con bé đấy bao nhiêu! Thế mà sao có thể đột nhiên quay sang đi thích con trai nhà bà được? Chính là con trai nhà bà đi câu dẫn con trai nhà tôi!"

Chúc Tâm Âm thiếu chút nữa bị tắc nghẽn cơ tim mà chết luôn, nhưng ngay sau đó, bà cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần để đáp trả-----

"Bà nghĩ rằng con trai nhà tôi không thích con gái sao?! Tích Tích nhà chúng tôi đó, lớn lên vừa xinh đẹp vừa thông minh, trong nhà đã cho bọn nó đánh hôn từ bé rồi, mỗi lần thấy con bé là con trai tôi lại rất vui vẻ sung sướng! Thế mà tại sao con trai bà lại đột nhiên nhảy ra chặn đường hả?!"

Lúc này nhớ lại một màn đó, Chúc Tâm Âm liền biết bản thân mình nói có bao nhiêu linh tinh hồ đồ.

Thế nhưng... nếu như có thể thay đổi thái độ của Minh Ngật đối với Tích Tích thì với độ cong chỉ một ít của con trai mà bây giờ thì vẫn còn có cơ hội thay đổi được.

Thế nên, sau khi thím Lưu ra khỏi phòng, Chúc Tâm Âm ngay lập tức đóng cửa lại.

Ngập ngừng một lúc, bà lên tiếng: "Minh Ngật, Tích Tích ở trường có phải được rất nhiều bạn bè quý mến không?"

Minh Ngật nhũn mảy, anh cảm thấy vấn đề này của mẹ anh có vài phần thâm ý nào đó.

Chỉ là, nhớ đến tên một sách họ Hàn, Trương Nhất Vĩ ở lớp Toán học, còn có cả một đồng nam sinh muốn đến chiêm ngưỡng "Em gái hát hay" từng bị anh dùng bạo lực miệng đuổi đi... Minh Ngật không nhịn được mà chau mày lại.

Cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, anh có chút mất hứng.

Mỗi ngày đều đi trêu hoa ghẹo nguyệt, muốn cô học tập cho thật giỏi thật là khó mà.

Cùng lúc đó, Kiều Tích đứng đó cũng cảm thấy vô cùng khản trương.

Bác Chúc hỏi như vậy... là có ý gì?

Lẽ nào bác ấy đã phát hiện ra cô đang trốn trong phòng tắm, cho nên mới có ý định hỏi như vậy?

Đương nhiên, Minh Ngật rất nhanh khôi phục lại tinh thần, lấy ra kĩ năng diễn xuất vụng về của mình mở miệng trả lời: "Con không rõ lắm. Làm sao vậy ạ?"

Nếu như là bình thường, khi biết con trai nhà mình không quan tâm đến mấy vấn đề này thì Chúc Tâm Âm hẳn là sẽ cảm thấy rất vui vẻ hài lòng.

Như vậy mới đúng chứ, ở cái tuổi này vẫn nên chuyên tâm học hành, sau này muốn nói chuyện yêu đương gì đấy cũng sẽ không muộn.

Chỉ là lúc này Chúc Tâm Âm đã hiểu ra, con trai nhà mình đối với tình yêu nam nữ này không để ý chính là bởi vì nó quan tâm đến một loại tình yêu khác, chính là cái gì đó nam nam.

Bởi thế nên, vừa nghe con trai nói như vậy, Chúc Tâm Âm liền cảm thấy tim mình như rút mất vài nhịp.

Chỉ là, Chúc Tâm Âm không muốn để con trai phát hiện ra mình đang thử thăm dò nó, bởi vậy nên câu nói kế tiếp đành phải rút trở về để nói câu khác-----

"Không, không thể nào được, chính là... chính là... À không phải là Tích Tích hay dất Bambi đi dạo hay sao, có vài nhà hàng xóm nhìn thấy con bé đều đã nói với mẹ rằng muốn nhận nó làm con dâu đấy----- Tích Tích nhà chúng ta thật sự là được rất nhiều người yêu thích đó."

Lời này vừa nói ra, Minh Ngật liền nhú mồm.

Gần như không suy nghĩ gì, anh nhanh chóng lên giọng theo bản năng, rất không vui hỏi ngược lại: "Ai bảo với mẹ như thế?"

Vừa thấy anh có phản ứng lớn như vậy, trong lòng Chúc Tâm Âm sinh ra vài phần hy vọng mong manh.

Bà nén sự vui sướng trong lòng lại, ngoài miệng vẫn chỉ giống như đang nói đùa: "Con hỏi cái này để làm gì? Chẳng lẽ con cũng thích Tích Tích à?"

Bị ép dựa vào cánh cửa, Kiều Tích mở to hai mắt, hoảng sợ nghe hai mẹ con nhà này cao giọng nói chuyện.

Cô mồm mím ngắc đầu, miệng há thành hình chữ "O", trông rất ngu ngốc nhìn Minh Ngật.

Nhưng đúng lúc này, Minh Ngật lại đột nhiên hạ thấp người xuống, mặt gần như dán sát vào mặt của Kiều Tích, chóp mũi của hai người chạm nhau trong giây lát, sau đó là hô hấp cũng được giao hòa.

Trong tiếng nước chảy róc rách của vòi hoa sen, Minh Ngật cúi đầu mở miệng, âm lượng phát ra chỉ có người gần anh trong gang tấc là Kiều Tích mới có thể nghe rõ-----

"Thích chứ."

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Edit + Beta: Tiểu Vũ

"Thích chứ."

Chỉ là hai chữ ngắn ngủn, thế nhưng vào tai Kiều Tích lại giống như là hai đạo sấm sét vậy.

Cô mở to hai mắt, trên mặt in đầy vẻ không thể tin được.

Đúng vào lúc này, bên ngoài cửa truyền đến tiếng nói của Chúc Tâm Âm, giọng điệu đầy nghi ngờ-----

"Con nói cái gì cơ?"

Câu Minh Ngật vừa nói không lớn, lại bị tiếng nước chảy trong phòng tắm át mất, Chúc Tâm Âm đứng bên ngoài đương nhiên là không nghe rõ anh nói gì.

Đương nhiên là mẹ không nghe rõ rồi... Minh Ngật nghĩ.

Câu vừa rồi con nói, chỉ là để cho một mình đồ mọt ướn nghe thôi.

Bởi vậy, lúc này Chúc Tâm Âm hỏi lại một lần nữa, Minh Ngật liền đề cao âm lượng lên, chậm rãi mở miệng nói:

"Con nói-----"

Chỉ là không đợi anh nói ra từ thứ ba, Kiều Tích đã nhanh tay lẹ mắt "Bốp" một phát tát vào trên miệng anh.

Kiều Tích: "..."

Thật ra cô cũng không có dùng sức mấy, thế mà không biết tại sao... tiếng tát đó lại vang đến như vậy.

Minh Ngật cũng vô cùng khiếp sợ.

Bởi vì anh không thể tin được là đồ mọt ước lại có thể to gan lớn mật như thế, ngang nhiên dám đưa tay tát anh.

Đương nhiên là, trong lòng Kiều Tích cũng rất hoảng.

Cô vừa rồi vốn chỉ là muốn để anh đừng nói ra thôi, nhưng không nghĩ đến nhất thời lại nóng đầu, cứ thế đưa tay lên tát một cái.

Huống chi là tiểu hòa thượng trước mặt cô bây giờ đang im lặng không nói tiếng nào nhìn cô, thoát nhìn... thật sự là có chút hung dữ.

Kiều Tích nhanh chóng nói câu xin lỗi bằng khẩu hình miệng, sau đó lại luống cuống tay chân xoa xoa chỗ vừa rồi cô đánh lên, có chút đo đỏ rồi.

Vô duyên vô cớ bị đánh một cái, Minh Ngật vốn là có chút tức giận.

Thế nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng luống cuống này của cô thì anh lại bị cô chọc cười.

"Ý con là, "Minh Ngật tiếp tục nói nốt câu vừa rồi chưa nói xong, "Ai mà có mắt không tốt đến vậy, lại đi hỏi thăm cô ấy."

Chúc Tâm Âm vừa nghe xong câu này liền xụ mặt xuống.

Cái thằng này! Lại đi nói bẽ trên như vậy!

Vừa mới có một chút hy vọng thế mà lại bị một câu nói của con trai dập tắt mất, Chúc Tâm Âm liền tức giận mắng-----

"Con im miệng cho mẹ ngay!"

Thảo nào muốn đi thích con trai"

Với cái đức hạnh này của nó, dù cho có thật sự thích con gái thì cũng chẳng có ma nào muốn đến với nó đâu!

Nghĩ như vậy, Chúc Tâm Âm liền giận dùm dùm đi thẳng ra ngoài.

Nghe được tiếng đóng cửa vang lên, Kiều Tích cuối cùng cũng thở ra một hơi thật dài, cả người vốn dĩ vẫn luôn căng cứng cũng chậm rãi buông lỏng xuống.

Phòng ngừa bác Chúc đột nhiên quay lại tập kích, chờ qua một lúc, Kiều Tích mới mở miệng thăm dò-----

"Anh buông tay...."

Nhìn người trước mặt hai má đỏ bừng, đỉnh đầu dường như muốn toát ra hơi thở sắp khóc, khóe miệng Minh Ngật không tự giác nhếch lên, trên mặt cũng mang theo ý cười mà chính anh cũng không phát giác.

Anh vờn hai tay, ôm lấy mặt của đầu đất nhỏ trước mặt.

Có vẻ là bị dọa, đầu đất nhỏ ngay lập tức nhắm chặt hai mắt lại.

Minh Ngật cúi người xuống, rất nghiêm túc mà nhìn cô, lại phát hiện ra thiếu nữ nhắm mắt trước mặt, bởi vì khăn trang mà lông mi đều đang khẽ run.

Nhớ tới người này vừa nói ra hai chữ kia, trong lúc nhất thời, Kiều Tích cảm thấy trái tim của bản thân gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực luôn rồi.

Hơn nữa, anh hiện tại... là muốn làm gì?

Lẽ nào... anh muốn hôn cô?

Kiều Tích bị ý nghĩ đột nhiên này làm cho hoảng sợ.

Cô mở to hai mắt ra, đối diện với anh mắt của Minh Ngật.

Cậu thiếu niên từ trước đến nay vẫn luôn trầm tĩnh lạnh lùng thế mà hiện tại lại hơi mang chút ý cười.

Cô thậm chí còn không kịp suy nghĩ hàm ý sau nụ cười này của anh đã vội vàng nói-----

"Em, em vẫn còn phải học tập thật tốt để đi thi đại học! Em sẽ không nói chuyện yêu đương với anh đâu!"

Ngụ ý chính là...

Anh muốn hôn cô, đó chính là không có khả năng!

Minh Ngật ngẩn người, sau đó lại một lần nữa lên tiếng, trong giọng nói cũng vẫn mang theo ý cười nhàn nhạt-----

"Không sao, anh đây cũng vẫn sẽ thích em."

Kiều Tích kinh ngạc mở to hai mắt.

Nếu như lúc trước anh nói hai từ kia, chỉ là thuận miệng trêu chọc.

Thì những lời anh vừa mới nói xong này, là... chính là đang thật lòng thổ lộ với cô sao?

Trong lúc nhất thời Kiều Tích chỉ cảm thấy trái tim mình đập rộn lên, đến hô hấp cũng quên mất, cô chỉ biết mở to hai mắt, ngơ ngác nhìn tiểu hòa thượng trước mặt.

Trong lòng Kiều Tích cực kỳ hoảng loạn, mấy giây ngắn ngủi này, trong đầu cô đã có vô số ý nghĩ lướt qua-----

Cô vốn dĩ không hề nghĩ tới việc sẽ yêu sớm, nhưng mà nếu đối tượng yêu sớm là...

Không được không được! Nói không yêu sớm chính là không yêu sớm!

Chờ lên đại học rồi mới... Thế nhưng, anh sẽ chờ cô lên đại học sao?

Kiều Tích bên này còn đang suy nghĩ bên nào nặng hơn thì bên kia, Minh Ngật cũng có chút gọn sóng nhỏ trong lòng.

Trên mặt anh vẫn lộ vẻ tươi cười, thế nhưng trên tay lại vô thức dùng thêm sức, hai bàn tay đặt trên má cô đột nhiên ép lại.

Mặt bất ngờ bị ép lại giống như là một cây đậu súng trong Plant and Zombie, Kiều Tích cảm thấy mình có chút ngốc luôn rồi: "???"

"Như bây giờ..." Minh Ngật cười cực kỳ hài lòng "Anh đặc biệt thích."

Kiều Tích cực kỳ giận dữ, miệng nói không rõ tiếng: "... Anh buông tay!"

Cô cố gắng đưa mặt mình thoát ra khỏi hai bàn tay như gông cùm xiềng xích của Minh Ngật thế nhưng một chút cũng thoát ra được.

Minh Ngật không động đậy, chỉ tiếp tục bóp má người trước mặt, lẳng lặng thưởng thức một hồi rồi mới hài lòng buông tay ra.

Kiều Tích rất phẫn nộ, bởi vì cô rốt cuộc cũng ý thức được, bất kể là hai chữ kia hay là câu nói vừa rồi, tất cả đều chỉ anh đùa giỡn cô thôi.

... Khiến cô đỏ mặt suy nghĩ lâu như vậy!

Trong tất cả những câu mà anh vừa nói, chắc chỉ có câu đánh giá người khác "Mất không tốt" mới là thật thôi!

Kiều Tích vô cùng tức giận, mặt vừa được buông ra cô liền đứng mạnh lên, giơ tay lên "Bốp" một phát vào mặt Minh Ngật.

Một cái đánh này của Kiều Tích quả thật là dùng lực hơi lớn.

Vì bị đánh bất ngờ thế nên Minh Ngật thành công cắn phải đầu lưỡi của chính mình, anh bị đau kêu lên một tiếng.

Đối với kết quả ngoài ý muốn này, Kiều Tích thật sự có chút hả hê, cô ác ý nói: "Đáng đời!"

Nói xong liền quay người đẩy cửa ra, sau đó chạy đi.

Mấy ngày sau đó, đối với tiểu hòa thượng xấu xa, Kiều Tích không hề cho anh một chút sắc mặt tốt đẹp nào hết.

Minh Ngật thật ra cũng đã từng nhận lỗi với cô một lần: "Lần trước anh chỉ đùa chút thôi, em đừng tức giận."

Tất cả đều chỉ là đùa giỡn... Kiều Tích cắn chặt môi, không muốn nói chuyện với người này.

Nhìn thấy cô vẫn là một bộ dạng lạnh lùng, Minh Ngật suy nghĩ một chút rồi lại mở miệng lần nữa: "Chó của em còn đang trong tay anh."???

Kiều Tích nhìn về phía anh, trên mặt hiện lên vẻ không thể tin được: "Anh... đây là đang uy hiếp em?"

Minh Ngật ho nhẹ một tiếng, rất không đồng ý với câu nói của cô: "Anh chỉ là đang nhắc nhở em thôi."

Dừng một chút, anh lại bổ sung: "Em bây giờ vẫn là âm 30 điểm đấy, nếu như cuộc thi lần này-----"

Kiều Tích bị tức đến hồ đồ, lúc này liền không thèm suy nghĩ gì nữa cắt lời anh: "Ai thèm chứ? Em không cần nữa!"

Minh Ngật nhủ mày, "Con chó em thích như thế, thật sự bỏ?"

Uyển Uyển trùng hợp đi ngang qua, con bé nhạy bén bắt được câu nói cuối cùng của anh trai mình thế nên liền hưng phấn nhảy ra hòi-----

"Chó? Chó ở đâu?"

Kiều Tích giật giật môi, muốn giải thích một chút, nhất thời lại không nghĩ ra lý do thỏa đáng.

Vẫn là Minh Ngật trấn định hơn, anh chỉ chỉ hình vẽ trên áo T-shirt của Kiều Tích, "Đây."

Dừng một chút, lại bổ sung: "3 con luôn."

Đương nhiên, mặc dù là nói dối trót lọt thế nhưng Uyển Uyển vẫn rất tinh ranh phát hiện ra có chút mảnh khốc ở đây.

Trước khi khai giảng một tuần, Kiều Tích cũng không đi ra ngoài chơi nữa, mỗi ngày đều ở trong phòng học bài, chuẩn bị cho kỳ thi sắp tới.

Chúc Tâm Âm nhìn thấy, trong lòng cảm thấy rất vui mừng.

Nhưng bà cũng chỉ vui mừng ở chỗ con bé Kiều Tích này hiểu chuyện lại nhu thuận, thông minh lại tự giác còn bà vẫn rất buồn phiền vì cơ hội để cho Kiều Tích lấy danh nghĩa học Toán tiếp xúc với thằng con trai ngu xuẩn của bà đã bị dập tắt bằng câu hỏi mấy hôm trước của Minh Ngật rồi.

Đương nhiên, Kiều Tích đối với tiếng lòng của Chúc Tâm Âm hoàn toàn không biết gì.

Cô bây giờ chỉ muốn dốc toàn lực ứng phó với cuộc thi sắp tới mà thôi, nếu nói là trong lòng cô còn lo lắng điều gì thì cũng chỉ có Cầu Cầu.

Kiều Tích từng hỏi qua Thịnh Tử Du cách liên lạc với Ninh Dịch, muốn hỏi anh ta xem lúc nào tiện để đi thăm Cầu Cầu một chút.

Ninh Dịch có chút ngạc nhiên: "Không phải Minh Ngật có chìa khóa sao?"

Kiều Tích lúc này mới biết, hóa ra học kỳ này Ninh Dịch phải ra nước ngoài trao đổi một học kỳ, mấy ngày hôm trước đã xuất ngoại rồi.

Cầu Cầu vẫn được nuôi ở nhà anh ta thế nên anh ta liền phớt lờ hoàn toàn căn nhà của mình lại cho Minh Ngật.

Kiều Tích bừng tỉnh nhận ra, thảo nào anh họ lại lớn lối như vậy, còn đi uy hiếp cô!

Chỉ là Kiều Tích bị anh đùa giỡn, anh cũng không hề có chút thành ý xin lỗi nào cả....

Thế nên cô sẽ không đòi nào chủ động đi cầu hòa với anh!

Chỉ là Cầu Cầu vẫn đang bị anh họ khống chế, nghĩ đến việc đến giữa tháng bác Chúc mới phát tiền tiêu vặt, anh họ bây giờ vẫn không có đồng nào trong người, Cầu Cầu có khi bị anh bỏ đói mất.

Kiều Tích không khỏi lo lắng cho Cầu Cầu.

Bởi vậy trưa hôm nay, nhân lúc Minh Ngật có việc đi ra ngoài, những người khác trong nhà thì đều đi ngủ trưa, Kiều Tích lặng lẽ chạy vào trong phòng Minh Ngật, lấy toàn bộ tiền mặt cô có ra nhét vào ngăn kéo của anh.

Trong ngăn kéo của anh vẫn còn đặt quyển sổ nhỏ hôm nọ anh cho cô xem

Xem trộm đồ của người khác là hành vi không tốt..., thế nhưng.. Kiều Tích vất óc tìm lý do cho bản thân.

Đây là sổ chấm điểm cho cô thế nên, cô, cô liếc mắt nhìn một chút cũng không tính là quá phạm mà.

Kiều Tích đè nén cảm giác tội lỗi lại, nhanh chóng mở quyển sổ kia ra.

Ngoài trừ mấy hôm trước bị trừ 30 điểm, phía dưới bây giờ đã có thêm dòng "Thật biết điều +10".

Kiều Tích đếm, có 5 dòng như thế... Đây không phải là số ngày cô ở nhà học bài sao?

Hiện tại cô đã được +20 điểm rồi!

Khỏe miệng Kiều Tích không tự chủ hơi nhếch lên, nhưng cô rất nhanh chóng kiềm chế lại, vẻ mặt cũng hơi xụ xuống, đặt sỏ vào trong ngăn kéo.

... Cô cũng chả thèm đâu nhé.

Vốn dĩ Kiều Tích cho rằng, thức ăn cho Cầu Cầu đã được cô giải quyết tốt đẹp bằng việc len lén đưa tiền.

Nhưng không nghĩ tới là, lúc xế chiều, mới vừa ngủ trưa dậy, Uyển Uyển đã chạy như điên lên phòng cô hô to-----

"Chị Tiểu Kiều! Trong nhà chúng ta có trộm!!!"

Lời này quá kinh hoàng rồi, cô vội vàng chạy tới kéo Uyển Uyển ra sau lưng mình rồi quay người nhanh chóng khóa cửa thật chặt, "Kẻ trộm? Kẻ trộm ở đâu???"

"Không phải không phải, " Uyển Uyển luống cuống tay chân giải thích, "Em chưa bắt được tận tay, thế nhưng mà khẳng định là có trộm!"

"Haizzz." Kiều Tích vỗ ngực, thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng rồi đột nhiên cô sinh ra một loại dự cảm không tốt.

Quả nhiên, một giây sau đó, Uyển Uyển thần thần bí bí kể sát gần cô, nhỏ giọng nói: "Gần đây, thức ăn của Bambi luôn luôn bị lấy đi mất..."

Kiều Tích cảm thấy tim mình như bị rút một nhịp.

Xem ra dự cảm của cô... được nghiệm chứng rồi.

Thấy cô không nói lời nào, Uyển Uyển lại tiếp tục thần bí mở miệng: "Trước đây một túi thức ăn của Bambi có thể ăn được trong một tuần... Thế nhưng gần đây túi thức ăn của Bambi chỉ mới mở 3 ngày đã thấy đáy rồi! Ngày hôm nay đã là túi thứ 3 trong tuần này rồi!!!"

Kiều Tích ngoài cười nhưng trong không cười: "Có thể, có thể là gần đây Bambi ăn tương đối khỏe đó."

"Không có khả năng!" Uyển Uyển kiên trì loại bỏ giả thuyết này của cô, sau đó liền lấy điện thoại ra mở album ảnh cho cô xem, "Chị xem đi, đây là túi thức ăn sau khi em cho Bambi ăn ngày hôm qua, còn đây là túi thức ăn mà em vừa mới thấy khi xuống nhà chuẩn bị cho Bambi ăn... Bambi làm sao có thể chỉ trong 1 ngày ăn hết được cả cái túi to bự này được???"

Kiều Tích cười như khóc nói: "Thế nhưng, tại sao lại phải trộm thức ăn cho chó cơ chứ? Rõ ràng là còn nhiều cái quý hơn cơ mà... "

"Sao lại không trộm thức ăn cho chó được?" Vừa nghe cô nói như vậy, Uyển Uyển lập tức rất không vui vẻ mà sùng sộ lên.

Thức ăn của Bambi chính là thức ăn của chó hoàng gia Thụy Điển! Muốn mua đều phải vào siêu thị mua! Nó cực kỳ đắt tiền đấy!"

Kiều Tích câm nín, trong lúc nhất thời cô chỉ có thể yên lặng nghĩ trong lòng-----

Dù sao, dù sao thì so với bánh bao chay của anh họ cũng đắt hơn nhiều.

Uyển Uyển thử nói ý kiến bắt trộm của mình cho Kiều Tích nghe----

"Em đặt điện thoại trong ngăn kéo đựng túi thức ăn rồi mở camera, như thế thì nhất định sẽ bắt được tận tay tên trộm đó! Chị nghĩ thế nào?"

Kiều Tích vô cùng nghiêm túc tán thành phương án bắt trộm của Uyển Uyển, sau đó liền chạy vào nhà tắm, cầm điện thoại di động điên cuồng gõ chữ gửi tin nhắn cho anh họ-----

"Đừng có trộm thức ăn cho chó nữa!"

Em gái anh đã bày thiên la địa võng để bắt anh rồi đó!!!

Có nội gián nằm vùng, dĩ nhiên là Uyển Uyển không thể thuận lợi bắt trộm được rồi.

Mặc dù có chút tức giận, thế nhưng buổi tối trước khi đi ngủ, Uyển Uyển vẫn chưa từ bỏ ý định của mình, con bé vẫn mở chức năng ghi hình của điện thoại rồi để vào trong ngăn kéo.

Kiều Tích: "..."

Hiện tại nơi nào cũng có camera của Uyển Uyển, Minh Ngật sợ là không thể nào lại đi trộm thức ăn cho chó nữa rồi.

Cô len lén tính một chút, dựa theo chứng cứ Uyển Uyển cấp thì mỗi lần Minh Ngật đi trộm sẽ trộm 3 ngày thức ăn, thế nên sau 3 ngày nữa, phải chăng là Cầu Cầu sẽ đói bụng sao?

Đêm đó, Kiều Tích liền bắt đắc dĩ gửi tin nhắn Wechat cho Minh Ngật-----

"Cầu Cầu là chó của em."

Bên kia nhanh chóng trả lời lại-----

"Thế nhưng bác cả của em đã bán nó lại cho anh rồi."

Kiều Tích nhìn dòng chữ mình vừa đánh xong nhưng chưa kịp gửi "Thế nên thức ăn cho nó em hẳn là nên phụ trách", một bụng tức cứ thế lan đầy đầy, suýt nữa thì tắc thở chết luôn.

Biết thế không thêm mật báo cho anh!

Nên để anh bị Uyển Uyển bắt tận tay cho rồi!

Kiều Tích nằm ở trên giường căn răng nghiêng lợi đâm cái gối đầu cho bõ tức, bên ngoài cửa đột nhiên vang lên hai tiếng gõ cửa rất nhẹ.

Còn kèm theo một giọng nam trầm thấp: "Mở cửa."

Kiều Tích sợ Uyển Uyển ở sát vách sẽ nghe được nên vội vàng đứng dậy chạy ra mở cửa.

Vừa nhìn thấy cô, tiểu hòa thượng vốn dĩ còn đang lạnh mặt liền không tự chủ được hơi kéo khóe miệng.

Kiều Tích buông tay nắm cửa, vội vàng quay người, cố gắng dè sự vui vẻ xuống.

Xoay người lại lần nữa, trên mặt cô đã khôi phục lại bộ dáng lạnh lùng: "Anh làm cái gì thế?"

Minh Ngật cầm mấy tờ tiền trong tay đặt xuống bàn học của Kiều Tích, "Anh trông giống người sẽ dùng tiền của con gái à?"

Kiều Tích yên lặng nói nhỏ: "... Anh thoát nhìn tương đối giống người đi ăn trộm thức ăn cho chó đấy."

Minh Ngật có chút thẹn quá hóa giận, "Ai trộm? Mượn dùng một chút thôi."

Nhìn số tiền mua thức ăn cho Cầu Cầu bị anh trả lại, Kiều Tích suy nghĩ một chút rồi nói: "Tiền này không phải là cho không... Em là muốn mua một nửa quyền nuôi nấng Cầu Cầu."

Minh Ngật hơi hốt đáp: "Không bán."

Kiều Tích tức giận giậm chân: "Anh không nói lý!"

Minh Ngật cười cười ghé sát lại gần cô: "Đã nói rồi, tích đủ 100 điểm thì cho em đi thăm chó."

Kiều Tích tức giận nhìn anh, không nói lời nào.

"Em bây giờ có 20 điểm." Minh Ngật rất có lý có tính phân tích cho cô nghe, "Cuối tuần này là đến cuộc thi rồi, thi đứng thứ nhất sẽ được 200 điểm, đến lúc đó mỗi ngày đều cho em đi thăm chó."

200 điểm! Mỗi ngày đi thăm Cầu Cầu!

Kiều Tích nghe đến đây hai mắt đều sáng lên rồi: "... Đứng thứ 20 thì sao? Được bao nhiêu điểm? Có thể một tuần thăm một lần không?"

Kiều Tích đã từng đi tìm hiểu thông tin về cuộc thi này ở khu vực Bắc Kinh mấy năm trước rồi, 20 người có số điểm cao nhất sẽ được chọn vào đội tuyển thành phố Bắc Kinh và sẽ có tư cách tham gia cuộc thi CMO vào mùa đông tới.

Mục tiêu của cô ngay từ đầu cũng chính là vào được danh sách 20 người.

Chỉ cần vào được đội tuyển thành phố đã, rồi sau đó cô sẽ có gần 1 học kỳ để đuổi kịp những bạn học khác.

Minh Ngật cười lạnh một tiếng: "Trừ 200 điểm."

Kiều Tích: "???"

"Top 3." Minh Ngật từ trên cao nhìn xuống, "Ngoài top 3 đầu tiên thì em đừng nghĩ đến việc nhìn thấy chó của em nhé."

Kiều Tích tức giận đến mức hận không thể cắn anh một phát: "Anh cho rằng ai cũng như anh à?!"

Minh Ngật nhủ nhủ mày, sau đó nói: "Em có thể thi đứng thứ 3 của lớp Toán Olympic, thế thì tại sao cuộc thi tới lại không thể?"

Trừ những người đến học dự thính, thì những người đến tham gia lớp Toán Olympic đều là những người... ít nhất là có năng lực đứng đầu khu vực của họ.

Huống chi còn có một số người thuộc những khu vực mũi nhọn của cả nước, học tập so với khu vực Bắc Kinh còn kinh khủng hơn nhiều thế nên trình độ của lớp Toán hồi hè có thể nói là cao hơn so với các lớp Toán của khu vực Bắc Kinh.

Kiều Tích trưng ra bộ mặt đau khổ: "...Em không thể chắc chắn rằng đến hôm thi cũng có được vận khí tốt như thế."

Nghe thấy cô nói vậy, Minh Ngật chỉ cười cười, sau đó hỏi: "Còn nhớ giá trị trung bình và phương sai (*) không?"

(*) Giá trị trung bình và phương sai: cái này thật ra là t chém chém đấy, mọi người thông cảm cho 1 con ngu Toán ạ:((((

Đây là khái niệm cơ bản nhất, Kiều Tích đương nhiên là nhớ rồi.

"Muốn là người đứng thứ nhất, thì cần phải nâng cao giá trị trung bình và thu nhỏ phương sai." Minh Ngật nhìn cô, rất nghiêm túc mở miệng, "Chỉ cần giá trị trung bình của em đủ cao, phương sai đủ nhỏ thì dù cho em không có vận khí tốt, giải nhất vẫn sẽ thuộc về em."

Kiều Tích cố gắng cảnh tỉnh bản thân, không thể để cho anh lừa gạt được.

Suy nghĩ một chút, cô lại cò kè mặc cả thêm: "Top 10 thì sao?"

Minh Ngật không nhúc nhích chút nào: "Đứng đầu."

"Đừng đừng đừng, " Kiều Tích không dám cùng anh cò kè mặc cả nữa, "Top 3 thì top 3."

Rất nhanh đã đến ngày khai giảng của trường Trung học phụ thuộc rồi, Kiều Tích được phân vào lớp quốc tế, trong lớp này còn có Thịnh Từ Du và Giang Nhã Đồng nữa.

Uyển Uyển giải thích cho cô: "Lớp quốc tế, hay còn gọi là lớp đặc biệt (*)."

(*) Lớp đặc biệt: nguyên văn là 条子班, t không thể dịch ra sát được vì nó chẳng có nghĩa gì ở Việt Nam cả, thế nên t để là lớp đặc biệt. Lớp này ở TQ là lớp mà học sinh kiểu khá được free ấy, và lớp này có thể ko nghe theo một vài quy định ở trường, thêm nữa là có thể thêm một số quy tắc mà phụ huynh của lớp này đưa ra, tóm lại là lớp có tiền có quyền, và học theo kiểu quốc tế =)))

Kiều Tích yên lặng "À" một tiếng, không nghĩ đến lại có một ngày cô được học ở lớp đặc biệt.

Tuy rằng các học sinh trong lớp quốc tế cũng đều khá ngoan ngoãn phép tắc, nhưng mà so với các lớp khác của trường thì lớp này quả thực là có chút rời rạc.

"Như viện dưỡng lão." Thịnh Từ Du hăng hái bùng bùng tổng kết một câu.

Kiều Tích dờ khóc dờ cười.

Cô biết bản thân mình là người rất dễ bị hoàn cảnh chi phối, thế nên ngoài thời gian bắt buộc phải học trên lớp ra thì cô đều đi sang lớp thực nghiệm để tìm Hàn Thư Ngôn học, cậu ấy và một số bạn học khác có mở một nhóm học tập nho nhỏ chuẩn bị cho kỳ thi.

Cứ như vậy cho đến trước khi thi 1 ngày, các bạn trong nhóm cùng nhau làm một bộ đề cuối cùng.

Mọi người làm xong thì nói chuyện phiếm một lúc, nói một hồi thì nói đến việc trình độ của Kiều Tích hiện nay chính là đã có 0.3 Minh rồi.

Kiều Tích nghe đến đây thì như đi lạc vào sương mù vậy, cái gì gọi là... 0.3 Minh?

Hàn Thư Ngôn nín cười giải thích cho cô: "Cái này có nghĩa là, cậu đã có 3 thành công lực của Minh sư huynh rồi."

Đơn vị đo lường vô cùng kỳ quái... Đây là đang mắng cô hay là đang khen cô vậy?

Hàn Thư Ngôn: "Đương nhiên là khen cậu rồi."

Ngay cả đại thần Giang Nhã Đồng, đại đa số mọi người cũng đều cảm thấy cô ta chỉ có 0.5 Minh mà thôi.

Mọi người lúc bình thường ngay cả nói trình độ của mình là 0.1 Minh cũng không dám nói, tối đa thì cũng chỉ đùa giỡn nói trình độ của mình bây giờ là 10 cá mà thôi =)))

10 Cá... Kiều Tích cảm giác được gì đó, có chút dự cảm không tốt: "Đơn vị đo lường "Cá" này, chẳng lẽ là..."

Người bên cạnh lập tức khẳng định ý nghĩ của cô, "Chính là Thịnh Tử Du!"

Thịnh Tử Du là học tra điển hình, thanh danh đã được truyền đi rộng rãi từ thời cấp 2 rồi, bây giờ lên cấp 3 cũng không tránh được, thế nên mọi người liền lấy cô ấy cùng Minh Ngật ra làm đơn vị đo.

Nếu như bắt buộc phải so sánh hai đại lượng này với nhau thì có lẽ, chắc là 1 Minh = 1000 Cá.

Đội đến ngày thi chính thức, Kiều Tích với 3 thành công lực của Minh Ngật tràn đầy tự tin bước vào trường thi.

Cuộc thi diễn ra từ lúc 8 giờ đến 12 giờ, đội đến khi Kiều Tích được thả ra ngoài thì đã đói bụng đến mức hoa mắt chóng mặt rồi.

Bởi vì đã hẹn với các bạn trong nhóm học tập là thi xong sẽ cùng đi liên hoan, thế nên vừa ra khỏi trường thi Kiều Tích liền đứng ở cổng trường nhìn xung quanh tìm người.

Đột nhiên, đầu của cô bị vỗ một cái, sau đó trên đỉnh đầu vang lên một giọng nói quen thuộc-----

"Đi thôi."

Kiều Tích rất kinh ngạc quay đầu: "Anh họ?"

Không đợi cô hỏi, Minh Ngật đã chủ động giải thích: "Tình cờ đi ngang qua, lại tình cờ nhìn thấy em."

Kiều Tích không hề tin tưởng câu nói này.

Anh nhất định là cố ý đến xem cô thi thế nào!

Nhìn người duy nhất trong trường Trung học phụ thuộc có 1 Minh, Kiều Tích mở miệng nói: "Anh họ."

Minh Ngật nhìn về phía cô, không nói gì.

Điểm tuyệt đối, vậy thì nhất định là sẽ được giải Nhất đúng không.

"Em nghĩ..." Kiều Tích chậm rãi mở miệng nói, "Anh có thể phải dẫn em đi thăm Cầu Cầu mỗi ngày rồi."

Tiểu Vũ: Thật ra định đăng cho các nàng từ hôm qua rồi cơ, nhưng mà nhà t mất mạng. Bên ngoài nhà t đang làm đường cho đẹp đón Tết, mấy bác ấy buộc dây mạng của nhà t rồi quên ko đề về nguyên trạng(((, sáng nay anh nhân viên FPT đến sửa rồi báo t thế đó. Vừa có mạng cái là đăng cho các nàng liền này.

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Là vợ anh mới có thể quản tiền của anh

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Lần đầu tiên nói loại lời nói bành trướng như thế này, trong lòng Kiều Tích vẫn là cảm thấy có mấy phần thấp thỏm.

Bởi vậy, vừa nói dứt lời cô liền có chút khản trương nhìn anh họ.

Đương nhiên, loại lời nói này vào tai Minh Ngật thì chẳng có cả nửa điểm có vấn đề, anh cũng không cảm thấy Kiều Tích nói năng quá kiêu ngạo.

Dù sao thì kết quả này cũng sớm nằm trong dự đoán của anh rồi, mà nếu như cô trượt khỏi top 3 thì, chiều nay anh sẽ mang con chó kia đi triệt sản.

Đối với ý nghĩ xấu xa đưa Cầu Cầu đi triệt sản của Minh Ngật, Kiều Tích hoàn toàn không biết gì cả, cô vẫn rất hưng phấn mà lôi kéo ống tay áo của anh, "Anh họ, bây giờ chúng ta đi thăm Cầu Cầu được không?"

Vừa dứt lời thì giọng nói của Hàn Thư Ngôn vang lên-----

"Kiều Tích, Minh sư huynh."

Nghe thấy giọng của Hàn Thư Ngôn, Kiều Tích mới ra chuyện cô và các bạn học khác hẹn nhau đi ăn liên hoan, cô ngay lập tức trưng vẻ mặt xin lỗi nhìn

Minh Ngật-----

"Anh họ, chúng em đã hẹn nhau đi ăn liên hoan rồi... Anh có muốn đi cùng không?"

Thật ra Kiều Tích thừa biết, loại chuyện này hỏi cũng bằng không hỏi, Minh Ngật từ trước đến nay ghét nhất là những nơi đông người----

"Đi."

Giọng nói của Minh Ngật vang lên, cắt đứt dòng suy tư của Kiều Tích.

Hả?

Kiều Tích nhớ lại, mấy ngày hôm trước Từ Du mời khách, cô và Uyên Uyên đều vui vẻ đồng ý.

Chỉ có một mình anh họ, xuất phát từ lòng tự trọng của một thằng nam, kiên quyết từ chối.

Hôm nay anh họ vẫn là một người anh họ nghèo rớt mồng tơi... Sao lại đột nhiên đồng ý đi ăn com cùng bọn cô nhỉ?

Kiều Tích nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, nhưng mãi mà vẫn không nghĩ là một lý do nào.

Thôi vậy, vì để tránh cho anh họ xấu hổ, Kiều Tích thầm quyết định, bữa com ngày hôm nay để cô mời khách vậy.

Lý do gì nhỉ, thì, thì nói là... nói là do hôm nay cô thi tốt, cảm thấy rất vui về thế nên muốn mời khách.

Nói như thế thì anh họ nghèo rớt mồng tơi mới có thể yên tâm thoải mái đi ăn được.

Thế nhưng, sự tình lại không hề được tốt đẹp như những gì Kiều Tích nghĩ.

Mấy bạn học trong nhóm học tập vừa gặp nhau liền bắt đầu thảo luận đề thi ngày hôm nay-----

"Bài đại số cuối cùng kia sao lại biến thái như vậy chứ? Ai ra đề đó?"

"Đừng nói nữa, tớ muốn chết quá đi, ngày hôm nay phát huy được có 20 Cá thôi."

Vừa nghe thấy 20 Cá, mọi người lập tức nô nức cười hả hê.

"Hahahahaha, 20 Cá! Ngày hôm nay tớ đột nhiên xuất chúng, được tận 0.2222-----"

Vị bạn học này chưa kịp nói hết câu đã như kiểu bị rút lưỡi, không thể tiếp tục nói được nữa.

Bởi vì một trong hai đơn vị đo đó, lúc này đang đứng ngay bên cạnh này.

Một đơn vị đo đang yên lặng lắng nghe vô cùng chăm chú.

Bởi vì đơn vị đo phát hiện, Kiều Tích đứng bên cạnh đang ghen đến mức đỏ bừng mặt, trông giống như là đang cực kỳ cố gắng nín cười.

Đơn vị đo thật sự có chút ngạc nhiên.

Bạn học vừa không nói được hết câu kia đột nhiên chạm phải ánh mắt của đơn vị đo, sợ đến mức nói lắp bắp: "0.2222... 2 Cá!"

Đơn vị đo "Cá" này, Minh Ngật lần đầu tiên được biết đến.

Nhưng dùng tên người làm đơn vị đo thì cũng đã có từ xa xưa rồi.

Ví dụ như 1 tesla = 10.000 gauss vậy.

Về phần đơn vị "Cá" mà mấy người kia vừa nói, Minh Ngật cảm thấy "Cá" ở đây chắc chỉ có thể là cái người thói xấu đầy mình Thịnh Từ Du kia thôi.

Cứ như vậy, Minh Ngật nhìn bạn học nói mình chỉ có 0.2222 cá kia bằng ánh mắt vô cùng đồng tình.

Kiều Tích cười đến mức trọng thương mắt rồi.

Về phần lý do để mời khách, Kiều Tích cảm thấy nếu nói mình thi tốt thì có vẻ không được hay lắm, vì vừa rồi có bạn nói chỉ có 20 Cá thôi.

Sợ chạm đến nỗi đau của vài bạn học, Kiều Tích cũng không dám nói lần này cô thi được điểm tối đa, thế nên cô liền nhanh chóng đổi lý do thành-----

"Tớ vừa mới học Toán Olympic, rất nhiều việc chưa hiểu hết, nếu như không có các cậu giúp đỡ thì tớ nhất định phải đi đường vòng rất xa mới tới được... Ngày hôm nay để tớ mời các cậu ăn com nhé!"

Mọi người lập tức hoan hô: "Đồng ý đồng ý! Tiểu phú bà Tích Tích là tốt nhất!"

Minh Ngật đứng ở một bên nhìn tiểu phú bà bị các bạn học vây quanh, nhếch khóe môi nở nụ cười.

Sang đến phần chọn nơi ăn uống, mọi người chọn một hồi vẫn chưa chọn được địa điểm thích hợp.

Hàn Thư Ngôn vẫn luôn yên tĩnh đột nhiên đề nghị-----

"Phía trước có một cửa hàng Yoshinoya, mọi người có muốn ăn Gyūdon không?"

Tất cả mọi người đều không có xoi mói quá nhiều về chuyện ăn uống, huống chi lúc này lại là Kiều Tích mời khách.

Bởi vậy nên khi Hàn Thư Ngôn đề xuất ăn ở Yoshinoya, mọi người đều rất vui vẻ tán thành: "Ăn ở Yoshinoya được đấy."

Kiều Tích cũng biết Hàn Thư Ngôn nói thế là giúp cô tiết kiệm tiền thế nên cô rất cảm kích mà nhìn cậu một cái cảm ơn.

"Không thích." Minh Ngật luôn không nói chuyện lại đột nhiên lên tiếng trong lúc mọi người đã quyết định địa điểm ăn xong xuôi.

Ngay lúc mọi người quay lại muốn anh nói một câu thỏa đáng hơn thì Minh Ngật lại đưa tay chỉ vào nhà hàng cách đó không xa, "Anh muốn ăn món Nhật."

"Món Nhật? Được đó!"

"Nhà hàng này lần trước tớ đã từng ăn rồi, mùi vị rất tuyệt."

"Tích Tích thấy sao? Chúng ta ăn ở nhà hàng này được không?"

Nhìn số lượng người trước mặt, 1... 2... 3, 4, 5, 6 người, Kiều Tích nhắm mắt trấn định lại một chút, nội tâm cô đang vô cùng hoang mang.

... Toàn bộ gia sản của cô chính là số tiền định chuộc một nửa thân của Cầu Cầu hôm nọ, thế nhưng nhà hàng kia thoạt nhìn là một nhà hàng cực đắt đỏ.

Đương nhiên cô biết các bạn học đều không hề có ác ý, ăn ở các nhà hàng kiểu này đối với họ là chuyện hết sức bình thường.

Nhưng mà bọn họ không nghĩ đến một điều là... người nghèo cuồng xuất khẩu mồi bọn họ ăn thực ra rất nghèo.

... Nghèo đến mức chỉ giàu hơn anh họ không đồng một chút thôi.

Hàn Thư Ngôn nhanh chóng nhận ra Kiều Tích đang xấu hổ, lúc này cậu liền mở miệng cười nói: "Không phải đã quyết định đi ăn ở Yoshinoya rồi sao? Nhà hàng này lần sau chúng ta đến sau đi, đến lúc đó tớ sẽ mời mọi người."

Minh Ngật nhú nhú mày nhìn Hàn Thư Ngôn, sau đó lên tiếng mang theo vài phần ghét bỏ nói: "Tôi cũng không thích ăn thức ăn nhanh."???

Cô sao lại không biết anh không thích ăn thức ăn nhanh?

Rõ ràng là cái gì chả ăn, giống hệt như gia súc vậy!

Kiều Tích tức giận nhìn thân ảnh Minh Ngật biến mất sau cánh cửa nhà hàng Nhật.

Mất công cô còn lo lắng anh ăn chưa sẽ thấy mất mặt, không khi tới da mặt anh lại dày như thế, so với ai cũng đều dày hơn!

Sau khi ngồi vào bàn, Kiều Tích liền cúi đầu gửi tin nhắn cho Thịnh Từ Du.

Không nghĩ tới sau khi đọc tin nhắn của cô, Thịnh Từ Du liền giận đến tím mặt: "Ăn cũng không gọi tớ mà còn muốn tìm tớ vay tiền? Tớ là người coi tiền như rác hay sao?"

Kiều Tích nhanh chóng trấn an cô ấy: "Không phải không gọi cậu, mà là chúng tớ vừa thi xong liền quyết định đi ăn thôi."

Thịnh Từ Du nghe xong lại càng thêm tức giận: "Đây là đang ám chỉ tớ là học tra phải không!"

Không đợi Kiều Tích nhắn tin trấn an lần nữa, một tin nhắn mới đã nhảy ra trong khung đối thoại.

Là Thịnh Từ Du chuyển khoản đến, phía bên trên còn có 3 chữ "Phí chia tay".

"Không được nghịch điện thoại." Đột nhiên có một bàn tay duỗi qua, cầm lấy điện thoại trong tay cô, "Chuyên tâm ăn đi."

Nói xong liền gấp một con Nhím biển vào đĩa trước mặt Kiều Tích.

Kiều Tích ngược mắt lên nhìn, phát hiện ra trước mặt mỗi người đều có một con Nhím biển, cô bị dọa đến nuốt mạnh một ngụm nước miếng.

Ai gọi?

Thông qua sự cho phép của cô rồi sao???

Thôi, quên đi... Dù sao thì cũng đã vay tiền rồi, cứ ăn cho thoải mái đi...

Kiều Tích cảm lấy thìa, bắt đầu ăn Nhím biển.

Nhím biển của nhà hàng này quả nhiên là món đặc sắc, cho vào miệng rất nhanh liền tan đi, mùi vị quả nhiên là vô cùng tuyệt vời, Kiều Tích thiếu chút nữa nuốt luôn cả lưỡi rồi.

Oa oa oa, ăn thật ngon... khuyết điểm duy nhất chính là quá đắt.

Kiều Tích lệ rơi đầy mặt mà ăn Nhím biển.

Không đúng... Đắt là khuyết điểm của cô, chứ không phải là khuyết điểm của Nhím biển.

Kiều Tích vẫn còn đang lưu luyến chút Nhím biển cuối cùng trong miệng, Minh Ngật đã đưa tay ra đoạt lấy cái thìa trong miệng cô, "Còn chưa liếm xong hả?"

Nói rồi giờ tay lên muốn gọi thêm một phần nữa.

"Không được!" Kiều Tích vội vàng kéo cánh tay của anh xuống, "Em ăn no rồi! Đừng gọi! Đừng gọi nữa!"

Minh Ngật ngẩn người, sau đó mới ngộ ra được.

Thừa dịp những người khác đang tập trung ăn uống không để ý tới bên này, anh lại gần Kiều Tích, thấp giọng mở miệng: "Đồ keo kiệt."

Nói xong liền nhanh chóng ngồi thẳng người sang bên cạnh một chút, vừa kịp tránh thoát khỏi một kích cuồng bạo của Kiều Tích.

Đánh phải khoảng không, Kiều Tích tức giận nhìn anh chằm chằm.

"Đừng tức giận." Minh Ngật giờ tay lên vỗ vỗ lưng Kiều Tích.

Sau đó đưa phần Nhím biển trước mặt mình sang cho Kiều Tích, "Anh không thích ăn cái này, cho em."

Kiều Tích rất hoài nghi liếc mắt nhìn anh, "Không thích ăn mà anh còn gọi làm gì?"

Minh Ngật chống một tay ở trên bàn, nâng cằm nhìn cô, sau đó cười nói: "Ai bảo nó đắt chứ."

Kiều Tích bùng tỉnh.

Anh quả nhiên là cố ý! Anh chính là muốn cô phá sản!

Đồ tiểu hòa thượng xấu tính!

Kiều Tích tức đến mức muốn giơ chân lên đá anh!

Chỉ là Kiều Tích cũng không phải loại giận quá mất khôn, anh hẳn là muốn cô ăn Nhím biển nên mới cố ý nói như vậy.

Sau đó, tiểu hòa thượng xấu tính trong nháy mắt lại biến trở về anh họ tốt bụng.

Kiều Tích đẩy phần Nhím biển về lại trước mặt anh, "Em ăn một phần rồi, hiện tại em muốn ăn cái khác nữa, anh ăn đi, đừng làm em đầy bụng rồi không ăn được những món khác!"

Minh Ngật nhủ mảy, "Bé tẹo như thế này thì chỉ nửa miếng là có thể ăn xong, làm đầy bụng thế nào được?"

"Nửa miếng?" Kiều Tích một lòng muốn làm trái ý anh, "Anh thử ăn nửa miếng hết em xem nào?"

Minh Ngật bị Kiều Tích nói khích, lúc này liền muốn biểu hiện kỹ xảo nửa miếng ăn hết một con Nhím biển cho cô xem.

Thế nhưng anh vừa mới cảm thìa lên chuẩn bị biểu diễn thì nhận ra có chỗ nào đó không đúng lắm, chờ đến lúc anh nhìn thấy Kiều Tích đang cười trộm, anh mới ý thức được mình bị cô lừa bòn.

Minh Ngật tức giận đến mức chỉ muốn đưa tay ra bóp miệng cô lại cho giống như cái mỏ vịt, không có cô cười nữa, "Nói thật nhiều."

Anh buông tay cầm thìa, "Anh đi nhà vệ sinh, em nếu như không ăn nó thì chính là tìm chết đấy."

Nói xong liền đứng dậy rời đi.

Đợi đến khi cơm nước no nê, thấy tất cả mọi người đều đã ăn gần xong, Kiều Tích liền lén chạy ra ngoài thanh toán trước.

Mỗi một bước đi đến quầy thanh toán, Kiều Tích đều cảm giác như con tim mình đang chảy máu.

Ăn xong bữa cơm này, muốn trả hết nợ cho Thịnh Tử Du thì sợ rằng cô phải trả đến sang năm mất.

Nhân viên thu ngân cười nói: "Bạn học của em đã thanh toán xong rồi."

Kiều Tích: "Dạ?"

Nhân viên thu ngân tiếp tục cười nói: "Cái cậu rất cao lại gầy ấy, còn rất đẹp trai nữa."

Kiều Tích: "Hàn Thư Ngôn???"

Đúng lúc này, Hàn Thư Ngôn từ bên trong đi tới, cậu lại gần Kiều Tích, "Nếu không thì để tớ mời bữa này nhé?"

Kiều Tích mờ mịt nhìn nhân viên thu ngân.

Nhân viên thu ngân vẫn mỉm cười nói: "Là cái cậu đẹp trai nhất."

Người đẹp trai nhất... Vậy khẳng định là anh họ rồi.

Là anh thanh toán?

Thế nhưng anh lấy tiền ở đâu ra?

Rõ ràng là đến thức ăn cho chó đều phải đi trộm của Bambi cơ mà.

Hàn Thư Ngôn liền tục gọi cô vài tiếng: "Kiều Tích? Làm sao vậy?"

"Không có việc gì." Kiều Tích hồi phục lại tinh thần, sau đó nhìn cậu cười nói, "Đã thanh toán xong rồi, đã nói là tớ mời mà, để lần sau cậu mời đi."

Sự nghi vấn trong lòng Kiều Tích vẫn không thể nào tiêu tan được.

Lúc này cô có nhìn qua phiếu thu của nhân viên thu ngân, vừa nhìn liền hoảng sợ cực độ.

Một bữa cơm đắt như vậy, anh họ cho dù không mua Cầu Cầu cũng không trả nổi!

Kiều Tích lo sợ bất an, cô thật sự không thể nghĩ ra anh họ rốt cuộc lấy tiền ở đâu ra để trả nữa.

Thế nhưng, anh họ đến thức ăn cho chó còn trộm, lẽ nào...

Trong lòng Kiều Tích có vô số giả thuyết nổi lên.

Bởi vậy, vừa về tới phòng bao, cô liền nhìn chăm chú cái người đang đuổi chân chơi game là Minh Ngật.

Cảm nhận được ánh mắt chuyên chú của cô, Minh Ngật ngẩng đầu lên, liếc nhìn cô một cái, "Qua đây."

Kiều Tích chạy tới như một con điên rồi ngồi xuống bên cạnh anh.

Minh Ngật đang chơi game lại đột nhiên muốn sai Kiều Tích một chút, vì thế anh nói, "Muốn uống coca."

Chỉ là sau khi anh nói câu này xong Kiều Tích lại chẳng có phản ứng gì, Minh Ngật bớt chút thời gian ngẩng đầu lên nhìn cô, phát hiện ra cô vẫn mờ to đôi mắt nhìn anh.

"Em làm cái gì đấy?" Minh Ngật suýt nữa thì bị cô dọa.

Kiều Tích quay đầu nhìn mọi người trong phòng, thấy không ai để ý đến hai người bọn họ thì mới dám nhỏ giọng nói: "Anh họ, có phải là anh trộm-----"

Không được, không được, không được, Kiều Tích nhanh chóng dừng lại, cô phải thay đổi phương thức nói chuyện uyển chuyển hơn:

"Có phải anh nhất thời hồ đồ, lầm đường lạc lối, cho nên-----"

Minh Ngật từ chối cho cô phản ứng, chỉ "Ồ" một tiếng, ý bảo cô nói tiếp.

Bị Minh Ngật nhìn như vậy, Kiều Tích có chút chột dạ, bởi vậy nên âm thanh của cô cũng càng ngày càng nhỏ: "Anh có phải là... có phải là... cảm nhầm..."

Không đợi Kiều Tích nói xong, mấy bạn học trong phòng đều đứng lên nói, "Tất cả đều ăn xong rồi đúng không? Đi về chứ?"

Kiều Tích nhanh chóng đáp lại: "Ăn xong rồi, về thôi."

Ở đây nhiều người, không tiện để cô và anh họ nói chuyện với nhau.

"Tích Tích, bữa cơm này bao nhiêu tiền? Chúng tớ chuyển cho cậu qua Wechat."

"Hả?" Kiều Tích ngẩn người.

Tuy rằng bữa này thật sự là quá đắt, khiến cô cực kỳ đau lòng thế nhưng đã nói là mời rồi, Kiều Tích cũng không có thói quen lật lọng.

Cô vội vàng nói: "Không cần đâu, là tớ mời khách mà."

Cô vừa nói như vậy, những người khác đều biểu thị ý: "Không được, ăn ở Yoshinoya cậu mời thì không sao, nhưng ăn ở đây thì vẫn nên chia đều đi!"

Kiều Tích đang không biết đáp lại thế nào thì Minh Ngật đột nhiên vòng tay ra ôm vai cô, lười biếng nói: "Tiểu phú bà Tích Tích có tiền, mời khách một lần cũng không nghèo được đâu."

Tiểu phú bà Tích Tích...

Ý thức được đây là Minh Ngật đang cho cô mặt mũi, Kiều Tích lại cảm thấy rất phức tạp.

Cô rất muốn khiển trách loại hành vi trộm thức ăn cho chó và trộm tiền mời cơm của anh, thế nhưng chó của cô được ăn thức ăn cho chó của Hoàng gia Thụy Điển, còn cô thì được ăn Nhím biển đắt như vàng, Kiều Tích thật sự rất mâu thuẫn.

Ra khỏi cửa hàng, mọi người đều ai về nhà nấy.

Minh Ngật thì kéo Kiều Tích đi về nhà Ninh Dịch.

Hai người vốn là đi song song, nhưng mà Kiều Tích đang có tâm sự thế nên cô đi hơi chậm, bị anh bỏ lại phía sau vài bước.

Minh Ngật đang đi ở phía trước đột nhiên chạy về phía trước vài bước, sau đó cúi người xuống, nhanh chóng nhặt gì đó ở dưới đất lên.

Sau đó lại chạy về phía Kiều Tích, đưa vật vừa mới nhặt được kia cho cô, "Này."

Kiều Tích vô thức đưa tay nhận lấy.

Cô nhìn kỹ vật trong tay mình, hóa ra là một quả lựu.

Kiều Tích ngẩng đầu lên nhìn, mới phát hiện ra ven đường cách đó không xa có một cây lựu, quả lựu trên tay cô chính là rơi từ trên cây xuống.

Cô có chút không biết nói gì... Giống y như thằng nhóc 3 tuổi vậy, trên mặt đất có gì cũng muốn chạy đi nhặt mang về, còn ra về rất sợ người khác sẽ tranh cùng anh nữa chứ.

Hơn nữa, anh quả thật là giống như đực với Cầu Cầu... Cảm thấy có vật gì quý cũng găm đến trước mặt cô.

Đương nhiên là lúc này Minh Ngật tuyệt đối không thể nào đoán được suy nghĩ của Kiều Tích.

Khi vẫn còn bé, nếu như ven đường có quả lựu rơi anh cũng sẽ nhặt lên mang cho Uyển Uyển chơi.

Thế nhưng không thể nào ngờ được, lòng người hiểm ác, anh xem Kiều Tích như em gái, thế mà Kiều Tích lại xem anh như chó.

"Anh họ!" Kiều Tích rốt cuộc hạ quyết tâm, kéo lấy ống tay áo của anh, nói ngay vào trọng tâm. "Có phải là anh trộm tiền trong nhà không?"

Minh Ngật nhú mày, "Hả?"

Kiều Tích rất không yên lòng: "Anh nhanh trả lại tiền đi, nếu như bị bác Minh phát hiện thì nhất định sẽ đánh anh đấy."

Minh Ngật buông lỏng tay, trên mặt là vẻ bất cần đời hiếm thấy: "Đã tiêu hết rồi."

Kiều Tích sợ hãi: "Anh lấy bao nhiêu?"

Minh Ngật suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Không nhiều lắm, khoảng 1-2 vạn thôi."

1-2 vạn đối với Kiều Tích mà nói thì chính là một con số thiên văn.

Trước mắt cô tối sầm lại, thiếu chút nữa là bất tỉnh nhân sự.

Minh Ngật vỗ vỗ bả vai cô, giọng nói rất nghiêm túc: "Em nên kiên cường một chút."

Kiều Tích: "?"

Anh trưng ra vẻ mặt vô lại, trong giọng nói còn có vài phần ý cười: "Còn phải cùng nhau trả nợ đấy."

Kiều Tích: "???"

Minh Ngật khôi phục lại vẻ mặt nghiêm túc, rất có lý có tình nói: "Muốn mời một mình em đi ăn, gọi nhiều người đến như vậy... Tất cả đều tại em."

Muốn mời một mình em, kết quả là mời tất cả bạn học...

Rõ ràng là lời nói lảng mạn, thế nhưng tại sao qua miệng anh họ thì lại biến thành lý do đòi nợ rồi?

Minh Ngật vốn chỉ muốn trêu cô một chút, thấy bộ dạng vội vội vàng vàng, quan tâm lo lắng của cô khi phát hiện ra anh trộm tiền, Minh Ngật cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Thế nhưng nếu như lại tiếp tục trêu nữa thì sẽ xảy ra chuyện mất, bởi vậy nên Minh Ngật nhanh chóng dừng lại, rốt cuộc cũng đứng đắn nói: "Ai trộm tiền? Anh có tiền."

Kiều Tích lập tức nhìn thẳng anh: "Anh lấy tiền ở đâu ra?"

Nếu như không phải trộm của nhà... Kiều Tích vô cùng lo sợ, rất sợ anh họ sẽ đi trên con đường trái pháp luật.

Dù sao, lấy hình tượng này của anh mà đến những hẻm nhỏ chặn đường đòi phí bảo kê của mấy đứa học sinh tiểu học thì cũng quá... không nên mà.

Minh Ngật bồng "Hứ" một tiếng, sau đó đi nhanh về phía trước, "... Không nói cho em."

Người ta chân dài, Kiều Tích theo không kịp, chỉ phải chạy bước nhỏ theo phía sau anh, "Anh nói cho em biết một chút đi mà!"

"... Không muốn!"

"Cầu xin anh đấy!"

Minh Ngật đột nhiên dừng lại.

Kiều Tích không kịp phản ứng, "Rầm" một tiếng đập đầu vào lưng anh.

"Em là gì của anh? Sao phải nói cho em biết?" Minh Ngật khó có khi nói một tràng dài như thế, "Là vợ anh mới có thể quản tiền của anh."

Lời vừa nói ra, cả hai người đều vô cùng sững sốt.

Lực chú ý của Kiều Tích nằm ở nửa câu đầu, lúc này cô rất tủi thân cúi đầu xuống cắn chặt môi.

Uổng công cô còn suy nghĩ vì anh, sợ anh không có tiền ăn lại sợ anh phạm tội trái pháp luật.

Thế mà anh lại xem cô là một người ngoài thích xen vào việc của anh!

Về phần Minh Ngật, hai câu đầu tiên chỉ là hai câu hỏi trêu bình thường, không hề có ý tứ giễu cợt mỉa mai.

Trọng tâm chú ý của Minh Ngật, là ở câu cuối cùng.

Tuy rằng anh cảm thấy đồ mít ướt rất tốt, thế nhưng... vợ..., vẫn còn, vẫn còn quá sớm, anh căn bản chưa từng cân nhắc qua, sao lại tự nhiên thốt ra rồi?

Một nửa là xấu hổ, một nửa là chột dạ, Minh Ngật không dám quay đầu lại nhìn biểu tình của Kiều Tích, anh lúng túng ho khan một tiếng, sau đó liền sai bước đi về phía trước.

Mãi đến khi đi qua một cái chợ, Minh Ngật mới cảm thấy độ nóng trên mặt đã giảm bớt vài phần.

Nhưng dù là vậy thì lúc này anh vẫn không dám nhìn biểu tình của Kiều Tích.

Thế nhưng trầm mặc kiểu này quá khó chịu, nhìn về phía trước, vừa hay có một tiệm kem nhỏ, Minh Ngật thở phào, cuối cùng cũng tìm được cơ hội mở miệng rồi, vì vậy liền nhanh chóng quay đầu hỏi đồ mít ướt: "Có muốn ăn----"

Lời còn chưa nói xong đã ngừng lại.

Bởi vì Minh Ngật phát hiện, phía sau mình không có một bóng người.

Đồ mít ướt đâu rồi?

Đến lúc này anh mới nhận ra việc mình đã bỏ lại đồ mít ướt đằng sau, vì thế nên ngay lập tức liền chạy quay lại đường ban nãy tìm kiếm.

Cũng may là đồ mít ướt cũng không có đi xa, cô vẫn đứng ở chỗ hai người nói chuyện lúc nãy, lưng đeo một cái balo, đầu cúi xuống nhìn gì đó dưới chân.

"Đừng giận." Minh Ngật đứng sau lưng cô lên tiếng.

Kiều Tích ngẩn người, muốn quay đầu nhìn anh, nhưng lại cố gắng chịu đựng, không nói một lời nhìn chằm chằm cột điện trước mặt.

Minh Ngật tháo balo trên vai xuống, không thể không thở dài nói: "Anh nói cho em biết tiền từ đâu tới."

Lúc này Kiều Tích mới quay đầu lại nhìn anh.

Minh Ngật lấy ra từ trong balo một----tấm huy chương vàng.

Anh đang hoảng hốt thốt: "Buổi sáng lúc ở bên ngoài chờ em, anh bán mấy bản ghi chép công thức Toán."

Trước đây có không ít người muốn mua bản ghi chép của anh, chỉ là từ trước đến nay anh đều lúc nào làm bài mới viết công thức ra nháp, chưa từng ghi lại bất cứ công thức, cách làm nào ra vở hay ra giấy hẳn hoi cả.

Nhưng bây giờ không giống lúc trước, bởi vì còn phải nuôi trẻ... phải nuôi chó, anh đành phải kiếm tiền thôi.

Tối hôm qua anh thức đêm viết ra 3 trang công thức, cách làm Toán, sáng hôm nay đến đây liền đưa ra huy chương vàng IMO của mình cùng khoảng vài chục bản ghi chép đã được photo bán cho mấy người ngoài trường thi.

Chờ bên ngoài trường thi đều là các bậc phụ huynh mong muốn con mình hóa rồng, vừa nhìn thấy huy chương vàng IMO liền ngay lập tức đến vây quanh anh.

Minh Ngật vốn dĩ là định giá 200 tệ một bản, ai biết được mấy vị phụ huynh này lại rất không vừa ý: "Rẻ như vậy thì không phải ai cũng mua được sao? Cháu này, cháu phải bán 500 tệ một bản, cho cô 10 bản đi!"

Cuối cùng, dưới sự yêu cầu của các bậc phụ huynh, bản ghi chép chỉ có 3 trang của Minh Ngật được nhận định bán với giá 1000 tệ một bản, chỉ lấy tiền mặt. Kết quả là 30 bản photo đó đảo mất một cái đã được bán hết sạch.

Sau cùng, vị phụ huynh đã mua 10 bản kia còn đưa ra giá 5000 tệ để mua bản gốc để phòng ngừa việc bản ghi chép này sẽ được truyền bá trong phạm vi lớn.

Kiều Tích ngơ ngác nhìn anh, miệng há ra thành hình chữ O thật to.

Cô vốn cho rằng, anh họ đã là một người "Người ngọc tiền nhiều" rồi, không nghĩ tới... còn có người so với anh càng ngọc càng nhiều tiền hơn.

Minh Ngật cất huy chương vàng vào trong cặp, sau đó lấy ra một xấp tiền lớn.

Anh liệt kê từng cái từng cái cho cô nghe: "Trong lúc chờ em, anh mua 4 cái bánh bao thịt bò và 1 cốc sữa đậu nành, hết 15 tệ, buổi trưa ăn cơm hết 3900 tệ... Tiền còn lại đều ở đây."

Kiều Tích vội vàng đem tiền nhét trở lại balo, rồi sợ hãi nhìn trái nhìn phải: "Anh đếm tiền trên đường cái làm cái gì hả?"

Minh Ngật lúc này, thật sự giống như một tiểu hòa thượng vừa từ trên núi xuống, ngây thơ không hiểu sự đời.

Anh cau mày, vẫn chưa cảm giác mình làm gì sai, "Anh là muốn đưa tiền cho em."

Kiều Tích nhanh chóng trấn an anh, "Cất đi trước đã, về rồi cho... sau."

Nói xong liền vội vàng lôi tiểu hòa thượng đang mất hứng đi.

Cứ như vậy, hai người một đường đi thẳng đến khu chung cư của Ninh Dịch.

Đưa mắt nhìn thân ảnh hai người biến mất trong một tiểu khu, Giang Nhã Đồng mới vừa từ trường học ra, đang ở đầu đường chờ xe suy nghĩ mấy giây, sau đó móc điện thoại ra.

Cô ta gọi một cuộc điện thoại cho Chúc Tâm Âm thanh âm cực kỳ ngọt-----

"Cô ạ, Minh sư huynh lần trước tới nhà cháu tìm bố cháu không cẩn thận để quên đồ, bố cháu bảo cháu mang trả lại cho anh ấy. Chỉ là mấy ngày hôm nay trong không gặp được anh ấy ở trường... Cháu mang đồ đến Gia Hồ Công Quán nhé?"

Chúc Tâm Âm ở đầu dây bên kia mờ mịt: "Chúng ta không có nhà ở Gia Hồ Công Quán... Cháu nghe ai nói?"

"Ồ?" Giọng nói của Giang Nhã Đồng hiện ra vài phần hoảng loạn, "Cháu, cháu từng thấy Minh sư huynh và Kiều Tích nhiều lần tới đó-----"

Nói đến đây, cô ta liền ngừng lại, sau đó cười nói: "Cô à, chắc là cháu nhìn lầm."

Tiểu Vũ: không biết có ai nhận ra không nhưng chương này Minh Ngật bị hớ hơi nhiều =)))

1. Môm bảo là chỉ tình cờ đi ngang qua, tình cờ nhìn thấy Tích Tích thế mà lúc sau đã luôn môm trong lúc chờ em rồi:v
2. Bảo là chỉ có vợ anh mới được quần tiền của anh thế mà ngay sau đó đã tự động giao tiền ra rồi:3:3
3. Còn nữa, chương này anh em nó cũng bị sỉ nhục nhiều quá, hết nghèo rớt mồng tơi lại bị ví như gia súc rồi chó =))). Thương em nó quá.
4. Mọi lần cứ gọi Minh Ngật là anh, giờ t mới ngộ ra là MN mới học lớp 11, còn t thì học ĐH mợ nó rồi, gọi anh ngượng môm quá L((, thôi thì để khi nào đến đoạn trưởng thành thì t lại gọi anh sau =)))
5. Lảm nhảm quá nhiều rồi, mọi người sắm tết đến đâu rồi? Có áo dài chơi tết chưa nào???

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra Kiều Tích được nhìn thấy nhiều tiền mặt như vậy.

Cô vô cùng lo lắng kéo kéo tay áo của Minh Ngật, "Anh họ, anh khóa cửa chưa?"

"Khóa rồi." Minh Ngật nhìn cô, trong ánh mắt chút ý tứ gì đó, "Em muốn làm gì?"

Hả?

Kiều Tích đột nhiên nhận thấy hình như cô nói sai gì đó, vẻ mặt đang lo lắng thoáng cái đỏ bừng.

Minh Ngật nhìn thấy cô trong nháy mắt thay đổi về mặt như thế thì liền nửa cười nửa không trêu cô: "Em đang suy nghĩ cái gì thế?"

... Sao lại có thể phản công lại như thế?

Không phải cô nói sai! Rõ ràng là anh họ không biết xấu hổ nghĩ linh tinh!

Cô trừng mắt liếc mắt nhìn Minh Ngật, sau đó không thèm nhìn loại người không biết xấu hổ này nữa mà quay sang tiếp tục nhìn balo đầy tiền phát sầu.

Lá gan anh họ cũng thật lớn mà, lại dám đeo một balo tiền mặt như thế chạy khắp nơi.

Minh Ngật cũng lại gần, hai người sòng vai ngồi xổm dưới đất, trừng mắt nhìn balo tiền.

Nhiều tiền như vậy, đến ngân hàng gửi là sự lựa chọn tốt nhất, thế nhưng Kiều Tích lại không có thẻ ngân hàng.

Minh Ngật thì đương nhiên là có thẻ ngân hàng rồi, thế nhưng chỉ cần có biến động gì liên quan đến thẻ thì không đến 1 giây sau sẽ có tin nhắn được gửi tới điện thoại của Chúc Tâm Âm.

Muốn cho Chúc Tâm Âm biết số tiền này cũng không phải không được, cái khó là ở chỗ, nếu như Chúc Tâm Âm biết được thì về sau nếu muốn dùng tiền thì tất nhiên là phải xin phép bà rồi, không thể nào được tự do tiêu như bây giờ đâu.

Thật ra Minh Ngật chẳng hiểu tại sao Kiều Tích lại lo lắng về số tiền này như thế.

Theo như anh thấy thì cứ để tiền ở chỗ này là được rồi, lúc nào cần thì đến lấy không phải là rất ok sao?

Kiều Tích theo bản năng bác bỏ suy nghĩ này của anh: "Không được! Nhỡ đâu bị mất-----"

Lời còn chưa dứt, Kiều Tích lại đột nhiên ngẩn người.

... Sau đó liền lúng túng không thôi.

Trước kia khi còn ở Tây Kinh, có một chiến hữu cũ của bố cô đi ngang qua đó rồi thuận tiện đến trường học thăm cô.

Mặc dù không như bác Minh trực tiếp mang cô về nhà nuôi thế nhưng người chiến hữu kia cũng là một người rất tốt.

Chú ấy đưa Kiều Tích đến một cửa hàng bên ngoài trường học ăn cơm trưa, còn căn dặn cô phải ngoan ngoãn học tập thật giỏi, lúc tạm biệt còn cho cô một chút tiền, bảo cô phải ăn cơm thật nhiều vào, đừng bạc đãi chính mình.

Chỉ là sau đó bác dẫu cả phát hiện ra số tiền ấy trong balo của cô rồi nói là cô trộm tiền của bác ấy.

Kiều Tích từ trước đến nay chưa bao giờ bị vu oan như thế, vậy nên liền đứng đó cứng cổ cãi lại bác dẫu.

Khi đó chị họ có ở bên cạnh nói giúp cô một câu, rằng anh họ hôm nay có trở về nhà, có lẽ là anh ấy cầm tiền đi.

Thế nhưng chỉ nói một câu như thế thôi mà bác dẫu lại cho chị họ một cái tát ngay tại chỗ, còn lớn tiếng mắng chửi chị ấy hướng cùi chỏ ra bên ngoài.

Từ lúc đó Kiều Tích liền hiểu, một số người có ác ý với bạn, thật ra cũng không hẳn là bởi vì sự ngăn cách và hiểu lầm, có đôi khi chỉ đơn giản là người đó không thích bạn mà thôi.

Minh Ngật thấy cô đang nói thì dừng thì cũng hơi ngẩn người.

Cũng may anh là một người thông minh, ngày thường không thông thạo chuyện đối nhân xử thế chẳng qua là vì lười thôi, hôm nay nhìn thấy Kiều Tích như vậy, anh hơi suy nghĩ một chút liền hiểu.

Lúc anh mua Cầu Cầu thì đã được tiếp xúc với mấy người nhà dẫu của cô rồi, tuy rằng chỉ gặp 1 lần thế nhưng cũng đủ để nhận ra thái độ làm người của họ.

Minh Ngật trầm giọng nói: "Bọn họ đối với em không tốt, đúng không?"

Kiều Tích khẽ lắc đầu.

Khi đó cô vẫn được ăn no mặc ấm, còn có thể đi học, không thể nói là không tốt được.

Thế nhưng cũng chỉ có như thế thôi, còn những cái khác cô không hề được hưởng qua, bởi vậy nên cũng không thể nói là tốt được.

Loại vấn đề này làm cho cuộc trò chuyện của hai người trở nên nặng nề quá rồi.

Thật ra Kiều Tích đã sớm tạo thành thói quen tự động bỏ qua những hồi ức không được... vui vẻ lắm trong quá khứ này rồi.

Dù sao thì nhân sinh mà, nhớ kỹ những chuyện vui vẻ mới là việc mà người thông minh nên làm.

Thấy Minh Ngật im lặng không lên tiếng nữa, Kiều Tích cảm thấy có chút hổ thẹn.

Đều là tại cô, nói gì không nói lại nói ra mấy lời đấy khiến tâm tình anh họ cũng bị xấu lây.

Kiều Tích đưa tay ra vẫy vẫy trước mặt Minh Ngật, muốn trêu anh chút, "Anh họ à, anh họ ơi."

Minh Ngật lấy lại tinh thần, ngược mắt lên nhìn cô.

Kiều Tích nâng má, cười híp mắt nhìn về phía anh, "Nếu như thời gian có thể quay trở lại, anh có đặc biệt muốn quay lại thời điểm nào không?"

Đây là cái loại vấn đề kỳ quái gì vậy?

Minh Ngật tập trung suy nghĩ vài giây, sau đó dứt khoát trả lời: "Không có."

Dừng một chút, anh lại bổ sung: "Trước mắt thì, nhân sinh của anh rất hoàn mỹ... Không có chỗ nào cần phải làm lại hết."

Kiều Tích: "???"

Xem ra thì tâm tình của anh họ của không hề bị cô làm ảnh hưởng đâu.

... Vẫn còn tự luyện đến như vậy cơ mà.

Minh Ngật liếc mắt nhìn đồ mít ướt trước mặt, hình như cũng đoán ra được trong lòng cô đang suy nghĩ cái gì.

Thời gian quay trở lại à... Cô là muốn cứu vãn quá khứ bắt lưc kia sao.

Nếu như thời gian có thể quay trở lại, bố của cô sẽ không phải xuất ngũ vì một viên đạn, bố mẹ cô sẽ không ly hôn, thậm chí... người bố thân yêu của cô cũng sẽ không gặp phải tai nạn xe cộ.

Nếu như thế thì bọn họ có thể sẽ biết nhau từ rất lâu rồi.

Nghĩ đến đây, Minh Ngật không khỏi khẽ lắc đầu cười.

Anh thật sự không thể tưởng tượng ra, nếu như anh và đồ mít ướt cùng nhau lớn lên thì sẽ là hình dạng gì.

Chính bởi vì hai người không được lớn lên cùng nhau thế nên Minh Ngật hoàn toàn không biết hiện tại Kiều Tích đang suy nghĩ cái gì nữa.

Kiều Tích thật ra không có suy nghĩ sâu xa như vậy, cô chỉ là đang nghĩ-----

Chết rồi, bài cuối cùng cô làm thiếu mất một bước rồi.

Nguyên vọng duy nhất của Kiều Tích lúc này chỉ là muốn quay lại 3 tiếng trước, để trước khi nộp bài thì cô có thể kịp thời bổ sung thêm một bước kia nữa mà thôi.

Thiếu mất bước này... ít nhất sẽ bị trừ khoảng 4 điểm... Thế thì sẽ không được điểm tối đa rồi, mà không được điểm tối đa thì sao có thể được giải Nhất chứ.

Lại nhờ đâu, có tận 2 người được điểm tối đa thì đến hạng 3 cô cũng không lấy được mất.

Nghĩ đến đây, Kiều Tích lập tức cảnh giác ngậm chặt miệng lại.

Dù cho có bị trừ 4 điểm thì việc cô có thể vào danh sách của đội tuyển thành phố cũng là vấn đề đã đóng thuyền rồi.

Từ giờ đến khi có kết quả còn khoảng 1 tháng nữa cơ mà... Dù sao thì anh họ cũng chẳng thể nào biết cô có được điểm tối đa hay không mà.

Vậy nên ngậm miệng lại và cứ vui vẻ chơi với Cầu Cầu trong một tháng này là được rồi!

Nhắc đến Cầu Cầu mới nhớ, đúng là chó của ai thì giống y như người đấy mà.

Trong khoảng thời gian Kiều Tích không có ở đây, nó đã phải chịu biết bao nhiêu sự hoảng sợ. Mỗi khi Minh Ngật đến đây cho nó ăn, anh chỉ mới vừa mở cửa ra thôi nó đã xông lên ngậm dép đặt dưới chân anh rồi, lúc dắt ra ngoài đi dạo nó cũng không dám chạy lung tung, càng không có cái gan cắn dây, cũng càng không dám tùy tiện đi đại tiểu tiện.

Thế nhưng hôm nay khi Kiều Tích tới, sự tình lại thay đổi 180 độ luôn.

Nó không cần phải đi gặm dép cho ai đó nữa, cũng có thể ăn rất ngon lành thức ăn của chó hoàng gia Thụy Điển mà không cần nhìn sắc mặt ai đó, Cầu Cầu ăn đến là vui vẻ, vừa ăn còn vừa đắc ý vẫy đuôi với sủa gâu gâu nữa.

Kiều Tích xoa xoa đầu nó, giọng nói rất yêu thương: "Em có phải là không được ăn no không..."

Thức ăn cho nó là đi trộm của Bambi, trình độ đi trộm của anh họ cũng chẳng hề đáng nhắc đến, chắc là không trộm được bao nhiêu cho Cầu Cầu ăn đâu, thế nên Cầu Cầu đói bụng cũng là điều không thể tránh được.

Nghĩ đến đây, Kiều Tích nhin không được dùng ánh mắt oán trách nhìn anh họ.

Cô nhỏ giọng lầm bầm: "Cũng không phải là cứ phải ăn thức ăn của hoàng gia thì mới có mặt mũi... Cho Cầu Cầu ăn thức ăn bình thường là được rồi, đừng để cho nó đói bụng chứ."

Minh Ngật: "???"

Cái con chó này có chỗ nào đáng phải thương xót hả? Anh để nó đói bụng lúc nào?

Ăn uống no say xong, Kiều Tích và Minh Ngật liền quyết định dắt nó đi dạo.

Chỉ là hôm nay con chó này thật to gan lớn mật, anh mới vừa dắt nó ra khỏi cửa nó đã chạy đến được mặt Kiều Tích rồi, ngay cả cái chuông nhỏ trên dây xích cũng bị nó kéo đến mức kêu đing đing đang đang.

Kiều Tích nhìn về phía Minh Ngật, khe khẽ thở dài, sau đó vươn tay: "Hay là... hay là để em dắt cho."

Xem ra khoảng thời gian cô không đến đây, anh họ đối với Cầu Cầu, cũng không được tốt lắm.

Ra khỏi thang máy, mới vừa đi đến hoa viên trong tiểu khu thì Kiều Tích đột nhiên nhận ra một điều, sau đó nhanh chóng đẩy người bên cạnh một cái---

"Quên không cầm theo túi rồi."

Nhờ đâu Cầu Cầu tùy tiện đi đại tiện hay tiểu tiện ở đây thì không được tốt lắm.

Minh Ngật ngăn người, sau đó lòng tràn đầy niềm tin, nói với giọng chắc như đinh đóng cột: "Không cần đâu."

Mấy ngày hôm nay anh dắt nó ra ngoài đi dạo cũng đều chưa thấy nó đi ở bên ngoài lần nào.

Lời vừa mới dứt đã thấy Cầu Cầu ngửi ngửi xung quanh vài cái rồi sau đó chọn một nơi sạch sẽ, chầm rãi...

Kiều Tích quay người nhìn Minh Ngật, cao giọng giục: "Anh họ! Nhanh! Đi lấy túi đi!""???

Loại chó gì đây? Thành tinh à?

Minh Ngật nén một bụng lửa giận xoay người rồi đi.

Anh không đi lên tầng mà đi vào một cửa hàng tiện lợi mua một cái túi và một đôi đũa.

Trong tưởng tượng của anh thì ngày hôm nay, dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ cùng vài cơn gió nhẹ thổi qua, hai người sẽ cùng nhau dẫn theo Cầu Cầu, nhàn nhả đi dạo dưới tán cây xanh mát.

Trong lúc vui vẻ anh còn có thể giảng giải cho Kiều Tích về sự phát triển của Toán học, không thể để cho cô chỉ biết những kiến thức hạn hẹp trong sách giáo khoa được.

Nhưng hiện thực thì sao?

Vẫn là hai người một chó, vẫn là một ngày hè với nắng và gió, cũng vẫn là dưới tán cây xanh mát...

Nhưng là, Kiều Tích dắt theo chó vui cười ở đằng trước, mà anh thì sao?

Mà anh thì lại phải đi lấy túi lấy đũa, vừa nhìn một người một chó kia vui đùa vừa phải một nhọc đi dọn... phân chó???

Trong lòng Minh Ngật đã tích được một bụng ầm ức rồi.

Không biết có phải là lại oán khí của anh quá mức mạnh mẽ hay không mà cái người vẫn toàn tâm toàn lực chơi với chó ở trước mặt kia tựa hồ cũng đã nhớ tới anh.

Kiều Tích quay đầu lại tìm kiếm, rốt cuộc nhìn thấy anh học đang đứng trên sân cỏ đằng sau.

Cô đưa tay lên vẫy vẫy: "Anh họ, đến đây----- "

Đang nói chưa hết câu thì cô hơi ngừng lại, bởi vì cô phát hiện ra, lúc này anh họ đang đứng bên cạnh thùng rác chuẩn bị ném...

Ừ, đúng rồi, ném túi phân chó.

Kiều Tích lặng lẽ nuốt xuống 3 chữ "Chơi cùng nào", cô quyết định sẽ đợi anh họ rửa sạch tay rồi mới gọi anh đến chơi sau.

Chỉ là... sau khi Minh Ngật ném một túi cứt chó vào thùng rác thì liền trực tiếp đi đến chỗ Kiều Tích.

Kiều Tích muốn nhắc nhở anh một chút: "Anh họ, tay anh..."

Minh Ngật biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi: "Sao?"

Kiều Tích rất ngượng ngùng chỉ chỉ tay anh, do do dự dự mở miệng nói: "Anh quên rửa..."

Minh Ngật từng bước một đi tới gần, "Rửa cái gì?"

Kiều Tích nhanh chóng phản ứng, một giây sau liền ném Cầu Cầu trong tay xuống muốn chạy đi.

Thế nhưng Minh Ngật đã sớm có chuẩn bị rồi, không để cho Kiều Tích chạy được nửa bước, đã đưa tay kéo người túm trở về trong ngực mình.

Kiều Tích lắc đầu như trống bỏi, nỗ lực dùng sức tránh khỏi ma quỷ của anh họ, hét to lên: "A a a a, đừng mà!"

Minh Ngật cũng không để ý được nhiều như vậy, cố định Kiều Tích trong lòng, sau đó đưa 10 ngón tay lên đặt xuống hai bên mặt của Kiều Tích.

Trò đùa dai được thực hiện, Minh Ngật rút cuộc nở một nụ cười thỏa mãn.

Còn Kiều Tích thì, hồng bét rồi.

Cô tức giận nhìn anh họ kêu lên: "Anh làm cái gì thế! Đáng ghét!"

Nhìn Kiều Tích tức giận đến hoa chân múa tay ở trong lòng, Minh Ngật càng cảm thấy vui sướng hơn.

Anh cố ý làm chuyện xấu, 10 ngón tay vẫn đặt trên mặt cô mà sát vài cái, sau đó ác ý mở miệng: "Không để ý tới anh? Chỉ muốn chơi với chó?"

Kiều Tích bị anh cố định mặt không thể động đậy, vì vậy cô chỉ có thể giậm chân để diễn tả sự phẫn nộ của mình-----

"Anh đến giẫm của chó của muốn ăn sao?"

"Giẫm của chó thì không thể ăn----"

Lời còn chưa dứt thì Minh Ngật đã nhanh chóng dừng lại.

Hừ! Anh có ăn giẫm của chó đâu?

Hơn nữa, anh cũng không thèm ăn ăn giẫm của Kiều Tích đâu?

Hai người ẩm ỉ với nhau suốt một đường về đến tận Minh gia.

Lúc về đến nơi đã là gần 4 giờ chiều.

Giáo viên dạy nhạc của Uyên Uyên vừa mới đi, con bé luyện nhạc cả một buổi chiều, lúc này đang lười biếng nằm ỏ trên salon ở phòng khách, vừa ăn khoai tây vừa xem phim hoạt hình, hai chân còn gác lên thân mình đầy lông của Bambi.

Vừa thấy Kiều Tích trở về, Bambi đang bị Uyên Uyên gác lập tức chạy đến bên chân Kiều Tích vui vẻ chạy vòng quanh.

Một Cầu Cầu, một Bambi.

Kiều Tích cảm thấy cực kỳ thỏa mãn vì bản thân có đến tận hai em chó, cô cúi người xuống ôm Bambi lên, "Bambi à!"

Nhưng không ai ngờ được, Bambi ngày thường yêu thích Kiều Tích đến vậy mà hôm nay được cô ôm lên lại tức giận sủa ầm lên.

Gi vậy...

Kiều Tích không khỏi có chút chột dạ.

Lẽ nào... Bambi ngửi được mùi của Cầu Cầu trên người cô sao?

Suy đoán này khiến Kiều Tích vô cùng hoảng sợ.

Bambi trong lòng Kiều Tích vẫn kêu không ngừng, Minh Ngật đứng bên cạnh nhứ mảy lại, đưa tay ôm lấy Bambi trong lòng Kiều Tích đi.

"Đừng động!"

Uyen Uyên từ trên sofa nhảy xuống, đội nhiên hét lên bảo anh trai đừng hành động.

Có lẽ là do dáng dấp của Uyên Uyên quá mức nghiêm túc thế nên trong lúc nhất thời cả hai người và 1 chó đều đứng im, nghi ngờ liếc nhìn nhau.

"Ồ đây." Minh Uyên nhón chân lên, lấy từ trên cổ áo của Kiều Tích ra một sợi lông chó.

Lông chó là màu nâu nhàn nhạt, gặp ánh sáng thì lại càng phát sáng hơn.

Chất lông vô cùng tốt.

Minh uyển nhìn Bambi cả người chỉ có lông trắng một lượt, sau đó nhìn về phía Kiều Tích.

"Được đó!" Minh Uyên nhứ chặt lông mảy lại, "Chị thật có một con chó khác!"

Bambi cũng phụ họa theo: "Gâu gâu gâu!"

Kiều Tích chột dạ cúi đầu.

Lại suy nghĩ một chút, Minh Uyển liền bưng tỉnh nhận ra, sau đó con bé chỉ vào Kiều Tích oa oa kêu lên----

"Ha! Hóa là người trộm thức ăn cho chó là chị! Chị Tiểu Kiều! Thảo nào mà em không bắt được kẻ trộm!"

Bambi cũng cao giọng khiển trách cô: "Gâu gâu gâu!"

Kiều Tích không thể nói được gì thêm, quả thực là cô hết đường chối cãi rồi: "Chị, chị..."

Minh Ngật ở bên cạnh đột nhiên đưa tay qua, vỗ một cái vào đầu Bambi, "Anh trộm đấy, sao?"

Bambi rất ủy khuất mà rên "Ư ừ", sau đó liền ngoan ngoãn vùi đầu vào trong ngực Kiều Tích.

Minh Uyển cau mày lại lần nữa, đưa mắt đánh giá hai người: "Hai người? Cùng nhau? Nuôi chó?"

Kiều Tích nỗ lực giải thích: "Uyển Uyển, chuyện này nói ra có chút phức tạp..."

Minh Ngật thì lời ít ý nhiều nói: "Không được nói ra."

"Cái gì cơ?" Minh Uyển không thể tin tưởng được nhìn anh trai, "Anh uy hiếp em á?"

Hôm nay bắt được nhược điểm này của Minh Ngật, Minh Uyển đương nhiên là không sợ anh uy hiếp, cô bé lập tức ngồi bệt xuống dưới đất, bắt đầu chơi xấu: "Mang em đi nhìn chó! Nếu không thì em đi mách mẹ!"

Một câu nói ngắn ngủn, thế mà lại là đập trúng tử huyệt của cả hai người.

Minh Ngật nhìn đứa em gái ngu xuẩn trước mặt, rất muốn tiến lên gõ vỡ cái đầu của nó.

Kiều Tích rất bất đắc dĩ thở dài, "Chị dẫn em đi vậy... "

Khi Chúc Tâm Âm nhận được điện thoại của Giang Nhã Đồng thì bà đang cùng với lão gia tử câu cá ở ngoại ô.

Chờ đến khi bà chạy về đến khu vực nội thành thì đã là giờ cơm tối rồi.

Nhớ tới lời nói qua điện thoại của Giang Nhã Đồng, bà liền sinh ra vô số nghi vấn.

Không phải Ninh Dịch đã xuất ngoại rồi sao? Con trai nhà bà còn chạy qua đó làm gì?

Không chỉ một mình đến đó, mà còn mang theo cả Tích Tích nữa... Nếu như Ninh Dịch đã không ở đấy rồi thì nó còn cần Tích Tích làm tấm bình phong làm gì?

Đội đã!

Chẳng lẽ là... Chúc Tâm Âm đột nhiên dâng lên một trận mừng như điên.

Chẳng lẽ, Tích Tích thật ra không phải là tấm bình phong cho hai đứa kia?

Tấm bình phong chân chính, thật ra chính là Ninh Dịch?

Trong lòng Chúc Tâm Âm lại lần nữa dấy lên sự hy vọng tràn trề.

Bà gọi điện thoại về nhà hỏi: "Minh Ngật đâu?"

Thím Lưu nói: "Tôi vừa đi ra ngoài mua thức ăn, hình như là buổi chiều cũng chưa về nhà."

"Những đứa khác thì sao?"

"Cũng không có ở nhà."

Chúc Tâm Âm kết luận, hai đứa kia chắc vẫn còn đang ở bên Gia Hồ Công Quán, thế nên bà cũng không hề quay về nhà mà bảo lái xe đến thẳng khu nhà của Ninh Dịch.

Chúc Tâm Âm lúc trước đã từng tới đây đưa thức ăn khuya cho hai thằng nhóc, bà đương nhiên là biết số nhà số tầng số khu rồi.

Chỉ là bà không có chìa khóa, nếu muốn đi lên thì cũng phải là người bên trên đồng ý mới được lên.

Nhưng cả kẻ có muốn đi lên thì cũng không biết được cái gì hết.

Suy nghĩ một chút, bà bảo lái xe dừng ở chỗ siêu thị gần tiểu khu rồi đi vào mua thuốc lá và rượu, sau đó mới đi đến cổng tiểu khu, lôi kéo bảo vệ làm quen.

Chú bảo vệ thấy quần áo và khí chất của Chúc Tâm Âm không tầm thường, vừa nhìn là biết bà chính là một phu nhân được sống an nhàn sung sướng rồi, lại thấy thuốc lá và rượu trong tay bà, ông đoán chắc chắn là muốn đến hỏi thăm chuyện từ ông.

Vừa nghĩ như thế, chú bảo vệ liền ngay lập tức đề phòng cảnh giác.

Chẳng lẽ là phu nhân nhà giàu muốn đến tìm tiểu tam?

Loại này là không thể trâu vào, không thể trâu vào đâu.

Nhưng không ngờ lại Chúc Tâm Âm lại lấy điện thoại, mở một tấm hình ra rồi đưa cho chú bảo vệ xem-----

"Bác đã từng gặp qua thằng nhóc vô lại này chưa?"

Thằng nhóc vô lại???

Đương nhiên là đã gặp rồi.

Từ nhỏ đến lớn Minh Ngật đều là người nổi bật nhất trong đám người, huống hồ là anh còn hay đi cùng Kiều Tích, hai người nam thanh nữ tú, cùng sống vai bước đi cứ như là người từ trong phim bước ra vậy, chú bảo vệ có muốn không nhớ cũng khó khăn.

Cả ngày hôm nay, chú bảo vệ này đã trông thấy họ đi ra đi vào mấy lần rồi, đương nhiên là cũng càng khắc sâu vào trí nhớ.

Loại bỏ được hiềm nghi đến tìm tiểu tam, Chúc Tâm Âm thoát nhìn giống một người mẹ bình thường đến tìm con mình hơn, suy bụng ta ra bụng người, chú bảo vệ liền buông lỏng đề phòng.

Ông hỏi: "Bà chính là mẹ của cô bé kia hả?"

Ông thấy Chúc Tâm Âm là một phu nhân giàu có, bởi vậy nên đương nhiên không thể là mẹ của thằng nhóc kia được rồi.

Hả?

Chúc Tâm Âm ngẩn người, nhưng rất nhanh sau đó liền khôi phục lại.

Bà cũng không phủ nhận, nhưng cũng không thừa nhận, chỉ thử hỏi dò: "Đứa bé nhà chúng tôi... bác cũng đã gặp qua sao?"

"Đương nhiên là đã gặp qua rồi." Vẻ mặt của chú bảo vệ vô cùng đau đớn, "Mới vừa rồi còn đi vào chung với thằng vô lại kia đấy."

"Cái gì?"

Chúc Tâm Âm cảm giác được mình có chút mờ mịt.

Thật sự là Tích Tích?

Thế nhưng bình thường bà không nhìn ra được một chút tình cảm nào của hai đứa cả.

Chúc Tâm Âm đã không còn nhận ra, rốt cuộc là bà đang hạnh phúc hay là đang kinh hách nữa.

"Mấy người ý à, suốt ngày chỉ lo đi kiếm tiền, cũng không thèm quan tâm tới con cái một chút!" Chú bảo vệ trách cứ. "Tôi thấy cô bé kia nhất định là khuyết thiếu tình thương của bố mẹ thế nên mới có thể vui vẻ với một tên vô lại như thế!"

Chúc Tâm Âm thật sự có chút hôn mê luôn rồi: "???"

"Cái thằng nhóc vô lại kia kia, chắc bà không biết lai lịch của nó đúng không?" Chú bảo vệ rất là thần bí lại gần Chúc Tâm Âm nhỏ giọng nói, "Nghe nói trước kia cậu ta mỗi ngày đều ở chung với một cậu ấm nhỏ ở trong tòa nhà này đấy! Chính là nam nam đấy!"

Huyệt thái dương của Chúc Tâm Âm co giật: "... Tôi biết."

"Biết mà bà còn không quản con gái bà hả?" Chú bảo vệ vô cùng đau đớn nói, "Tôi nói với bà này, cái thằng vô lại đó trước kia còn nghèo đến mức mỗi ngày đều ngồi xồm ở chỗ này ăn bánh bao chay thế mà ngày hôm nay! Đúng, chính là ngày hôm nay! Vừa dắt theo con gái bà vừa linh kinh túi lớn túi nhỏ đồ đạc đi vào trong này!"

Chú bảo vệ tức đến nổi nắm chặt hai tay, "Bà đây là nuôi một đứa con gái ngốc nghếch rồi! Tôi nói với bà nhé, loại mặt trắng nhỏ nghèo kiết xác này ý, thật vất vả mới câu được một cô gái đã giàu còn ngốc, tuyệt đối sẽ không buông tay đâu! Bà còn không nhanh đi bảo ban dạy dỗ con gái bà đi!"

Chúc Tâm Âm cảm thấy cực kỳ hoảng hốt.

Bà kín đáo đưa thuốc lá và rượu cho chú bảo vệ, sau đó lúng túng nói: "Tôi... ông cho tôi đi vào được không? Tôi phải mang con gái tôi về."

"Tôi không nhận đồ của bà đâu!" Chú bảo vệ vội vàng trả lại thuốc lá và rượu, "Thương cho tấm lòng cha mẹ khắp thiên hạ! Bà vào nhanh đi, bắt được thằng vô lại đó thì đánh cho một trận đau vào!"

Chúc Tâm Âm chóng mặt đi vào tiểu khu, dọc theo đường nhỏ đi vào, đang nhìn xem Ninh Dịch ở tòa nào thì đột nhiên có một giọng nói quen thuộc vang lên-----

"Ha ha ha! Cầu Cầu em đừng liếm chị! Đi trên anh họ đi!"

Chúc Tâm Âm theo giọng nói đi đến, liền nhìn thấy Kiều Tích đang quỳ trên đất, ôm một con chó lông vàng chân ngắn vào trong lòng.

Còn người đứng đằng sau, hơi nở nụ cười nhạt chính là Minh Ngật.

Quả nhiên!

Hai đứa kia!

Đến lúc này Chúc Tâm Âm rốt cuộc cũng nhận ra!

Cái tên vô lại này lúc trước cố tình giả vờ để lừa gạt bà!

Nó đâu có không thích con gái cơ chứ? Trong nhà có một cô bé xinh đẹp như vậy, ai nói là nó không liếc mắt tới?

Ở bên ngoài thì vô cùng tốt!

Chỉ có lúc ở nhà là lừa gạt bà mà thôi!

Thảo nào, thằng nhóc này từ trước đến nay làm gì đã từng lộ ra chút nào về chuyện tình cảm đâu, làm sao có thể thoáng cái liền đi thích con trai được?

Thích cái rắm ấy!

Đồ lừa đảo!

Đàn ông đều là đồ lừa đảo!

Chúc Tâm Âm tức giận chạy ào đến.

Âm thanh giày cao gót vang lên, Kiều Tích theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn.

Cái nhìn này đủ để khiến cô ngây dại ngay lập tức: "Bác... Chúc."

Minh Ngật cũng nhú mày: "Mẹ? Mẹ đến đây làm gì?"

Chúc Tâm Âm tức giận đến nổi phở: "Hai đứa... như vậy đã bao lâu rồi?"

Yên lặng.

Sự yên lặng bao trùm lên cả 3 người.

Mãi đến khi một âm thanh khác vang lên, phá vỡ đi không khí yên lặng đến hít thở cũng khó khăn này.

Giọng nói trong trẻo của Uyên Uyên vang lên: "Mẹ, sao mẹ cũng tới đây vậy?"

Nhìn con gái và con chó Bambi ngốc nghếch nhà mình ở trước mặt.

Chúc Tâm Âm nhắm nghiền hai mắt lại.

Sao Uyên Uyên cũng ở đây vậy?

Lẽ nào... Đây không phải là buổi hẹn họ ngọt ngào của hai đứa kia?

Thế nên... bà lại hiểu lầm cái gì rồi?

Chúc Tâm Âm xoa xoa huyết thái dương, cố gắng làm mình nở một nụ cười: "Mấy đứa... chơi có vui không?"

"Vui ạ!" Uyên Uyên vô cùng sung sướng gật đầu.

Nói xong liền kéo cánh tay của Chúc Tâm Âm, rất nhiệt tình giới thiệu cho bà: "Đây là Cầu Cầu! Là chó mà anh trai và anh Ninh Dịch cùng nhau nuôi!"

Ninh Dịch?

Chúc Tâm Âm cảm thấy trước mắt như tối sầm lại, gần như là muốn bất tỉnh luôn rồi.

Sao lại thêm cả Ninh Dịch nữa vậy?

Uyên Uyên vẫn tiếp tục nói không ngừng-----

"Mẹ, mẹ có thấy con chó này rất giống với con chó chị Tiểu Kiều nuôi ở Tây Kinh không? Là anh trai và anh Ninh Dịch nhặt được nó ở trên đường đây... Mẹ nói xem có phải là rất trùng hợp, đúng không?"

Chúc Tâm Âm vẫn cố gắng duy trì nụ cười trên mặt: "... Anh con và Ninh Dịch nhặt được nó lúc nào vậy?"

Mình Uyên lắc đầu, nhìn về phía Minh Ngật, "Cái này thì mẹ phải hỏi anh trai rồi."

Minh Ngật nhún mày, sau đó mở miệng nói: "Con và Ninh Dịch mỗi ngày đều ở cùng nhau, ai còn nhớ rõ là nhặt được vào ngày nào nữa."

Trước mắt Chúc Tâm Âm lại một lần nữa tối sầm lại, bà muốn bất tỉnh luôn rồi.

Thế nhưng vẫn còn sót lại chút hy vọng mong manh, bà kiên cường hỏi tiếp: "Con đâu phải người thích nuôi động vật nhỏ thế này đâu? Có phải là vì muốn Tích Tích vui vẻ cho nên mới giữ nó lại nuôi, đúng không?"

"Dạ?" Minh Ngật nhếch nhếch mi, "Nếu như mẹ nghĩ như vậy, thì con cũng chẳng nói được gì nữa."

Tiểu Vũ: Mấy chương gần đây dài quá, toàn 5-6k từ L, t edit oải quá ðĩĩĩĩĩ

Cơ mà t rất vui vì được các nàng hoan nghênh đón đọc, thế nên oải thì cũng vui vẻ đi làm =)))

Nhân tiện t xin cảm ơn nhà Rainy và c Sa đã giới thiệu bộ truyện *Vĩ Gian Phong* này đến cho các nàng <3 <3 <3

Mong là các nàng sẽ đọc truyện thật vui vẻ nhé!

Welcome <3

PS: hôm nay 28 Tết rồi đó =)))

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Không thể gặp em sớm hơn, anh rất hối hận

CHÚC MỪNG NĂM MỚI 2019! <3 <3 <3

Chương 37:

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Nhìn con chó đang vẫy đuôi chạy loăng quăng trước mặt, Chúc Tâm Âm âm thầm hạ quyết tâm.

Nếu như con chó này chính là nhân chứng tình yêu của Ninh Dịch và con trai nhà mình thế thì cứ đem nó về nhà nuôi trước đã. Đúng rồi, chính là nên làm như vậy!

Đặt dưới tầm mắt mình thì tốt xấu gì cũng có thể chủ động hơn, hơn nữa còn có thể hạn chế thời gian hai thằng chúng nó chạy ra ngoài làm loạn.

Quyết định như vậy, Chúc Tâm Âm liền ngồi xổm xuống, đưa tay ôm lấy Cầu Cầu, sau đó hỏi con trai đang đứng trước mặt-----

"Sau khi nhật được nó con đã đưa nó đi tiêm vắc-xin chưa?"

"Đã kiểm tra sức khỏe chưa?"

"Bambi mới có 1 tuổi, nhờ đâu nó lây bệnh cho Bambi thì sao?"

Tất cả các câu hỏi đều chỉ nhận được đáp án trầm mặc.

Sau đó Chúc Tâm Âm rất là có tình có lý, ôm Cầu Cầu đứng dậy rồi cất giọng trách cứ----

"Mấy đứa các con ấy, một chút kiến thức sinh hoạt cũng không có! Bản thân mình còn không nuôi nổi thể mà còn nuôi chó hả?"

Dừng một chút, bà thả Cầu Cầu đang ôm trong lòng xuống đất, về mặt rất từ ái nói: "Con chó này được mấy tuổi rồi? Còn chưa đặt tên có phải không? Tính bổi phận thì coi như nó là em của Bambi, lấy chữ Bam là đệm thì không bằng gọi nó là..."

Bam là chữ đệm???

Chẳng lẽ muốn gọi là Bamma (*) sao???

(*) Trong tiếng Trung thì Bamma 斑马 là ngựa vằn =))

Kiều Tích hoảng sợ không thôi, cô nhanh chóng mở lời: "Bác ơi, nó gọi là Cầu Cầu ạ."

Cầu Cầu?

Nghe đến đây, trong lòng Chúc Tâm Âm dâng lên một trận huyết khí cuộn cuộn, bà nhin rồi lại nhin, cuối cùng vẫn là không nhin được mà trừng mắt nhìn con trai nhà mình.

Hai thằng con trai lớn bằng từng này thế mà lại đặt một cái tên như thế này cho chó, đúng là gay thật sự mà!

Chúc Tâm Âm cố đè nén sự tức giận trong lòng xuống, nói ra một câu: "Mẹ sẽ mang Cầu Cầu đi tiêm trước, mấy đứa mau về nhà đi!"

Nói xong liền cầm dây dắt Cầu Cầu đi.

Kiều Tích lo lắng Cầu Cầu sẽ sợ hãi chống cự, vừa định đứng ra nói mình cũng muốn đi cùng thì lại trông thấy Cầu Cầu không thèm nhin cô lấy một cái mà ngoe nguẩy cái đuôi rất là vui vẻ đi theo Chúc Tâm Âm.

Kiều Tích: "..."

Thảo nào mà anh họ vẫn luôn gọi là chó thành tinh.

... Đồ chó thành tinh!

Đương nhiên, trong lòng chưa xót xen lẫn bực mình không chỉ có một mình Kiều Tích.

Bambi đứng tại chỗ nhin Chúc Tâm Âm dắt con chó khác đi bỏ nó lại, nó liền ngược cặp mắt ngập nước nhin theo, còn phối hợp sủa mấy tiếng nữa.

"Sủa cái gì!" Uyển Uyển vỗ vào đầu Bambi một cái, sau đó quay đầu nhin anh trai nhà mình, xòe tay ra trước mặt anh, giọng nói không cho phép cự tuyệt, "Tính tiền! Nhanh!"

Chuyện này nếu như để kể ra thì cũng rất đơn giản, chỉ là khi Uyển Uyển và Bambi vào đến nhà Ninh Dịch thì liền trông thấy một túi tiền lớn.

Đối với Minh Ngật mà nói thì số tiền này tuy rằng kiếm được cũng không khổ cực gì mấy, thế nhưng tự nhiên lại phải chia cho đứa em gái ngu ngốc nhà mình thì anh cũng không được vui vẻ lắm.

Thấy anh vẫn còn do dự, Uyển Uyển lập tức ghé sát vào anh, cười rộ lên rồi nói: "Vừa nãy anh nói với mẹ cái gì, anh quên rồi à?"

Minh Uyển bắt chước giọng nói của Minh Ngật nói: "Nếu như mẹ nghĩ như vậy, thì con cũng chẳng nói được gì nữa."

"Những lời này làm bại lộ thân phận thẳng nam của anh rồi đấy!" Uyển Uyển lại ghé sát vào người Minh Ngật hơn, cất giọng nói vô cùng muốn ăn đòn, "Nếu như vừa rồi em không giúp anh đánh yểm trợ thì, rất nhanh thôi, chắc chắn mẹ sẽ phát hiện ra sự thật đấy!"

Minh Ngật: "..."

Lần thứ hai trong ngày anh muốn xông đến gỡ vỡ cái đầu chó của đứa em gái ngu xuẩn này.

Về phần Kiều Tích, cô cũng đang rất lo lắng thế nhưng nỗi lo của cô lại không giống như hai anh em nhà kia.

Cô là đang lo lắng việc Uyên Uyên vẫn là một đứa học sinh 14 tuổi, vô duyên vô cớ mượn nhiều tiền như thế để làm gì, nhờ đâu nó lại làm chuyện xấu gì đó hoặc bị ai lừa thì sao.

Suy nghĩ một chút, Kiều Tích mở miệng nói:

"Uyên Uyên, nếu như em muốn mua gì đó thì có thể bảo anh em mua giúp cho... Em cầm nhiều tiền như thế ra ngoài không tốt lắm đâu."

Minh Uyên muốn tiền vốn dĩ là vì muốn mua một bộ búp bê con bé thích đã lâu, Kiều Tích nói những lời kia thật ra vô cùng hợp ý con bé: "Chị Tiểu Kiều, chị thật tốt mà!"

Chỉ là, giọng điệu của chị Tiểu Kiều khi nói chuyện với mình... sao lại giống giọng điệu của chị dâu đối với em chồng thế nhỉ?

Uyên Uyên che miệng lại cười trộm.

Minh Ngật: "???"

... Thôi được rồi.

Nếu như Kiều Tích đồng ý mua cho nó, thế thì mua vậy.

Ba người một chố cùng đi lên tầng, Uyên Uyên biết thức ăn của Bambi bị trộm đến chỗ này nên ngay lập tức liền rất khí phách hô lên một tiếng với Bambi: "Đi!"

Bambi nghe xong lập tức hành động, dùng cái mũi vô cùng thính của nó dẫn Uyên Uyên ra ngoài ban công.

Nhìn thấy đứa em gái ngu xuẩn nhà mình cuối cùng cũng ra khỏi phạm vi tầm mắt của mình, Minh Ngật liền đưa tay xoa xoa huyệt Thái dương, thần kinh căng thẳng rốt cuộc cũng được buông lỏng ra vài phần.

Vừa vào phòng, Kiều Tích đã bỏ chạy đi lấy tiền.

Chỉ là, cô vẫn có chút tò mò: "Búp bê Uyên Uyên muốn mua là búp bê gì vậy?"

Búp bê mấy nghìn tệ... sẽ thế nào nhỉ? Rất lớn à?

Nghe cô nói vậy, Minh Ngật liền thuận tiện nói luôn: "Em cũng mua một con đi."

Kiều Tích nhanh chóng cự tuyệt: "Em không mua đâu, em không thích búp bê."

Cô chỉ đơn giản là hơi tò mò nên hỏi thôi, bây giờ nghĩ lại mới thấy câu nói đó của cô có chút làm người khác hiểu lầm.

Minh Ngật suy nghĩ một chút, lại nói: "Em muốn mua gì? Anh đưa em đi mua."

Thấy Minh Ngật hỏi như vậy, Kiều Tích cảm động cực kỳ, cô cười híp mắt nói: "Em thật sự không muốn mua gì cả... Anh họ, em biết anh đối với em rất tốt, em sẽ nhớ thật kỹ trong lòng."

Minh Ngật có chút ngạc nhiên nhìn Kiều Tích, "Sao em lại có thể nghĩ như vậy?"

Hả?

Kiều Tích ngẩn người.

Minh Ngật lại tiếp tục nói: "Tiền để chỗ này hơi nhiều, anh chỉ là muốn tiêu hết cho nhanh thôi."

Mặt Kiều Tích nhanh chóng chuyển từ hồng sang trắng, cô á khẩu không thể trả lời được, sau đó liền trừng mắt nhìn Minh Ngật, tức giận nói----

"Anh họ, anh đừng có mà vừa có tiền liền quên đi những ngày không có tiền nhé, anh đã quên tư vị đi ăn trộm thức ăn cho chó rồi sao? Em khuyên anh này, đừng có mà quá đắc ý!"

Mắt thấy Kiều Tích biến thành một gói thuốc nổ thế mà Minh Ngật lại cảm thấy rất chi là vui vẻ.

Anh đuổi tay kéo cô lại gần mình, lại kẹp cô giữa cơ thể anh và bức tường giống như hôm trong nhà tắm.

Hai người cách nhau rất gần, chẳng biết tại sao Kiều Tích đột nhiên có chút khản trương, cô nín thở nhìn anh.

Minh Ngật quan sát người trong lòng mình, một lúc lâu qua đi anh mới khẽ cười một tiếng rồi hỏi----

"Có phải là em thích anh không?"

Kiều Tích ngay lập tức mở to hai mắt lên nhìn, trong nháy mắt liền biến thành một cô nàng nói lắp: "... Anh anh anh, anh đừng có nói lung tung!"

"Không thích anh?" Minh Ngật nhếch mày, đưa tay lên véo một bên má của Kiều Tích, "Anh chỉ hỏi có một câu thôi mà sao em lại phản ứng lớn thế làm gì?"

Minh Ngật lại đi dùng lý luận vô lại để phác bác cô, thế nhưng lúc này Kiều Tích chỉ cảm thấy cả gương mặt mình đang nóng bừng lên, đầu óc trống rỗng không suy nghĩ được gì hết.

Cô lắp bắp mở miệng nói: "Em em em, em..."

Minh Ngật vẫn đuôi sát không buông: "Thật sự không thích anh? Thế vừa nãy lúc mẹ anh tới, sao em lại run lẩy bẩy như thế?"

Anh đưa tay cầm lấy bàn tay đang buông xuống của cô, hai người mười ngón tay đan vào nhau, tình trạng này, thật sự rất ám muội.

"Tay sao lại run như thế này hả? Hừm?"

"..."

Kiều Tích cảm thấy mặt mình nóng đến phát điên, đỉnh đầu chắc cũng đã bốc khói lên cả rồi.

Minh Ngật chột hạ: "Em quả nhiên là thích anh."

Kiều Tích bị sự vô sỉ của người này làm cho câm nín: "..."

Minh Ngật lại ghé sát gần cô hơn chút nữa, mặt của hai người hiện tại rất gần nhau, hờ hấp cũng không phân biệt được là của ai nữa rồi.

Anh khẽ cười một tiếng: "Thật là khéo... Anh cũng vậy."???

Kiều Tích kinh ngạc mở to hai mắt nhìn anh.

Tuy rằng chưa có đọc qua quyển tiểu thuyết ngôn tình nào thế nhưng đối với những lời này, Kiều Tích cũng coi như có hiểu biết.

Trong ngôn tình thì khi nam chính muốn đáp lại sự thổ lộ của nữ chính không phải đều dùng những lời như thế này sao?

Thế nên... anh họ có phải là đang nói, anh cũng thích cô, phải không?

Không đúng!

Kiều Tích mạnh mẽ phủ nhận, anh họ đã từng đùa giỡn cô một lần rồi... Lần này cô sẽ không dễ dàng tin tưởng như thế nữa đâu!

Cô nghiêm túc lên tiếng: "Anh gạt người! Em không tin là anh thích em đâu!"

Minh Ngật lần thứ hai làm ra vẻ vô cùng kinh ngạc nhìn cô, "Đầu óc em mỗi ngày đều nghĩ... cái gì vậy?"

Kiều Tích: "..."

"Ý anh là, " Minh Ngật nhìn cô, nửa cười nửa không nói, "... Anh cũng thích anh."

Kiều Tích bùng tỉnh... Cô lại bị đùa giỡn lần nữa!

Cô thật sự là bị chọc tức rồi, trong lúc nóng giận, lá gan cũng lớn hơn rất nhiều, cô giơ tay lên, đập một phát vào đầu của Minh Ngật.

"Anh thật sự rất phiền đó!"

Bị đánh một cái, Minh Ngật cũng chẳng thêm để ý chút nào.

Dù sao thì khí lực của Kiều Tích cũng nhỏ đến đáng thương, chỉ giống như là đang cù lét anh thôi, dù cho có 10 lần như thế này thì anh cũng chẳng có cảm giác gì quá lớn.

"Nói thật nhé!" Minh Ngật đưa tay xoa xoa đầu Kiều Tích, "Đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn dễ dàng tin tưởng lời nói của người khác như thế hả?"

Không đợi Kiều Tích trả lời, anh lại nói tiếp: "Lời nói dễ ngọt của con trai, không thể tin được."

Kiều Tích lặng lẽ cúi đầu, giọng nói cũng hạ xuống rất nhiều: "Bởi vì là anh nói, cho nên em mới dễ dàng tin như thế."

Thấy bộ dáng này của Kiều Tích, Minh Ngật liền ngăn người.

Anh không những chọc giận cô mà còn khiến cô... đau lòng?

Minh Ngật lúc này cảm thấy vô cùng hối hận.

Suy nghĩ một chút, anh mở miệng giải thích: "Không lừa em, là thật sự muốn đối tốt với em, muốn mua cái gì đó cho em."

Nhưng Kiều Tích vẫn cúi đầu, không nói một lời.

Thấy cô như vậy, Minh Ngật không khỏi có chút hoảng.

Cô tức giận anh không sợ, cô đánh anh anh cũng không sợ mà còn cảm thấy có chút vui mừng.

Thế nhưng cô lại đột nhiên trở nên ủ rũ buồn bã như thế này... Anh hình như đã sai rồi.

Trong lúc nhất thời, Minh Ngật có chút lưỡng lự tay chân: "Câu anh vừa mới nói kia, là thật đó."

Cô vẫn như trước cúi đầu, không lên tiếng.

Minh Ngật suy tư vài giây, sau đó nói: "Lúc trước em hỏi anh, nếu như thời gian có thể quay trở lại thì anh muốn quay về thời điểm nào."

Cuộc đời của anh, cho tới bây giờ, không phải là không có một chút khuyết điểm nào.

"Nếu như có thể, anh sẽ đến Tây Kinh sớm hơn một chút."

Đến Tây Kinh sớm hơn một chút, đưa cô từ nhà chú bác cô về Minh gia.

Nếu như có thể, thậm chí anh còn muốn đến sớm hơn một chút nữa, ngăn cản tai nạn khiến bố cô phải ra đi.

Anh cúi đầu nhìn Kiều Tích, giọng nói cực kỳ nghiêm túc và chăm chú, "Không thể gặp em sớm hơn, anh rất hối hận."

Vừa dứt lời, anh liền phát hiện ra người vẫn đang cúi đầu trước mặt hơi động vai.

Nhất thời, Minh Ngật cảm thấy tim mình như bị ai đó nhéo thật chặt.

Anh nắm lấy vai của Kiều Tích, nhẹ giọng an ủi: "Đừng khóc, là anh không tốt."

"Ha ha----"

Một tiếng cười vang lên.

Minh Ngật cúi đầu nhìn một chút, tiếng cười vừa rồi... hình như là được vang ra từ trong ngực anh?

Hơn nữa... còn là tiếng cười của đồ mọt ước?

Cùng lúc đó, Kiều Tích bị anh áp vào ngực đang cố gắng nín nhịn nhưng vẫn không nhịn được đành cười ầm lên.

Sao anh họ lại nghĩ ra được nhiều câu như thế nhỉ?

Việc đã đến nước này, Kiều Tích đành phải nói thật ra thôi.

Cô ngẩng đầu lên, cực lực nhin cười: "Anh họ."

Minh Ngật rất tức giận, anh trừng mắt nhìn cô nàng trước mặt.

"Thật ra, em hỏi anh việc nếu thời gian có thể quay trở lại ấy... Chỉ là muốn nói nếu như có thể quay trở lại buổi sáng mà thôi."

"Bởi vì lúc đấy đột nhiên em phát hiện ra mình làm thiếu mất một bước rồi."

"Sẽ không được điểm tối đa, cũng có thể sẽ không được vào top 3."

"Em vốn không muốn nói cho anh biết." Kiều Tích mở to hai mắt ngẩng đầu nhìn anh, giọng nói vô cùng gọi đòn, "Thế nhưng em vừa phát hiện ra, nếu như anh biết, thì cũng có thể làm gì được em chứ?"

... Dù sao thì Cầu Cầu đã được mang về nhà rồi!

Anh họ không thể uy hiếp cô được nữa rồi!

Thừa dịp anh còn đang ngây người, Kiều Tích lần thứ hai đưa tay lên, đập một phát vào đầu của tiểu hòa thượng, "Bất nạt em này!"

Nói xong liền chuồn nhanh như thỏ!

Có thêm Cầu Cầu, Minh gia cũng chẳng có thêm chút sóng gió nào cả.

Ngoại trừ Bambi với ý thức lãnh địa rất mạnh mẽ, những người khác trong nhà đều dùng thái độ rất hoan nghênh đối với Cầu Cầu.

Về phần Minh Tuấn, tuy ông vẫn còn đang đi công tác ở bên ngoài thế nhưng cũng đã được vợ gọi điện đến, thông báo về sự tồn tại của Cầu Cầu.

Vợ ông ở đầu bên kia than thở: "Con trai của anh thật sự không cứu được rồi... Em cứ mang con chó này về trước, để khi người ta không có nhà nó khỏi phải chạy sang đây, ngay cả đến người bảo vệ tiểu khu cũng biết chúng nó là một đôi, anh nói xem nhà chúng ta có phải rất mất mặt đúng không?"

Minh Tuấn vừa nghe liền hiểu, cái thằng kia lại giả thần giả quỷ gạt mẹ nó rồi thế nên ông liền an ủi vợ: "Em đừng có gấp, đợi anh về rồi nói chuyện với nó sau nhé."

Hai ngày sau, Minh Tuấn về nhà, vừa vào đến sân thì thấy thằng con trời đánh của mình đang ở bên kia treu chó.

Vừa nhìn thấy Cầu Cầu, tiên đoán của Minh Ngật lúc trước đã được chứng thực.

Cái gì mà chó nhặt được? Đây rõ ràng là con chó trước kia Tích Tích nuôi ở Tây Kinh!

Xâu chuỗi lại các sự việc với nhau, Minh Tuấn cuối cùng cũng hiểu ra được tất cả.

Thảo nào mà lúc trước thi xong ở Tây Kinh nó không về nhà luôn, hóa ra là đi làm việc này.

Lúc này, Minh Ngật đang đứng trong sân huấn luyện chó, "Gọi bố."

Cầu Cầu đứng bên chân anh ngược đầu lên, vẻ mặt ngây thơ nhìn người con trai tà ác trước mặt này.

Minh Tuấn vừa nghe thấy lời này liền ngay lập tức nổi lửa.

Thằng trời đánh này, lại muốn chiếm tiện nghi của Tích Tích!

Ông đập một phát vào đầu con trai, "Sách không đọc, treu chó cái gì hả?"

Bị đánh một cái, Minh Ngật không quá vui vẻ, vừa muốn nói thì nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân, chính là Kiều Tích.

Thấy Minh Tuấn, Kiều Tích rất vui vẻ chào: "Bác Minh, bác đã về rồi!"

Minh Tuấn cười gật đầu: "Bác nghe thấy bác gái của cháu nói, thi tháng vừa rồi cháu đứng thứ nhất toàn khối đúng không?"

Kiều Tích ngượng ngùng gãi đầu một cái, "... Phát huy tốt hơn bình thường thôi ạ."

Minh Tuấn nhìn cô, cười híp mắt nói: "Cao hơn người đứng thứ hai tận 40 điểm, không chỉ là phát huy tốt hơn bình thường đúng không?"

Thật ra, tháng vừa rồi cũng phải lần đầu tiên Kiều Tích đứng thứ nhất.

Lúc đầu mới khai giảng cũng có tổ chức một cuộc thi để chia lớp, điểm thi của cô là điểm thi có số điểm cao nhất trong mấy năm trở lại đây.

Nhưng bởi vì học sinh của lớp quốc tế không phải chia lớp như các học sinh ở các lớp khác, thế nên thành tích của Kiều Tích cũng không được tính vào thứ hạng sắp xếp.

Mà lần thi tháng này thì khác, tất cả học sinh của toàn khối đều phải tham gia và xếp thứ tự, bởi thế nên thành tích đứng thứ nhất lần này của cô cũng hoàn toàn được công nhận.

Uyển Uyển lúc nghe được tin này thì sợ đến ngây người: "Chị Tiểu Kiều, sao chị có thể vừa học trên lớp vừa học Toán Olympic được vậy, đã thế còn thi được thứ nhất?"

Dù sao thì anh trai của con bé quanh năm nhò vào thành tích môn văn không bao giờ được trên 30 điểm nên khi xếp thứ tự chung cũng chỉ được ở tầm giữa giữa mà thôi.

Kiều Tích có chút ngượng ngùng.

Bởi vì... những nội dung trên lớp của trường Trung học phụ thuộc so với khi cô học ở Tây Kinh thì thật sự là.. quá đơn giản.

Vừa nghe cô nói như vậy, Uyển Uyển không khỏi có chút uể oải: "Trách không được thầy em nói, học sinh ở địa phương khác chỉ tùy tiện tiện cũng có thể giết chết bọn em trong nháy mắt."

"Cũng không phải như vậy đâu." Kiều Tích cố gắng an ủi cô bé, "Bọn chị thi tốt là bởi vì trường học yêu cầu rất cao, nếu như đặt em ở hoàn cảnh ngày nào cũng làm bài giải bài, thì em cũng có thể thi đứng thứ nhất."

Đây chẳng qua chỉ là sự khác nhau giữa cách học cách dạy và hiệu quả học tập của mỗi nơi mỗi khác thôi.

Nếu như dùng một tiêu chuẩn là thi Toán Olympic để nói thì... hàng năm cũng có rất nhiều học sinh đến từ các thành phố khác ngoài thủ đô.

Minh Tuấn xoa xoa đầu cô rồi hỏi: "Đã quen với trường mới chưa? Có ai bắt nạt cháu không?"

Kiều Tích nhanh chóng lắc đầu, "Tất cả mọi người đều đối với cháu rất tốt ạ."

Sau khi Minh Tuấn lập uy phong hậu cho cô, thái độ của mọi người đối với cô rất là khách khí, ngay cả Trác Á nhìn thấy cô cũng không còn kiêu chuyen nữa.

Chỉ là, Kiều Tích cũng có một nỗi sầu...

Trước khi thi tháng, ánh mắt của mọi người khi nhìn cô đều là ánh mắt khi nhìn những người có bối cảnh sau lưng, trên mặt mỗi người đều viết 3 chữ to đùng "Không thể chọc".

Mà sau kì thi tháng, ánh mắt mọi người khi nhìn cô lại đồng loạt chuyển thành ánh mắt như thế này "Nhìn kia nhìn kia, kia chính là cái máy thi cử đấy".

Minh Tuấn rất vui vẻ, vỗ vỗ vai cô, "Tốt, thật ngoan. Máy đùa tự chơi đi."

Nghe Minh Tuấn nói vậy, Kiều Tích liền xoay người ôm lấy Cầu Cầu.

"Cầu Cầu ngoan, chị mang em đi tắm nha."

Chị...

Minh Tuấn liếc mắt nhìn thẳng con trai ngu ngốc muốn âm thầm chiếm tiện nghi của người ta, nhin không được cười ra tiếng.

Minh Ngật mắt mặt không chịu được, lập tức thẹn quá hóa giận xoay người đi, nổi giận dưng dưng lướt qua Kiều Tích, sai bước đi lên phòng.

Cái gì vậy?

Nhìn con người chỉ để lại cho mình cái bóng lưng và một làn gió, Kiều Tích liền nhỏ giọng nói với Cầu Cầu: "Tính xấu của tiểu hòa thượng lại phát tác rồi, đúng không Cầu Cầu?"

Giữa tháng 11, kết quả cuộc thi Toán cuối cùng cũng được thông báo.

Trường Trung học phụ thuộc vẫn luôn rất mạnh về khoản thi đua, thế nên chuyện có đến 2 phần 3 số người trong danh sách 20 người vào đội tuyển thành phố là học sinh của trường Trung học phụ thuộc cũng chẳng phải là chuyện hiếm có gì.

Thế nhưng năm nay lại khác, có thể nói là một chuyện chưa từng xảy ra, top 3 của cả Bắc Kinh đều tập trung ở Trung học phụ thuộc, hơn nữa 2 trong 3 người đó lại là học sinh lớp 10.

Bởi vì bị trừ mất 4 điểm, Kiều Tích đương nhiên không thể đứng thứ nhất mà là đứng thứ 3.

Về phần hai người đứng trước, là đồng giải nhất, đều đạt điểm tối đa, một người là Giang Nhã Đồng, người còn lại là một chị lớp 12.

Ngay cả các thầy cô giáo cũng rất ngạc nhiên, bởi vì tuy rằng mỗi năm cũng sẽ có 1-2 học sinh nữ được chọn vào đội tuyển thành phố thế nhưng năm nay lại dùng một phát có tận 3 người vào.

Mà đặc biệt hơn chính là, 3 học sinh nữ này lại còn là 3 người đứng đầu.

Thầy giáo đứng lớp lúc này liền trêu chọc một chút: "Đội tuyển này của chúng ra đúng là âm thịnh dương suy mà, các bạn nam xem ra phải cố gắng nhiều hơn nữa rồi!"

Kiều Tích hơi hơi nhăn mi lại, cô có chút khó chịu khi nghe lời này.

Giang Nhã Đồng ngồi hàng trước trực tiếp đứng lên, giọng nói không to nhưng lại rất cường ngạnh-----

"Thưa thầy, hai mươi người trong đội tuyển thì chỉ có 3 người là nữ, sao lại có thể là âm thịnh dương suy được ạ? Chỉ 3 nữ sinh thôi đã làm mọi người sợ đến vậy ạ?"

Bầu không khí trong lớp nhất thời ngưng trệ lại, những người vốn dĩ đang làm chuyện riêng cũng dừng lại ngẩng đầu lên hóng chuyện.

Bị học sinh chất vấn như vậy, thầy giáo hiển nhiên là có chút không vui, "Các bạn nam vào đội tuyển năm nay vốn ít lại càng ít hơn, hơn nữa đến top 3 cũng đều là nữ, đây không phải là âm thịnh dương suy sao? Được rồi, chúng ta không tiếp tục vấn đề này nữa, học tiếp nào-----"

Giang Nhã Đồng cắt đứt lời thầy, bình tĩnh hỏi ngược lại: "Có quy định nào nói là chỉ có nam sinh mới được vào đội tuyển thành phố không ạ?"

Thầy giáo nhất thời á khẩu không trả lời được.

Giang Nhã Đồng tiếp tục nói: "Có lẽ là các học sinh nam của thầy phải khiến thầy thất vọng rồi... Bọn họ sẽ không thi được thứ nhất đâu, chỉ cần có em ở đây thì bọn họ sẽ không thi được thứ nhất."

Giang Nhã Đồng bình thường vẫn luôn ôn hòa với mọi người, cho dù cái ôn hòa này cũng chỉ là biểu hiện bên ngoài.

Nhưng người ôn hòa thì cũng sẽ có sự kiêu ngạo của bản thân...

Kiều Tích cảm thấy, thiên phú về Toán học có lẽ chính là sự kiêu ngạo của Giang Nhã Đồng.

Cũng có lẽ chính bởi sự kiêu ngạo này cho nên cô ta mới vô cùng cảnh giác với Kiều Tích - người vẫn luôn âm thầm đuổi kịp và có khi còn vượt qua cô ta.

Nếu như lúc nghỉ hè Giang Nhã Đồng còn phạm phải một sai lầm cấp thấp thì hiện tại, Giang Nhã Đồng bởi vì có một quân xanh là Kiều Tích mà trở nên cường đại chưa từng có.

Kiều Tích tự cho rằng mình đã khá chắc kiến thức rồi thế nhưng đại số và hình học không gian của cô vẫn có chút không ổn cho lắm.

Giang Nhã Đồng thì khác, hình học phẳng, đại số, hình học không gian, hình học giải tích... mỗi một chuyên đề cô ta đều rất giỏi.

Các học sinh khác đều nói Giang Nhã Đồng hiện nay đã có 0.8 Minh rồi, đã có đủ tư cách để làm một đơn vị đo mới rồi.

Kiều Tích liếc nhìn người đang đứng lên kia, không nhận được nghĩ, thực lực của cô ta... cũng xứng đáng với cái sự kiêu ngạo này.

Đại khái là bị khí phách lần này của Giang Nhã Đồng làm cho khiếp sợ, ngăn ngừa vài giây qua đi, các nữ sinh trong lớp đều vỗ tay cho Giang Nhã Đồng.

Ngay cả mấy bạn nam, nhìn thấy thầy giáo bị phủ cũng mạnh mẽ vỗ tay.

Kiều Tích cũng lặng lẽ nói một tiếng "Được" với cô ta trong lòng.

Từ nhỏ đến lớn, cô cũng rất ghét những thầy cô giáo thiên vị học sinh nam.

Mỗi lần cô thi được thứ nhất, các thầy cô đều chỉ khen cô quanh đi quẩn lại vài câu "Chắc kiến thức", "Cẩn thận tí m", "Bình tĩnh".

Mà đối với các bạn nam có thứ hạng giữa giữa thì lại luôn được đánh giá là "Thông minh nhưng hơi ham chơi".

Tựa như, việc cô đứng thứ nhất chỉ là do cô học ngày cày đêm nên mới có được, mà những bạn học nam kia, chỉ cần hơi chăm chỉ học tập một chút liền có thể nhanh chóng đuổi kịp và vượt qua cô.

Tuy rằng cô không thích Giang Nhã Đồng, thế nhưng giờ khắc này, Kiều Tích lại đột nhiên cảm thấy rất bội phục cô ta.

Cô cũng rất ghét cách nghĩ này của thầy giáo, nhưng cô lại không có dũng khí giống cô ta, dám đứng lên đối kháng với thầy giáo.

Buổi trưa lúc ăn cơm, Kiều Tích nghĩ tới chuyện này nên nhìn không được hỏi Minh Ngật: "Anh họ, anh cảm thấy con gái học tự nhiên sẽ không bằng con trai sao?"

Chẳng hiểu sao cô lại đi hỏi cái vấn đề như vậy nữa, Minh Ngật rất gọn gàng dứt khoát đáp: "Ngu ngốc thì không phân biệt giới tính đâu."

... Lời này của anh quả thực đã bắn ngã tảng đá nặng trong lòng cô.

Chỉ là, cô còn vui mừng về cả chuyện khác nữa, chính là biểu hiện của anh họ, mặc dù là một thẳng nam sắt thép nhưng may mà anh không phải là người có chủ nghĩa độc tài của thẳng nam.

"Quan tâm người khác làm gì?" Minh Ngật liếc nhìn cô một cái, "Sách anh đưa xem xong hết chưa?"

Kiều Tích có chút chột dạ: "... Sắp xem xong hết rồi."

Cho đến hôm nay, Minh Ngật rốt cuộc cũng nhận ra, vận khí của Kiều Tích... có vẻ như là có chút quá tốt rồi.

Lần trước khi làm bài thi cuối cùng của lớp trại hè Toán, cô là người đứng thứ 3; cuộc thi Toán vừa rồi, cô cũng là người đứng thứ 3 toàn khu vực Bắc

Kinh.

Nhưng những điều này cũng không thể hiện rằng năng lực hiện tại của cô thực sự đứng thứ 3.

Bởi vì Minh Ngật phát hiện, vẫn có những kiến thức mà cô không biết gì, ví dụ như đại số là chuyên đề mà cô yếu nhất, trong đây có khá nhiều kiến thức cô không vững.

Nếu như đề thi vừa rồi mà có bài liên quan đến kiến thức cô không vững, thì có khả năng đến 1 điểm cô còn không được.

Thế nhưng vận khí của Kiều Tích quá tốt, hai cuộc thi, hơn 10 bài, lại không có đến 1 bài về các kiến thức cô không vững. Điều này quả thật là làm người khác không thể chịu nổi.

Kiều Tích lại không nhận được phản bác hộ mình một câu: "Em đây không phải là một thí sinh mạnh sao?"

Minh Ngật không chút lưu tích hắt cho cô một bát nước lạnh: "Với trình độ bây giờ của em thì vào được đội tuyển quốc gia là điều không thể."

Vào đội tuyển quốc gia không phải chỉ là 1 kỳ thi quyết định sinh tử mà phải trải qua cả một quá trình huấn luyện với cường độ cao cùng các bài kiểm tra dày đặc.

Nói cách khác, nếu như Kiều Tích vẫn luôn may mắn như thế này vài lần thì cô sẽ hiểu sai trình độ thật sự của bản thân, sau đó nếu như vào được đội tuyển quốc gia thì sợ rằng sẽ không thể sống qua ngày thứ ba.

Kiều Tích cúi đầu dùng sức và cơm, không muốn nói chuyện với Minh Ngật.

Đạo lý này thì ai chẳng hiểu, thế nhưng anh họ không thể cổ vũ cô một chút à?

Địa điểm thi CMO năm nay là ở một trường Trung học tại Hàng Châu.

20 học sinh của đội tuyển Bắc Kinh bao gồm cả Kiều Tích đã sớm nhận được thư mời của ban tổ chức.

Mà Minh Ngật thì lại càng đặc biệt hơn, anh không cần phải tham gia cuộc thi cũng được mời đến, chỉ cần anh cảm thấy có hứng thú. Ban tổ chức đã chuẩn bị sẵn cho anh một suất dự thính rồi, toàn bộ hành trình anh đều có thể tham gia.

Bởi vì thời gian diễn ra cuộc thi là vào giữa tháng 1, vừa đúng lúc trường Trung học phụ thuộc được nghỉ đông, sau khi cuộc thi ở Hàng Châu kết thúc, trường Trung học phụ thuộc cũng sẽ được nghỉ, thế nên Kiều Tích dự định là, sau khi cuộc thi CMO kết thúc sẽ trực tiếp về Tây Kinh thăm bà nội luôn.

Lúc Uyển Uyển nghe được liền cảm thấy rất buồn bã: "Chị không thể cùng bọn em đón năm mới sao?"

Lần đầu tiên trong đời từ lúc sinh ra, Minh Ngật và đứa em gái ngu xuẩn có cùng một nghi vấn.

Chúc Tâm Âm lúc đó đã đánh Uyển Uyển một cái, "Tích Tích cũng có người nhà của mình."

"Thế à?" Uyển Uyển rất đau đớn, "Em còn tưởng rằng năm mới có thể bắt đầu bằng việc ôm chị Tiểu Kiều đi ngủ."

Đúng vậy, anh cũng muốn như vậy.

Lần thứ hai trong cuộc đời, Minh Ngật và em gái ngu xuẩn cùng có một nỗi đau lòng giống nhau.

Tiểu Vũ: CHÚC MỪNG NĂM MỚI! x2 =)))

Chúc các tình yêu của t có 1 năm mới hạnh phúc, mạnh khỏe, xinh đẹp.

Chúc cho ai có ný thì sẽ chung thủy dài lâu, ai chưa có ný thì có thể nhanh chóng lừa được 1 anh mạng về.

Chúc cho những bạn vẫn là học sinh, sinh viên học tập và thi cử thật thuận lợi, ai học lớp 12 thì có thể đỗ được vào trường bản thân muốn nhất, còn ai năm cuối thì có thể tìm được một công việc bản thân hài lòng nhất.

Chúc cho những chị đã đi làm rồi thì sẽ có một năm tiền vào như nước sông Đà, tiền ra nhỏ giọt như cà phê phin =)))

Và chúc cho những dự định của mọi người trong năm 2019 đều sẽ được hoàn thành tốt đẹp <3.

Mùng 1 Tết Kỷ Hợi 2019.

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Anh không đi thi mà lại đi mua thuốc cho em!

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Hành trình thi CMO năm nay có tổng cộng 5 ngày. Sáng ngày đầu tiên tất cả các thí sinh phải có mặt tại khách sạn được BTC chỉ định để điểm danh quân số, buổi tối thì các đội thi được tự do họp và thảo luận về đề thi.

Ngày thứ hai sẽ chính thức khai mạc cuộc thi, tại đây thì BTC sẽ công bố lại quy chế thi, giờ giấc thi cho các thí sinh một lần nữa để tránh nhầm lẫn đáng tiếc xảy ra.

Ngày thứ 3 và ngày thứ 4 là hai ngày thi chính thức.

Hai ngày này thí sinh sẽ phải thi liên tục từ 8 giờ sáng đến 12 giờ rưỡi, đề thi mỗi ngày gồm có 3 câu hỏi lớn.

Cuối cùng sẽ tổng kết điểm của cả hai ngày thi, chọn ra 60 người có số điểm cao nhất vào đội tuyển quốc gia.

Ngày thứ năm sẽ diễn ra lễ bế mạc cuộc thi, kết quả thi sẽ được công bố vào vài ngày sau.

Kiều Tích vỗ vỗ ngực: "Thật là khản trương."

Hàn Thư Ngôn nhìn cô, ôn hòa cười nói: "Bình tĩnh nào, cứ phát huy được như ngày thường là tốt rồi."

Vừa dứt lời thì đột nhiên có một giọng nói truyền đến: "Bạn học Hàn."

Hàn Thư Ngôn quay đầu, liền nhìn thấy Minh Ngật không biết xuất hiện từ lúc nào, lúc này đang đứng ở trên cao nhìn xuống cậu ta.

Hàn Thư Ngôn mơ hồ đoán được ý đồ mà Minh Ngật đến đây, hơn phân nửa là muốn đổi chỗ với cậu ta rồi.

Thế nhưng đây là chỗ mà thầy dẫn đội đã sắp xếp cho mọi người từ đầu rồi.

Cậu ta hoàn toàn có lý do chính đáng để bảo vệ quyền lợi hợp pháp của bản thân.

Bởi vậy nên lúc này cậu ta liền mở miệng trước Minh Ngật: "Minh sư huynh, em và Kiều Tích đang thảo luận vấn đề."

Minh Ngật nhú mày, "Liên quan gì tới cô ấy?"

Dừng một chút, Minh Ngật lại giơ tay lên che ngực, nói: "Tôi say xe... Chỗ ngồi này của cậu khá là rộng rãi, tôi với cậu đổi một chút đi."

Hàn Thư Ngôn ngẩn người, không nghĩ tới Minh sư huynh lại vô sỉ như vậy, cậu ta căn bản không thể cự tuyệt mà.

Hầu như người có mặt trên toa tàu này hiện giờ đều là các thí sinh và giáo viên của đội Bắc Kinh, thầy giáo dẫn đội thấy Minh Ngật đứng ở chỗ này đã lâu liền đi tới hỏi: "Làm sao vậy? Có chuyện gì à?"

"Thưa thầy, là thế này ạ." Kiều Tích vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng, cô giải thích đơn giản, "Thân thể Minh sư huynh tương đối yếu, ngồi ở chỗ của anh ấy thì sẽ say xe, chúng ta đổi chỗ cho anh ấy là sẽ ổn thôi ạ."

Giọng nói của Kiều Tích không cao không thấp, thế nhưng cũng đủ để cho tất cả mọi người nghe thấy rõ ràng.

Trong lúc nhất thời, sự chú ý của mọi người đều tập trung lại chỗ của bọn họ, ----

"Em có mang theo thuốc chống say xe với dầu gió, cho anh này Minh sư huynh!"

"Trong tàu thật sự hơi bức bối, em cũng có chút choáng váng này."

"Haizz, thế này thì cậu và Minh sư huynh cần rèn luyện cơ thể nhiều hơn rồi, không thể chỉ cả ngày cúi đầu vào sách vở đâu."

Sắc mặt của Minh Ngật chuyển từ trắng xang xanh mấy lần rồi.

Hàn Thư Ngôn là một người tốt bụng, thấy sắc mặt Minh sư huynh hết xanh lại trắng thì thật sự cho rằng anh bị say xe, ngay lập tức tự giác đứng lên nhường chỗ.

Cậu cầm balo lên, vừa mới chuẩn bị đứng lên rồi đi thì bị Kiều Tích kéo lại.

Hàn Thư Ngôn ngăn người.

Kiều Tích cũng cảm balo của mình lên, sau đó chỉ chỗ ngồi của mình, "Cậu ngồi chỗ của tớ đi, tớ và Minh sư huynh đổi chỗ cho nhau."

Nói xong liền xách balo lên, đi xuống cuối xe.

Để lại hai người thiếu niên, bốn mắt hai mặt nhìn nhau.

Vài giây trôi qua, vẫn là Hàn Thư Ngôn ho nhẹ một tiếng phá vỡ không khí trầm mặc: "Minh sư huynh, anh thích ngồi gần cửa sổ hay là ngồi gần lối đi?"

Không thể ngờ được hành động muốn chuyển chỗ này lại là hành động mang đá đập xuống chân mình, Minh Ngật tức giận mở miệng nói: "Tùy!"

Rõ ràng là đã từng vượt qua 2 ngày 2 đêm mang theo một con chó ngồi xe khách, thế mà tại sao khi chỉ cần phải ngồi 5 tiếng đồng hồ thôi mà Minh Ngật lại cảm thấy khó trôi qua đến vậy.

Anh ngồi thẳng người, đang định quay đầu nhìn Kiêu Tích ở phía sau một cái thì lại không nghĩ rằng chỉ hơi quay mặt thôi mà đã nhìn thấy cái bản mặt của Hàn Thư Ngôn rồi.

Bốn mắt nhìn nhau, mặt của hai người cách nhau rất gần, đến hô hấp của đôi phương cũng có thể cảm thấy... Hai người không hẹn mà cùng nhanh chóng quay mặt trở lại trạng thái nhìn thẳng.

Minh Ngật có chút không hiểu gì hết.

Sao tự dưng Kiêu Tích lại như vậy, lẽ nào cô lại giận anh cái gì à?

Thế nhưng, do thấy tâm trạng cô không tốt nên đã hai ngày rồi anh không có đi trên cô rồi mà.

Tại sao đến bây giờ cô vẫn còn tức giận nhỉ?

Nhưng vấn đề là, cô rốt cuộc tức giận cái gì?

Lại nói, cô phải về nhà ăn Tết, anh còn chưa có tức giận đâu đấy.

Kiều Tích ngồi xuống chỗ ngồi ban đầu của Minh Ngật, bên cạnh cô là một trong hai nữ sinh đạt giải nhất cuộc thi Toán khu vực Bắc Kinh vừa rồi - Lô Dương.

Tính cách của cô ấy rất lãnh đạm, từ trước đến nay cũng toàn độc lai độc vãng, mọi người đều cảm thấy cô ấy vô cùng lạnh lùng, cao ngạo, là người không thể tiếp cận được.

Kiều Tích nghe nhiều nên cũng tự động cho là như vậy.

Sợ quấy rối đến chị ấy đọc sách, cô im lặng ngồi xuống, không dám ho he một tiếng nào.

Cô đột nhiên hiểu được dụng ý sắp xếp chỗ ngồi của thầy giáo.

Hình như là chỉ có tính cách của anh họ mới có thể địch lại được với Lô Dương thôi, cũng chỉ có hai người họ ngồi cùng nhau mới không sợ bị đông chết.

Lô Dương nghe thấy động tĩnh ở ghế bên cạnh, ngẩng đầu lên nhìn cô một cái.

Kiều Tích nở nụ cười tươi xem như lời chào hỏi, sau đó liền tìm chuyện để nói: "Chị xem sách gì vậy?"

Thật ra mỗi học sinh đều sẽ có những quyển sách bí mật của bản thân, không muốn công khai cho người khác, nhất là những người trực tiếp cạnh tranh với mình.

Nếu như là bình thường thì Kiêu Tích sẽ không đi hỏi xem người ta đang đọc sách gì.

Chỉ là cô có thoáng nhìn thấy trang giấy dày đặc chữ của quyển sách, đó chắc chắn không phải sách Toán, cũng không phải thơ mà có lẽ là một quyển tiểu thuyết gì đó, thế nên cô mới đi hỏi cái vấn đề này.

Lô Dương ngăn người, sau đó lật bìa sách ra cho cô nhìn.

Một cô gái nửa vói tạo hình nửa thiện nửa ác trên phong nền màu đen, cùng với dòng chữ-----

" **The Fountainhead**", Ayn Rand. (*)

(*) The Fountainhead là một quyển sách đã được dịch sang Tiếng Việt với tên là Suối nguồn.

Thấy cô tỏ vẻ không hiểu, Lô Dương giải thích đơn giản: "Chủ nghĩa cá nhân đối với chủ nghĩa tập thể."

"À." Kiều Tích làm bộ nghe hiểu, bưng tỉnh mà gật gật đầu.

Cô từng cho rằng quyển sách "Zarathustra đã nói như thế (*)" mà anh họ đọc đã đủ khiến cô chấn kinh rồi, nhưng mà... ít nhất thì... quyển sách đó cô vẫn còn biết tên tác giả.

(*) một quyển sách do triết gia người Đức Friedrich Nietzsche viết, gồm có bốn phần được viết giữa năm 1883 và năm 1885

Còn quyển sách thoát nhìn rất lợi hại này của đàn chị, ngay cả tên tác giả cô cũng chưa từng nghe qua bao giờ.

Chỉ là... nhắc đến anh họ, cô lại không nhịn được tức giận.

Lúc trước khi lên đường, bác Chúc giúp hai người thu thập hành lý.

Lúc này thời tiết Bắc Kinh đã chuyển lạnh rồi, còn có mấy đợt tuyết lớn nữa, Uyển Uyển cũng đã ngã bệnh.

Lại nói một chút về việc Uyển Uyển ngã bệnh. Trong nhà có hai con chó, một trong hai con chính là Bambi đại ngu ngốc, thấy tuyết rơi là nó cực kỳ hân hoan vui sướng, chạy lăng xăng khắp nơi khiến không ai không biết là nó muốn ra ngoài nghịch tuyết, khổ nỗi người trong nhà không cho nó ra ngoài chơi, sau một hồi thấy không ai để ý, nó liền mang theo Cầu Cầu chạy ra ngoài lăn lộn trong tuyết.

Uyển Uyển nhìn thấy cũng không lời hai đứa chúng nó về mà còn chạy theo chơi cùng chúng nó cả một buổi chiều, kết quả là tối về liền ngã bệnh.

Chúc Tâm Âm bị tức không nhẹ, ra lệnh cường chế cô bé phải nằm trên giường dưỡng bệnh, nếu như còn dám đi ra ngoài thì bà sẽ đem hai con chó đi tặng ngay lập tức.

Trong nhà đã có người ngã bệnh thế nên Chúc Tâm Âm đương nhiên là rất lo lắng cho những người còn lại, đặc biệt là Kiều Tích.

Bởi vì Kiều Tích phải đi Hàng Châu tham gia cuộc thi CMO, Chúc Tâm Âm liền mua cho cô quần áo mới, toàn là áo lông và áo lót nhung dê, lại còn tặng thêm hai cái quần ni cực kỳ dày nữa.

Kiều Tích dù sao cũng vẫn chỉ là một cô bé 15 tuổi yêu thích cái đẹp, nhìn thấy đồng quần áo phải mặc này mà nội tâm tan vỡ: "Bác ơi, cháu chỉ mặc một cái thôi được không? Trước kia ở nhà cháu cũng chỉ mặc một cái thôi."

"Như vậy sao được?" Chúc Tâm Âm lập tức bác bỏ đề nghị của cô, "Bác nghe người ta nói mùa đông ở miền Nam còn lạnh hơn ở Bắc Kinh nữa, lại còn không có hệ thống sưởi. Cháu phải đi thi, không mặc nhiều một chút thì lạnh đông cứng làm sao thi được? Ngoan nào, quần áo đều phải mặc cả hai lớp đấy!"

Kiều Tích phản kháng thất bại, chỉ đành phải mặc hai cái quần dày khủng bố kia với cả hai cái áo lông.

Uyển Uyển dù ốm nhưng cũng cố ý chạy sang phòng Kiều Tích hóng hớt, nhìn thấy cô mặc quần áo như vậy thì bật cười ha hả: "Chị Tiểu Kiều, chị biến thành người chân voi rồi!"

Kiều Tích có chút xấu hổ, cô còn không kịp lên tiếng thì lại có một tiếng cười khúc khích nữa vang lên, cô ngẩng đầu nhìn, không phải Minh Ngật thì còn là ai nữa?

Uyển Uyển sau khi cười thì ngay lập tức xin lỗi cô: "Thật ra thì cũng không giống chân voi lắm... Tại chân chị nhỏ quá thế nên khi mặc 2 quần thì tạo cảm giác tương phản quá lớn thôi! Em xin lỗi mà, tha lỗi cho em nhé, được không?"

Kiều Tích biết tính cách của Uyển Uyển, thế nên cô cũng không có trách cô bé.

Thế nhưng một người khác cười thì, cô lại vô cùng tức giận.

Trong lòng cô vẫn ghi thù thế nên sau đó lúc ăn cơm tối, cô cũng không thèm để ý tới anh, thế nhưng không ngờ là 2 ngày sau đó anh lại không thèm nói với cô một câu nào.

Quá đáng hơn nữa là, lần này đi thi có 5 ngày thế nên đại đa số mọi người đều chỉ mang theo một cái balo hoặc một valy nhỏ.

Chỉ có Kiều Tích là phải về quê ăn Tết thế nên phải mang theo một valy to đùng, bên trong chứa đầy đồ, cực kỳ khó di chuyển.

Thế mà hết lần này đến lần khác anh họ lại không hề xuất hiện giúp cô xách hành lý, nếu như không có Hàn Thư Ngôn thì cô không thể nào vác được cái valy to đùng đấy.

Minh Ngật đúng là đồ chân lợn!

Về phần chân lộn, anh hoàn toàn không biết nhưng suy nghĩ của Kiều Tích.

Trước khi xuất phát, Uyển Uyển có đưa cho anh một trà gừng với đường đỏ, bảo anh phải pha cho chị Tiểu Kiều của nó uống.

Minh Ngật chẳng hiểu ra làm sao, vì thế nên hỏi em gái: "Uống để làm gì?"

Bởi vì mỗi lần đến tháng là chị Tiểu Kiều lại rất đau đó, thế nên mẹ hay pha cho chị ấy uống đường đỏ và trà gừng.

Nhưng mà cô bé không thể nói thẳng lý do này cho anh trai được, thế nên Uyển Uyển liền đơn giản thô bạo nói: "Chuyện của con gái, anh muốn biết rõ ràng như vậy để làm gì? Cho chị ấy uống là được rồi!"

Minh Ngật nhớ kỹ.

Lời hứa mà người đàn ông đã hứa thì chắc chắn sẽ làm được.

Bởi vậy nên mặc dù lúc này Kiều Tích vẫn đang giận dữ với anh thế nhưng anh vẫn lấy bình giữ nhiệt từ trong balo ra, đổ trà gừng pha với đường đỏ ra nắp cho cô uống.

Lúc Minh Ngật cầm một chén đường đỏ pha với gừng bốc khói nóng hổi đi qua nửa xe đến trước mặt Kiều Tích, cô ngây ngẩn hết cả người.

Anh họ đây là tới cầu hòa sao?

Kiều Tích cúi đầu, không nói lời nào.

Minh Ngật đưa nắp đựng trà gừng pha đường đỏ đến trước mặt cô, "Uống đi."

Kiều Tích vừa ngửi liền biết trong nắp đựng cái gì, Kiều Tích lập tức ngăn người, "Ai đưa cho anh?"

"Uyển Uyển." Dừng một chút, Minh Ngật lại giục cô, "Nhanh uống đi, uống xong rồi cho em ăn kẹo."

Trong lúc Kiều Tích vẫn còn đang ngây người thì Minh Ngật đã lấy một hộp kẹo bạc hà từ trong túi ra.

"..."

Kiều Tích hơi ngượng ngùng, nhỏ giọng hỏi: "Anh chạy đi mua cái này lúc mọi người chuẩn bị đồ lên tàu à?"

Hóa ra là cô hiểu lầm anh họ sao?

Minh Ngật thấy Kiều Tích năm lần bảy lượt chuyển trọng tâm câu chuyện liền tưởng là cô không muốn uống trà gừng, thế nên anh đưa tay lên bóp mặt cô, uy hiếp nói: "Nếu không uống thì anh đổ đi đấy."

Lại một lần nữa bị bóp mặt thành con hoa súng trong Plant and Zoombie, Kiều Tích đành phải nhanh chóng mở miệng nói: "Em uống, em uống, em uống."

Anh họ thật là đáng ghét!

Kiều Tích uống một hơi cạn luôn, sau đó liền nhìn thấy anh họ đưa kẹo bạc hà đến trước mặt.

Cô yên lặng nhận lấy kẹo rồi ngậm trong miệng.

Có chút ngọt ngọt.

Lúc bọn họ đến Hàng Châu thì đã là một giờ chiều rồi.

Mùa đông năm nay ở Hàng Châu lạnh hơn mấy năm trước, gần đây vừa có một đợt tuyết lớn, lúc bọn họ đến thì tuyết trên mặt đất đã đóng thành băng, mặt đường vô cùng trơn trượt, nhiệt độ cũng lạnh đến thấu xương.

Sau khi xuống xe, Minh Ngật một tay kéo valy to khổng lồ của Kiều Tích, một tay nắm lấy tay cô dắt đi để phòng cô bị ngã.

Anh còn phân thần ra trêu chọc cô: "Em xem, mặc tận hai lớp quần dày, có bị ngã thì cũng sẽ không đau nhé."

Người này sao lại đáng ghét thế nhỉ?

Kiều Tích tức giận muốn rút tay ra khỏi tay anh, thế nhưng Minh Ngật lại cố tình nắm chặt hơn, vững vàng nắm thật chặt tay cô trong tay mình.

"Đừng lộn xộn." Anh đe dọa, "Tron ngã anh sẽ không đỡ em đâu."

Vừa nói vừa cầm tay Kiều Tích nhét vào trong túi áo của mình.

"Tay kia đâu?" Anh hỏi.

Kiều Tích ngẩn người: "Gì cơ?"

Anh hỏi như hỏi một đứa trẻ lên ba, "Có bỏ tay kia vào túi áo của em chưa?"

Kiều Tích bị câu hỏi này của anh làm cho ngượng đỏ mặt, "Bỏ rồi... Anh ngậm miệng lại đi."

Ban tổ chức đã xếp xe đến đón bọn họ rồi, bây giờ tất cả mọi người sẽ ra cửa Nam để lên xe về khách sạn.

Trên mặt đất hầu hết đều đã hóa thành băng, chỉ có vài chỗ là vẫn còn đọng lại những vũng nước nhỏ.

Đọc đường đi hai người đã phải tránh khỏi mấy vũng nước như thế rồi, đi thêm vài bước nữa thì đột nhiên lại có một vũng nước khá lớn.

Kiều Tích do dự dừng chân, tính toán trong lòng xem mình có khả năng nhảy qua không.

Không đợi cô cho ra kết quả thì đã có hai cánh tay luồn xuống dưới nách cô, nâng toàn bộ người cô lên rồi lại nhẹ nhàng đặt xuống, thành công giúp cô vượt qua được vũng nước lớn kia.

Minh Ngật mặt không thay đổi thu tay về, sau đó lại bước về xách valy của cô qua.

Kiều Tích lúc này liền kháng nghị với anh: "Đừng có xách em như vậy... Rất mất mặt."

"Được." Minh Ngật rất biết nghe lời đồng ý, "Anh cũng không nghĩ tới em lại nặng như vậy."

Kiều Tích được xếp ở cùng phòng với đàn chị Lô Dương.

Không giống như lời miêu tả của người khác, Lô Dương hoàn toàn không phải là người thức khuya cày cuốc học tập, vừa mới 9 giờ tối, chị ấy đã đeo bịt mắt và tai nghe lên, sau đó nhắc nhở Kiều Tích một câu: "Chị muốn đi ngủ rồi."

Ngày mai thi rồi, Kiều Tích vốn dĩ còn muốn thức để đọc sách một chút nữa.

Nhưng thấy đàn chị như vậy, trong lòng cô lại cảm thấy lúc này có học nữa thì cũng chẳng vào, chỉ tội khiến tinh thần thêm căng thẳng, thà nghỉ ngơi thật tốt để lấy sức cho ngày mai còn hơn.

Cô dứt khoát đứng dậy đi rửa mặt đánh răng, sau đó cũng tắt đèn đi ngủ.

Cuộc thi bắt đầu lúc 8 giờ, Kiều Tích sợ thi lâu sẽ khiến tinh thần mệt mỏi buồn ngủ thế nên lúc ăn sáng liền gọi một ly cafe đen không đường uống nâng cao tinh thần.

Đề thi ngày đầu tiên không khó lắm, thời gian dành cho cuộc thi là 4 giờ 30 phút, thế nhưng Kiều Tích chỉ mất 3 giờ đã làm xong hết rồi.

Chỉ là cho dù như vậy thì cô cũng không dám thả lỏng.

Dù sao thì đề thi của ngày thứ nhất cũng dễ hơn ngày thứ hai nhiều, cô không thể chắc chắn rằng ngày mai cô có thể làm được hết tất cả các bài thế nên cô phải xem lại thật kỹ để chắc chắn rằng mình sẽ được trọn vẹn điểm ở ngày đầu tiên.

Lúc thi xong ra ngoài, Minh Ngật đã sớm chờ cô ở cổng rồi.

Kiều Tích có chút kinh ngạc: "Anh không thi sao?"

Anh họ mặc dù được miễn không phải tham gia kì thi Toán khu vực Bắc Kinh vừa rồi, thế nhưng CMO thì không được miễn, vẫn phải thi để xét thành tích như bình thường.

Minh Ngật vân đạm phong khinh trả lời: "Nộp bài sớm."

Nói xong liền cầm tay Kiều Tích dắt đi, "Đi ăn cơm đi, đói quá rồi."

Sau khi ăn trưa xong, thầy Lý dẫn đội chạy đến hỏi thăm xem mọi người thi thế nào, sau khi nhận được câu trả lời rằng không tệ thì lại không quên dặn dò thêm-----

"Ngày mai đề thi sẽ rất khó và rất bẫy đấy, mọi người không nên chủ quan, nhanh mắt đoán, phải bình tĩnh xem đề rồi mới làm."

Kiều Tích đương nhiên là nghe theo lời dặn của thầy rồi.

Tối hôm đó, cô vẫn giống như Lô Dương, đi ngủ sớm để lấy sức ngày mai thi tiếp.

Chỉ là, sáng hôm sau tỉnh dậy, Kiều Tích liền cảm thấy thân thể không được thoải mái.

Cô vào toilet kiểm tra, phát hiện ra là người thân của cô đến rồi.

Chu kỳ của người bình thường là 28 ngày, thế nhưng chu kỳ của cô lại dài hơn vài ngày, không nghĩ tới lần này nó lại đến sớm như thế!

Lô Dương lấy cho cô vài miếng băng vệ sinh, thế nhưng không biết có phải vì tâm lý bị ảnh hưởng hay không mà cô vẫn cảm thấy hết sức bất an.

7 giờ 30 phút, Minh Ngật ở bên ngoài gõ cửa phòng gọi cô đi ăn sáng.

Lúc nhìn thấy khuôn mặt của Kiều Tích, Minh Ngật liền hoảng sợ.

Anh đưa tay sờ trán cô: "Ồm à?"

Kiều Tích không muốn khiến anh phải phân tâm thế nên lập tức phủ nhận: "Không phải, chắc là do đói đấy."

Thế nhưng lúc ăn cơm nhìn thấy tay cô vẫn len lén đặt lên bụng, Minh Ngật càng cảm thấy nghi ngờ hơn.

Anh gọi điện thoại hỏi Uyển Uyển, muốn biết rốt cuộc cô xảy ra chuyện gì.

Uyển Uyển suy nghĩ một chút rồi nói: "Có phải chị ấy đau bụng kinh không? Anh nhanh đi mua cho chị ấy liều thuốc giảm đau đi, nếu không thì sẽ đau không thi được đâu!"

Minh Ngật rốt cuộc cũng hiểu ra, lúc sau liền trở lại nhà hàng, nhìn Kiều Tích nói: "Ăn nhanh lên một chút rồi nhớ đúng giờ đi đến địa điểm thi nhé."

Kiều Tích đang ăn bánh kem, thấy Minh Ngật nói vậy thì không hiểu tại sao: "Anh đi đâu vậy?"

Minh Ngật đáp: "Anh có việc phải đi tìm thầy dẫn đội, đi trước đây."

Kiều Tích nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, còn 20 phút nữa là đến giờ thi rồi, anh đi tìm thầy dẫn đội để làm gì?

Nhưng vì lúc này Kiều Tích quá đau bụng thế nên cô cũng không nghĩ nhiều và cũng không còn sức để nghĩ nữa.

Trước khi đến trường thi, Kiều Tích uống một cốc nước nóng, hy vọng rằng nước nóng có thể khiến cho sự đau đớn giảm đi vài phần.

Ai mà ngờ được, sau khi vào lớp phát đề thi, cô còn chưa kịp nhìn đề thi bụng dưới đã truyền đến một trận đau mãnh liệt, cô cắn chặt hàm răng, cố gắng tập trung ý thức nhìn đề bài, cả người cô đều đang chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Thật sự là vô cùng đau.

Có lẽ lúc mới tới có bị nhiễm một chút gió lạnh khiến cho cơn đau càng dữ dội hơn, phảng phất như có ai đó đang cầm búa gõ ở trong bụng vậy, đau đến mức ý thức cũng mơ hồ.

"Bạn học này."

Mặt bàn của cô bị gõ nhẹ một tiếng, Kiều Tích cố nhịn đau ngẩng đầu lên nhìn, sau đó liền trông thấy giám thị đang đứng ở trước mặt cô.

Giám thị đặt một hộp thuốc lên bàn, lại hỏi: "Nước trong bình của em là nước nóng sao?"

Kiều Tích gật đầu.

Giám thị tiếp tục nói: "Đã thi được nửa tiếng rồi, em mau uống thuốc đi rồi còn làm bài."

Kiều Tích mở hộp thuốc, nhìn cách dùng một chút rồi bóc một viên cho vào miệng, sau đó uống vài ngụm nước nóng.

Cô biết rằng có lẽ thuốc tiên thì cũng không thể vừa uống xong liền khỏi được, thế nhưng không biết có phải do tâm lý hay không mà vừa uống thuốc xong cô đã cảm thấy không còn quá đau đớn như trước nữa.

Chỉ là...

Nhìn hộp thuốc trước mặt, Kiều Tích không khỏi cắn chặt môi.

Thuốc này là ai đưa tới vậy?

Kiều Tích giờ tay lên, đợi giám thị tới gần, cô mới mở miệng hỏi: "Thưa thầy, thuốc này là ai đưa cho thầy vậy ạ?"

Giám thị sững sốt, sau đó nói: "Là hòm thuốc của ban giám thị chúng tôi."

Kiều Tích miễn cưỡng tin cách giải thích này, trong khoảng thời gian tiếp theo cô đều cố gắng tập trung tinh thần làm bài.

Thế nhưng không có chút tác dụng nào, Kiều Tích căn bản không có cách nào tập trung được tinh thần.

Cô biết là ai đưa thuốc tới.

Anh căn bản không phải là đi tìm thầy dẫn đội, anh là đi ra ngoài mua thuốc!

Thế nhưng... Sau khi vào thi được nửa tiếng thuốc mới được đưa tới.

Kiều Tích không biết cảm giác trong lòng mình lúc này là như thế nào nữa.

Anh không có đi thi.

Vì giúp cô mua thuốc nên anh không có đi thi.

Kiều Tích không biết mình đã làm bài như thế nào nữa.

3 câu hỏi lớn, cô chỉ miễn cưỡng làm được 2 câu, cũng không chắc chắn có đúng hết không, một câu cuối cùng kia cô không hề làm một chữ nào vào trong giấy thi cả.

Lúc nộp bài thi, học sinh ở trong phòng đều rộn ràng nói chuyện----

"Tớ đã chuẩn bị tâm lý là đề ngày hôm nay sẽ rất khó rồi, thế nhưng vừa rồi lúc nhìn thấy đề vẫn cảm thấy hoa mắt chóng mặt, quá khó rồi."

"Tớ chết thật rồi, chỉ biết làm có 1 câu rưỡi thôi."

"Cậu còn làm được tận 1 câu rưỡi? Tớ một câu cũng không làm được đây này, lần này thật sự là chỉ có 1 Cá thôi."

Kiều Tích hoàn toàn không quan tâm mấy người bên cạnh đang nói gì, cô nộp bài xong liền chạy ra ngoài trường thi, lao thẳng đến trước mặt một người.

"Chạy cái gì mà chạy, " Minh Ngật tức giận nói, "Không sợ ngã à?"

Kiều Tích khóc ra tiếng luôn, cô lúc này vô cùng thương tâm và hổ thẹn nói: "Sao anh lại không đi thi?"

Minh Ngật ngẩn người, không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị đồ mít ướt này phát hiện rồi.

Anh ho nhẹ một tiếng: "Anh nộp bài sớm-----"

"Anh nói dối!" Hai mắt Kiều Tích chứa đầy nước, giọng nói cũng mang theo tiếng nức nở, "Anh đi mua thuốc! Anh không đi thi mà lại đi mua thuốc cho em!"

A?

Minh Ngật ngẩn người, sau đó xoa xoa hai má của cô gái trước mặt, trong ánh mắt chứa đầy ý cười.

"Sao em lại... đột nhiên trở nên thông minh như vậy hả?"

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Một giây sau, Minh Ngật liền cúi đầu xuống hôn cô

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Kiều Tích vô cùng tự trách, cũng vô cùng áy náy.

Anh họ vì giúp cô đi mua thuốc mà bỏ thi... Kiều Tích nghĩ đến đây thì "Oa" một tiếng khóc lớn lên trước mặt mọi người luôn.

Thí sinh đi ngang qua đều liếc mắt lại đây hóng chuyện.

Cuộc thi CMO này thí sinh nữ rất ít thế nên lúc này được trông thấy một màn ôm cánh tay bạn trai khóc đến mức thương tâm gần chết thì ai cũng muốn nhìn nhiều hơn vài cái, mà đặc biệt là ngoại hình của hai người này thì thật sự không còn từ gì để chê. Khóc ngay trước trường thi thế kia thì chắc là do đề khó quá không làm được bài rồi.

Nghĩ đến đây, mấy thí sinh nam nổi lên lòng thương hoa tiếc ngọc, rất tức giận mà oán trách mấy người ra đề-----

"Còn là người nữa không vậy?! Ra đề khó với chúng ta thì cũng thôi đi, mấy người không thể đối xử với các em gái ôn nhu một chút sao?"

Đại khái là hình ảnh em gái xinh đẹp thương tâm khóc lóc quá mức chói mắt, các nam sinh đều nhìn chăm chăm vào em gái đang khóc như lệ hoa đái vũ đó, mãi cho đến khi-----

Người bạn trai của em gái đó rất không vui mà liếc về phía bọn họ bên này một cái.

"Ôi, Ơm! Đó không phải là Minh thần sao? Đến anh ấy mà cũng có bạn gái sao?"

Cái tên Minh thần này, đối với tất cả các đối thủ cạnh tranh thì đều vang như sấm.

Đương nhiên, tiếng vang không phải chỉ là vị trí của anh ở trong giới Toán Olympic không ai có thể thay thế được, mà còn bởi vì ham muốn yêu đương của anh ấy gần như bằng không.

Kỳ thi CMO năm ngoái được tổ chức tại một trường trung học ngoại ngữ ở miền Nam.

Các học sinh nữ của trường ngoại ngữ đó mỗi người đều tươi ngon mọng nước, mỗi người đều vô cùng xinh đẹp. Buổi trưa hai ngày thi tất cả các thí sinh dự thi và học sinh bản địa tại trường đều sẽ cùng ăn cơm ở trong căn tin trường.

Minh Ngật một mình độc chiếm một bàn ăn, mới ăn được nửa thì các học sinh của trường trung học ngoại ngữ tan học.

Có một bạn nữ cực kỳ xinh đẹp - sau đó có người hỏi thăm thì được biết cô bạn nữ xinh đẹp đó chính là hoa khôi của trường ngoại ngữ, hơn nữa vị hoa khôi này còn là một hot girl khá nổi ở trên mạng nữa. Hot girl mạng kiêm hoa hậu giảng đường đi tới bàn của Minh Ngật, hỏi anh là đối diện anh đã có người ngồi chưa.

Dựa theo tư duy bình thường của đám nam sinh ban khoa học tự nhiên thì, có thể cùng bạn nữ xinh đẹp ăn cơm đương nhiên là chuyện cầu còn không được rồi.

Đáng tiếc là não của Minh Ngật hơi có chút vấn đề, anh lập tức tỏ thái độ không vui liếc mắt nhìn người ta một cái, "Hai bên trái phải của tôi cũng không có người ngồi."

Ngụ ý là "Tôi cũng không quen bạn, tại sao bạn cứ phải ngồi trước mặt tôi nhìn tôi làm gì."

Hoa hậu giảng đường từ nhỏ đến lớn chưa từng bị người khác phớt đời đối xử như vậy, nước mắt đã đảo quanh hai mắt rồi.

Minh Ngật thật sự là không hiểu, anh chỉ là muốn ngồi ở đây ăn cơm thôi mà.

Rõ ràng cái bàn này lúc trước không hề có ai ngồi cả, tại sao anh chỉ mới ngồi được có một lúc mà đã có rất nhiều người ra muốn đoạt rồi?

Chỉ là nhìn bộ dạng của bạn nữ trước mặt, tuy rằng anh đến trước thế nhưng Minh Ngật cũng rất nghiêm chỉnh đứng dậy, buông tha cho cái bánh bao đang ăn dở, vẻ mặt kiểu như là rất sợ phiền toái nói: "Đừng khóc, cho cô ngồi."

Quản chúng vậy xem lúc đó đều ghen cười đến mức nội thương.

Lúc truyền thuyết này của Minh Ngật được truyền ra ngoài, mọi người đều cảm thấy hơi bình thường một chút.

- ---- "Biết vì sao trên đời này thiên tài càng ngày càng ít không?"

- ---- "Bởi vì bọn họ không có ham muốn yêu đương đó. Ha ha ha!"

Thế mà chỉ cách một năm ngắn ngủi, mọi người lại có thể nhìn thấy bạn gái ở bên cạnh Minh Ngật, quả thật là điều này còn kinh ngạc hơn cả việc anh giành được HCV IMO với số điểm tuyệt đối.

Vẫn là một học sinh trường Trung học phụ thuộc biết được sự tình nghiêm túc bác bỏ tin đồn: "Cái gì mà bạn gái? Đó là em họ của người ta đó... Đừng có nói mò nữa, Minh thần của chúng ta làm sao có thể có bạn gái được?"

Lời còn chưa dứt, một người đàn ông lưng hùm vai gấu hùng hổ lao tới từ văn phòng làm việc, đi qua tầng tầng lớp lớp học sinh, sau đó chuẩn xác đập một phát vào sau gáy của Minh Ngật.

Người tới chính là giáo viên chủ chốt của đội tuyển quốc gia, Tôn giáo sư.

Tôn giáo sư và Minh Tuấn có thân hình gần giống nhau, đều là người cao dáng lớn điển hình của người phương Bắc, một cái đập kia không nhẹ tẹo nào.

Kiều Tích ngẩng đầu, ngây ngốc nhìn anh họ trước mặt.

Chẳng biết tại sao, trong lúc thương tâm như thế này mà Kiều Tích còn suy nghĩ được một việc----- Nếu như không phải những người này suốt ngày đều đập Minh Ngật thì có lẽ chỉ 10 tuổi là anh đã có thể giành được HCV IMO với số điểm tuyệt đối rồi.

Tôn giáo sư bị tức giận không nhẹ, ông không hề để ý đến xung quanh còn rất nhiều người, cũng không thèm giữ mặt mũi cho Minh Ngật, vừa đập xong thì lớn tiếng mắng-----

"Cái thằng trời đánh này! Không đi thi mà đi đâu hả?!"

Điều cười của Minh Ngật vô cùng muốn ăn đòn: "... Để cho người khác có chút cơ hội đó ạ."

Mãi đến khi trở lại khách sạn, Kiều Tích vẫn còn vừa khóc thút thít vừa véo cánh tay Minh Ngật-----

"Minh Ngật, anh có bệnh à?"

Minh Ngật cảm thấy Kiều Tích lúc này thật sự là quá to gan lớn mật rồi, lại dám vừa đánh vừa mắng anh.

Vốn định véo mặt đồ mít ướm này mấy cái, thế nhưng nhìn sang thấy hai mắt vì khóc mà sưng như quả đào của cô là tim anh lại nhịn không được mà mềm nhũn ra: "Khóc cái gì mà khóc... Có đói bụng không? Anh dẫn em đi ăn nhé."

Kiều Tích vẫn khó lòng chấp nhận được sự thật-----

"Tại sao anh lại đi mua thuốc? Anh không biết là uống thuốc giảm đau vào sẽ buồn ngủ à? Em uống thuốc xong cũng không tập trung được tinh thần, làm sao mà vào được đội tuyển quốc gia cơ chứ! Nếu như vậy rồi thì sao phải liên lụy thêm một người nữa? Anh rõ ràng có thể lấy thêm một HVC nữa mà!"

Minh Ngật nhú nhú mày.

Anh thậm chí còn không nghĩ tới chuyện thi cử, lúc đó chạy đi mua thuốc, suy nghĩ duy nhất trong đầu chỉ là không muốn để đồ mít ướm phải ở trong phòng thi chịu đựng đau đớn suốt cả 4 giờ 30 phút mà thôi.

Lúc này thấy đồ mít ướm vẫn cứ bần khoản chuyện cô thi không tốt thì Minh Ngật liền có chút không thể hiểu được, sừng sốt một lúc lâu mới mở miệng ra giáo dục cô: "... Không nên nặng nề chuyện được mất như vậy, thi không tốt thì không tốt thôi."

Trên hành lang lúc này vừa vặn có học sinh của trường Trung học phụ thuộc đi ngang qua, thấy trên mặt Kiều Tích lộ ra vết nước mắt chưa khô, lại nghe thấy lời nói của Minh Ngật thì liền biết Kiều Tích thi không tốt thế nên lập tức thuận miệng an ủi một câu: "Không sao đâu, không sao đâu, tất cả mọi người đều thi không tốt mà, Tích Tích đừng khóc."

Kiều Tích muốn giải thích, nói chính xác hơn là, cô muốn giải thích vì anh họ.

Anh không phải là vì ham chơi mà bỏ thi, anh rõ ràng là vì mua thuốc cho cô nên mới không kịp đến thi.

Cô mang theo giọng nói nức nở mở miệng: "Không phải, tớ là đau lòng cho anh----- "

Minh Ngật đưa tay lên bịt miệng cô lại, "Còn cãi hả? Nói thế rồi mà em còn không chịu nghe!"

Bạn học rất đồng tình nhìn thoáng qua Kiều Tích, sau đó liền rời đi.

Đương nhiên, đợi đến khi kết quả công bố, vị bạn học này nhớ đến một màn thương tâm gần chết kia của Kiều Tích thì liền chỉ có hai từ để hình dung cô-----

Giả dối.

Đợi đến khi vị bạn học kia đi khỏi, Minh Ngật mới buông Kiều Tích ra, liếc nhìn cô một cái rồi sau đó lạnh lùng mở miệng nói: "Em cứ như vậy là muốn đem chuyện này truyền đến tai mẹ anh?"

Kiều Tích bị dọa đến ngừng khóc luôn.

Đối với sự biến hóa này của cô, Minh Ngật hết sức hài lòng, anh xoa xoa đầu Kiều Tích, nói: "Đi cắt cặp sách đi, rồi anh đưa em đi ăn cơm."

Kiều Tích về đến phòng, ngoài ý muốn phát hiện ra ngoại trừ Lô Dương thì còn có cả Giang Nhã Đồng ở bên trong nữa.

Thấy Kiều Tích, Giang Nhã Đồng lên tiếng chào hỏi cô trước, giọng nói không nóng không lạnh.

Lô Dương và Giang Nhã Đồng đang thảo luận đề thi vừa xong.

Vài ngày làm bạn cùng phòng với nhau, Kiều Tích phát hiện ra Lô Dương cũng không phải là lạnh lùng khó gần giống như mọi người nói, mà ngược lại chị ấy lại rất có tình người.

Bởi vậy nên lúc thấy hai mắt của Kiều Tích sưng đỏ vì khóc, chị ấy liền quan tâm: "Sao mà khóc?"

Kiều Tích suy nghĩ một chút, rũ đầu xuống nhỏ giọng nói: "Thi không tốt... Có chút buồn ạ."

Lô Dương lớn hơn Kiều Tích 2 tuổi, mấy hôm nay ở chung rất hòa hợp thế nên cô ấy liền xem Kiều Tích như em gái mình vậy, nghe cô nói thế liền vỗ nhẹ nhẹ lên đầu của cô an ủi: "Em mới có lớp 10, còn nhiều cơ hội nữa mà."

Kiều Tích gật đầu, nhưng trong nháy mắt lúc ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy ánh mắt của Giang Nhã Đồng.

Nghe thấy cô nói mình thi không tốt, đối phương cũng không vui không buồn, nói đúng hơn là không thể hiện ra bất cứ tâm tình gì.

Kiều Tích lập tức hiểu ra, thành tích của cô dù có thế nào ra sao, thi tốt hay không tốt thì Giang Nhã Đồng cũng hoàn toàn không thêm để ý.

... Bởi vì cô căn bản không có tư cách tạo thành uy hiếp đối với cô ta.

Sau ngày thi thứ hai thì sẽ đến ngày bế mạc kỳ thi.

Sau một thời gian Minh Ngật kiên trì giải thích, Kiều Tích cuối cùng cũng tin, anh sẽ không vì chuyện bỏ thi này mà phải bỏ luôn cả việc học.

Đương nhiên, việc Kiều Tích lo lắng cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý.

Dù sao sau khi được HCV IMO năm ngoái thì anh cũng không có ký bất kỳ một hợp đồng nào với các trường đại học trong nước cả.

Mà cơ hội năm nay cũng đã bị cô làm lãng phí mất rồi, nếu như còn muốn tuyển thẳng vào đại học thì anh chỉ có một cơ hội cuối cùng vào năm lớp 12 thôi.

Thế nhưng chờ đến lúc đó thì rất nhiều người có tâm tính thay đổi... ít nhất thì... Kiều Tích cũng đã từng nghe qua một vài ví dụ của đàn anh đàn chị khóa trên về việc này.

Thấy Kiều Tích lo lắng cho mình như vậy, Minh Ngật có chút dờ khóc dờ cười.

Mãi đến khi anh đảm bảo hết lần này đến lần khác rằng, việc bỏ thi này cũng không có hậu quả gì lớn cả, chỉ là không thể giành được 3 HCV mà thôi.

Huống chi, năm nay anh bỏ thi, cô lại thi không tốt, thế thì sang năm bọn họ lại có thể cùng nhau tham gia thi một lần nữa, như thế không phải là vô cùng tốt sao?

Nghe anh nói như vậy Kiều Tích mới có thể ổn định lại một chút.

Về phần lý do anh bỏ thi... Minh Ngật cũng đã nghĩ xong để đối phó với gia đình rồi.

Thật ra thì vốn dĩ ngay từ đầu anh cũng đã lười phải tham gia kì thi CMO năm nay rồi, thế nên nhận lời tham gia cũng chỉ là muốn đến Hàng Châu du lịch một chút thôi.

Cũng may năm ngoái anh đã giành được một HCV IMO rồi----- Tuy rằng càng nhiều HCV thì càng tốt thế nhưng một cái thì cũng đủ dùng rồi.

Lúc Chúc Tâm Âm nghe được tin này cũng chỉ là gọi điện thoại mắng con trai nhà mình một trận thôi, trừ cái đó ra thì cũng không có hành động gì khác cả.

Thế là được rồi.

Chúc Tâm Âm còn cố ý dặn dò con trai nhà mình rằng, nhất định phải đưa Tích Tích về đến nhà an toàn.

Bởi vậy nên sau khi kết thúc lễ bế mạc vào ngày thứ năm, hai người liền tách khỏi đội, đi ra sân bay bay về Tây Kinh.

Đối với chuyện Kiều Tích phải về nhà ăn Tết, Minh Ngật vẫn luôn không thể cho qua được-----

"Người nhà em đối với em không tốt, em trở về để làm gì?"

Bởi vì việc bỏ thi ngày hôm nay, Kiều Tích đối với Minh Ngật vô cùng áy náy thế nên dù cho anh nói cái gì thì cũng rất kiên nhẫn giải thích: "Em về nhà là để thăm bà nội. Hơn nữa... thật ra thì bọn họ đối xử với em vô cùng tốt."

"Phải không?" Minh Ngật rất hoài nghi mà liếc nhìn cô, "So với anh-----"

Nói đến đây Minh Ngật liền ngừng lại, vài giây sau mới lại tiếp tục nói: "So với bố mẹ anh thì có tốt hơn không?"

Kiều Tích biết anh muốn nói cái gì, không nhịn được cười khúc khích một tiếng.

Bọn họ đương nhiên là không có đối tốt với cô như anh họ rồi!

Bởi vì thời tiết xấu thế nên bọn họ phải ở trên máy bay trong 3 tiếng mới được hạ cánh, lúc bọn họ xuống đến mặt đất thì đã hơn 9 giờ tối rồi.

Muốn thế này thì đương nhiên là không còn xe bus nữa, hai người kéo theo valy đi đến chỗ bắt taxi để đợi xe.

Bởi vì chuyến bay hạ cánh muộn thế nên cô không nói cho bà nội biết mình đã về đến Tây Kinh, cô sợ bà lo lắng cô đi về đêm khuya không ngủ được.

Huống chi Minh Ngật cũng phải ở đây một đêm, thế nên hai người liền bắt xe tới một khách sạn ở gần đây.

Chỉ là, trong lúc còn đang chờ xe taxi, điện thoại của Minh Ngật đột nhiên vang lên.

Là Minh Tuấn.

Dưới sự chỉ dạy của Uyển Uyển, ông cuối cùng cũng đã học được cách gọi Facetime, thế nên liền thực hành luôn với con trai.

Giọng nói của Minh Tuấn vô cùng nghiêm túc, mơ hồ còn nghe ra ý vị cảnh cáo-----

"Con chú ý một chút cho bố."

Minh Ngật không muốn cùng bố nói chuyện nữa, "Bố nói xong chưa ạ?"

Nếu như lúc này Minh Ngật ở gần ông thì chắc chắn Minh Tuấn sẽ đưa tay ra đập vào đầu thằng con một cái.

Ông ho nhẹ một cái, "Đưa điện thoại cho Tích Tích."

Nhìn bác Minh xuất hiện trên màn hình điện thoại, Kiều Tích rất là mờ mịt: "Cháu chào bác ạ... Trễ như thế này mà bác vẫn chưa ngủ ạ?"

"Đêm nay bác không ngủ." Minh Tuấn nghiêm túc nói, nhưng giọng nói lại hơi nhỏ, nhìn bối cảnh trong điện thoại thì có lẽ là đang ở trong nhà về sinh gọi điện cho bọn họ, "Tích Tích, có việc gì thì lập tức gọi điện thoại cho bác."

"Dạ?" Kiều Tích cảm thấy trong đầu toàn dấu hỏi chấm, "Có anh họ và cháu ở cùng nhau, bác không phải lo lắng đâu ạ."

Nha đầu ngốc, người cần phòng chính là cái thằng đó đó!

Minh Tuấn thở dài, "Hai đứa chưa lên xe đúng không? Nửa tiếng nữa bác lại gọi lại."

Xe taxi đưa bọn họ đến khách sạn đã đặt trước, sau khi làm xong thủ tục vào ở, vừa vào đến phòng thì đến kỳ hạn nửa tiếng của bác Minh.

Minh Tuấn đúng giờ gọi Facetime đến.

Chỉ là lúc này là điện thoại của Kiều Tích kêu chứ không phải của Minh Ngật.

Kiều Tích ấn nút trả lời, Minh Tuấn nghiêm túc nói: "Chuyển sang camera sau."

"Vâng." Kiều Tích ngơ ngác làm theo.

Vừa chuyển camera Minh Tuấn liền nhìn thấy tiểu tử nhà mình đang giúp Kiều Tích kéo valy chuẩn bị đi vào trong phòng.

"Dừng lại." Minh Tuấn cách không gian chỉ huy, "Để valy ở ngoài cửa đi."

Minh Ngật nén giận, để valy của Kiều Tích ở trước cửa.

"Được rồi," Giọng nói của Minh Tuấn lộ vẻ uy nghiêm không cho phép kháng cự, "Con bây giờ có 5 giây để quay người rồi đi."

Minh Ngật không thể tin nhìn về phía đồ mứt ướn, "... Đuổi anh ra ngoài?"

Bác Minh còn đang nhìn đấy... Kiều Tích nén cười, vội vàng đẩy anh họ ra ngoài cửa, "Ngày mai gặp nhé."

Đến khi cửa "Cạch" một tiếng đóng lại, Minh Ngật vẫn còn chưa hồi phục lại tinh thần.

Lòng người thật là hiểm ác đáng sợ mà, Minh Ngật trăm triệu lần không ngờ được, Kiều Tích thế mà cũng có vẻ phúc hắc như vậy, lại còn làm trò phân rõ giới hạn với anh trước mặt Minh Tuấn.

Thấy Kiều Tích hành sự quyết đoán, Minh Tuấn hết sức hài lòng.

Ông tiếp tục chỉ đạo Kiều Tích: "Giờ khóa trái cửa đi, then cài bên trên cũng cài vào. Đúng, cứ như vậy."

Thấy Kiều Tích theo lời mình làm xong mọi thứ, Minh Tuấn cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Tốt lắm."

Đây được thẳng trời đánh kia ra ngoài, rốt cuộc đêm nay ông có thể yên giấc được rồi.

Kết thúc cuộc điện thoại với Minh Tuấn, Kiều Tích suy nghĩ một chút rồi mở Wechat ra, gửi cho Minh Ngật một cái icon rất là cute.

Đợi 5 phút đồng hồ, không có hồi âm.

... Anh họ hình như giận rồi.

Kiều Tích buồn cười để điện thoại đi động xuống, đi đến chỗ cửa mở valy ra, định lấy quần áo đi tắm rửa.

Chỉ là, vừa mở valy ra cô đã ngẩn người.

Trong cặp sách của cô còn có một chiếc bánh ga-to nhỏ, đây chính là chiếc bánh sáng này cô lén chạy ra ngoài mua.

Một chiếc bánh rất là nhỏ, thế nhưng cô lại cố ý bảo nhân viên cửa hàng lấy cho mình một ngon nén.

Bởi vì hôm nay là sinh nhật của anh họ.

Kiều Tích vốn là định cho anh một sự kinh ngạc bất ngờ, thế nhưng không nghĩ tới đi đường một mồi lại thêm chuyện Minh Tuấn gọi điện khiến cô quên mất tiêu luôn.

Cô đi gài vào, nhanh chóng mở khóa cửa rồi đi sang phòng bên cạnh gõ cửa.

Minh Ngật đang cởi quần áo thì có tiếng gõ cửa, mở cửa ra thấy là đồ mịt ướt thì tức giận nói: "Lại tìm anh có việc gì?"

Kiều Tích ngẩn người: "Anh muốn tắm à?"

Không đợi Minh Ngật trả lời, cô liền đẩy anh vào trong phòng, "Anh nhanh đi tắm đi... Tai nghe điện thoại của em hình như rơi vào trong balo của anh, anh không cần quan tâm đâu, em tự tìm được rồi."

Nhìn Minh Ngật một lần nữa đi vào phòng tắm, cô liền nhanh chóng chạy về phòng mình, cầm bánh ga-to với nén sang.

Minh Ngật tắm xong đi ra, đập vào mắt là cả phòng tối đen như mực.

Trong toilet có điện, anh đoán chắc là trò đùa của Kiều Tích thế nên liền lên tiếng nói: "Dừng----- "

Lời còn chưa dứt thì một tiếng tách nhẹ nhàng vang lên, sau đó là một ánh sáng yếu ra.

Ánh nén dần dần khuếch tán đến cả phòng, nương theo ánh sáng lờ mờ đó, Minh Ngật dần dần thấy rõ, đầu đất nhỏ đang cầm một cái bánh ga-to nhỏ chậm rãi đi đến trước mặt anh, trề mặt cô còn mang theo ý cười.

"Happy Birthday To You, Happy----- "

Hát được vài câu, có lẽ là cảm thấy hơi xấu hổ, Kiều Tích liền ngừng lại.

Cô cầm bánh ga-to đứng trước mặt Minh Ngật, cười đến hai mắt đều cong còn: "Anh họ, chúc mừng sinh nhật!"

Thấy Minh Ngật vẫn đứng bất động, Kiều Tích liền đem bánh ga-to trong tay giơ lên cao hơn một chút, có chút tủi thân: "Anh chê em mua bánh nhỏ sao?"

Minh Ngật mở miệng nói: "... Không có."

Kiều Tích lại vui vẻ trở lại: "Vậy anh mau ước đi."

Minh Ngật nhắm mắt lại, 3 giây sau, anh mở mắt, thổi phồng một cái làm tắt ngọn nến.

"Được rồi."

Anh bật công tắc đèn lên, ánh sáng một lần nữa trở lại căn phòng.

"Anh ước gì đó?" Kiều Tích cúi đầu cắt bánh ga-to. Thật ra thì cũng không cần phải cắt, vì bánh cũng rất nhỏ.

Thấy anh không nói gì, Kiều Tích lại nhanh chóng xoa dịu bầu không khí: "Anh không nói cũng được, dù sao thì em cũng không muốn biết."

Cô cắt bánh thành hai nửa, đưa nửa có nhiều anh đào hơn đưa cho Minh Ngật.

Minh Ngật nhận lấy đĩa bánh, để ở một bên, ánh mắt lại cứ nhìn chăm chú vào cô gái nhỏ trước mặt không chớp.

Kiều Tích ngẩng đầu lên, trên mặt còn viết 3 chữ to đùng "Khen em đi"-----

"Em còn cố ý không mua bánh vị xoài đó."

Đôi mắt của cô gái nhỏ vì cười mà cong cong, chứa đựng bên trong là ánh sáng long lánh tựa như sao trời, một ánh sáng mà anh chưa từng được nhìn thấy trước đây.

Đại não không hề nhận được tín hiệu hay câu hỏi gì để xử lý, có lẽ là lúc này bản năng đã chi phối hết mọi thứ rồi, Minh Ngật đột nhiên đưa tay qua ôm eo cô.

Cô gái nhỏ bị vòng tay anh kéo về phía trước, hai tay hoảng sợ đặt trên ngực anh, kinh ngạc nhìn anh.

Một giây sau, Minh Ngật liền cúi đầu xuống hôn cô.

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Minh Heo

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Cả người Kiều Tích đều bối rối, cô tựa như một kẻ ngu si vậy, toàn thân cứng ngắc bất động.

Mãi đến khi Minh Ngật mang theo đôi môi hơi lạnh bắt đầu ma sát, Kiều Tích rốt cuộc mới phục hồi tinh thần lại.

Minh Ngật ngậm lấy môi cô một cách thô bạo, gần như khiến cô không thể thở nổi.

Hơi thở mát lạnh độc nhất của thiếu niên trẻ tuổi lúc này liền bá đạo mà xâm nhập vào từng giác quan của cô.

Cậu thiếu niên vẫn đang ngây ngô vừa ngậm vừa mút, thế nhưng dù là ngây ngô nhưng cũng khiến cho đầu óc Kiều Tích choáng váng hết cả.

Cô không biết tại sao anh họ lại đột nhiên muốn hôn cô, mà lúc này cô cũng không có thời gian để suy nghĩ về việc này nữa.

Nhưng cô biết, như thế này là không đúng.

Kiều Tích cực kỳ hoảng loạn.

Tuy rằng cô biết rõ anh họ sẽ không làm tổn thương mình, thế nhưng vào giờ khắc này, cô vẫn cảm thấy sợ hãi và bất lực.

Cho dù trước kia có ở chung với nhau bao lâu thì cũng không bằng giờ phút này hai người quần quýt gần gũi-----

Đây không phải là anh họ, càng không phải là tiểu hòa thượng... Người đang hôn cô lúc này, chỉ đơn thuần là một người con trai.

Hai tay cô đặt trên ngực anh đẩy đẩy, cô gắng muốn kéo giãn khoảng cách.

Thế nhưng sức lực giữa nam và nữ cách xa quá mức, Minh Ngật chỉ dùng một tay cũng có thể khiến hai tay cô không thể động đậy được.

Hai người gần bó quần quýt, môi lưỡi của cô đều bị đối phương mút lấy, chỉ có thể kêu hai tiếng "Ừm ừm" để kháng nghị.

Không biết qua bao lâu, Minh Ngật rốt cuộc cũng buông tha cho người ở trong ngực.

Giống như bị ma nhập vậy... Anh cũng không thể giải thích về hành vi của chính mình.

Anh cúi đầu nhìn đầu đất nhỏ trong lòng, phát hiện ra cô còn chưa kịp phản ứng, gương mặt vẫn hơi đỏ hồng, thoạt nhìn vô cùng mềm mại đáng yêu,

dáng dấp ngon miệng cực kỳ.

Lại một lần nữa, đại não của Minh Ngật không kịp xử lý hoạt động, hoàn toàn bị bản năng chi phối.

Anh cúi đầu hôn lên khóe môi của đầu đất nhỏ.

Không giống với nụ hôn thiên miên vừa rồi, nụ hôn này chỉ là hơi lướt qua hai cánh môi của cô một lúc mà thôi.

Anh nhẹ nhàng hôn vài cái lên môi cô, sau đó liền buông ra.

Sau vài lần như thế, Kiều Tích rốt cuộc cũng hồi phục lại tinh thần.

Trong lòng cô lúc này, một nửa là tủi thân, một nửa kia là gì thì cô cũng không thể nói rõ ra được... Kiều Tích tức giận cực kỳ, lúc này liền vươn tay đẩy anh ra, thế nhưng cái đẩy này không những không đẩy được anh mà còn khiến chính cô ngã ra sau lảo đảo ngã, lưng còn bị đập vào cái bàn đằng sau một cái.

Minh Ngật sau khi nhìn thấy thì vội vàng chạy lại xem cô, "Bị đập ở đâu rồi?"

Kiều Tích mạnh mẽ hất tay anh ra, giọng nói hơi nức nở: "... Em phải nói cho bác Minh!"

Cô muốn đi cáo trạng... Để bác Minh đập bẻ cái đầu chó của anh họ đi!

Minh Ngật sững sốt hai giây, sau đó gật đầu nói: "Được."

Anh sẽ chịu trách nhiệm.

Kiều Tích ngẩn ngơ, sau đó hiểu được ý tứ của anh.

Cô then quá hóa giận, lần thứ hai quay lại đập cho anh họ một cái nữa, "Không cho anh nói! Không cho anh nói!"

Minh Ngật đến gần cô hơn, cúi đầu yên lặng nhìn đồ mứt ướt trượt mặt, giọng nói hơi khàn khàn vang lên: "... Rốt cuộc là nói, hay là không nói đây?"

"Anh không được nói!" Kiều Tích tức giận giậm chân, "Anh mà dám nói cho người khác biết thì em sẽ không để ý đến anh nữa!"

Nói xong liền đẩy anh ra, sau đó mở cửa chạy về phòng của mình.

Minh Ngật đuổi theo sau cô lại được nghênh đón bằng một tiếng đóng cửa vang dội.

Anh nhẹ nhàng gõ cửa một cái, "Này."

Bên trong không có ai trả lời, nhưng anh biết, cô vẫn đang nghe.

Lại nghĩ một chút, anh chỉ có thể kiên trì mở miệng: "Sáng mai em muốn ăn gì? Anh mua cho em."

Không có tiếng trả lời.

"... Em không nói, anh chỉ có thể tùy tiện mua thôi đó."

Vẫn không có tiếng đáp lại.

Lúc này đến giọng nói của anh cũng mang theo vài phần chán nản thất vọng: "Mai anh lại tới hỏi lần nữa vậy."

Nói xong liền ừ ừ quay đầu trở về phòng của mình.

Trong phòng.

Kiều Tích dựa người vào cửa, một tay thì sờ lên môi của mình.

... Nời này tựa hồ còn sót lại vài phần xúc cảm.

Ý thức được cô đột nhiên xuất thần, Kiều Tích liền xấu hổ đỏ mặt.

... Anh họ thật sự đáng ghét mà!

Đêm nay, Minh Ngật cũng lăn qua lộn lại, không thể ngủ được.

Nhất là ban đêm anh lại phá lệ mà mơ một giấc mơ đặc thù, điều này khiến cho tâm trạng lúc sáng tỉnh dậy của anh xuống đến con số không. Chỉ là vẫn còn nhớ tới việc phải đi mua đồ ăn sáng cho Kiều Tích, bởi vậy nên anh liền rời giường chạy vào nhà vệ sinh tắm rửa thay quần áo. Minh Ngật vốn dĩ muốn sang gõ phòng hỏi cô muốn ăn cái gì, thế nhưng nhìn giờ trên đồng hồ đeo tay, thấy mới chưa đến 8 giờ.

Anh sợ đánh thức cô, suy nghĩ mấy giây liền buông bàn tay đang định gõ cửa xuống.

Kiều Tích ở Bắc Kinh hơn nửa năm chưa về nhà, lúc này trở về chắc là muốn ăn đồ ăn sáng của địa phương.

Vì vậy nên Minh Ngật liền đi loanh quanh khách sạn hỏi thăm đồ ăn sáng đặc sản của Tây Kinh.

Đợi đến khi Minh Ngật quay trở về thì hai tay đã xách túi lớn túi nhỏ đồ ăn sáng rồi, miến thang, mì thịt bò, bánh cuốn... Không thiếu cái gì.

Anh mua nhiều như vậy, chắc chắn là sẽ có một thứ mà Kiều Tích thích ăn.

Lúc này đã gần 9 giờ, cũng nên rời giường rồi... Nghĩ như vậy, Minh Ngật liền đi đến phòng Kiều Tích gõ cửa.

Chỉ là chuông cửa vang lên nửa ngày cũng không thấy có ai trả lời, trong lòng Minh Ngật đột nhiên sinh ra dự cảm không hay.

Anh lấy điện thoại ra gọi cho cô, lại không nghĩ tới rằng vừa mới có tiếng tút thì đã thấy bên kia tắt nháy tắt rồi.

Dự cảm không tốt của Minh Ngật càng ngày càng lớn, anh sợ cô xảy ra chuyện gì liền đi tìm nhân viên lễ tân, muốn đổi phương mở cửa giúp.

Nhân viên lễ tân có chút kinh ngạc: "Cô gái nhỏ phòng này sáng sớm đã trả phòng rồi mà."???

Minh Ngật không thể tin vào tai mình.

Đúng lúc này, điện thoại trong tay anh vang lên.

Tưởng Kiều Tích gọi đến, anh cũng không thèm nhìn người gọi đã nhấn nghe, "Alo."

"O?" Uyển Uyển kinh ngạc nói, "Anh dậy rồi à?:

Anh lúc này không muốn nghe thấy mấy lời nói vô nghĩa của đứa em gái ngu xuẩn này đâu, "Có việc gì?"

"Cũng không có việc gì cả." Đầu bên kia Uyển Uyển đang cười đến híp cả mắt lại, "Chỉ là chị Tiểu Kiều có nhờ em chuyển lời đến anh."

Minh Ngật bật thốt ra: "Cái gì cơ?"

"Chị ấy nói-----" Uyển Uyển cô tình kéo dài ngữ điệu, cố ý khơi gợi sự hiếu kỳ của người nào đó, "Chị ấy đã về đến nhà rồi, bảo em nói cho anh một tiếng."

Uyển Uyển thật sự không kiềm chế được tính tò mò của mình, "Anh làm gì khiến chị ấy tức giận à? Tính tình chị ấy tốt như vậy, thế mà lại không muốn nói chuyện cùng anh."

Sáng hôm nay mới 6 giờ Kiều Tích đã rời giường rồi, cô dọn đồ rồi đi xuống bắt chuyến xe sớm nhất để về nhà bà nội.

Trước khi về hưu bà nội cô là một giáo viên dạy Văn ở trường tiểu học, sau khi ông nội qua đời, bố cô vốn định đón bà nội đến ở cùng với bọn họ, thế nhưng cả đời bà nội đã ở khu KTX dành cho giáo viên, quan hệ với hàng xóm láng giềng ở đây rất tốt thế nên chỉ mới ở cùng bố con hai người cô được một tháng đã muốn trở lại rồi.

Sau đó bố cô cũng qua đời, Kiều Tích ban đầu muốn được ở cùng bà nội, nhưng nhà bà nội lại ở vùng ngoại thành, rất xa trường mà cô theo học, bởi vậy nên rơi vào đường cùng, cô đành phải thay phiên ở nhờ nhà của mấy chú bác trong nội thành.

Khu KTX của trường tiểu học đa số đều là các thầy cô giáo già về hưu, các ông bà đều thức dậy rất sớm, nhìn thấy Kiều Tích kéo valy từ xa đi lại đã cười híp mắt chào cô: "Tích Tích, từ Bắc Kinh trở lại thăm bà nội sao?"

Kiều Tích về đến khu dân cư thì trông thấy bà nội mới đi mua thức ăn trở về.

Vừa thấy cháu gái, bà nội cô liền ôm lấy cô chảy nước mắt: "Tích Tích cao hơn rồi, còn xinh đẹp hơn nữa."

Kiều Tích cũng muốn khóc, nhưng cô không muốn để cho bà nội thương tâm nên cố gắng nhịn khóc, ôm cánh tay của và nội nghẹn ngào xen lẫn nũng nịu nói: "Bà nội! Buổi trưa con muốn ăn bánh chẻo nhân thịt bò!"

Bà nội cô vẫn nghẹn ngào muốn khóc, lúc này nghe thấy cô nói vậy thì lại không nhịn được cười lên: "Được được được, muốn ăn bà cũng sẽ làm cho

cháu... Thật là một con mèo nhỏ tham ăn!"

Hơn 10 giờ, Chúc Tâm Âm gọi điện thoại đến cho cô.

Giọng nói dịu dàng của bà vang lên trong điện thoại: "Tích Tích, bác nghe Uyên Uyên nói cháu về đến nhà rồi."

"Vâng ạ!" Kiều Tích nhanh chóng gật đầu, "Con đã về đến nhà an toàn rồi ạ, bác yên tâm nhé ạ!"

Chúc Tâm Âm không thể hiện ra ngoài thế nhưng bên trong đã bị nội thương cực lớn rồi.

Cái thằng con trai ngu ngốc nhà bà, đã dặn là phải đưa Tích Tích về đến nhà an toàn rồi, nhưng ai mà ngờ được nó lại không đáng tin đến như thế, đều đã đến Tây Kinh rồi mà lại để con người ta một thân một mình bắt xe bus về nhà, lại còn phải mang theo một cái valy lớn nữa.

Chúc Tâm Âm quả thật hận không thể bảo thằng tiểu tử kia cứ ở bên ngoài lăn lộn đi, đừng có trở về nữa.

Bà dừng một chút, kim chế lại con giận thằng con trai rồi nói với Tích Tích ở đầu bên kia-----

"Cháu mở valy ra, bên trong còn một ngăn nữa... Tới Bắc Kinh lâu như vậy, tay không trở về cũng không phải, cháu nhớ phải tặng cho mọi người nhé!"

Kiều Tích nghe thấy bác Chúc nói mà mờ mịt không phản ứng được.

Mãi đến khi cúp điện thoại, cô đi mở valy ra, mở đến cái ngăn kia, lúc này mới phát hiện ra bên trong ngăn này đều là những quà tặng nho nhỏ, như nước hoa, bút máy các thứ.

... Là quà bác Chúc chuẩn bị cho cô để tặng mấy chú bác và anh em họ.

Không nghĩ tới bác Chúc lại chu đáo như vậy, đến loại chuyện nhỏ này cũng giúp cô lo lắng chu toàn.

Kiều Tích không khỏi cảm kích.

Mình gia đối với cô thật sự rất tốt.

... Ngoại trừ anh họ.

Ngày hôm sau Minh Ngật trở lại Bắc Kinh.

Mấy ngày hôm nay anh không thể gọi điện cho Kiều Tích được, gửi tin nhắn cho cô cô cũng không trả lời, cứ như là ném đá xuống biển vậy.

Thậm chí là sau khi quay lại Bắc Kinh, anh đã dùng công sức 1 tiếng để làm bài tập hộ một đứa bé tiểu học, tất cả đều chỉ vì muốn mượn điện thoại của nó dùng một chút.

Lần này điện thoại được nhận, thế nhưng anh vừa cất tiếng thì bên kia lại nhanh chóng cúp máy.

Minh Ngật cố gắng tìm kiếm đáp án từ chỗ Ninh Dịch-----

"Gọi điện thoại cho một người, nhưng người đó không nghe máy thì làm thế nào?"

Ninh Dịch suy nghĩ một chút rồi hỏi người lại: "Không kéo mây vào danh sách đen à?"

Minh Ngật có chút tức giận nói, "Đương nhiên là không có!"

Đồ mọt ướm làm sao có thể kéo anh vào danh sách đen được.

Suy nghĩ vài giây, người bạn của phụ nữ là Ninh Dịch dùng ánh mắt sắc bén đưa ra ý kiến cao minh-----

"Không nhận điện thoại của mây là vì không muốn nói chuyện với mây, còn không kéo mây vào danh sách đen chính là dù không muốn nói chuyện nhưng vẫn muốn nhận được tin nhắn."

"Thế nên, "Ninh Dịch tràn đầy tự tin, vô cùng có lý chấm dứt kết luận, "Mây chỉ cần gửi tin nhắn thật nhiều là được! Càng nhiều càng tốt! Gửi đến lúc cô ấy mềm lòng thì thôi!"

"Nói vớ vẩn cái gì thế?" Minh Ngật có chút nghi ngờ, "Cút!"

Ninh Dịch cũng có chút tức giận: "Không tin thì đừng hỏi tao! Không gửi tin nhắn thì để tao xem mây còn có biện pháp gì hay hơn!"

Minh Ngật rút cuộc cùng đành nửa tin nửa ngờ hỏi: "... Gửi cái gì?"

"Mày yêu đương hay là tao yêu đương hả?" Ninh Dịch quả thật điên mất rồi, "Ăn uống học hành, nghĩ đến cái gì thì gửi cái đó!"

Minh Ngật nghe theo, bắt đầu đem mình như là sách dạy nấu ăn để cho Kiều Tích đọc-----

"Chào buổi sáng, anh uống hai cốc sữa tươi, một quả trứng chiên, 10 lát bánh mì nướng. Em ăn cái gì?"

"Chào buổi trưa, anh ăn 3 con cá chiên bé, một đĩa bông cải xanh, một bát canh gà và hai bát cơm. Em ăn cái gì?"

"Chào buổi tối, anh ở trong phòng đọc sách rồi ngủ quên, không ai gọi anh xuống ăn cơm cả, lúc ăn đi xuống thì đến cơm thừa canh cạn cũng không còn... Hai miếng bánh ga-to cuối cùng cũng bị hai con chó tranh mất, anh hiện tại rất đói. Em ăn cái gì rồi?"

Minh Ngật mỗi ngày đều nhắn tin hơn 10 cái tin lỉnh tinh lật vặt cho cô, liên tục một tuần rồi mà đồ mít ướt vẫn không có hồi âm lại.

Anh còn tưởng rằng đồ mít ướt hết tiền và không có mạng, thế nhưng căn bản là không phải.

Đồ mít ướt kia mỗi ngày đều videocall với đứa em gái ngu xuẩn của anh, phần lớn thời gian còn có cả Chúc Tâm Âm nữa, đôi khi Minh Tuấn cũng được thêm vào.

Thế mà mỗi khi anh định thò đầu qua nhìn thì đều bị Uyển Uyển ghét bỏ đẩy ra, "Anh, anh đi ra đi, không nên cản trở camera!"

Mỗi lúc như thế, bố mẹ rồi em gái đều nhìn vào điện thoại cùng trò chuyện với đồ mít ướt, rất vui vẻ mà nói nói cười cười, Minh Ngật nhịn không được khê ho nhẹ một tiếng.

Nhưng mà cũng chẳng có ai để ý tới anh cả.

Hừ... Một nhà bọn họ 4 người đều thật là vui vẻ mà.

Minh Ngật ai oán nhìn một lúc rồi quay người đi lên phòng thay quần áo ra ngoài, anh phải đi đến nhà giáo sư Giang.

Trên đường đi anh lại gửi hai tin nhắn cho Kiều Tích-----

"Anh đi tìm Giang giáo sư có việc, táo mà lần trước em ăn rồi bảo ngon ý, chính là mua ở bên ngoài tiểu khu nhà bọn họ. Anh lúc về sẽ mua hai cân, về nhà tự mình ăn."

Tin nhắn được gửi đi một lúc vẫn không có hồi âm.

Gần đây anh đã gửi cho Kiều Tích gần 100 trăm cái tin nhắn ngắn như thế này rồi.

... Đồ mít ướt vẫn là không thèm để ý đến anh.

Vào đến nhà họ Giang, giáo sư Giang đã pha trà chờ anh trong thư phòng rồi.

Anh vừa gõ cửa, Giang sư mẫu liền đi ra mở cửa, vừa nhìn thấy anh thì liền cười híp mắt nói-----

"Hôm nay tuyết rơi, còn tưởng rằng em không tới."

Vừa nói vừa bảo anh cởi áo ra, "Đều là tuyết, nhanh cởi ra để cô giúp em hong khô."

Minh Ngật nghe lời, tháo khăn quàng cô, gỡ tay và áo khoác ra, "Cảm ơn sư mẫu ạ."

"Thầy đợi em ở trong phòng đấy." Giang sư mẫu cười vỗ vỗ vai anh, "Mau lên đi."

Giang Nhã Đồng từ trong phòng đi ra, Giang sư mẫu đã rửa xong hoa quả, đang muốn mang vào thư phòng.

Vừa nhìn thấy con gái, bà nhỏ giọng nói: "Minh Ngật tới, đang ở trong thư phòng với bố con, con không đi vào trò chuyện cùng thằng bé à?"

Giang Nhã Đồng lấy một quả nho trong đĩa hoa quả mẹ Giang cầm, nhét vào trong miệng, sau đó lắc đầu, "Đợi một lúc đi ạ."

Giang sư mẫu cười bất đắc dĩ, sau đó liền bung đĩa hoa quả gõ cửa thư phòng.

Đúng vào lúc này, đột nhiên vang lên một tiếng rung động.

Giang Nhã Đồng theo tiếng kêu nhìn lại, phát hiện ra âm thanh này phát ra từ trong túi áo.

Là áo khoác bành tô của Minh Ngật.

Quý thần xui khiến, cô ta bước nhanh tới, một tay với vào trong túi áo, móc ra một cái điện thoại di động.

Màn hình điện thoại đang sáng lên, một cái tin nhắn mới xuất hiện trên màn hình.

Đồ mít ướt-----

"Anh họ, anh mà ăn nữa là sẽ biến thành Minh Heo đấy!"

Mấy giây ngẩn ngẩn qua đi, Giang Nhã Đồng rất nhanh liền khôi phục lại tinh thần, không trải qua bất luận suy nghĩ hay câu hỏi gì, cô ta chạm nhẹ vào màn hình, rất nhanh một cái khung hiện ra trên màn hình-----

"Có muốn xóa hay không?"

Cô ra lại chạm nhẹ một cái lên màn hình, chạm vào chữ "Xóa".

PS: Còn 1 chương nữa đó, t đang beta nốt =))

Đừng ngủ đấy:v

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Trong thư phòng của giáo sư Giang.

Nghe đến sự tích bỏ thi của Minh Ngật, giáo sư Giang cũng hoảng đến mức nín thở.

Lúc này nhìn thấy Minh Ngật, ngay cả giáo sư Giang từ trước đến nay ôn hòa cũng không nhịn được quả trách anh-----

"Em nhìn lại xem, không muốn thi thì cũng đừng đi chứ, thi được nửa rồi lại bỏ là chuyện gì hả? Em có biết là Tôn giáo sư bị em chọc đến mức tức điên hay không hả, hơn nữa đêm còn gọi điện cho thầy chửi bới ầm lên."

Minh Ngật lười biếng tựa vào lưng ghế, thần thái thanh thản, "Đột nhiên cảm thấy không có ý nghĩa ạ."

Giáo sư Giang thở dài, cùng lười nói anh.

Hai người ở trong thư phòng nói chuyện một hồi, thì Giang giáo sư đột nhiên nhớ tới-----

"À đúng rồi, người lần trước em có nói qua ấy, một cô gái nhỏ rất có thiên phú, lần này thi thế nào?"

Minh Ngật suy nghĩ một chút, sau đó đáp: "Cô ấy cảm thấy mình thi không được tốt lắm."

Nhưng anh cũng biết rõ trình độ của một số người trong đội.

Có những người đó đồng hành phụ trợ... Đồ mít ướt cũng không tính là thi kém quá.

Nghe thấy vậy giáo sư Giang liền cười cười: "Ngày đó Nhã Đồng trở về, thầy hỏi nó thi thế nào, nó cũng nói là thi không được lý tưởng."

Nói đến con gái mình, giáo sư Giang cảm thấy vô cùng kiêu ngạo và tự hào, "... Kết quả mấy hôm trước chấm xong, thầy đi hỏi Tôn giáo sư thì mới biết hóa ra nó cũng đứng thứ 5."

Giáo sư Giang có chút cảm khái: "Mấy đứa trẻ các em ấy, điên cuồng thì không sợ người khác biết, thế nhưng lại rất sợ người khác biết được trình độ thật sự của mình."

Minh Ngật phủ nhận: "... Em không có."

Giáo sư Giang nhìn anh, cười ra tiếng: "Đúng đấy, chưa thấy qua người nào điên cuồng hơn em"

Dừng một chút, giáo sư Giang lại nói: "Cô gái nhỏ em mà em nói kia, lúc nào rảnh rồi thì dẫn tới đây cho thầy nhìn một chút."

Từ nhà giáo sư Giang đi ra, Minh Ngật lấy điện thoại ra nhìn.

... Vẫn không nhận được tin nhắn của đồ mít ướt.

Nói thật thì, anh cảm thấy hành động này của đồ mít ướt vô cùng ngu ngốc.

Trừ phi là sau này bọn họ không gặp lại nhau, bằng không thì hành vi trốn tránh của đồ mít ướt bây giờ không có một chút ý nghĩa nào cả.

Chờ đến khi về đến nhà, hai phụ huynh Minh gia đều quay về phòng nghỉ ngơi, anh gõ cửa phòng em gái ngu xuẩn, "Vừa rồi bọn em nói cái gì?"

Uyển Uyển biết rõ còn cô hỏi: "Bọn em? Em và ai?"

Minh Ngật nhin xuống cảm xúc muốn gõ cái đầu chó của em gái, cố gắng chịu đựng nhắc lại một lần nữa: "Số tiền lần trước vẫn chưa dùng hết."

Ngụ ý là, anh vẫn còn giá trị lợi dụng đấy.

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, thái độ của Uyển Uyển đã thay đổi 180 độ, về mặt lúc này trông vô cùng chân chó nhìn anh cười: "Anh, anh muốn hỏi cái gì? Em đều nói cho anh biết hết."

Minh Ngật suy nghĩ một chút rồi mở miệng: "Mấy người mỗi ngày đều gọi videocall cho nhau là đang nói đến những chuyện gì?"

Uyển Uyển cười vô cùng nịnh nọt: "Trò chuyện về anh đó... Chị Tiểu Kiều nói anh là người đối xử với chị ấy tốt nhất!"

Minh Ngật liếc nhìn em gái ngu xuẩn một cái, "Tiếp tục bịa đi."

Uyển Uyển cũng liếc mắt lại: "Nếu đã biết vậy thì anh còn hỏi làm gì?"

Cô và chị Tiểu Kiều trò chuyện rất nhiều, phim hoạt hình nào mới ra này, thần tượng nào đẹp trai này, rồi cả những chuyện bát quái về trường học nữa... Nhiều chủ đề như thế đó, được chưa?

Chỉ là... nhìn bộ dáng bây giờ của anh trai, Uyển Uyển đột nhiên cảm thấy anh ấy có chút thảm mà.

Minh Uyển biết anh trai nhà mình vô cùng ấu trĩ, lời nói thì vô cùng muốn ăn đòn, cũng không biết cách đối nhân xử thế với người khác, đại đa số thời gian đều là cô không thềm so đo với anh ấy.

Bởi vì anh trai cô từ nhỏ đến lớn đều là thiên tài.

Anh chưa từng chịu qua loại chuyện khó khăn mà người bình thường gặp phải, thế nên không thể thử nghiệm và quan sát những hi nệ á ỉ ố mà người bình thường sẽ có, loại chuyện này thì sao có thể trách anh ấy được? Đành phải bỏ qua thôi.

Thế nhưng hôm nay, nhìn thấy anh trai nhà mình rốt cuộc cũng trải qua lần thay đổi cảm xúc đầu tiên trong đời, lần đầu tiên gặp phải chuyện mà người bình thường nên gặp thì Uyển Uyển lại không hề có chút cảm xúc hả hê nào.

Mà ngược lại, cô cảm thấy anh trai bây giờ thật đáng thương... Giống như một con chó vậy!

Thế nhưng, tính tình chị Tiểu Kiều tốt như vậy, anh trai rốt cuộc là đã làm cái gì mà có thể khiến chị ấy không thềm đề ý như thế?

Chỉ là, cũng may người đó là chị Tiểu Kiều... Nếu như mà đổi thành một người khác thì anh trai không phải là đã bị đánh chết rồi sao?

Uyển Uyển vừa nghĩ vậy liền dùng anh mắt rất đồng tình mà nhìn anh trai.

Chỉ là, một cái liếc mắt ngắn ngủi như vậy thôi cũng đã khiến toàn thân Minh Ngật nổi lên sự cảnh giác.

"Làm cái gì thế?" Minh Ngật phản ứng rất lớn, mở miệng ra lắp lឹem, "Anh chỉ thuận miệng hỏi thôi, em không cần cảm thấy anh rất đáng thương."

Minh Uyển: "..."

Rõ ràng là mọi người đều không muốn đề ý tới anh trai, thế nhưng anh ấy lại hết lần này đến lần khác vì giữ mặt mũi mà luôn cắn răng chống đỡ.

Nghĩ như vậy khiến cô cảm thấy anh trai càng đáng thương hơn.

Quay về phòng của mình, Minh Ngật ngồi ở trước bàn đọc sách, mở điện thoại ra, nhìn khung tin nhắn trống rỗng, tâm tình lại càng thêm phiền.

Anh đã gửi cho đồ mít ướt hơn 100 cái tin nhắn rồi, thế nhưng ngay cả một dấu chấm câu cô cũng không thềm hồi âm cho anh.

Tôn nghiêm của đàn ông là không thể khinh nhờn!

Nếu như cô đã không để ý tới anh, vậy thì anh cũng sẽ không tiếp tục dây dưa nữa.

Chỉ là...

Nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, làm sai sẽ chủ động nhận lỗi.

Anh sẽ gửi cho đồ mứt ướt một tin nhắn cuối cùng.

Ngón tay của Minh Ngật đặt trên màn hình điện thoại, suy nghĩ một chút rồi bắt đầu gõ...

Gõ rồi lại xóa, gõ rồi lại xóa, cuối cùng gửi qua một tin nhắn-----

"Ngày đó hôn em là anh sai. Anh xin lỗi, sau này sẽ không thế nữa."

Bà nội chưa tám giờ tối đã bắt đầu mệt mỏi muốn đi ngủ rồi.

Bởi vì thời gian nghỉ ngơi và làm việc của cô không giống với bà nội thế nên Kiều Tích cùng bà nội xem xong chương trình thời sự và dự báo thời tiết xong liền chui vào phòng nhỏ cạnh phòng bà để không gây ồn cho bà đi ngủ.

Lúc trước bởi vì phải chuẩn bị cho kỳ thi CMO, tất cả các học sinh của đội tuyển Bắc Kinh đều phải cùng nhau học tập, ôn luyện.

Khi tập trung vào ôn luyện để đi thi CMO thì sẽ được nghỉ tất cả các môn học khác ở trên trường thế nên khoảng thời gian đó Kiều Tích không phải học nhiều môn mà chỉ phải tập trung tất cả vào Toán.

Hiện nay đột nhiên không phải học gì lại khiến Kiều Tích cảm thấy hơi trống rỗng thế nên cô quyết định sẽ đọc lại những kiến thức trên lớp mà cô đã bỏ qua mấy tháng.

Một khắc cũng không dám lơ lửng, cô chỉ muốn có thể bổ sung lại những kiến thức đó càng nhanh càng tốt.

Thế nhưng hôm nay cô không được tập trung, chỉ mới nhìn sách một chút thôi mà cô đã không muốn học nữa rồi.

Đúng lúc này thì Uyển Uyển lại gọi video với cô, Kiều Tích nhanh chóng nghe máy.

Uyển Uyển liền cho cô nhìn cái tai thỏ con bé mới mua, "Ngày hôm nay em và Cá cùng nhau đi dạo phố mua được đấy, cũng mua cho chị một cái nữa đó!"

Nói xong liền cảm thấy một cái tai mèo lên trước màn hình điện thoại cho cô nhìn, "Chờ chị về thì đeo nhé!"

Con gái đối với những đồ đáng yêu như thế thì trời sinh đã không có sức chống cự rồi, Kiều Tích vừa nhìn thấy liền cười đến mức cong cong hai mắt lên: "Thật là đáng yêu!"

Vừa nghe thấy cô nói như vậy, giọng nói của Uyển Uyển lập tức trở nên ai oán: "Vậy nên lúc nào chị mới trở về? Cầu Cầu cũng nhớ chị rồi!"

Lúc đầu chị Tiểu Kiều mới đi thì cũng không cảm thấy vắng vẻ lắm, thế nhưng thời gian càng lâu thì lại càng nhớ, đã quen có một chị gái dịu dàng trong nhà rồi, giờ này chị ấy không ở đây, Minh Uyển liền cảm thấy buồn bã vô cớ, nhất là dưới sự phụ trợ của anh trai nữa.

Nhắc đến Cầu Cầu, Kiều Tích lại nhớ tới anh họ bị bỏ đói vì không ai gọi xuống ăn cơm.

Mặc dù biết rằng một người lớn như thế thì đói một bữa cũng không sao, thế nhưng cô vẫn không nhịn được bận tâm: "Anh ấy ngủ quên sao em lại không gọi?"

Anh họ đọc sách ở trong phòng rồi ngủ quên mất, kết quả là không ai đến gọi anh xuống ăn cơm cả.

Nếu không ai gọi anh, thì cũng nên để chút cơm canh lại cho anh chứ, đằng này ngay cả đến 2 miếng bánh ga-to cuối cùng cũng cho 2 con chó... Kiều Tích tuy rằng có chút buồn cười, thế nhưng nghĩ một chút thì lại cảm thấy anh họ thật sự rất đáng thương.

Uyển Uyển có chút kinh ngạc: "Anh ấy đến cái này cũng nói với chị?"

Dừng một chút, cô bé liền cười rộ lên: "Muốn biết thì chị đi hỏi anh ấy đi, hỏi em làm gì?"

Thật ra Kiều Tích đã không còn giận như trước rồi.

Thế nhưng cô hiểu tính cách của anh họ, nếu như cô cứ đơn giản mà tha lỗi như thế thì chỉ sợ anh sẽ không nhận ra sai lầm của mình.

... Nói không chừng lại tiếp tục làm ra chuyện như vậy với cô.

Chỉ là... Kiều Tích nhìn điện thoại di động một chút, dày đặc những tin nhắn của ai đó, đột nhiên cô cảm thấy có chút bất an.

Cô hình như đã để anh họ gửi quá nhiều tin nhắn rồi.

Bởi vậy nên khi nhận được tin nhắn thứ 100 anh họ gửi đến, cô rút cuộc cũng trả lời lại----

"Anh họ, anh mà ăn nữa thì sẽ biến thành Minh Heo luôn đó!"

Thật ra thì anh họ không hề béo chút nào.

Rõ ràng vẫn đang trong thời kỳ trưởng thành, cho dù ăn nhiều đi nữa thì cũng không ảnh hưởng gì cả, dù sao thì anh cũng gầy như cây trúc vậy.

Nghĩ đến biểu tình sau khi nhận được tin nhắn của anh họ, Kiều Tích liền hơi cười cười.

Chỉ là, sau khi gửi tin nhắn qua, Kiều Tích đợi rồi lại đợi, nhưng không có đợi được tin nhắn trả lời lại của anh.

Chẳng lẽ vì cô gọi anh là "Minh Heo" nên chọc cho anh giận sao?

Kiều Tích chán nản mở Wechat, liếc nhìn một vài tin tức khác.

Mấy ngày hôm trước Hàn Thư Ngôn nói với cô là sẽ thêm cô vào một nhóm chat, là một số thí sinh tham gia kỳ thi CMO lần này.

Dựa theo thông lệ của mấy năm trước thì 3 ngày sau khi kết thúc kỳ thi sẽ công bố danh sách 60 người được vào đội tuyển quốc gia.

Thế nhưng năm nay lại không như thế, kỳ thi đã kết thúc được một tuần rồi, đừng nói là danh sách vào đội tuyển quốc gia, ngay ra điểm số của các thí sinh cũng chưa được công bố.

Lòng người lúc này đều bàng hoàng.

Không giống như Kiều Tích và Hàn Thư Ngôn, đại đa số những thí sinh tham gia kỳ thi CMO đều là các anh chị lớp 12, thành tích của kỳ thi này quan hệ mật thiết tới lợi ích cá nhân của họ.

Bởi vì chỉ có vào được đội tuyển quốc gia thì mới có tư cách được tuyển thẳng, còn những thí sinh còn lại thì cùng lắm cũng chỉ được thêm chút ưu đãi khi chọn trường thôi.

Nếu như không thể vào được danh sách 60 người đó thì mọi người sẽ phải bỏ qua hoàn toàn môn Toán này và phải quay lại trường, dồn toàn bộ sức lực cho kỳ thi đại học sắp tới.

Kiều Tích biết mình thi không tốt vào ngày thứ hai, thế nên cô cũng mặc cho số phận.

Nhưng đến tận bây giờ mà kết quả vẫn chưa được công bố, tựa như có điều gì đó bí ẩn khiến mọi người sợ hãi.

Hàn Thư Ngôn nói với cô: "Mẹ tớ đã nhờ người hỏi hộ rồi, trước khi kết thúc năm cũ thì nhất định sẽ có kết quả, đừng lo lắng."

Kiều Tích lại càng lo lắng hơn: "Thế thì không thể vui vẻ đón năm mới rồi."

Hàn Thư Ngôn nói: "Không nên tự coi nhẹ mình, nói không chừng sáng mai khi cậu thức dậy lại nhận được điện thoại của ban chiêu sinh trường đại học T đấy."

Là hai trường đại học đứng đầu cả nước, đại học P và đại học T hàng năm đều vô cùng tích cực đi giành giật các học sinh có thành tích tốt, nhưng bởi vì khoa Toán của trường đại học P có chút nhỉnh hơn đại học T, thế nên số người chọn đi đại học P hàng năm đều nhiều hơn đại học T.

Đại học T muốn người thì chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường thôi.

Bởi vậy nên trước khi danh sách 60 người được công bố thì thí sinh trong danh sách 60 người ấy đều sẽ nhận được một cuộc điện thoại bất ngờ của đại học T trước.

Mọi người ở trong nhóm chat đều đang nói đến chuyện này, đột nhiên điện thoại của Kiều Tích rung lên một cái.

Cô đã thấp thỏm thì lại càng thấp thỏm hơn, phản ứng đầu tiên trong đầu là các thầy cô ở đại học T gọi đến.

Mấy giây sau cô lại đột nhiên tỉnh ngộ ra, không nhận được chê cười chính bản thân.

Đã không làm được bài mà còn muốn nhận được điện thoại của đại học T, đúng là người không có kiến thức mà... Kiều Tích mở tin nhắn ra.

"Ngày đó hôn em là anh sai. Anh xin lỗi, sau này sẽ không thế nữa."

Kiều Tích trừng mắt nhìn hàng chữ hiện lên trên điện thoại, ngây ngơ nhìn đủ 5 phút đồng hồ mới kịp suy nghĩ.

Cô nhắn tin trả lời anh họ rõ ràng là muốn cùng anh làm hòa!

Dù sao thì Kiều Tích cũng không phải là một người mang thù, mấy ngày qua mỗi ngày cô đều phải nhắc nhở chính mình nhớ kỹ chuyện xấu xa của Minh Ngật, chuyện này cũng quá mệt mỏi rồi!

Nhưng bây giờ... tin nhắn này của anh họ là có ý gì?

Giọng điệu lạnh lùng như thế này, ý anh là muốn phân rõ giới hạn với cô sao?

Được lắm!

Kiều Tích lau nước mắt, phân rõ giới hạn thì phân rõ giới hạn, cô cũng không thèm đâu!

Hai mắt cô đắm lệ nhìn điện thoại, trực tiếp kéo sổ của Minh Ngật vào danh sách đen.

Thế nhưng như thế cũng chưa hết giận, suy nghĩ một chút, Kiều Tích lại kéo sổ của anh ra, đổi tên trong danh bạ thành "Minh Heo", sau đó lại lúi vào sổ đen một lần nữa.

Cắt đứt quan hệ thì cắt đứt quan hệ!

Sau này cô sẽ không bao giờ nói chuyện với đồ lợn nhà anh thêm một câu nào nữa!

Minh Ngật mới sáng sớm đã bị Cầu Cầu đánh thức.

Không biết làm sao mà nó mở được cửa phòng anh, mới hơn 6 giờ đã nhảy lên giường của anh rồi, nếu như không phải là anh cũng vừa lúc tỉnh thì không biết con chó này có đặt móng lên mặt anh hay không nữa.

"Làm cái gì?" Minh Ngật rất căm tức mà ném nó xuống dưới đất, "Cút ra kia!"

Chỉ là bị nó nháo như thế, Minh Ngật cũng không thể ngủ được nữa.

Anh đưa tay qua lấy điện thoại trên tủ đầu giường, nhìn thoáng qua.

Đồ mít ướt vẫn không để ý đến anh.

Lúc này cách lần nói chuyện gần nhất của anh và đồ mít ướt đã hơn 179 giờ rồi.

Cầu Cầu bị ném sang một bên lúc này lại cố gắng bò lên giường lần nữa.

Minh Ngật đưa tay đập lên đầu chó của nó, "Ai cho mày vào đây?"

Cầu Cầu kêu "Gâu gâu" hai tiếng.

Minh Ngật ngẩn người, lúc này mới phát hiện ra trong miệng nói còn ngậm một món đồ.

Là một cái găng tay bằng lông màu hồng nhạt.

Minh Ngật ôm Cầu Cầu lên giường, đoạt lấy cái găng tay trong miệng nó.

Là găng tay của Kiều Tích.

Anh nhìn chiếc găng tay một lúc, sau đó quay sang nói chuyện với Cầu Cầu: "Nhớ mẹ rồi?"

Cầu Cầu: "Gâu gâu gâu."

Minh Ngật hiếm khi dịu dàng vỗ về Cầu Cầu, thờ dài: "Mẹ mày thật là, thật là không có trách nhiệm của người mẹ mà."

Cầu Cầu: "Gâu gâu gâu."

Minh Ngật cẩn thận nhớ lại một chút, đột nhiên nhớ ra chiếc găng tay này chính là được cô nhét vào túi áo của anh lúc anh đưa cô về Tây Kinh, chính là lúc vừa xuống máy bay, anh mua cho cô một cốc sữa nóng, cô liền tháo găng tay ra đưa cho anh.

Minh Ngật xoa xoa đầu Cầu Cầu, "Còn một chiếc nữa đâu?"

Cầu Cầu trưng ra bộ mặt vô tội: "Gâu gâu gâu."

Anh biết rồi, chiếc còn lại kia, chắc chắn còn đang ở chỗ của Kiều Tích.

Đàn ông làm việc chưa bao giờ dây dưa dông dài, nếu đã muốn tuyệt giao với đồ mít ướt, vậy thì phải tuyệt giao triệt để luôn.

Tám giờ tối, sau khi đưa bà nội đi ngủ, Kiều Tích trở lại căn phòng nhỏ của mình, dự định đọc sách một chút rồi chuẩn bị đi ngủ.

Chỉ là điện thoại của cô liên tục rung lên, Kiều Tích cầm lên nhìn thì phát hiện ra mới không để ý một chút mà đã hiện thị có +99 tin nhắn chưa đọc rồi.

Cô bị hoảng sợ, lại cẩn thận nhìn một chút thì phát hiện ra chính là nhóm thí sinh thi CMO kia gửi đến, hiện tại vẫn còn liên tục gửi tin mới-----

"Có người nào biết HCV năm nay là bao nhiêu điểm không?"

"Trang web tra điểm kia tớ không vào được. Có ai bị giống tớ không?"

"Tớ được 68 điểm, có phải là sẽ trượt không?"

Kiều Tích đọc mà thấy rung mình, lúc này liền đi lấy cặp sách của mình, muốn tìm tờ giấy BTC phát để tìm địa chỉ tra điểm cho từng khu vực.

Cô còn chưa kịp mở cặp thì điện thoại lại vang lên lần nữa, Kiều Tích lại càng hoảng sợ, nhanh chóng chạy đến cầm điện thoại.

Là số điện thoại mã vùng Tây Kinh... Kiều Tích có chút thất vọng, lại chế cười chính bản thân mình.

Cô đang suy nghĩ cái gì không biết... Cư nhiên lại nghĩ là ban chiêu sinh của đại học T gọi đến.

"Alo." Giọng nói quen thuộc vang lên.

Kiều Tích kinh ngạc đến không nói ra lời: "Anh... "

Giọng nói của Minh Ngật ở đầu bên kia không tốt chút nào: "Em muốn anh bị đông chết sao?"

Kiều Tích chỉ cảm thấy giọng nói đang nói không phải là của mình nữa rồi: "Anh... hiện tại đang ở đâu?"

Kiều Tích nắm chặt điện thoại di động, đến giày cũng không kịp đổi, mặc thêm cái áo khoác liền chạy vội xuống tầng.

Kiểu nhà cũ này không có thang máy, Kiều tích cứ chạy như vậy từ tầng 5 xuống tầng 1, cuối cùng dừng lại thở hồng hộc ở cửa hành lang.

Minh Ngật chính là đứng ở chỗ đó, trên người đeo một cái balo, trên tay vẫn còn đang cầm điện thoại...

Tay còn lại đang cầm một chiếc găng tay màu hồng nhạt.

Vừa nhìn thấy Kiều Tích, anh liền tức giận lên tiếng: "Đồ đặc của mình cũng không biết bảo quản... Lại còn phải phiền người khác mang tới cho."

Kiều Tích ngơ ngác nhìn người thiếu niên cao cao gầy gầy trước mặt.

Minh Ngật không nhịn được mở miệng lần nữa: "Cầm lấy."

"Dạ." Kiều Tích lặng lẽ nhận lấy.

Kiều Tích cảm giác đầu óc mình bây giờ có chút bối rối.

Bởi vì cô không thể nào nghĩ ra được, cũng không thể nào tin được Minh Ngật lại đột nhiên đến Tây Kinh.

Hai người cứ mặt đối mặt đứng như vậy mấy phút, thấy cô không nói lời nào, Minh Ngật cắn chặt răng, như là giận dữ mà xoay người sang chỗ khác.

"Anh đi đây." Anh cứng rắn mở miệng.

Kiều Tích khôi phục lại tinh thần, vô thức tiến lên một bước, nắm chặt góc áo của anh, "Dừng mà."

Minh Ngật đang đưa lưng về phía cô nở nụ cười.

Đúng vào lúc này, điện thoại trong tay Kiều Tích lại vang lên, cô một tay vẫn giữ chặt góc áo của Minh Ngật, một tay vung về nghe điện thoại.

"Alo? Xin hỏi đây là bạn học Kiều Tích đúng không? Chúng tôi là ban chiêu sinh của đại học T-----"

Tiểu Vũ: 1 phat 4 chương luôn nè! Bù cho tuần vừa rồi không đăng chương nào nè!

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Đùng đi

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Đại học T muốn chiêu sinh bạn... Cả người Kiều Tích rơi vào bể hoảng hốt.

Có lẽ là cũng nghe thấy âm thanh phát ra từ điện thoại của cô, Minh Ngật vốn dĩ đang quay lưng lại với cô liền quay người lại.

Còn Kiều Tích thì một tay cầm điện thoại, tay còn lại thì vẫn giữ khư khư góc áo của Minh Ngật không chịu buông.

Không chỉ như thế, lúc này cô còn ngẩng ngốc nhìn Minh Ngật, hy vọng anh đến tát cho cô một cái hoặc là đá cho cô một cái... hoặc là tùy tiện làm cái gì cũng được, để cho cô biết cô không nằm mơ.

Giọng nói trẻ tuổi của thầy giáo bên kia lại ôn hòa vang lên: "Bạn học Kiều, em còn đang nghe sao?"

Kiều Tích lấy lại phản ứng, liên tục gật đầu: "Còn còn ạ."

Thầy giáo lại tiếp tục kiên trì nói: "Là như thế này, thành tích của kỳ thi CMO đã có rồi, em cũng đã biết điểm số của mình rồi đúng không?"

Kiều Tích hơi ngừng thở, không dám nói lời nào.

Thầy giáo tiếp tục nói: "Nói thật là, thành tích của em so với các thí sinh khác cũng không phải là cao... Mặc dù bây giờ vẫn chưa có danh sách 60 người thể nhưng căn cứ vào kết quả mà các thầy đánh giá thì khả năng mà em vào được danh sách 60 người không lớn."

Có lẽ là do tình thế xoay chuyển quá nhanh chóng, nhanh đến mức cô không thể tưởng tượng nổi thế nên lúc này Kiều Tích liền sững sờ tại chỗ, giống như là bị dội một chậu nước lạnh xuống một cái đầu nóng vậy, nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào.

Thầy giáo đầu bên kia lại tiếp tục nói: "Nhưng mà, lúc trước các thầy đã đi đến trường Trung học phụ thuộc quan sát qua rồi, cũng tìm hiểu trường hợp của em qua cô Tô, biết được rằng biểu hiện của em ở trường rất là tốt. Các thầy cảm thấy không nên bỏ qua một học sinh ưu tú như vậy thế nên ban chiêu sinh đồng ý cho em một sự ngoại lệ."

Nghe đến đây, Kiều Tích rốt cuộc mới hơi chút phục hồi lại tinh thần: "... Ngoại lệ?"

Thầy giáo kiên nhẫn giải thích cho cô hiểu ý nghĩa của từ "Ngoại lệ"-----

"Danh sách đội tuyển quốc gia bây giờ vẫn còn chưa công bố... Nếu như bây giờ em ký hợp đồng với đại học T thì mặc kệ kết quả ra sao thì đại học T vẫn sẽ tuyển thẳng em vào khoa Toán."

"Nhưng nếu như em không ký hợp đồng thì đợi đến khi có danh sách được công bố, em mà không có tên trong danh sách 60 người đó thì trường đại học T sẽ chỉ có thể cho em một vài điểm ưu tiên mà thôi."

Không đợi Kiều Tích kịp nói gì, đầu bên kia đã lại nhanh chóng bổ sung-----

"Bạn học Kiều, em bây giờ có ở nhà không? Nếu như em đồng ý ký hợp đồng thì bây giờ các thầy sẽ đến nhà em luôn."

Kiều Tích đang định nói cho đối phương biết cô không có ở Bắc Kinh, chỉ là cô còn chưa kịp mở miệng, điện thoại đang đặt bên tai cô đã bị Minh Ngật cướp đi mất rồi.

Cô nhảy dựng lên định giật lại điện thoại về, nhỏ giọng mắng: "Anh làm cái gì thế hả?!"

Chỉ là người Minh Ngật rất cao, một tay anh duỗi ra đặt lên đầu Kiều Tích đã đủ để cô không với được đến người anh rồi.

Không để ý song chương hợp bích của Kiều Tích, Minh Ngật cầm lấy điện thoại đặt lên tai, sau đó bình tĩnh nói chuyện với đối phương----- "Tôi là trưởng bối của Kiều Tích."

Kiều Tích: "..."

Minh Ngật không thay đổi sắc mặt nói tiếp: "Điều kiện của nhà trường... chúng tôi còn cần thời gian để suy nghĩ thêm, tạm biệt."

Nói xong liền nhanh chóng cúp điện thoại.

Cả người Kiều Tích đều kinh hãi, chờ đến khi cô phục hồi lại tinh thần thì phản ứng đầu tiên là đập một phát vào cánh tay của anh họ, sau đó gần như nức nở nói-----

"Sao anh lại cúp điện thoại của em?"

Đây chính là đại học T đấy!

Cô ngày ngày đêm đêm chăm chỉ học tập cho giỏi không phải là để có thể đỗ được vào một trường đại học lớn sao?

Cô tham gia các kì thi này không phải là để có thể có được cơ hội tuyển thẳng vào đại học sao?

Hiện tại cơ hội được tuyển thẳng vào đại học T nổi tiếng đang ở ngay trước mắt cô, cô còn cần thời gian suy nghĩ nữa à?!

Cô hiện tại, bây giờ, ngay lập tức có thể chạy về Bắc Kinh để ký hợp đồng!

Cô càng nghĩ càng giận, đưa tay lên đập mạnh vào người anh họ -----

"Trả điện thoại đây cho em!"

Đồ mít ướn này hôm nay không biết đã uống nhầm thuốc gì nữa, sức lực không nhỏ tẹo nào.

Minh Ngật vươn tay, đẩy đầu của cô ra, nhăn mày lại: "Người ta nói cái gì thì em tin cái đấy?"

Kiều Tích ngẩn người.

Minh Ngật lại hỏi tiếp: "Hơn 400 người tham gia cuộc thi CMO, đại học T dựa vào cái gì mà cho em ngoại lệ? Bởi vì em lớn lên xinh đẹp?"

Gi?

Câu nói cuối cùng của anh... Đây là khen cô hay là đang mỉa mai cô vậy?

Không đúng không đúng!

Kiều Tích phục hồi lại tinh thần, trong lòng xấu hổ không thôi khi cô lại có thể để ý trọng điểm vào điều này.

Cô có chút chột dạ cúi đầu, lặng lẽ suy nghĩ lại ý tứ trong câu nói của anh.

Như vậy thì, đại học T...

Kiều Tích lại ngẩng đầu lên nhìn anh, trong ánh mắt đã hơi có ánh nước: "... Thế nên cuộc điện thoại vừa rồi kia là điện thoại của bọn lừa đảo sao?"

Minh Ngật thờ dài, đưa tay xoa xoa hai huyệt thái dương.

Lớn lên xinh đẹp thì có ích lợi gì chứ?

Rốt cuộc vẫn là một người ngu ngốc.

Minh Ngật hít sâu một hơi, sau đó kiên nhẫn giải thích cho cô hiểu: "Đây là mảnh khố chuyên dùng "

Nếu như cô thật sự thi không tốt thì đại học T còn muốn ký hợp đồng với cô làm gì, hơn nữa lại còn là nửa đêm gọi điện đòi ký hợp đồng... Chẳng lẽ thầy cô giáo trong ban tuyển sinh của đại học T đều là nhà từ thiện à?

Minh Ngật thờ dài, hiếm khi thốt ra được một câu dài như vậy-----

"Ban chiêu sinh tổng cộng có bao nhiêu người? Thế mà lại gấp gáp đêm khuya cũng gọi điện muốn ký hợp đồng với em... Em còn tin tưởng cái câu "Khả năng vào đội tuyển quốc gia không lớn" kia của người ta à?"

Đây chỉ là một chút mảnh khố hay dùng của ban chiêu sinh mà thôi----- Trước tiên thì để ý xem tâm nguyện của thí sinh, nếu như thí sinh tỏ ra rất muốn vào thì sau đó sẽ tung ra miếng mồi để dụ.

Cứ như vậy, rất nhiều thí sinh vốn dĩ có thể chọn được những trường đại học tốt hơn liền dưới tình huống không biết gì mà bị dụ dỗ ký hợp đồng với người ta.

Trước mắt anh lúc này đây cũng có một người ngu ngốc như vậy.

Khoa Toán học của đại học T căn bản là không thể so được với các trường đại học lớn khác, đối phương còn chưa cả nói đến những phương diện được ưu tiên và học bổng thế nào mà đồ mọt ướn kia đã chờ không kịp mà suýt nữa thì cắn câu rồi...

Nếu như không có anh, cô chắc chắn sẽ biến thành người con người bị bán mà vẫn còn ngồi đếm tiền cho người ta.

"Em phải học được cách..." Nói đến đây, Minh Ngật liền bị kẹt, không nghĩ ra được từ tiếp theo.

Anh dừng lại một lúc lâu, sau đó rốt cuộc cũng xuất ra được 6 thành công lực của Cá ở môn ngữ văn, nhớ ra được hai thanh ngữ, "Học được cách án binh bất động, treo giá chờ bán."

Lời còn chưa dứt, điện thoại trong tay Minh Ngật lại vang lên.

Vẫn là dãy số đến từ Bắc Kinh lúc này.

Minh Ngật trực tiếp gạt sang nghe.

"Bạn học Kiều?"

Minh Ngật lại trực tiếp: "Là tôi."

Thầy giáo bên kia lập tức nói: "Xin chào, chú Kiều."

Minh Ngật "Ừ" một tiếng, bất động thần sắc mà chiếm tiện nghi của người ta, Kiều Tích thấy anh như vậy liền nhịn không được mà véo tay anh một cái.

"Là thế này, ban chiêu sinh chúng tôi từ trước đến nay đều rất tôn trọng thí sinh và người nhà thí sinh, rất muốn dành chút thời gian cho mọi người suy nghĩ kỹ càng... Thế nhưng, đại học T cũng có rất nhiều điểm mạnh khiến các học sinh tranh nhau muốn vào, chúng tôi phải nhắc lại với ngài một chút."

Kiều Tích tò mò mở to hai mắt nhìn anh.

"Là một trường đại học lâu đời có danh tiếng về mảng kỹ thuật thế nên tỉ lệ nam nữ ở đây là 7:3, nam sinh ưu tú có rất nhiều. Nếu như con gái chú đồng ý đến đại học T, nam sinh ưu tú ở nơi này đều có thể tùy cô bé chọn."

Kiều Tích nghe đến đây thì không nhịn được mà trực tiếp bật cười thành tiếng.

Đây là đang nói cái gì vậy... Là cuộc xem mắt trá hình sao?

Minh Ngật thẹn quá hóa giận định ngắt điện thoại.

Chỉ là chưa kịp tắt thì đầu bên kia lại nói tiếp, trong không gian vắng vẻ của buổi đêm mùa đông, tiếng nói truyền ra từ điện thoại phá lệ rõ ràng hơn rất nhiều-----

"Ngược lại, nếu như con gái của chú đi học ở trường bên cạnh, trường đó nữ nhiều nam ít, việc giải quyết vấn đề chung thân đại sự chắc chắn phải tốn rất nhiều tinh lực, chú nhất định phải suy nghĩ lại thật kỹ nhé."

Minh Ngật tức giận nói: "Cô ấy đã có bạn trai rồi!"

Nói xong liền tức giận cúp máy luôn.

Kiều Tích chăm chú nhìn tiểu hòa thượng bị chọc giận trước mắt.

Khi không lại bị nhìn chăm chú như vậy, Minh Ngật có chút chột dạ.

Quả nhiên, một giây tiếp theo, cô gái đứng đối diện anh liền tỏ ra tức giận lên tiếng-----

"Sao anh lại bịa đặt chuyện của em như thế?"

"Bịa đặt?" Minh Ngật vốn có chút chột dạ, vừa nghe cô nói như vậy lại lần thứ hai tức giận, "Anh bịa đặt cái gì?"

Kiều Tích rất tủi thân nói: "Sao anh lại nói với người ta là em có bạn-----"

Mới nói được phân nửa, Kiều Tích bỗng dưng mở to hai mắt, những lời định nói đều bị chặn trở lại.

Minh Ngật cúi đầu, ngậm lấy đôi môi đỏ hồng mềm mại kia, thậm chí còn cắn cô một cái để trừng phạt.

Chuồn chuồn lướt nước được một lúc, anh liền buông cô ra.

"Thế này..." Anh nhìn cô gái trong lòng mình, chớp mũi hai người gần như chạm nhau, đến hô hấp của đối phương cũng có thể cảm nhận được, "Còn

chưa tính là bạn trai?"

Lại bị hôn...

Trong nháy mắt, cả khuôn mặt của Kiều Tích đều biến thành một quả cà chua to đùng.

Nhớ tới tin nhắn xin lỗi của anh lần trước, Kiều Tích lắp bắp nói: "Anh, anh, lần trước anh còn nói... nói không bao giờ... hôn em nữa mà..."

Minh Ngật bình tĩnh nhìn cô, "Em có chấp nhận lời xin lỗi của anh rồi sao?"

Kiều Tích kinh ngạc mở to hai mắt.

Ngay sau đó, Minh Ngật vô cùng không có liêm sỉ mà kết luận-----

"Không chấp nhận lời xin lỗi của anh, thì đó chính là vẫn còn muốn anh hôn em."

Đồ mít ướt với vị xoài thơm mát, anh còn muốn được tiếp tục thưởng thức nữa.

Trên đời này sao lại còn tồn tại một người không biết xấu hổ như thế này hả?

Kiều Tích đều bị mấy lời nói của anh chọc cho tức đến hồ đồ luôn rồi, cô hất tay anh ra, bùng nổ: "Em không muốn nói chuyện với anh nữa! Bỏ ra!"

Minh Ngật lại duỗi tay kéo cô lại, xoay người cô đến đứng đối diện với anh, "Em đây là muốn anh ở đầu đường xó chợ đêm nay?"

Kiều Tích ngẩn người.

Anh giải thích: "Vít tiền bị rơi trên taxi rồi, chứng minh nhân dân và tiền đều ở trong ví tiền."

Dùng vài giây, anh lại nghĩ ra một biện pháp-----

"Hay là em mang chứng minh nhân dân của em xuống rồi ra khách sạn gần đây thuê cho anh một phòng cũng được."

Như vậy không phải là càng khiến cho người khác hiểu lầm hơn à?!

Kiều Tích bị chọc tức gần chết, nhưng cuối cùng cũng không thể tránh được, chỉ đành đứng im tại chỗ, trừng mắt lên nhìn người đối diện.

Giảng co nửa ngày, Kiều Tích dần do suy nghĩ mãi, cuối cùng mới do do dự dự nói: "... Sáng sớm mai trước 5 giờ anh phải đi đấy."

Ngần dậm xa xôi chạy từ Bắc Kinh đến Tây Kinh, Minh Ngật vốn dĩ cũng chẳng còn lại bao nhiêu lòng tự trọng nữa rồi, lúc này sau khi nghe xong câu nói của cô thì rốt cuộc cũng chẳng còn sót lại chút tự trọng nào cả.

Trước 5 giờ đã phải lăn đi rồi... Cô chính là xem anh như bụi bặm sỏi đá muốn hất đi.

Đến lúc này, Minh Ngật lại nhớ lại những việc xấu mà cô đã làm với anh.

Anh gửi cho cô hơn trăm cái tin nhắn, cô cũng không để ý.

Cô còn cho anh vào danh sách đen nữa, vừa rồi lúc đến nói anh gọi cho cô thì mới phát hiện ra mình đã bị cho vào danh sách đen rồi.

Anh căn bản là đang lấy đầu nóng dán vào cái mông lạnh mà.

Cô đến nửa điểm cũng không thích anh.

Nếu như không thích anh, thì chính là đang ghét bỏ anh.

Lại nhớ đến mục đích chuyến đi Tây Kinh này, anh đến đây chính là vì muốn trả găng tay lại cho cô, muốn tuyệt giao một cách triệt để với cô.

Minh Ngật trực tiếp xoay người, giọng nói trong nháy mắt còn lạnh hơn cả nhiệt độ ngoài trời lúc này: "Không chào đón anh thì thôi."

Nói xong liền nhấc chân bước đi.

Thấy anh hờ hững, Kiều Tích liền bước nhanh đến kéo chặt áo của anh, "Đừng đi!"

Kiều Tích bây giờ mới nhận ra câu nói lúc trước của mình có chút khiến người nghe bị tổn thương.

Suy nghĩ một chút, cô chậm rãi giải thích: "Là bởi vì bà nội em 5 giờ sáng đã thức dậy rồi, anh không đi thì sẽ bị bà phát hiện..."

Minh Ngật xoay người, mặt vẫn là biểu cảm lạnh lùng như trước, giọng nói cũng không hề nhẹ nhàng đi: "Sao không nói sớm?"

Kiều Tích rũ đầu xuống, giọng nói dịu dàng, nhìn qua trông cô cực kỳ ngoan ngoãn đáng thương: "Anh họ, anh đừng tức giận... Em hoan nghênh anh tới nhà em làm khách mà."

Cô gái nhỏ trước mặt lúc này nhìn giống như là một động vật nhỏ chưa trưởng thành vậy, vừa bám người vừa nghịch ngợm, Minh Ngật thấy vậy liền không tự chủ được mà hơi cong khóe môi lên.

Thôi vậy, tuyệt giao thì có cái gì tốt chứ... Anh mà còn cần phải tính toán thiệt hơn với một cô gái mít ướt sao?

Khuôn mặt và giọng nói của Minh Ngật vẫn lạnh lùng không đổi: "Không xấu hổ nữa?"

Kiều Tích: "..."

Thấy cô đuối lý, Minh Ngật càng nói càng tỏ ra chính khí凛冽: "Em thử ra bên ngoài nhìn xem, xem còn có cô gái nào giữ chặt áo con trai không buông giống em không?"

Kiều Tích lặng lẽ cúi đầu, hết lần này đến lần khác đều cảm thấy rất không phục nhưng khí thế không bằng người ta nên chỉ dám nhỏ giọng lầu bầu: "... Dù sao thì em cũng không phải là người ngồi máy bay 3 giờ chỉ là để chạy đến đây trả lại chiếc găng tay căn bản không thuộc về em."

Nghĩ tới nghĩ lui cũng thì cũng là anh họ mất mặt chứ không phải cô.

Minh Ngật không thể ngờ được là đồ mít ướt còn dám chế giễu anh, Minh Ngật lần thứ hai bị chọc giận muốn quay đầu bỏ đi.

Nhưng không đợi anh xoay người, Kiều Tích đã trực tiếp nhào tới, hai cánh tay vòng ra ôm thật chặt eo anh, giống như con chim không nỡ xa cái tổ vậy.

"Đừng động." Cô nhỏ giọng nói.

Không giống với thân thể cứng rắn của con trai, cơ thể cô gái nhỏ mềm mại ấm áp vô cùng... Như một con mèo nhỏ đang sợ hãi, muốn nép vào trong ngực anh cho an toàn.

Minh Ngật bất đắc dĩ mà thờ dài.

Anh thật vất vả lắm mới có thể cứng lòng được một chút, thế mà chỉ vì một cái ôm của cô thôi, anh lại lần nữa còi giập đầu hàng.

Minh Ngật xoa xoa đầu của cô gái nhỏ trong lòng, cúi đầu nhỏ giọng trấn an cô: "Anh không đi."

Thật ra... Anh chính là đến thăm cô.

Căn bản cũng chẳng phải là đến trả lại găng tay.

Anh vốn cho rằng, chiếc găng tay còn lại đang ở chỗ của cô, thế nhưng trước khi anh xuất phát lại nhìn thấy một chiếc găng tay màu hồng khác ở trong ổ của Bambi.

Chân tướng chính là... Cầu Cầu và Bambi, mỗi đứa chúng nó gặm một chiếc chơi.

Anh giả vờ như chẳng biết chuyện gì cả, vẫn một đường tới thẳng Tây Kinh.

Hiện tại xem ra, quyết định đó của anh là hoàn toàn chính xác.

Đồ mít ướt cũng chỉ là mạnh miệng mà thôi, chứ thật ra trong lòng cũng rất muốn anh, rất ý lại vào anh.

Kiều Tích chôn mặt trong ngực anh nhỏ giọng mờ mờ: "Đã đi chưa?"

Giọng nói của Minh Ngật hiếm khi dịu dàng như thế này: "Anh nói rồi, anh sẽ không-----"

Không đúng... Lời này của cô không phải là hỏi anh.

Đúng vào lúc này, giọng nói của người vừa đi qua bọn họ một đoạn vang lên từ xa-----

"Thanh niên trẻ tuổi nhà ai kia không biết, đêm rồi mà còn ở dưới này ôm ôm ấp ấp, chẳng ra thể thống gì hết!"

Bà Dương và bà nội của cô là đồng nghiệp với nhau bao nhiêu năm, nếu như để bà ấy nhìn thấy cô thì chắc chắn bà nội cô cũng sẽ biết ngay...

Kiều Tích sợ đến mức càng ngày càng chôn sâu vào lòng anh họ hơn.

Chờ đến khi tiếng bước chân của bà Dương xa dần, Kiều Tích rút cuộc mới thở phào nhẹ nhõm được.

Cô chui đầu ra khỏi lồng ngực của Minh Ngật, cảnh giác nhìn xung quanh một vòng, phát hiện không còn người quen nào nữa thì mới yên tâm, sau đó cô

đẩy người trước mặt ra.

Minh Ngật: "..."

Anh họ đang tắm.

Mặc dù cô biết bà nội rất ít khi đi vệ sinh đêm, nhưng để phòng ngừa vạn nhất, Kiều Tích vẫn đứng ở trước cửa nhà tắm canh cho mỹ nam tắm rửa.

Mỹ nam đúng là mỹ nam, yêu cầu đặc biệt nhiều, lúc thì là sữa tắm, lúc lại là khăn tắm ướt rồi muốn đổi khăn khác.

Kiều Tích hận không thể lao vào trong đập lên cái đầu chó của anh họ.

Bà nội mặc dù cũng lớn tuổi rồi, thế nhưng cũng không thể đảm bảo bà không nghe thấy mà.

Minh Ngật lại trưng ra bộ dáng hận không thể đánh thức bà dậy kia, thực sự là hơi quá đáng rồi!

Thật vất vả mới đợi được anh tắm xong đi ra, cửa vừa mở, Kiều Tích liền vội vàng đem khăn lông khô đã chuẩn bị từ trước trùm lên đầu anh, nhỏ giọng nói: "Mau vào phòng ngủ đi."

Vừa vào đến phòng, Kiều Tích liền lập tức khóa trái lại, sau đó lại chạy đi kéo hết rèm cửa có trong phòng lại.

Chờ cô làm xong hết, lúc này mới phát hiện ra Minh Ngật đang dùng vẻ mặt như cười như không nhìn cô, "Rất nhuan nhuyễn nhé!"

Kiều Tích tức giận chạy đến đập anh họ một cái.

Cô tốt bụng thu nhận anh đêm nay thế mà anh lại còn ăn nói linh tinh bậy bạ!

Minh Ngật đề tùy cô đánh ba cái, chờ đến khi cô định đánh xuống cái thứ tư thì anh liền giơ tay cầm lấy cổ tay cô.

"Ngày mai định dẫn anh đi đâu chơi?"

Kiều Tích ngẩn người, hiển nhiên là bộ dạng không phản ứng kịp, "Anh không về nhà à?"

Ngày mai đã là 23 tháng Chạp rồi, Kiều Tích vốn tưởng rằng việc anh họ ngàn dặm xa xôi chạy tới đây đã là hoang đường rồi thế nhưng lúc này xem ra...

Anh còn định hoang đường thêm nữa à? Định ở thêm mấy ngày nữa?

Minh Ngật mơ hồ nghe ra được ý từ ghét bỏ trong câu nói của cô, lập tức lạnh lùng đáp trả, "Về chứ, sáng sớm ngày mai anh liền về."

"Đừng!" Nhận ra mình nói sai khiến anh họ bị tổn thương, Kiều Tích nhanh chóng đổi thành, "Em dẫn anh đi chơi, anh đừng nóng giận mà."

Vất vả lắm mới có thể dỗ được tiểu hòa thượng hết giận, Kiều Tích âm thầm thở phào một hơi.

Cô dời cái bàn học nhỏ đến trước tủ quần áo.

Minh Ngật khó hiểu hỏi cô: "Em làm cái gì thế?"

"Giúp anh lấy chân." Kiều Tích rất thành thực mà đứng lên cái bàn nhỏ kia, sau đó mở tủ quần áo phía trên ra.

Không nghĩ tới cô lại giống như con khỉ con như vậy, leo lên leo xuống rất có kinh nghiệm.

"Em xuống đi." Minh Ngật sợ cô bị ngã thế nên liền đi tới ôm lấy chân cô, "Anh lên lấy cho."

"Không được đâu." Kiều Tích kiễng chân lên tìm kiếm, sau đó liền duỗi tay cố gắng kéo ra một cái túi chân, "Mình Heo quá nặng... Sẽ làm gãy bàn mắt!"

Minh Ngật ngẩn người: "Mình gì cơ?"

Thôi xong rồi, Kiều Tích nhanh chóng che miệng lại, cô nói lỡ mất rồi.

Lúc trước nhắn tin nói anh là "Heo" anh liền tức giận.

Chỉ là, lúc này cô cũng nói nhò... chắc là anh cũng không nghe ra đâu, đúng không?

Kiều Tích trong lòng thầm vui vẻ.

Mất nửa ngày mới lấy được một cái chăn từ trong tủ ra, Kiều Tích đưa chăn cho anh họ, "Nhận lấy này."

Minh Ngật rất nghe lời nhận lấy cái chăn, đặt ở trên giường.

Sau đó liền quay lại, trực tiếp ôm lấy Kiều Tích bế xuống.

"Này." Kiều Tích không giữ thăng bằng được, hai tay nhanh chóng bám lấy vai của anh, "Làm gì vậy, em còn muốn lấy một cái nữa mà."

"Đủ rồi." Minh Ngật đặt cô xuống đất.

Trong phòng có hệ thống sưởi, đắp một chiếc là đủ ấm rồi.

Chỉ là... Minh Ngật nhìn thoáng qua chiếc giường duy nhất trong phòng.

Nhỏ như vậy, hai người ngủ phải chen lấn rồi.

Không sao, chen một chút thì chen một chút.

"Không đủ đâu." Kiều Tích lại leo lên cái bàn kia lần nữa, "Mặc dù có hệ thống sưởi thế nhưng ban đêm ngủ trên đất vẫn rất lạnh, em lấy thêm một cái nữa cho để anh rải bên dưới cho đỡ lạnh."

Minh Ngật ở bên này âm thầm cắn chặt răng.

Mà Kiều Tích ở bên kia thì vẫn hồn nhiên không biết gì, cô ôm lấy cái chăn nữa nhảy xuống, nhanh chóng chuẩn bị chỗ ngủ dưới đất cho anh họ.

Cô chọn một cái gối mềm nhất trên giường cho anh gối, sau đó lại xoa xoa vuốt vuốt cho phẳng chăn.

Chỉ là... không hiểu tại sao, trong đầu Kiều Tích đột nhiên hiện lên câu nói "Rất nhuần nhuyễn nhé" của anh họ.

Rõ ràng là cô cũng chưa bao giờ giúp ai chuẩn bị chỗ ngủ như thế này cả, thế nhưng tại sao động tác của cô lại thành thạo thế nhỉ?

Đợi đến khi làm xong xuôi đâu đấy, Kiều Tích đột nhiên nhận ra.

Ai bảo là chưa từng làm qua?

Cô trước đây ngày nào cũng chuẩn bị ổ cho Cầu Cầu ngủ đấy!

Một giờ sau.

Cách đó hơn 1000km, tại Bắc Kinh, Minh gia.

Uyển Uyển đang ngủ thì bị Minh Tuấn lôi dậy khỏi giường, lúc này đang chảy nước mắt gấp ngấn gấp dài nhìn ông bố.

Hai vị thầy giáo của ban chiêu sinh đại học T đang ngồi trên sofa đối diện, ánh mắt thân thiện, giọng nói chân thành nói: "Con gái của ngài rất ưu tú."

Minh Tuấn nghi ngờ mình nghe nhầm, trong lúc nhất thời không biết đáp lại như thế nào.

Hai vị thầy giáo nhìn nhau, dừng vài giây, sau đó lại nói tiếp: "Chúng tôi đã nói qua rồi, ngài suy nghĩ thêm một chút được không? Đối với bạn học Kiều mà nói thì, đại học T không chỉ có nhiều sinh viên nam ưu tú mà còn có căn tin, KTX rất chất lượng, quả thật là rất phù hợp với con gái ngài..."

Minh Tuấn rốt cục cũng hiểu ra, hóa ra "Con gái" mà bọn họ nói đến, không phải là Uyển Uyển.

Nếu như con gái nhà mình mà được ban chiêu sinh đại học T coi trọng thì ông chắc chắn sẽ mừng rỡ như điên.

Thế nhưng đối lại là Tích Tích thì, đó chính là chuyện đương nhiên.

Bởi vậy nên Minh Tuấn cũng không có vô cùng vui vẻ, chỉ là nói: "Được, chúng tôi sẽ suy tính thật kỹ."

Ông vừa mở miệng, hai vị thầy giáo đều cảm thấy kinh hãi:

"Vừa rồi người nói chuyện với chúng tôi không phải là ngài? Ngài không phải là bố của bạn học Kiều sao?"

Bố?

Minh Tuấn nhú mày.

Hai vị thầy giáo đem chuyện gọi điện thoại lúc trước ra nói lại với Minh Tuấn.

Minh Tuấn thử thăm dò hỏi----

"Giọng nói kia... có phải là rất giống một tên vô lại muốn ăn đòn không?"

Hai vị thầy giáo liếc nhìn nhau.

Giọng nói của bố Kiều Tích kia, quả thật là... có chút trẻ tuổi.

Sau khi tiễn hai vị thầy giáo ra về, Minh Tuấn liền vỗ vỗ cái mặt của con gái đang gật lên gật xuống trên sofa.

"Uyển Uyển, Uyển Uyển?"

Uyển Uyển mơ mơ màng màng "Dạ" một tiếng.

Minh Tuấn tức giận đến mức không muốn nhiều lời, trực tiếp hỏi: "Không phải mỗi ngày con đều nói nhớ chị Tiểu Kiều sao? Bố vừa khéo phải đi công tác Tây Kinh, nhân tiện dẫn con đi thăm con bé một chút."

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Bắt quả tang

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Uyển Uyển vốn dĩ còn đang rất buồn ngủ, thế nhưng vừa nghe thấy được đi thăm chị Tiểu Kiều thì cô bé liền nháy mắt tỉnh tỉnh lại.

Trong lòng còn nghi ngờ chính mình nghe nhầm: "... Chị Tiểu Kiều?"

"Đúng." Minh Tuấn dùng giọng điệu nghiêm túc khẳng định, "Một mình con ở nhà, bố không yên tâm."

Một người bà con xa của Chúc gia bị bệnh nặng, ngày hôm qua Chúc Tâm Âm đã đi Thượng Hải để thăm người bà con này rồi.

Hơn nữa, cũng sắp đến Tết rồi, các thím giúp việc trong nhà cũng phải về nhà của mình.

Vốn dĩ ông còn định để Uyển Uyển ở lại Bắc Kinh đi ăn cơm quán, qua 2 ngày nữa thì vợ ông cũng trở về rồi.

Nhưng hiện tại xem ra, vẫn là mang theo cả con gái cùng đi luôn tốt hơn.

Xác định lời bố nói là thật, Uyển Uyển vô cùng vui vẻ, lập tức nhảy dựng lên: "Vui quá đi! Ngày mai con sẽ mang Bambi và Cầu Cầu sang nhà Cá!"

Nói xong liền muốn lên nhà đi thu thập hành lý, nhưng vừa đi được vài bước thì bị Minh Tuấn gọi ngược lại.

Uyển Uyển: "Sao ạ?"

Minh Tuấn suy tư vài giây, "Anh con nói nó đi đâu?"

Uyển Uyển rất không hiểu nổi: "Đi nhà ông nội ạ... Không phải buổi chiều bố đã hỏi rồi sao?"

Ha... Minh Tuấn cười lạnh một tiếng.

Xem ra thẳng trời đánh này còn có đồng minh giúp đỡ.

Sáng hôm sau, lúc Kiều Tích tỉnh lại thì trời đã sáng bảnh mắt rồi.

Cô bật dậy lấy đồng hồ báo thức qua nhìn, thấy kim giờ đã chỉ đến số 8 rồi, cả người đang còn buồn ngủ ngay lập tức tỉnh táo lại như vừa uống nước tăng lực.

Kiều Tích xuống giường, lúc này mới phát hiện ra chân gối hôm qua cô trải cho anh họ đã được gấp gọn lại, lúc này được đặt trên một cái ghế trong phòng.

Mà anh họ ngủ trên đất tối qua cũng không thấy bóng dáng đâu nữa.

Kiều Tích xoa xoa đầu, gấp gọn chăn của mình lại.

Tối hôm qua cô thật sự không thể nào ngủ được... Nhưng mà cô vẫn nhớ rõ mình đã đặt báo thức rồi.

Từ trong phòng ngủ đi ra, bà nội đang ở trong bếp làm vằn thắn, vừa thấy cô liền nói: "Nhanh đi đánh răng rửa mặt rồi ra đây ăn sáng nào."

Thấy bà nội không có gì khác thường, hiển nhiên là không gặp được anh họ rồi... Kiều Tích thoáng yên lòng.

Chỉ là, anh họ đi đâu vậy nhỉ?

Kiều Tích vừa uống sữa đậu nành vừa suy nghĩ xem anh họ đi đâu.

Cô lấy điện thoại ra nhìn, không hề có một cuộc gọi hay một tin nhắn nào của anh họ hết.

Thật là kỳ quái...

A chết rồi!

Kiều Tích đột nhiên nhớ ra, là cô cho số anh họ vào danh sách đen rồi.

Nhanh chóng mở điện thoại, kéo số của anh họ ra khỏi danh sách đen, sau đó lại gửi tin nhắn cho anh-----

"Anh đi đâu đấy?"

5 phút sau, điện thoại của Kiều Tích vang lên.

Là anh họ.

Cô cẩn thận nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng bếp, sau đó lén lén lút lút cầm điện thoại đi tới ban công, "Alo."

Mình Ngật lời ít ý nhiều nói: "Mở cửa cho anh."

Kiều Tích: "???"

Chỉ là, không đợi Kiều Tích kịp đi đến mở cửa, bà nội cô ở phòng bếp đã nghe thấy tiếng chuông trước rồi giành đi mở cửa rồi.

Kiều Tích cho là mình bị hoa mắt, về mặt anh họ lúc này thế mà lại đang tươi cười.

Vừa nhìn thấy bà nội cô, anh liền xách mấy hộp quà lớn nhỏ đi vào trong nhà, ngoài miệng còn gọi hết sức thân mật: "Bà nội."

Bà nội Kiều suất chút nữa cho là mình già rồi hồ đồ, nhìn hơn nửa ngày cuối cùng cũng xác nhận đây không phải là đứa cháu nào của bà hết, lúc này liền mở miệng hỏi: "Cháu này, cháu là ai vậy?"

Kiều Tích rất sợ đầu óc anh họ đột nhiên có vấn đề, sẽ dùng mấy đại từ xưng hô kỳ quái như bạn trai bạn gái để trả lời bà cô thế nên cô liền nhanh chóng xông tới tranh trả lời-----

"Bà ơi, đây chính là con trai của bác Minh, anh ấy tên là Minh Ngật ạ."

Nghe thấy đây là con trai của ân nhân ở Bắc Kinh, bà nội cô liền không ngừng cầm tay anh, mở miệng nói----

"Hóa ra là Tiểu Minh, bà cảm ơn cả gia đình vì đã quan tâm chăm sóc Tích Tích nhà bà nhé. Tích Tích còn nhỏ, không hiểu chuyện, mang cho nhà cháu nhiều phiền toái rồi."

Vâng, là rất phiền ạ.

Mình Ngật liền nhìn thoáng qua đồ mứt ướt phiền phức đang đứng bên cạnh.

Có vẻ là rất tự giác hiểu được sự phiền toái của mình, đồ mứt ướt lúc này đang chột dạ cúi đầu, không dám ngẩng mặt lên nhìn anh.

Vì vậy nên Minh Ngật xoay đầu lại, nhìn về phía bà nội cười nói, "Cô ấy rất ngoan không phiền phức đâu ạ."

Bà nội nhìn anh, khoe mắt đuôi mày đều là ý cười-----

"Sao cháu lại đến Tây Kinh? Tối một mình sao? Mau vào đây ngồi nào, vào đây ngồi nào."

Minh Ngật nói: "Sắp đến Tết rồi thế nên bố cháu muốn cháu đến tặng nhà mình chút đồ ạ."

"Tặng làm gì cho vất vả, nhà bà ăn mặc đều đủ rồi." Bà nội cô vừa cười vừa hỏi thăm, "Bố cháu sao lại bắt cháu đi xa thế này? Lại mang nhiều đồ như vậy? Trên đường chắc là mệt muốn chết rồi phải không?"

"Không sao đâu ạ." Minh Ngật trước mặt bà nội cô trông vô cùng ngoan ngoãn thành thực, cô quả thật không thể nào tin vào hai mắt của mình được nữa rồi.

Dừng một chút, anh lại bổ sung: "Cũng không phải là đặc biệt tới mỗi đây ạ."

QUả nhiên, bà nội cô liền cắn câu, nhanh chóng tò mò hỏi tiếp: "Thế à? Cháu tới Tây Kinh còn có việc gì sao?"

"Vâng ạ." Minh Ngật gật đầu, "Bạn gái cháu tức giận, thế nên cháu phải tới đây để dỗ dành cô ấy."

Kiều Tích bỗng đứng mở to hai mắt nhìn anh.

Bà nội cô cũng rất kinh ngạc.

Vẫn đang là học sinh cấp 3 mà, yêu sớm thì yêu sớm, nhưng cũng nên biết lút chút chứ, sao lại công khai ra thế này hả?

Bà nội Kiều quay đầu nhìn sang cháu gái, phát hiện ra cô đang cúi đầu, cũng không hề kinh ngạc chuyện con trai Minh gia có bạn gái.

... Xem ra là cả nhà bên đây đều biết chuyện thẳng thớm này có bạn gái?

Bà nội Kiều cũng không có ý kiến gì, có thể là các gia đình ở thành phố lớn đều văn minh hơn tiến bộ hơn, chắc là họ đều giáo dục con cái kiểu thế này.

Bà nội Kiều không muốn làm mất mặt cháu gái, thế nên liền tỏ ra như hai người quen biết đã lâu mà trò chuyện cùng với Minh Ngật.

"Bạn gái cháu cũng là người Tây Kinh sao? Cũng đi học ở Bắc Kinh luôn à?"

Minh Ngật mặt không đổi sắc gật đầu.

"Tới rồi sao không rủ cô bé cùng đi chơi? Đưa đến nhà bà luôn này, bà làm món ngon cho mấy đứa ăn."

Minh Ngật lắc đầu. "Ngày hôm qua cháu gặp cô ấy rồi, cô ấy nói hôm nay muốn ở nhà với bà nội."

Vừa nghe anh nói như vậy, bà nội Kiều cũng không hỏi nữa, chỉ là cười nói: "Được rồi, vậy thì hôm nay cháu cứ ở chỗ này của bà nhé."

Nói xong lại chỉ huy cháu gái bên cạnh, "Tích Tích, đến đây, nói chuyện với anh Tiểu Minh một chút đi, bà đi lấy hoa quả cho mấy đứa ăn."

Kiều Tích chậm rãi đi chuyển đến.

Cô trừng mắt nhìn anh họ và mấy túi quà... Không phải là làm mất ví tiền rồi à?

Đàn ông đều là loại lừa đảo!

Nhìn thấy bà nội vào bếp chuẩn bị hoa quả, Minh Ngật liền ngửa quen đường cũ đi đến chỗ tủ giày, lấy ra một đôi dép đi trong nhà, sau đó vô cùng tự nhiên mà đi vào.

Kiều Tích: "..."

Cô mở TV trong phòng khách lên, bật tiếng lên để át tiếng cô rồi hỏi: "Anh tới đây làm gì?"

Minh Ngật thẳng thắn tuyên bố: "Gặp mặt người nhà bên nữ."

Kiều Tích lập tức trừng mắt: "Em còn chưa đồng ý với anh đâu!"

Anh họ toàn là tự mình quyết định thôi.

Hôn là anh tự hôn, bạn trai là tự anh nói, gặp người nhà cũng là tự anh nói, còn cái gì mà đến thăm bạn gái chứ... Cô còn chưa đồng ý đâu đấy!

Bà nội bùng hoa quả ra, vừa khéo nghe được câu cuối cùng của Kiều Tích, liền cười hỏi: "Đồng ý cái gì?"

Kiều Tích đỏ bừng mặt, cúi đầu không lên tiếng.

Bà nội cười chuyển hướng về phía Minh Ngật, "Hai đứa vừa nói cái gì đó?"

Minh Ngật cũng cúi đầu, trong giọng nói còn mang theo chút tủi thân, "Cháu nói thì Tích Tích sẽ tức giận."

Kiều Tích ngẩng đầu, vẻ mặt không thể tin nhìn anh họ.

Rõ ràng là nói dối vài câu liền có thể cho qua... Anh họ bây giờ là muốn như thế nào? Ép cô nâng anh từ thiếp lên thê sao?

Bà nội Kiều nhìn về phía cháu gái của mình, giọng nói trầm xuống một chút, hơi không vui nói: "Tích Tích."

Nha đầu này hôm nay sao lại không biết nặng nhẹ thế này? Minh gia là đại ân nhân của nhà họ, sao Tích Tích lại có thể tỏ ra cáu kỉnh như thế với Minh Ngật chứ?

Thực sự là quá không hiểu chuyện rồi!

Tự nhiên bị bà nội nói, Kiều Tích cảm thấy rất tủi thân.

Bà nội Kiều lại quay lại nhìn về phía Minh Ngật, cười thân thiện, "Có chuyện gì cháu cứ nói với bà, Tích Tích bắt bạt cháu sao?"

Cô bắt nạt anh họ?

Kiều Tích cơ hồ tức đến muốn cười lạnh, cô bắt nạt anh á???

Ngoại trừ Minh Tuấn, Minh Ngật đúng là người được tất cả các trường bồi yêu thích mà.

Ở trường học, anh không thích học tiết nào đều có thể tùy tiện ứng phó qua loa, thế nhưng cho dù là như vậy thì các thầy cô vẫn rất yêu quý anh, ngay cả giáo viên dạy môn Văn cũng vô cùng thích anh.

Lúc này ngồi trước mặt bà nội cô, anh liền giả bộ thành bộ dạng ngoan ngoãn, một lòng muốn khiến bà nội yêu quý anh và ghét bỏ cô mà.

Minh Ngật liếc nhìn cô một cái, sau đó rút cục chăm rãi mở miệng nói: "Bà nội, cháu đã hỏi qua Tích Tích rất nhiều lần rồi, nhưng mà cô ấy vẫn không chịu đáp ứng. Cháu chính là muốn cô ấy-----"

Kiều Tích nghe được đến đây thì như muốn nổi tung, lúc này liền kiên quyết cắt đứt lời anh: "Anh im miệng! Bà nội, bà đừng tin anh ấy!"

Minh Ngật dừng một chút, sau đó lại tiếp tục giả bộ, đem nửa câu nói sau nói hết toàn bộ: "... Cháu chính là muốn cô ấy đưa cháu đi thăm quan Tây Kinh một ngày ạ."

Kiều Tích: "..."

Vừa nghe thấy cái này, bà nội Kiều liền liếc mắt nhìn Kiều Tích, "Tiểu Minh từ xa đến đây một chuyến, con không đưa thằng bé ra ngoài thăm quan ăn uống, thế thì định làm cái gì?"

Từ lúc anh họ bước chân vào nhà đến bây giờ, Kiều Tích đã phải ăn vô số quả đắng rồi. Lúc này liền hằm hừ nói: "Con còn bài tập phải làm nữa... Anh ấy không phải là có bạn gái ở đây sao? Bảo bạn gái anh ấy đưa anh ấy đi chơi đi!"

"Không được." Minh Ngật bình tĩnh cất giọng bác bỏ lời đề nghị này, "Anh sợ cô ấy mệt."

Vì vậy, Kiều Tích cứ như vậy bị bà nội đá ra khỏi nhà.

Ra đến cửa, bà nội còn cho cô thêm tiền, dặn dò: "Buổi trưa hai đứa đừng về, ở bên ngoài ăn nhiều một chút, nhớ quan tâm người ta thật tốt, phải hiểu chuyện đấy."

Thật ra so với thủ đô hoa mỹ Bắc Kinh, Tây Kinh thật sự là không có chỗ nào đáng đi cả.

Đối với người đã sống ở đây từ bé là Kiều Tích thì lại càng như vậy.

Bởi thế nên trước khi ra cửa Kiều Tích con len lén đút vào trong balo hai tập đề thi, lúc này vừa ra khỏi tiểu khu, cô liền cùng Minh Ngật vạch rõ giới hạn-----

"Em không muốn đi với anh đâu, em muốn làm đề thi."

"Được." Minh Ngật đối với lời đề nghị này cũng không có ý kiến ý hết, "Tìm một tiệm cafe đi."

Không giống như Bắc Kinh càng gần Tết thì đường phố càng vắng, ở Tây Kinh thì càng gần Tết phố xá càng đông vui, khắp các đường ngang ngõ hẹp đều là người xuống phố sắm đồ đón Tết.

Đi ngang qua Starbucks và mấy cửa tiệm ăn nhanh đều thấy bên trong có rất nhiều người, ồn như thế thì không thể học được, cuối cùng vẫn là Minh Ngật dùng điện thoại tìm nửa ngày, rốt cuộc tìm được một cửa tiệm bán kem Häagen-Dazs yên tĩnh.

Vừa thấy kem, tâm tình Kiều Tích liền có chuyển biến tốt, cô vui vẻ nói: "Em muốn ăn 3 viên!"

Minh Ngật kiên quyết từ chối nói: "Không được ăn."

Kiều Tích có chút tức giận mà nhìn về phía anh: "Làm sao? Em tự mua, không cần anh!"

Minh Ngật vươn tay, nắm lấy cằm của Kiều Tích rồi thuận thực bóp hai má cô, không cho cô nói chuyện.

"Lúc trước đâu thành cái dạng gì đều đã quên rồi phải không?"

Kiều Tích có chút chột dạ, nhưng vẫn mạnh miệng nói: "Em... em có thể ăn một miếng kem, uống hai ngụm nước nóng!"

"Không được!" Minh Ngật dùng sức bóp má của cô hơn một chút, "Không phải là đến học bài sao? Chuyên tâm học đi, anh giám sát em"

Kiều Tích: "..."

Dựa theo cách nói lúc trước của anh họ thì, bây giờ chắc hẳn là anh đang theo đuổi cô.

Nhưng mà cô còn chưa thấy qua có người theo đuổi như vậy đâu.

Một điểm cũng không với những gì trong tiểu thuyết viết!

Thấy cô vẫn không vừa ý, vẫn len lén liếc nhìn cốc kem của người khác, Minh Ngật không khỏi nhắc nhở cô: "Có điểm chuẩn của chưa?"

Kiều Tích trong nháy mắt tỉnh táo lại, cô nhỏ giọng lầm bầm một câu: "Không có."

Tối hôm qua cô đã xem điểm của mình, 89 điểm.

Mà điểm tối đa cho hai bài thi là 126 điểm.

Số điểm của cô có thể nói là không tốt cũng không tệ.

Trên group chat mọi người có nói ra số điểm của mình, phần lớn đều có điểm thấp hơn cô, nhưng mà cũng không thiếu người điểm cao hơn cô.

Kiều Tích chỉ mới lướt sơ sơ xem qua thôi đã thấy có hơn 20 người có điểm cao hơn mình rồi.

Số thí sinh tham gia cuộc thi CMO năm nay là 400 người, trong group chat mà cô tham gia mới chỉ có gần 200 người thôi. Còn chưa tính số người ngoài group chat, cũng chưa tính số người không muốn nói điểm của mình trong group chat...

Giống như lời nói của thầy giáo trong ban chiêu sinh đại học T, với số điểm của Kiều Tích, muốn vào đội tuyển quốc gia xác thực có chút khó khăn.

Huống chi...

Kiều Tích vừa thấy ở trên group chat có người hăng hái bùng bùng chia sẻ thông tin rằng, trường trung học phụ thuộc có một nữ sinh được tận 112 điểm.

Số nữ sinh tham gia CMO năm nay của trường Trung học phụ thuộc chỉ có 3 người, không tính Kiều Tích thì chỉ còn lại Lô Dương và Giang Nhã Đồng.

Điểm của Lô Dương Kiều Tích có biết, 105 điểm, chắc chắn có thể vào được đội tuyển quốc gia.

Thế nên chuyện này trở nên vô cùng rõ ràng: Người có số điểm 112 chính là Giang Nhã Đồng.

Thật ra thì chuyện này cũng không nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Trong trường Trung học phụ thuộc, Giang Nhã Đồng vẫn luôn vững vàng đứng thứ nhất mà. Chính là người kế nhiệm của Minh Ngật, là người không bao giờ nhường vị trí thứ nhất cho ai.

Cô ta nếu như không thi được số điểm như thế này thì mới là chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng Kiều Tích vẫn không nhìn được có chút khó chịu.

Cô rõ ràng cũng đã rất cố gắng, thế nhưng so sánh với đối phương, vẫn là kém cỏi đến đáng thương.

Dù đã có tư cách tuyển thẳng vào đại học thì thế nào chứ?

Cô vẫn đang ở nơi này lo lắng có thể vào được danh sách 60 người hay không còn Giang Nhã Đồng ở bên kia thì đã được các thầy cô bạn bè đặt kỳ vọng rằng cô ta nhất định có thể tiến vào danh sách 6 người, đại diện cho đất nước tham dự kỳ thi IMO, cuối cùng có thể giành được HCV làm vẻ vang tổ quốc.

Nghĩ tới đây, Kiều Tích liền không chút do dự ném chuyện ăn kem ra khỏi đầu, một lần nữa vùng lên ý chí chiến đấu, tập trung tinh thần bắt đầu nghiên cứu bài tập trước mặt.

Hiện tại danh sách 60 người vẫn chưa được công bố... Nhờ đâu cô có thể vào được thì sao?

Cô nên sớm bắt đầu chuẩn bị, cùng những người khác nhanh chóng kéo lại khoảng cách!

Minh Ngật có chút buồn ngủ.

Tối hôm qua anh ngủ không ngon, trong đầu đều là người nào đó.

Thật ra chính là, vị xoài của người nào đó.

Không thể không thừa nhận, tuy rằng anh rất ghét xoài, thế nhưng vị xoài của đồ mít ướt thì lại... rất mê người.

Hậu quả để lại vô cùng rõ ràng, anh không thể nào ngủ ngon được.

Hơn 4 giờ sáng, bầu trời bên ngoài vẫn còn tối đen, anh đã len lén tắt đồng hồ báo thức của Kiều Tích đi, dọn dẹp chăn đệm rồi ra khỏi nhà cô.

Lúc vừa rời đi ra ngoài anh liền mua cho cô nửa hộp dâu tây.

Bởi vậy nên bây giờ, đồ mít ướt chính là đồ mít ướt vị dâu tây.

Minh Ngật cảm thấy mình đang suy nghĩ đến cái linh tinh rồi.

Chỉ là, lúc này trong mắt Kiều Tích, căn bản cũng không có anh.

Minh Ngật trơ mắt nhìn ý chí chiến đấu hăng hái tung bừng của người trước mặt, ngay cả ngẩng đầu lên nhìn anh một cái thôi cũng không có.

Minh Ngật nhin rồi lại nhin, sau khi nhìn chăm chăm cô làm xong một tờ đề liền không nhin được nữa mà đưa tay đề lên tập đề của cô.

Kiều Tích: "Gi vậy?"

Minh Ngật tựa lưng vào ghế ngồi, bộ dáng kia thật sự là rất muốn ăn đòn: "Đi mua giúp anh một cốc kem ba viên nữa đi."

... Vừa rồi không phải là đã ăn một cốc rồi sao?

Kiều Tích trừng mắt nhìn người trước mặt, nam sinh đều ăn nhiều như vậy sao?

Cô thấy sớm muộn gì anh cũng biến thành Minh Heo thôi!

Thấy cô không hề có chút bộ dạng muốn đi mua nào, Minh Ngật lại càng gia trưởng mà sai khiến cô.

"Là bà nội em bảo em phải chiều cố anh thật tốt đó... Nếu như là bạn gái của anh, thì anh sẽ không nỡ để cô ấy phải làm chân chạy đâu."

Kiều Tích cảm vị tiền, tức giận bắt bình mà đi đến chỗ quầy bán hàng.

Cô đã chọn được 2 vị cho anh họ rồi, đang chọn đến vị thứ 3 thì bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nam-----

"Tích Tích?"

Kiều Tích ngẩng đầu lên nhìn, thấy mặt của người nói chuyện cô liền hoảng sợ, cô vô thức lùi về phía sau mấy bước.

Là con trai của bác cả, anh họ cô, Kiều Hạo.

Đối phương nhìn thẳng cô không che giấu, tầm mắt hần hoạt động liên tục, quan sát Kiều Tích từ trên xuống dưới một lần.

"Trở về lúc nào? Sao không nói với anh một tiếng để anh đi đón em."

Kiều Tích vịn vào thành quầy, không tự chủ lại lùi về phía sau một bước, giọng nói ngập ngừng: "Em.. "

Đúng vào lúc này, một cách tay vòng qua eo cô.

Kiều Tích giật mình quay đầu lại nhìn, phát hiện ra Minh Ngật chẳng biết từ lúc nào đã đến bên cạnh cô rồi.

"Sao vậy?" Minh Ngật nhướn mày nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt Kiều Tích, giọng nói không tốt lắm, "Em quen anh ta à?"

Nhìn cậu nam sinh cao hơn mình nửa cái đầu trước mặt này, Kiều Hạo liền chuyển hướng sang Tích Tích, thanh âm lạnh xuống vài phần, còn mang theo

sự quái gở: "Tích Tích, em ở trường học quen bạn trai?"

Kiều Tích kéo chặt tay áo Minh Ngật, hít sâu một hơi, sau đó nói: "Đúng, đây là bạn trai của em."

Nói xong liền cầm lấy tay áo của Minh Ngật, nhanh chóng quay đầu đi, "Chúng em đi trước."

Minh Ngật lại không muốn đi.

Đang bình thường, vậy mà người này xuất hiện lại khiến cô sợ như vậy, anh nóng lòng muốn biết nguyên nhân đằng sau.

Anh cựa ra khỏi tay Kiều Tích, xoay người đối diện với người đàn ông kia, giọng nói mang theo chút ý tứ cảnh cáo: "Anh là ai?"

Kiều Hạo nhìn cách ăn mặc của Minh Ngật, liếc qua thôi cũng có thể nhìn ra đây là một cậu ấm có tiền.

Vừa này Minh Ngật mở miệng, Kiều Hạo liền biết được anh không phải là người địa phương, lúc này liền không còn lo lắng gì nữa, hướng Minh Ngật nói: "Anh là anh trai của em ấy, em là người ở đâu?"

Minh Ngật không có bất kỳ do dự nào, một giây sau liền đâm một phát vào mặt đối phương, "Tôi cần anh biết tôi là ai à!"

Kiều Tích sợ hãi, vội vàng bước đến kéo Minh Ngật, "Đừng đánh! Đừng đánh!"

Nam sinh mười mấy tuổi, sao mà độ được với đàn ông trưởng thành hai mấy tuổi chứ?

Minh Ngật cựa ra khỏi tay cô, "Em đi qua một bên!"

Hai người đàn ông trong nháy mắt liền lao vào đánh nhau, Kiều Tích cũng không dám tiến lên can nữa, nhân viên của cửa hàng này cũng toàn nữ thế nên không có ai dám tiến lên ngăn cản cả.

Kiều Tích gấp đến độ bật khóc, cô rất sợ Minh Ngật bị thương, lập tức lấy điện thoại ra định báo công an.

Chỉ là, cô chỉ mới vừa ấn được số 1, liền phát hiện ra...

Minh Ngật hình như đang chiếm thế thượng phong.

Cho dù Kiều Hạo lớn tuổi hơn, thế nhưng hắn vẫn thua Minh Ngật, sức lực không bằng được với anh, toàn bộ quá trình đều là hắn bị Minh Ngật đánh.

Kiều Tích lặng lẽ cất điện thoại vào lại trong túi.

Minh Ngật cũng không phải là thanh niên bất cần của xã hội, đánh được một lúc thì liền dừng tay.

Sau đó kéo Kiều Tích đi.

Mãi đến khi đi được một đoạn xa, Kiều Tích mới phát hiện tay của anh đang chảy máu.

Cô vừa giận vừa thương: "Đang tốt sao lại đi đánh nhau hả? Khiến cho mình cũng bị thương rồi này!"

Minh Ngật nhìn thoáng qua vết thương trên tay mình, lúc đánh nhau không cẩn thận cọ vào cúc áo kim loại trên người đối phương.

Anh không mấy để ý đến vết thương, chỉ nhìn chăm chú vào người trước mặt: "Hắn từng bắt nạt em, đúng không?"

Kiều Tích quay đầu đi, không muốn thảo luận đến đề tài này: "Chúng ta về đi, em giúp anh băng bó vết thương."

Minh Ngật cũng không biết phải giải thích hành động mất khống chế vừa rồi của mình như thế nào nữa.

Thế nhưng anh cũng không phải là vô duyên vô cớ đánh người.

Minh Ngật rất rõ ràng một điều, cảm giác trước nay của anh hơi chậm chạp.

Nếu như ngay cả anh cũng cảm giác được cô đang sợ người đàn ông kia, thì nhất định là cô phải đang rất rất sợ.

Một màn đánh nhau vừa rồi, không oan tí nào hết.

Nếu như có một lần nữa, anh còn có thể đập hắn nặng hơn nữa.

Lúc trở lại nhà bà nội thì bà đang làm nhân bánh.

Thấy hai người trở về, bà cười híp mắt ra đón: "Về sớm thế hai đứa, sao không đi chơi nhiều hơn chút nữa."

Minh Ngật giành nói trước: "Cháu hơi mệt một chút ạ."

"VẬY Ờ, THẾ THÌ TÍCH TÍCH, CHÁU MAU DẪN TIỂU MINH VỀ PHÒNG CHÁU NGỦ MỘT LÚC ĐI."

Hai người trốn vào trong phòng nhỏ của Kiều Tích, cô cầm hộp thuốc, giúp anh họ xử lý vết thương trên tay.

Cô vẫn có chút tức giận: "Sao anh lại như con hổ thế..."

Minh Ngật nhìn cô gái trước mặt, có ý định trêu cô một chút: "Em bồi thường cho anh một chút đi, thế thì vết thương của anh sẽ khỏi ngay."

Kiều Tích trừng mắt nhìn anh.

Cái người này! Ba câu không rời được cái vấn đề kia!

Giúp anh băng bó xong, điện thoại của Kiều Tích đột nhiên vang lên.

Là Uyển Uyển.

Kiều Tích nhận điện thoại, còn chưa kịp mở miệng, đầu bên kia đã truyền đến âm thanh cô cùng cao hứng của Uyển Uyển-----

"Cho chị một bát ngờ này! Em và bố em bây giờ đang ở dưới lầu nhà chị đó! Chị mau mau mở rộng cửa chào đón chúng em đi!"

Kiều Tích cầm điện thoại không thốt ra được câu nào, cả người như bị sét đánh trúng vậy.

Minh Ngật: "..."

Kiều Tích đóng chặt cửa phòng lại, sau đó chạy vội đến trước mặt bà nội, nói ngắn gọn sự tình cho bà nghe sau đó muốn nhờ bà giúp đỡ che giấu một chút.

Bà nội cô không thể tin tưởng được hỏi: "Bạn gái mà thằng bé nói... là con? Ôi trời ơi, mấy đứa nhóc này!"

Kiều Tích gấp đến độ nước mắt nước mũi đều trào ra, "Con sẽ giải thích với bà sau mà, bà giúp con lúc này đã, nhé nhé nhé, bà ơi! Con xin bà mà!"

Minh Tuấn và Uyển Uyển rất nhanh đã đi đến cửa.

Minh Tuấn đến nửa điểm lạ thường cũng không lộ ra, chỉ cười cười cùng bà nội trò chuyện với nhau: "Cháu đến thăm bác, sức khỏe bác dạo này thế nào ạ?"

Nửa tháng không gặp mặt, vừa thấy Kiều Tích, Uyển Uyển liền xông lên ôm cổ cô-----

"Chị Tiểu Kiều! Nhớ chị muốn chết! Sáng sớm em đã định gọi điện báo với chị rồi, nhưng bố em nói, chờ đến rồi mới báo cho chị ngạc nhiên."

Kiều Tích quả thực là ngạc nhiên muốn điên rồi.

Lúc này cô cũng không có tâm tư đáp lại sự nhiệt tình của Uyển Uyển, cô bây giờ chỉ một lòng nghĩ cách làm sao giấu giếm được chuyện Minh Ngật đến đây thôi.

Minh Tuấn trò chuyện với bà nói một hồi: "20 năm trước cháu còn theo bố Tích Tích đến đây ăn cơm tất niên bác nấu, bác còn nhớ không ạ?"

Bà nộ vỗ vỗ tay ông, "Nhớ chứ, đương nhiên là nhớ. Lúc ấy hai đứa còn phá mất chỗ đất trồng rau của nhà cách vách nữa, kết quả là người ta liền tới tận cửa hỏi tội."

Nói đến chuyện cũ, hai người đều cười ha ha vui vẻ.

Tuy rằng việc này thật sự rất rắc rối, nhưng bà nội Kiều cũng có ý muốn giải vây, vì vậy liền lập tức mở miệng nói-----

"Mảnh đất trồng rau hai đứa phá năm xưa bây giờ vẫn còn đấy, bác dẫn cháu đi xem nhé?"

Uyển Uyển hưng phấn giơ tay lên, nói: "Cháu cũng muốn đi xem nữa!"

"Được, được, cùng đi nào." Nói xong liền chuyển hướng sang Kiều Tích, "Tích Tích, bà vẫn đang ninh nồi canh trong bếp, cháu ở lại trông nhé."

Kiều Tích không ngừng gật đầu.

Trốn trong phòng nửa ngày nghe động tĩnh bên ngoài, đợi đến khi nghe thấy tiếng cửa "Cạch" một tiếng đóng lại, Minh Ngật rút cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Anh ở lại đợi thêm nửa phút nữa, lại không thấy đồ mịt ướt đến gọi anh ra ngoài, lúc này liền mất kiên trì, trực tiếp mở cửa phòng ra ngoài-----

"Lão già nhà anh rốt cuộc đã đi-----"

Lời còn chưa dứt, Minh Ngật liền nhìn thấy Kiều Tích đang run lẩy bẩy ở trong phòng khách, cùng với người đứng sau Kiều Tích. Minh Tuấn tức giận ngút trời-----

"Thằng nhóc trời đánh kia!"

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Là cháu thích anh ấy!

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Kiều Tích run sợ cố gắng ngăn cản sự phẫn nộ của Minh Tuấn-----

"Bác Minh, bác bình tĩnh một chút, sự tình không phải như bác-----"

Minh Tuấn mặc dù đang tức muốn nổ phổi nhưng vẫn sợ dọa Kiều Tích nhát gan thế nên liền vỗ vỗ vai cô, trấn an nói:

"Tích Tích đừng sợ, bác đến rồi đây! Thằng trời đánh này còn dám cưa cháu, bác sẽ cắt đứt chân của nó!"

Kiều Tích bị câu nói này dọa cho run người lần nữa.

Đương nhiên Kiều Tích biết, anh họ tuyệt đối sẽ không đến mức bị cắt đứt chân.

Thế nhưng theo như tác phong hành xử thường ngày của bác Minh thì Kiều Tích cảm thấy, anh họ ít nhất cũng sẽ bị đánh đến gần chết.

Cô vốn muốn bảo anh họ chạy mau đi, nhưng ai biết được lúc cô quay sang nhìn anh thì lại phát hiện ra anh cũng chẳng có chút nào là kinh ngạc hay sợ hãi cả.

Hai bàn tay anh vẫn buông lỏng đứng đó, mày cau lại, trông rất khó chịu mà nhìn cha già nhà mình, sau đó cất giọng nói rất đáng đánh đòn-----

"Đánh xong thì coi như chuyện này xong đúng không ạ?"

Thấy con trai ngoan ngoãn để cho mình đánh, Minh Tuấn cô thức cảm thấy hả hê trong lòng.

Ông vẫy tay với thằng trời đánh kia, "Qua đây, bố đánh chết mày!"

Minh Ngật trấn định gật đầu một cái, lần thứ hai xác nhận lại với bố mình: "Được, bố đáp ứng rồi nhé."

Minh Tuấn lúc này mới phát hiện ra mình bị con trai bẫy, lập tức xông lên muốn đến đánh anh.

"Bố đánh mày xong cũng không đồng ý cho phép mày thích Tích Tích!"

Nói xong Minh Tuấn lại một lần nữa tức giận.

"Còn dám nói dối mẹ với em gái là đến nhà ông nội! Đang yên đang lành mày tới tìm Tích Tích làm gì? Có ý xấu đúng không?"

Kiều Tích thấy bác Minh nóng nảy, dường như là muốn xông lên đánh người đến nơi rồi, cô lập tức chạy vội đến kéo cánh tay ông, lắp bắp mở miệng nói-----

"Bác Minh! Là, là, là, là cháu, cháu bảo anh họ đến tìm cháu!"

Minh Tuấn nghi ngờ nhìn Kiều Tích, "Cháu bảo nó đến đây làm gì?"

Kiều Tích nhất thời không thể nói ra được lý do, đột nhiên nghe thấy anh họ cau mày lên tiếng-----

"Là anh tự muốn tới, có liên quan gì đến em?"

Nam từ hán đầu đội trời chân đạp đất, sao anh có thể để đồ mít ướt dính phải điều không phải này được?

Vừa nghe thấy lời này của con trai, Minh Tuấn liền giận tím mặt: "Tích Tích, cháu đừng giúp tên tiểu tử này nữa! Bác thấy nó chính là đang ngứa đòn lắm rồi!"

"Cháu không giúp anh ấy đâu!" Kiều Tích dùng hết sức bình sinh mới có thể thoát nín được bác Minh lại---- Thật ra thì là bác Minh sợ cô ngã nên mới dừng lại cho cô kéo mà thôi.

Cô lắp bắp nói: "Bác Minh, là cháu không tốt... Là cháu làm bộ tức giận, cố ý không để ý tới anh họ, cũng không trả lời tin nhắn anh ấy gửi, anh ấy sốt ruột nên mới đến tìm cháu."

Đồ mít ướt của anh nhận sai rồi kia.

Minh Ngật cảm thấy vô cùng vui sướng khi nghe được những lời đó.

Còn Minh Tuấn thì cũng có phản ứng không nhỏ.

Nếu như không phải là thằng con nhà ông có ý xấu với người ta thì đâu cần phải sốt ruột vì người ta không trả lời tin nhắn chứ, lại còn sốt ruột đến mức chạy cả đến nhà người ta.

Nghĩ đến đây Minh Tuấn liền chỉ thẳng tay vào mặt Minh Ngật mắng: "Ai cho mày thích Tích Tích hả?!"

"Không phải đâu, không phải đâu ạ!" Kiều Tích cố sống cố chết lôi kéo tay Minh Tuấn, "Là cháu thích anh ấy! Anh ấy không thích cháu đâu! Thực sự không thích! Bác đừng đánh anh ấy!"

Minh Tuấn: "???"

Minh Ngật: "???"

Chỉ là so với sự khiếp sợ của cha già thì Minh Ngật lại vui sướng không thôi, hơn nữa còn rất nhanh hồi phục sau niềm vui sướng ấy.

Anh gạt đầu, khẳng định lời nói của Kiều Tích: "Đúng, cô ấy thích con."

Cô gái nhỏ của anh hôm nay ngoan như vậy, vừa xin lỗi anh vừa thổ lộ với anh, thế nên Minh Ngật không thể để cô gánh tội danh cô không làm được.

Anh kiên quyết phủ nhận lời nói lúc trước của cô: "Con đến Tây Kinh là vì con muốn đến, không liên quan gì đến cô ấy hết."

Dùng hai giây, dường như để tăng thêm tính thuyết phục, anh lại bổ sung: "Cô ấy tức giận hay không thì có liên quan gì đến con chứ? Con chẳng thèm để ý đâu!"

Kiều Tích: "???"

Một giây sau, Kiều Tích quyết đoán buông lỏng cánh tay vẫn đang lôi kéo Minh Tuấn ra.

Bác Minh, bác đánh chết anh ta đi!!!

Minh Tuấn cũng không có hù dọa người khác, ông thật sự còi dây lưng ra để đánh Minh Ngật.

Cuối cùng vẫn là một cuộc điện thoại gọi đến cứu vớt Minh Ngật.

Điện thoại là Chúc Tâm Âm gọi tới.

Cũng không biết Chúc Tâm Âm nói cái gì đó, mới nghe xong hai câu, Minh Tuấn liền mặt mày rạng rỡ hẳn lên, trong nháy mắt tâm tình chuyển biến 180 độ luôn.

Kiều Tích nhìn lên anh họ một cái, trong lòng có chút hồ thẹn.

Vừa rồi đúng thật là cô muốn bác Minh giáo huấn cái đồ đáng ghét nhà anh một trận, thế nhưng chờ đến khi nhìn thấy Minh Tuấn còi dây lưng ra, cô muốn đến ngăn cản cũng không ngăn được nữa.

Kiều Tích từ lớn đến nhỏ đều được bố cô coi như hòn ngọc quý mà nuôi nấng, cho dù sau này có rơi vào tình cảnh đi ăn nhờ ở đậu thì cũng chưa phải chịu nỗi đau về xác thịt.

Tình cảnh bạo lực như thế kia, cũng là lần đầu tiên cô được thấy tận mắt.

... Là ở trên người anh họ.

Minh Ngật dường như đã bị đánh thành quen rồi, da dày thịt béo, không hề có chút bóng ma tâm lý nào, đến thân thể cũng chẳng qua là cảm thấy hơi đau một tẹo thôi.

Minh Ngật ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy có cô gái nào đó đang nhìn lên mình.

Nhớ tới lời tỏ tình chân thành vừa rồi của cô, Minh Ngật liền nhẹ giọng mở miệng an ủi cô để cô đỡ thương tâm-----

"Em nghĩ rằng anh không đánh lại bố anh à? Đó chẳng qua là kính trọng người lớn tuổi thôi, ông ấy cũng chẳng có bao nhiêu sức, đánh anh anh cũng không thấy đau."

Lời vừa dứt liền thấy Minh Tuấn cúp điện thoại, đang quay lại chỗ bọn họ.

Bác Minh hiển nhiên là nghe được câu nói vừa rồi của Minh Ngật, Kiều Tích cho rằng bác ấy lại muốn đánh anh họ tiếp, lúc này liền đứng ra ngăn cản trước người Minh Ngật.

Nhưng ai biết được Minh Tuấn lại không hề có ý muốn đánh con trai nữa.

Ông chỉ liếc mắt nhìn Minh Ngật một cái, giờ tay vẫy vẫy với Minh Ngật một cái, trên mặt còn mang theo ý cười, "Con trai à... chúc mừng nhé!"

Nói xong liền rất vui vẻ mà rời đi.

Kiều Tích có chút không hiểu: "Vừa rồi trong điện thoại... Nói cái gì đấy?"

Minh Ngật ngẩn người, không trả lời câu hỏi của Kiều Tích, nụ cười trên mặt dần dần biến mất.

Bởi vì các chú bác đều cùng về vợ ở nhà ăn Tết, thế nên ngày Tết mỗi năm đều chỉ có bà nội và Kiều Tích hai người cùng nhau trải qua.

Năm nay có thêm 3 người nhà Minh gia đến, càng khiến cho ngôi nhà nhỏ trở nên náo nhiệt ấm áp lạ thường.

Miệng Uyển Uyển giống như được bôi mật vậy, chỉ mới một buổi chiều thôi mà đã thu phục được bà nội Kiều ném Kiều Tích ra sau đầu rồi, hai người một già một trẻ quăn lấy nhau vui vẻ từ chiều đến tận tối.

Vừa vào bữa, Uyển Uyển nháo lên muốn uống rượu gạo bà nội Kiều cất, kết quả là mới uống được non nửa chén đã say chệnh choáng rồi, hai má đỏ hồng lên, hai mắt cũng lờ mờ.

Cô bé ôm eo Kiều Tích làm nũng: "Chị Tiểu Kiều! Đêm nay em muốn ngủ với chị cơ!"

Kiều Tích xoa xoa hai gò má nóng hổi của Uyển Uyển, "Có muốn uống nước không?"

Bà nội mỉm cười nhìn hai cô gái nhỏ, sau đó liền nói với Minh Tuấn: "Đêm nay cứ để Uyển Uyển ngủ lại đây đi, hai người đàn ông cũng sẽ không chiếu cố được con bé đâu."

Để con gái ở lại liền có thể phòng được con trai, điều này quá hợp ý với Minh Tuấn rồi, thế nên đương nhiên là ông đã vô cùng sung sướng mà đồng ý với lời đề nghị của bà nội Kiều.

Ông quay đầu sang sai bảo con trai: "Còn không giúp Kiều Tích đỡ em gái con vào phòng?"

Hai người vừa nâng vừa đỡ Uyển Uyển vào căn phòng nhỏ của Kiều Tích.

Kiều Tích cởi áo khoác cho Uyển Uyển, sau đó lại giúp cô bé cởi giày. Lúc này mới cẩn thận đặt cô bé vào trong chăn.

Minh Ngật rất chi là mất hứng, ngay lập tức khó chịu nói: "Đây là chỗ ngủ của anh mà."

Kiều Tích chỉ cảm thấy rất khó hiểu, cô chỉ chỉ sàn nhà, lãnh địa ngày xưa thuộc về Cầu Cầu, sửa lại câu nói của anh: "Đó mới là chỗ ngủ của anh."

Minh Ngật nắm cổ tay cô, kéo cô lại gần người mình, "Vừa rồi chính em nói cái gì, đã quên rồi sao?"

Kiều Tích có chút chột dạ tránh tầm mắt của anh, "Em nói cái gì cơ?"

Minh Ngật đưa tay xoay mặt của cô lại, khiến cô phải nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh ép giọng nói của mình xuống mức thấp nhất, thế nhưng lại có một ý vị đặc biệt-----

"Em nói em thích anh."

Hồ hấp của Kiều Tích như bị người ta kiềm hãm lại, hoảng loạn mà rũ mắt xuống nhìn chân.

Minh Ngật nhìn cô, tiếp tục nói: "... Anh tưởng thật."

Hai người im lặng một lúc, sau đó Minh Ngật lại một lần nữa mở miệng: "Có một việc, anh muốn nói-----"

Còn chưa nói xong, phòng ngủ đã bị đẩy ra.

Đứng ở ngoài cửa, chính là bà nội Kiều.

Thấy hai đứa này đứng gần như vậy, bà cũng cố tình xem như không thấy, để cho hai đứa đỡ xấu hổ, chỉ hướng bọn họ vẫy vẫy tay, nói: "Thức ăn đều sắp nguội hết rồi, mau ra ăn nào."

Bà nội Kiều nhìn một buổi tối, mãi đến khi cơm nước xong xuôi, nhân cơ hội vào bếp hỗ trợ Kiều Tích rửa chén bát, bà định nói chuyện hân hoan với cô.

Lời nói rất thăm thía: "Tích Tích à, cháu không thể thích Tiểu Minh được đâu."

Kiều Tích cúi đầu, lặng lẽ xoa xoa cái bát trong tay.

"Tiểu Minh lớn lên đẹp trai, dáng dấp cũng rất đứng đắn, vóc dáng lại cao, hơn nữa còn vô cùng thông minh nữa... Các cô gái trẻ đều thích những chàng trai như vậy, lúc bà nội còn trẻ cũng từng thích một người con trai như thế."

"Thế nhưng bây giờ cháu đang ở trong nhà người ta... Cháu cũng còn nhỏ nữa. Nếu như cháu và con trai nhà người ta có gì đó thì nhà người ta phải nhìn thế nào về cháu?"

"Tích Tích, như thế không được đâu cháu."

"Bà nội."

Phía sau đột nhiên truyền đến một âm thanh.

Là Minh Ngật.

Anh làm như không có chuyện gì xảy ra đi vào phòng bếp, phảng phất như là không hề nghe thấy những lời bà nội nói.

Anh chỉ lặng lẽ đi đến bên cạnh Kiều Tích, lấy cái bát đã rửa sạch từ trong tay cô, cúi đầu cẩn thận lau khô bằng khăn bông sạch.

"Để anh rửa cho." Minh Ngật ý bảo cô tránh ra, lau khô xong cái bát kia liền cầm lấy giẻ rửa bát rồi bắt đầu rửa.

Tỉ mỉ rửa sạch một cái bát con, Minh Ngật đặt nó lên trên kệ bếp.

"Bà nội, " Minh Ngật quay đầu nhìn về phía bà, "Mẹ cháu và bố cháu đã kết hôn nhiều năm như vậy rồi, thế nhưng đến một cái bát cũng chưa hề rửa qua."

Bà nội ngẩn người, không nói chuyện.

Minh Ngật lại bắt đầu rửa cái bát thứ hai.

Tiếng nước ào ào vang lên, anh lại tiếp tục nói: "Là cháu thích cô ấy trước... Bố cháu có đánh có mắng cũng là đánh cháu thôi, bà đừng trách cô ấy."

Minh Ngật rửa xong cái bát thứ hai, lau khô rồi lại đặt sang một bên.

"Sau này cháu... " Nói đến đây Minh Ngật đột nhiên dừng lại.

Nhớ tới từng có rất nhiều nhà Toán học đã có lúc buông bỏ Toán, Minh Ngật liền cảm thấy, anh cũng không có cách nào đảm bảo được điều gì.

Suy tư vài giây, anh tiếp tục nói: "Cháu không biết sau này mình sẽ kiếm được bao nhiêu tiền."

"Nhưng mà, bát trong nhà thì cháu sẽ rửa."

Sáng hôm sau Kiều Tích mới biết được một tin, Minh Ngật muốn đi MIT.

Uyển Uyển cao hứng giải thích cho cô: "Đại học MIT vẫn luôn muốn mời anh sang học, thế nhưng bên kia lại có yêu cầu về Toefl và SAT."

Uyển Uyển cười ha hả, vẻ mặt trông vô cùng vui sướng khi nói xấu người khác: "Chị không biết đâu, tiếng Anh của anh em ấy, nghe nói với đọc cũng không có vấn đề gì lắm, thế nhưng viết thì, cứ như là muốn mạng của anh ấy vậy."

Cô bé vô cùng nghiêm túc nói: "Khéo khi còn chả được 0.5 Cá đâu."

"Toefl và SAT anh ấy đều lười không muốn đi thi... Cuối cùng vẫn là bên kia không nhận được, ngày hôm qua liền gọi điện cho anh ấy, nói là cứ tùy tiện đi thi đi, được bao nhiêu điểm cũng được."

Kiều Tích lúc này mới tỉnh ngộ, thảo nào hôm qua sau khi nghe điện thoại xong bác Minh lại tỏ ra vui mừng như vậy, ngay cả đánh anh cũng đều quên luôn.

Thế nhưng, MIT cách cô có xa lắm không nhỉ?

Cô biết MIT nằm ở Massachusetts Cambridge, cách đại học Havard một con sông Charles River, mấy trăm năm qua hai trường nổi tiếng này đều cách một con sông mà nhìn nhau như vậy.

Cô lớn đến bằng này, còn chưa từng được đi Mỹ, cũng chưa từng nghĩ muốn đi Mỹ học tập.

Bởi vì quá mức xa xôi, cho nên cô chưa bao giờ cân nhắc qua.

Hiện tại Minh Ngật muốn đến chỗ đó học.

Chỉ trong một nháy mắt ngắn ngủi, Kiều Tích đột nhiên cảm thấy anh trở nên vô cùng xa cách.

Buổi trưa, hai bố con Minh gia từ khách sạn đến.

Ba bố con Minh Tuấn sau khi ăn cơm trưa xong ở nhà Kiều Tích xong thì sẽ lên máy bay lúc 4 giờ chiều để về Bắc Kinh.

Kiều Tích cầm ví tiền, đi ra cửa hàng tạp hóa gần nhà mua gia vị cho bà nội nấu cơm.

Minh Ngật nhanh chóng thay giày, đi theo phía sau cô.

Minh Ngật mở miệng nói: "Ngày hôm qua anh đã muốn nói cho em biết rồi."

Kiều Tích lắc đầu, "Em không giận anh."

Người ưu tú nhất nên đến nơi tốt nhất.

Con chim ưng hùng vĩ thì nên dang rộng cánh trên bầu trời bao la rộng lớn.

Chỉ là, cô vốn cho rằng anh sẽ ở lại trong nước học đại P thế nên liền quên đi bên ngoài kia, còn rất nhiều bầu trời rộng lớn hơn hoan nghênh chào đón anh.

Mua xong gia vị ở cửa hàng, mới đi về được một đoạn ngắn, Kiều Tích liền ngồi xuống một bậc thang gần đó.

Minh Ngật theo sau ngồi cùng cô.

"Anh họ, sau này anh vẫn sẽ học Toán sao?" Kiều Tích tựa người ra phía sau, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh ngắt bên trên, "Vì sao anh lại thích học Toán như vậy?"

Minh Ngật suy nghĩ một lúc lâu, sau đó chậm rãi nói-----

"Toán học, Vật Lý... đều là những ngành học căn bản. Ngành học nền móng này cần vô số thiên tài. Có thể nói, những ngành học này cho dù là muốn đi một bước nhỏ thôi cũng đều cực kỳ khó khăn trắc trở."

"Thế nhưng, chỉ cần một bước nhỏ đó thôi thì cũng có thể khiến cho toàn bộ các ngành khoa học xã hội, khoa học tự nhiên khác trở nên phát triển chóng mặt."

Kiều Tích im lặng nhìn anh chăm chú.

"Nghiên cứu vật lý, sinh học, hóa học tiên tiến thì cần vô số dụng cụ với giá thành cực cao, kính hiển vi điện tử quét phát xạ trường, quang phổ khối plasma, máy đo nhiều xạ đơn tinh thể, kính hiển vi hình ảnh in vivo... những thiết bị này phải đến hàng chục triệu tệ."

"Khoa trường hơn nữa là, máy siêu gia tốc có giá lên đến trăm tỷ tệ."

Kiều Tích hiểu được ý của anh.

Khoa học hiện đại phát triển được đến như ngày hôm nay, sự phát huy của cá nhân là càng ngày càng nhỏ, thay vào đó là sự hợp lực của các đoàn đội và năng lực tài chính hùng hậu.

Minh Ngật cười nói: "... Thế nhưng Toán học thì không như thế."

"Một chiếc bút, một trang giấy, cũng đủ để em tìm hiểu tất cả mọi thứ về tất cả các lĩnh vực rồi."

"Chỉ có Toán học, chỉ có nó mới cho phép chủ nghĩa anh hùng cá nhân tồn tại."

"Chỉ có Toán học, mới có thể làm cho một người sáng tạo nên một thời đại huy hoàng."

"Chỉ có một hạn chế duy nhất, " Minh Ngật chỉ ngón tay vào huyết thái dương của mình, "Là cái này."

Kiều Tích quay đầu nhìn anh, lại nhớ đến câu nói anh từng nói với cô trước kia.

Carl Friedrich Gauß chính là Carl Friedrich Gauß, Newton chính là Newton.

Tài năng về khoa học của con người thật sự vô cùng hiếm, thế nên nó càng được quý trọng hơn, không thể lãng phí bất cứ ai, không thể lãng phí cho bất cứ một lĩnh vực nào khác.

Kiều Tích nhìn anh, "Nếu như em muốn anh ở lại, đừng đi nữa, vậy thì anh có đi không?"

Minh Ngật gần như không có bất kỳ tia do dự nào, "Đi."

Kiều Tích không nhịn được bật cười.

Anh có kiêu ngạo của anh, có sự kiên trì hơn người, và có tín ngưỡng không thể xâm phạm.

Mà người cô thích, cũng chính là anh như vậy.

"Em..." Cô có chút do dự, đại khái là bởi vì thẹn thùng, "Buổi sáng nay em nhận được điện thoại của đội tuyển quốc gia."

Kiều Tích vẫn có chút ngượng ngùng.

Bởi vì tổng cộng có 60 người được chọn, cô là người đứng thứ 59, thật đúng là vót vát mà.

Cô nhìn thẳng vào Minh Ngật-----

"Nếu như em của muốn tới MIT...."

MIT là nơi đào tạo Toán học tốt nhất thế giới, số người hàng năm được MIT chọn ở Trung Quốc đều không quá 5 người.

Mà 5 người này, vừa khéo đều từng giành được HCV IMO.

Kiều Tích hít sâu một hơi, sau đó tiếp tục nói: "Nếu như em cũng muốn tới MIT... thì có phải là trước đó phải giành được một tấm HCV mới được đứng không?"

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Em cách xa cô ta ra cho anh

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Đương nhiên, đối với Kiều Tích mà nói thì, muốn giành được HCV IMO cũng không phải là chỉ nói suông ngoài miệng một hai câu liền được.

Đội tuyển quốc gia hiện nay có 60 người, cô đứng thứ hai từ dưới lên.

Mặc dù đối với đại đa số người mà nói thì cô cũng đã đủ ưu tú rồi, thế nhưng Kiều Tích cũng rất tự biết bản thân mình.

Thành tích như vậy thì đối với việc giành HCV IMO hay cơ hội đến MIT học cũng còn là quá xa vời.

Sau khi công bố danh sách đội tuyển, hai vị thầy giáo ở đại học T lại tới tìm Kiều Tích một lần nữa.

Không giống như lần trước, lần này điều kiện họ giành cho cô có thể nói là vô cùng tốt.

Họ không chỉ hứa hẹn cho cô tùy ý lựa chọn chuyên ngành, còn đồng ý khi cô nhập trường sẽ cấp cho cô cả học bổng hiệu trưởng và học bổng hạng nhất nữa.

Đương nhiên, danh sách này vừa công bố, đại học P cũng chạy tới cướp người cùng đại học T.

So sánh với đại ngộ của đại học T thì đại học P kém hơn rất nhiều.

Dù sao thì khoa Toán của đại học P cũng hơn hẳn đại học T, số học sinh hàng năm chọn đại học P cũng nhiều hơn rất nhiều.

Bởi vậy nên, với thành tích xếp cuối xe như Kiều Tích thì họ cũng không quá mức coi trọng, chỉ có một người đến nói chuyện cùng cô, và điều kiện họ đưa ra chỉ là cô sẽ được tuyển vào khoa Toán trường họ.

Cho dù là như vậy thì cũng đã có rất nhiều người mơ ước rồi.

Hết Tết, cô trở lại Minh gia, Chúc Tâm Âm vừa nhìn thấy cô liền cười híp mắt hỏi: "Tích Tích đã nghĩ muốn đi trường nào học chưa?"

Kiều Tích do dự một hồi, cũng ăn ngay nói thật nói: "Cháu cũng không quá muốn đi trường nào hết ạ."

Chúc Tâm Âm cho rằng Kiều Tích đang ghét bỏ chuyên ngành Toán không tốt, lập tức an ủi cô: "Vậy đừng vội ký nhé, chờ đến khi nào cháu có thành tích tốt hơn thì lại cùng bọn họ bàn điều kiện sau."

Hóa ra là lúc Chúc Tâm Âm ở nhà, mấy thầy cô ở đại học T đã đến đây nhiều lần, tất cả các phu nhân trong đại viện đều biết trong nhà bà có một cô cháu gái được các trường đại học lớn đến mời học, điều này khiến cho Chúc Tâm Âm cảm thấy vô cùng hạnh diện.

Hơn nữa, lần này còn thật sự có vài người phu nhân của tham mưu, thủ trưởng đến chúc mừng và hỏi thăm cô cháu gái này.

Chúc Tâm Âm không biểu hiện gì ra mặt, cũng ra mặt khen con nhà họ mấy câu cho phải phép.

Chỉ là khi về phòng nói chuyện với chồng, bà lại không thể nào nhịn được nữa mà kêu với chồng-----

"Anh nói xem tại sao Lưu gia lại không biết xấu hổ mà mở miệng ra với em thế nhỉ? Con trai nhà bọn họ đều đã hơn 20 tuổi rồi còn dám đánh chủ ý lên người Tích Tích, nằm mơ sao?"

"Còn có con trai của Diệp gia nữa, bây giờ mới bao lớn chứ, thế mà lại có một đồng bạn gái rồi, gia phong bất chính!"

"Tần gia cũng thật là, con trai nhà bọn họ tuổi vẫn còn nhỏ mà lại học bao nhiêu là thói hư, mỗi ngày một kiểu tóc, nhuộm hết màu này đến màu khác, giống y như cái ổ gà vậy, bạn bè xung quanh cũng toàn là bạn xấu, thật sự là cóc đòi ăn thịt thiên nga!"

Minh Tuấn biết vợ mình từ trước đến nay đều có thói bao che khuyết điểm, chỉ cần một ngày bà còn xem Tích Tích là người nhà thì một ngày đó bà sẽ cảm thấy cả người Tích Tích đều vô cùng tốt.

Ông suy nghĩ một lúc lâu, sau đó nhìn về phía vợ mình.

"Anh còn biết có một tên tiểu tử nữa có ý xấu với Tích Tích đấy."

Chúc Tâm Âm vừa nghe liền cảm thấy khản trương-----

"Ai vậy? Cùng trường với Tích Tích sao? Em có quen bố mẹ nó không?"

Minh Tuấn bất động thanh sắc mở miệng: "Quen."

Dừng một chút, ông lại bổ sung: "Bố mẹ thằng bé đấy vô cùng tốt, đáng tiếc con trai lại là một đứa hư thân mất nết."

Chúc Tâm Âm tò mò hỏi: "Rốt cuộc là thằng hư thân mất nết nhà ai? Hư thân mất nết như thế nào?"

Minh Tuấn suy nghĩ một chút rồi sau đó kể hết hành vi xấu xa của thằng nhóc hư thân mất nết nào đó-----

"Ồ trường, ý vào mình là đàn anh nên suốt ngày mượn cơ hội tiếp cận Tích Tích, không có chuyện gì cũng chạy đến xum xoe."

Chúc Tâm Âm cau mày, "Không ra gì."

Minh Tuấn tiếp tục nói: "Biết Tích Tích thích gì liền gần dạm xa xôi không ngại vất vả mua về tặng, ý đồ muốn Tích Tích cảm động mà thích nó."

Chúc Tâm Âm lại nhũn mày chặt hơn: "Tích Tích đã nhận vật kia của thằng bé chưa?"

Minh Tuấn: "Vật kia đã được tên tiểu tử đó mang về nhà rồi."

Chúc Tâm Âm yên lòng.

Phải thế chứ, Tích Tích nhà bà cũng không phải loại ham hư vinh, làm sao có thể tùy tiện nhận đồ của người khác được?

Minh Tuấn lại bổ sung: "Tết năm nay, tên tiểu tử kia còn chạy tới tận Tây Kinh tìm Tích Tích! Em nói xem có phải là nó rất đáng ăn đòn không? Trong lòng quả nhiên vô cùng cơ hội, Tích Tích sẽ thích nó sao?"

Chúc Tâm Âm cũng bị hoảng sợ, "Còn tìm tới tận Tây Kinh hả? Đúng là đồ biến thái mà! Nên bắt lại nhốt mấy ngày! Tích Tích có bị dọa sợ không?"

Minh Tuấn lắc đầu.

Dừng một chút, ông lại hỏi vợ: "Thằng mất nét này, có phải là nên đuổi nó đến một nơi cách Tích Tích rất xa?"

Thấy Minh Tuấn vội vã như vậy, Chúc Tâm Âm liền an ủi ông-----

"Tích Tích nghe lời em nhất, em không đồng ý người đó thì khẳng định là con bé sẽ không thích người đó đâu, anh yên tâm đi."

Sau khi bắt đầu học kỳ mới, đại học T lại tới trường học tìm Kiều Tích một lần nữa.

Kiều Tích lúc đó không nói gì, thế nhưng sau khi người của đại học T về thì cô lại gửi tin nhắn qua nói lời từ chối.

Chắc có lẽ đây chính là quyết định điên cuồng nhất trong đời này của cô.

Nhưng mà cô cũng đã cân nhắc rất lâu rồi, thế nên cũng không có hối hận.

Cô không nói chuyện này cho bất cứ ai.

Không nói với Minh Ngật, không nói với Uyển Uyển, cũng không nói với Thịnh Từ Du.

Cuối cùng người đầu tiên biết việc này lại là Hàn Thư Ngôn.

Cậu là người xếp thứ 26 trong danh sách 60 người, hiện nay vẫn còn đang cân nhắc xem nên đồng ý với trường đại học nào.

Hàn Thư Ngôn biết việc này là tình cờ nghe được các thầy cô nói chuyện trong phòng giáo viên.

Sau khi tan học cậu liền chạy đi tìm Kiều Tích, giọng nói mang theo vài phần chất vấn chứ không ôn hòa như mọi khi: "Kiều Tích, chuyện gì xảy ra với cậu thế?"

Kiều Tích biết cậu đang lo lắng cho mình, thế nên liền từ tốn giải thích: "Tớ đã cân nhắc rất kỹ rồi."

Hàn Thư Ngôn dù có tốt tính đến đâu thì cũng bị lời này của cô chọc tức: "Số người không ký hợp đồng tuyển thẳng với các trường đại học lớn trong trường chúng ta ngoại trừ cậu thì chỉ có 2 người nữa, cậu biết là ai không?"

Kiều Tích ngẩn người, cô đương nhiên không biết chuyện này.

"Minh sư huynh là một. Bởi vì mặc kệ anh ấy có ký hay không thì hai trường đại học này, anh ấy muốn tới lúc nào cũng được."

"Còn một người nữa là Giang Nhã Đồng. Thế nhưng cô ta có quốc tịch Mỹ, bất kể là thi đại học trong nước hay muốn đi du học thì người ta đều có ưu thế lớn."

"Kiều Tích, cậu giống như bọn họ sao? Sao cậu lại buông tha chuyện được tuyển thẳng chứ?"

Kiều Tích ngẩn người, sau đó giải thích----

"Tớ cảm thấy, nếu như tớ ký với họ rồi cuối cùng lại không đến học thì sẽ ảnh hưởng đến các đàn em khóa sau."

Lúc trước cô vẫn còn học ở Tây Kinh đã từng nghe nói có một đàn anh đã ký với đại học P rồi nhưng cuối cùng lại bội ước, kết quả là 5 năm sau đó, đại học P không hề cho trường Trung học Nhất Trung của Tây Kinh một suất tuyển thẳng nào cả.

Kiều Tích biết rõ một điều, trước tiên ký hợp đồng với các trường đại học trong nước rồi sau đó nếu như có cơ hội được đi học ở nước ngoài thì liền bội ước là tốt nhất.

Thế nhưng vừa nghĩ tới nếu bội ước thì sẽ ảnh hưởng đến các em khóa sau là cô lại không thể làm được.

Vừa nghe cô nói như thế, Hàn Thư Ngôn như bị chẹn cái gì đó ở trong ngực, suýt chút nữa là bị nghẹn chết.

Cậu bất đắc dĩ nói: "Cậu có phải đàn không vậy? Cậu đã gặp qua ai quản nhiều như vậy chưa? Đây không phải là việc mà cậu có thể nắm chắc được."

Kiều Tích ngượng ngùng cúi đầu, "Nhưng nếu không làm vậy, tớ sẽ cảm thấy rất khó chịu."

Hàn Thư Ngôn vô cùng bất đắc dĩ nhìn cô, "Đại học P thì sao? Cậu cũng từ chối rồi à?"

Kiều Tích lắc đầu.

Bên đại học P chỉ liên lạc với cô một lần, cũng không như đại học T vét hết tâm tư muốn tuyển cô.

Cô vẫn chưa trả lời họ... Nhưng chắc vẫn là từ chối thôi.

Vừa thấy cô lắc đầu, Hàn Thư Ngôn lập tức vui vẻ hẳn lên: "Đêm nay đại học P mời đội tuyển quốc gia ăn cơm, nói là giáo sư Giang cũng tới đấy, đến lúc đó sẽ trao đổi với mọi người một chút."

Đây cũng là mảnh khòe chuyên dùng của ban chiêu sinh.

Mặt ngoài là mời các thành viên mới vào đội tuyển ăn cơm chúc mừng, thế nhưng thật ra là đợi mọi người sau khi cơm nước no nê đánh mất cảnh giác thì liền dụ dỗ ký hợp đồng.

Kiều Tích vốn dĩ không muốn đi, nhưng mà Hàn Thư Ngôn lại nói chuyện cô từ chối đại học T cho Minh Ngật biết.

Hàn Thư Ngôn rất có lý lẽ mà nói, cậu không khuyên được cô, thế thì để người trong nhà cô khuyên cô vậy.

Chỉ là Minh Ngật cũng không hề để ý chuyện này, chỉ đứng đó néo néo mặt của cô, "Từ chối thì từ chối."

"Nhưng mà bữa cơm kia em nên đi, đi để gặp mặt giáo sư Giang."

Nghe được tên giáo sư Giang, Kiều Tích cũng có chút sợ sệt.

Đó là bố của Giang Nhã Đồng, cô không thích Giang Nhã Đồng lại còn chạy đến trước mặt bố của người ta hỏi lung tung này kia thì không phải là rất kỳ quái sao?

Minh Ngật liếc mắt cũng nhìn thấu tâm tư của cô, lúc này liền bình luận: "Nhỏ mọn."

Kiều Tích có chút tức giận, không tỏ ra yếu thế nói lại: "Anh họ, nhỏ mọn trong tiếng Anh là gì? Nói ít nhất 3 từ xem nào."

Minh Ngật: "..."

Hiếm khi được chứng kiến anh họ thất thố, Kiều Tích không khỏi có chút vui sướng.

Cô tổng kết một câu: "Anh vẫn là nên đi theo Nhiếp sư huynh học thêm tiếng Anh đi nhé."

Vị Nhiếp sư huynh này chính là một đàn anh đã tốt nghiệp trường Trung học phụ thuộc, hiện tại đang học năm thứ ba tại đại học ngoại ngữ Bắc Kinh.

Tuy rằng yêu cầu của MIT đối với Minh Ngật chỉ là "Có thi Toefl và SAT là được", thế nhưng Chúc Tâm Âm cho rằng không thể để anh mang thành tích 0 điểm trở về được thế nên bà đã mời gia sư dạy kèm ở nhà cho anh.

Gia sư trước kia Chúc Tâm Âm tìm là một người con gái.

Dù sao thì bà vẫn muốn để cho con trai mình có thêm tiếp xúc với phái nữ, với lại nếu như mời gia sư nam thì nhờ đâu lại làm con trai bà phân tâm thì sao, hoặc là còn tệ hơn là xảy ra chuyện gì đó thì thật sự không ổn.

Chỉ là Minh Ngật khẳng khái việc không muốn học gia sư nữ, anh tuyên bố thẳng với mẹ mình là nếu như không mời gia sư nam thì anh sẽ không học mà thi luôn.

Chúc Tâm Âm sao có thể địch lại được với con trai chứ?

Thôi vậy, thôi vậy, gia sư nam thì gia nam, dù sao thì bà cũng chịu quen đã kích rồi, bây giờ có xảy ra chuyện gì bà cũng không thêm lo.

Đêm đó, Minh Ngật cố ý đi tìm em gái ngu ngốc của mình, nói bóng nói gió chuyện mời gia sư này cho nó để nó đi tiết lộ cho Kiều Tích biết.

Về mặt anh vô cùng bình tĩnh thân nhiên, thế nhưng trong lòng thì lại không thể giấu nổi sự chờ mong cô sẽ khen ngợi anh.

Nếu như Minh Ngật mà có đuôi, thì chắc chắn lúc này đuôi của anh đã vênh lên đến tận trời rồi.

Kiều Tích đương nhiên là khiếp sợ.

Trình độ viết của anh họ đã kém đến mức độ này rồi, thế mà vẫn còn có mặt mũi chọn ba lấy bốn à?

Anh quả thật không có chút hiểu biết nào về trình độ tiếng Anh của mình mà!

Đương nhiên, Minh Ngật không thể nào biết được suy nghĩ này của Kiều Tích.

Anh chỉ biết là, sau khi cố gắng đổi nữ thành nam thì không những không được khen ngợi gì mà còn giống như đi lấy đá đập xuống chân mình.

Lúc ban đầu, Minh Ngật không hề muốn cô nam quả nam cùng ở chung một căn phòng mấy tiếng đồng hồ.

Vì vậy mỗi khi anh viết xong một bài thì đều kêu Kiều Tích đến giúp anh sửa chữa.

Ba lần liên tiếp đều là như vậy, đến lần thứ tư thì Minh Ngật không nhờ cô nữa, vì anh biết cô phải dắt hai con chó xấu xí kia ra ngoài đi dạo.

Nhưng Nhiếp sư huynh lại không biết chuyện này.

Nhìn bài viết tiếng Anh chằng chịt lỗi sai, văn phong lộn xộn của Minh Ngật, anh ta hiển nhiên là có chút không tập trung.

Nhiếp sư huynh giống như là vô tình mở miệng: "Hôm nay Kiều Tích không ở nhà à?"

Lần thứ nhất anh ta hỏi, Minh Ngật chỉ có một chút hoài nghi.

Chờ tới khi anh ta hỏi đến lần thứ ba, Minh Ngật mới khẳng định được 100%, người trước mặt này đang mơ tưởng đến đồ mĩ uot của anh.

Bởi vì sự học không được tốt của bản thân, Minh Ngật vốn dĩ đã đăng ký tham gia thi vào tháng tư.

Thế nhưng hiện nay lại có biến cố này xuất hiện. Vì để đánh đuổi cái tên đang mơ tưởng đến cô gái của mình, Minh Ngật liền đăng ký tham gia cuộc thi Toelf được tổ chức vào thời gian gần nhất có thể, chính là vào cuối tuần sau tại Singapore.

Đương nhiên, một phen khổ tâm này của anh, Kiều Tích đều hoàn toàn không thấy.

Chuyện này trong mắt Kiều Tích thì biến thành như sau.

Anh họ tự nhiên dờ dỗi dời lịch thi từ tháng tư sang cuối tuần sau, mỗi ngày đều chỉ cắm đầu vào đọc sách-----

"10 ngày đột phá Toelf."

"7 ngày chiến thắng Toelf."

"5 ngày ôn lại từ vựng Toelf."

Thời gian trôi qua từng ngày từng ngày, đến ngày hôm nay, tên sách mà anh họ đọc đã biến thành----

"Ba ngày chạy nước rút: Quyết tâm chiến thắng Toelf!"

Anh họ sao lại phải khổ thế này nhỉ?

Kiều Tích rất muốn cười, thế nhưng lại sợ anh họ tức giận đánh cô.

Khổ sở nhẫn nhịn ý cười, Kiều Tích kéo dây quai cặp của anh lại, nhìn anh hỏi.

"Bao giờ anh bay sang Singapore?"

Minh Ngật suy nghĩ một chút, "Ngày kia."

Kiều Tích à một tiếng.

Ngày kia cũng là ngày cô phải đi họp mặt với các thí sinh khác trong đội tuyển quốc gia, đi theo các thầy cô đến Hàng Châu, tiếp nhận đợt tập huấn đầu tiên.

Đột nhiên nghĩ ra chuyện gì đó, Minh Ngật xòe tay ra trước mặt cô, "Đưa điện thoại di động cho anh."

Mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng mà Kiều Tích vẫn ngoan ngoãn nghe theo, lấy điện thoại trong cặp ra đưa cho anh.

Minh Ngật mở điện thoại của cô lên, vào app Wechat.

Kiều Tích có chút nóng nảy: "Sao anh lại vào Wechat của em?"

Cô, Uyển Uyển và Thịnh Từ Du lén lút lập một group chat tên là "Đoán xem thành tích Toelf của Minh Heo là bao nhiêu".

Các cô đặt tên group này như vậy chính là để dự đoán số điểm Toefl của anh họ.

Đợi đến khi thành tích của anh được công bố, người dự đoán không chính xác nhất sẽ phải mời khách.

Thật ra cái group này cũng không phải là không thể công khai.

Thế nhưng, Kiều Tích cảm thấy, nếu như anh họ biết số điểm mà cô dự đoán cho anh chỉ có 52 điểm thì...

Cô nhất định sẽ bị đánh.

Kiều Tích lạnh run người đứng một bên.

Chỉ là anh họ cũng chẳng để ý đến group chat đầy của mấy cô, lực chú ý của anh chỉ tập trung vào mấy người cô hay liên lạc thôi.

Nghiên cứu xong danh bạ liên lạc của cô, không phát hiện ra con người có ý muốn tơ tưởng cô, Minh Ngật hài lòng gật đầu.

Một giây sau, Minh Ngật thoát khỏi Wechat, mở ra thông tin danh bạ của điện thoại.

Anh kéo từ trên xuống dưới kiểm tra, cho đến khi nhìn thấy một cái tên-----

"Minh Heo."

Kiều Tích muốn giật lại điện thoại, lắp bắp giải thích: "Là, là một bạn học của em!"

Minh Ngật chau mày mở cái tên đó ra, sau đó nhìn thấy một dãy số vô cùng quen thuộc.

Cô làm như là lừa được anh vậy, anh mở phần tin nhắn ra, lướt qua mấy cái tin nhắn hai người gửi cho nhau.

Cho đến khi Minh Ngật nhìn thấy-----

"Anh họ, anh mà ăn nữa thì sẽ biến thành Minh Heo đó!"

Minh Ngật giật mình sợ hãi.

Anh nghe thấy mình hỏi cô: "Em gửi tin này khi nào-----"

Lời còn chưa dứt thì anh lại đột nhiên dừng lại.

Anh còn chưa ấn vào chi tiết để xem thời gian gửi, thế nhưng phía trên tin nhắn này lại là một hàng dài tin nhắn mà anh gửi cho cô.

Anh cho rằng cô không hề nhắn lại một tin nào cho anh hết, thế nên anh mới gửi cho cô tin nhắn tuyệt giao kia.

Minh Ngật day day thái dương, sau đó trầm giọng nói: "Chờ tôi trở lại... Giang Nhã Đồng, em cách xa cô ta ra cho anh."

Kiều Tích rất ngoan ngoãn nghe theo lời dặn dò của anh, cố ý cách xa Giang Nhã Đồng.

Ở Bắc Kinh có tổng cộng 9 người được tuyển vào đội tuyển quốc gia, trong 9 người đó thì có đến 6 người đến từ trường Trung học phụ thuộc.

Ở Hàng Châu, mọi người đều phải cùng ăn cùng học với nhau, muốn cách xa cô ta thì cũng không xa được bao nhiêu.

Đợt tập huấn đầu tiên này sẽ diễn ra trong hai tuần, sau khi vào đội sẽ có một bài kiểm tra hai ngày để định hình lại trình độ của học sinh, sau đó sẽ được các thầy cô dạy kiến thức mới, cuối cùng khi kết thúc thì lại có thêm một bài kiểm tra hai ngày nữa.

Sau đó, các thầy cô sẽ căn cứ vào kết quả của hai bài kiểm tra này mà chọn ra 15 người trong số 60 người ở đây bước tiếp vào đợt tập huấn thứ hai.

Vừa dừng đến kiểu kiểm tra bình thường này, vận may của Kiều Tích lại trở về.

Cuộc thi ngày thứ nhất, tất cả các kiến thức xuất hiện trong đề thi đều là những phần cô am hiểu.

Kết quả là khi thành tích được công bố vào cuối ngày, cô vốn dĩ đang xếp thứ hai từ dưới lên lại nhảy phắt lên đứng thứ 3 từ trên xuống.

Đúng hơn thì, là cùng đứng thứ ba với Giang Nhã Đồng.

Khi thầy giáo công bố xong thành tích, tất cả nếu ngạc nhiên há hốc miệng nhìn cô, sau đó thì đều trêu chọc cô một câu-----

"Cậu đang đứng thứ 59 liền nhảy phắt lên thứ 3, thế này thì sau bài thi ngày mai cậu chắc là sẽ lên được thứ nhất thứ hai đó!"

Kiều Tích biết rõ đây chỉ là do cô may mắn mà thôi, đương nhiên sẽ không kỳ vọng gì về chuyện này, ngày mai thành tích mà đi xuống thì lại bị người ta cười cho thối mũi.

Chỉ là, cô còn chưa kịp nói là lời phủ nhận thì đột nhiên có một âm thanh ma sát rợn người vang lên.

Là Giang Nhã Đồng.

Cô ta đẩy ghế ra, trực tiếp đứng lên, sau đó liền bước thẳng ra khỏi phòng học.

Bài thi ngày thứ hai, nội dung kiến thức cô am hiểu đã không còn xuất hiện nữa, gần như các bài đều rơi vào phần cô mù tịt, thế nên Kiều Tích liền bị đánh về nguyên hình.

Trong một đêm, thành tích của cô từ thứ 3 rơi xuống thứ 46.

Đương nhiên, điều này cũng không khiến người ta kinh ngạc nhất.

Điều mọi người kinh ngạc nhất chính là, người từ trước đến nay đều có thành tích rất ổn định lại đột nhiên hạ cánh ở vị trí 39. Người đó không ai khác chính là Giang Nhã Đồng.

Ngay cả đến các thầy cô cũng giật nảy mình, hỏi thăm xem có phải là cô bị bệnh lúc thi không.

Lô Dương nghe thấy câu hỏi này thì bật cười một tiếng: "Bị bệnh gì chứ, cô ta chính là tâm tình bị sụp đổ đấy."

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Tin đồn xấu

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Sau bài kiểm tra hai ngày sẽ là một tuần học tập với cường độ cao.

Bạn cùng phòng của Kiều Tích là một cô gái đến từ phương Nam, tên là Dịch Hiểu Trạch.

Lý do hai người được xếp ở chung rất đơn giản, chính là do có số điểm xếp thứ nhất và thứ hai từ dưới lên.

Dịch Hiểu Trạch từ trước đến nay đều là học sinh xuất sắc, thế nhưng chỉ trong hai ngày ngắn ngủi ở đây, cô ấy đã được lĩnh hội một cách sâu sắc tư vị và đãi ngộ của một học sinh kém.

Lúc sáng tại nhà ăn, Dịch Hiểu Trạch đã ai oán bất bình cùng Kiều Tích----

"Vừa rồi lúc lấy cháo tớ có chào hỏi Vương Hạo Tuyền, thế nhưng cậu ta lại giả bộ không nhìn thấy tớ, lòng người đúng là quá dễ thay đổi mà!"

Kiều Tích an ủi cô nàng: "Quen rồi liền tốt thôi."

Đối với chuyện lòng người đổi thay này, Kiều Tích cảm thấy cô mới là người được lĩnh hội sâu sắc nhất.

Ngày đầu tiên tới đây tập huấn, mọi người đều đối với loại xếp cuối là cô rất hào hứng, lạnh lùng.

Lúc đó cô cảm thấy mọi người không hề có ý muốn cô lập cô, chỉ là cô không chịu chủ động tham gia trò chuyện thôi.

Thế nhưng khi cô dừng cảm tham gia một chút về cuộc trò chuyện của bọn họ thì không khí vốn dĩ đang sôi nổi lại ngay lập tức biến thành trầm mặc.

Có phải là cô quá ngu xuẩn không?

Kiều Tích thuyết phục bản thân rằng, mình tới đây là để tập huấn chứ không phải là để làm quen bạn bè, thế nên không quen được ai thì cũng là chuyện bình thường thôi.

Nhưng ai biết được, sau khi thành thi bài thi ngày thứ nhất được công bố, Kiều Tích từ một học sinh áp chót liền hô biến thành học sinh ưu tú.

Ngay tối hôm đó tại nhà ăn, những bạn học lúc trước còn hào hứng lạnh lùng với cô thì nay đã nhiệt tình hẳn lên, tất cả đều dồn dập vây xung quanh hỏi cô bí quyết rồi phương pháp học tập của cô là gì.

Kiều Tích đột nhiên được hưởng chế độ dành cho công chúa thì cảm thấy vừa vui mừng vừa sợ hãi.

Cô cảm thấy lúc trước mình đã hiểu lầm bọn họ rồi.

Các bạn học ở đội tuyển quốc gia này vẫn rất thân thiện giúp đỡ lẫn nhau, trước đó tỏ ra lạnh nhạt chỉ là bởi vì không quen thuộc thôi.

Đương nhiên, Kiều Tích rất nhanh liền bị hiện thực hung hăng và thẳng mặt.

Sau khi kết quả bài thi thứ hai được công bố, cô bị đá khỏi vị trí thứ 3, lao thẳng xuống vị trí thứ 46. Điều này cũng đồng thời tuyên bố một điều, một ngày làm công chúa của cô đã kết thúc rồi, nên xuống làm dân đen đi thôi.

... Thái độ của mọi người cũng lại quay lại như ban đầu, lạnh nhạt, thờ ơ.

Thôi vậy, không quan tâm nữa, Kiều Tích rầu rĩ nghĩ.

Có thể là bởi vì thời gian và tinh lực của mọi người đều quá quý giá cho nên không nguyện ý lãng phí chút thời gian nào trên người những người học kém.

Hai cô gái đang cảm khái hiện thực tàn nhẫn, thì bên cạnh đột nhiên xuất hiện một nam sinh có vóc dáng cao gầy.

Tường Nhất Vĩ lúc này so với Tường Nhất Vĩ cô gặp vào mùa hè năm ngoái thì có chút đen hơn và gầy hơn nhiều.

Nhìn thấy cô, đối phương liền hỏi: "Minh Ngật đâu? Năm nay sợ anh khiêu chiến nên sợ hãi không dám tới hả?"

Kiều Tích: "..."

Dịch Hiểu Trạch kéo tay áo của Kiều Tích, về mặt hiếu kỳ hỏi: "Cậu quen Vĩ thần à?"

Là người lần thứ hai vào được đội tuyển quốc gia, Tường Nhất Vĩ năm nay so với năm ngoái học tốt hơn nhiều.

Kiều Tích nghe thấy anh ta nói như vậy thì không nhận được nói vài câu bênh vực anh họ.

Dựa vào cuộc nói chuyện của cô và Tường Nhất Vĩ, Dịch Hiểu Trạch lại càng bất ngờ hơn: "Cậu thế mà còn quen cả Minh thần."

Không nghĩ tới vẫn có người biết đến Minh Ngật, tại vì ở lần tập huấn này, địa vị của anh đã hoàn toàn bị Tường Nhất Vĩ luôn chiếm ngai vàng thay thế mất rồi.

Tuy thế nhưng Tường Nhất Vĩ vẫn tỏ vẻ rất không cam tâm, bởi vì anh ta đã lớp 12 rồi, năm nay là lần cuối cùng anh có thể tham gia IMO.

Anh ta nhìn Kiều Tích, về mặt có chút phẫn nộ, "Thế nào là vĩnh viễn đánh bại người? Chính là như cậu ta vậy đó, đánh thắng người ta một lần sau đó liền thoái ẩn giang hồ, rửa tay gác kiếm... Minh Ngật thật là giáo hoạt!"

Kiều Tích: "..."

Đã học lớp 12 rồi mà sao vẫn ngu ngốc quá vậy.

Ngẫm nghĩ một chút, Kiều Tích liền chỉ ra một con đường phản địch cho anh ta: "Giang Nhã Đồng đó, mọi người đều nói cô ta có 0.8 Minh."

Tường Nhất Vĩ chậm rãi nhún mày.

"Ý của em là?"

Kiều Tích gật đầu, khẳng định suy nghĩ của anh ta: "Chỉ cần anh có thể chứng minh được 1 Vĩ = 1.25 Đồng, thế thì..."

Anh ta liền có thể đánh bại được anh họ như theo ý nguyện rồi.

Tường Nhất Vĩ bình tĩnh suy nghĩ một chút, sau đó rất bình tĩnh phản bác cách nói này của Kiều Tích-----

"Làm sao có thể lợi hại được như vậy? Cô ra rõ ràng chỉ có 0.5 Minh thôi."

Kiều Tích rất biết lắng nghe ý kiến nói: "Thế thì anh liền chứng minh 1 Vĩ lớn hơn 2 Đồng đi."

Câu nói này khiến Tường Nhất Vĩ rất vừa lòng, anh ta khẽ gật đầu, "Anh sẽ."

Kiều Tích cùng Dịch Hiểu Trạch liếc nhìn nhau, không tiếng động trao đổi ý nghĩ qua ánh mắt.

Trầm mặc vài giây, Tường Nhất Vĩ lại nhìn về phía Kiều Tích, "Thành tích của em, để vào được top 15 thì có chút khó khăn."

... Không cần anh ta nói cô cũng biết mà.

Cô rất biết tự hiểu bản thân mình đã được không?

Tường Nhất Vĩ: "Phương pháp học tập của em có vấn đề."

Hả?

Kiều Tích và Dịch Hiểu Trạch cùng nhau dựng đứng lỗ tai lên.

Tường Nhất Vĩ tiếp tục nói: "Anh đã xem qua bài thi của em, đều đã qua lâu như vậy rồi, thế nhưng em vẫn giống như mùa hè năm ngoái, đều phải nhờ vào vận may."

Kiều Tích ngẩn người, không nói gì.

"Em có từng xem lại những bài mà em làm đúng chưa? Chỉ là đề bài hơi khó một chút thôi mà em đã suy nghĩ phức tạp rồi."

"Phương pháp đó rất mạo hiểm... Nếu như không phải đột nhiên em nghĩ ra một cách thức gì đó thì em chắc chắn em sẽ không làm được bài."

"Thời gian em học Toán Olympic quá ngắn, rất nhiều kiến thức đều chưa có hệ thống. Nếu như kiến thức của em có hệ thống thì đề bài ngày hôm qua em sẽ làm được bằng rất nhiều cách, hơn nữa lại còn là những cách vừa ngắn vừa dễ hiểu."

Tường Nhất Vĩ nhìn cô, tiếp tục nói-----

"Thế nên lần sau nếu như em làm bài, thì nên viết tất cả những kiến thức liên quan đến bài đó mà em biết ra một tờ giấy trắng."

"Định lý, tính chất, hệ quả, ví dụ... Không phải những thứ giống như trong sách giáo khoa, mà nó phải là cái mà em đã chất lọc được từ sách giáo khoa."

"Còn một điểm nữa em cần chú ý, nguyên nhân dẫn đến việc em làm sai bài chính là cái gì em cũng viết vào bài thi, em biết nhiều thì viết nhiều, em biết ít thì em sẽ viết ít."

Kiều Tích sững sờ.

Dịch Hiểu Trạch nghe được những lời này của Tường Nhất Vĩ thì đã nhanh chóng lấy giấy bút ra chép lại rồi.

Thấy Kiều Tích sững sờ như vậy, Tường Nhất Vĩ rất ngạc nhiên hỏi: "Mấy vấn đề này Minh Ngật chưa từng nói với em sao?"

Kiều Tích lắc đầu một cách bất đắc dĩ.

Anh họ khẳng định là không biết mấy cái này đâu.

Những kinh nghiệm học tập này của Tường Nhất Vĩ đều là được anh đúc kết từ rất nhiều thất bại trong quá khứ.

Về phần anh họ, anh ấy không hề có cái quá trình giãy giụa trong thất bại đó.

Anh quá thông minh, gần như chỉ cần đọc đề bài là anh đã có thể định hướng được cách làm rồi, một đường thuận lợi giành được HCV IMO, thế nên có thể yêu cầu anh biết được những kỹ năng kỹ xảo này sao?

Tối đó sau khi trở về phòng, Kiều Tích liền bắt đầu thử nghiệm phương pháp của Tường Nhất Vĩ.

Dịch Hiểu Trạch nhìn chằm chằm sách vở trước mặt, thờ dài thườn thượt nói, "Tớ thật sự không cảm thấy phương pháp này có ích với mình."

Dừng một chút, cô nàng lại cảm khái: "Thế nhưng Vĩ thần thật tốt mà, nửa điểm cũng không giấu điểm... Về sau nhất định tớ sẽ tìm bạn trai là người phương Bắc."

Kiều Tích: "???"

Sao lại biến thành cái này rồi?

Đột nhiên Dịch Hiểu Trạch đứng lên, "Ngày mai được nghỉ nửa ngày, tớ muốn đi dạo phố, sau đó sẽ chọn quà để cảm ơn Vĩ thần, cậu có muốn đi cùng không?"

"Cảm ơn cũng không cần vội vậy đâu." Kiều Tích nhắc nhở, "Hiện tại là thời kỳ rất quan trọng, cậu ngàn vạn lần đừng phân tâm."

Dịch Hiểu Trạch vệt chết còn cứng mồm nói: "Tớ mới không có... Tớ chỉ cảm thấy anh ấy rất là tốt thôi."

Chẳng qua là cô nàng lại tự mình bại trận trước, "Thôi, cậu nói cũng có lý, chờ đến khi kết thúc tập huấn tớ tặng anh ấy sau vậy."

Kiều Tích cũng có chút phân tâm.

Ngày đầu tiên vào đội, điện thoại và các thiết bị điện tử của bọn họ đều bị thu hết, thế nên đương nhiên là bọn họ hoàn toàn bị chặt đứt thông tin với bên ngoài.

Theo lịch trình của đợt tập huấn này thì ngày mai bọn họ sẽ được nghỉ nửa ngày, có thể nhận lại điện thoại, cũng có thể ra khỏi trường đi đâu đó.

Kiều Tích nghĩ thầm, anh họ đã thi xong Toefl rồi, thành tích đương nhiên là vẫn chưa được công bố, nhưng mà cô biết anh có thể tự cảm nhận được trình độ của mình.

Anh đã trở về từ Singapore chưa nhỉ?

Ngày hôm sau, chỉ phải học buổi sáng.

Sau khi tan học, Hạ giáo sư đứng trên bục giảng nói: "Các bạn ở lại một chút nhé, 5 phút thôi."

Nói xong liền đi xuống.

Tất cả mọi người trong lớp đều cảm thấy khó hiểu.

Chờ đến khi thầy giáo của đại học P xuất hiện trên bục giảng thì mọi người mới hiểu được, đại học P lại đến kéo người.

Đến tận bây giờ vẫn có không ít người chưa ký với trường đại học nào cả.

Nhất là những người xếp phía trên, những người có hy vọng vào được top 6 cuối cùng.

Bởi vậy nên lần tập huấn này, thầy cô của hai trường đại học T và P vẫn muốn đến đây lôi kéo học sinh.

Đương nhiên, lúc này cùng với lúc vừa thi xong CMO không giống nhau.

Lần này ngoại trừ hai trường đại học T và P thì không còn trường nào khác đến nữa.

Có lẽ là bởi vì lúc trước thì các trường khác còn có thể giành một ít học sinh từ tay của hai trường đại học kia.

Nhưng đến lúc này thì, các trường khác cũng thừa biết là không thể so được với họ thế nên dứt khoát không uống phí sức lực nữa.

Đứng trên bục giảng lúc này ngoại trừ thầy giáo quen thuộc của ban chiêu sinh thì còn có một người phụ nữ mặc âu phục, khuôn mặt trang điểm tinh xảo đang đứng nữa.

Khuôn mặt của người phụ nữ này vô cùng đẹp, cũng được chăm sóc rất tốt thế nên mọi người cũng không đoán ra bà ta bao nhiêu tuổi.

Mà một người như thế đứng ở nơi này thì hiển nhiên không hề phù hợp.

Thầy giáo đứng bên cạnh liền giới thiệu: "Vị này chính là phó tổng của tập đoàn Lan Đức HongKong, Diệp nữ sĩ."

Bà ta cũng rất khôn khéo tiếp lời, cười vui vẻ giới thiệu bản thân: "Xin chào mọi người, tôi là Cecillia Diệp. Tập đoàn của chúng tôi năm nay có ý định thành lập quỹ học bổng Lan Đức ở trường đại học P, đặc biệt dành cho các bạn có thành tích xuất sắc trong môn Toán này."

"Trước mắt số tiền mà chúng tôi định đưa ra làm học bổng là 300000 USD một năm cho 15 người xuất sắc nhất."

Dịch Hiểu Trạch siết chặt tay Kiều Tích, "Mỗi người 20000 USD???"

Không thể trách Dịch Hiểu Trạch kinh ngạc như vậy được.

Bởi vì học bổng kénh xù nhất của đại học P cũng chỉ có 50000 nhân dân tệ một người một năm mà thôi, hơn nữa cũng chỉ là dành cho thủ khoa đầu vào và người giành được HCV các cuộc thi quốc tế.

Bây giờ đột nhiên lại xuất hiện một tập đoàn thừa tiền, thừa hơi không có việc gì làm đến đại học P phát học bổng 20000 USD, khó trách mọi người đột nhiên lại sôi nổi hẳn lên.

Kiều Tích cũng không nhận được muốn có được số tiền đó.

Nếu như, nếu như cô có thể lấy được 20000 USD học bổng này thì cô có thể chăm sóc được bà nội rồi, lại còn có thể mời cả nhà bác Minh đi du lịch một chuyến.

Nếu như không đi chơi thì cũng không sao, số tiền này đủ để cô mua tặng bác Minh một mô hình tàu chiến, mua cho bác Chúc một chiếc túi xách, còn có thể mua cho Uyên Uyên búp bê mà con bé thích.

Hơn nữa còn có thể nạp được rất nhiều tiền vào tài khoản Steam của anh họ và mời anh họ đi ăn rất nhiều bữa cơm nữa!

Dù sao thì vẫn chỉ là những đứa bé đang lớn, tiền bạc dụ hoặc trong gang tấc thế này khiến cho tất cả đều không kiềm chế được.

Ngay cả các học sinh đã ký với đại học T cũng không nhịn được bắt đầu thảo luận to nhỏ.

Thầy giáo trên bục giảng giơ tay, ra hiệu cho mọi người im lặng.

Chờ đến khi phòng học yên tĩnh lại, thầy mới cười nói: "Có ý muốn ký thi hiện tại có thể tới tìm thầy."

Kiều Tích cùng Dịch Hiểu Trạch thu dọn sách vở rồi sau đó đi ra ngoài từ cửa sau.

Dịch Hiểu Trạch bởi vì đã sớm ký với đại học T rồi, còn Kiều Tích thì cũng có mục tiêu cần thực hiện, thế nên cho dù có 20000 USD hiện lên trước mắt thì cũng không khiến cô mất đi sự kiên định.

"Bạn học Kiều." Phía sau truyền tới một giọng nữ.

Kiều Tích quay đầu, phát hiện ra người nói chuyện chính là người vừa mới đứng trên bục giảng trong kia, Cecillia Diệp.

Bà nhìn về phía Kiều Tích nở nụ cười, "Không có hứng thú với đại học P à?"

Kiều Tích khẽ gật đầu.

Điều cô quan tâm lúc này chính là, sao đối phương lại biết tên cô.

Cecillia Diệp chỉ chỉ phía trong phòng học.

P phía trước chỗ ngồi của mỗi người đều có họ tên của người đó.

Kiều Tích hướng đối phương cười xin lỗi.

... Có vẻ là cô đã quá nhạy cảm rồi.

Chẳng qua, đối mặt với người phụ nữ trước mặt mình lúc này, Kiều Tích lại cảm thấy rất không thoải mái.

Cô không biết nên xưng hô với đối phương thế nào, gọi là chị thì có vẻ không được thích hợp lắm, bởi vì người phụ nữ hiển nhiên không trẻ tuổi, thế nhưng nếu gọi là cô thì... Đối phương cũng rất chú ý đến việc chăm sóc sắc vóc, gọi bằng cô thì có vẻ không lịch sự lắm.

Đối phương hiển nhiên là nhìn ra được sự khó xử của cô, lập tức thân thiện nói: "Gọi tôi là Cecillia đi."

Dừng một chút, bà lại nói: "Trưa nay chúng tôi có đặt một phòng ăn ở khách sạn gần đây, nếu như có thắc mắc gì với chuyện học bổng thì có thể cùng chúng tôi đi ăn cơm."

Dừng vài giây, đối phương lại bổ sung: "Đương nhiên, ngoại trừ đại học P thì chúng tôi cũng có cả quỹ học bổng ở các nước khác nữa, nếu như có hứng thú thì chúng tôi sẵn sàng hỗ trợ."

Không thể nghi ngờ, lời nói này ngay lập tức đánh trúng chỗ hiểm của Kiều Tích.

Nếu cô muốn ra nước ngoài học thì đương nhiên không thể dùng tiền của Minh gia được.

Trước đó cô cũng đã tìm hiểu về học bổng của các trường nổi tiếng ở nước ngoài rồi.

Nghĩ đến đây, Kiều Tích nhìn về phía đối phương: "Mọi người cùng nhau xuất phát từ đây sao?"

Đối phương gật đầu.

Cô biết mọi người đều đã sắp xếp lịch trình thời gian hết rồi, thế nên liền ném ra một câu "Tôi sẽ quay lại ngay", sau đó liền chạy ra khỏi khu nhà học.

Anh họ còn chờ cô ở ngoài cổng trường đó.

Kiều Tích vừa nhận được điện thoại đã nhìn thấy tin nhắn anh gửi đến.

Minh Ngật hơn 10 giờ đã đến rồi, hiện tại đang ở khách sạn cùng với Giang giáo sư.

Giang giáo sư vẫn đang nghỉ ngơi tại khách sạn, còn anh thì lại chạy ngay tới đây.

Bảo vệ đương nhiên là sẽ không để gì cho anh vào rồi, bác bảo vệ hỏi anh đến tìm ai thì anh lại ngửa mồm nói là đến tìm bạn gái, thế là ngay lập tức bị

bác bảo vệ xem như một thằng côn đồ không học thức mà đuổi đi.

Vì thế nên đành phải đi sang cửa hàng cạnh trường, mua một cái mũ lưỡi trai, sau đó lại quay lại cổng trường, bác bảo vệ vừa nhìn thấy anh liền giận đến tím mặt-----

"Thằng nhãi kia! Cậu tưởng rằng đội thêm cái mũ là tôi không nhận ra cậu à?"

Lúc Kiều Tích chạy đến thì đúng lúc hai người này đang tranh cãi với nhau, cô nhanh chóng chạy tới, đưa thẻ học sinh của đội tuyển quốc gia cho bác bảo vệ xem, "Bác ơi, anh ấy là người tốt ạ, là người học cùng với bọn cháu ạ!"

Sau đó liền nhân lúc bác bảo vệ không cảnh giác liền cấp tốc kéo anh chạy đi.

Hai người chạy đến chỗ lớp học của đội tuyển quốc gia.

Kiều Tích đưa tay lấy cái mũ của anh, hỏi: "Anh thi thể nào?"

"Không tốt lắm." Minh Ngật nghiêm trọng nói, "Có thể chỉ được 110 điểm thôi."

Kiều Tích trừng mắt nhìn anh, sao lại có người mặt dày như thế này nhỉ?

Lúc hai người họ về đến lớp, gần như là tất cả mọi người vẫn còn ở đây, xem ra đều đang cân nhắc đến chuyện học bổng.

Giang Nhã Đồng mang laptop lên bàn giáo viên, bật máy chiếu, sau đó lại bật mic nói:

"Hạ giáo sư bao mọi người làm hai đề này, ôn tập bài học ngày hôm nay, phiền mọi người mở vở ra ghi lại hoặc có thể dùng điện thoại chụp cho nhanh."

Mọi người ồ ồ ào lấy điện thoại ra chuẩn bị chụp.

Tài liệu mà Giang Nhã Đồng đang trình chiếu là một file PPT.

Trong lúc nhất thời, trong lớp chỉ toàn là tiếng tanh tách chụp ảnh của điện thoại.

Giang Nhã Đồng đang muốn chuyển sang trang tiếp theo cho mọi người chụp thì bất ngờ góc bên phải phía dưới của máy tính xuất hiện một khung chat.

Là một group chat, tên nhóm là "Lớp 10 quốc tế, Trung học phụ thuộc".

Có người đang liên tiếp gửi tin nhắn đến group này-----

"Các cậu đừng chỉ xem mặt ngoài xinh đẹp thanh thuần của Kiều Tích, cô ta chỉ là đang giả bộ mà thôi, thật ra thì rất lâu trước kia cô ta đã không còn là xử nữ nữa rồi."

"Tớ học cấp 2 cùng với cô ta nên biết rất nhiều về cô ta, lúc 14 tuổi cô ta ở nhà bác trai đã đi câu dẫn anh họ rồi, còn bị chị dâu họ đuổi đến tận trường bạt tai đấy."

Phòng học trong chốc lát liền yên tĩnh không một tiếng động.

Kiều Tích vô thức lùi về sau một bước, trên mặt cô lúc này trắng bệch không có một chút xú huyết sắc nào.

Người gửi tin nhắn kia cũng rất nhanh phát hiện ra mình đang gửi sai nhóm, thế nên rất nhanh liền gỡ hai tin nhắn đấy đi.

Giang Nhã Đồng cũng rất nhanh chóng đóng khung chat đó lại.

Thật ra sự việc cũng chỉ xảy ra trong mấy giây ngắn ngủi, mà động tác tắt thoát PPT để tắt khung chat của Giang Nhã Đồng cũng rất nhanh.

Thế nhưng cũng vô dụng, mọi người đều đã thấy hết.

Còn có người chụp ảnh lại.

Tiểu Vũ: có ai tình tường phát hiện là vị Diệp nữ sĩ kia là ai không???

PS1: xin lỗi các nàng vì t ko thể đăng truyện thường xuyên được, nhưng bù lại mỗi lần đăng sẽ đăng nhiều chương 1 lúc luôn =))), thế nên số chương vẫn được bảo toàn nhé.

PS2: hai chương 46 và 47 bị lỗi bản raw nên t đành phải edit từ bản convert, bởi vậy nên có thể có những lỗi hoặc là edit sai hơi sai nội dung, các nàng thông cảm nhaaaaa

PS3: Đừng vì t xuất hiện ko thường xuyên mà quên t nha, t sẽ rất rất đau lòng huhu, nhớ like, vote, cmt cho t nhé. Yêu các nàng <3

Chương 47: Cô ta bắt nạt con dâu mẹ

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Không đợi mọi người trong phòng học kịp phản ứng, Minh Ngật đã sai bước chạy lên bục giảng, trực tiếp gấp máy tính của Giang Nhã Đồng xuống.

Một tiếng "Ầm" lớn vang lên.

Những học sinh ở trong phòng học vốn dĩ đang thì thầm to nhỏ về chuyện vừa xảy ra thế nhưng nhờ tiếng ầm kia mà tất cả đều im lặng lại.

Minh Ngật cực kỳ tức giận.

Phàm là những người quen biết anh đều biết anh là người dù trời có sập xuống thì anh cũng không thêm quan tâm, làm gì đã có ai gặp qua bộ dạng Minh Ngật tức giận đâu.

Thế nhưng giờ phút này anh lại cực kỳ tức giận, anh trực tiếp cầm mic lên, gần từng câu từng chữ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Bịa đặt!"

Mọi người phía dưới đều ngơ ngác nhìn nhau, trên mặt đều hiện ra sự lúng túng.

Lời nói này của Minh Ngật chính là tuyên bố anh không tin tưởng loại chuyện vớ vẩn này.

Chuyện kiểu này, yên lặng cho qua là xong, mọi người nhiều lắm cũng chỉ dám lên lút nói ở sau lưng thôi.

Thế nhưng hiện tại anh lại muốn làm sáng tỏ chuyện này, đưa nó lên khỏi mặt nước ra ngoài ánh sáng, điều này khiến mọi người trong phòng học lúc này cảm thấy cực kỳ lúng túng, không biết nên làm gì cho phải.

Minh Ngật càng phần nộ hơn.

Anh cảm thấy chính mình bị mất trí rồi, cho nên mới chạy lên đây nói những lời này.

"Cô ấy câu dẫn ai? Cô ấy cần phải câu dẫn ai nữa hả?"

"Tôi quen cô ấy từ nhỏ, sớm chiều chung sống... Tôi theo đuổi cô ấy lâu như vậy mà đến bây giờ cô ấy vẫn chưa đồng ý kia kìa. Sao tôi lại không thấy cô ấy chạy tới câu dẫn tôi nhỉ?"

Tất cả mọi người đều chấn kinh.

Cho dù năm nay Minh Ngật không tham gia vào đội tuyển thể nhưng vẫn có rất nhiều người ở đây biết anh, cũng biết được mối quan hệ anh em họ của anh và Kiều Tích.

Tuy là danh hiệu "Anh họ, em họ" này đối với người Trung Quốc thì có thể chẳng có chút quan hệ thân thích nào cả.

Thế nhưng những lời Minh Ngật vừa nói lại khiến mọi người ở đây sốc đến tận óc... Anh họ em họ, thật sự là quá phản đạo đức rồi.

Trong lúc mọi người còn đang bận kinh ngạc, hoảng sợ thì Hàn Thư Ngôn đột nhiên đứng dậy.

Giọng nói của cậu không to nhưng lại rất rõ ràng-----

"Thời gian tôi và Kiều Tích quen biết nhau không tính là lâu, nhưng đối với hiểu biết của tôi về cô ấy thì, cô ấy chắc chắn sẽ không làm ra những chuyện như vậy."

Tường Nhất Vĩ đang ngồi nghe cũng lười biếng lên tiếng: "Có phải ngu đâu mà đi câu dẫn người khác? Nói bậy bạ cái gì thế không biết. Tất cả giải tán đi."

Vốn dĩ sau khi nghe được câu nói của Minh Ngật thì mọi người cũng có chút tin tưởng rồi.

Dù sao thì với ngoại hình và trí thông minh của anh thì hiển nhiên là nhân vật nam chính bước ra từ truyện tranh rồi.

Anh hoàn mỹ như vậy mà vẫn chưa theo đuổi được Kiều Tích thế nên quả thật khó mà tưởng tượng nổi đáng về cô đi câu dẫn người khác là như thế nào.

Nhưng ai mà ngờ được, sau đó lại nhảy hai người con trai khác nữa.

Hàn Thư Ngôn và Tưởng Nhất Vĩ không có chói sáng như Minh Ngật, thế nhưng hai người này cũng được coi là học thần, lại thêm vóc dáng cao ráo ngoại hình sáng sủa thế nên đương nhiên cũng là những đối tượng được các nữ sinh thầm mến.

Bỗng chốc có 3 người thanh niên ưu tú như vậy đứng ra lên tiếng bên vực Kiều Tích, khó tránh khỏi làm người khác nghĩ lệch lạc.

Mọi người cảm thấy, cái tin nhắn kia, cũng không chắc là nói bừa đâu..

Có lẽ chính là Kiều Tích thủ đoạn giỏi, biết lấy lui làm tiến, thế nên các nam sinh mới bảo vệ cô ta như thế?

Vốn dĩ là Lô Dương cũng không định đứng ra.

Nhưng mà nhìn thấy mấy tên con trai ngu xuẩn kia thay nhau ra trận thì cô thật sự không thể nhẫn được nữa.

Cô cười lạnh một tiếng, sau đó mở miệng nói-----

"Đang ngồi ở đây đều là những bạn nam rất ưu tú."

"Không nói đến các trường đại học danh tiếng ở nước ngoài, chỉ đơn giản nói đến các trường đại học tốt nhất trong nước thôi, có phải là các bạn đều có thể dễ dàng vào học?"

"Về sau, các bạn đều sẽ có tiền đồ quang minh, phong quang vô hạn... Nếu như Kiều Tích có những kỹ năng như kỹ nữ kia, thì chắc hẳn tất cả các bạn đều từng bị cô ấy câu dẫn qua rồi?"

Dừng một chút, Lô Dương lại nói tiếp-----

"Nói đến các kỹ năng kia thì tôi cùng mọi người phân tích nhé! "

"Tìm bạn nam hỏi bài tập, mượn áo mặc cho đỡ lạnh, cùng đi ăn cơm với nhau, có phải là Kiều Tích đều cùng các bạn làm qua những việc trên không?"

Lời nói này của Lô Dương, mới là điều mấu chốt nhất.

Đến đây được vài ngày rồi, mỗi ngày lên lớp hay đi ăn cơm thì đều là hai người Kiều Tích và Dịch Hiểu Trạch đi cùng nhau.

Ngoại trừ những bạn học có quen biết từ trước, Kiều Tích gần như đều không nói chuyện với bất cứ bạn nam nào khác.

Lô Dương nhìn xung quanh một vòng, ngữ khí rất bình tĩnh: "Không bị cô ấy "Câu dẫn" sao?"

Trong phòng học hoàn toàn yên tĩnh.

Mọi người đều không muốn ăn quả đắng này đâu.

... Có chút không chống đỡ nổi.

"Một người đều không có." Lô Dương cười lạnh một tiếng, "Không phải mọi người nói Kiều Tích là kỹ nữ, không có đàn ông không sống nổi sao? Bây giờ lại không có một ai lên tiếng cả, điều này phải chăng là do các bạn quá kém cỏi, không xứng đáng được lọt vào mắt xanh của Kiều Tích?"

"Đều ở chỗ này xem nào nhiệt cái gì? Có thời gian và sức lực như thế thì vẫn là bận tâm đến chuyện học tập thi cử của mình đi."

Lời nói này khiến cho tất cả mọi người đều tỉnh mộng.

Dù sao thì bọn họ không phải tới đây để xem bát quái, có thời gian và sức lực cho chuyện này thì đúng thật là không bằng đi về phòng làm vài cái đề.

"Chờ một chút." Nhìn thấy mọi người đang dồn dập muốn đứng dậy đi về, Minh Ngật đột nhiên thốt ra một câu.

Anh bình tĩnh nói tiếp----

"Truyền bá công khai loại tin không đúng sự thật thế này, tức là bịa đặt phi báng."

"Tuy rằng đã gỡ đi, nhưng mà tôi biết vừa nãy có rất nhiều bạn ở đây là chụp ảnh lại."

"Phiền mọi người gửi cho tôi một bản, để làm chứng cứ."

Chờ đến khi mọi người đều rời khỏi phòng, Minh Ngật liền lôi Giang Nhã Đồng lại, ngữ khí lạnh buốt: "Giang Nhã Đồng, cô lại chơi thủ đoạn gì nữa?"

Minh Ngật tuy rằng không yêu thích, quý mến gì cô ta thế nhưng vì nể mặt Giang giáo sư, anh vẫn chưa hề làm gì quá đáng với cô ta cả.

Nhưng hôm nay, anh thật sự không thể nhìn được.

Giang Nhã Đồng bị anh kéo đến cả người lao đảo.

Nhưng cô ta cũng không tự ti không hổng hách, chỉ chậm rãi đứng vững lại, sau đó bình tĩnh ngẩng đầu lên nhìn Minh Ngật-----

"Anh muốn bảo vệ Kiều Tích là chuyện của anh. Thế nhưng rõ ràng là Trác Á gửi tin nhắn, không phải tôi. Sao anh có thể giận lây sang tôi vậy?"

Minh Ngật đang muốn mở miệng nói gì đó thì Lô Dương đột nhiên đi tới.

Cô nhìn Minh Ngật, nói: "Không thấy Kiều Tích, cậu đi tìm em ấy đi, đừng để em ấy khóc một mình."

Minh Ngật nhìn lại, quả nhiên không thấy bóng dáng Kiều Tích đâu.

Anh ngay lập tức không thèm so đo cùng Giang Nhã Đồng nữa, buông cô ta ra rồi chạy ra khỏi trường học.

Giang Nhã Đồng không lên tiếng, chỉ yên lặng đi về phía bục giảng, cầm lấy laptop của mình cất đi.

Lô Dương nhìn cô ta, "Thật sự không liên quan gì đến cô?"

Giang Nhã Đồng cười nhạt một tiếng: "Tôi không có thừa hơi đi làm chuyện này."

Lô Dương biết, lời này của Giang Nhã Đồng là thật.

Cho nên vừa rồi cô mới giúp cô ta giải vây.

Sắp xếp chỗ ở cho học sinh đến tham gia tập huấn đều là dựa theo số điểm.

Thế nên Giang Nhã Đồng đứng thứ 5 và Lô Dương đứng thứ 6 đương nhiên là đương xếp ở cùng nhau.

Cô biết mấy ngày hôm nay Giang Nhã Đồng có chút không được ổn, hai lần thi vừa rồi đều có chút bất thường.

Lô Dương tận mắt nhìn thấy, đêm nào Giang Nhã Đồng cũng thức làm đề đến tận 2-3 giờ sáng mới đi ngủ, thậm chí còn uống thuốc nữa...

Lô Dương biết, cô ta không thể làm ra cái loại chuyện vô bổ này được.

Cô không thể khóc, một giọt nước mắt cũng không thể rơi.

Vừa rồi trong phòng học, tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người cô... Một khắc đó cơ hồ làm Kiều Tích không thể thờ được.

Cô cố nén những dòng nước mắt đang muốn trào ra, cả người nghiêng ngả chạy ra khỏi nơi đó.

Những người kia muốn nhìn thấy cô kinh hoàng, muốn thấy cô thất thố, muốn thấy cô giống như chim sợ hải sừng sấn.

Cô tuyệt đối không thể để cho bọn họ được như ý.

Nhưng cuối cùng, Kiều Tích vẫn không thể nào nhìn được.

Cô trốn ở vườn hoa nhỏ phía sau khu nhà dạy học, ngồi xổm xuống, ôm đầu gối òa khóc thất thanh.

Cô cho rằng mình đã sớm lãng quên những ký ức kia rồi.

Thế nhưng lúc cô nhìn thấy những dòng tin nhắn kia thì một màn trong quá khứ lại tái hiện lên trước mắt cô, rõ mồn một, như thể muốn cho cô một cái tát vang dội.

Rõ ràng là cô chưa hề làm gì cả.

Rõ ràng là không phải cô sai.

Thế nhưng sau khi chị dâu họ phát hiện ra đồ vật của cô ở trên người anh họ thì phản ứng đầu tiên của chị ta không phải là đi chất vấn chồng mình, mà là mang theo mấy anh em nhà mẹ đẻ, hùng hổ tìm đến trường học của cô, trước mặt rất nhiều thầy cô và học sinh, giơ tay đánh cô 3 cái tát.

Bọn họ mắng cô là hồ ly tinh, giống như mẹ cô vậy, đồ tiện nhân không biết xấu hổ, tuổi vẫn nhỏ thế mà lại đi câu dẫn đàn ông... Nhưng lời nói thô tục khó nghe kia, đến tận bây giờ Kiều Tích vẫn nhớ y nguyên, không sai một chữ.

Cô cho rằng mình đã quên.

Bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nữ: "Sao phải khóc?"

Vừa nghe thấy giọng nói của người khác, Kiều Tích lập tức không phát ra tiếng.

Cô chôn mặt vào đầu gối, kìm nén một lúc lâu, mới dần dần ngăn lại được những giọt lệ đang muốn chảy ra.

Kiều Tích ngẩng đầu, trước mặt cô chính là Cecilia Diệp.

Dung mạo đối phương vô cùng xinh đẹp, giờ khắc này đứng đó nhìn xuống Kiều Tích, lại càng khiến cho người khác cảm thấy vô cùng có khí chất.

"Trong lòng ghen tị, mới đi nói xấu người khác."

Người phụ nữ nhìn Kiều Tích, khúc miệng thậm chí còn hơi nhếch lên----

"Bọn họ ghen tị cháu xinh đẹp, ghen tị chuyện có rất nhiều người con trai thích cháu. Bọn họ hận cháu đến ngứa răng, nhưng lại không thể làm gì được, cho nên chỉ có thể bày ra loại cách làm nham hiểm này... Buồn cười nhất chính là, bọn họ đã làm như thế rồi mà các chàng trai kia vẫn chạy theo cháu như cũ."

"Nghĩ như vậy, có làm cháu cảm thấy dễ chịu hơn một chút không?"

Mắt Kiều Tích vẫn rất đỏ, cô nghe được mấy câu nói kia thì sững sờ.

Vẫn chưa có người nào nói với cô những lời như vậy.

Lúc trước mấy anh em chị dâu họ náo đến trường cô rồi tát cô thì các thầy cô cũng chỉ gọi bảo vệ tới đuổi họ đi rồi nói vài câu với cô----

"Kiều Tích, thầy cô biết em là một đứa bé ngoan, sẽ không làm loại chuyện kia. Đừng để bị mấy lời đó làm ảnh hưởng, học tập cho tốt, chuyện tâm chuẩn bị thi cấp 3 thật tốt, nhé?"

Loại lời nói như Cecilia, cô vẫn là lần đầu tiên được nghe.

Mới đầu nghe thì thật sự cảm thấy có mấy phần hả giận.

Nhưng mà rất nhanh sau đó, Kiều Tích lại lắc đầu: "Cháu không thích như vậy."

Cô không muốn người khác chửi bới nói xấu cô, cũng không muốn người khác phải ghen tị với cô.

Người cô thích có thể thích cô, những bạn nữ khác cũng có thể được người trong lòng của các bạn ấy yêu thích, như vậy mới là tốt nhất, không phải sao?

Cecilia đánh giá cô thật lâu, sau đó cười: "Cháu phải cảm ơn mẹ cháu, vì đã cho cháu một ngoại hình như thế này."

Người phụ nữ lấy một bao thuốc cùng bật lửa từ trong túi sách ra, kẹp đầu thuốc giữa hai ngón tay mảnh khảnh, sau đó bật lửa, sương khói lượn lờ trước mặt, nhìn thoáng qua có phần đẹp mắt.

Kiều Tích chưa bao giờ thấy một người phụ nữ nào như vậy.

Bác Chúc rất xinh đẹp, nhưng là xinh đẹp một cách đoan trang.

Còn người trước mặt cô lúc này, là xinh đẹp một cách dụ hoặc.

Người phụ nữ nhẹ nhàng hút một ngậm thuốc, sau đó thở ra một làn khói trắng, nhìn Kiều Tích cười: "Nhớ kỹ, dung mạo xinh đẹp của cháu là tấm thẻ tốt nhất, chỉ cần cháu bằng lòng, thì có thể đem toàn thế giới giẫm xuống dưới chân."

Không thể nghi ngờ, những lời người phụ nữ này nói với cô đều hoàn toàn đi ngược lại với giá trị quan của cô.

Kiều Tích chống gối, sau đó đứng thẳng dậy, "Cảm ơn đã an ủi cháu."

Nói xong liền xoay người rời đi, hướng về phía KTX đi đến.

"Kiều Tích." Cecilia đột nhiên gọi cô lại.

Kiều Tích dừng bước.

Cecilia cười, sau đó nói: "Suy nghĩ một chút về chuyện đi nước ngoài học nhé, chúng tôi có thể hỗ trợ toàn bộ học phí."

Không đợi Kiều Tích trả lời, bên cạnh đột nhiên truyền đến giọng nói quen thuộc: "Em đây rồi."

Là Minh Ngật.

Anh nhìn thoáng qua người phụ nữ trang điểm đậm, không lên tiếng, chỉ là đi qua cầm lấy tay cô, nắm trong lòng bàn tay mình, dùng sức nắm lấy.

Kiều Tích chủ động kéo anh, "Chúng ta đi thôi."

Minh Ngật gật đầu: "Đi ăn cơm trước nhé."

Kiều Tích vẫn còn chút lo lắng sợ hãi.

Vừa rồi những tin nhắn Trác Á gửi kia, Minh Ngật đã nhìn thấy hết rồi.

Điều vô vô cùng không mong muốn, chính là anh hiểu lầm cô.

Suy nghĩ thật lâu, Kiều Tích mới nhỏ giọng nói: "... Em có thể giải thích với anh."

"Không cần." Minh Ngật đánh gãy lời cô, "Anh không muốn nghe."

Anh không cần cô phải giải thích.

Giải thích có nghĩa là cô làm sai, có nghĩa là thỏa hiệp, có nghĩa là muốn nhận được sự tha thứ.

Anh không thích giải thích, cũng không thích cô phải giải thích với anh.

Hơn nữa, cô căn bản không có làm gì sai, không cần thiết phải có được sự tha thứ của anh.

Cổ họng của Kiều Tích khẽ run, "Những lời cô ta nói kia... Em chưa từng làm qua, anh tin tưởng em không?"

Minh Ngật lắc đầu, "Anh chưa từng cảm thấy em là người như thế."

Dừng một chút, anh lại tiếp tục nói: "Sau này, em không cần nghĩ phải làm thế nào để giải thích cho anh."

Nói xong, anh liền dùng sức nắm tay Kiều Tích, "Đưa tay cho anh nắm, muốn khóc, muốn cười, muốn phát cáu đều có thể... Nhưng mặc kệ là phát sinh chuyện gì, người đầu tiên mà em muốn tìm đến phải là anh."

Kiều Tích không về KTX nữa, mà là đi theo Minh Ngật đến khách sạn.

Minh Ngật thuê cho cô một phòng ở bên cạnh phòng của nh, anh cũng không về phòng mình mà là ở luôn tại phòng của Kiều Tích.

Anh trước giờ vẫn luôn nói ít, thế nhưng lúc này lại vì muốn đòi sự chú ý của cô mà không ngừng giải thích mấy cái linh tinh trên TV bằng phương pháp khoa học lý trí, muốn nói đùa cùng cô.

Giang giáo sư nghe nói Minh Ngật mang em họ đến khách sạn, buổi tối liền tới đây gõ cửa hỏi thăm.

Ông vẫn chưa nghe được chuyện phát sinh lúc trưa, nhìn thấy tâm tình của Kiều Tích không tốt thì cho rằng cô thi rớt, vừa vào phòng liền an ủi cô-----

"Lúc trước thầy phải thi đến lần thứ 3 mới có thể vào được đội tuyển quốc gia, cuối cùng cũng chỉ lấy được tấm HCB mang về thôi."

"Cô gái nhỏ, cháu thông minh thế này, làm sao phải nản lòng chứ? Thầy có một đồng nghiệp ở MIT, lúc trước còn không có tư cách tham gia IMO, thế nhưng về sau người bạn đó lại có thể chỉ mới 32 tuổi đã giành được giải thưởng Fields rồi."

"Muốn nghiên cứu Toán học, thì các cuộc thi sẽ không bao giờ là hạn chế của cháu cả; còn nếu không muốn nghiên cứu Toán học thì với trình độ hiện tại của bản thân, cháu có thể làm được bất cứ ngành nghề nào."

Thấy cảm xúc của Kiều Tích không tốt mà vẫn cố gắng ứng phó với Giang giáo sư, Minh Ngật liền nhanh chóng đứng ra khuyên ông về phòng đi nghỉ.

Sáng hôm sau, mới 7 giờ Minh Ngật đã đứng trước cửa phòng Kiều Tích rồi.

Chỉ là chờ mãi cũng không thấy bên trong có động tĩnh gì, chờ đến 7 giờ 30 phút, anh liền trực tiếp quét thẻ mở cửa đi vào.

Trong phòng, Kiều Tích đang nằm cuộn chần trên giường, râm rì lầm bầm giả bộ bệnh.

Minh Ngật lật chăn kéo đầu cô ra ngoài, giọng nói rất dịu dàng: "Không muốn đến lớp à?"

Kiều Tích hít hít mũi, không nói gì.

"Được rồi. Không muốn đi thì không đi." Minh Ngật xoa xoa đầu cô, "Nơi đó chúng ta cũng không cần."

Minh Ngật giúp cô lấy cặp sách, trực tiếp lấy sách vở trên bàn nhét vào cặp cho cô, "Anh đưa em ra ngoài chơi."

Kiều Tích ôm chăn ngồi dậy, giọng nói có chút bất an: "Em... em không muốn ra ngoài chơi."

Thật vất vả mới đến được ngày hôm nay, cô không hề muốn từ bỏ.

Chỉ là... trải qua ngày hôm qua, cô cũng không biết đối mặt với các bạn ở đây như thế nào nữa.

Cứ nghĩ đến chuyện bọn họ ở sau lưng cô nói đủ thứ chuyện là cô lại cảm thấy vô cùng ngại thò.

Thấy cô như vậy, Minh Ngật cũng phần nào hiểu được.

Anh lấy quyển sách trong cặp ra, sau đó nói: "Anh giúp em xin nghỉ với thầy cô trong đội, chúng ta không lên lớp nữa, anh dạy em."

Sự thật chứng minh, cơm ở phòng bếp nhỏ so với cơm tập thể ở đội huấn luyện thì ngon hơn nhiều.

Cho dù Minh Ngật không thạo những kỹ xảo làm bài nhưng với trình độ của anh thì anh thừa sức nhìn ra được ý đồ của câu hỏi, cũng thừa năng lực để thiết kế ra những bài thi giống vậy cho Kiều Tích làm.

Nói ngắn gọn thì đối với thầy giáo Minh Ngật, cô cũng chỉ là một con tép nhỏ mà thôi.

Hơn nữa, lúc bắt đầu học, Kiều Tích cũng không quá tập trung, luôn luôn xuất thần, Minh Ngật không than tiếng nào mà trực tiếp đi xin Giang giáo sư vài viên Adderall cho cô uống.

Kiều Tích chưa từng nhìn thấy thuốc này, Minh Ngật giải thích: "Thuốc giúp tập trung sự chú ý."

Adderall ở nước ngoài rất phổ biến, là loại thuốc giúp tăng cường sự nhận thức, sau khi uống xong có thể giúp tinh thần tập trung tốt được mấy tiếng, rất nhiều học sinh đều dùng nó cho kỳ thi cuối kỳ.

Nhưng Minh Ngật vẫn rất cẩn thận trong việc định liều lượng cho Kiều Tích, sau khi uống hai ngày, Kiều Tích có chút chuyển biến tốt đẹp, những chuyện không vui lúc trước đều được ném đi rồi.

Sau khi kết thúc 2 ngày thi cuối cùng, xế chiều hôm đó, liền công bố danh sách top 15 người đi tiếp.

Tất cả mọi người đều tập trung tại hội trường, mấy thầy cô trong đội tuyển và các vị lãnh đạo của trường học ngồi phía trên.

Giang giáo sư là người ngồi chính giữa, trên tay ông là một tờ danh sách nóng hổi mới ra lò, "Tôi tuyên bố một chút, danh sách những người tiến vào giai đoạn huấn luyện thứ hai."

"Trưởng Nhất Vĩ, Lộ Trạch Minh... Lô Dương, Tiểu Khánh..."

Mỗi một cái tên được đọc lên, sắc mặt của những học sinh ở khu vực Bắc Kinh càng kém, biến thành xanh lét.

Khu vực Bắc Kinh luôn là khu vực mạnh về khoản này, trong 60 người vào được giai đoạn huấn luyện 1 thì có đến 9 người ở khu vực Bắc Kinh, thế nhưng những người Giang giáo sư vừa đọc tên, chỉ có duy nhất một mình Lô Dương là thuộc khu vực Bắc Kinh.

Chẳng lẽ năm nay, ngoại trừ Lô Dương thì những người khác đều bị diệt hay sao?

Giang giáo sư vẫn tiếp tục-----

"Giang Nhã Đồng..."

Người thứ 14.

"Kiều Tích..."

Người thứ 15.

Giang giáo sư buông tờ giấy trong tay xuống, "Những người vừa được đọc tên là những người được tiếp tục tham gia vào giai đoạn tập huấn thứ hai."

Chúc Tâm Âm ở nhà, trước tiên là nhận được tin vui này của Kiều Tích, sau đó thì là một cuộc điện thoại cáo trạng đến từ Trác gia.

Trác phu nhân ở đầu bên kia tức điên nói-----

"Con trai nhà các người làm cái gì thế hả? Sao lại đưa Á Á nhà chúng tôi đến đồn cảnh sát? Sao nó có thể làm loạn như thế? Có còn vương pháp hay không?"

Chúc Tâm Âm bị giật nảy mình.

Gần đây là thời kỳ mất cảm, tất cả mọi người đều co rút cổ không dám đi ra đối đầu với sóng to gió lớn ở bên ngoài.

Bà đoán là Trác gia không dám sử dụng quan hệ đưa Trác Á ra ngoài.

Cầm điện thoại gọi ngay cho Minh Ngật, "Con làm gì thế? Sao lại lớn với Trác gia? Mẹ đã nói với con rồi, gia giáo nhà bọn họ không tốt, chính là lưu manh vô lại, con chọc bọn họ làm gì?"

Minh Ngật bình tĩnh nói: "Cô ta bắt nạt con dâu mẹ."

Chúc Tâm Âm: "?"

Minh Ngật: "Con không thích nam, càng không thích Ninh Dịch. Người con thích, chỉ có cô gái nhà chúng ta thôi."

Dừng một chút, anh lại bổ sung: "Là cô gái lớn lên đặc biệt xinh đẹp đó."

Chúc Tâm Âm: "???"

Minh Ngật lại tiếp tục nói----

"Mẹ cứ tiếp tục giả vờ không biết nhé, bằng không thì cô ấy lại xấu hổ."

"Chờ cô ấy tốt nghiệp trung học thì chúng con sẽ xác nhận quan hệ với tất cả mọi người, đến tuổi pháp luật cho phép liền kết hôn."

"Lúc nào sinh con thì sẽ theo ý muốn của cô ấy, nhưng mà mẹ, mẹ có thể giúp bọn con chăm sóc đứa bé được không? Điều này có thể ảnh hưởng đến nguyện vọng sinh sớm sinh muộn, sinh mấy đứa của cô ấy."

Tiểu Vũ:

Món quà nhỏ tặng đến các nàng nhân ngày Quốc tế phụ nữ 8/3.

Chúc các chị em luôn luôn xinh đẹp (đây là điều quan trọng nhất với phụ nữ đấy =))))

Chúc tất cả các vị sức khỏe dồi dào, công việc thuận lợi, học tập tiến tới.

Chúc mn tìm được nửa kia như ý nhé <3 <3 <3

Và chúc cho mn sẽ thật vui vẻ khi đọc truyện ạ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Bị bắt gặp

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Chúc Tâm Âm như rơi vào giấc mộng.

Sao lại đột nhiên kết hôn, lại sau đó đột nhiên sinh con, lại còn đột nhiên nói đến chuyện trông đứa bé hộ nữa là sao?

Minh Ngật đọc thoại hết câu này đến câu khác, sau đó lại lặp lại vấn đề vừa rồi một lần nữa: "Rốt cuộc là mẹ có giúp bọn con trông em bé không?"

Giúp cái gì cơ?

Vừa nghe thấy giọng điệu nói chuyện phách lối của thằng lưu manh này là Chúc Tâm Âm lại không nhịn được có chút tức giận.

Bà cũng không phải loại người ngày đêm trông đợi chuyện có người nói dối tông đường, thế nên bà lập tức nổi giận với đầu bên kia-----

"Mẹ không rảnh nhé! Con của hai đứa thì tự mình đi mà trông, dù sao thì mẹ cũng sẽ không giúp mấy đứa đâu."

Nghe vậy, Minh Ngật có chút tiếc nuối thờ dài, "Được rồi, nếu như mẹ không muốn thì con cũng không bắt ép nữa."

Nói xong liền cúp máy.

Thật ra thì Chúc Tâm Âm vẫn có mấy phần chột dạ.

Dù sao thì bà đã sớm quyết định rằng, sau này sẽ trông con giúp Uyển Uyển rồi.

Giúp Uyển Uyển, lại không giúp Tích Tích, hơn nữa nhà mẹ đẻ của Tích Tích lại không có người.

Bà làm trưởng bối mà không biết xử lý công bằng, khó đảm bảo sau này không xảy ra xích mích giữa các con trong nhà...

Mà chờ đã!

Chúc Tâm Âm đột nhiên có chút bưng bình từ trong mộng.

Hôn sự này bà đã đồng ý rồi sao?

Thế nào mà trọng tâm câu chuyện lại nhảy sang việc bà có giúp trông cháu hay không vậy?

Cái đồ thằng con bất hiếu!

Con người mà, đã biết một chút ít chân tướng rồi, thì phần chân tướng còn lại chỉ cần động não một chút là ra hết.

Giống y hệt Chúc Tâm Âm tại giây phút này.

Thường ngày bà quan sát con trai, luôn cảm thấy nó đối với Ninh Dịch hay là nam gia sư tiếng anh đều có chút gì đó khác lạ.

Nhưng hôm nay thằng vô lại này đột nhiên công khai chân tướng sự việc, Chúc Tâm Âm lại liên tưởng đến từng chút từng chút sự việc trong quá khứ, cuối cùng là bưng bình.

Ngay từ lúc cho Tích Tích đeo đầu phụng nhỏ, cho đến về sau nhặt được Cầu Cầu mang về... Còn cả thằng hư hỏng theo đuổi Tích Tích trong miệng chồng bà nữa.

... Hóa ra là hai người đàn ông này đã sớm thông đồng với nhau rồi!

Bởi vậy nên, sau khi Minh Tuấn về đến nhà, vừa mới bước vào phòng ngủ đã nhìn thấy sắc mặt không tốt của vợ.

"A?" Minh Tuấn bất ngờ không kịp đề phòng, vội vàng ôm vợ vào lòng, "Con trai lại chọc giận em phải không? Em chờ đây, anh đi đập nó!"

"Giã bộ nữa đi, tiếp tục giã bộ nữa xem nào!" Chúc Tâm Âm gầy gầy thoát ra khỏi vòng tay của chồng, "Bố con hai người liên thủ lừa gạt tôi!"

Minh Tuấn vừa nghe liền hiểu.

Ông nhanh chóng trấn an vợ, ôn tồn dụ dỗ: "Được rồi, được rồi mà. Em không đồng ý thì để anh đây đi chia rẽ hai đứa chúng nó!"

Nói xong, Minh Ngật liền xắn áo lên, khí thế hùng hồn muốn đi xuống lầu đánh gãy yên ương.

Chúc Tâm Âm sợ hãi níu ông lại, "Anh làm cái gì thế hả?"

Minh Tuấn một thân chính khí ngay thẳng: "Anh đi cắt chân thằng tiểu tử kia! Để xem nó còn dám đánh chủ ý lên người Tích Tích hay không!"

"Thật ra thì, " Chúc Tâm Âm do do dự dự nói, "Tích Tích có thể coi trọng nói, đã là tốt vô cùng rồi.. Anh đừng làm loạn."

Minh Tuấn dò xét sắc mặt vợ, cố ý nói: "Anh đã nợ bố Tích Tích rồi, hiện tại làm sao có thể lại hại Tích Tích được?"

Chúc Tâm Âm muốn phản bác ông, thế nhưng lại hơi lo lắng chột dạ: "Sao có thể nói là hại được? Con trai chúng ta... cũng không có quá kém cỏi chứ?"

Minh Tuấn quyết định nói thật, bẻ ngón tay ra tính toán cho vợ xem-----

"Ngoại trừ học Toán giỏi, những cái khác chả ra gì, sau này không chừng còn chẳng kiếm được tiền ấy, xong rồi lại muốn ăn bám Tích Tích; khuôn mặt

thì vô cùng muốn ăn đòn, mở miệng ra thì lại càng khiến người ta muốn một phát đập chết; lại còn không chăm chỉ nữa, bếp núc trong nhà có thấy nó động vào bao giờ đâu, sau này khẳng định là một chút việc nhà cũng không làm."

Cuối cùng, Minh Ngật cho ra kết luận----

"Nó tệ như thế, thì lấy cái gì đòi xứng với Tích Tích?"

Chúc Tâm Âm càng nghe chồng nói càng thấy chột dạ, nhưng vẫn một mực kéo tay chồng, không cho ông xuống nhà đánh gãy uyên ương, "Anh đợi một chút, đợi một chút!"

Con trai dù không tốt thì vẫn là con trai của mình mà!

Thật vất vả mới lừa gạt được một cô gái tốt, người làm mẹ như bà cũng chỉ có thể làm trái lương tâm giúp đỡ con trai tiếp tục lừa người ta thôi!

Minh Tuấn nhướn mày, "Cái gì?"

Chúc Tâm Âm suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Anh quên rồi sao? Phương pháp giáo dục của nhà chúng ta từ trước đến nay đều là... Không thể tùy tiện can thiệp vào chuyện của con cái mà! Nếu như quả thật không xứng thì bọn nó sẽ tự chia xa thôi, đúng không?"

Cuối cùng, Chúc Tâm Âm giải quyết dứt khoát: "Chúng ta đều thuận theo tự nhiên đi, đừng để ý, được không?"

Minh Tuấn xoay người sang chỗ khác, giả vờ cời áo để che mắt vợ, khoe môi không nhận được nở nụ cười thỏa mãn.

Chúc Tâm Âm giúp ông cất mũ và treo quần phục, sau đó liền nghĩ tới một chuyện chính sự khác.

"Con gái Trác gia làm gì Tích Tích à? Sao lại bị đưa đến đồn cảnh sát rồi?"

Minh Tuấn giải thích đơn giản sự tình cho bà nghe.

Chúc Tâm Âm nghe xong liền nhủ chặt miệng, "Khó trách con trai muốn trút giận, thật là chưa gặp qua nhà nào có gia giáo kém như vậy."

Minh Tuấn đồng ý một tiếng, sau đó an ủi vợ: "Con trai em cũng sắp trưởng thành rồi, cũng nên học cách tự làm chủ rồi. Lần này chúng ta mặc kệ đi, để nó tự giải quyết."

Lúc bị Minh Ngật đưa đến đồn cảnh sát, Kiều Tích có chút không hiểu gì.

Minh Ngật mỗi câu mỗi chữ đều có liên quan đến pháp luật-----

"Căn cứ theo điều 42 của "Luật quản lý trị an xã hội của nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa" thì người công khai vũ nhục người khác hoặc bịa đặt sự thật phỉ báng người khác, "

"Sẽ bị tạm giữ 5 ngày hoặc là phạt 500 tệ; tình tiết nặng hơn thì có thể bị tạm giam 10 ngày cộng với phạt tiền."

Kiều Tích hoảng sợ không thôi, nhanh chóng túm tay áo của Minh Ngật, khẩn trương nói: "... Có nghiêm trọng đến thế không?"

Minh Ngật nhướn mày một cái, "Đối với người khác thì có thể là nghiêm trọng, thế nhưng đối với người bắt nạt em thì, vẫn còn nhẹ chán."

Kiều Tích vẫn có chút bất an: "Thế nhưng, làm thế này... thì có phải là sẽ để lại án tích trong hồ sơ đúng không?"

Minh Ngật nhìn về phía cô, "Nếu như lúc này nhẹ nhàng buông tha thì sau này cô ta còn có thể làm sự việc càng trở nên nghiêm trọng hơn. Không chỉ là với em, mà còn có thể với rất nhiều người vô tội khác."

Vốn dĩ Kiều Tích còn cảm thấy không đành lòng, hình phạt này đối với Trác Á có chút nghiêm khắc quá.

Thế nhưng nghe Minh Ngật nói vậy, cô lập tức tỉnh táo lại.

Minh Ngật tiếp tục nói: "Người ác làm việc ác, em im lặng không nói thì em nghĩ mình là người trung lập sao?"

"Thế nhưng nếu như em chọn lựa đứng một bên nhìn người ác đó làm việc ác mà không lên tiếng thì em chính là người ác."

Trác Á bị công an đưa đi ngay tại trường học.

Trường Trung học phụ thuộc là trường trung học đứng đầu cả nước, những học sinh biết sự tình đều không nói gì, chỉ dám ồn ào đằng sau mà thôi.

Chờ đến khi bị đưa đến đồn cảnh sát, vừa nhìn thấy Minh Ngật và Kiều Tích, Trác Á lập tức giận tím mặt-----

"Đưa tôi đến nơi này làm gì? Các người biết bố tôi là ai không?"

Minh Ngật cười lạnh một tiếng, "Bố cô đi được tới ngày hôm nay cũng không dễ dàng gì, đừng cản trở ông ấy, "

Trước kia ở Tây Kinh bố Trác còn có thể dung túng cho con gái làm mưa làm, nhưng bây giờ đến Bắc Kinh thì, không phải ngày nào ông ta cũng phải dạy con gái cách nhìn mặt người khác rồi cúi đầu ân cần sao?

Trác Á đã quen với việc lấy quyền thế đè người, cho nên cũng rất kiên kỵ những người có quyền thế hơn cô ta.

Quả nhiên, lời này của Minh Ngật vừa nói ra, Trác Á vốn dĩ đang định cầm điện thoại gọi về cho gia đình liền trực tiếp dừng hình.

Loại thời điểm nhạy cảm này, nếu như cô mà muốn vận dụng quan hệ để được thả ra thì, chính là tự đi tìm phiền toái tới cửa.

Minh Ngật đưa những chứng cứ thu thập được giao cho cảnh sát----- không riêng gì những hình ảnh tin nhắn được gửi trong group lớp, mà còn có các bài đăng bởi họ Kiều Tích trên diễn đàn trường nữa.

Minh Ngật đã nhờ người truy tìm IP, phát hiện ra gần như tất cả các bài đăng đều được đăng bởi IP ở gần khu nhà của Trác gia.

Những bài đăng này cũng có thể lấy ra làm chứng cứ.

Cảnh sát nói: "Đúng là phải tạm giam 5 ngày, thế nhưng học sinh mới chỉ 16 tuổi, chưa đủ 18, hơn nữa đây cũng mới là lần đầu tiên, thế nên các luật trên đều không có hiệu lực. Nhưng nếu còn có lần sau thì không đơn giản thế này nữa đâu."

Dừng một chút, cảnh sát lại nói: "Được rồi, các cháu tự giải quyết với nhau đi, ai làm sai thì phải nói xin lỗi."

Trác Á căm hận nhìn hai người trước mặt.

Cuối cùng cô ta cười lạnh nói: "Cô ta đã giải thích chuyện này cho anh biết chưa? Minh Ngật, người ta xem anh là đồ ngốc đấy!"

Minh Ngật lấy điện thoại ra, quay Trác Á, không nhanh không chậm nói: "Nói, nói tiếp đi."

Trác Á giận dữ ngậm miệng lại.

Minh Ngật nở nụ cười, "Lần trước đã nói với cô rồi mà, đây là công chúa nhỏ nhà chúng tôi. Bắt bạt cô ấy, chính là không để ý đến mặt mũi Minh gia chúng tôi. Cô đã không nhớ được, thế thì tôi chỉ có thể dùng loại phương pháp này để cô nhớ lâu hơn một chút thôi."

Phương thức giải quyết cuối cùng của hai bên chính là, Trác Á sẽ phải làm một bản xin lỗi đọc trước cả lớp và phải đăng bản xin lỗi này lên trên trang cá nhân của mình một tháng.

Về đến nhà, Minh Ngật không thấy ai ở có nhà liền nhanh chóng kéo Kiều Tích lên tầng.

Mở cửa phòng cô ra, sau đó anh liền kéo cô vào trong.

Minh Ngật cúi người xuống, hai cánh tay đặt lên eo cô, cả người bao lấy người cô.

Kiều Tích nghe thấy tiếng tim đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài của mình, cô nhìn chằm chằm người trước mặt, "Anh... sao lại vào phòng em?"

"Vốn chính là phòng anh." Minh Ngật vô sỉ nói, ánh mắt nhìn cô nóng rực, "Giường của em, anh cũng đã ngủ qua rồi."

Kiều Tích vừa nghe xong liền giơ tay đánh anh một cái, "Luu manh!"

Thừa dịp cô phân tâm Minh Ngật liền dán lại gần cô hơn, không đợi Kiều Tích kịp đẩy anh ra, anh đã mặt dày ôm lấy cô không buông rời.

Đồ mít ướt hôm nay, chính là đồ mít ướt nguyên vị.

Kiều Tích nhanh chóng đưa tay lên, che ở giữa hai người.

Đôi môi ấm áp của Minh Ngật dán tại lòng bàn tay của cô.

Giọng nói của cô yếu ớt: "Không, không được!"

Minh Ngật không nhúc nhích, môi vẫn đặt trên bàn tay cô, lúc mở miệng nói còn phả hơi nóng khiến tay cô run lên nhè nhẹ.

"...Cũng không phải chưa từng hôn."

Kiều Tích tức giận: "Em nói không được là không được... Trừ phi anh thi Toefl được hơn 80 điểm!"

Hơn 80 điểm?

Minh Ngật nhếch mị, đồ mít ướt nguyên vị cũng quá khinh thường anh rồi.

Anh đưa tay kéo tay cô xuống, giọng nói khàn khàn: "Vậy bây giờ có thể hôn luôn."

Lời vừa dứt thì cửa phòng cũng đột nhiên bị đẩy ra, kèm theo giọng nói của Chúc Tâm Âm-----

"Tích Tích, tuần trước bác đi dạo phố mua cho cháu hai chiếc quần mới này, cháu----- "

Nhìn hai thân thể mờ ám kề sát nhau trước mắt, Chúc Tâm Âm cố gắng nuốt xuống mấy chữ chưa kịp nói xuống bụng.

Trong phòng lúc này là không khí yên lặng đến mức muốn chết.

Sáu con mắt đảo quanh nhìn nhau, ba người hai mặt đối diện nhau.

Cuối cùng vẫn là Chúc Tâm Âm phản ứng nhanh, bà vội vã quay người ra khỏi phòng, sau đó đóng cửa lại, còn giấu đầu hờ đuôi nói-----

"Đang thảo luận đề Toán hả? Đừng học mệt quá, học xong rồi xuống ăn cơm."

Minh Ngật rất nghiêm túc đính chính lại: "... Là đề tiếng Anh."

Tiểu Vũ: edit vội 1 chương đăng lên cho các nàng để các nàng ko nghĩ t drop =))

Chà là tuần vừa rồi t đi du lịch với gia đình, thế nên bỏ bê truyện quá. Xin lỗi các tình yêu nhé! Up trước 1 chương lấy tinh thần. Mai ngày kia t thi xong thì lại up tiếp nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Edit + Beta: Tiểu Vũ

Suốt bữa cơm tối, Kiều Tích không thể nào tập trung ăn uống được.

Uyển Uyển thì vẫn như cũ riu ra riu rít, tiểu nha đầu nhìn chòng chọc vào miếng thịt chân giò trong bát của Kiều Tích không rời đi được.

"Chị Tiểu Kiều, chân giò của chị nguội rồi kia!"

... Chân giò của cô?

Lời này nghe cứ là lạ.

Đương nhiên, sống với nhau lâu như vậy rồi, Kiều Tích vẫn có thể nghe hiểu được ý tứ sâu xa của Uyển Uyển.

Cô lập tức gấp miếng chân giò sang bát cho Uyển Uyển, "Chị không thích ăn cái này. em ăn đi."

Uyển Uyển vui mừng hơn hờ nhận lấy, gặm một cái, "Vẫn là để em giúp chị tiêu diệt cho."

Chúc Tâm Âm thấy thế, không nhịn được mà đập một vỗ một cái không nặng không nhẹ vào cánh tay con gái, giọng điệu trách móc: "Mỗi ngày đều chỉ biết bắt nạt chị Tiểu Kiều thôi."

"Con đâu có?" Uyển Uyển vẫn rất vững vàng giữ chặt miếng chân giò trên tay, vẻ mặt rất là ủy khuất, "Con cũng cho chị Tiểu Kiều tôm của con mà!"

Chúc Tâm Âm gõ vào trán con gái, không thể làm được gì nói: "Con đúng thật là."

Nói xong lại múc một bát canh đưa cho Kiều Tích, giọng nói rất từ ái: "Gần đây Tích Tích học tập vất vả, ăn nhiều một chút đi nào."

Kiều Tích cắn chặt môi.

Vừa rồi bác Chúc đã nhìn thấy cô và anh họ... thế nhưng bác ấy vẫn sợ làm mất mặt cô thế nên cái gì cũng chưa nói, hiện tại lại còn quan tâm chăm sóc cô thế này nữa.

Kiều Tích cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Bác Chúc đối với cô tốt như vậy, thế mà cô lại dám lên thích anh họ sau lưng bác ấy.

Chẳng những lên lút thích, mà cô còn lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử, chắc chắn rằng sau khi thấy cô và anh họ thân mật như thế nhất định sẽ nổi trận lôi đình với cô.

Sự thật hóa ra lại căn bản không phải như thế!

Bác Chúc rõ ràng đã phát hiện ra, thế nhưng lại giả vờ không biết gì cả, cho cô đầy đủ thể diện.

Bác Chúc đối với cô tốt như vậy, thế mà cô lại lừa dối bác ấy lâu đến thế...

Kiều Tích cảm thấy mình thật sự là một con người xấu xa!

Minh Ngật phát hiện thấy mặt Kiều Tích lúc đỏ lúc trắng, cơm không chưa ăn được vài miếng, nhìn qua rõ ràng là đang mang tâm sự nặng nề.

Anh vô thức nhíu mày lại, sau đó liền gấp một miếng sườn vào trong bát cô, "Chuyên tâm ăn cơm đi."

Kiều Tích đang cảm thấy hổ thẹn với bác Chúc, lúc này tất nhiên là không muốn có nửa điểm quan hệ gì với anh họ, lập tức liền không chút khách khí gấp miếng sườn kia trả lại về bát của anh.

Minh Ngật: "???"

Ăn cơm xong, Kiều Tích liền dán mông trên ở trên ghế không muốn di chuyển.

Uyển Uyển nhảy đến muốn kéo cô đi lên tầng: "Chị Tiểu Kiều, nhanh tới phòng em nào, em cho chị xem quần áo em mới làm cho búp bê!"

Kiều Tích lên lút nhìn bác Chúc, "Chị... chị muốn ăn thêm bát nữa!"

Chờ Uyển Uyển đi lên tầng, Chúc Tâm Âm híp mắt nhìn cô, "Tích Tích còn chưa ăn no hả? Bác lấy trái cây cho cháu ăn nhé?"

Kiều Tích nhanh chóng buông đĩa xuống, đứng dậy, "Không cần đâu ạ! Cháu ăn no rồi!"

Nói xong liền thu dọn bát đĩa giúp thím Lưu.

Thấy cô như vậy, Chúc Tâm Âm liền cười, "Cháu không cần làm đâu, ăn no rồi thì nhanh lên phòng ôn bài để thi đi nào!"

Kiều Tích bất an đi đến trước mặt Chúc Tâm Âm, hai tay nắm chặt trước người, mười ngón tay không ngừng run rẩy.

"Bác Chúc..." Gương mặt Kiều Tích đỏ bừng, cô dùng dũng khí lớn nhất từ trước đến nay của mình để thừa nhận sai lầm với Chúc Tâm Âm, "Vừa rồi cháu với anh họ, không phải là xem bài tập Toán đâu ạ. Cháu, cháu, từ nay về sau sẽ không-----"

Kiều Tích vừa định nói với Chúc Tâm Âm rằng, về sau cô sẽ không nói chuyện cùng anh họ nữa!

Nhưng ai biết, cô còn chưa kịp nói hết câu thì Chúc Tâm Âm đã cười híp mắt đánh gãy lời cô trước rồi-----

"Bác biết hai đứa không phải đang học Toán mà, là đang học Tiếng Anh đúng không?"

Kiều Tích sững sờ.

Tiếp đó, Chúc Tâm Âm lại cười nói-----

"Tích Tích, bác biết cháu hiểu chuyện, cả ngày đều muốn giúp tên tiểu tử kia bỏ tức tiếng Anh. Nhưng không phải cháu sắp phải tham gia đợt tập huấn thứ hai sao? Cháu phải chuẩn bị kiến thức cho mình mới là tốt nhất, đừng cứ nghĩ cho người khác như thế nhé. Cháu cũng phải nghĩ cho mình chứ."

Kiều Tích xấu hổ đỏ bừng mặt.

Quả nhiên!

Bác Chúc là vì quan tâm đến tâm tình của cô, sợ ảnh hưởng đến chuyện thi cử của cô, cho nên mới cố ý giả vờ không nhìn thấy chuyện vừa rồi.

Nghĩ đến đây, Kiều Tích càng thêm hổ thẹn.

Mình gia cho cô hoàn cảnh và điều kiện học tập tốt như thế này, thế mà cô lại cả ngày chỉ muốn nói yêu đương!

Cô tới cùng là từ lúc nào bắt đầu, biến thành một người con gái sa đọa như hiện tại?

Kiều Tích cố nén những giọt nước mắt hồ hởi, lập tức lùi về phía sau một bước, sau đó cúi người, hướng về phía Chúc Tâm Âm cúi đầu thật thấp.

Chúc Tâm Âm bị dọa đến mức suýt nữa làm đổ đĩa dâu tây trong tay.

Kiều Tích nhận xuống cảm xúc xấu hổ, cất giọng nói mang theo chút nức nở hướng Chúc Tâm Âm----

"Bác Chúc, cháu nhất định sẽ học tập thật tốt, sẽ không phụ sự kỳ vọng của bác đâu ạ!"

Mãi cho đến khi Kiều Tích chạy lên tầng, Chúc Tâm Âm vẫn đứng nguyên tại chỗ cũ ngầy người, sững sờ nhìn theo bóng lưng của cô gái nhỏ.

Đứa bé này... là áp lực thi cử quá lớn nên dẫn đến có cử chỉ điên rồ sao?

Chúc Tâm Âm rất sợ Kiều Tích bởi vì áp lực thi cử mà này sinh vấn đề tâm lý.

Bà nhanh chóng chạy lên tầng, đem con trai xách ra khỏi phòng----

"Đây là lúc nào rồi mà con còn ở đây chơi game hả? Còn không đi quan tâm con dâu đi?"

Con dâu?

Minh Ngật nhủ mày.

Chúc Tâm Âm ưu sầu lo lắng: "Tiểu nha đầu hình như có chút không thoải mái, là gặp khó khăn gì ở đội tuyển quốc gia sao? Con nhanh đi an ủi người ta một chút đi."

Minh Ngật lúc này liền hiểu Chúc Tâm Âm nói đến cái gì, ngay lập tức giải thích lại cho mẫu thân đại nhân hiểu: "Cảm xúc của cô ấy không tốt rõ ràng là bởi vì bị mẹ bắt gặp cảnh con hôn cô ấy."

Chúc Tâm Âm: "... Cho nên là do mẹ sai hả?"

"Con rất nghiêm túc." Minh Ngật nhìn về phía mẹ già nhà mình, "Về sau con với cô ấy kết hôn mà mẹ vẫn không kêu một tiếng liền đẩy cửa đi vào thì sẽ ra sao chứ?"

Chúc Tâm Âm ngẩn người, không theo kịp suy nghĩ của con trai.

Minh Ngật kết luận lại: "Thói quen gõ cửa, mẹ nên học từ bây giờ đi ạ."

Chúc Tâm Âm: "..."

Bà muốn gọi Minh Tuấn ra đây đập chết thằng nhóc này quá.

Nhưng mà, đấu với mẹ thì từ xưa đến nay anh vẫn chưa gặp thất bại lần nào hết.

Ngày hôm nay cũng không ngoại lệ.

Sau khi nhận được sự đồng ý của Chúc Tâm Âm là sau này bà sẽ gõ cửa ba tiếng trước khi vào phòng anh và phòng Kiều Tích thì anh mới bỏ máy chơi game xuống, đứng dậy, ra khỏi phòng mình đi đến phòng của Kiều Tích.

Anh gõ cửa phòng cô, "Là anh."

Nằm ngoài dự đoán của anh, một giây sau, trong phòng liền truyền tới giọng nói lạnh lùng của Kiều Tích: "Em đang học bài, đừng quấy rầy em!"

???

Minh Ngật cau chặt mày.

Suy nghĩ một lát, anh lại gõ cửa lần nữa, "Mở cửa, anh vào lấy sách."

Bởi vì lúc trước giá sách của anh thật sự là có quá nhiều sách, lúc dọn phòng không thể chuyển sang phòng anh hết được thế nên đành để lại một ít không thường dùng ở đây, hiện tại nó lại là một cái cớ hay để anh được quang minh chính đại đi vào phòng.

Dây dưa một hồi lâu, Kiều Tích mới đi ra mở cửa.

Hai mắt và hai má cô đều hơi đỏ thê nên đồ mứt ướt hôm nay lại biến thành đồ mứt ướt vị dâu tây rồi.

Minh Ngật không nhận được nhìn cô chăm chú.

Anh bước vào phòng, thân thể cao lớn gần như bao phủ lấy cả người Kiều Tích.

Anh thuận tay đóng cửa lại.

Hai người cùng đứng chung trong một căn phòng, không khí vô cùng tốt đẹp.

Minh Ngật nhìn cô, dịu dàng nói: "Đang học phần nào?"

Ai mà ngờ được Kiều Tích lại cảnh giác liếc anh một cái rồi sau đó cô liền chạy đến trước bàn học, ôm sách vở rồi như một làn khói lướt đến cửa, "Không cần anh lo."

Nói xong liền chuồn nhanh hơn thỏ.

Minh Ngật cười khề một tiếng.

Anh đương nhiên biết vì sao hôm nay đồ mịt ướt lại khác thường như vậy.

Chẳng qua là bởi vì lúc chiều, khi anh muốn ôm hôn cô bị Chúc Tâm Âm bắt gặp mà thôi.

Da mặt cô mồng như vậy, lúc này đương nhiên là muốn tránh xa anh để bày tỏ sự trong sạch của mình rồi.

Chỉ là, Minh Ngật cảm thấy cô như thế này thật sự là quá buồn cười.

Cũng không phải chưa từng hôn qua, về sau anh còn muốn mỗi ngày đều hôn kia... Cái này có gì mà xấu hổ chứ?

Càng huống chi, đây chính là nhà anh, cô lại còn ôm sách vở chạy đi nữa, có thể chạy đi đâu được?

Minh Ngật bận tối mắt mà vẫn thông dong đi theo phía sau đồ mịt ướt.

Kiều Tích ôm một đồng sách vở chạy tới phòng khách dưới tầng 1.

Minh Tuấn đang ngồi trên ghế sofa trông thấy cô liền cười híp mắt hỏi: "Sao Tích Tích lại xuống đây thế?"

Kiều Tích lấp bắp mở miệng nói: "... Trong phòng có chút ngột ngạt, cháu xuống hít thở không khí ạ."

"Ừ." Minh Tuấn gật gật đầu, nâng tay tắt TV đi, "Cháu ngồi xuống chỗ bác này, có thể nằm xuống khi mệt."

Nói xong liền đứng dậy nhường lại vị trí đang ngồi cho Kiều Tích, chính mình thì đi đến ngồi ở phía đối diện.

Ngồi được chốc lát, Minh Tuấn nhìn thấy thằng con trai ngu xuẩn đang đứng chỗ bậc cầu thang.

Minh Tuấn để tờ báo trong tay xuống, khí định thần nhân hỏi: "Có việc gì à?"

Minh Ngật tối sầm mặt lại, không hề răng tiếng nào quay người bước lên tầng.

Rất nhanh, đợt tập huấn thứ hai được bắt đầu.

Đợt tập huấn đầu tiên được tổ chức tại Hàng Châu, còn đợt thứ hai này được trực tiếp đặt tại trường đại học P.

So với 60 người lần trước thì lần này với quy mô chỉ 15 người hiển nhiên là có sự thay đổi rất lớn, mối quan hệ của mọi người càng thêm chặt chẽ, và đương nhiên là sự cạnh tranh cũng càng thêm kịch liệt hơn.

15 người được chọn vào vòng hai này, ngoại trừ mấy vị đại thần không thể với tới thì đại đa số mọi người đều có trình độ ngang ngang nhau.

Nói cách khác, cái mà bọn họ phải thi đấu, chính là so tâm tính cùng khả năng phát huy tại trận.

Tướng Nhất Vĩ năm nay hoàn toàn có thể coi là niết bàn sống lại, đẫm máu trở về, trải qua suốt một năm lắng đọng thế nên thành tích của anh ta bây giờ cực kỳ ổn định, mỗi lần thi đều vững chắc chiếm được ngôi vị đầu tiên.

Có thành tích ổn định giống như vậy còn có một người nữa, là Lô Dương.

Lô Dương có thể xem như một người không phát sáng nhưng cũng khiến người khác chú ý.

Thành tích của những người khác có lúc thi ở trên núi cao, cũng có lúc lại ở dưới thung lũng, thế nhưng Lô Dương thì không như thế. Có người đã từng phân tích thành tích của Lô Dương, phát hiện là từ lúc vào ôn luyện đến nay, trải qua rất nhiều bài thi lớn nhỏ, cô ấy luôn luôn đạt vị trí thứ 5 thứ 6.

Về phần Kiều Tích, sau khi học tập phương pháp của Tướng Nhất Vĩ, cô giống như là bông chốc được khai sáng toàn bộ tâm hồn trí óc vậy.

Giang giáo sư đã từng nói với cô rằng----

"Bất luận là học môn nào, sau khi đạt được một trình độ nhất định thì sẽ gặp phải thời kỳ chững lại. Em hiện tại đã vượt qua được thời kỳ chững lại đó, bước lên một giai đoạn mới cao hơn, thế nên lúc này em sẽ cảm thấy những kiến thức trước kia mình không hiểu hóa ra lại đơn giản như vậy."

Kiều Tích phát hiện, lời Giang giáo sư nói đều là sự thật.

Nói chính xác hơn, tâm hồn và trí óc của cô đã sớm được khai sáng ngay từ lúc vẫn đang trong đợt huấn luyện đầu tiên rồi.

Nếu không phải đột nhiên lên như điều gặp gió ở giai đoạn sau của đợt tập huấn thứ nhất thì cô đã không thể nhảy được đến vị trí thứ 15, cũng không thể nào vào được đợt tập huấn thứ hai này.

Bình tĩnh mà xem xét thì, Kiều Tích biết mình cũng không có ưu tú như vậy.

Thế nhưng sau khi tiến vào đợt tập huấn thứ hai, lòng tin của cô giống như bỗng chốc được nhen lửa, cô từng bước từng bước leo lên dần dần, từ hạng 15 lên đến 13 rồi 12 rồi 10...

Sau mỗi một bài kiểm tra, thứ hạng cô đều đặn đặn đi lên 2 hạng.

Kiều Tích tiến vào một vòng tuần hoàn vô cùng thuận lợi, cô cũng không hề sợ hãi các bài kiểm tra nữa.

Mà khoảnh khắc công bố thứ hạng đối với cô cũng không giống như là công khai xử phạt như bình thường nữa.

Hơn thế, mỗi một lần thi cử xong, cô thậm chí đều thảnh thơi đợi, chờ đợi xem lần này mình có thể leo lên thứ hạng bao nhiêu.

Còn Giang Nhã Đồng thì lại có vẻ nhấp nhô hơn.

Lúc trạng thái cô ta tốt thì từng có vài lần bám sát Tường Nhất Vĩ, giành được vị trí thứ hai.

Thế nhưng lúc trạng thái hồng бет thì xếp thứ nhất từ dưới lên cũng đã từng xảy ra rồi.

Giang giáo sư hiểu rõ con gái, không chỉ một lần an ủi cô ta: "15 người các con, mỗi người đều có thực lực để vào được top 6, còn đừng có chấp niệm quá, cứ cố gắng giữ bình tĩnh, phát huy như bình thường là được rồi."

Giang Nhã Đồng lại không hề nề mặt bố mình.

Ngay trước mặt mọi người, cô ta liền lạnh lùng phản bác lại: "Không nghĩ đạt được hạng nhất thì đừng có tham gia thi đấu."

Giang giáo sư dở khóc dở cười: "Các con đều mới có mấy tuổi hả? Nhân sinh còn rất dài, qua mười mấy năm nữa, con quay đầu nhìn lại thì sẽ cảm thấy chuyện này chả là gì hết."

"Con đã quên đồng nghiệp của bố là chú Davis rồi sao? Chú ấy trước đây cũng không hề tham gia cuộc thi IMO này, thế nhưng khi chỉ mới 32 tuổi chú ấy đã giành được giải thưởng Fields danh giá rồi."

Giang Nhã Đồng mặt không biểu tình mở miệng: "Bởi vì chú ấy hiện nay có được thành tựu lớn, không ai nghi ngờ chất vấn chú ấy hết, thế nên chú ấy có thể đem những chuyện trong quá khứ đó ra để cười nhạo."

"Còn nếu như ngày hôm nay chú ấy nghèo rớt mồng tơi, chỉ là một thầy giáo dạy tiểu học thì sao? Chú ấy còn có thể thò ơ đem những chuyện trong quá khứ đó ra để cười nhạo sao?"

Kiều Tích cảm thấy, tâm trạng của Giang Nhã Đồng thật sự xảy ra vấn đề rồi.

Tuy rằng không thích Giang Nhã Đồng, thế nhưng lúc này, Kiều Tích lại hơi thương hại cô ta.

Không giống bản thân cô, Giang Nhã Đồng có thực lực vô cùng mạnh, lại bởi vì một hai lần phát huy thất thường mà ngã xuống, sau đó liền bắt đầu rơi vào vòng tuần hoàn ác tính.

Đối với Kiều Tích mà nói thì, có thể vào được đến top 15 đã là một việc vui bất ngờ rồi.

Bất kể là người khác, hay là chính bản thân mình, từ lúc bắt đầu đều không có quá nhiều mong đợi với thành tích của cô, cho nên tâm trạng của cô rất nhẹ nhàng, không có bất cứ gánh nặng nào hết.

Giữa tháng 5, bài thi cuối cùng của đợt tập huấn thứ hai kết thúc.

Cùng với thành tích của các lần thi trước, mọi người đều đã sớm tính toán thành tích của bản thân, của đối thủ đến cả trăm nghìn lần rồi.

Chỉ chờ thành tích của bài thi cuối cùng này công bố nữa thôi là mọi người sẽ biết mình đang ở đâu, đi về hay tiếp tục.

Một việc có ý nghĩa vô cùng, thế nhưng việc công bố thành tích cuối cùng này lại được tiến hành vô cùng đơn giản.

Hạ giáo sư ngồi trên bục giảng, đọc điểm số của lần lượt từng người----

"Giang Nhã Đồng, 126 điểm;

Tường Nhất Vĩ, 119 điểm;

Lộ Trạch Minh, 89 điểm;

Lô Dương, 87 điểm;

Kiều Tích, 87 điểm

... "

Kiều Tích vô thức liếc nhìn Lô Dương.

Quả nhiên, sắc mặt Lô Dương trở nên trắng bệch ngay trong nháy mắt.

Trước thành tích ngày hôm nay, Giang Nhã Đồng đang đứng ở vị trí thứ 9, cơ hồ đã có thể khẳng định là cô ta vô duyên với top 6 rồi.

Thế nhưng thành tích cuối cùng này, Giang Nhã Đồng lại đại bùng nổ, cư nhiên đạt được điểm tuyệt đối!

Với số điểm 126 này, cô ta chẳng những vượt qua Tường Nhất Vĩ giành được vị trí thứ nhất, hơn nữa còn nhiều hơn người đứng thứ 3 tận 37 điểm!

Thành tích trước khi công bố bài cuối của Kiều Tích là thứ 4, sau khi công bố bài hôm nay, Giang Nhã Đồng vượt lên thứ 4, đồng thời đẩy cô xuống vị trí thứ 5.

Điều này đối với cô mà nói thì cũng không có quan hệ gì hết.

Dù sao thì chỉ cần cô vào được top 6 là được rồi, vào được top 6 là có thể được đi thi IMO rồi.

Nhưng mà Lô Dương, người luôn có thành tích ổn định, lại bởi vì Giang Nhã Đồng mạnh bạo vượt lên mà bỗng chốc bị đẩy xuống vị trí thứ 7.

Nghe thấy thành tích của mình, Giang Nhã Đồng không có phản ứng lớn gì, chờ đến khi Hạ giáo sư công bố danh sách xong liền mặt không biểu cảm rời đi.

Sắc mặt Lô Dương không tốt lắm, Kiều Tích muốn đến an ủi chị ấy, nhưng Lô Dương nhìn cũng không thèm nhìn cô, trực tiếp chạy ra khỏi phòng học.

Thấy chị ấy như vậy, Kiều Tích chỉ biết yên lặng than thở, thậm chí niềm vui được đi thi IMO cũng nhạt hơn rất nhiều.

Ngày hôm sau trở lại trường, tất cả mọi người đều biết tin Kiều Tích thành công lọt vào top 6 người đại diện cho quốc gia đi thi IMO.

Thịnh Tử Du chạy ào tới ôm chặt cô, khuôn mặt thâm tình: "Tích Tích! Chúng ta chia bình quân một chút, vậy thì chỉ số thông minh của tớ cũng phải đạt đến 180 đó, chào ôi!"

Bên cạnh có người không có ý tốt nói: "Hóa ra chỉ số của Kiều Tích tận 300 cơ á?"

Thịnh Tử Du nhất thời không hiểu, chờ đến khi chuông vào lớp reo lên cô nàng mới hiểu đối phương là đang mắng mình, thế là cô nàng liền chạy đến lớp học của người kia phân trần đúng sai.

Kiều Tích nén cười: "Cá, đứng nào, chuông vào lớp kêu rồi đó."

Đang nói, thì cửa sau của phòng học đột nhiên truyền tới âm thanh, "Cháu học sinh ơi, cô muốn tìm Giang Nhã Đồng."

Kiều Tích quay đầu, lúc này mới phát hiện ra người nói chuyện là mẹ Giang Nhã Đồng, lần trước đã tới Minh gia làm khách.

Hiển nhiên đối phương cũng nhận ra cô, lập tức đưa quyền vớ trong tay cho cô, cười nói: "Tích Tích, Nhã Đồng hôm nay quên không mang vở, cô mang đến cho nó... Nó không ở trong lớp à?"

Kiều Tích giải thích: "Giáo viên chủ nhiệm tìm chị ấy có việc ạ... Để cháu mang sách vào bàn của chị ấy cho ạ."

Tạm biệt mẹ Giang, Kiều Tích cầm quyền vớ kia đi thẳng tới bàn học của Giang Nhã Đồng.

"A!"

Thịnh Tử Du đang nói xấu người mắng cô nàng đến say sưa, không cẩn thận liền va phải người Kiều Tích.

Khủy tay Kiều Tích bị cô nàng va vào đầu nhói, không thể cầm nắm được vật gì, thế nên quyền vờ kia liền bị rơi xuống đất.

"Oa! Xin lỗi Tích Tích!" Thịnh Tử Du nhanh chóng giúp cô xoa cánh tay, lại giúp cô nhặt quyền vờ kia lên.

Vài tờ giấy kẹp trong quyền vờ bị rơi ra ngoài, Thịnh Tử Du chạy theo để nhặt, rồi đưa cho Kiều Tích, "Tích Tích, đau lắm không?"

Nhìn thấy tờ giấy Thịnh Tử Du đưa cho mình, Kiều Tích sững sờ ngay lập tức.

Trên tờ giấy kia, chữ viết ngay ngắn rõ ràng, giống y hệt đề thi cuối cùng của bọn họ mấy hôm trước.

Cho nên, Giang Nhã Đồng thi được điểm tuyệt đối...

Là bởi vì cô ta đã sớm biết trước đề thi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Tích Tích thông minh

Edit: Tiểu Vũ

Thấy cô nhìn chằm chằm tờ giấy kia không nở buông, Thịnh Tử Du hưng trí bưng bưng sán lại gần, vẻ mặt vô cùng hiếu kỳ nói: "Sao thế sao thế, là thư tình sao? Tớ cũng muốn xem!"

Kiều Tích nhanh chóng gấp tờ giấy lại, nhìn Thịnh Tử Du cười nói, "Không phải đâu, tớ chỉ muốn xem mình có giải được mấy câu trong này không thôi."

Thịnh Tử Du vừa nghe, lập tức hoảng sợ nói: "... Tích Tích đúng là ma quỷ!"

Kiều Tích giữ lại tờ giấy ở chỗ mình.

Chỉ là cô chưa bao giờ gặp qua trường hợp nào như này, không biết nên xử lý thế nào, càng không dám đi rêu rao cho mọi người cùng biết.

Phản ứng đầu tiên của Kiều Tích là muốn nói chuyện này với Lô Dương.

Thế nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận lại thù cô nhận ra biện pháp này không hiệu quả.

Một tờ giấy này không thể tính là chứng cứ được, nó cũng chẳng thể hiện được cái gì hết, cô không thể cứ tùy tiện cho Lô Dương huy vọng rồi lại để chị ấy thất vọng được.

Tan học ngày cuối tuần, tất cả các học sinh đều chìm trong không khí dào dạt vui sướng.

Thịnh Tử Du vô cùng năng nổ tập trung mọi người lại một chỗ, "Cùng đi ăn com đi, tớ mời khách! Chúc mừng Tích Tích của chúng ta thành công đại diện cho tổ quốc đi thi IMO! Đi nào, các khách quý, chúng ta đi nào!"

Nếu là ngày thường thì Kiều Tích chắc chắn sẽ nói Thịnh Tử Du vài câu kiểu cậu đừng như thế, sao để cậu mời được.

Nhưng hôm nay...

Kiều Tích lại nhỏ giọng trung cầu ý kiến Thịnh Tử Du: "Tớ có thể mời Giang Nhã Đồng được không?"

Thịnh Tử Du ngần người, sau đó rất không tình không nguyện gật đầu: "Cậu muốn mời thì mời đi."

Tuy rằng không thích Giang Nhã Đồng, thế nhưng không thể không thừa nhận là đối phương quả thật rất thông minh.

Dù nếu mời cô ta thì chắc chắn sẽ phải đón nhận ánh mắt như kiểu nhìn người ngu của cô ta nhưng mà... Thịnh Tử Du cô cũng chỉ có thể nhắm mà thôi.

Trong phòng học ồn ào, Giang Nhã Đồng thu dọn sách vở trên bàn của mình.

Kiều Tích đi đến trước mặt cô ta, "Tữ Du muốn chúc mừng tôi được vào top 6, đợi lát nữa sẽ mời mọi người ăn cơm... Cô ấy muốn mời chị cùng đi, nhưng lại ngại nói, cho nên bảo tôi ra hỏi hộ."

Giang Nhã Đồng ngẫm nghĩ, sau đó gật đầu, trên mặt vẫn không để lộ chút biểu cảm dư thừa nào: "Được."

Thịnh Tử Du luôn luôn lấy việc tiêu tiền của cha già làm nhiệm vụ, trước khi tan học đã gọi điện đặt trước một phòng ở một nhà hàng cao cấp gần đây rồi, bởi vậy nên sau khi tan học cả lũ chỉ việc hùng hăng hồ hồ kéo nhau đến nơi đã đặt mà thôi.

Trên đường đến nhà hàng, bọn họ gặp Lô Dương ở trạm xe buýt trước cổng trường.

Nhà Lô Dương ở vùng ngoại thành, bởi vậy cô ấy vẫn luôn ở nội trú tại trường.

Bởi vì không cần phải tham gia thi đại học, cũng không thể lọt vào top 6, thế nên hôm nay Lô Dương dọn dẹp đồ đạc về nhà.

Nhìn thấy Lô Dương xách theo túi lớn túi nhỏ, lẻ loi cô đơn đứng đợi xe, Kiều Tích cảm thấy trong lòng đột nhiên sinh ra một loại cảm giác bứt rứt.

... Bởi vì cô biết rõ bị mặt kia.

Thịnh Tử Du cao hứng nhảy tới: "Chị Dương Dương, chị có muốn đi ăn cùng bọn em không?"

Lô Dương lắc đầu, "Không đi."

Bình tĩnh mà xem xét thì, thật ra Lô Dương cũng dùng ánh mắt nhìn người ngu ngốc mà nhìn Thịnh Tử Du.

Nhưng đại khái là bởi vì trong mắt chị ấy còn có một chút triu mến, cho nên Thịnh Tử Du mới không so đo.

Nghe Lô Dương nói không đi, Thịnh Tử Du còn có vài phần tiếc nuối, lại hỏi thêm một lần: "Không đi thật sao? Chúng ta là muốn chúc mừng Tích Tích--"

Kiều Tích nhanh chóng giật nhẹ tay áo của Thịnh Tử Du.

Thịnh Tử Du hậu tri hậu giác phản ứng được, nhưng đã không còn kịp.

Tuyến xe của Lô Dương chờ đã đến rồi, chị ấy mặt không đổi sắc vẫy vẫy tay với bọn cô, sau đó liền xách đồ đi lên xe.

Nhìn bóng lưng của chị ấy, tâm tình của Kiều Tích có chút phức tạp.

Danh sách vào đội tuyển quốc gia đợt cuối cùng có đến hai người thuộc trường Trung học phụ thuộc, hơn nữa lại là hai người duy nhất đại diện cho Bắc Kinh, tất cả các thầy cô trong trường đều cao hứng đến điên rồi.

Chỉ là, tất cả thầy cô vẫn đều cho rằng, người có hy vọng vào được vòng cuối là Lô Dương và Giang Nhã Đồng, nhưng cuối cùng lại không ngờ được đến thành tích nổi trội của Kiều Tích.

Đoàn người Thịnh Tử Du đi tới nhà hàng, lúc đầu mọi người còn nghiêm túc ăn uống, chờ đến khi đều đã ăn được lưng lửng dạ thì bắt đầu náo ào lên.

Kiều Tích trong lòng có tâm sự, ăn uống cũng không có khẩu vị, chơi cũng không có tâm tình, một đôi mắt đều tập trung quan sát Giang Nhã Đồng.

Mãi đến khi...

Một thân ảnh quen thuộc xuất hiện tại cửa phòng ăn.

Anh họ!

Kiều Tích vội vàng giấu mặt đi, lom lom nhìn bốn phía xem có chỗ nào có thể né tránh được không.

Sau cái ngày bị bác Chúc bắt gặp, Kiều Tích liền xấu hổ không thôi, tối đó trần trọc trần trờ không ngủ được, liên tiếp nhiều ngày đều không ngủ được ngon giấc.

Thời điểm cùng anh họ ở chung một chỗ, Kiều Tích rất vui vẻ.

Thế nhưng lúc bị bác Chúc bắt gặp, xuất phát từ cảm giác xấu hổ và có lỗi, Kiều Tích chỉ hận không thể đâm đầu vào tường ngay lập tức.

Một khắc đó, cô cuối cùng cũng vứt bỏ cái may mắn mà cô vẫn luôn nghĩ trong lòng, thừa nhận lời bà nội nói quả thật không sai.

Cô vẫn còn đang ở tại Minh gia, đến trường ăn mặc đều dựa vào Minh gia, làm sao có thể cùng con trai Minh gia nói chuyện yêu đương được chứ?

Mặc kệ cô có bao nhiêu thích anh, nhưng cũng không thể là hiện tại.

Sau lần đó, Kiều Tích liền quyết định giữ khoảng cách với Minh Ngật.

Giữ khoảng cách bao gồm----

Dưới tình huống chỉ có hai người trong nhà, không được cùng anh ở chung một phòng;

Lúc nói chuyện bắt buộc phải đứng cách anh từ 2m trở lên;

Không được trả lời các vấn đề không cần thiết phải trả lời...

Bất kể là giả vờ không sao cả "Được lắm, hiện tại đều đã không còn cần phải đến hỏi anh bài tập rồi đúng không?"

Hay là ra về phần nọ "Được lắm, trước kia em cho anh hôn cũng chỉ là lừa anh đến giúp em học Toán mà thôi!"

Hoặc là tự đa tình "Sao mùi dầu gội của em lại giống hệt của anh thế? Thật ra em vẫn còn thăm mền anh đúng không?"

Kiều Tích đều giữ im lặng, không trả lời một câu nào!

Hôm nay lúc ở trường cô lại nhận được tin nhắn của anh, hỏi là được nghỉ học thì muốn đi đâu chơi không.

Sau khi nhận được tin nhắn, lăn qua lộn lại nhiều lần, nhưng vẫn là nhẩn nhện, nửa cái icon cũng không muốn trả lời cho anh.

Không nghĩ đến anh lại có thể chạy tới tận đây tìm cô, Kiều Tích sợ anh lôi lôi kéo kéo mình trước mặt nhiều người, liền nhanh chóng tìm chỗ trốn.

Nào cô hoạt động hết công suất! Nhà vệ sinh! Đúng rồi, chính nó! Cô nhanh chóng đứng dậy định chuồn vào nhà vệ sinh.

Chỉ là, không đợi Kiều Tích khom lưng đứng dậy, Minh Ngật đã sải dài bước chân, nhắm trúng mục tiêu đi tới.

... Anh kéo lấy cổ tay Giang Nhã Đồng.

Giang Nhã Đồng đại khái cũng có chút ngoài ý muốn, cô ta nói gì đó, nhưng cách quá xa, Kiều Tích không nghe rõ.

Sau đó, không đợi Kiều Tích chạy ra đó, Minh Ngật đã kéo tay Giang Nhã Đồng rồi đi, hai người nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

Kiều Tích chứng kiến toàn bộ quá trình, giờ phút này trong lòng cô đã tràn đầy vị giấm chua rồi.

... Là bởi vì khoảng thời gian này cô không để ý đến anh, cho nên anh cuối cùng cũng phát hiện ra, thật ra cô chẳng có gì tốt cả, một điểm cũng không tốt.

Cho nên anh cảm thấy cô thua kém Giang Nhã Đồng, cầm tay người ra khur khur thế kia, chính là đã hoàn toàn mất lòng tin ở cô rồi sao?

Kiều Tích cắn chặt làn môi.

... Nhưng mà, ý của cô không phải như thế mà.

Cô chỉ là không hy vọng dưới tình huống bất bình đẳng mà xây dựng nên mối quan hệ này mà thôi.

Trong tưởng tượng của cô, chờ đến một ngày, cô có đủ tự lập, có đủ năng lực để báo đáp ân tình của Minh gia, có tư cách để sánh bước bên anh thì cô chắc chắn sẽ vô cùng vui mà bắt đầu xây dựng một mối quan hệ với anh.

Nhưng... hiện tại mới chỉ qua nửa tháng, anh đã thiếu kiên nhẫn với cô rồi.

Kiều Tích cảm thấy uể oải, nước mắt bắt đầu đọng đầy khóe mắt.

Cô nhẹ nhàng hít hít mũi, muốn bỏ đi thói hư mềm yếu này của mình.

Một bóng râm chắn trước mặt của cô, Kiều Tích ngẩng đầu, nhìn thấy Minh Ngật đã đi rồi quay lại.

Cô sững sờ mở miệng, sau đó lại suy nghĩ xem có nên cùng anh nói chuyện hay không.

Minh Ngật đưa tay ra với cô, "Đi thôi."

Không có hỏi muốn đi đâu, Kiều Tích đem tay mình đặt vào trong lòng bàn tay anh.

Giang Nhã Đồng đang ngồi chờ trong xe taxi ngoài cửa nhà hàng.

Chờ đến khi đưa cô vào ghế sau, Minh Ngật ngồi vào ghế lái phụ, anh lúc này mới lên tiếng nói: "Giang giáo sư nằm viện."

"A?" Kiều Tích giật nảy mình, "Sao lại thế?"

Minh Ngật đơn giản giải thích một câu: "Thầy ấy đã được chẩn đoán mắc bệnh lâu rồi nhưng chưa đến mức thôi."

Kiều Tích quay đầu nhìn Giang Nhã Đồng, phát hiện sắc mặt cô ta trắng bệch.

Một nhóm ba người đến bệnh viện, Giang sư mẫu đã sớm tới, hiện giờ đang đứng ở ngoài phòng bệnh, nhìn thấy Minh Ngật cùng Kiều Tích liền miễn cưỡng nở nụ cười với họ-----

"Bác sĩ nói là không sao rồi, hai em về sớm một chút đi, nơi này đã có cô với Nhã Đồng rồi."

Minh Ngật: "Bác sĩ chủ trị đã đi chưa ạ? Em đi hỏi lại ạ."

Giang Nhã Đồng nhìn mẹ, yên lặng hỏi: "Mẹ còn chưa ăn tối đúng không? Con đi ra ngoài mua."

Kiều Tích ở sau lưng nói theo, "Tôi đi với chị."

Phòng bệnh ở tầng 18, tầng này có 2 thang máy, đều đã quá tải.

Thế nên thời gian chờ thang máy tới khá lâu.

Do dự chốc lát, Kiều Tích đem tờ giấy lúc sáng vô tình nhìn thấy ra đưa cho Giang Nhã Đồng.

Là người thông minh, nên Giang Nhã Đồng chỉ nhìn thoáng qua đã hiểu chuyện gì xảy ra, cô ta yên lặng nhận lại tờ giấy kia.

Sau đó "Roẹt roẹt" mấy cái xé nát tờ giấy, ném vào một cái thùng rác gần đấy.

Kiều Tích mở miệng nói: "... Tôi đoán Giang giáo sư chắc là không biết."

Giang Nhã Đồng không nói gì.

Thang máy ding một tiếng mở ra, Kiều Tích đi vào trước, nhấn nút tầng 1.

Giang Nhã Đồng trầm mặc theo vào.

Có lẽ là vận tốc thang máy quá nhanh, dưới trạng thái mất trọng lượng, Kiều Tích cảm thấy mình có chút ù tai.

Trầm mặc vài giây, cô nói: "Nhã Đồng, chị biết lần đầu tiên gặp chị tôi có cảm giác gì không?"

Giang Nhã Đồng vẫn không nói gì.

Ngẫm nghĩ, Kiều Tích cười lên, nói: "Lần đầu tiên gặp chị, tôi liền nghĩ, một cô gái xinh đẹp như vậy, thông minh như vậy lại là đồng đội thư hương, về sau sẽ trải qua cuộc sông như thế nào nhỉ?"

Lời Kiều Tích nói là thật.

Trước khi gặp Giang Nhã Đồng, cô vẫn chưa gặp được ai ưu tú như vậy.

Kiều Tích quay đầu nhìn Giang Nhã Đồng, cười, "Tôi cho rằng, chị là một người con gái rất kiêu ngạo, rất rất kiêu ngạo."

Chỉ ít thì so với cô kiêu ngạo hơn nhiều.

Ngay cả đến việc chính bản thân cô còn khinh thường làm, thì thiên chi kiêu nữ như Giang Nhã Đồng sao có thể làm chứ?

Nói xong câu này, Giang Nhã Đồng rút cuộc cũng đã chịu mở miệng.

Cô ta nhìn Kiều Tích, giọng nói rất lạnh: "Kiều Tích, cô biết không, tôi thật sự rất chán ghét cô."

Lần này đến lượt Kiều Tích trầm mặc.

Giang Nhã Đồng lại lạnh lùng nói tiếp: "Rõ ràng là cô không hề ưu tú như tôi, thế nhưng vận khí của cô luôn luôn rất tốt, tốt đến mức khiến cho tôi vô cùng chán ghét."

"Quyển sách bị cô làm rơi kia, là Minh Ngật nhặt được, cũng là tôi giả vờ nhận nó là của mình trước mặt anh ta; tin nhắn cô gửi cho Minh Ngật cũng là bị tôi xóa mất, anh ta có lẽ đến tận bây giờ vẫn chưa biết đã từng có một tin nhắn như vậy."

"Thật ra tôi không thích Minh Ngật chút nào, một điểm cũng không thích, tôi chỉ là không thích anh ta thích cô."

"Dựa vào cái gì chứ? Cô có điểm nào đáng để được một nam sinh ưu tú thích chứ?"

"Tôi không nghĩ ra, cũng không chịu phục."

Kiều Tích lắc lắc đầu.

Điều hôm nay cô muốn nói cùng Giang Nhã Đồng, không phải là việc này.

Ngẫm nghĩ, cô bắt đầu nói----

"Chị Lô Duyệt năm nay đã là lớp 12 rồi, đây là lần cuối cùng chị ấy có thể đại diện Trung Quốc tham gia cuộc thi IMO."

"Điều kiện gia đình nhà chị ấy không tốt, bố mẹ đều không có công việc ổn định, chị hẳn là biết rõ học bổng 20000 USD kia đối với chị ấy có ý nghĩa như thế nào."

"Tình hình chị ấy tốt, thành tích thi ổn định, nhưng sau hai chữ ổn định ấy là mỗi ngày phải học tập hơn 18 tiếng, áp lực trong đội lại lớn, ngay cả nam sinh cũng lên lún tròn đi khóc, nhưng chị ấy thì ngay cả lông mày cũng đều chưa nhăn lấy một cái."

Người nỗ lực như thế không nên bị đối xử như vậy.

Giang Nhã Đồng quay mặt ra chỗ khác, không nói gì thêm.

Kiều Tích hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi nói: "Nhã Đồng, Giang giáo sư đối với tôi rất tốt, hiện tại thầy ấy đang nằm viện, tôi sẽ không vạch trần con gái của thầy ấy."

Nói xong, Kiều Tích lại cười lên: "Tôi không phải là một người có mục tiêu quá xa vời, mọi người đối với tôi cũng chẳng có kỳ vọng to lớn nào."

"Được đi thi IMO, đối với hai người thì chắc là có ý nghĩa hơn đối với tôi nhiều."

Kiều Tích trầm mặc vài giây, sau đó nói: "Sau khi bắt đầu đi học, tôi sẽ nói với thầy là tôi tự nguyện rời khỏi đội."

"... Hy vọng chị có thể vì Trung Quốc, giành lấy một tấm HCV."

"Chúc chị may mắn."

Kiều Tích nói xong liền xoay người rời đi.

Vừa đi ra đến giữa thang máy, Kiều Tích liền bị một bàn tay túm chặt lấy, cả người cô đều bị kéo qua một bên.

Không đợi cô kịp kêu lên thì liền đụng phải một đôi mắt lạnh lẽo.

Là Minh Ngật.

Anh không chút biểu tình nhìn cô, trông có vẻ vô cùng nguy hiểm, "Em vừa mới nói cái gì?"

Kiều Tích giả ngu: "Em cái gì cũng chưa nói."

Minh Ngật cười lạnh: "Tự nguyện rời khỏi đội? Đầu óc em có phải có vấn đề không?"

"Đầu óc em bình thường." Chẳng biết vì sao, Kiều Tích đột nhiên cười lên, "Là quyết định sau khi suy nghĩ kỹ càng."

Minh Ngật trực tiếp hất tay cô ra, ném cô lại chỗ cũ, sau đó đi thẳng không quay đầu.

Chỉ là... mới đi được vài bước, Minh Ngật lại nổi giận đùng đùng quay trở về, nắm lấy cổ tay Kiều Tích, hung ác nói----

"Đi! Đi theo cô ta nói rõ ràng! Ai cho em rời khỏi hả?"

Kiều Tích không chuyển bước chân, chỉ là nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay Minh Ngật, muốn khiến anh bình tĩnh lại.

"Cho cô ta chút thời gian đi."

Kiều Tích nói như vậy.

Cho ngày hôm sau, Minh Ngật mới hiểu rõ được, ý tứ câu nói này của Kiều Tích.

Rạng sáng ngày hôm đó, Hạ giáo sư liền gọi điện thoại cho anh: "Minh Ngật, đang yên đang lành sao Nhã Đồng lại nói muốn rời đội? Là bởi vì chuyện của bố em ấy sao?"

Nói xong, lão nhân gia liền không nhịn được thờ dài: "Em giúp thầy khuyên nhủ em ấy, bệnh của bố Giang không phải cũng chỉ là bệnh cũ thôi sao? Cũng không cần nó phải đứng trước giường tận hiếu chứ? Vẫn là tiền đồ quan trọng hơn!"

Cúp điện thoại, Minh Ngật không gõ cửa, trực tiếp một cước đá phăng cửa phòng Kiều Tích, sau đó đem người cùng Uyển Uyển thức đêm xem hoạt hình - chính là Kiều Tích đang nằm trên giường ngủ nướng tôm từ trong chăn lòi ra.

Minh Ngật tùy ý xoa bóp hai má của cô, lâu lắm không được làm chuyện này rồi.

Nghĩ đến lời nói tối hôm qua của cô, Minh Ngật căng mặt lại, mở miệng hỏi cô: "Không phải em đoán được là cô ta chắc chắn sẽ rời khỏi?"

Kiều Tích uốn nắn anh: "Em chỉ thử một lần."

Giang Nhã Đồng bản tính kiêu ngạo.

Nếu như không phải bởi vì quá kiêu ngạo, quá coi trọng hư vinh, quá coi trọng hình tượng trong mắt người khác thì cũng không nên nổi mất thăng bằng rồi làm ra chuyện như vậy.

Kiều Tích đều đã cho cô ta thấy việc cô biết chuyện cô ta gian lận, nhưng lại cố tình biểu thị việc vì cảm kích Giang giáo sư nên sẽ không vạch trần cô ta.

Cuối cùng, cô thậm chí còn vô cùng thanh tao mà đề nghị, sẽ chủ động rời đội, để cho Lô Dương được tham gia.

Với sự kiêu ngạo của Giang Nhã Đồng thì sao cô ta có thể chịu đựng được việc này chứ?

Kiều Tích cố ý nói sau khi kết thúc ngày nghỉ thì sẽ nói với thầy Hạ, chính là vì cho cô ta thời gian 2 ngày nghỉ này suy xét.

Không nghĩ tới Giang Nhã Đồng làm việc so với cô tưởng tượng còn quả quyết hơn nhiều.

Như dự đoán của Kiều Tích, Giang Nhã Đồng đã chủ động rời đội trước cô rồi.

Sức lực Minh Ngật dùng để bóp mặt cô lại mạnh hơn một chút, cơ hồ muốn nghiền nát mặt cô rồi.

"Nếu như cô ta mặt dày không muốn rời đội thì sao?" Minh Ngật càng nghĩ lại càng dùng lực mạnh hơn, "Em liền thật sự rời khỏi đội?"

"A A A em se không..." Kiều Tích nói không được rõ chữ, "Anh buông tay..."

Nếu như Giang Nhã Đồng không chủ động rời đội thì cô đương nhiên sẽ đem sự thật nói với Giang giáo sư!

Con gái của thầy không đau lòng cho thầy, thì cô cũng không còn cách nào mà!

Chẳng qua...

Kiều Tích vẫn cảm thấy, kết cục hiện tại này mới là hoàn mỹ nhất!

Sự tình với Giang Nhã Đồng, cuối cùng cũng kết thúc thuận lợi.

Chị Lô Dương lại lần nữa giành được cơ hội thuộc về mình, hơn nữa cũng không có bao nhiêu người biết được chuyện xấu mà Giang Nhã Đồng làm, thật sự là quá hoàn mỹ!

Minh Ngật tiếp tục bóp mặt Kiều Tích, "Có phiền không cơ chứ? Trực tiếp nói với thầy Hạ không được sao?"

Kiều Tích nhanh chóng lắc đầu, "Như thế không tốt!"

Tuy rằng không thích Giang Nhã Đồng, thế nhưng Kiều Tích vẫn cảm thấy cô ta không phải người xấu, có lẽ chỉ là nhất thời làm đường lối bước mà thôi.

Một khi đem chuyện này nói ra, Giang Nhã Đồng có thể sẽ tốt hơn sao?

Cô ta tâm tình vốn đã không tốt rồi, Kiều Tích không thể lại đổ dầu thêm lửa được.

Càng hướng chi, Kiều Tích biết, mình sẽ không đoán sai đâu.

Như chứng minh lời cô, sáng ngày hôm sau không phải cô ta đã chủ động rời đội rồi hay sao?

Giang Nhã Đồng cũng không có xấu như vậy đâu, chỉ là nhất thời hồ đồ mà thôi.

Minh Ngật đột nhiên cảm thấy đồ mít ướt trước mặt, có một tấm lòng vô cùng mềm mại.

Vĩnh viễn ngây thơ, vĩnh viễn dùng thiện ý lớn nhất đối với thế giới này...

Giống như là trẻ sơ sinh vậy.

Chẳng qua, Minh Ngật rất nhanh liền phủ nhận cách nhìn này của mình.

Từ lúc đồ mít ướt phát hiện ra tờ giấy trong vớ của Giang Nhã Đồng đến khi đối phương chủ động rời khỏi đội tuyển quốc gia, thời gian tổng cộng còn chưa đến 1 ngày.

Nói cách khác, chỉ với không đến một ngày, Kiều Tích liền có thể suy nghĩ rõ ràng cách làm cũng như đi vào thực hiện luôn.

Mà đáng sợ nhất là, kết quả sự việc lại giống y hệt với dự đoán của cô, không sai tí nào.

Sống đến từng này tuổi rồi, Minh Ngật lần đầu tiên cảm thấy: Con gái thật sự vô cùng đáng sợ.

Trước đây mỗi ngày anh đều cảm thấy Kiều Tích rất đần độn ngu ngốc, bây giờ nhìn lại... Người chân chính đần độn hình như phải là anh mới phải.

Lại nghĩ đến mấy ngày qua đồ mít ướt đối với mình hờ hững, Minh Ngật đau khổ suy tư, loại hành động này của cô là có mục đích gì đây?

Thái độ của cô chuyển biến là bắt đầu từ ngày mẫu thân đại nhân bắt gặp hai người bọn họ ôm hôn nhau.

Minh Ngật nghĩ tới đây liền nhận ra, mấu chốt điểm chắc chắn là ở chỗ Chúc Tâm Âm.

Ngay lập tức, Minh Ngật liền chạy lên tầng, gõ cửa phòng ngủ chính tầng 3.

Chúc Tâm Âm buồn ngủ ra mở cửa, hai mắt vẫn còn lim dim: "?"

"Mẹ đừng giả vờ cho rằng con với cô ấy ở cùng nhau làm đề toán nữa." Giọng Minh Ngật như chém đinh chặt sắt, nói năng rất có khí phách, "Mẹ hiện tại đi tìm Kiều Tích, nói với cô ấy rằng, cô ấy chính là hình tượng con dâu hoàn mỹ trong mắt mẹ đi."

"Mẹ nói cho cô ấy biết, chỉ có cô ấy mới có thể cứu vớt con từ trong nước sôi lửa bỏng... Việc đó chính là việc thiện."

Chúc Tâm Âm: "???"

Minh Ngật càng thêm thúc giục: "Mẹ đừng phát ngốc nữa, nhanh đi đi mà. Cô ấy đã nửa tháng không cho còn sắc mặt tốt rồi."

Vừa dứt lời, Minh Ngật liền nhìn thấy, một người đứng đằng sau Chúc Tâm Âm, cái người mà vốn dĩ đã phải đi bộ đội từ sớm rồi.

Minh Tuấn một chương vung tới-----

"Thằng mất dạy!"

Tiểu Vũ: Đạo này t bạn quá nên ko kịp beta lại, mọi người đọc rồi tiện thể soát lỗi hộ t nhé. Rồi hè rành t sẽ ngồi lại beta. Cảm ơn mn nhiều nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Edit: Tiểu Vũ

Tối hôm đó, mới 8 giờ tối Kiều Tích đã rửa mặt tắm rửa xong xuôi rồi, cô chuẩn bị lên giường đi ngủ.

Giữa lúc cô đang định tắt đèn thì Uyển Uyển ôm Bambi hung hăng xông vào phòng cô-----

"Chị Tiểu Kiều! Chị nhanh đi quán anh em đi! Anh ấy lại giúp Cầu Cầu bắt nạt Bambi!"

Bambi ủy khuất vô cùng: "Gâu gâu gâu!"

Lại nói đến Bambi, gần đây nó rất đau khổ đó.

Là thành viên nhỏ tuổi nhất trong nhà, từ trước đến nay nó luôn được mọi người cưng chiều, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

Nhưng từ ngày Cầu Cầu đến thì tất cả đã thay đổi rồi.

Sau khi Cầu Cầu chính thức sống ở Minh gia, mọi người trong nhà rốt cuộc mới biết được rằng, hóa ra không phải tất cả các con chó đều sẽ cắn rách sofa, cũng không phải tất cả các con chó đều cào xước hết các cửa phòng, càng không phải tất cả các con chó đều sẽ nghịch ngợm cắn đứt các dây điện trong nhà.

Trước lúc đó Uyên Uyên đều biện hộ cho những lỗi lầm của Bambi bằng một lý do "Tất cả chó đều như vậy cả", cho đến khi Cầu Cầu đến, lúc này con bé chỉ còn biết yên lặng cảm nín.

Trong hoàn cảnh không kịp đề phòng như vậy, Bambi rõ ràng vẫn chỉ là một con chó nhỏ nhưng lại bị mọi người dùng tiêu chuẩn của chó trưởng thành áp đặt lên người.

Uyên Uyên cảm giận bất bình nói: "Chị Tiểu Kiều! Em xin chị mà, chị đối với anh em tốt một chút đi!"

Từ khi chị Tiểu Kiều và anh trai giương cờ phân rõ giới hạn, anh trai chỉ còn cách nghĩ đến biện pháp đường vòng cứu quốc mà thôi.

Lúc trước cứ nhìn thấy Cầu Cầu là anh ấy là mắng một câu "Đồ chó thành tinh."

Nhưng bây giờ, anh ấy thay đổi 180 độ, cứ mở miệng là một câu hai câu "Cầu yêu quý".

Ngay lúc vừa nãy, anh ấy còn muốn cướp đi hộp đồ ăn cuối cùng của Bambi để mang đi lấy lòng Cầu Cầu kia.

Minh Uyên thật sự là không thể nhìn được loại hành vi này của Minh Ngật nữa rồi!

"Chị Tiểu Kiều! Chị quan tâm anh ấy một chút có được không? Anh ấy hiện tại đến chó cũng phải đi nịnh bợ rồi!"

Bambi vô cùng tán thành: "Gâu gâu gâu!"

Nghe được chuyện Cầu Cầu giành đồ ăn với Bambi, Kiều Tích rất ngưỡng mộ.

Cô suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Ngày mai chị sẽ mua cho Bambi một hộp mới nhé."

"Không cần đâu." Minh Uyên bủi bủi môi, có vài phần rầu rĩ không vui, "Em chỉ là muốn giải bày một chút mà thôi."

Nói xong, Minh Uyên lại chú ý đến Kiều Tích đã đổi áo ngủ, máy tính và đèn bàn đều đã tắt, sách trên bàn cũng đã dọn dẹp thật ngăn nắp.

Cô bé hiếu kỳ hỏi: "Sớm như vậy chị đã đi ngủ rồi sao?"

Sau Minh Tuấn, Kiều Tích là người thứ hai trong nhà trở thành một người chú ý đến dưỡng sinh.

"Đúng rồi." Kiều Tích cười nói, "Chị và Từ Du cùng một số người bạn khác nữa đã hẹn nhau ngày mai 4 giờ sáng cùng nhau đạp xe đi xem kéo cò rồi, thế nên phải đi ngủ sớm một chút."

"4 giờ?" Minh Uyên kinh hãi, "4 giờ còn là nửa đêm mà, một mình chị ra ngoài rất nguy hiểm!"

Kiều Tích giải thích: "Không mai một mình, các bạn nam tập trung trước rồi sẽ tới đón những bạn nữ... Chị đã nói với mẹ em rồi!"

Lúc Minh Ngật đi rót nước, thì bắt gặp Minh Uyên đang như con thiêu thân lao lên tầng.

"Quay lại đây." Anh đưa tay kéo áo đưa em gái ngủ xuẩn, đem cả người Uyên Uyên kéo lại, "Làm cái gì đấy?"

"Thu dọn đồ đạc!" Uyên Uyên tự lẩm bầm, "Trời có mưa không nhỉ? Thôi kệ cứ mang một cái đi đề phòng! À, còn có áo khoác nữa! 4-5 giờ sáng chắc chắn vẫn còn rất lạnh!"

Minh Ngật càng nghe càng cảm thấy chẳng hiểu gì.

Anh nhú mày nhìn em gái: "Em muốn đi đâu?"

Ờ?

Minh Uyên tròn to hai mắt nhìn về phía anh trai: "Hóa ra chị Tiểu Kiều không mời anh cùng đi xem kéo cò nha!"

Minh Ngật: "..."

Anh tốn 3 giây để nhanh chóng tiêu hóa sự thật này.

Sau đó đến chết mà vẫn mạnh miệng nói: "Đương nhiên là có mời rồi, anh chỉ là vẫn chưa quyết định có nên đi hay không thôi."

Uyển Uyển lẳng lẳng nhìn anh biểu diễn xong, sau đó mỉm cười nói: "Vậy anh cứ từ từ quyết định nhé, em muốn lên tầng đi ngủ rồi."

Nhìn đứa em gái ngu xuẩn ba bước thành hai chạy lên tầng, Minh Ngật lần thứ hai kéo cả người cô lại.

Minh Uyển: "Còn có việc gì nữa?"

Một lúc lâu, Minh Ngật mặt mày xanh lét, từ trong kẽ răng phun ra mấy chữ: "Mấy giờ xuất phát?"

Minh Uyển há mồm cười to một trận: "Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!"

Bình tĩnh mà xem xét, Minh Ngật rất muôn lời đứa em gái này ném ra bên ngoài.

Chỉ là anh đã nhanh chóng thay đổi chủ ý.

Bởi vì Minh Ngật đột nhiên nhớ tới một câu nói "3 người đi chung ắt sẽ có một kẻ ngu si".

Trước đây Minh Ngật không bao giờ phải lo lắng hay phiền não về việc này hết, bởi vì mặc kệ là đi cùng với ai thì kẻ ngu kia cũng không thể nào là anh được.

Thế nhưng, mấy hôm trước, một người nào đó rốt cuộc đã bộc lộ trí thông minh của mình.

Minh Ngật rốt cuộc ý thức được, nếu như không muốn làm thằng ngốc thì phương pháp hữu hiệu nhất là dẫn theo một người ngốc hơn nữa đi.

Thôi được rồi,

Anh đồng ý cho em gái nhà anh đi theo xem kéo cò vậy.

3 giờ 50 phút, Kiều Tích đã mặc quần áo tử tế, balo cũng đã chuẩn bị xong xuôi, rón rén đeo balo rồi đi ra cửa, sau đó đẩy cửa phòng Uyển Uyển.

"Uyển Uyển?" Sợ đánh thức những người khác, cô nhỏ giọng, "Em dậy chưa?"

Trong bóng tối, truyền đến vài tiếng nói trong vô thức: "U?"

Kiều Tích quả thực dở khóc dở cười.

... Cô đã sớm biết sẽ thế này mà.

Cô mở đèn nhỏ lên, phát hiện cái người mấy tiếng trước còn thề son sắt sẽ cùng cô đi xem kéo cò lúc này đang nằm chổng vó ở giữa giường, ngủ say đến không biết trời trăng gì luôn.

Thấy cô bé ngủ ngon như vậy, Kiều Tích cũng không đành lòng gọi dậy, cô lặng yên không tiếng động ra khỏi phòng.

Sợ quấy rầy đến những người còn đang ngủ khác, Kiều Tích đeo balo cẩn thận rồi rón rén đi xuống tầng.

Ai biết được phòng khách tầng 1 lại đang được bật đèn sáng trưng, Kiều Tích tưởng thím Lưu đi ngủ quên tắt đèn thế nên liền đi xuống định tắt đèn.

Phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói: "Em xuống rồi."

Kiều Tích thiếu chút nữa là bị dọa cho hồn phi phách tán rồi, nhìn kỹ lại thì mới phát hiện ra nằm trên ghế salon lúc này chính là anh họ.

Kiều Tích vỗ ngực một cái, trấn an trái tim vẫn còn đang đập thành thịch vì sợ.

Cô không khỏi có chút tức giận: "Anh làm cái gì thế?!"

Cô ý dọa người chơi sao?

Minh Ngật vừa rồi là ngủ quên mất.

Tối hôm qua, anh chuẩn bị đồ đạc xong liền trực tiếp mang xuống phòng khách.

Bởi vì sợ Kiều Tích đi sớm nên anh liền nằm luôn trên salon đợi cô.

Ai biết được anh nằm được một lúc thì liền ngủ như chết, chờ đến khi Kiều Tích định tắt đèn thì mới tỉnh lại.

Minh Ngật cầm một cái túi lên, vô cùng tự nhiên mà mở miệng: "Đi thôi."

Kiều Tích đi ra sân, lấy ra chiếc xe đạp cô đã sớm chuẩn bị rồi quay sang nhìn anh họ nói: "Bọn họ ở trước cổng đại viện chờ em, bọn em đã hẹn nhau cùng đạp xe đi rồi, hiện tại chỉ có một chiếc xe, anh định đi như thế nào?"

Minh Ngật lơ đãng.

Anh đeo túi lên người, sau đó làm tư thế chuẩn bị của các vận động viên điền kinh: "Anh chạy."

Kiều Tích: "..."

Cô thử đạp xe đi trước một đoạn, sau đó quay đầu lại nhìn thì thấy anh họ đang không nhanh không chậm chạy đằng sau.

Kiều Tích đột nhiên liền xì hơi.

Cô làm thế này... hình như có chút quá đáng rồi.

Kiều Tích phanh xe lại, cả người nhảy xuống, về mặt bắt đắc dĩ quay lại, đưa xe cho anh: "Anh chờ đi... Em ngồi sau."

Minh Ngật lúc này rất biết nghe lời, ngay lập tức đi lên tiếp quản chiếc xe, anh vỗ vỗ chỗ ngồi phía sau, "Lên đi."

Tuy mặt mũi Kiều Tích vẫn cau có, thế nhưng khóe môi vẫn không tự chủ được hơi nhếch lên.

Lúc trước sao cô có thể cho rằng anh họ thật cao ngạo, lạnh lùng nhỉ?

Rõ ràng chính là con trai ngốc nghếch của nhà địa chủ.

4 giờ sáng, đường phố Bắc Kinh an tĩnh trống trải, trở thành một thành phố vô cùng xa lạ so với thành phố mà Kiều Tích đã từng biết.

Cùng đi xem nghi thức kéo cờ ngoại trừ Thịnh Tử Du thì còn có vài bạn trong đội tuyển quốc gia nữa.

Ghế sau của Tưởng Nhất Vĩ là Thịnh Tử Du cùng với một bọc đồ ăn cô ấy ôm trong ngực.

Anh ấy mệt mỏi thở không ra hơi, giống y như một con bò kéo xe, "Vĩ... sao... chỉ có mỗi mình anh là phải phụ trách nhiệm vụ nặng nề này..."

Thịnh Tử Du đưa tay đập vào gáy anh ấy, "Anh có ý gì đấy hả?"

Tưởng Nhất Vĩ khóc không ra nước mắt: "Bọn anh là người tình lẻ thì thôi đi, còn mấy đứa đều là người Bắc Kinh thì chạy đến đây xem náo nhiệt làm cái gì hả?"

"Àu?" Thịnh Tử Du nhếch nhếch mí, "Không muốn chờ em, vậy thì anh muốn chờ ai?"

Mất thấy Minh Ngật đang chạy phía trước thả chậm tốc độ lại, Thịnh Tử Du lập tức gào lên tố cáo----

"Anh họ! Anh này muốn chở Tích Tích này!"

Minh Ngật vừa nghe liền cười lạnh: "Nằm mơ."

Nói xong liền ra sức đạp mạnh, đem những người khác bỏ lại phía sau.

Kiều Tích: "...":

Thẳng đến khi... trước mắt Kiều Tích hiện ra cảnh đã nhìn thấy trên TV rất nhiều lần. Khung cảnh kéo cờ ở quảng trường Thiên An Môn.

Minh Ngật dừng xe, sau đó quay đầu nhìn thoáng qua, lúc này liền thở phào nhẹ nhõm: "Thẳng rồi."

Kiều Tích không nhịn được nhìn anh họ.

Anh họ cho là mình đang làm gì thế?

Cho rằng đang đưa xe đạp sao?

Lúc này, trước quảng trường Thiên An Môn đã tập trung rất nhiều người đến xem nghi thức kéo cờ.

Minh Ngật tìm chỗ gửi xe đạp, sau đó dẫn theo Kiều Tích đi tìm vị trí tốt để xem kéo cò.

Kiều Tích cự tuyệt: "Anh đạp nhanh quá, chờ bọn họ nữa."

Được rồi, Minh Ngật hơi có chút ngượng ngùng.

Anh lấy từ trong túi ra một bình giữ nhiệt, mở nắp rồi đổ vào một chén nước nóng hổi đưa cho Kiều Tích.

Kiều Tích có chút ngạc nhiên: "... Cả cái này anh cũng chuẩn bị sao?"

Minh Ngật gật đầu sau đó giục cô: "Uống nhanh lên."

Kiều Tích nhận lấy, ngửi được mùi bất thường.

Cô uống một ngụm nhỏ, sau đó kinh ngạc nhìn về phía anh họ.

... Lại là nước đường đỏ.

Anh họ uống lộn thuốc à?

Nếu không thì sao lại đột nhiên trở nên thông minh sắc sảo thế này.

Nhớ lại mấy ngày vừa rồi tỏ ra lạnh lùng với anh, Kiều Tích cảm thấy có chút hổ thẹn.

Cũng may loại hổ thẹn rất nhanh liền biến mất.

Bởi vì trong lúc cảm thấy hổ thẹn, muốn làm gì đó chuộc lỗi nên cô đã lấy khăn tay ra định lau mồ hôi cho anh họ, thế nhưng còn chưa kịp lau thì đối phương đã bật cười một tiếng.

Kiều Tích dự cảm có chút không tốt lắm.

Chỉ là cô còn chưa kịp bảo anh họ im miệng thì anh lại chỉ vào ngón tay của cô, dùng hết vốn ngữ văn từ lúc biết chữ đến nay tổng kết một câu: "Củ cà rốt."

Thật ra thì mấy ngày hôm trước, Kiều Tích vì đuổi theo Bambi nghịch ngợm, không cẩn thận nên bị kẹp tay vào vừa.

Vốn sáng nay đã hết sưng rồi, nhưng mà vừa rồi một đường gió lạnh thổi qua khiến tay cô lại trở nên sưng đỏ.

Kiều Tích tức giận đến mức dùng 5 củ cà rốt hung hăng đập cho anh họ 3 phút.

Chỉ là cô sức yếu, chẳng ảnh hưởng gì đến Minh Ngật hết. Minh Ngật yên lặng chịu đòn sau đó liền cầm lấy tay cô nói, "Anh xem nào."

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Edit: Tiểu Vũ

Kiều Tích rất không tình nguyện đưa tay mình cho anh xem.

Minh Ngật nhìn nắm củ cà rốt kia thật lâu, sau đó nắm lấy xoa nắn một hồi, tiếp theo lại đưa lên miệng thổi phù phù mấy cái.

Kiều Tích cảm thấy có chút hơi ngứa, cô muốn rút tay về, không ngờ lại bị anh nắm càng chặt hơn.

Kiều Tích hầm hừ: "Em cũng khôn lạnh, anh thật ngốc."

Minh Ngật cầm tay cô, khuôn mặt vô cùng nghiêm túc phản bác lại lời cô: "Em ngốc."

"... Anh mới ngốc ấy."

Hai người cứ như vậy đứng đó tiến hành một cuộc đối thoại không có chút muối nào trong vòng năm phút.

Cuối cùng Minh Ngật mở miệng nói: "Cuối cùng cũng chịu nói chuyện với anh?"

Kiều Tích không nói lời nào.

Minh Ngật dắt tay Kiều Tích, hai người chen lấn tới phía trước, âm nhạc vang lên, nghi thức kéo cò chuẩn bị bắt đầu.

Chỉ là có một chút việc nhỏ nhỏ xảy ra. Minh Ngật người cao, có thể dễ dàng xem được nghi thức kéo cò, còn Kiều Tích thì lại phải gian nan kiễng chân lên xem.

Thấy vậy, Minh Ngật liền ngồi xuống, đưa lưng về phía Kiều Tích, ra hiệu, "Anh công em."

Kiều Tích có chút do dự, "Sẽ không cản trở người phía sau chứ?"

Minh Ngật nhún mày: "Vì sao phải quan tâm người khác? Chẳng lẽ anh không công em thì bọn họ có thể nhìn thấy à?"

Nói cũng có lý.

Kiều Tích bị thuyết phục liền nhanh chóng leo lên lưng anh.

Trong biển người, hai người bị chen lúc bên này lúc bên kia, Kiều Tích sợ ngã nên đành ôm chặt cổ anh họ.

Minh Ngật yên lặng nói: "Tháng sau anh phải đi Mỹ rồi."

Nhanh như vậy?

Kiều Tích có chút kinh ngạc, nhưng cũng không biểu hiện ra.

Thật ra thái độ dạo gần đây của Kiều Tích Minh Ngật đều hiểu.

Uyển Uyển từng nói với anh: "Trong lòng chị Tiểu Kiều, quan hệ giữa nhà chúng ta và chị ấy chính là quan hệ bố thí và bị bố thí-----"

Minh Ngật lập tức ngắt lời: "Không phải thế."

Uyển Uyển rất bất đắc dĩ: "Anh không nghĩ như vậy, nhưng chị ấy thì có."

Nếu lúc này anh và Kiều Tích công khai yêu nhau thì chính là muốn đem cô đặt trên lửa nung.

Xã hội này đối với con gái vĩnh viễn đều không công bằng.

Đều là hai người yêu sớm, thế nhưng họ lại cho rằng phía nam chỉ là làm đường lờ bước, còn bên nữ thì chính là có chủ tâm câu dẫn.

Hơn nữa, gia cảnh của anh và cô lúc này cũng quá khác nhau.

Cho dù trong quan hệ này anh chính là người đi quán quýt, đi làm phiền cô thế nhưng người khác lại không cho là như vậy.

Cho dù thái độ của Chúc Tâm Âm vô cùng tốt thì sao?

Kiều Tích vẫn sẽ như cũ nghĩ lung tung.

Minh Ngật biết, trước kia đều là anh tự cho mình là đúng.

Suy nghĩ một lúc, anh lại nói tiếp: "Thật ra em đều biết, bố mẹ anh không hề có ý phản đối."

"Chẳng qua, " Minh Ngật nhìn về phía trước, tuy rằng không nhìn thấy mặt cô, nhưng anh biết cô vẫn đang nghe anh nói, "Nếu em vẫn không bằng lòng, vậy thì anh lại chờ em thêm một chút."

Nói xong câu này, Minh Ngật mới phát giác hình như anh thật sự rất là không có tôn nghiêm.

Ngừng vai giây, anh lại nhanh chóng nói thêm: "Anh chỉ là khách khí một chút thôi... Em nhanh nhanh suy nghĩ cho anh, anh sẽ không chờ em lâu đâu."

- ----

Tháng bảy, Minh Ngật lên máy bay bay đến Boston, sang Mỹ du học.

Nửa tháng sau, Kiều Tích cũng đi theo đoàn sang Tomoto đại diện Trung Quốc tham gia kỳ thi IMO.

Không hề nằm ngoài dự đoán, thành tích Toán học của Trung Quốc tại chiến trường quốc tế xưa nay luôn vô cùng mạnh mẽ ổn định, cho dù mấy năm

gần đây có hơi suy thoái thể nhưng vẫn là tuyệt đối có năng lực.

Nói ngắn gọn thì, trên đấu trường IMO này, mọi người khi nhắc đến đội Trung Quốc đều cảm thấy có chút sợ hãi.

Hai ngày thi kết thúc, Kiều Tích tự tính điểm của mình, ước chừng khoảng 30 điểm, hẳn là sẽ giành được HCV.

Quả nhiên, sau khi công bố thành tích, đội Trung Quốc 6 người thi 5 người giành được HCV, 1 người giành được HCB, thành tích toàn đoàn xếp thứ hai.

Giành được HCB là Lô Dương ----- Thật ra chỉ ấy chỉ thiếu 1 điểm là có thể giành được HCV rồi, thế nhưng chỉ ấy đối với thành tích này cũng đã rất vừa lòng.

Rất lâu chưa đăng gì lên Wechat, ngày đó Kiều Tích liền phá lệ đăng một status----- "Cũng xem như đã trải qua sự đời."

Năm nay không có đại ma vương tham dự, HCV không ít, vẫn theo tỉ lệ cũ phân chia, nhưng lại không có ai giành được điểm tuyệt đối cả.

Tường Nhất Vĩ vẫn còn nửa bài nhỏ không biết làm, bởi vậy nên cũng không thể giành được HCV với số điểm tuyệt đối và anh ấy vẫn luôn tâm niệm.

Anh ấy có hơi chút âm ức: "Anh suýt nữa đã có thể đánh bại Minh Ngật!"

Kiều Tích tuy rằng ôn hòa nhưng lúc này cũng không nhịn được nhắc Vĩ thần một câu, ngữ khí hơi có chút không nể mặt: "Minh Ngật có thể giành được 42 điểm là bởi vì điểm tối đa của bài thi chỉ có 42 điểm."

Vĩ thần thi được 39 điểm, thế nhưng 3 điểm tuyệt đối không phải là khoảng cách giữa Vĩ thần và Minh Ngật.

Tường Nhất Vĩ nghe xong liền không nhịn được mà vỗ trán Kiều Tích, "Em vẫn là bảo vệ nó."

Kiều Tích ngại ngừng cười cười.

Dừng một chút, Tường Nhất Vĩ lại hỏi: "Sau khi trở về, em cũng muốn đi Mỹ học?"

Kiều Tích lắc đầu, "Em còn chưa nghĩ nữa."

Minh Ngật còn chưa tốt nghiệp cấp 3, chỉ mới học hết lớp 11 đã đi rồi.

Dù sao thì các thầy cô môn Toán đã không còn gì có thể dạy anh được nữa rồi, mà các thầy cô môn Văn thì... cũng không có gì có thể cứu anh được nữa.

Về phần Kiều Tích, cô còn chưa nghĩ xem là nên học xong rồi mới đi hay là đi luôn nữa.

Tuy rằng cô cũng muốn sang bờ bên kia đại dương để học tập, thế nhưng ở lại trường Trung học phụ thuộc, cũng các bạn học thân thiết học tập rồi tốt nghiệp, tựa hồ cũng là một kỷ niệm rất đáng giá.

Hai người đang nói chuyện, bỗng nhiên ai đó vỗ vai Kiều Tích một cái.

Cô quay đầu lại, rơi vào tầm mắt chính là một nam sinh người Nga mà cô không thể nào nói ra được tên.

Kiều Tích không phải là cố ý không có lễ phép, mà là cô thật sự không nhớ được tên của anh ta.

Hơn nữa anh ta cũng không có tên tiếng anh, thế nên Kiều Tích chỉ có thể lén lút gọi anh ta là ngỗng lớn.

Ngỗng lớn tóc vàng mắt xanh, mày cao mắt sâu, diện mạo điển hình của người Nga.

Hắn có một đôi mắt xanh biếc ngây thơ và hơi đượm chút buồn, cơ hồ như muốn khiến cho người đối diện chết chìm trong đôi mắt tựa biển cả đó.

Đương nhiên, Kiều Tích biết rằng điều này chỉ là biểu hiện giả dối bên ngoài.

Ngỗng lớn năm ngoái cũng tham gia IMO, là bại tướng dưới tay anh họ, năm nay mục tiêu của anh ta cũng giống y hệt như Tường Nhất Vĩ, muốn khiêu chiến anh họ.

Biết Kiều Tích là em họ của Ming, ngỗng lớn liền quán lấy cô.

Kiều Tích rất là... ghen tị.

Anh họ thật sự là hồng nhan họa thủy mà. Rõ ràng là đã không tái xuất giang hồ rồi, thế mà vẫn có một đồng nam nhân vì anh mà đánh nhau đầu rơi máu chảy.

Trong hội trường diễn ra lễ bế mạc cuộc thi, giữa hàng người đông đúc ngỗng lớn vát và lăm mới tìm được Kiều Tích.

Vừa nhìn thấy cô, ngỗng lớn đã bắt đầu dùng vốn Tiếng Anh sứt sọc của mình để huyền thuyên với cô, vẻ mặt trông như kiểu thương tâm muốn chết rồi----

"Sisise, Mìng từ chối tôi, anh ta thế mà lại từ chối tôi!"

Kiều Tích bị giật mình.

Chẳng lẽ hiện tại, cô không những phải đề phòng tình địch nữ mà còn phải đề phòng cả tình địch nam nữa hả?

Hai người ông nói gà bà nói vịt cả nửa ngày mới coi như là hiểu sơ sơ đối phương muốn nói gì.

Hóa ra là hôm kia, sau khi ngỗng lớn hỏi được cô ID Wechat của Minh Ngật thì liền add friend anh.

Vì bạn học nước ngoài hao hết nghìn đau vạn khổ, thật vất vả mới tải về được phần mềm Wechat để gửi lời mời kết bạn cho Minh Ngật và kết quả thì... đương nhiên là bị từ chối rồi.

Bạn cùng phòng với anh ta thấy anh ta đau khổ liền đưa ra chủ ý-----

"Ảnh đại diện! Đổi thành hình cô gái xinh đẹp đi!"

Ngỗng lớn bỗng nhiên tỉnh ngộ, lập tức lên mạng tìm hình mỹ nữ lai da trắng tóc đen, giả mạo là ảnh của mình.

Ở nơi cô không nhìn thấy mà anh họ vẫn ngoan như vậy sao?

Kiều Tích không nhịn được bật cười: "Ai bảo anh giả vờ là gái xinh làm gì? Anh ấy không tùy tiện đồng ý kết bạn với con gái đâu!"

Ngỗng lớn không thể hiểu được: "Rõ ràng là rất rất xinh đẹp! Thế mà cũng không đồng ý sao?"

Nụ cười trên môi Kiều Tích lại càng tươi hơn, lần này cô đổi về tiếng Trung, nhẹ giọng nói-----

"Bởi vì, trong lòng anh ấy đã có người con gái xinh đẹp nhất rồi."

Ngỗng lớn mờ mịt không hiểu gì, Tưởng Nhất Vĩ đứng bên cạnh nghe từ đầu đến giờ đã không thể chịu đựng được mùi yêu đương này nữa.

Anh đã làm gì sai hả?

Anh ta không thèm ăn loại cầu lương này đâu nhé! Phi phi!

Sau khi tiết mục trao giải kết thúc, tiết mục chụp ảnh như thường lệ được bắt đầu.

Mấy websites và trang báo lớn trong nước cũng cử phóng viên đến hiện trường đưa tin thế nên vốn dĩ chỉ là tiết mục chụp ảnh chung đơn giản lại biến thành như kiểu phỏng vấn ngôi sao, khiến cho mọi người trong đội cảm thấy hơi có chút không thoải mái.

Nhiếp ảnh gia cười nói: "Mọi người thả lỏng một chút, cứ tự nhiên thôi... A? Cậu thanh niên kia, cậu đang làm gì đó?"

Mọi người thấy thế liền đồng loạt quay đầu lại xem, liền phát hiện ra bạn học ngỗng lớn, trên người mặc đồng phục của đội Nga, đầu đội vương miện to đến mức che hết cả bộ tóc vàng sáng chói của anh ta.

Mọi người trong đội Trung Quốc-----

"Dị nhân ở đâu ra đây?"

Ngỗng lớn tiến đến kéo kéo Kiều Tích, sau đó lại dùng vốn tiếng Anh 3 xu để nói, "Chụp ảnh cho tôi với, Mìng sẽ xem được, sau đó có thể nhớ đến tôi!"

Kiều Tích bật cười thành tiếng.

Sau đó, cô chọc chọc Tưởng Nhất Vĩ đứng bên cạnh, ra hiệu cho anh đưa áo khoác cho ngỗng lớn mặc.

Vì vậy, sau khi các phóng viên gửi ảnh hiện trường về nước, người dân cả nước xem xong liền bàng hoàng phát hiện ra, đội tuyển Toán Trung Quốc có thêm một gương mặt người nước ngoài.

Tiểu ca ca người nước ngoài đầu đội vương miện, trên người khoác áo đồng phục của đội Trung Quốc----- Tưởng Nhất Vĩ không hề thấp, thân cao tới 1m8, đáng tiếc lại không so được với ưu thế hình thể của nước người ta, thế nên đành ngậm ngùi như trẻ con khi đứng cạnh ngỗng lớn cao hơn 1m9.

Dân mạng bình luận tới tấp-----

"Ôi trời! Tiểu ca ca từ đâu đến đây? Soái chết mất!!!"

"Soái curaaaa! Đúng là được trời cao ban phước mà. Mong rằng tiểu ca ca này đừng phai tàn quá nhanh!"

"Oa! Mọi người nhìn xem! Trên cổ tiểu ca ca cũng là HCV nhé! Cho nên tiểu soái ca cũng là học bá đó! A a a a a *tiếng chuột chũi thét lên*"

Đương nhiên, cũng có rất nhiều cư dân mạng cảm nhận được hơi thở bất quá!-----

"Từ từ! Sao tôi lại cảm thấy tiểu ca ca cũng tiểu tỷ tỷ đứng bên cạnh vô cùng xứng đôi nhỉ!"

"Tiểu tỷ tỷ có giá trị nhan sắc không thể đùa được! Tôi đã tưởng tượng ra một đoạn yêu đương cuồng nhiệt tại đại học Havard rồi đấy!"

"Thật hận chính mình lúc trước không chịu học tập hần hoi! Tiểu tỷ tỷ xinh thật sự ý!"

Cùng lúc đó, Thịnh Tử Du đang nằm trong nhà nghỉ hè tránh nóng vô tình lướt đến bài này, sau đó cô nàng liền nhanh chóng đổi tên ID rồi nhảy vào comment-----

"Tôi cùng tiểu tỷ tỷ học cùng một trường nè, tiểu tỷ tỷ chân dài da trắng mặt xinh, là người có dung mạo chỉ kém hoa khôi học đường Thịnh Tử Du thôi!"

Trên mạng có người có mặt ở hiện trường đăng ảnh lên, dân mạng lại càng có hứng thú với couple này hơn nữa, liên tiếp bới ra rất nhiều những tấm ảnh khác nữa.

Trong đó có một bức ảnh, là Tường Nhất Vĩ tròn trắng mắt nhìn tiểu ca ca tóc vàng mắt xanh.

Dân mạng lại trở tài làm thám tử, rất nhanh những suy đoán được đưa ra-----

"Tất cả mọi người đều mặc áo khoác, chỉ có tiểu ca ca đen đen này là không có kìa! Cho nên có phải là cậu ấy đã đem áo của mình cho tiểu soái ca da trắng mượn đúng không?"

"Cho nên nội dung drama là như này sao? Tiểu ca ca đen đen là chàng trai si tình, từ nhỏ đến lớn đều yên lặng bảo vệ tiểu tỷ tỷ. Thế nhưng ngựa đen thì làm sao so được với thiên nga! Tiểu ca ca da trắng xuất hiện liền đá bay tiểu ca ca da đen!"

"Tiểu ca ca da đen thật khô a, không có được tâm của tiểu tỷ tỷ thì cũng không nói làm gì, đằng này ngay cả áo của mình cũng bị cướp mất... Nhưng mà không ai để ý là tiểu ca ca da đen cũng rất đẹp trai à?"

Cùng lúc, ở bên kia đại dương, Minh Ngật đang tức giận muốn ném máy tính.

Màn drama này, ngay cả tên anh cũng không được nhắc đến là sao?

May mà thường ngày được tu dưỡng tốt thế nên không có đi đập máy tính, chỉ là cứ đọc được một bình luận thì ngay lập tức rep lại một câu "Toàn là nói linh tinh!"

Nếu anh chỉ rep một vài bình luận thì không sao, đằng này anh lại rep một đống, như kiểu là cho chạy auto vậy.

Thế nên tất cả các bình luận của dân mạng đều được một tài khoản hiện thị đến từ Boston Mỹ rep lại một câu "Toàn là nói linh tinh!"

Hành động này khiến cư dân mạng đồng loạt nổi giận.

Họ nhanh chóng dồn dập rep lại anh-----

"Người ta trai tài gái sắc, trời sinh một đôi, đến phiên con quái nước Mỹ như anh tới phản đối à?"

Kiều Tích không nghĩ tới, việc phải làm sau khi giành được HCV so với viện ôn luyện để đi thi IMO còn mệt mỏi hơn.

Thật vất vả mới kết thúc tất cả các loại phỏng vấn, cả đội trở lại khách sạn, chuẩn bị nghỉ ngơi chơi đùa 1 ngày rồi về nước.

Đến cửa khách sạn, Kiều Tích cùng Lô Dương đang vừa đi vừa nói chuyện thì đột nhiên một tiếng nói vang lên-----

"Kiều Tích."

Kiều Tích theo âm thanh nhìn đến thì thấy một người phụ nữ có dung mạo tinh xảo và thần thái không tầm thường.

Người phụ nữ như vậy, dù chỉ gặp một lần nhưng cô không thể quên được.

Là Cecilia Yeh.

Đối phương nhìn Lô Dương, rất lễ phép mà nói: "Tôi có vài lời muốn nói với Kiều Tích."

Lô Dương rất biết điều rời đi.

Kiều Tích hiếu kỳ nhìn bà ta: "Cô tìm cháu có chuyện gì ạ?"

"Tích Tích." Đối phương cười, nụ cười đó đích xác là phong tình vạn chủng, "Mẹ là mẹ con."

Cả ngày hôm nay, Minh Ngật ở phòng tự học, chẳng những có hiệu suất đọc sách cực cao mà còn có thời gian lên mạng battle 3 tiếng với bạn.

Thật vất vả mới chiến thắng, Minh Ngật thở ra một hơi.

Đúng vào lúc này, anh lướt thấy một video-----

"Video phỏng vấn tiểu tỷ tỷ xinh đẹp của đội tuyển quốc gia!"

Minh Ngật không chút do dự ấn vào xem.

Ngay chính giữa video chính là Kiều Tích.

Phóng viên hứng thú hỏi-----

"Bạn học Kiều Tích, theo tìm hiểu của chúng tôi từ các bạn học của bạn ở trường Trung học phụ thuộc thì bạn và Minh Ngật - người giành được HCV IMO năm ngoái là anh em họ."

"Cho nên, học Toán giỏi thật sự là do di truyền từ gia tộc sao? Tôi trước kia học toán không tốt, cái này là phải quay về trách bố mẹ rồi?"

Kiều Tích siết chặt micro, bộ dáng có chút khấn trương.

Cô chậm rãi nói: "Em cảm thấy... tin tức của mọi người, có lẽ cần phải thay đổi một chút rồi."

Phóng viên cảm thấy rất có hứng thú.

Ngay lúc này, khi đối mặt với camera, Kiều Tích cũng không biết sẽ có bao nhiêu người nhìn thấy cô.

Cô cảm thấy, loại chương trình mang tính thời sự thế này chắc sẽ không có nhiều người xem lắm.

Chẳng qua là, mặc kệ ra sao... Kiều Tích đã quyết định rồi.

Cô kéo micro đến gần mình hơn, sau đó mở miệng nói-----

"Ai bảo đó là biểu ca?"

"... Rõ ràng là bạn trai mà."

Sững sờ giây lát, sau đó Minh Ngật rất là hài lòng mà gật đầu.

Chẳng qua...

Minh Ngật không tự giác nhăn mày lại.

Rõ ràng là bạn trai?

"Rõ ràng" là cái gì? Tên thân mật cô ấy đặt cho anh sao?

Tiểu Vũ: các bà ạ, Minh trong họ của Minh Ngật dịch ra tiếng Việt là rõ ràng, sáng suốt ấy...

Ông này hiểu lầm đó =))). Ôi trời ơi đàn đễ sợ =)))

Tâm sự nho nhỏ: Chào các nàng, vậy là sau 19 ngày không đăng chương mới thì hôm nay mình đã trở lại rồi đây, đợt lễ này sẽ đăng rất nhiều nhé =)))

Thế nên đọc xong chương này đừng đi ngủ, còn mấy chương nữa đấy =)))

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 53

Edit: Tiểu Vũ

Nghe thấy câu nói vừa rồi của người phụ nữ trước mặt, Kiều Tích cơ hồ không thể tin được vào tai mình.

Từ nhỏ đến lớn, ký ức về mẹ của cô gần như không có.

Là bố một thân một mình nuôi cô lớn, cho cô cuộc sống êm đềm tốt đẹp, dành cho cô toàn bộ tình yêu thương và sự che chở vô bờ bến.

Từ nhỏ đến lớn, Kiều Tích đã nghe rất nhiều lời đồn về người mẹ cô chưa từng nhớ mặt.

Lúc Kiều Tích còn nhỏ, bố cô bởi vì muốn cô có một cuộc sống tốt thế nên rất chăm chỉ làm việc, có một đoạn thời gian bố bận nên cô được gửi sang nhà bà nội.

Lúc đó cô đã nghe được đoạn đối thoại của bác dâu cả với hàng xóm, có lẽ là thấy cô vẫn còn nhỏ, cho nên cũng không hề kiêng dè, còn ở trước mặt cô, chỉ tay vào cô rồi nói-----

"Mẹ nó thật là nhân tâm mà, con gái mới hơn tuổi thôi mà nói mặc kệ liền mặc kệ."

"Người ta đương nhiên là có thể nhẫn tâm được rồi, bám víu vào cành cao, giờ mà mang đứa con này theo thì không phải là chộc cho người tình ghét bỏ à? Chuyện ngu như vậy mẹ nó sẽ không làm đâu."

Kiều Tích lúc đó còn mơ hồ không rõ, nghe cũng không hiểu nhưng cô vẫn nhớ. Sau này lớn lên, ngẫm lại những lời đó, cô mới hiểu được, hóa ra mình bị mẹ vứt bỏ.

Chỉ là bố chưa từng nói với cô nửa chữ không tốt về mẹ.

Hồi nhỏ, Kiều Tích hỏi bố, bố nói là mẹ đi công tác.

Lớn hơn một chút, chờ đến khi cô hơi hiểu chuyện, lại hỏi bố lần nữa, lúc này bố liền dè dặt nói với cô-----

"Tích Tích, đừng hận mẹ con, mẹ con cũng có điều khó xử, đều là bố không tốt."

... Có lẽ là mẹ thật sự có điều khó xử.

Kiều Tích đặt những lời bố nói hôm vào lòng.

Cô chưa từng hận mẹ đẻ của mình.

Chẳng qua là cô coi như mẹ của mình chết rồi thôi.

Nhưng người phụ nữ trước mắt này, ngoại hình xinh đẹp, được chăm sóc rất tốt khiến người đối diện không nhìn ra tuổi tác.

Bà ta thế mà lại là mẹ đẻ của cô.

Diệp Gia Nghi nhìn Kiều Tích, trên gương mặt xinh đẹp thường mang tính công kích giờ phút này lại hơi hiện ra một chút tình cảm-----

"Tích Tích, lần trước nhìn thấy tên con, mẹ liền biết... con là con gái mẹ."

Nếu như lúc này Chúc Tâm Âm ở đây thì bà có thể nhận ra người phụ nữ trước mặt này là sống dựa vào đàn ông một cách dễ như trở bàn tay.

Bà ta quen thói xu nịnh đàn ông, nhưng lại không am hiểu cách lấy lòng phái nữ---- Bởi vậy nên cho dù có là con gái ruột, thì giờ phút này, khi muốn lấy lòng nó, bà ta vẫn quen thói quyến rũ phong tình.

Lúc này, Kiều Tích không thể lão làng như Chúc Tâm Âm nhận ra được điều đó, thế nhưng cô lại vô thức kháng cự người mẹ đột nhiên xuất hiện này.

Không nên là như thế.

Kiều Tích nghĩ.

Cô có lòng tin người trước mặt cô hiện tại là mẹ ruột cô, loại thân phận này, tự nhiên là không có ai rảnh rỗi đến đùa chơi cả.

Chỉ là Kiều Tích lại cảm thấy vô cùng chế nhạo.

Cô nhìn người phụ nữ trước mắt, cảm thấy vô cùng buồn cười: "Bà... vì sao còn muốn tới tìm tôi?"

Nếu như giờ phút này, xuất hiện trước mặt cô là một người phụ nữ trung niên bình thường thì dù cho bà ta đã sớm lập gia đình hay đã có chồng con đầy đủ, thì Kiều Tích có lẽ sẽ không kháng cự như vậy.

Bởi vì Kiều Tích biết cuộc sống rất vất vả, một người phụ nữ tái giá phải lấy lòng gia đình mới thì đương nhiên đều hy vọng đứa con trước biến mất trong sinh hoạt của họ, càng triệt để càng tốt.

Nếu như bà ta cũng giống như vậy, thì Kiều Tích căn bản sẽ không trách bà ta.

Thế đạo gian nan, mỗi người đều muốn giành lợi ích về cho bản thân, đây là lẽ thường tình ở đời mà thôi.

Nhưng hôm nay, xuất hiện trước mặt Kiều Tích lại là một người phụ nữ dung mạo tinh xảo, nhìn qua trông giống một người chị hơn là một người mẹ.

Kiều Tích không nhận được suy nghĩ, nếu như bố còn sống...

Không, cho dù là 3 năm trước, nếu như bố đứng bên cạnh Diệp Gia Nghi thì người ta cũng sẽ không nghĩ hai người họ bằng tuổi.

Năm tháng không có lưu lại bất kỳ vết tích nào trên gương mặt bà ta, đến Kiều Tích đều có thể nhận ra một cách dễ dàng, những năm gần đây bà ta nhất định là đã có một cuộc sống vô cùng giàu có.

Rõ ràng là bà ta chưa từng phải bôn ba về cuộc sống, cũng không có các tình huống khó xử nào, nhưng bằng ấy năm, bà ta lại chưa từng đến Tây Kinh thăm cô lấy một lần.

Kiều Tích cười, đại khái là cảm thấy hơi chế giễu:

"Bà hiện tại tới tìm tôi làm cái gì?"

Diệp Gia Nghi dịu dàng nói: "Tích Tích, lúc trước con còn đang bận chuyện thi cử, mẹ sợ nói ra làm ảnh hưởng đến cảm xúc của con."

Bà ta thấy Kiều Tích kháng cự, suy nghĩ một lát rồi mở ví tiền lấy ra một tấm hình đưa cho cô xem.

Tận lúc này, trên mặt Diệp Gia Nghi mới thật sự có một chút mềm mại tươi cười chân chính.

"Tích Tích, con xem. Đây là lúc con đầy một tuổi, mẹ và bố con mang con ra chọn bánh sinh nhật."

Là một tấm ảnh cũ được giữ gìn khá tốt.

Trong hình là một đôi vợ chồng trẻ tuổi, giữa hai người là một bé gái nhỏ nhắn xinh xắn đang mở to đôi mắt nhìn ống kính, trên đầu còn được thắt hai bím tóc xinh xắn.

Kiều Tích đã từng thấy tấm ảnh này trong nhà trước kia.

Trong hình, cô và bố cô mặc áo giống nhau, là áo gia đình.

Thế nhưng tấm hình đó cũng chỉ có hai người là cô và bố.

Lúc Diệp Gia Nghi rời đi đã đem tất cả đồ vật liên quan tới bà ta đi theo, bao gồm cả những tấm ảnh có mặt bà ta.

Bà ta nhớ rõ phải mang đi tất cả mọi thứ, lại chỉ quên mỗi đứa con gái.

Một người phụ nữ như thế, Kiều Tích làm sao có thể tin là bà ta yêu mình được?

Thấy Kiều Tích vẫn giữ nguyên dáng vẻ xa lánh, Diệp Gia Nghi cười khổ một tiếng: "... Mẹ cũng là bất đắc dĩ mà thôi."

Kiều Tích cũng không biết là vì sao, bản thân cô lại đồng ý với Diệp Gia Nghi, đi theo bà ta đến nơi ở của bà ta tại Toronto.

Có lẽ là trong khoảnh khắc bà ta nói câu bất đắc dĩ, giữa đôi lông mày xuất hiện nếp nhăn hằn sâu.

Trong khoảnh khắc đó, bà ta không còn là một đại mỹ nhân hào quang bốn phía nữa mà chỉ một bà mẹ bình thường bận tâm tới chuyện con cái mà thôi.

Nhà Diệp Gia Nghi ở một khu vực hoàng kim của Toronto, không phải là biệt thự độc lập mấy trăm mét vuông, mà chỉ là một căn hộ cao cấp được trang hoàng đơn giản.

Vừa về đến nhà, bà ta bảo Kiều Tích đi tắm rửa trước, sau đó lại chuẩn bị áo ngủ cẩn thận cho cô mặc.

Chờ khi Kiều Tích tắm xong, Diệp Gia Nghi đã thay quần áo đang ngồi tại cửa sổ sát đất chờ cô.

Thấy cô đi ra, Diệp Gia Nghi lấy chai rượu đỏ trên bàn rót một ít ra ly rồi đưa cho cô.

Kiều Tích sững sờ nhận lấy.

Thấy tư thế cầm ly của cô, Diệp Gia Nghi liền bật cười.

Bà ta uốn nắn Kiều Tích: "Ngón tay đặt phía dưới, cầm lấy cán ly, không nên đụng vào thành ly... Ngón tay sẽ ảnh hưởng đến vị của rượu."

Kiều Tích cảm thấy rất lúng túng, do đó dứt khoát đặt ly rượu xuống bàn.

Cô cùng Diệp Gia Nghi, tựa hồ là hai thế giới hoàn toàn bất đồng.

Đồ đạc trong căn phòng này, cô cũng không quen thuộc bất cứ thứ gì hết.

Thấy cô như thế, Diệp Gia Nghi cũng không để ý, chỉ là cúi đầu nhấp một ngụm rượu nhỏ, sau đó nhẹ giọng nói----

"Lúc vừa mới kết hôn, bố con đối với mẹ rất tốt. Khi đó mẹ cũng rất thích ông ấy, con nghĩ xem, người đàn ông mặc quân trang, tư thế hiên ngang oai hùng, phụ nữ hơn hai mươi tuổi làm sao mà không thích cho được?"

"Khi đó điều kiện gia đình không tốt, cho nên mẹ bị ông bà ngoại con gả đi rất sớm, sau khi kết hôn không bao lâu liền có con."

"Lúc đó ngày qua ngày đều rất tốt... Mẹ vừa thi đỗ đoàn văn nghệ của thành phố, sinh con xong cũng không thể dành nhiều thời gian chăm sóc con được thế nên bà nội con liền đến chăm sóc con."

Nói đến đây, Diệp Gia Nghi đột nhiên cười lên.

Bà ta nhìn về phía Kiều Tích: "Khi đó, mỗi ngày về nhà được trêu chọc bé cưng, là quãng thời gian hạnh phúc nhất của mẹ."

"Về sau, bố con bị thương khi đi làm nhiệm vụ, bị cắt mất một chân phải rồi bộ đội ở nhà dưỡng thương. Khi đó bố con rất buồn chán, mẹ biết chứ, nhưng tuổi trẻ nào biết được phải nhường bộ đâu? Mẹ ngày đi làm, tối về muộn 15 phút bố con cũng cáu giận, cho rằng mẹ ở bên ngoài làm vậy."

"Nhưng lúc đó mẹ thật sự không có ai khác hết... Mẹ vẫn yêu bố con."

"Mẹ muốn ly hôn, là bởi vì bố con đánh mẹ."

Kiều Tích nghẹn ứ lại, sau đó phát nổ: "Không thể nào! Bố tôi sẽ không đánh người!"

Bố cô dịu dàng đến vậy, từ nhỏ đến lớn chưa từng động đến một ngón tay của cô, ngay cả trừng mắt cũng chưa bao giờ.

Một người bố như vậy, sao có thể đánh phụ nữ chứ?

Thấy cô không tin, Diệp Gia Nghi cũng không đi giải thích, chỉ là cười khỏ nói----

"Mẹ đi bệnh viện, bác sĩ là người quen của bố mẹ, ngay cả người bác sĩ đó cũng không dám tin. Mọi người đều biết bố con đối với mẹ tốt như thế nào."

Nói xong, Diệp Gia Nghi chỉ chỉ cánh tay cũng với phần eo, cười nói: "... Từ đây đến đây, toàn là vết thương, cũ có mới có."

"Thật ra mẹ cũng biết, bố con trước đó không phải như vậy, ông ấy chỉ là đang bị kích thích sau khi rời quân ngũ mà thôi."

"Chỉ là tính tình mẹ cũng không tốt, vốn nên thông cảm cho bệnh nhân nhưng mẹ lại còn ồn ào, suốt ngày chọc giận bố con."

"Sau đó thi ly hôn, mẹ muốn mang con đi, nhưng bà nội con không cho. Bà ấy nói, mẹ cái gì cũng có thể mang nhưng chỉ mình con là không được. Bà ấy còn nói, bố con đã như vậy, về sau cũng sẽ không kết hôn, con là duy nhất đối với bố con."

"Tích Tích, mẹ vẫn luôn muốn mang con đi... Nhưng mẹ cũng sẽ không vì con mà đánh đổi cuộc sống của bản thân mẹ."

"Cho nên cuối cùng vẫn quyết định ly hôn với bố con, nhưng mỗi tuần mẹ đều đi nhà trẻ thăm con một lần."

"Khi đó con mới hơn 1 tuổi, nhỏ như vậy nhưng đã rất hiểu chuyện. Mỗi lần thăm con xong muốn đi con đều kéo góc áo mẹ, ánh mắt ngập nước nhìn mẹ không muốn cho mẹ đi."

"Về sau, lúc con khoảng 3 tuổi, mẹ quen bạn trai mới. Bà nội con biết được liền chuyển con tới nhà trẻ thuộc đơn vị của bà ấy, cũng không cho phép mẹ đi gặp con nữa."

Nói đến đây, Diệp Gia Nghi tự giễu cười: "Đó cũng là lần cuối cùng mẹ được gặp con gái mẹ."

Kiều Tích nhìn bà ta.

Diệp Gia Nghi lúc này vẫn xinh đẹp rạng ngời nhưng lại lẫn vào đó một chút thâm lương.

Kiều Tích cuối cùng vẫn là không nở nhếch nhếch.

Tất cả oán hận trước đây của cô đều chỉ là bởi vì cô còn ôm một chút hy vọng.

Kiều Tích do dự một lát, vẫn là đưa tay lấy hộp giấy ở bên cạnh đưa cho bà ta, nhỏ giọng nói: "Cô đừng khóc."

Lúc Kiều Tích về nước, Minh gia cả nhà đều đến đón cô.

Ở sân bay nhìn thấy ông nội Minh, Kiều Tích giật nảy mình, vừa buồn cười vừa vui sướng: "Ông tới làm gì cho mệt ả?"

Minh lão gia từ mặt đầy lý lẽ: "Cháu dâu ông có tiền đồ như vậy, sao ông lại không tới đón được?"

... Ngay cả ông nội cũng đều biết!

Lúc phỏng vấn thì khí thế ngất trời, lúc này thì lại ngượng ngùng đến đỏ mặt. Kiều Tích tự hỏi sao lúc đó cô có thể nói được những lời đó cơ chứ.

Lúc chờ máy bay về nước, cô đã biết cư dân mạng đã đào ra được ảnh của cô và Minh Ngật rồi.

May là hai người cũng không chụp ảnh với nhau nhiều, chỉ có duy nhất một bức ảnh, vì thế cũng chỉ có một bức đó bị đào ra.

Đương nhiên, điều khác biệt duy nhất là, nam phụ Tường Nhất Vĩ cuối cùng cũng bị mọi người cho qua.

Thay vào đó là Minh Ngật được đẩy lên làm nam phụ phản diện.

Trong quá trình truy lùng, cư dân mạng đã tìm được danh tính, thân phận cũng như tài năng một tay che trời trong giới Toán Olympic của Minh Ngật.

Đại ma vương có HCV IMO với số điểm tuyệt đối, chỉ thế thôi đã đủ uy hiếp rất nhiều người muốn mon men tới gần nữ chính rồi.

Rất nhanh, danh tính của người đến từ "Boston, Mỹ" vẫn luôn battle với cư dân mạng cũng đã được tìm ra.

Do liên tưởng đến nhân vật nam phụ vừa được phát hiện đang theo học tại Boston thế nên mọi người đều khẳng định vị battle kia chính là Minh Ngật.

Kiều Tích nghĩ, nếu như tình cảnh đón máy bay lúc này bị cư dân mạng nhìn thấy thì có lẽ nào họ sẽ nghĩ là cô bị đại ma vương hắc ám bắt cóc không nhỉ?

Nghĩ đến đây, Kiều Tích không nhịn được cười ra tiếng.

Chúc Tâm Âm đi tới, xoa xoa đầu cô, dịu dàng nói: "Cười ngốc gì thế, đi nào, chúng ta về nhà thôi."

Chỉ là... lúc lên xe về nhà, Kiều Tích lại nghĩ đến một việc.

Trên xe ngoại trừ hai vợ chồng Minh Tuấn thì cũng chỉ có ông nội và Uyển Uyển.

Kiều Tích do dự một lát, nhưng nghĩ tới họ đều là người nhà của mình nên quyết định mở miệng----

"Bác Minh, bác Chúc... mẹ cháu tới tìm cháu."

Lời này nói ra khiến tất cả mọi người đều giật mình.

Thấy phản ứng như thế của mọi người, Kiều Tích liền cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: "Nhưng cháu không muốn chuyển đến ở với bà ấy... Cháu vẫn muốn ở lại nhà."

"Đó là đương nhiên!" Chúc Tâm Âm lập tức lớn tiếng đánh gãy lời nói của Kiều Tích. "Ai nói cháu phải rời đi? Bác không đồng ý!"

"Đúng đó!" Uyển Uyển cũng nói xen vào, "Chị xác định người đó thật sự là mẹ chị sao? Chị Tiểu Kiều, chị đừng để bị người ta lừa đó."

Kiều Tích đương nhiên không bị lừa.

Hai ngày sau đó, Diệp Gia Nghi tự mình tới cửa Minh gia.

Hai vợ chồng Minh Tuấn đã từng gặp Diệp Gia Nghi, lại cộng thêm việc mười mấy năm qua đi mà dung mạo bà ta gần như không đổi thế nên không ai còn muốn đi chất vấn thân phận của bà ta nữa.

Chỉ là đối với một người bất tin lâu như vậy rồi bây giờ lại đột nhiên xuất hiện muốn nhận con, vợ chồng Minh Tuấn khó tránh khỏi việc phản cảm.

Nghĩ đến bố Kiều Tích, Minh Tuấn lại càng không thích bà ta, người vừa đi, Minh Tuấn liền hừ lạnh nói: "Lúc trước lão Kiều còn nằm trong bệnh viện, Tích Tích cũng chỉ mới hơn 1 tuổi thế mà đều có thể nhẫn tâm ly hôn bỏ đi. Từ lúc đó anh đã thấy cô ta không ra gì rồi!"

Chúc Tâm Âm tuy rằng khách quan hơn chồng một chút nhưng vẫn không tránh được chuyện có thành kiến-----

"Cô ta nói cô ta là phó tổng tập đoàn nào? Cũng không biết làm sao mà lên được chức đó nữa, anh mau cho người đi điều tra đi... Em sợ người mẹ như thế sẽ làm hư Tích Tích."

Minh Tuấn rất quyết đoán ra quyết định ----- "Vậy sau này chúng ta liền không cho Tích Tích cùng cô ta gặp mặt!"

"Đó là mẹ ruột con bé đấy!" Chúc Tâm Âm trừng mắt nhìn chồng, ngữ khí oán trách, "Tích Tích cho dù là con dâu anh nhưng anh cũng không thể ngăn chặn việc mẹ con người ta gặp mặt."

Dừng một chút, Chúc Tâm Âm lại thờ dài một hơi, "Anh không để ý Tích Tích hôm nay à? Dù nó vẫn không gọi mẹ, đối với cô ta cũng không được tốt... Thế nhưng con bé đến nhà chúng ta lâu như vậy cũng không thấy nó ôm chầm lấy anh trên mặt đất như ngày hôm nay."

Tiểu nha đầu này là đang vui vẻ đó.

Thế nhưng Chúc Tâm Âm vẫn không tin lý do thoái thác của Diệp Gia Nghi.

Trên đời này làm gì có lý do gì có thể ngăn cản một người mẹ thật sự muốn gặp con mình.

Những lý do mà Diệp Gia Nghi nói kia, chẳng qua đều là đang lấy cớ mà thôi.

Rất nhanh sau đó, Chúc Tâm Âm liền biết nguyên do.

Trong tài liệu Minh Tuấn tra được, có một bản báo cáo kiểm tra sức khỏe của Diệp Gia Nghi.

Cô ta bị bệnh, không thể có được đứa con thứ hai.

Minh Tuấn vừa xem xong liền giận đến tím mặt: "Được lắm! Quả nhiên là có mục đích riêng! Anh đi nói với Tích Tích!"

"Anh quay lại!" Chúc Tâm Âm nhanh chóng kéo Minh Tuấn lại, "Anh đi nói với Tích Tích cái này thì được cái gì chứ? Nói ra chỉ khiến Tích Tích đau lòng thôi."

Minh Tuấn vẫn không thể nguôi được cơn giận: "Thế cứ để cho cô ta lừa gạt Tích Tích như vậy à?"

Chúc Tâm Âm ngẫm nghĩ, sau đó nói: "Thôi đi, dù sao thì cô ta cũng sẽ không có đứa con nào khác... "

Tuy rằng động cơ của người phụ nữ đó không thuần khiết, thế nhưng Tích Tích là đứa con duy nhất của cô ta, chỉ cần cô ta có thể đối tốt với Tích Tích là được.

Hai năm sau.

Tháng bảy chính là thời điểm nóng nhất trong năm, ban ngày mọi người đều lười biếng nằm ở trong nhà, thế nhưng hôm nay vừa đến chạng vạng, có một nhóm người lại như châu chấu lao ra đường.

Bởi vì Tưởng Nhất Vĩ về nước, lại chỉ nghỉ ở Bắc Kinh 2 ngày rồi phải về quê, bởi vậy nên mọi người vốn định tổ chức sinh nhật cho Kiều Tích vào hôm khác liền sửa lại tổ chức luôn hôm nay.

Tưởng Nhất Vĩ sau khi thi IMO xong thi học tại đại học P 1 năm, sau đó liền sang Princeton học. Đây là lần đầu tiên sau khi đi anh về nước.

Lúc gặp nhau tại KTV, mọi người liền nghiêm hình tra khảo: "Nói! Cậu sang đó có phát hiện Minh Ngật bao nuôi tiểu tình nhân không?"

Tưởng Nhất Vĩ dè dặt: "Sao mấy người lại có thể dung tục như thế hả? Tôi là đi khiêu chiến cậu ta đó."

Hai người này ở Mỹ, lại lần nữa cạnh tranh nhau trong cuộc thi Putnam dành cho sinh viên trên toàn nước Mỹ.

Chỉ là, lần này Tưởng Nhất Vĩ vẫn như cũ bại dưới tay Minh Ngật.

Đến lúc này hồi tưởng lại, anh ta vẫn cảm thấy có chút tức giận-----

"Minh Ngật mẹ nó biến thái. Hai năm liền học xong cả khóa học 4 năm. Đây là muốn lên giáo sư luôn à? Dựa vào đâu chứ! Tôi còn lớn hơn cậu ta một tuổi đó!"

Đương nhiên, mọi người đã sớm tập thành thói quen với sự biến thái của Minh Ngật rồi, thế nên chẳng có ai cảm thấy hứng thú với cái này cả. Họ chỉ muốn biết vấn đề khác của Minh Ngật thôi-----

"Minh Ngật thật sự không có bạn gái nhỏ khác hả? Thế tại sao hai năm không về nước lấy một lần chứ? Là Tích Tích của chúng ta mặt không xinh hay thân hình không nóng bỏng?"

Kiều Tích nghe xong không biết phải tiếp thế nào, dờ khóc dờ cười một lúc mới nói: "Thôi nào, đừng lấy bọn tớ ra để đùa giỡn nữa."

Minh Ngật thật sự hai năm rồi chưa về nước.

Cô cũng từng oán giận... Dù sao thì làm gì có ai không hy vọng được ở bên bạn trai mỗi ngày chứ?

Chỉ là cô biết Minh Ngật đang có nghiên cứu cần làm ở bên đó, không thể dứt ra được. Anh có kế hoạch của chính anh, tùy tiện làm phiền anh khẳng định sẽ gây bất lợi cho anh."

Bạn trai đã không thể ở bên cạnh thế nên Kiều Tích chỉ có thể cố gắng hết sức để theo kịp bước chân của bạn trai thôi.

Những lúc Minh Ngật bận, không trả lời tin nhắn của cô thì cô liền yên lặng tìm đọc những bài luận văn, những bài nghiên cứu được đăng trên báo của anh.

Xem không hiểu cũng kiên trì xem, chờ đến thời điểm hai người hẹn video call, cô sẽ hỏi anh và anh sẽ giảng giải cho cô hiểu.

Cô cùng anh vẫn rất tốt đấy nhé!

Hơn nữa, anh họ cũng không phải là loại người chỉ để ý đến thân hình đâu nhé! Bọn họ chính là đôi tình nhân có ý nghĩ và chí hướng hợp nhau nhất!

Chẳng qua, Kiều Tích vẫn là hâm hừ nói: "Tớ tháng sau sẽ qua đó rồi, anh ấy nếu là thật sự có bạn gái nhỏ thì tốt nhất là nhanh chóng giấu kín vào!"

Đương nhiên, nam chính có đây nên mọi người cũng chỉ trêu chọc Kiều Tích mấy câu liền cho qua.

Tán gẫu với nhau một lúc sau đó liền bắt đầu chơi trò chơi.

Là một trò chơi rất đơn giản, hai người rút được lá bài giống nhau sẽ phải mặt đối mặt nhìn nhau ở khoảng cách 30cm, ai cười trước người đó thua, người thua bị phạt rượt.

Kiều Tích vừa nghe liền từ chối: "Tớ không chơi đâu."

Cô là người có bạn trai, cùng người con trai khác nhìn nhau ở khoảng cách gần như thế thì không được tốt lắm.

Thịnh Tử Du kéo cô: "Biết cậu đối với người ta một lòng một dạ rồi! Cậu cứ chơi cùng mọi người đi, nếu như là cậu rút trúng thì cũng không tính, được không?"

Kiều Tích cuối cùng cũng ngoan ngoãn ngồi xuống chơi cùng.

Thịnh Tử Du chia bài cho mọi người.

Đúng vào lúc này, cửa phòng KTV bị người khác đẩy ra.

Kiều Tích vô cùng buồn chán ngẩng mắt lên nhìn.

Sau đó, cả người cô đều bất động, cơ hồ là muốn hồn phi phách tán.

Kiều Tích vô thức nói lỏng tay, lá bài trong tay trượt xuống đất.

Cô đưa tay che miệng, những người khác cũng cứng đờ tại chỗ.

Anh trở về lúc nào vậy?

Rõ ràng là mỗi ngày đều gọi video mà, thế nào mà cô lại cảm thấy... có chút xa lạ nhỉ?

Hai năm, anh cao hơn gầy hơn, làn da cũng đen hơn trước một chút, trưởng thành hơn rất nhiều.

Trong khi tất cả mọi người còn đang bối rối, Thịnh Tử Du lại rất biết điều đứng dậy nhường chỗ bên cạnh Kiều Tích cho ai đó ngồi.

Minh Ngật đi tới gần, ngồi xuống bên cạnh cô.

Hốc mắt Kiều Tích có chút ướt, vì thế nên cô cúi đầu xuống, không muốn bị anh nhìn thấy.

Cô nhỏ giọng hỏi: "Sao anh lại trở về?"

Minh Ngật đáp: "Sinh nhật 17 tuổi của em anh không ở bên em, thế nên sinh nhật 18 tuổi của em anh không thể bỏ qua."

Bên cạnh dồn dập vang lên tiếng chán ghét: "Mùi gì mà chua quá vậy!"

Mọi người lại tiếp tục chơi trò chơi.

Vẫn là trò trước đó đang chơi dở.

Hai lượt sau đó, Kiều Tích đều rút phải lá A đỏ.

Trước đó, cô đã nói rõ sẽ không chơi rồi, bây giờ Minh Ngật ở đây cô lại càng không muốn chơi.

Chỉ là còn không đợi cô nói không chơi, Minh Ngật ngồi bên cạnh liền lật lá bài lên.

Cũng là A đỏ.

Đến lượt hai người họ lật đôi mặt, xem ai cười trước.

Tường Nhất Vĩ ở bên cạnh đề nghị: "Chúng ta bỏ qua đôi này đi."

Anh ta thật sự không muốn ăn thức ăn cho chó đâu.

"Như vậy sao được?" Minh Ngật chậm rãi nói, "Đã chơi thì phải chịu chứ."

Nói xong anh liền đặt lá bài lên trên bàn, sau đó xoay người nhìn Kiều Tích, "Tới nào."

Kiều Tích hơi nghiêng người, cố gắng điều chỉnh biểu cảm, sau đó ngẩng đầu nhìn anh.

Hai người lật đôi mặt, Kiều Tích vừa nhìn liền sững sờ.

Cô cảm thấy anh bây giờ so với trước kia đẹp trai hơn nhiều, trưởng thành hơn nhiều... Cô cố gắng kìm chế biểu cảm, không để cho mình cười lên.

Minh Ngật nhìn người con gái trước mặt, khuôn mặt trắng hồng, nhìn đâu cũng thấy xinh đẹp. Không chút do dự, một giây sau, anh liền trực tiếp nâng cằm cô lên, cúi xuống hôn.

Thật ra cũng không hôn lâu, trước khi đầu óc Kiều Tích thiếu không khí, Minh Ngật liền buông cô ra.

Mọi người bên cạnh bất ngờ không kịp đề phòng bị nhét cho một ngụm cầu lương, lúc này ai nấy đều trung ra vẻ mặt ngơ ngác.

Chỉ có Thịnh Từ Du cảm thán nói: "Hôn đẹp đó, sao tớ lại không nghĩ ra cách phạt này nhỉ?"

Kiều Tích xấu hổ đến đỏ bừng mặt, chỉ mới chốc lát đã biến thành một quả cà chua chính hiệu.

Làm cái gì trước mặt người khác vậy... Cô đẩy anh ra, chạy vào nhà vệ sinh.

Hắt nước lên rửa mặt xong cô mới cảm thấy tỉnh táo hơn một chút.

Thoải quên đi, cô không thèm đi so đo với anh họ. Anh ấy có lẽ nhớ cô đến điên rồi.

Hít sâu mấy lần, Kiều Tích mới kéo cửa đi ra ngoài, nhưng không ngờ rằng mới mở hé cửa ra đã có một bóng người nhanh chóng chui vào,

"Đừng" một tiếng, Minh Ngật khóa cửa lại, sau đó đẩy cô đến sát tường.

Bàn tay to lớn của anh ôm lấy phần eo mảnh khảnh của cô, lại ép cô đến sát tường hơn nữa, sau đó liền cúi xuống điên cuồng hôn cô.

Nụ hôn này hoàn toàn khác với nụ hôn nhẹ nhàng trước đó.

Kiều Tích bị anh siết chặt vào lòng, một chút cũng không thể động đậy được.

Anh nặng nề mà hôn cô, cơ hồ là muốn nuốt cả người cô vào bụng.

Nụ hôn như cơn mưa rào ào ào trút xuống, từ môi sang mắt, sang tai, sang má rồi lại xuống xương quai xanh.

Kiều Tích cảm thấy mình không thể nói ra được một chữ nào, cả người mềm nhũn thành một bãi bùn, muốn dùng sức đẩy anh ra cũng không có sức, đến âm thanh nói ra cũng biến thành tiếng rên rỉ.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu biểu muội: "Anh họ không phải là loại người để ý đến xác thịt đâu! Bọn tôi là yêu đương thuần túy nhé!"

Đại biểu ca: Chỉ có thể dùng hành động chứng minh.

Tích Tích của chúng ta có một sự hiểu lầm to lớn đối với đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Edit: Tiểu Vũ

Kiều Tích cảm thấy, Minh Ngật lúc này...

Quả thật là giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

Hai người trước kia cũng không phải là chưa từng hôn môi.

Thế nhưng lúc đó đều chỉ là hôn nhẹ, là cẩn thận dè dặt thăm dò, là chuồn chuồn lướt nước mà thôi..

Thế nhưng dù là bất cứ loại nào thì cũng không hề giống nụ hôn lúc này.

Môi lưỡi cô bị anh hung ác chiếm lấy, khắp người cô lúc này đều tràn ngập hơi thở của anh.

Cũng chính giờ khắc này, Kiều Tích đột nhiên hiểu ra, người đang đứng trước mặt cô đây đã không còn là một cậu thiếu niên nữa rồi.

Anh đã trở thành một người đàn ông trưởng thành.

Kiều Tích cảm thấy môi lưỡi mình đều bị anh mút đến phát đau, cô đưa tay muốn đẩy anh ra, thế nhưng lại bị anh nắm eo thật chặt.

Một cái đẩy này của cô khiến Minh Ngật thuận thế ôm cô lên rồi đặt cô ngồi xuống bệ bồn rửa tay.

Hai người dán chặt vào nhau, người đàn ông đưa tay ôm chặt lấy eo cô.

Minh Ngật hơi cắn nhẹ đầu lưỡi cô, sau đó bàn tay vốn dĩ đang đặt ở eo cô lại dần dần dời lên trên.

Cách một lớp áo mùa hè mỏng manh truyền đến nhiệt độ lòng bàn tay của người đàn ông đến da thịt cô.

Không hiểu sao, cô đột nhiên sinh có một chút khản trương.

... Cô, cô, cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Kiều Tích vội vàng đè lại tay của người đàn ông, giữa những nụ hôn dày đặc của anh, cô phải cố gắng lắm mới giữa nói được một câu: "Em không muốn..."

Lời vừa ra khỏi miệng, Kiều Tích liền xấu hổ không chịu được.

Giọng nói vừa rồi của cô, quả thật là khiến người ta vừa nghe đã biết đang làm chuyện xấu...

Minh Ngật hơi buông cô ra.

Trán anh chạm vào trán cô, Minh Ngật đưa tay xoa xoa đôi môi vừa bị anh chà đạp, sau đó nhìn thẳng vào mắt cô.

Thật lâu sau, anh mới khàn giọng mở miệng nói: "... Không muốn cái gì?"

Kiều Tích cắn chặt môi.

Không muốn cái gì... Anh thế mà lại không biết xấu hổ hỏi ra.

Anh vừa mới làm như vậy, rõ ràng chính là muốn... Cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, cho nên mới từ chối.

Chính là da mặt Kiều Tích mỏng, lời nói như vậy sao cô có thể nói ra?

Hơn nửa ngày sau, cô mới cất giọng nói còn nhỏ hơn muỗi kêu: "Anh... anh hư hỏng."

Trước đây mỗi lần cô và anh gọi video cho nhau rõ ràng đều chỉ là thảo luận về Toán.

Kết quả không nghĩ tới, anh vừa về nước liền trở nên hư hỏng, vừa hôn vừa... sờ cô.

Hai người ở trong phòng vệ sinh dây dưa hơn 10 phút mới một trước một sau đi ra ngoài.

Nhà vệ sinh là ở ngay trong phòng KTV, cho nên Kiều Tích chỉ có thể cầu nguyện rằng 10 phút vừa qua không có ai để ý đến việc hai người họ cùng nhau ở trong nhà vệ sinh.

Chỉ là Kiều Tích vừa ra ngoài liền phát hiện cả phòng đều yên lặng, mọi người không ca hát, cũng không chơi trò chơi, mà là đều dùng các tư thế khác nhau cầm điện thoại chơi.

Xong rồi, xong rồi, khẳng định là bị phát hiện rồi.

Kiều Tích kiên trì đi ra ngoài, cả gương mặt đều đỏ hồng hết.

Phía sau truyền tới một tiếng "Rầm", là Minh Ngật đóng cửa đi ra.

Đối với đôi tình nhân cừu biệt trùng phùng, cô nam quả nữ, củi khô gặp lửa ở trong một gian phòng hơn 10 phút... Mọi người chỉ cần dùng đầu ngón chân thôi cũng có thể nghĩ ra giữa bọn họ xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng họ đều rất ăn ý mà cúi đầu im lặng.

Mặc dù mọi người đều là người quen, hơn nữa chuyện yêu đương như thế cũng là chuyện bình thường ở đời.

Thế nhưng dù sao thì tuổi tác cũng không lớn, còn chưa gặp qua nhiều sự đời chông chênh, bởi vậy nên trong phòng mới có một loại không khí khó xử như lúc này. Ngay cả Trương Nhất Vĩ đen là thế mà cũng có thể nhận ra anh ta đã đỏ mặt.

Thịnh Tử Du đang ngồi chơi game, nhân vật của cô nàng lúc này bị người ta đánh cho cạn máu, end game. Vì thế nên cô nàng liền ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua.

Nhìn thấy Minh Ngật, vẻ mặt Thịnh Tử Du vô cùng kinh ngạc, ngay lập tức đưa tay lên nhìn đồng hồ, sau đó cả kinh nói-----

"Mới có hơn 10 phút mà, tốc độ này cũng quá nhanh----- "

Ninh Dịch ngồi bên cạnh gấp rút đưa tay bịt miệng cô nàng lại.

Mọi người vốn dĩ định hát xong thì đi ăn khuya, thế nhưng Minh Ngật tới rồi, Ninh Dịch liền lập tức đề nghị hủy bỏ bữa ăn khuya này.

Thịnh Tử Du tức giận kêu lên: "Vì sao chứ? Anh họ tới thì chúng ta liền coi đó như tiệc tẩy trần cho anh ấy đi!"

Rõ ràng đã nói là sẽ đi ăn tôm hùm rồi mà!

Ninh Dịch nhanh chóng kéo đồ ngu này qua một bên, ngữ khí đều là kiêu chi tiếc rên sát không thành thép, "Chẳng lẽ cậu cho rằng Minh Ngật tới KTV là muốn cùng chúng ta đi ăn tiệc tẩy trần à?"

Thịnh Tử Du bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Anh họ tới là muốn bắt cóc Tích Tích nhà cô!

Nhưng cô nàng lại rất nhanh nghĩ đến một việc khác, vẻ mặt vô cùng cảnh giác liếc nhìn Ninh Dịch: "Không đúng! Đang yên đang lành sao cậu lại đột nhiên muốn giúp đỡ anh ấy thế?"

A!

Ninh Dịch nhìn không được cười lạnh.

Giúp Minh Ngật?

Quả thực là nực cười mà!

Lúc trước bị thằng bạn khốn nạn đó kéo đi làm bình phong, kết quả không lâu sau đó tất cả mọi người trong nhà Ninh Dịch đều biết chuyện cậu ta thích con trai.

Sau đó, Ninh Dịch liền nhận được một đồng lời hỏi han ân cần đến từ các cô di chú bác trong họ.

Về sau hai vợ chồng Minh Tuấn biết được chuyện giữa Minh Ngật và Kiều Tích.

Ninh Dịch cho rằng như vậy là xong rồi, kết quả không nghĩ tới chính là mẹ Ninh lại cho rằng cậu ta đơn phương thích, thế nên càng thêm lo lắng. Vừa mắng tiểu tử Minh gia thay lòng đổi dạ vừa quan tâm an ủi cậu ta đừng đau lòng, còn nhiều người đàn ông tốt đang chờ kia kia.

Cuối cùng không còn cách nào, Ninh Dịch đành phải lừa mẹ Ninh rằng, sau khi bị tên khốn Minh gia kia lừa gạt, bắt cả hai tay bản thân bị tổn thương nghiêm trọng, từ đó đã mất đi niềm tin vào đàn ông rồi, hiện tại lại lần nữa chuyển sang thích con gái.

Mẹ Ninh vẫn là nửa tin nửa ngờ.

Mãi đến Tết âm lịch năm nay, nhìn thấy thằng nhóc xấu xa nhà họ Minh không quay về nhà ăn Tết, mẹ Ninh mới lặng lẽ đến hỏi cậu ta, có phải thằng nhóc kia chia tay với cô gái họ Kiều rồi không.

Nhận được kết quả phủ nhận từ Ninh Dịch, mẹ Ninh vẫn là rất không yên tâm, lại tiếp tục khuyên nhủ-----

"Cả kẻ nó có độc thân thật thì con cũng không thể lại có loại ý nghĩ đó đâu đấy. Vẫn là con gái tốt hơn, con xem Cá Nhỏ kia, đáng yêu biết bao, con nhớ phải giúp đỡ con bé học tập đấy, cô gắng theo đuổi một chút đi!"

Nói ngắn gọn thì, Ninh Dịch cảm thấy bản thân mình chính là người muốn cho hai người Minh Ngật Kiều Tích tình cảm hòa thuận, mãi mãi không rời nhất trên thế giới.

Cho dù đã sớm nhận lại mẹ ruột, thế nhưng Kiều Tích vẫn ở lại Minh gia.

Quan hệ của cô cùng Diệp Gia Nghi không tính là tốt, cho dù là mẹ con ruột thịt, thế nhưng hai người lại không thể nào thân thiết được.

Chỉ bởi vì trước kia, lúc mới nhận nhau không lâu, Kiều Tích liền biết được nguyên nhân thật sự bà ta tới tìm cô.

Bà ta bị bệnh, không thể có con được nữa, cho nên mới đến tìm lại đứa con gái đã bị bà ta vứt bỏ nhiều năm trước.

Việc này là Uyển Uyển lỡ miệng nói ra.

Đương nhiên, nói lỡ miệng cũng không đúng lắm.

Bởi vì không lâu sau lần lỡ miệng đó, Uyển Uyển liền chủ động thừa nhận với cô là lúc đó con bé cố ý nói.

Uyển Uyển vẫn còn rất tức giận nói: "Chị Tiểu Kiều, không phải em cố ý muốn làm chị buồn đâu, nhưng mà em tức không chịu được ý! Sao bà ta lại có thể như thế chứ? Lúc không muốn thì liền bỏ mặc chị, lúc không đẻ được thì lại vác mặt tới tìm lại chị, người xấu xa như thế thì sao xứng đáng làm mẹ chứ?"

Kiều Tích không hề trách Uyển Uyển.

Cô còn cảm thấy rất cảm ơn nữa.

Tại vì cô cảm thấy, nếu như cô không biết chuyện này thì rất có thể cô sẽ móc tim móc phổi ra để đối tốt với cái người đã bỏ rơi cô.

Chỉ là Chúc Tâm Âm lại nhiều lần khuyên nhủ cô rằng, dù sao thì bây giờ Diệp Gia Nghi cũng chỉ có mình cô là con, trừ bỏ cô, bà ta còn biết đối xử tốt với ai được?

Cho nên Chúc Tâm Âm luôn khuyên Kiều Tích đối xử với mẹ ruột tốt một chút, tránh để bà ta lạnh tâm.

Bởi vậy nên lúc này, khi cùng Minh Ngật tay trong tay về nhà, Kiều Tích liền chậm rãi kể chuyện này cho anh nghe-----

"Cuối tuần này em muốn cùng bà ấy đi Puerto Rico một chuyến."

Diệp Gia Nghi vì muốn cải thiện quan hệ mẹ con với Kiều Tích, cho nên đặc biệt để trống mấy ngày nghỉ, chọn ra địa điểm vui chơi, đặt vé máy bay, đặt phòng khách sạn.

Kiều Tích ban đầu cũng không muốn đi, nhưng sau khi được Chúc Tâm Âm khuyên nhủ, cuối cùng vẫn đồng ý.

Nghe cô nói như vậy, Minh Ngật liền dùng sức nắm tay cô, sau đó nói: "Đi bao lâu?"

Kiều Tích ngẫm nghĩ, sau đó nói: "Khoảng 1 tuần."

MIT cuối tháng tám khai giảng, Kiều Tích đã đặt vé máy bay đi Mỹ vào đầu tháng 8.

Tính toán thời gian nghỉ hè thì 1 tuần đi chơi với Diệp Gia Nghi cũng không ảnh hưởng đến kế hoạch của cô, nhưng cô không ngờ rằng Minh Ngật lại quay về.

Nghe cô nói như vậy, Minh Ngật liền xoa xoa hai má của cô, dịu dàng nói: "Đi đi."

Dừng một chút, anh lại bổ sung: "Anh ở nhà đợi em."

Câu nói này... có phải là quá giống hai vợ chồng già rồi không?

Kiều Tích yên lặng quay mặt đi.

Minh Ngật dừng lại, xoa người cô, sau đó nhẹ nhàng hôn nhẹ, rồi lại làm như không có việc gì dắt tay cô đi tiếp.

Kiều Tích xấu hổ véo véo cánh tay anh, nhỏ giọng nói: "Đang trên đường đó."

Từ Mỹ trở lại, anh họ dường như biến thành người khác rồi.

Mặc kệ có người hay không, cứ thích là đi hôn cô.

Hai người lại đi tiếp một đoạn, Kiều Tích bất giác phát hiện ra có gì đó không đúng: "Có phải hai năm không quay về liền trở nên ngốc đi? Đây không phải đường về nhà mà!"

Nói xong liền muốn kéo tay anh đi ngược lại.

Minh Ngật dùng sức, kéo cô gái của anh lại, sau đó ôm vào trong lòng.

Giọng nói vô cùng dịu dàng vang lên trên đầu cô: "Là đường về nhà."

Cứ như vậy, Kiều Tích bị anh dẫn đến một tiểu khu cao cấp gần trường học.

Bảo vệ không nhận ra anh, nhưng sau khi nhìn tờ giấy anh đưa liền nhanh chóng cho hai người bọn họ vào.

Kiều Tích lúc này đã rơi vào hoang mang cực độ, đến tận khi Minh Ngật dẫn cô đến dưới cửa một tòa nhà, cô vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Đứng dưới cơn gió đêm của mùa hè, hai người bọn họ cùng nắm tay nhìn nhau.

Minh Ngật chỉ chỉ một phòng cho cô xem, "Tầng 24."

Kiều Tích thuận theo hướng tay anh chỉ nhìn theo, qua từng tầng từng tầng.

Dừng lại ở tầng 24, nơi anh chỉ tỏa ra ánh sáng màu vàng ấm áp.

Minh Ngật ôm cô từ phía sau, làn môi anh dán lên viền tai cô, giọng nói trầm thấp-----

"Đó là nhà của chúng ta."

Tuy ngay mai có cuộc thi, nhưng Uyển Uyển vẫn không thể nào tập trung đọc sách ôn bài được, lúc này cô bé cứ nhấp nha nhấp nhồm, cứ một lúc là lại xuông tăng ngó ngó nghiêng nghiêng.

Chúc Tâm Âm bị cô phiền đến không chịu được, "Con còn không đi ôn bài đi?"

"Mẹeeeeee!" Uyển Uyển vừa trêu Bambi vừa tủi thân nói, "Không phải hôm nay anh về sao? Sao vừa đến nhà liền đi rồi? Hiện tại muộn thế này rồi cũng chưa trở lại nữa... Con đã rất lâu không nhìn thấy anh ấy rồi, anh ấy không muốn đưa em gái là con sao?"

"... Còn có chị Tiểu Kiều nữa, nói cùng chị Từ Du ra ngoài gặp bạn, thế mà bây giờ cũng vẫn chưa về, có phải là gặp nguy hiểm gì không?"

Chúc Tâm Âm đen mặt lại: "... Đây không phải là việc con nên quan tâm đâu, lên phòng học bài đi."

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Edit: Tiểu Vũ

Đến tận khi được Minh Ngật dắt lên tầng, Kiều Tích vẫn còn chưa rõ mấy lời anh vừa nói.

Nhà của chúng ta... Là sao?

Minh Ngật nhìn cô, hơi mỉm cười, "Còn đứng ngốc ra đây làm gì? Mở cửa."

Nhìn khóa mật mã trên cửa, Kiều Tích vẫn chưa kịp phản ứng, cô mờ mịt "a" một tiếng.

Minh Ngật mở miệng nói: "Mật mã là ---- Tích Tích."

Tích Tích?

Nhìn lại khóa mật mã trên cửa, toàn là phím số mà. Kiều Tích suy nghĩ một chút, ý của anh là... muốn dùng thuật Toán chuyển ra?

Không nghĩ tới vào nhà thôi mà cũng phải giải Toán, Kiều Tích lập tức run rẩy bắt đầu tính toán "Xixi" chuyển sang thuật Toán như thế nào.

Kiều Tích bắt đầu bẻ ngón tay tính nhẩm, lại bởi vì vừa hoang mang vừa lo lắng mà tính sai mấy lần, đến khi tính đến lần thứ 3 mới không cảm thấy không sai, Kiều Tích liền ấn vào khóa một chuỗi số----- 12987490.

"Tinh" một tiếng, khóa cửa được mở.

Đến lúc này, Kiều Tích mới coi như có một chút tỉnh lại.

Nhưng cô vẫn rất tò mò: "Căn nhà này... là của ai cơ?"

Kiều Tích vẫn biết, Minh gia cũng không phải là nhà đại phú đại quý lắm.

Minh Tuấn ở trong bộ đội tuy rằng phúc lợi vô cùng tốt, người trong nhà không bao giờ phải lo ăn mặc, chi phí ăn uống cũng không cần dùng tiền của bản thân, thế nhưng mỗi tháng cũng chỉ được một số tiền lương nhất định thôi.

Lúc trước, trên bàn cơm cô từng nghe thấy Minh Tuấn và Chúc Tâm Âm nói chuyện đến tiểu khu này, lúc đó Chúc Tâm Âm còn chắc lưỡi nói: "Phòng ở đất như thế, ai mà mua chứ?"

Vừa nghe Kiều Tích hỏi, Minh Ngật rõ ràng là không hài lòng.

Anh nhìn Kiều Tích, lạnh lùng nói: "Cảm thấy anh mua không nổi phải không?"

Thấy anh tức giận, Kiều Tích liền nhanh chóng giải thích: "Không phải, không phải!"

Ngẫm nghĩ, cô lại bắt đầu nhẹ giọng dỗ: "Em là cảm thấy, người có thể mua được căn phòng này rất là lợi hại... Anh họ, thật sự là anh mua sao?"

Minh Ngật không nặng không nhẹ "Hừ" một tiếng, giọng điệu vẫn rất khó chịu, nhưng sắc mặt cũng đã hòa hoãn hơn nhiều rồi.

Kiều Tích chui vào lòng anh.

Một cái đầu ngẩng lên, nhìn sắc mặt Minh Ngật, vẻ mặt vô cùng tủi thân mà nói----- "Anh không thích Tích Tích nữa sao?"

Cô buông tay xuống, nắm lấy tay anh rồi gỡ gỡ lòng bàn tay anh, "Thật lâu mới trở lại một lần, anh liền cứ thế tức giận với em sao?"

Minh Ngật vốn dĩ muốn làm căng với cô một lúc, thế nhưng nhìn cô thế này liền chịu không được.

Anh đưa tay nâng mặt Kiều Tích, cúi đầu hôn lên tiếp mấy cái, sau đó mới nói: "Trước đó anh giúp một công ty tối ưu hóa phép tính."

Công ty kia là của một đàn anh tốt nghiệp trường trung học phụ thuộc thành lập. Đàn anh đó du học ở Harvard nên sau khi học xong liền ở lại Mỹ gây dựng sự nghiệp.

Phép tính quan trọng của công ty có vấn đề, mà phép tính đầy đối với Minh Ngật thì lại chỉ giống như tiện tay giúp đỡ.

Anh dùng thời gian ngày nghỉ của hai tuần liền khắc phục được vấn đề. Sau đó vì để cảm ơn, vị Lục sư huynh đó đã cho anh 5% cổ phần công ty.

Minh Ngật vốn dĩ cũng không đặt chuyện này trong lòng, mãi đến cuối năm ngoái chia lợi nhuận, anh mới phát hiện ra công ty của Lục sư huynh đó làm ăn rất khả quan.

Trong tay đột nhiên có một số tiền lớn như vậy, Minh Ngật liền dứt khoát đem đi mua nhà.

Căn nhà này có diện tích gần 200 mét vuông, mới vừa trang hoàng xong.

Minh Ngật giải thích: "Nếu em không thích cách trang trí thì có thể trang trí lại theo sở thích của mình."

Kiều Tích nhanh chóng túm chặt lấy anh, "Trang trí không cần tiền sao? Hiện tại thế này em đã rất thích rồi!"

Minh Ngật đưa tay xoa xoa hai má cô, "Đồ nhỏ mọn!"

Sau khi vui vẻ chạy loăng quăng khắp nhà xem đông xem tây, Kiều Tích mới phát giác ra một điều, bây giờ đã hơn 10 giờ tối rồi.

Cô nhanh chóng từ thư phòng chạy ra ngoài, sau đó tìm thấy Minh Ngật ở phòng khách.

Minh Ngật đang ngồi xỏm trước TV ở phòng khách nghịch gì đó, thấy cô chạy ra ngoài thì ngẩng đầu hỏi: "Sao thế?"

Kiều Tích nói: "Muộn quá rồi, chúng ta về nhà đi... Bằng không bác Chúc sẽ lo lắng đó."

Minh Ngật không nhanh không chậm nhả từng chữ: "Mẹ biết chúng ta ở đây."

Kiều Tích: "..."

Trong lòng cô đột nhiên sinh ra một loại dự cảm xấu.

Minh Ngật đứng dậy, làm bộ làm tịch nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, sau đó nói: "Giờ này không còn xe bus về nhà nữa rồi."

Kiều Tích hận không thể lao đến cắn anh: "Thế thì đi bộ về."

"Không được." Minh Ngật cự tuyệt càng thêm chính nghĩa, "Muộn thế này rồi, đi đường ban đêm rất nguy hiểm."

"Thế thì gọi xe về!"

"Được. Nhưng mà anh không có tiền, gọi xe em trả."

Hôm nay là Kiều Tích mời khách, trả tiền ăn cơm ca hát xong thì cô đã không còn một đồng nào trong người rồi, lúc này trong người chỉ còn lại 1 đồng xu để đi xe bus.

Vừa nghe thấy anh nói vậy, Kiều Tích lại càng muốn xông lên cắn anh.

"Thế nào mà lại không có tiền rồi hả?" Cô vừa làm bầm vừa nhào lên người anh muốn tìm tiền, "Cả căn nhà to thế này mà cũng mua được, còn nói không có tiền!"

Minh Ngật lúc đầu còn trốn tránh một chút, nhưng rất nhanh liền bắt động tại chỗ, thoải mái hào phóng cho cô sờ tùy ý.

Kiều Tích moi xong hai túi quần của anh mới phát giác ra có gì đó không đúng.

Lại mắc bẫy của anh rồi... Kiều Tích nhanh chóng thu tay lại.

Minh Ngật nhìn cô, trầm giọng nói: "Em sờ anh."

Kiều Tích cắn chặt môi, không nói một lời nào.

Minh Ngật tiến lên một bước, kéo cô vào trong lòng mình, lại hôn cô vài cái, sau đó nói: "Chuyện đính hôn, mẹ đã nói với em chưa?"

Kiều Tích cúi đầu, gương mặt đột nhiên đỏ bừng: "... Nói rồi."

Thật ra đính hôn cũng không có ý nghĩa gì, ở Bắc Kinh cũng không quan tâm đến cái này, nhưng vẫn có một số gia đình muốn nói tin này cho mọi người trước, giống như muốn xác định quan hệ của hai nhà trước với người ngoài.

Hai năm này, Kiều Tích đã gặp thân thích nhà họ Minh rất nhiều lần rồi.

Các cô dì chú bác ông bà đều biết cô gái nhỏ da mặt mỏng thế nên ngoài miệng cứ muốn trêu đùa hai ba câu nhưng trong lòng đã sớm coi chuyện của hai đứa trẻ là lẽ dĩ nhiên rồi.

Lúc Chúc Tâm Âm nói việc này với cô, Kiều Tích cũng không từ chối, xem như là đồng ý rồi.

Thế nhưng lúc này Minh Ngật hỏi tới, cô vẫn là có chút thẹn thùng.

Minh Ngật kéo cô ngồi xuống sofa, sau đó ôm cô ngồi trên đùi mình, cúi đầu xuống chậm rãi hôn.

"Sang nhà mới trước hết là phải làm ấm phòng, em biết không?"

Kiều Tích ngập ngừng, "Nhưng... "

Chuyện làm ấm phòng này không phải là cần có một gia đình lớn hay sao?

Hai người thôi thì làm ấm kiểu gì được?

Minh Ngật chậm rãi nói: "Nhà chúng ta ít người, bố mẹ bận công tác, Uyên Uyên chuẩn bị thi rồi... thế nên chúng ta hai người cũng đủ rồi."

Kiều Tích kinh ngạc mở to hai mắt.

... Nhà ít người!

Cô sáng sớm ra cửa mua đồ ăn sáng thôi cũng gặp phải 7-8 người thân nhà anh đấy!

Kiều Tích vắt óc nghĩ lý do: "Em quần áo đều không mang theo, qua đêm thế nào được?"

Minh Ngật đã sớm có chuẩn bị rồi: "Anh lúc ra khỏi nhà đã giúp em lấy mấy bộ quần áo đến rồi."

Con người này!

Kiều Tích "vèo" một cái đứng dậy.

Anh chính là đã sớm ủ mưu rồi!

Minh Ngật đưa ra lý do rất chính đáng: "Để mấy bộ quần áo ở đây, cho nơi này có khí người."

Dừng một chút, anh lại bổ sung: "Cũng không phải chỉ lấy của em, ai trong nhà anh cũng lấy hết."

Kiều Tích bất đắc dĩ nói: "... Vậy, em còn chưa muốn đi ngủ đâu."

Cô đảo mắt nhìn một vòng, cuối cùng tìm được lý do chính đáng, nói: "Em muốn xem phim.. Anh mệt thì đi ngủ trước đi."

Minh Ngật cầm điều khiển từ xa đưa cho cô, "Xem cùng em."

Kiều Tích rất khản trương, lại thêm không khí trong phòng lúc này vô cùng lúng túng, thế nên không tập trung bám loạn một cái.

Cô tùy tiện mở một bộ phim, âm thanh phát ra khắp phòng khiến Kiều Tích cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Là một bộ phim của châu Âu, từ lúc bắt đầu đến giờ, chưa thấy con người nào xuất hiện hết, chỉ có hình ảnh dòng sông, cánh rừng.

Kiều Tích có chút hối hận, vừa nãy chọn cũng không nhìn tên, lúc này muốn lên mạng tìm hiểu nội dung bộ phim cũng không được.

Minh Ngật ở một bên đã sớm thiếu kiên nhẫn, "Em thích xem cái này? Cái này có gì đáng xem?"

Kiều Tích rất sợ anh đề nghị đi ngủ, liền nhanh chóng đáp: "Hay, em chính là muốn xem!"

Minh Ngật không lên tiếng, chỉ là lấy điện thoại cúi xuống nghịch.

Lại qua một lúc, Minh Ngật đột nhiên bật cười rất gian trá.

Phút thứ 10, trên màn hình rốt cuộc xuất hiện hình ảnh con người, xem ra là nam nữ chính.

Phút thứ 15, hai người này vừa mới gặp nhau mà đã đột nhiên cởi sạch quần áo trên người rồi ôm nhau.

Nhìn hai người lả thê đang ôm nhau trên TV, Kiều Tích cơ hồ là muốn mù mắt rồi.

... Cô, cô chọn cái thê loại phim gì thê này?

Trên TV vì sao lại có loại phim này???

Kiều Tích lập tức đỏ bừng mặt, cũng không dám nhìn qua người bên cạnh, chỉ cúi gằm mặt xuống như người phạm sai lầm.

Chỉ là hình ảnh có thê không xem, thê nhưng âm thanh lại không thê xem nhe.

Đã thê dàn âm thanh của căn nhà này còn cực kỳ tốt nữa.

Tiếng rên rĩ của nữ chính cùng tiếng thở gấp của nam chính vang lên khắp căn phòng.

Kiều Tích lần đầu được nghe nên mặt đỏ tai hồng suốt nãy giờ.

Cô lén lút nhìn thoáng qua Minh Ngật, phát hiện hơi thở của anh hình như cũng trở nên nặng nề hơn.

Kiều Tích càng khấn trương.

Cô thậm chí còn hoài nghi điều hòa trong phòng hồng, bằng không sao lại đồ mô hôi nhiều thê này.

Cô yên lặng cầu nguyện trong lòng, đoạn này sẽ qua nhanh thôi, thê nhưng Minh Ngật đột nhiên nghiêng người qua phía này, ép cô dựa vào ghế.

Kiều Tích trong phút chốc liền cứng hết người, cô bị dọa cho nhắm tịt hai mắt lại, đến giọng nói cũng mang theo chút nghẹn ngào: "... Em sợ đau."

Minh Ngật tiếp tục thăm dò cơ thê cô, sau đó liền duỗi tay lấy điều khiển trên bàn, ngồi dậy.

Anh giảm âm lượng xuống một chút, sau đó hỏi: "Còn xem không?"

Kiều Tích chỉ cảm thấy mặt mình như bị ai thiêu đốt.

Cô vội vàng đứng dậy, rất hoảng hốt mà chuẩn bị chạy lấy người: "Em... em đi tắm."

Thấy cô sợ hãi chạy trốn, Minh Ngật ngồi ở chỗ cũ một lát, sau đó lấy thê ra vào tiểu khu rồi đứng dậy ra khỏi nhà.

Kiều Tích tắm xong đi ra liền không thấy Minh Ngật đâu.

Bộ phim kia vẫn còn đang được mở ở TV ngoài phòng khách, Kiều Tích đi đến tắt TV đi.

Cô nhìn thấy hình ảnh của bản thân phản chiếu trên TV, chiếc áo ngủ mỏng manh bao bọc lấy cơ thê đã dậy thì rất đẹp, Kiều Tích cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Bình thường cô cũng mặc thê này, thê nhưng phòng cô cũng chỉ có Uyển Uyển và bác Chúc ra vào, bởi vậy nên cô chưa bao giờ cảm thấy không thích hợp.

Thê nhưng hiện tại... Kiều Tích cảm thấy, mình mặc thê này, hình như hơi lộ liễu.

Đang nghĩ, bên ngoài hình như vang lên tiếng thang máy, Kiều Tích nhớ được nơi này là một tầng một phòng, như vậy... ngoại trừ Minh Ngật thì sẽ không có ai khác.

Cô bị dọa, thê nên liền chạy thật nhanh về phòng ngủ chính, chui vào chăn.

Minh Ngật một tay rút túi quần, một tay đẩy cửa phòng ngủ chính ra.

Vừa vào cửa, anh liền thấy cô gái nhỏ đang co rụt người lại trong chăn, cả khuôn mặt đều bị che lại, chỉ lộ ra đôi mắt nhìn anh.

Vừa nhìn thấy anh cô liền vội vàng nhắm hai mắt lại.

Bởi vì khăn trường nên hàng lông mi run lên nhè nhẹ, phảng phất như cánh bướm muốn bay.

Minh Ngật đi qua, ném chiếc hộp mới mua vào trong tủ đầu giường, sau đó cúi người, kéo cô gái nhỏ ra khỏi chăn, "Muốn ngạt chết hả?"

Kiều Tích ngoan ngoãn chui từ trong chăn ra.

Minh Ngật cúi đầu xuống hôn cô, một bàn tay duỗi vào trong chăn, theo từ eo thiếu nữ dần lên trên, cuối cùng dừng lại trên chỗ đầy đặn mềm mại nhất của người con gái.

Anh hơi buồn lòng cô, sau đó nhỏ giọng nói: "Sẽ hơi đau... Nhịn một chút thôi là tốt rồi."

Minh Nguyệt ngoài miệng nói thế, nhưng trong lòng lại một chút kinh nghiệm cũng không có.

Rõ ràng là anh cũng đã nghiên cứu qua việc này rồi, thậm chí khi ở Mỹ từng nhìn thấy bạn cùng phòng mang bạn gái về, ở ngay phòng khách... Nhưng chính là không giống nhau, vẫn là không giống.

Minh Nguyệt không nghĩ tới, thân thể thiếu nữ có thể mềm mại đến mức độ này.

Cho dù lúc trước đã sớm luyện qua rất nhiều lần trong đầu rồi, thế nhưng một khi xách dao súng lên thực hành thật thì anh vẫn có chút bối rối.

Ánh sáng từ bóng đèn trang trí trên trần nhà chiếu xuống, khiến căn phòng trở nên sáng như ban ngày.

Da thịt thiếu nữ trắng bóng, giống như là bình sữa bò.

Hai khối mềm mại kia được anh nắm trong lòng bàn tay, cùng với màu da hơi đen của tay anh thì tương phản quá lớn.

Minh Nguyệt nhìn mà mê man, không tự chủ được nuốt nước bọt mấy lần.

Anh có chút thô lỗ xoa bóp hai đỉnh đồ tươi, lúc này chỉ cảm thấy cả cơ thể như muốn nổ tung ra.

Kiều Tích cũng bị anh xoa rất khó chịu.

Bàn tay anh đụng chỗ nào là chỗ ấy truyền đến một trận tê dại cũng đau ngứa.

Minh Nguyệt xé nát váy ngủ của cô để như sờ bàn tay, anh cúi người xuống, ngậm chặt điểm đồ tươi kia, một lúc sau liền cảm thấy nơi nào đó đang lớn hơn rất nhiều.

Tinh thần Kiều Tích đều vô cùng hỗn loạn, cô muốn đưa tay đẩy anh ra, thế nhưng cả người đều mềm nhũn, căn bản là một chút sức cũng không có.

Giọng nói nghẹn ngào của cô vang lên: "Anh, anh đừng làm."

Minh Nguyệt đứng lên, tự cởi hết quần áo trên người mình ra, sau đó liền mạnh mẽ đè lên người cô lần nữa.

Nghĩ đến chuyện anh đang làm với mình, Kiều Tích liền cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Cô nhắc chân lên muốn đá anh, lại bị anh thuận thế cầm lấy, sau đó được anh nâng lên vòng qua eo anh,

Minh Nguyệt tách hai đùi cô ra, sau đó chen vào giữa hai chân cô.

Kiều Tích muốn khóc, cô chỉ cảm thấy có một vật cứng rắn nào đó đang chạm vào bên đùi mình, nóng vô cùng.

Cô đương nhiên biết đó là cái gì, lập tức giãy giụa muốn trốn, cả người đều rụt lại về phía sau.

Minh Nguyệt lại kéo cô xuống dưới thân mình lần nữa.

Hai tay anh nắm lấy vòng eo nhỏ bé của cô, ngay sau đó liền nhắc hông cô lên một chút, thăm dò để đi vào.

Đàn ông trên khắp thiên hạ đều không thể nói đạo lý ở giờ phút này.

Minh Nguyệt nâng chân cô lên vai anh, toàn thân trên dưới của anh lúc này đều muốn nổ tung, nhưng vẫn dịu dàng dỗ cô: "Không đau đâu... nhịn một chút thôi, rất nhanh."

Câu cú của anh đều lọt xộn, Kiều Tích cũng không nhận ra, cô chỉ nức nở cắn chặt bờ vai anh, nước mắt giàn giụa.

Minh Nguyệt dần dần chen vào, hai người đều rất trức trặc. Tuy rằng anh đã làm màn dạo đầu rất dài thế nhưng cô vẫn rất khô.

Kiều Tích trong mắt còn nén lệ, cô rất đau, cắn vai anh đến hằn cả dấu răng, "Đau lắm... anh ra ngoài đi."

Minh Nguyệt bị cô kẹp đến không chịu được, cơ hồ muốn giương vũ khí đầu hàng.

Anh không dám mạnh mẽ ép tới, chỉ là đưa tay xuống thăm dò chỗ hai người kết hợp, chậm rãi xoa nắn, lại vuốt mấy sợi tóc dính trên trán cô, dịu dàng dỗ: "Ngoan, buồn lòng một chút, anh không động được..." "

Chỗ mẫn cảm nhất bị anh vờ vờ, Kiều Tích cảm thấy rất rất khó chịu.

Sâu trong thân thể như có gì đó muốn tuôn ra, hai gò má cũng phồng đầy ý loạn tình mê, âm thanh phát ra từ miệng thì liên tục thở gấp.

Cô khó chịu "Hừ" một tiếng, sau đó hai chân cũng co rút lại, đem eo anh kẹp chặt hơn.

Mãi đến khi cô đủ ướt, Minh Ngật mới lần nữa nắm eo cô, dưới người dần dần tiến vào.

Giờ phút này tất cả lý trí đều đã không còn, Minh Ngật đem chân cô gác lên vai anh, sau đó liền vịn eo mỏng cô, đưa chính mình tiến vào toàn bộ, ngập chìm trong cơ thể cô, sau đó liền chậm rãi rút ra tiến vào.

Về sau, Kiều Tích không phân biệt được là cô không còn đau nữa, hay là đau đến chết lặng.

Khoái cảm cực hạn xa lạ từ sâu trong thân thể trào ra, át đi cảm giác đau đớn ban đầu.

Cô cắn chặt bờ vai của người đàn ông, cố nén không để cho mình rên rỉ thành tiếng.

Chỉ là, mới được vài lần, người đàn ông trên người cô liền dừng động tác, sau đó là một tiếng rên khẽ vang lên,

Kiều Tích sững sờ.

Quá một hồi cô mới phản ứng được... Đây là kết thúc rồi?

Cô mang một chút kinh ngạc ngẩng đầu, sau đó liền đụng phải ánh mắt của Minh Ngật.

Phản ứng của anh so với cô lớn hơn nhiều, trên mặt anh lúc này tràn ngập 4 chữ "Không thể tin được".

Kiều Tích có chút ngượng ngập, Cá Nhỏ nói 10 đã là rất ngắn rồi.

Nhưng mới vừa rồi... chắc cũng mới khoảng 10 giây?

Chỉ là nhìn thấy vẻ mặt đen như đáy nồi của anh họ, Kiều Tích cũng cố gắng khiến cho mình không quá kinh ngạc, nhanh chóng ổn định lại cảm xúc rồi an ủi anh-----

"Anh cả ngày đều đọc sách, nghiên cứu, thế này cũng là bình thường thôi... Em không để ý đến cái này đâu!"

Ngẫm nghĩ, cô lại bổ sung: "Anh họ, em thích anh không phải là bởi vì cái này... Có hay không em đều không sao cả, anh đừng để trong lòng!"

Sắc mặt Minh Ngật càng lúc càng đen.

Thấy bộ dạng vô cùng không dễ chọc của anh lúc này, Kiều Tích không dám nói chuyện nữa, cẩn thận dè dặt di chuyển đến mép giường, muốn vào nhà vệ sinh tắm lại lần nữa.

Thế nhưng còn không đợi cô xuống giường, một giây sau, Minh Ngật liền kéo mất cả chân cô, khiến cả người cô lại nằm dưới thân anh.

Kiều Tích hét lên một tiếng, sợ hãi không thôi nhìn người đàn ông lần nữa đè cô xuống.

"Anh... không phải đã xong rồi sao?"

"Ai nói anh xong rồi?" Minh Ngật nắm tay cô kéo đến chỗ đang bùng bùng trở lại của mình, chỗ đó đang càng ngày càng nóng lên và cứng lên.

...

Kiều Tích hối hận muốn chết, cho đến khi bị lấn qua lộn lại đến gần rạn sáng, cô mới ý thức được, mặc kệ là loại đàn ông nào, ở phương diện này đều không thể chịu được cảm giác bị hoài nghi năng lực.

Thế nên bởi vì câu nói "Thích anh không bởi vì cái này" kia mà Kiều Tích hối hận muốn chết.

Lúc này Minh Ngật lại đang nắm chặt eo cô, ép cô quỳ trên giường, sau đó lại đỡ cô nâng hông lên.

Bàn tay cũng không hề rảnh rỗi mà luôn ra đằng trước, vừa xoa bóp ngực cô vừa cầm chính mình đặt vào chỗ đó của cô đâm vào rút ra.

Anh cúi xuống sát tai cô, thờ gấp hỏi: "Bảo bối, có thích anh làm thế này không?"

Bọn họ làm tận ba lần.

Ngày hôm sau, lúc Kiều Tích tỉnh lại mặt trời đã lên đến đỉnh đầu rồi.

Lúc cô tỉnh lại, Minh Ngật đang chống tay xuống giường nhìn cô.

Nghĩ đến việc đêm qua, Kiều Tích lại đỏ hết cả mặt.

Cô lấy chân cuốn cả người lại, rất không có sức lực nói: "Anh tránh ra, em muốn mặc quần áo."

"Che cái gì?" Minh Ngật cười, "Làm gì có nơi nào anh chưa thấy, cũng làm gì có nơi nào anh chưa hôn qua?"

Những hình ảnh cấm trẻ con đêm qua lại hiện về trong đầu cô, sắc đỏ trên mặt càng lúc càng đậm hơn, giống như có thể rỉ máu xuống vậy.

Cô tức giận cầm gối lên đánh vào người anh, "Cũng không phải là em muốn! Là anh bức em---- "

Nói đến đây, cô cũng xấu hổ đến mức không nói được nữa.

Bập đầu vẫn đau nhức không thôi, tối hôm qua cô đều nói không muốn, là anh cứ mặt dày muốn hôn muốn làm.

"A!" Minh Ngật bị cô đập, giả vờ là bị đập phải vết thương, sau đó liền hít hà kêu lên.

Kiều Tích do dự dừng tay lại, cô vẫn hơi hoài nghi đây là anh đang lừa cô.

Minh Ngật xoay vai cho cô xem dấu răng trên đó, "Không phải em cắn à?"

Kiều Tích có chút chột dạ, không lên tiếng.

Sau đó, anh lại đưa tay cho cô nhìn dấu răng trên đó, "Cũng là em cắn này."

Kiều Tích vô thức biện minh: "Anh không nói lý! Nơi đó làm sao em cắn được tới chứ!"

Vừa nghe cô nói như vậy, Minh Ngật liền cười xấu xa xích lại gần cô, "Không nhớ rồi?"

Tối hôm qua lúc anh tiến vào cô từ phía sau, cô khóc đến mức vô cùng đáng thương.

Chỉ là cô càng khóc thì thú tính trong người anh lại càng được kích thích hơn lập tức liền không thèm đếm xỉa đến cô mà cứ mạnh mẽ đâm tới.

Thấy cô vẫn khóc rất nhiều thế là anh liền luôn tay mình ra đằng trước cô, đưa đến miệng cho cô cắn chặt lấy.

Tiểu Vũ: t làm chương này khổ sở vl ấy L, làm lâu đã mạn. Thông cảm cho con người lần đầu edit cảnh H:("t còn định cắt phần sau đó =)) nhưng mà nghĩ lại thì cảm thấy có lẽ các nàng mong chờ cảnh này nhất nên đành xách đi làm vậy. Yêu thương t đi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Edit: Tiểu Vũ

Kiều Tích ồn ào muốn về nhà.

Cô thật ra là có tật giật mình.

Tối hôm qua cả đêm đều không về nhằm bác Chúc lại biết hai người họ cùng nhau ở bên này... Kiều Tích quả thật không dám nghĩ tiếp.

Minh Ngật lúc này đang đứng bên giường mặc quần áo, thấy bộ dạng kinh sợ này của cô thì cảm thấy rất buồn cười, còn vô cùng đáng yêu nữa.

Anh cúi thấp người, hôn môi cô một cái, sau đó nói: "Bộ dạng hiện tại này của em, về nhà thế nào hả?"

Kiều Tích có chút không hiểu.

Lúc này bên người cô cũng không có gương soi, không biết anh đang ám chỉ cái gì nữa.

Anh cười chế nhạo cô: "Mới vừa rồi anh muốn ôm em đi soi gương, nhưng em nhất quyết không chịu nhé."

Kiều Tích cắn chặt môi.

Vừa rồi cô rất thận trọng có được không? Cô dùng chân quấn quanh người mình từ trên xuống dưới, che rất là nghiêm túc, dụng đều không muốn cho anh dụng, thế nên sao dám để anh ôm đi nhà vệ sinh chứ.

Cô phòng má trợn mắt nhìn về phía anh: "Anh đừng đụng vào em, tự em cũng đi được."

Cô đã nói vậy thì Minh Ngật đành phải lắng nghe tiếp thu ý kiến mà thôi, sau đó liền ôm cánh tay đứng một bên ra về rất bận rộn nhưng rất thông dong nhìn cô chuẩn bị tẩu hời.

Kiều Tích chậm rì rì vén chăn đứng dậy.

Váy ngủ của cô đã bị Minh Ngật xé nát từ tối hôm qua rồi, vừa rồi cô mới lên lút mặc áo T-shirt của anh ở trong chăn.

Lúc này vén chăn ra, cô mới phát giác chiếc áo này của anh mặc lên người mình quá rộng, lộ ra cả nửa bờ vai rồi.

Cô ngẩng đầu, bất gặp được ánh mắt đang nhìn chăm chăm cô của Minh Ngật, ánh mắt kia khiến cô ngay lập tức lại đỏ mặt lên, cô vô thức muốn rụt lại trong chăn không muốn ra.

Chỉ là một giây sau, Minh Ngật liền đưa tay kéo cả người cô từ trong chăn ra ngoài, sau đó bế cô lên.

Nếu là bình thường thì Kiều Tích chắc chắn sẽ không dám giẫy giụa quá mức.

Bởi vì cô luôn cảm thấy anh họ có chút hơi "yếu". Cô cũng rất sợ mình giẫy giụa quá mức sẽ khiến anh lão đảo, xiêu vẹo đứng không vững.

Thế nhưng trải qua đêm qua, cô cuối cùng cũng khắc sâu vào đầu một điều rằng, anh họ chỗ nào yếu chứ?

Không những không yếu mà còn vô cùng khỏe mạnh ấy.

Khỏe đến mức giống hệt như gia súc luôn.

Bởi vậy nên lúc này Kiều Tích không chút kiêng dè hươu chân múa tay, giẫy giụa vô cùng thoải mái trong lòng anh, giống như một con cá cuối cùng cũng được về với đại dương.

Cô vừa giẫy vừa tức giận nói: "Anh buông em ra! Em không thích, em ghét anh!"

Mới đi được hai bước, Minh Ngật lại ôm cô trở về giường, quăng cô lên giường lớn mềm mại rồi sau đó anh cũng thuận thế đè lên người cô, giọng nói mang theo một chút trêu chọc vang lên: "Đồ của anh, sao anh phải buông chứ?"

Kiều Tích hiểu ra đồ anh nói chính là chiếc áo cô đang mặc trên người, thế nên liền lập tức hầm hừ nói: "Em thay rồi trả lại cho anh là được chứ gì! Đồ hư hỏng! Buông tay ra!"

Minh Ngật đẩy cô đến giữa giường, sau đó luồn tay xuống dưới, một đường thâm nhập đi lên.

Tùy ý bóp nặn làn da non mềm như đậu hũ của thiếu nữ, Minh Ngật tỏ ra vô cùng chính đáng nói: "Đây cũng là của anh. Tất cả."

Vốn dĩ chỉ là hai con người trẻ người non dạ, lại cộng thêm cả hai đều mới mở thân ngày hôm qua thế nên hai người nháo một lúc trên giường đương nhiên là sẽ sinh ra cái gì đó. Mắt thấy anh lại chuẩn bị muốn, Kiều Tích nhanh chóng đè tay anh lại, lắp bắp nói: "Cái, cái kia... không có!"

Minh Ngật ngẩn người, lúc này mới nhớ ra, hai hộp anh mua ngày hôm qua đã dùng hết rồi.

Anh đứng dậy từ trên giường, chuẩn bị quay người đi ra ngoài mua.

Kiều Tích cả người vẫn còn đau nhức, lúc này thấy thế liền bị dọa cho sợ chết khiếp, cô nhanh chóng kéo vạt áo anh lại.

Cô nhắm mắt chỉ chỉ nơi nào đó đã đứng lên thành một cái lều vải, mặt đỏ tai hồng nói: "... Anh muốn như vậy mà ra ngoài sao?"

May là Minh Ngật không phải gia súc chân chính.

Anh vẫn là sợ mất mặt.

Hơi hơi bình tĩnh lại một chút, anh liền đè lên người con gái, bắt lấy tay cô đưa xuống dưới, sau đó còn rất không biết xấu hổ dụ dỗ cô: "Anh khó chịu quá... em giúp anh đi."

Đúng lúc này, hành vi man rợ của Minh Ngật bị cắt đứt bởi một tiếng chuông điện thoại.

Kiều Tích giẫy giụa muốn đứng dậy, "Điện thoại của em kêu... "

Minh Ngật lại tiến tới hôn cô tới tấp, nhất quyết không chịu buông: "Kệ nó đi."

Tối hôm qua hai người không về nhà ngủ, Kiều Tích vốn dĩ đã vô cùng chột dạ thế nên cô nghi ngờ cuộc điện thoại này là của bác Chúc gọi tới hỏi tội, sao còn quần được nhiều như vậy chứ, cô lập tức đẩy anh ra, sau đó chạy xuống giường đi tìm điện thoại của mình.

Chỉ là, ngoài dự đoán của cô, cuộc điện thoại này không phải là của Chúc Tâm Âm gọi tới.

Là của Diệp Gia Nghi.

Hai mẹ con vẫn luôn không hợp nhau, ban đầu Diệp Gia Nghi còn che giấu khá tốt, sau này thì dần dần lộ ra sự khồng chế với con gái.

Về phần Kiều Tích, ở trong mắt người lớn, cô đều là dịu dàng ngoan ngoãn, nhưng chỉ riêng đối với Diệp Gia Nghi là cô phá lệ phản nghịch, giống như là một con nhím đối diện với kẻ địch vậy.

Diệp Gia Nghi ở đâu bên kia hỏi cô: "Mẹ hiện tại ở Minh gia, con ở đâu? Sáng sớm sao lại không ở nhà?"

Kiều Tích không thích giọng điệu chất vấn của bà ta, liền lập tức dùng ngữ khí lãnh đạm trả lời: "Có việc gì sao?"

Diệp Gia Nghi nói: "Chuyện tài sản của bố con đó, ở đây có vài phần văn kiện cần con ký tên."

Kiều Tích cầm điện thoại, trầm mặc cả buổi mới không tình không nguyện nói: "... Tôi buổi trưa trở về."

Sau khi hai mẹ con cô nhận nhau, Diệp Gia Nghi liền biết được chuyện tài sản của bố cô, sau đó liền cùng một đám chú bác của cô tranh giành tài sản.

Bây giờ Diệp Gia Nghi đã thắng kiện lần đầu, đối phương đang chống án, hiện tại đang chuẩn bị xử lần hai.

Hệ thống xử lý thủ tục hành chính rất rườm rà thế nên dùng hai năm đối được kết quả này, cô cũng đã rất vui mừng rồi.

Ngay cả Chúc Tâm Âm cũng nhiều lần khuyên nhủ Kiều Tích: "Mẹ cháu tuy rằng trước đây đã làm sai nhiều, thế nhưng vẫn đối xử với cháu rất tốt."

Diệp Gia Nghi đúng thật là đối xử với cô rất tốt, tiền ăn ở và tiền học của cô đều chu cấp rất nhiều, hơn nữa mỗi tháng đều sẽ gửi rất nhiều tiền tiêu vặt cho cô.

Kiều Tích không muốn, bà ta liền nhờ Chúc Tâm Âm cảm hộ thay Kiều Tích.

Thế nhưng Kiều Tích vẫn là không thích được bà ta.

Sau tất cả những việc mà bà ta làm, Kiều Tích vẫn cảm thấy-----

Những điều mà bà ta làm chỉ đơn thuần là cấp cho cô một cái ân tình mà thôi, khiến cho cô phải cảm kích bà ta.

Thấy Kiều Tích nghe xong cuộc điện thoại liền rầu rĩ không vui, Minh Ngật cũng không đến làm phiền cô nữa.

Anh đưa tay véo má cô một cái, sau đó nói: "Anh đi làm bữa sáng."

Kiều Tích có chút ngạc nhiên.

Người trước đây chỉ biết ngồi xồm ăn bánh bao trắng thế mà hiện tại lại biết nấu cơm?

Kiều Tích cùng theo anh vào bếp, vẻ mặt vô cùng hiếu kỳ nhìn xem anh rán trứng gà.

Thấy cô đứng gần, Minh Ngật liền xòe bàn tay ra che mặt cô, sau đó lại kéo người ra sau lưng mình, "Cẩn thận dầu bắn."

Kiều Tích ngoan ngoãn đứng sau lưng anh.

Cô từ phía sau ôm lấy người đàn ông, dán sát vào tấm lưng rộng rãi vững chắc của anh, dịu dàng nói: "Lúc anh ở Mỹ đều là tự nấu thế này à?"

Minh Ngật ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: "Bình thường thì đi canteen, canteen đóng cửa thì tự nấu."

Kiều Tích dụi dụi đầu vào lưng anh, sau đó hơi làm nũng nói: "Anh có từng nấu cơm cho người con gái khác ăn không đấy?"

Minh Ngật suy nghĩ, sau đó nói: "Nếu như mẹ anh cũng tính thì anh đã nấu rồi."

Kiều Tích đâm anh một cước, "Sao lại khó ưa thế nhỉ? Em muốn mách với bác Chúc!"

Minh Ngật cười ra tiếng, lồng ngực anh hơi rung lên.

Kiều Tích lại ôm chặt lấy anh, hai má cọ cọ vào lưng anh mấy cái, "Thế anh đã từng nấu cơm cho người con gái sao rồi?"

Vấn đề này...

"Ừm..." Minh Ngật hơi chần chừ.

Lúc học cấp 2 có nấu cho em gái ngu xuẩn ăn một bữa, kết quả là suýt chút nữa làm hại nó ngộ độc phải vào bệnh viện có tính không?

Kiều Tích thấy anh lại né tránh câu hỏi của mình liền tức giận thêm thêm cái nữa, chỉ là sức lực nhỏ, nửa điểm cũng không nhận ra là đang tức giận.

"Anh họ, về sau anh cũng muốn khiến cho em ngộ độc thức ăn sao?!"

Lúc trước anh đã lên mạng tìm hiểu thật kỹ các vấn đề, Minh Ngật biết sau khi con gái trải qua lần đầu tiên thì thường sẽ có chút biến đổi, trở nên miễn cảm hơn, đa sầu đa cảm hơn.

Giống như cô lúc này.

Chỉ là Minh Ngật cảm thấy cô như thế này thật sự rất đáng yêu.

Minh Ngật xoay người lại, cúi đầu xuống hôn cô một chút, sau đó nói: "Tích Tích không phải là tiên nữ sao?"

Kiều Tích ngẩn người.

Anh cười nhẹ một tiếng, "Tiểu tiên nữ là uống sương sớm để lớn lên."

Đương nhiên, Kiều Tích rất nhanh liền hiểu được ẩn ý sau những lời này của anh họ.

Bởi vì đồ ăn anh làm... thật sự quá là khó ăn!

Kiều Tích mới chỉ cắn một miếng trứng liền ngay lập tức nôn ra hết.

Ăn cái này 2 năm mà vẫn còn sống sờ sờ, anh họ đúng là gia súc mà!

Buổi trưa, hai người trở lại Minh gia.

Diệp Gia Nghi đã rời đi, chỉ để lại một tập văn kiện, dặn thám Lư đưa cho Kiều Tích ký rồi gửi qua cho luật sư.

Sau khi Diệp Gia Nghi rời khỏi Minh gia, Chúc Tâm Âm cũng ra ngoài.

Kiều Tích tò mò hỏi: "Bác Chúc đi đâu vậy ạ?"

Thám Lư cười giải thích: "Cháu với mẹ cháu không phải là sắp đi chơi sao? Đi cái gì ý nhi----- "

Kiều Tích nhắc nhở bà ấy: "Puerto Rico."

"Đúng đúng, Puerto Rico." Thám Lư gật gù đầu, "Phụ nhân nói cháu ăn quen đồ ăn trong nhà, không quen ăn đồ ăn bên ngoài cho nên liền muốn đi mua ít tôm về, làm thành tôm khô cho cháu mang theo trên đường ăn."

Kiều Tích dở khóc dở cười: "Cháu đâu có kén ăn như vậy chứ? Hơn nữa chỉ đi một tuần thôi mà, ăn không quen liền nhịn một chút cũng được."

"Cái gì mà nhịn một chút chứ?" Thám Lư oán trách nhìn cô, "Hai tháng trước còn ăn đồ không tốt, ngộ độc phải vào nằm viện đấy, khiến cả nhà đều bị dọa một trận, vết thương vừa lành sẹo liền quên rồi sao?"

Kiều Tích hơi ngượng ngùng cúi đầu cười cười.

Nói xong, trong mắt thám Lư đã có ánh nước, "Chờ cháu trở về, sau đó cũng chỉ ở được mấy ngày rồi lại phải đi. Lần này đi phải rất lâu mới trở về."

Kiều Tích cắn cắn môi, nhất thời cũng không biết nói cái gì.

Thám Lư than thở.

Phụ nhân còn từng lén khóc mấy lần, trong nhà vốn dĩ có tận 3 đứa trẻ, ngày ngày trải qua đều vô cùng náo nhiệt, thế nhưng 3 đứa nay đã phải ra ngoài 2 đứa rồi, trong nhà chỉ còn lại đứa nhỏ nhất, cũng cả ôn ào muốn xuất ngoại đi học nghệ thuật.

Mỗi một đứa đều phải đi rồi, về sau cũng không biết là có thường trở về hay không, đến cả bà chỉ là bảo mẫu mà còn thấy buồn nữa.

Kiều Tích ký tên mấy phần văn kiện mà Diệp Gia Nghi để lại sau đó liên hệ luật sư gửi đi.

Tài sản của bố Kiều từ trước đến nay vẫn do vị luật sư này đảm nhiệm.

Không bao lâu sau, Chúc Tâm Âm cũng trở về.

Bà cũng không rảnh đi hỏi han con trai mà là kéo Kiều Tích vào trong phòng mình có chuyện muốn nói,

Chúc Tâm Âm đưa đồ vật lúc bà được gả vào Minh gia cho Kiều Tích, là một chiếc vòng vàng ngày xưa bà nội Minh Ngật cho bà.

"Vật này cũng không đáng bao nhiêu tiền. Là trước kia lúc gả cho bác Minh của cháu bà nội Minh Ngật cho. Lúc đó nhà bác còn nói nhà bên đây là người nhà quên, có thể có cái đồ tốt gì chứ?"

Nói xong, Chúc Tâm Âm liền đưa cái vòng vàng đó đặt vào tay Kiều Tích, dịu dàng cười một tiếng: "Nhưng mà, dù sao cũng là tâm ý của lão nhân gia, nhiều năm như vậy bác đều giữ gìn cẩn thận đấy."

Dừng một chút, Chúc Tâm Âm lại nắm tay cô, cười nói: "Tích Tích, Minh Ngật một vài thời điểm có chút không được tốt, cháu đừng bao che cho nó, nó mà dám đối xử không tốt với cháu cháu cứ nói với bác, bác nhất định sẽ nói với bác Minh cháu... Nếu là nó thật sự làm điều gì có lỗi với cháu thì hai bác sẽ ngay lập tức bay sang đây, đập cho nó một trận."

Kiều Tích nghe xong liền có chút muốn khóc.

Cô chớp mắt nhẹ nhẹ, trong mắt đã ẩn chứa những giọt lệ.

Cô cúi đầu, giọng nói có chút nghẹn ngào: "Bác Chúc thật đáng ghét, sao hiện tại đã nói những lời này với cháu rồi?"

"Đứa bé ngốc." Chúc Tâm Âm xoa xoa đầu cô, "Tính cách thường ngày quá yếu đuối rồi, nửa điểm cũng không chịu suy nghĩ cho mình. Bác là muốn nói với cháu, cháu chính là con dâu nhà bác rồi, không cần phải chịu ủy khuất nữa. Ai dám khiến cháu tủi thân, cháu liền nói với bác."

Kiều Tích hít hít mũi, nhỏ giọng "Vâng" một tiếng.

Đêm hôm đó, Chúc Tâm Âm và thím Lưu cùng thức đêm làm một chậu lớn tôm khô, sau đó cho vào các bình kín rồi nhét vào hành lý cho Kiều Tích.

Thật sự quá nhiều...

Kiều Tích chỉ để lại hai bình, còn những bình còn lại thì lấy ra.

Cô bất đắc dĩ nói: "Tuy rằng nhân viên sân bay cho phép mang lên, thế nhưng mang từng này đi không phải quá nhiều à?"

Minh Ngật đứng một bên không khách khí cúi xuống cầm mấy bình tôm khô kia, sau đó nói: "Để con ăn."

Chúc Tâm Âm không nhịn được đánh anh một cái, trong miệng có chút oán trách nói: "Sao con lại cứ gây phiền cho người khác thế? Tránh sang một bên đi."

Chỉ một tuần xa nhà thôi thế nhưng xem tư thế của bác Chúc, giống như là cô sắp phải ra đảo hoang sinh sống vậy.

Kiều Tích quả thực có chút dờ khóc dờ cười.

Ngay cả Minh Ngật cũng chuẩn bị cho cô một món đồ.

Kiều Tích mở bản phác họa ra, lại bị Minh Ngật dùng sức đè lại.

"Làm gì vậy?" Cô trừng mắt nhìn về phía anh, "Không phải là tặng em sao?"

Minh Ngật nhét bản phác họa kia vào nơi sâu nhất trong balo của cô, "7 câu chuyện chúc ngủ ngon, mỗi ngày chỉ được xem một thôi nhé... Em nếu bây giờ xem thì ngày thứ 7 sẽ không được xem rồi."

Hả?

Kiều Tích hoài nghi liếc anh một cái.

Anh họ uống nhầm thuốc à? Vì sao lại trở nên lằng mằng thế này?

Nói thì nói như vậy nhưng cả trái tim Kiều Tích lúc này vẫn ngập tràn trong hũ mật, vô cùng ngọt ngào.

Cô lấy bản phác họa kia ra, chạy đến đặt trên giường, để xuống dưới gối, thè son sát nói: "Anh họ, em sẽ gối lên nói đi ngủ, tuyệt đối tuyệt đối sẽ không xem."

Minh Ngật cúi đầu, hôn cô một cái, "Tạm thời tin tưởng em."

Ngày hôm sau, Minh Tuấn đang đi công tác, Uyển Uyển phải đi thi cho nên chỉ có Chúc Tâm Âm và Minh Ngật đưa cô ra sân bay.

Hôm qua Diệp Gia Nghi đột nhiên có việc bận, đã bay đến HongKong trước. Bởi vì hành trình của bọn họ vốn dĩ phải quá cảnh ở HongKong nên bây giờ Kiều Tích liền bay qua đó tụ họp với Diệp Gia Nghi.

Chúc Tâm Âm không yên lòng, liền bảo Minh Ngật mua vé rồi cùng đến HongKong với Kiều Tích.

Trước khi lên máy bay, Chúc Tâm Âm lại kéo Kiều Tích lại, không ngừng dặn dò: "Tích Tích, mấy ngày nay chơi vui cùng mẹ nhé, Đừng cùng bà ấy cãi nhau, dù sao thì đó cũng là mẹ cháu."

Kiều Tích đột nhiên đỏ ửng mắt.

Cô nhìn Chúc Tâm Âm, ghen ngào nói: "Bác biết rõ, trong lòng cháu luôn chỉ có một người mẹ thôi..."

Chúc Tâm Âm nhanh chóng quay mặt sang chỗ khác, xoa xoa mắt một chút sau đó mới quay lại cười nói: "Nói vớ vẩn gì đâu."

Minh Ngật ở nơi không xa đứng đợi có phần không chịu nổi, anh thúc giục nói: "Cũng không phải là sinh ly tử biệt, cô ấy một tuần sau là trở về rồi."

Chúc Tâm Âm nhanh chóng vỗ vỗ tay Kiều Tích, "Được rồi, bé ngoan, mau vào đi."

Kiều Tích lưu luyến không rời quay đầu nhìn bà.

Tiểu Vũ: Chương sau ngược rồi các nàng ạ. Ngày mai đăng nhé! Ngày mai cũng sẽ đăng nhiều chương đọc cho đã =)).

Truyện ghi mác là sủng, t cũng bị bất ngờ khi làm đến chương ngược nên đừng có trách t gài bẫy các nàng nhé!

Vì bất ngờ khi truyện có ngược nên t đã quyết định đọc hết truyện để xem có nên làm luôn bây giờ không vì t cảm thấy làm truyện ngược thì đau tim lắm L. Và (đây là spoil mất một ít rồi huhu, nhưng để cho mn quyết định có đọc tiếp hay không nên t vẫn sẽ nói) sau khi đọc xong thì t đã quyết định làm tiếp =))), ngược do hoàn cảnh chứ ko phải có tiểu tam tiểu tứ và đoạn ngược cũng qua nhanh thôi. Khoảng 10 chương =))), sẽ cố gắng hoàn thành xong trong đợt nghỉ này, nhưng có được hay không thì ko dám hứa vì tuy là nghỉ lễ nhưng t cũng phải ôn thi cuối kỳ nữa huhu. Nghỉ xong phát tôi phải lao đầu vào thi luôn ấy.

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Edit: Tiểu Vũ

Đêm hôm qua Kiều Tích không thể nào ngủ yên được, cứ mơ suốt một đêm.

Bởi vậy nên lúc này ở trên máy bay đi HongKong, Kiều Tích dựa vào vai Minh Ngật ngủ gần như suốt cả hành trình.

Minh Ngật câu được câu không nói với cô----

"Đừng ở KTX, anh đã tìm được nhà rồi."

Hai năm trước chỉ có một mình anh ở bên đó, một người đàn ông chẳng cần phải chú trọng gì cả thế nên ở đâu với anh cũng được.

Nhưng giờ thì không giống rồi, cô sắp tới sẽ sang bên đó, anh đương nhiên phải chuẩn bị thật tốt đón cô sang.

Minh Ngật đã ở Mỹ 2 năm, tự nhiên là biết cho dù ở trong trường thì cũng có rất nhiều những chuyện không tốt.

Anh không muốn đồ mĩ ướt của anh học thối hư đó, cũng không muốn cô bị dọa, cho nên hai người ở cùng một chỗ là sự lựa chọn đúng đắn nhất.

Chuyện này anh đã tính toán rất lâu, trước cả khi mua nhà ở Bắc Kinh anh đã suy nghĩ xong rồi.

Anh lo cô sẽ không bằng lòng, thế nên đã phải dốc sức tìm được một căn nhà ở gần trường học.

Ngẫm nghĩ một lúc, anh liền đưa cho cô nhìn hình ảnh căn nhà cho Kiều Tích xem, "Căn nhà này còn rất mới, có tất cả 3 tầng. Cùng thuê còn có 1 cặp đôi và một người độc thân, đều học cùng trường với chúng ta."

Đồ mĩ ướt rất yên tĩnh nhìn, không nói một tiếng.

Minh Ngật thấy thế liền có mấy phần khẩn trương.

Dù sao thì chuyện anh khuyến khích cô sống chung thế này quả thực lộ rõ ý đồ rành rành ra đấy.

Suy nghĩ một lúc, anh lại tăng thêm điều kiện để cân bằng: "Về sau anh sẽ nấu cơm."

Ngoài dự đoán, nghe đến anh nhận nấu cơm rồi mà cô cũng không nổi giận.

Loại trầm mặc này khiến anh càng khẩn trương hơn.

Anh chợt dạ ho nhẹ một tiếng, sau đó bổ sung thêm: "Việc nhà anh cũng sẽ làm hết."

Cô vẫn như cũ không hề lên tiếng.

... Nhưng đầu cô càng ngày cúi sâu vào hõm vai anh.

Minh Ngật khiếp sợ cúi đầu nhìn xuống, lúc này mới phát hiện ra tiếng hít thở đều đặn của cô, cô đã ngủ rồi.

Minh Ngật cắn chặt răng, tâm tình rất không vui, không nói thêm tiếng nào nữa.

Chẳng qua...

Vừa rồi anh nói anh nấu cơm cùng với làm việc nhà, một chữ Kiều Tích cũng không nghe được.

Vừa nghĩ như thế, Minh Ngật liền thoải mái hơn rất nhiều.

Tiếp viên hàng không đi qua thấy đôi tình nhân này liền lập tức lấy cho họ một cái gối tới.

Minh Ngật nhận lấy, sau đó yên lặng cẩn thận nhét gối vào sau lưng Kiều Tích, điều chỉnh lại ghế ngồi của mình để cô dựa vào thoải mái hơn.

Quả nhiên, giấc ngủ này của Kiều Tích thật sự là vô cùng thoải mái, nước miếng chảy ra gần như là khiến áo anh ướt nhẹp luôn.

Mãi đến khi chỉ còn một lúc nữa là hạ cánh thì cô mới nhấp nháy mắt, mơ mơ màng màng ngồi thẳng dậy.

Minh Ngật hơi hoạt động vai một chút, sau đó hỏi cô: "Có đói bụng không?"

Kiều Tích sờ sờ bụng, sau đó lắc lắc đầu, giọng nói vô cùng mềm mại: "Cơm trên này khó ăn lắm... chúng ta để dành bụng, chờ hạ cánh rồi tìm cái gì ngon ngon ăn."

Bọn họ xuống đến sân bay HongKong là 1 giờ chiều, mà Diệp Gia Nghi ohari 5 giờ mới tới hội họp với Kiều Tích được, bởi vậy nên lát nữa hai người sẽ được ở cùng nhau một khoảng thời gian.

Chỉ là chờ xuống máy bay, Kiều Tích mới phát hiện sự khác thường.

Anh họ thuận tay trái, nhưng vừa rồi lại luôn dùng tay phải kéo hành lý.

Anh không chút do dự giải thích với cô: "Tay trai muốn để dành để đất Tích Tích."

Con người này...

Kiều Tích không nhận được cong môi cười, nhưng lại rất nhanh thu lại.

... Anh họ nói lời ngon tiếng ngọt cũng quá thuần thực rồi?!

Kiều Tích kéo tay cánh tay anh.

Minh Ngật không nhận được cau chặt lông mày.

Chỉ là một động tác rất nhỏ thế nhưng lại không trốn được tầm mắt của Kiều Tích.

Kiều Tích nhạy bén phát hiện ra, sau đó lập tức hỏi: "Là bị sái tay à?"

Cô vừa rồi ngủ hơn hai tiếng trên máy bay, và đều lấy vai anh làm gối.

Kiều Tích rất hồ thẹn, nhưng lại tức giận đánh anh: "Sao anh không gọi em dậy!"

Chỉ là cô không dám chạm đến cánh tay anh, rất sợ khiến anh bị đau.

Cô tự trách mình: "Đều tại em! Em không đi chơi nữa, em muốn ở lại với anh!"

Minh Ngật không chút lưu tình vạch trần cô: "... Em chính là không muốn đi, lấy anh ra làm cớ."

Bỗng chốc liền bị vạch trần.

Kiều Tích rất chột dạ cúi đầu xuống.

"Đừng lấy anh ra làm bình phong nhé." Minh Ngật cúi người ôm cô vào lòng, nâng cằm cô lên rồi hôn, sau đó nói: "Cho anh hình tượng tốt trước mặt mẹ vợ, được không?"

Kiều Tích phồng má không nói câu nào.

Lúc đi ăn cơm, Kiều Tích liền ngồi chung một bên với anh, nói là tay trái anh không tiện để cô đút cơm cho anh.

Trở về được mấy ngày rồi, Minh Ngật đã sớm muốn sai sử cô một chút, chẳng qua là anh vẫn luôn luôn không dám.

Bây giờ thấy cô hiền lành như vậy, trên mặt anh tuy không có biểu cảm gì nhưng trong lòng đang hết sức vừa lòng thỏa dạ.

Ăn cơm xong, hai người dắt tay nhau đi dạo trong cửa hàng miễn thuế.

Bọn họ đã sớm mua xong quà cho Chúc Tâm Âm và Uyển Uyển ở cửa hàng miễn thuế tại sân bay Bắc Kinh rồi, lúc này chỉ đơn thuần là đi dạo cho vui thôi.

Chẳng qua, lúc đến quầy son môi, Kiều Tích vẫn có một chút dừng bước ngắm nhìn.

Cô từ nhỏ đã được nhận sự giáo dục là luôn luôn cố gắng học tập chăm chỉ thế nên cô chưa từng nghiêm túc suy nghĩ đến chuyện trang điểm.

Đến tận lúc tốt nghiệp trung học, các bạn học nữ xung quanh đều đã quang minh chính đại trang điểm rồi làm tóc hết, thế nhưng cô vẫn để mặt mộc như cũ.

Thịnh Tử Du kéo cô đi nhuộm tóc cũng bị cô từ chối: "Bạn trai tớ không có ở đây, tớ làm đẹp cho ai xem?"

Lúc đó Thịnh Tử Du đã cười nhạt cô, nói cô là một nữ tu sĩ.

Chỉ là lúc này, trước quầy bán son, Kiều Tích vẫn là không nhận được cảm thấy thoải mái lên ngắm.

Minh Ngật đứng cạnh ngay lập tức nói: "Thích không? Chúng ta đều mua nhé."

Kiều Tích nhanh chóng kéo lại con người đang muốn cầm son đi thanh toán, "Em thấy mấy thỏi này đều có màu gần giống nhau, em chọn một thỏi trong đây là được rồi."

"Ai nói là mấy thỏi này màu gần giống nhau?" Minh Ngật nhướn mày, "Anh thấy các thỏi này mỗi thỏi đều có màu khác nhau, có hồng có đỏ có cam"

???

Kiều Tích không thể tin được người đứng trước mặt mình lúc này lại là một trực nam không hiểu sự đời.

Từ khi nào mà anh đã phân biệt được màu sắc son của phụ nữ rồi?

Ngay lập tức trong đầu Kiều Tích vang lên một tiếng chuông cảnh báo.

Còn có "hồng, cam, đỏ" nữa?

... Là ai dạy anh nhận biết những màu son này?

Ngay cả cô cũng còn không phân biệt được nhé!

Đương nhiên, Kiều Tích không mạnh động gân cổ hỏi tội anh mà cố gắng bình tĩnh xuống.

Ngẫm nghĩ một lúc, cô từ trong quầy son chọn ra một thỏi, lại tìm tìm một hồi nữa rồi lấy ra thỏi thứ hai, sau đó cùng đưa lên cho Minh Ngật xem, hỏi anh---

"Hai thỏi này thỏi nào đẹp hơn?"

Minh Ngật: "Đều đẹp hết, lấy cả hai đi."

Kiều Tích mở to mắt nhìn anh, "Chính là hai thỏi màu sắc cũng hơi tựa tựa nhau."

"Nơi nào giống chứ?" Minh Ngật nhủ mày.

Nói xong anh liền nâng mặt cô lên, nghiêm túc nói: "Bên trái sexy, bên phải thanh thuần... Đi, đừng chọn nữa, chúng ta mua cả hai."

"Loảng xoảng" một tiếng, khối đá lớn trong lòng Kiều Tích lúc này cuối cùng cũng rơi xuống.

Hai thỏi son trong tay cô lúc này đều là cùng màu với nhau.

Trực nam không hiểu sự đời vẫn là trực nam không hiểu sự đời mà thôi, hơn nữa... anh họ thật sự là vô cùng, vô cùng ngu xuẩn luôn.

Cái gì mà bên trái sexy bên phải thanh thuần... Rõ ràng đều là muốn lừa cô mua cả hai thỏi.

Anh còn nói được rất nghiêm túc nữa chứ, mấy từ vừa rồi chắc là phải suy nghĩ lâu lắm mới ra.

Kiều Tích cùng Diệp Gia Nghi ở Puerto Rico 5 ngày.

Không ịu xiù giống Kiều Tích, Diệp Gia Nghi trông rất là vui vẻ, 5 ngày ở Puerto thì 4 ngày đều đi lặn.

Chẳng biết tại sao, Diệp Gia Nghi trông luôn rất vui vẻ. Ngày thường ở chung với Kiều Tích thì nói được mấy câu đã cau có mặt mũi, nhưng lúc này thì lại khác hoàn toàn. Cho dù Kiều Tích tỏ ra không hề vui vẻ nhưng bà ta vẫn không hề đi so đo với cô mà đều cười tít mắt.

Kiều Tích cũng không phải là người không biết điều, thấy dáng vẻ này của Diệp Gia Nghi cô liền có chút hồ thẹn.

Cô cùng bà ta cùng nhau ra ngoài, nhưng chỉ có bà ta vui vẻ... Có lẽ bác Chúc nói đúng, trên đời này mẹ nào chả thương con.

Tuy rằng vẫn chưa thể quen được với bà ta, nhưng Kiều Tích cũng cố gắng thuyết phục chính mình, phải đối với bà ta tốt một chút.

Bởi vì ở Puerto Rico không có chuyến bay thẳng về Bắc Kinh, thế nên hai người phải quá cảnh ở Atlanta rồi mới về đến Bắc Kinh.

Trước khi lên máy bay, Kiều Tích gửi tin nhắn đến group gia đình họ Minh-----

"Cháu và mẹ chuẩn bị lên máy bay đến Atlanta, ở đây một ngày rồi sẽ về nước, buổi tối hôm đó sẽ về đến Bắc Kinh. Mọi người ai cũng có quà nhé!"

Chỉ là, không ai trả lời lại tin nhắn của cô hết. Đây là chuyện cực kỳ hiếm thấy,

Ngay cả Uyển Uyển cả ngày đều ôm theo điện thoại cũng không hề đáp lại một tiếng.

Kiều Tích tính toán một chút, lúc này trong nước mới là buổi chiều thôi mà.

Lạ quá..., không biết mọi người đang làm gì?

Chẳng qua, Kiều Tích cũng bận đến sát đầu mề trán nên không suy nghĩ được nhiều.

Vừa đến Atlanta, Diệp Gia Nghi liền bị bệnh phải vào bệnh viện.

Tha hương nơi đất khách, lại gặp phải chuyện này nên Kiều Tích rất hoang mang. Tiếng Anh ngày thường tốt là thế mà bây giờ không biết phải sử dụng như thế nào.

May mà Diệp Gia Nghi cho cô số của văn phòng tập đoàn Lan Đức thế nên mới coi như giải quyết xong tình trạng khẩn cấp.

Diệp Gia Nghi là bị viêm dạ dày cấp tính, Kiều Tích không nghe hiểu lời bác sĩ lắm, nhưng mà bà ta phải ở lại bệnh viện một ngày.

Ngày hôm sau, bà ta mang theo Kiều Tích đến Boston, chờ lại nhà của bà ta ở đây,

Kiều Tích đối với sự sắp xếp này không hiểu được, nhưng nghĩ tới bà ta vừa bị bệnh nên có lẽ muốn trở lại đây nghỉ ngơi ít hôm thế nên Kiều Tích cũng không có nóng lòng giục về nước.

Chỉ là, đến ngày thứ ba, sự bất an trong lòng Kiều Tích càng ngày càng lớn,

Bởi vì lúc trước quá hoang mang bận rộn lo cho Diệp Gia Nghi nên bây giờ cô mới phát hiện ra... đã mấy ngày cô không thể liên lạc được với Minh Ngật rồi.

Trước đó mỗi ngày bọn họ đều gọi video cho nhau.

Trước đó cô bận ở bệnh viện rồi lên máy bay nên không nhắn tin cho anh, thế nhưng Minh Ngật cũng không hề nhắn tin hỏi thăm cô.

Không chỉ là Minh Ngật, còn có tất cả mọi người trong Minh gia cũng thế. Cô không thể liên lạc được với bất cứ ai.

Kiều Tích cực kỳ bất an, cô gọi điện thoại cho Thịnh Từ Du, nhờ cô ấy giúp cô đi Minh gia hỏi thăm.

Thịnh Từ Du đồng ý rồi nhưng lại vẫn chưa hề báo lại cho cô tin tức nào.

Kiều Tích càng lúc càng bất an, cơ hồ là khủng hoảng luôn rồi.

Cô bất chấp việc thân thể của Diệp Gia Nghi có tốt hay không, ngay lập tức yêu cầu muốn về nước.

Diệp Gia Nghi đứng yên tại chỗ nhìn cô một lúc lâu, sau đó gật đầu nói, "Mẹ đưa con đi ra sân bay."

Giờ phút này Kiều Tích không rảnh bận tâm cảm xúc của bà ta, cô chỉ mong mình có thể về nước sớm được chút nào hay chút ấy. Cô muốn biết người nhà Minh gia có bình an hay không.

Chỉ là... trên đường đến sân bay, Kiều Tích đột nhiên phát hiện không thấy hộ chiếu của mình đâu.

Cô hoảng hốt lật tung balo của mình ra, nhưng cũng không tìm thấy.

Kiều Tích vội vàng kêu dừng xe: "Bà có thể đưa tôi trở về không? Hộ chiếu của tôi không thấy đâu cả, có thể là bị rơi rồi."

Diệp Gia Nghi vẫn nhìn về phía trước, ngữ khí lạnh nhạt, nhưng lời nói vào đến tai Kiều Tích thì lại giống như là hàng loạt tia sấm chớp.

Bà ta hơi hơi mỉm cười: "Không cần tìm đâu. Ngày đầu tiên tới Mỹ tôi đã xé hộ chiếu của cô rồi."

Kiều Tích không thể tin được trừng mắt nhìn bà ta.

Diệp Gia Nghi chậm rãi cong khóe môi, quay đầu nhìn con gái ruột của mình, cất giọng nói----

"Còn muốn trở về sao? Kiều Tích, cô không trở về được nữa đâu."

Kiều Tích nghĩ, nếu như không phải Diệp Gia Nghi điên, thì chính là cô bị điên rồi.

"Bà đang nói cái gì thế? Bà thả tôi xuống xe!"

Nói xong Kiều Tích liền muốn cửa xe.

Nhưng Diệp Gia Nghi đã nhanh hơn cô một bước, trực tiếp khóa cửa xe lại.

"Cô muốn trở về không phải là lo lắng Minh gia gặp phải chuyện gì sao?"

"Tôi hiện tại có thể nói với cô, cô không liên lạc được với người Minh gia, đại khái là bởi vì... cả nhà bọn họ, hiện tại đều bị quân đội cách ly thẩm tra rồi."

Quân đội gì cơ, cách ly thẩm tra gì cơ...

Bác Minh là đúng là quân nhân, thế nhưng bác ấy luôn luôn làm tốt nhiệm vụ cơ mà, sao lại bị cách ly thẩm tra chứ?

Nếu như lời của Diệp Gia Nghi là đúng thì tại sao bà ta lại có thể biết được chuyện của quân đội Trung Quốc?

Lúc này vừa khéo xe gặp phải đèn đỏ.

Diệp Gia Nghi gõ gõ ngón tay trắng ngần mềm mại của mình lên vô lăng.

Bà ta đột nhiên cười lên, "Kiều Tích, cô ngu xuẩn thế này, sao lại là con gái tôi được chứ?"

"Hai đời người của không quân, tổn mất hơn 20 năm tâm huyết mới nghiên cứu ra được hệ thống đó, nhưng đã bị tôi lấy đi rồi."

"Nhớ lần cô bị ngộ độc thức ăn không? Minh gia thấy vậy đều nhào nhào hết lên thế nên tôi mới có cơ hội vào thư phòng Minh Tuấn gần thiết bị nghe lén. Tich Tich, ồ, thật ra cô đúng là con gái ngoan của tôi đây."

"Đương nhiên, không phải là thông qua Minh gia đâu... Dù sao thì Minh Tuấn cũng không ngu xuẩn như vậy, sẽ đem tài liệu mật về nhà nói chuyện."

"Nhưng mà có ai để ý đâu chứ? Hai năm vừa qua, tôi thường xuyên ra vào Minh gia, mỗi người đều nhìn thấy tận mắt, biết tôi có quan hệ tốt với Minh gia. Cho nên cô xem, quân đội vừa thấy mất tài liệu mật thì người đầu tiên bị nghi ngờ sẽ là Minh Tuấn."

Giọng nói của Kiều Tích đã bắt đầu run rẩy: "... Bà tới cùng là ai?"

"Tôi là ai?" Đèn đỏ chuyển xanh, Diệp Gia Nghi lẩn nữa khởi động xe, giọng nói rất nhẹ nhàng, "Tôi là người của cục tình báo Most Wanted."

Nói xong, bà ta quay đầu nhìn Kiều Tích, "Và cô cũng giống như tôi, chúng ta đều là người của Most Wanted."

Kiều Tích cơ hồ không thể tin được vào tai mình nữa, cô cảm thấy tất cả mọi chuyện đều vô cùng hoang đường, cực kỳ hoang đường, giống như một câu chuyện cười vậy-----

"Bà, bà là.... "

Bà ta là gián điệp.

Bà ta ẩn núp bên cạnh cô, ẩn núp ở Minh gia làm gián điệp!

Diệp Gia Nghi thờ ơ như không mở miệng: "Kiều Tích, cô thật sự cho rằng tôi tới tìm lại cô sao?"

"Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không? Mục tiêu của tôi không phải là cô mà là bạn của cô, Hàn Thư Ngôn. Vì bố cậu là là quan chức ngoại giao, là người dễ bị xúi giục nhất."

"Nhưng mà tôi lại phát hiện ra cô. Tôi không hề nghĩ tới cô lại tới Bắc Kinh đó. Ngoại trừ Minh Tuấn thì làm gì còn ai sẽ đón cô đến Bắc Kinh đâu."

"Cô là con gái của tôi, muốn tiếp cận cô, tiện hơn so với tiếp cận Hàn Thư Ngôn nhiều. Có ai lại hoài nghi mẹ ruột chứ, đúng không?"

Kiều Tích toàn thân đều đang phát run, hai hàm răng bị cô nghiến chặt.

Ngay từ lúc đầu đã là giả.

Nhận nhau là giả, về sau chung sống với nhau cũng là giả, muốn vẫn hồi tình cảm mẹ con cũng là giả.

Bà ta chẳng qua là muốn thông qua cô tiếp cận Minh gia mà thôi.

Hai mắt của cô giờ phút này đỏ rực như máu, cô nghiến răng nghiến lợi hỏi người phụ nữ độc ác này, "Vì sao... vì sao lại muốn làm như vậy?! Bọn họ đã làm điều gì có lỗi với cô sao? Vì sao chứ?!"

"Vì cái gì sao?" Diệp Gia Nghi khinh thường nhìn cô, "Không phải là bố cô từng cứu Minh Tuấn một mạng sao? Hiện tại như vậy, không phải là vừa khéo sao?"

Bà ta vừa nói vừa nhìn Kiều Tích, "Cô là con gái tôi, nếu cô ngoan ngoãn nghe lời tôi thì tôi sẽ không bạc đãi cô."

Kiều Tích chỉ cảm thấy tất cả các bộ phận trên cơ thể cô đều đang phát run.

Tất cả mọi chuyện đều quá hoang đường.

Thật sự là quá mức hoang đường.

Trên đời này sao lại xảy ra chuyện buồn cười như thế này cơ chứ?

Loại người này là mẹ của cô, cư nhiên là mẹ của cô?

Bà ta sinh cô ra không bao lâu liền vứt bỏ cô. Mười mấy năm sau lại quay lại tìm, nguyên nhân không phải là muốn nhận lại cô mà là muốn lợi dụng giá trị cuối cùng từ cô, muốn vắt cạn tất cả những gì mà cô có.

Kiều Tích cảm thấy cực kỳ buồn cười.

Hồi nhỏ bác dâu cả nói cô là sao chổi, bây giờ nhìn lại, quả thật là không sai chút nào.

Bố cô yêu thương cô, cô lại mang đến vận rủi cho bố.

Minh gia đối với cô như con gái ruột, thế nhưng cô lại ngu xuẩn, bị người ta lợi dụng rồi mang đến vận rủi cho Minh gia.

Kiều Tích đột nhiên cất tiếng cười to, trong mắt cơ hồ muốn chảy ra máu, "Đúng, chúng ta là mẹ con... "

Nói xong cô liền nghiêng người qua, nhào lên cướp vô lăng trong tay Diệp Gia Nghi.

"Chúng ta cùng chết chung đi, thế thì sẽ chẳng ai có thể đi hại người khác được nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58

Edit: Tiểu Vũ

Kiều Tích nằm viện một tháng trời, cuối cùng mới tỉnh dậy.

Lúc xảy ra tai nạn xe cộ, là Kiều Tích cởi dây an toàn đi giành tay lái.

Cho nên sau khi xe đâm phải cột ven đường thì Diệp Gia Nghi nửa còng lưng cũng không bị tổn hại, chỉ hơi bị chấn động não nhẹ, còn Kiều Tích chỉ lại chịu vết thương lớn, hôn mê ngay tại chỗ.

Trước đó Diệp Gia Nghi vẫn luôn ở trong bệnh viện trông cô, nhưng chờ đến khi bác sĩ tuyên bố cô không còn nguy hiểm tới tính mạng nữa thì liền rời đi, chỉ mời hộ sĩ tới chăm sóc cô.

Buổi trưa hôm đó Diệp Gia Nghi nhận được tin từ hộ sĩ là Kiều Tích đã tỉnh.

Bà ta vốn cũng chẳng muốn đến bệnh viện thăm cô, nhưng bệnh viện lại nhanh chóng gọi điện cho bà ta nói rằng cảm xúc bệnh nhân bị kích động, có khuynh hướng tự sát cho nên hy vọng bà ta tới xem sao.

Lúc Diệp Gia Nghi đến, Kiều Tích đang bị hai người hộ sĩ vạm vỡ đè xuống giường, không nhúc nhích được.

Thiếu nữ mặc quần áo bệnh nhân nằm trên giường, gương mặt tái nhợt như trong suốt, nước mắt liên tục rơi không ngừng.

Ông truyền dịch trên cổ tay cô bị rơi mất, một tay khác thì không ngừng nhiễm máu ra băng gạc, nhìn trông cực kỳ đáng sợ.

Chuyện cho tới bây giờ, Kiều Tích xem như là đã tiếp thu được toàn bộ.

Ngay từ đầu, Diệp Gia Nghi đã bắt đầu dò xét cô rồi.

Sau khi biết cô được Minh gia nhận nuôi, bà ta liền lấy tình thân là mối, dùng thân phận mẹ ruột đến tiếp cận cô.

Một cô gái 15-16 tuổi dễ lừa gạt thế nhưng vợ chồng Minh Tuấn lại không hề dễ lừa.

Cho nên Diệp Gia Nghi cố tình để lộ ra sơ hở, khiến vợ chồng Minh Tuấn cho rằng bà ta không thể sinh được nữa cho nên mới quay lại tìm về đứa con gái đã từng vứt bỏ năm nào.

Hành động này của bà ta đã thành công lừa gạt vô số người khiến họ cho rằng bà ta chỉ có mục đích đó mà thôi.

Rồi hai năm sau đó bà ta luôn luôn nằm đó ngủ đông.

Cho đến tận 2 tháng trước, lần đó Diệp Gia Nghi từ HongKong tới Bắc Kinh công tác, hai người cùng nhau đi ăn cơm tối ở bên ngoài sau đó bà ta lái xe đưa Kiều Tích về Minh gia.

Diệp Gia Nghi đã sớm tính toán thời gian rồi, cho nên Kiều Tích vừa mới vào nhà liền đau không chịu nổi.

Thấy Kiều Tích như vậy, Minh Tuấn cùng Chúc Tâm Âm liền hoảng loạn tay chân, cả nhà hôm đấy loạn thành một đoàn.

Chính là thời điểm đó, Diệp Gia Nghi đã đắc thủ.

Diệp Gia Nghi đứng trước giường bệnh của Kiều Tích, giọng nói rất lạnh đạm: "Cô trung cái bộ dạng muốn sống muốn chết này cho ai xem?"

Kiều Tích khàn giọng: "... Bà cuối cùng là trộm được cái gì từ chỗ bác Minh?"

Có thể khiến cho cả nhà họ Minh đều bị cách ly thẩm vấn, đến cùng là bị mật quan trọng tới đâu... Kiều Tích không nghĩ ra được, cũng không dám nghĩ tới.

Diệp Gia Nghi nhìn cô, sau đó cười: "Bản vẽ vũ khí."

Bốn chữ vô cùng đơn giản, thế nhưng lại khiến cho lòng Kiều Tích bỗng chốc trở nên lạnh như tro nguội.

Cơ mặt đến như vậy, khó trách khó trách!

"Kiều Tích, tôi đã nói qua rồi, cô không trở về được nữa."

"Sinh thời, cô không thể đặt chân đến Trung Quốc đại lục nửa bước."

"Chỉ cần cô trở về, vừa bước xuống máy bay sẽ ngay lập tức bị định tội chung thân."

Mắt Kiều Tích mất đi tiêu cự, cô thất thần nhìn trần nhà trống không, "... Tôi không hề làm gì hết."

"Thế thì sao chứ?" Diệp Gia Nghi vô cùng thờ ơ nói, "Cô chính là đồng lõa của tôi mà."

Kiều Tích nhắm mắt.

Không sai, là cô quá ngu xuẩn, cho nên cô trở thành đồng lõa của người xấu.

Nước mắt lạnh buốt chạy dọc hai gò má, Kiều Tích lẩm bẩm nói: "Sao bà lại muốn làm thế với họ chứ, bọn họ đâu làm cái gì có lỗi với bà đâu... Chỉ là bởi vì bọn họ nhận nuôi tôi, cho nên bà mới lựa chọn bọn họ?"

Diệp Gia Nghi đưa tay ra, giúp cô lau nước mắt, động tác vô cùng dịu dàng thế nhưng lời nói ra lại không mang chút cảm tình nào----

"Chuyện trên đời này, có nhân thì có quả. Minh gia sao phải nhận nuôi cô? Là bởi vì bố cô giúp Minh Tuấn chặn một viên đạn, vì thế nên chân bố cô mới bị phè."

"Hắn thiếu bố cô, thiếu cả tôi nữa, hiện tại hai nhà chúng ta không phải là hòa rồi sao?"

Kiều Tích cảm thấy nực cười biết bao, trên đời này còn có người vô sỉ như thế?

Diệp Gia Nghi kéo ghế qua, ngồi xuống bên cạnh giường bệnh của Kiều Tích."

"Kiều Tích, cô tự mình nghĩ cho rõ đi. Người nhà Minh gia không thể nào xuất cảnh được, mà cô cũng không cách nào nhập cảnh được... Tôi đã nói rồi, chỉ cần cô dám trở về thì cái chờ đợi cô chính là bị cầm tù cả đời. Cho nên là, dù cô có quay về thì cũng sẽ không gặp được ai hết."

"Bất kể là ở nơi nào, duyên đã định là cô không thể gặp mặt được người của Minh gia nữa rồi. Ở lại đây, tôi thiếu thì cô còn có của cải và tự do... Sự lựa chọn đơn giản như vậy, cô chẳng lẽ không chọn được?"

Kiều Tích nhắm mắt, không tiếp tục nói nữa.

Ban đêm hôm ấy, nhân lúc hộ sĩ không để ý, cô lén lút chuồn ra khỏi bệnh viện, gọi điện cho lãnh sự quán Trung Quốc ở gần bệnh viện nhất----

"Tôi muốn tự thú."

Xe của đại sứ quán đến bệnh viện vào buổi chiều ngày hôm sau.

Bởi vì là lãnh thổ của nước Mỹ, thế nên người của đại sứ quán làm việc vô cùng khiêm tốn, chờ lúc hộ sĩ mang quần áo của cô ra ngoài đi đổi cô liền đẩy xe lăn đi ra ngoài.

Tới trước mặt người của đại sứ quán, Kiều Tích liền muốn liên hệ với Hàn Thu Ngôn, bố cậu ấy chính là quan chức ngoại giao có tiếng

Nhận được điện thoại của cô, Hàn Thu Ngôn cũng vô cùng kinh ngạc: "... Kiều Tích?"

Kiều Tích chỉ nói hai chữ: "Giúp tớ."

Bởi vì Hàn Thu Ngôn, cho nên người của lãnh sự quán cũng không những không cho rằng cô là người điên ăn nói linh tinh, mà còn phải chuyên gia tới nói chuyện với cô.

Giờ phút này, ngồi trước mặt Kiều Tích là đồng nghiệp của Hàn Thu Ngôn, Từ Tham Tán.

Kiều Tích đem tất cả những gì mình biết trong khoảng thời gian này nói thẳng ra, "Tôi mới chỉ biết những điều này... Nhưng tôi đồng ý trở về nước tiếp nhận thẩm phán."

Theo lý mà nói, loại vụ án này của Kiều Tích thì nhân viên bình thường của đại sứ quán không có quyền được biết, việc này thuộc chức trách và quyền hạn của quân đội và cục tình báo quốc gia.

Đương nhiên, đối phương cũng không dám thả cô đi, chỉ là chọn cho cô một căn phòng để ở trước.

Như vậy, Kiều Tích ở trong đó đúng 72 tiếng đồng hồ.

Cho đến ngày thứ 4, Từ Tham Tán mang theo một người đàn ông trẻ tuổi mặc quần áo đen đến gặp cô.

Người đàn ông trẻ tuổi không nói cho cô biết thân phận của anh ta, chỉ nói: "Cô có thể đi."

Kiều Tích cảm thấy không thể tin được: "Không... Tôi muốn về nước."

Bất luận là hình thức trừng phạt nào, cô đều có thể tiếp nhận.

Người đàn ông trẻ tuổi nhìn cô, "Tôi nói còn chưa đủ rõ ràng? Có người bảo lãnh cô, cô có thể đi rồi."

"Là ai?" Kiều Tích hồn loạn hỏi, "Tôi phạm lỗi... phải trở về chịu phạt."

Người đàn ông rút một điều thuốc ra, ngậm trong miệng rồi châm lửa, hít một hơi thật sâu, sau đó nói: "Cô chẳng qua chỉ là vai phụ, trở về thì được tích sự gì?"

Kiều Tích ngáp ngừng mấp máy môi, không nói gì.

Người đàn ông trẻ tuổi cười, sau đó phẩy tàn thuốc, cà lơ phát phơ nói: "Tiểu cô nương, ở lại đây, học tập cho thật tốt, sinh sống cho thật tốt... Về sau cô sẽ có công dụng lớn với chúng tôi đây."

Kiều Tích vẫn có chút mơ hồ, nhưng tốt xấu gì cũng nghe hiểu ý của đối phương.

Cô nhìn người đàn ông trẻ tuổi trước mặt mình, chần chừ mở miệng nói: "Các anh là muốn tôi... "

Người đó gật gật đầu, không tiếng động khẳng định suy đoán của cô.

"Đợi lát nữa tôi sẽ sắp xếp một chiếc xe đưa cô ra ngoài. Nhớ, sau khi ra ngoài, đừng nói với bất cứ ai việc cô đã đến đây."

Kiều Tích khẽ gật đầu.

Cô bằng lòng lập công chuộc tội.

Thấy cô như vậy, người đàn ông trẻ tuổi rất vừa lòng, cầm lên bao thuốc lá và bật lửa muốn ra ngoài.

"Đợi một chút!" Kiều Tích gọi hần lại.

Người đàn ông dừng lại.

Kiều Tích ngẩng đầu nhìn hần, vô thức cắn chặt môi, "Bọn họ... vẫn tốt chứ?"

Đối phương đưa lưng về phía cô, khoe môi hơi cong lên, tựa hồ là đang cân nhắc cái từ "tốt" này được hiểu thế nào.

Sững sờ một hồi lâu, Kiều Tích đổi cách hỏi: "Bọn họ đều bình an chứ?"

Câu hỏi này trả lời dễ hơn nhiều.

Người đàn ông trẻ tuổi khẽ gật đầu, "Bình an."

Kiều Tích cầu xin: "Có thể cho tôi gọi điện thoại cho họ không? Sẽ không nói lâu, tôi chỉ muốn-----"

Đối phương xoay người lại, ngắt lời cô: "Cô gái nhỏ."

Kiều Tích lặng im.

Hần cười cười: "Cô hiện tại ngay cả chính mình đều không có năng lực bảo vệ, thế thì đừng có liên lụy đến người khác."

"Từ giờ trở đi, cô cứ xem như mình là người đã chết rồi đi... Như vậy đối với Minh gia mới là tốt nhất, hiểu không?"

Kiều Tích bị đuổi về Boston.

Cô giả vờ ngất ở nơi cách bệnh viện không xa, sau đó được đưa về nơi ở của Diệp Gia Nghi.

Diệp Gia Nghi châm chọc khiêu khích cô: "Tôi còn tưởng cô có năng lực lắm cơ."

Kiều Tích không nói một tiếng nào.

Trong phòng có một người đàn ông trầm giọng mở miệng: "Đi đi! Đừng để người khác ở lại trong nhà, nhanh chóng đưa đi đi!"

Nói xong liền từ ghế salon đứng dậy, đi lên tầng.

Diệp Gia Nghi đuổi theo sau người đàn ông, thanh âm nũng nịu: "Được rồi mà, ngay hôm nay em sẽ đưa nó đi. Anh không phải là nói-----"

Kiều Tích nhìn chòng chọc bóng lưng của người đàn ông.

Ông ta chính là kim chủ của Diệp Gia Nghi.

Cái gì mà tập đoàn Lan Đức, chẳng qua chỉ là một cái bình phong mà thôi. Bọn họ ở Mỹ có quan hệ rất mật thiết với quân đội Mỹ, lần này xảy ra chuyện, bọn họ liền tránh về Mỹ cho qua con sóng.

Chờ hai người kia đi lên tầng, Kiều Tích mới yên lặng nhìn các bức ảnh trên tường.

Ông ta có 2 con trai một con gái, con trai cả khoảng hơn 20 tuổi, trên tường có treo bằng tốt nghiệp tiến sĩ.

Con trai nhỏ có lẽ tầm tuổi cô, có vẻ là rất được yêu thương, hơn nửa mặt tường đều treo hình của cậu ta, có đạp xe, có đua ngựa, cũng có chơi thể thao.

Còn một cô con gái nhỏ nữa, khoảng 5-6 tuổi, là con lai.

Kiều Tích nhìn chằm chằm các bức ảnh trên tường, không dám nháy mắt quá nhiều lần, chỉ hận không thể nhớ như in những tấm ảnh này vào trong đầu.

Kiều Tích rất nhanh liền bị đưa đi MIT học.

Đã khai giảng hơn một tuần rồi, nhưng với thủ đoạn của Diệp Gia Nghi thì dù đã xảy ra nhiều chuyện như thế, cô vẫn có thể thuận lợi nhập học.

Kiều Tích nhận được học bổng 100% của đại học MIT, thế nên cô không phải lo lắng về tiền học phí, thế nhưng sinh hoạt phí thì cô phải tự lo,

Kiều Tích đang ở trong trường hoàn tất các thủ tục nhập học, lúc này cô đang chờ phỏng vấn thì có người gọi tên cô: "Em là... Kiều Tích?"

Kiều Tích ngăn người.

Từ lúc sang đây, mọi người đều gọi cô là Sissie.

Thế mà người trước mắt này lại gọi cô bằng tên tiếng Trung, cô không hề quen biết cô ấy.

Nữ sinh tóc ngắn tự giới thiệu: "Chị tên là Tống Du, hiện tại đang học thạc sĩ."

Dừng một chút, cô ấy lại nói thêm: "Em là bạn gái Minh Ngật đúng không? Chị với 2 người nữa cùng thuê nhà chung với Minh Ngật, lần trước lúc chuyển nhà chị có thấy ảnh em."

Không đợi Kiều Tích nói chuyện, Tống Du lại nói: "Minh Ngật thế nào rồi? Đã khai giảng lâu vậy rồi mà sao cậu ấy vẫn không tới, trong nhà có việc sao?"

Kiều Tích có chút chật vật, chỉ biết cúi đầu không nói gì.

Bởi vì cô sợ một khi mở miệng nói ra thì sẽ không nhận được mà khóc.

Một hồi lâu sau, cô mới gật gật đầu, "Trong nhà có chút việc, phải một thời gian nữa anh ấy mới qua đây được. Chị, chị có thể mang em đến căn nhà mọi người thuê được không?"

"Đương nhiên." Tống Du cười lên, "Đây vốn chính là nhà cậu ấy thuê mà. Em định ở KTX sao? Nếu định thì nhanh chóng rút lại đơn đi, Minh Ngật đã đóng tiền thuê căn nhà đó 2 năm rồi, đừng lãng phí tiền."

Kiều Tích trực tiếp mang hành lý đi theo.

Căn nhà đó cách trường học không xa lắm, đi bộ 20 phút liền đến.

Là một biệt thự nhỏ 3 tầng, Tống Du đưa một chiếc chìa khóa cửa chung cho cô, "Phòng ngủ tầng hai là của các em"

Nói xong lại chỉ huy bạn trai mình giúp Kiều Tích mang hành lý lên.

Nói là hành lý, nhưng thật ra chỉ là chút đồ Kiều Tích mang theo đi du lịch hôm đó mà thôi.

Nói tiếng cảm ơn với Tống Du và bạn trai cô ấy, Kiều Tích đẩy cửa phòng ra, kéo valy vào trong.

Gian phòng thật sự vừa rộng vừa đẹp, so với tấm ảnh Minh Ngật cho cô xem giống nhau y hệt.

Nghĩ đến đây, Kiều Tích đột nhiên bật cười.

Đúng rồi, với trình độ chụp ảnh của anh ấy thì làm sao biết chọn góc độ, làm sao biết chọn ánh sáng chứ, thế nên bức ảnh đó đương nhiên là hoàn toàn giống nơi đây rồi.

Trong phòng này đặt một chiếc giường đôi rất lớn, trên giường bày rất nhiều gối bông và gối hình chú bọ biển cô thích nhất.

Gần cửa ra vào, bên cạnh vách tường được đặt một chiếc bàn rất lớn, đằng trước để hai cái ghế, vừa đủ cho hai người sử dụng.

Trên bàn là mấy chồng sách Toán, Kiều Tích thử lật xem, anh đều đã đọc xong rồi.

Bên cạnh còn có một máy cắt tóc, nhìn thấy cái máy này, Kiều Tích lại không nhịn được bật cười.

Trước đó, lúc anh còn ở Mỹ đã luôn than phiền với cô rằng tiền cắt tóc ở đây rất đắt.

Lúc nói tới chuyện này trên mặt anh hiện lên đầy vẻ không thể tin: "Trước công trường Trung học phụ thuộc, sư phụ cắt tóc ở đó chỉ lấy 10 tệ 1 lần thôi. Ở bên này thì tận 30 USD 1 lần cắt!"

Sau đó Minh Ngật liền lên mạng mua một chiếc máy cắt tóc, tốn 199 USD, anh còn khoe chiếc máy này với cô và nói rằng sau này anh sẽ tự cắt ở nhà.

Lại về sau, có một buổi tối, theo thường lệ thì là thời gian hai người gọi video, thế nhưng hôm đó có nói thể nào anh họ cũng không chịu mở camera.

Đến tận lúc Kiều Tích phát cáu: "Có phải anh không ở KTX đúng không? Hay là bên cạnh có người mà em không nên nhìn?"

Cô tức đến mức quát lên: "Anh bắt đầu lừa dối em sao?"

Vạn bất đắc dĩ, Minh Ngật đành phải mở camera lên.

Minh Ngật không đi ra ngoài, bên cạnh cũng không có ai khác.

Mãi đến khi Minh Ngật đứng dậy vào nhà vệ sinh Kiều Tích mới phát hiện ra lý do tại sao anh không chịu mở camera. Khó trách anh toàn nghiêng đầu nói chuyện với cô, hóa ra là nửa đầu bên phải của anh đã bị cạo trọc rồi.

Kiều Tích không nhịn được, ngày lập tức không chút lưu tình cười ồm lên.

Tiểu hòa thượng rất tức giận: "Không được cười!"

Kiều Tích mặc kệ, vẫn cười đến mức thở không ra hơi, "Thế nào mà lại bị trọc một mảng lớn như vậy hả? Ha ha ha ha ha ha!"

Kết quả tiểu hòa thượng bị cô chọc cho giận quá tắt luôn video.

Sau đó, Kiều Tích biết sai, chạy theo nịnh hót dỗ dành các kiểu: "Em xin lỗi mà... Về sau em cạo giúp anh nhé, đừng giận mà, hôn hôn nè, được không?"

Kiều Tích xoa xoa mắt, sau đó mở valy ra, lấy đồ bên trong ra sắp xếp lại.

Làm xong tất cả, Kiều Tích vỗ vỗ tay, đi đến cạnh cửa, nhìn xung quanh phòng một lần, cảm thấy cũng không có trống vắng quá.

Kiều Tích nhìn thoáng quá thời gian, đã gần 9 giờ rồi.

Cô xoa xoa cái bụng đang kêu gào, sau đó đi xuống tầng đun nước, nấu nửa gói sủi cảo đông lạnh ăn.

Trước khi đi, bác Chúc đã nhét cho cô hai bình tôm khô đầy hực. Đến bây giờ chúng nó vẫn còn đây.

Trước đó Kiều Tích không dám ăn, bởi vì cô sợ một khi ăn hết thì khi cô qua Mỹ bác ấy sẽ nhét mười mấy bình vào valy cho cô mang theo mất.

Hiện tại không cần phải băn khoăn về vấn đề đó nữa rồi.

Kiều Tích ngồi xuống bàn, ăn hết bát sủi cảo mình vừa nấu, sau đó lại múc một thìa tôm khô chậm rãi nhai, phảng phất như đó là đồ vật quý giá nhất trên thế giới này.

Ăn xong, Kiều Tích thu dọn bàn sạch sẽ, sau đó lại đi lên phòng.

Cô tắm rửa, sau đó tắt điện phòng, chỉ để lại một ngọn đèn đầu giường.

Kiều Tích nằm trên giường, cầm bản phác họa Minh Ngật tặng lên xem.

Rõ ràng đã nhìn rất nhiều lần rồi, nhưng giờ phút này cô vẫn bắt đầu xem từ trang thứ nhất.

Anh vẽ cho cô 7 câu chuyện chúc ngủ ngon, là câu chuyện về con thỏ nhỏ.

Gấu lớn gặp thỏ nhỏ ở trong rừng, hỏi: "Tiểu bạch thỏ, tiểu bạch thỏ, cậu bị rụng lông à?"

Nhìn đến đây, khoe môi Kiều Tích không nhịn được cong lên, mỉm cười hạnh phúc.

"Đồ ngốc."

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Edit: Tiểu Vũ

Xây ra nhiều chuyện như vậy, thế nhưng Kiều Tích dựa vào năng lực thích ứng siêu cường của mình đã nhanh chóng hòa nhập được với cuộc sống ở đây.

Trước khi tới MIT, đồng đạo đàn anh đàn chị đã cho cô lời khuyên chân thành rằng-----

Ở MIT có 3 loại hình social, study và sleep (*), 3 loại này chỉ có thể chọn hai loại.

(*) vì chương này bị lỗi raw, t phải dùng bản convert của chị ying nên cũng không hiểu mấy cái này đâu. Lên gg tra thì kiểu như là chương trình học ấy mn, ứng dụng lý luận đó...

Kiều Tích loại bỏ social, lựa chọn study và sleep.

Chẳng qua, thời gian học cô chọn cho study đều gấp 2 thậm chí gấp 3 lần người khác.

Giống như rất nhiều trường đại học khác, MIT cũng cử người làm advisor cho sinh viên, tương tự trợ giảng hay phụ đạo viên ở trong nước.

Ngay kỳ học đầu tiên Kiều Tích đã chơi lớn, chọn rất nhiều khóa học khiến advisor phải xác nhận lại với cô rất nhiều lần-----

"Nhiều môn học như vậy, em có thể ứng phó được không?"

Kiều Tích rất kiên trì: "Em có thể ạ."

Vì thuyết phục đối phương, cô lại bổ sung thêm: "Trước đó đã có người chỉ mất hai năm đã hoàn thành xong chương trình học 4 năm."

Nói đến Minh Ngật, advisor cũng nở nụ cười: "Mình là thiên tài."

Nói đến đây, advisor cũng biết điều dừng lại,

Bởi vì có mấy lời, nếu nói tiếp thì chính là kỳ thị.

Do đó đối phương sáng khoái ký tên cho Kiều Tích trên đơn chọn môn.

Đương nhiên, không chỉ là một advisor vừa rồi, trong ngôi trường này có một người nữa đối với Minh Ngật nhớ mãi không quên.

Chính là giáo sư Scholze, người làm giáo sư hướng dẫn của Minh Ngật.

Trước đó, Minh Ngật đã đồng ý sẽ học tiến sĩ dưới sự hướng dẫn của thầy ấy.

Nhưng không ngờ, chỉ về nước một chuyến mà Minh Ngật lại bật vô âm tín.

Giáo sư Scholze đã gửi rất nhiều mail cho Minh Ngật, cũng gọi rất nhiều cuộc điện thoại, thậm chí còn đã liên hệ với trường cấp 3 của Minh Ngật, thế nhưng đều không thể tìm được chút tin tức nào của người học trò cưng này.

Kiều Tích tìm đến giáo sư Scholze, cầu xin thầy ra mặt xin trì hoãn việc nhập học của Minh Ngật.

Cô giải thích: "Bởi vì một số chuyện, nên Ming phải trì hoãn việc học... Có lẽ anh ấy rất nhanh sẽ có thể trở lại."

Chỉ là, mãi cho đến hết một kỳ học, Minh Ngật vẫn không có chút tin tức nào.

Nói thế cũng không đúng lắm, bởi vì sau khi Kiều Tích đi học không bao lâu thì nhận được một cuộc điện thoại của Thịnh Từ Du.

Thịnh Từ Du ở đầu bên kia nói: "Mình gia hết thầy đều rất tốt, tớ hỏi Ninh Dịch rồi, bọn họ chỉ bị cách ly thẩm tra vài ngày rồi đều được thả ra, bố Minh Ngật cũng lại quay về nhậm chức lại."

Kết quả này đối với Kiều Tích mà nói thì đương nhiên là một niềm vui bất ngờ.

Cô vui đến phát khóc.

Nhưng chưa vui được bao lâu thì Thịnh Từ Du lại nhanh chóng bổ sung: "Nhưng cậu ngàn vạn lần không để gọi điện về, ngàn vạn lần không thể được."

Kiều Tích chợt lạnh người.

Những lời này của Từ Du cùng với người đàn ông ở đại sứ quán kia, giống nhau như đúc.

"Ninh Dịch nói, nếu như cậu lại liên lạc với Minh gia thì bọn họ sẽ gặp phiền phức lớn... Ninh Dịch còn nói, tớ cũng đừng liên hệ với cậu."

Kiều Tích ghen ngào: "Từ Du..."

"Cậu đừng lo, tớ là đang ở nước ngoài gọi điện cho cậu."

Đại khái là bởi vì có lỗi vì nói ra câu nói ban nãy, Thịnh Từ Du rất buồn nói----

"Cậu hiện tại như vậy, tớ cái gì cũng không giúp được. Tớ trước đây còn luôn nói tớ rất có nghĩa khí... thật sự là tớ quá vô dụng rồi!"

"Không phải đâu, không phải đâu, cậu rất tốt, thật đấy!" Kiều Tích vội vàng an ủi cô ấy, "Từ Du, cảm ơn vì đã gọi điện thoại cho tớ. Tớ không thể nói chuyện với họ, thế nên muốn nhờ cậu giúp tớ, giúp tớ quan tâm họ một chút nhé."

Thịnh Từ Du là người rất dễ bị lấy nhiễm cảm xúc, vừa nghe Kiều Tích nói mấy câu kiểu ủy thác, cô nàng liền oa lên khóc-----

"Tớ sẽ chăm sóc bọn họ thật tốt! Anh họ hiện tại không có ở đây, Ninh Dịch cũng sẽ chăm sóc bọn họ thật tốt!"

Kiều Tích nghe xong liền khiếp sợ hỏi: "Từ Du... cậu nói cái gì cơ?"

Thịnh Từ Du cũng phát hiện mình vừa lỡ lời, vội vàng nín khóc, lấp ba lấp bắp nói: "Tớ, tớ không nói cái gì cả."

Chỉ là Kiều Tích đâu dễ dàng bị cho qua như vậy, cô đề cao giọng nói hỏi----

"Cái gì mà 'hiện tại không có ở đây'? Cậu không phải vừa nói nhà họ rất tốt sao? Minh Ngật tới cùng là có chuyện gì? Cậu nói nhanh đi!"

Thấy bộ dạng này của Kiều Tích, Thịnh Từ Du càng thêm hoảng, cô ấy lấp ba lấp bắp nói: "Ninh Dịch nói nhà họ đều rất tốt, nhưng chỉ có Minh Ngật là không thấy đâu. Không có ai từng gặp qua anh ấy hết, ngay cả Uyên Uyên cũng không biết anh ấy ở đâu nữa."

Thịnh Từ Du xác nhận từ chỗ Ninh Dịch, tất cả người nhà Minh gia đều bình an.

Nhưng chỉ có Minh Ngật không rõ tung tích, là sự thật không thể chối cãi.

Sau khi bị cách ly thẩm tra, Minh Ngật bị mang, từ đó liền không có tin tức.

Đêm hôm đó, Kiều Tích mất ngủ cả một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Kiều Tích một mình thuê xe, gần như vượt qua hơn nửa thành phố, đến phía nam Quincy, tìm đến một siêu thị, sau đó mua một cái SIM điện thoại, gọi cho người đàn ông trẻ tuổi cô từng gặp ở đại sứ quán.

Cô cầm điện thoại, giọng nói chưa bao giờ kiên định hơn----

"Anh từng nói, tôi có thể lập công chuộc tội. Tôi phải làm như thế nào... mới có thể quay lại Trung Quốc?"

Người đàn ông trẻ tuổi cười, ngữ khí rất lười biếng: "Gặp qua Dung Nhất Sơn chưa?"

Nghĩ đến người đàn ông từng gặp ở biệt thự, là kim chủ của Diệp Gia Nghi.

Kiều Tích khẽ gật đầu, "Rồi."

"Loại người này, cả đời đều không thể đến Pháp, Ý, Thái. Cô biết tại sao không?"

Kiều Tích cắn môi, suy tư nửa phút, sau đó thăm dò đáp: "Bởi vì những nước này... có quan hệ mật thiết với Trung Quốc?"

Đầu bên kia truyền tới một tiếng cười nhẹ, "Cùng người thông minh nói chuyện thật là nhẹ nhàng."

Dừng một chút, hần lại nói tiếp: "Cho nên, cô gái nhỏ... việc mà cô phải làm, chính là phát huy sự thông minh tài trí của cô, lừa ông ta đến những nơi mà cả đời này ông ta đều không thể đến được."

Lễ Giáng sinh năm đó, Kiều Tích trải qua cùng Diệp Gia Nghi.

Đương nhiên, Kiều Tích biết, Diệp Gia Nghi thật ra không bằng lòng đưa đứa con gái này đến Dung gia qua đêm Bình an.

Dù sao thì Diệp Gia Nghi tiêu tốn không biết bao nhiêu thời gian, tiền bạc và công sức để níu giữ thân hình cũng khuôn mặt.

Mà Kiều Tích xuất hiện, chính là thời thời khắc khắc nhắc nhở kim chủ của bà ta rằng, tuy nhìn bên ngoài bà ta vẫn còn khá xinh đẹp thế nhưng thực ra đã có một đứa con gái lớn như kia rồi, cũng chính là bà ta đã già rồi.

Hơn nữa, cho dù dung mạo Kiều Tích không được xinh đẹp bằng Diệp Gia Nghi cũng không phong tình quyến rũ bằng bà ta, thế nhưng chỉ tính đến tuổi tác thôi cũng khiến cho một người phụ nữ hơn 40 tuổi là bà ta phải sinh ra cảm giác nguy hiểm không hề nhẹ.

Còn có điều gì tốt hơn để nhắc nhở một người phụ nữ đã già rồi bằng việc đặt người phụ nữ đó bên cạnh một thiếu nữ chưa đầy 20 đâu?

Kiều Tích biết, nếu như cô chủ động đề nghị muốn đến Dung gia vào đêm giáng sinh thì Diệp Gia Nghi chắc chắn sẽ không đồng ý, cho nên cô đặc biệt đi qua ở của bà ta từ cuối tuần trước.

Bởi vì cô biết mỗi tháng, vào cuối tuần thứ hai và thứ bà Dung Nhất Sơn đều đến nơi này của Diệp Gia Nghi.

Không giống như bộ dáng yếu ớt suy sụp trong lần đầu tiên gặp mặt, lần này Kiều Tích đã điều dưỡng tốt cơ thể, sắc mặt hồng hào, hai má cũng không còn gầy hóp mà đã có chút thịt rồi.

Ánh mắt thiếu nữ sáng ngời, tuy chỉ là kiểu trang điểm tầm thường của sinh viên nhưng cũng khiến cho rất nhiều người không rời mắt đi được.

Dung Nhất Sơn đánh giá Kiều Tích từ đầu đến chân một lượt, sau đó liền nói chuyện với cô lần đầu tiên: "Ở trường học đã quen chưa?"

Kiều Tích cũng không để ý tới câu hỏi của ông ta, cô không nói một lời chuyển ánh mắt.

Diệp Gia Nghi ngồi bên cạnh Dung Nhất Sơn mở miệng: "Bác Dung đang nói chuyện với cô đấy, không nghe thấy à?"

Dung Nhất Sơn gợn tay, rất không vui đánh gãy câu nói tiếp theo của Diệp Gia Nghi, "Chỉ là trẻ con thôi, em so đo với con bé làm gì?"

Nói xong, Dung Nhất Sơn lại nhìn về phía Kiều Tích.

Sắc mặt ông ta hơi hòa hoãn xuống, lần nữa trầm giọng nói: "Một mình cháu ở trường học, cũng không có bạn bè gì... Giáng sinh liền tới ăn cơm cùng với nhà ta đi."

Diệp Gia Nghi ngồi cạnh đột nhiên hơi biến sắc.

Dung Nhất ngồi lại một lúc rồi rời đi sau khi nhận được một cuộc điện thoại công việc.

Diệp Gia Nghi đưa ông ta ra xe, sau đó trở lại phòng khách ngồi.

Bà ta bưng chén nước lên uống một ngụm nhỏ.

Một giây sau, không hề báo trước, bà ta vung tay tát cô một cái thật vang.

Cái tát này của Diệp Gia Nghi dùng sức rất lớn, Kiều Tích không chút phòng bị bị bà ta đánh ngã ngồi trên mặt đất.

Ghen tị là lẽ thường tình ở đời.

Dù có là mẹ con thì sao chứ, chuyện ghen tị này xảy ra cũng là bình thường thôi.

Diệp Gia Nghi cúi người, một tay nâng cằm Kiều Tích lên.

Gương mặt này quả thật là hút mắt người khác, đâu có giống bà ta, ngày nào người đàn ông kia qua đêm ở đây bà ta cũng phải dậy trước 1 tiếng đồng hồ vào nhà vệ sinh trang điểm, dùng những loại mỹ phẩm đắt tiền che giấu đi làn da đã bắt đầu chạy xệ, chuyển màu.

Diệp Gia Nghi chỉ liếc mắt cũng nhận ra hôm nay Kiều Tích trang điểm.

Trên mặt có bôi kem, trên môi cũng có tô son... Đàn ông không nhìn ra, thế nhưng chỉ cần là phụ nữ thì đều có thể nhìn rõ.

Kiều Tích trước đây đều không trang điểm, bởi vậy nên bây giờ ý đồ của cô ta bị lộ ra rành rành.

Diệp Gia Nghi cười lạnh nói: "Tiểu hồ ly tinh, mày muốn làm gì đó?"

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Edit: Tiểu Vũ

Lễ Giáng sinh, Dung Nhất Sơn đặc biệt gọi điện đến cho Kiều Tích, nói sẽ sắp xếp lái xe tới Cambridge đón cô đi Brookline, bảo cô cứ yên tâm ở trong nhà chờ.

Lúc đó Tống Du đang ở trong nhà trang trí nhà cửa đón khách.

Năm nay là năm thứ ba Tống Du đến Mỹ, cô ấy quen biết rộng, giáng sinh mỗi năm đều tổ chức một bữa tiệc nhỏ cho du học sinh hội họp.

Người Hoa ở Boston tuy nhiều nhưng du học sinh thì lại ít, nhất là người giống như Tống Du và Kiều Tích, đều dựa vào học bổng để sang học, thế nên quan hệ giữa các du học sinh đều rất tốt.

Giống như là Tường Nhất Vĩ vậy, anh ấy chính là đàn em của của Tống Du ở trường cấp 3, lại cộng thêm việc anh ấy cũng ở gần đây thế nên đương nhiên là được gọi đến cùng bọn họ qua đêm bình an.

Buổi trưa, Tường Nhất Vĩ vừa tới nơi, còn chưa kịp uống ngụm nước đã bị Tống Du sai sử: "Nhanh đi lên tầng gọi Kiều Tích xuống đi."

Lúc anh lên tầng, Kiều Tích đang treo lên ghế treo chuông và đồ trang trí lên cây thông Noel.

Tường Nhất Vĩ đi đến, đỡ ghế cho cô, "Xuống đi, anh làm cho."

Kiều Tích treo nốt cái chuông trong tay mình lên rồi đi xuống.

Tường Nhất Vĩ người cao, không cần treo lên ghế, chỉ cần kiễng chân lên liền treo được.

Anh vừa làm vừa nói chuyện với Kiều Tích.

"Kiều Tích, cuộc thi Putnam năm nay em có tham gia không?"

Kiều Tích: "Có."

Putnam là cuộc thi Toán cấp cao nhất dành cho sinh viên trên toàn nước Mỹ.

Hai năm trước, Minh Ngật tại đây học cũng từng tham gia hai lần.

Liên tục hai năm, anh đều đứng ở vị trí thứ hai, bởi vậy nên vô cùng thuận lợi được ban tổ chức trao tặng vinh dự-----Putnam Fellow (hội viên Putman).

Ban đầu lúc ở trong nước không thể khiêu chiến thành công được Minh Ngật, thế nên cho dù yên ổn học tập ở trong nước một năm nhưng Tường Nhất Vĩ cũng không cảm thấy vui vẻ.

Mãi đến năm ngoái khi sang Mỹ học, Tường Nhất Vĩ dành được tư cách tham gia cuộc thi Putnam, lại một nữa có thể khiêu chiến Minh Ngật.

Thật ra thành tích của Tường Nhất Vĩ đã vô cùng tốt rồi, xếp thứ 245 toàn nước Mỹ, nhưng mà so với Minh Ngật xếp thứ 2 thì anh ấy liền cảm thấy mình quá là thất bại.

Nghe đến đây Tường Nhất Vĩ lại vô cùng tức giận, ngay lập tức quay sang nhìn Kiều Tích, cảm giận nói-----

"Em nói xem bạn trai em ấy, thật sự là không biết xấu hổ, thi được thứ hai xong còn đi nói với anh là, không thi được thứ nhất chẳng qua là bởi vì có một từ tiếng anh không biết viết mà cậu ta thì sợ bị bại lộ trình độ tiếng Anh nát bét của mình thế nên liền dứt khoát không làm câu đấy luôn."

"Không phải chứ, nói thật là cái trình độ tiếng Anh 3 xu của cậu ta thì có ai mà không biết đâu, còn cái gì mà sợ bị lộ?"

Kiều Tích nghe xong liền cười ra tiếng, "Anh ấy là cố ý chọc giận anh đấy."

Tường Nhất Vĩ đương nhiên là biết, thế nhưng chỉ cần nhớ đến thôi là lại bị tức đến không chịu được, tức đến hộc máu luôn: "Em nói xem, trình độ ngữ văn của bạn trai em kém thậm tệ như vậy, nhưng mà sao đi chọc giận người khác thì lại cao siêu như thế hả?"

Kiều Tích nhìn Tường Nhất Vĩ một cái, sau đó mỉm cười nói: "Anh không biết sao, Uyển Uyển - chính là em gái anh ấy, từng đặt biệt hiệu cho anh ấy."

Tường Nhất Vĩ tò mò nói: "Là gì?"

Kiều Tích cố nén cười nói: "Nữ Hồ Lộc Ngát."

Có một đợt Uyển Uyển mê xem phim cung đấu, có một lần xem được một bộ phim có nữ chính ban đầu hiền lành thiện lương sau đó do hoàn cảnh nên hắc hóa trở nên vô cùng độc ác, con bé tới tìm cô nói rằng Minh Ngát vô cùng giống với nhân vật nữ chính đó, thế liền từ đó liền cường ép Minh Ngát đổi lại thành họ Nữ Hồ Lộc này.

Lời vừa nói ra, hai người liền đồng loạt bật ra tiếng cười.

Chỉ là sau khi cười xong, hai người liền rơi vào khoảng không trầm mặc.

Giờ phút này, tại nơi đất khách quê người, nói về chuyện cũ đều khiến người ta đau lòng.

Lúc Minh gia xảy ra việc, Tường Nhất Vĩ vẫn đang ở trong nước nên anh mơ hồ biết được một chút.

Nhưng cuối cùng cũng chỉ là người ngoài cuộc, chân tướng rốt cuộc ra sao thì Tường Nhất Vĩ không thể hiểu được.

Thế nhưng một người đáng lẽ phải có mặt ở đây để đi học là Minh Ngát lại mãi không thấy tăm hơi đâu, không cần phải suy nghĩ xa xôi Tường Nhất Vĩ cũng có thể đoán được việc Minh Ngát không đi học có liên quan đến chuyện xảy ra vào mùa hè vừa rồi.

Con người tên Minh Ngát này, phảng phất như đã biến mất chỉ trong vòng một đêm.

Cư dân mạng còn từng lật tìm dấu vết của anh, những vinh dự anh đạt được, những luận văn bài báo anh viết, những nghiên cứu anh làm... Thậm chí cách đây không lâu có người đăng đàn hỏi thăm tình hình gần đây của người đạt được điểm tuyệt đối IMO.

Minh Ngát ở trong giới Toán học có danh tiếng không hề nhỏ, có người còn từng phân tích cuộc đời của anh và cho ra kết luận rằng quỹ tích trưởng thành của anh giống y hệt giáo sư Scholze ở trường MIT.

Giáo sư Scholze trước kia từng tham gia IMO 3 lần, 2 lần giành được điểm tuyệt đối, sau đó ông tập trung vào nghiên cứu và đạt được thành tích rất đáng nể, đã có 2 bài luận văn của ông được đăng lên tập san Toán học thế giới. Và đến năm 30 tuổi, ông đã vinh dự lấy được danh hiệu giáo sư của trường đại học MIT.

Minh Ngát đi theo ông, chỉ ngắn ngủi trong thời gian 2 năm liền đạt được thành quả không nhỏ, mỗi người ở trong giới Toán học đều biết đến anh.

Bởi vậy nên status hỏi thăm tình hình gần đây của Minh Ngát được đăng lên, cho dù là người không thân cũng trả lời----

"Không có chuyển ngành, vẫn đang dốc lòng nghiên cứu Toán học lý luận, thành quả nổi bật, tương lai sáng lạn."

Chỉ là đến gần đây, lại có người hỏi thăm tin tức của Minh Ngát thì đã có những tin đồn bất chính dấy lên----

"MIT không cho học tiếp, đã thôi học. Xem ra Trung Quốc không chọn đúng nhân tài đi thi rồi, bây giờ chật mắt chưa. Nhồi cho lắm kiến thức để thi thố lắm vào, bây giờ thi không thể nhồi được nữa rồi nên đành rút lui thôi."

Có không ít du học sinh phản bác lại comment của người kia, thế nhưng tâm lý con người mà, ai cũng muốn mình hơn còn người ta kém thế nên loại thiên tài rớt xuống này rất phù hợp tâm trạng của cư dân mạng. Bởi vậy status này bị quần chúng đẩy lên top luôn.

Ngay cả Tường Nhất Vĩ không hay quan tâm sự việc trên mạng cũng nhìn thấy được, sau đó thì tức điên lên đi phản bác-----

"Minh Ngát không phải là bị buộc thôi học! Không bị buộc thôi học! Không bị buộc thôi học! Cậu ấy ở MIT học có 2 năm thôi mà lấy được bằng SB (cử nhân) rồi, cũng nhận được offer học PhD (tiến sĩ) của MIT và Havard. Về phần có tiếp tục học hay không thì là sự lựa chọn của cậu ấy, có liên quan gì đến mấy người hả?"

Ngay cả Minh Ngát cũng dám nói là phế vật, thế xin hỏi các người là giỏi giang đến mức nào?"

Kiều Tích rất cảm kích anh ấy vì đã ra mặt cho Minh Ngật, nhưng mà Tường Nhất Vĩ lại sống chết không chịu thừa nhận mình giúp Minh Ngật----

"Ai giúp cậu ta? Anh chỉ là không ưa người khác mở mồm ra là bịa đặt linh tinh thôi, nói Minh Ngật là phế vật thì chúng ta được tính là gì chứ."

Dừng một chút, Tường Nhất Vĩ lại cười lên, chỉ là nụ cười này cũng mang một chút buồn tẻ vô vị. "Chẳng qua... cuộc thi Putnam năm nay không có Minh Ngật tham gia, anh cũng không có động lực thi nữa."

Điều Tường Nhất Vĩ mong muốn là có thể chiến thắng Minh Ngật, từ trước cho tới nay Minh Ngật cũng luôn là động lực của anh ấy.

Kiều Tích nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ, cùng cười với Tường Nhất Vĩ.

Hôm nay là Giáng sinh, Bắc Kinh bên đó... chắc cũng có tuyết đúng không?

Bambi và Cầu Cầu còn tốt chứ?

Nếu như tuyết rơi, chúng nó chắc chắn sẽ rất muốn đi ra ngoài chơi.

Mà người dắt chúng nó đi chơi nhất định sẽ là Uyển Uyển.

Uyển Uyển ngoài miệng thì nói mình chỉ yêu thương giống chó thuần chủng là Bambi thôi và rất ghét bỏ Cầu Cầu chỉ là chó ta, thế nhưng Kiều Tích đã rất nhiều lần bắt gặp con bé lén lút cầm hộp đồ hộp Bambi thích ăn nhất mang đi cho Cầu Cầu ăn rồi.

Về phần bác Minh, mỗi năm khi mùa đông đến, chờ đến khi băng đóng đủ dày thì sẽ dẫn 3 đứa trẻ bọn họ đi trượt băng ở một cái hồ trong đại viện.

Lúc Kiều Tích vừa tới Bắc Kinh, cô không hề biết trượt băng, là bác Minh nắm tay cô dạy từng bước một.

Bác Chúc thì nhất định là đang lo lắng xem mấy đứa trẻ có mặc đủ ấm hay không, rồi lại quay sang rầy la bác Minh không làm gương cho bọn trẻ, mùa đông tuyết rơi mà không chịu mặc áo tứ tề.

Khi thời tiết thế này, bác ấy thích nhất là kéo tay Kiều Tích, khen cô đủ điều: "Vẫn là Tích Tích không làm bác lo nhất."

Thật ra Kiều Tích luôn không nói với bác Chúc rằng, chính bởi vì câu nói này mà cô luôn cảm thấy xấu hổ mỗi khi lén lút dẫn hai đứa Bambi và Cầu Cầu đi ném tuyết.

Vào thời điểm này thì anh họ sẽ làm gì nhỉ?

Mỗi mùa đông, anh ấy đều thích ngủ nướng nhất.

Mùa đông năm nay chắc là sẽ không có au vừa kéo lỗ tai anh vừa mắng "Đồ hư hỏng dậy đi nào" đâu nhỉ?

Anh họ, có đang nhớ tới cô không?

Chắc chắn là có rồi.

Thế nhưng anh ấy có biết bọn họ, bạn gái và bạn tốt của anh đang ở nơi tha hương đất khách nhìn ra bầu trời đỏ tuyết và nhớ đến anh?

Kiều Tích đang xuất thần thì dưới sân đột nhiên truyền tới một tiếng còi xe.

Cô nhìn qua cửa kính, phát hiện ra dưới sân có một chiếc Lexus đang đỗ.

Cùng lúc đó, điện thoại di động của cô vang lên, người ở đầu bên kia nói với cô: "Kiều tiểu thư, Dung tiên sinh bảo tôi tới đón ngài."

Biệt thự của Dung gia nằm tại khu Chestnut, là nơi tắc đất tắc vàng của Boston, chỉ có người cực kỳ giàu có và danh tiếng mới được ở.

Lúc Kiều Tích đến, mọi người đều đã có mặt đầy đủ trên bàn cơm rồi.

Thấy cô tới, Dung Nhất Sơn ra hiệu cho cô ngồi cạnh Diệp Gia Nghi.

Cùng ngồi ở đây còn có hai đứa con trai của Dung gia.

Con trai lớn tên là Dung Lãm, con trai nhỏ tên là Dung Chuẩn---- Kiều Tích sau khi xem được ảnh của hắn thì liền lật tìm trên mạng xã hội thông tin về anh ta.

Con trai lớn Dung Lãm năm nay 28 tuổi, đeo một chiếc kính mắt không gọng, nhìn qua trông vô cùng nghiêm túc ôn trọng, nghe nói hắn đã tiếp quản một phần công việc của gia đình rồi.

Con trai nhỏ Dung Chuẩn bằng tuổi với cô, đang học ở đại học Yale, là chủ lực trong đội đua thuyền của trường.

Bữa tiệc ngày hôm nay, Dung Chuẩn còn mang theo bạn gái tới.

Ngồi tại ghế chủ vị, Dung Nhất Sơn nhìn Kiều Tích, vô cùng hòa nhã mở miệng nói: "Tích Tích, cháu là người đầu tiên đến nhà ta trong năm nay. Nào, xem đi, đây là món quà bác chuẩn bị cho cháu."

Kiều Tích không nói lời nào nhận lấy, sau đó bóc ra ngay trước mặt mọi người.

Bóc quà, mở hộp, một sợi dây chuyền kim cương yên tĩnh nằm trên lớp vải nhung màu xanh đen, dưới ánh đèn trông nó vô cùng lung linh và hoa mỹ.

Dung Nhất Sơn đứng dậy, đi đến phía sau lưng Kiều Tích, "Thích không? Bác giúp cháu đeo lên."

Trong câu nói của ông ta đã bộc lộ chủ ý vô cùng rõ ràng.

Kiều Tích cười lạnh trong lòng.

Ông ta còn thật sự coi cô là vợ nhỏ à?

Chỉ là Kiều Tích tuy chán ghét trong lòng thế nhưng lại không tỏ vẻ gì trên mặt hết, vẫn như cũ là một bộ dạng lạnh lùng.

Diệp Gia Nghi ngồi bên cạnh cô cắn răng thật chặt. Nhìn thấy phản ứng đó của bà ta, Kiều Tích mới cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn một chút.

Sắc mặt Dung Lãm vẫn như thường, chỉ ngồi yên tĩnh nhìn tình cảnh này.

Ngược lại là Dung Chuẩn, nhìn thấy tình cảnh cùng lúc ve vãn hai mẹ con, đại khái là cảm thấy ghê tởm hai mẹ con họ, lại càng ghê tởm bố đẻ của mình.

Hắn cười lạnh thành tiếng: "Cứ cái gì không đúng đắn là lại mang vào trong nhà!"

Dung Nhất Sơn dừng động tác trên tay lại, rất không vui nhắc nhở hắn: "Dung Chuẩn."

Sắc mặt Dung Chuẩn rất khó chịu, trực tiếp kéo bạn gái lên tầng.

Dung Nhất Sơn cũng khó chịu, nhưng lại biết kìm nén hơn thẳng con/

Dung Lãm vẫn như cũ không xê dịch gì, hờ hững mở miệng nói: "Đừng để ý đến nó, ăn cơm đi."

Ăn cơm xong, bởi vì bên ngoài tuyết đang rơi dày thế nên đêm nay Kiều Tích sẽ ở lại đây ngủ một đêm.

Cô đoán được đêm nay sẽ xảy ra cái gì. Đây là Dung gia, Dung Nhất Sơn muốn vào phòng cô, xuống tay với cô là một chuyện vô cùng dễ dàng.

Chỉ là, tuy đồng ý ở lại nhưng cô lại không hề có ý định muốn hiến thân.

Loại hồ ly Dung Nhất Sơn này chẳng qua chỉ xem cô là thú vui nhất thời mà thôi. Dây chuyền kim cương? Cái mà Kiều Tích có thể lấy được từ trên người ông ta chắc cũng chỉ có cái này.

Giá phải trả đắt hơn thì ông ta căn bản sẽ không trả, cũng không có ý định muốn trả giá.

Tuy là nghỉ lễ Giáng sinh nhưng Dung Lãm cũng vẫn có rất nhiều tài liệu cần phải xử lý, hắn ở trong thư phòng xử lý một lúc lâu mới quay trở về phòng đi ngủ.

Vào phòng tắm tắm xong, Dung Lãm đẩy cửa đi ra.

Trong phòng rất tối, chỉ bật một bóng đèn nhỏ, hắn đi đến góc tường tắt bóng đèn đó đi, sau đó từ trong bóng tối tìm đường về giường.

Bên tai truyền đến tiếng hít thở, Dung Lãm cảm thấy có gì đó không đúng thế nên đưa tay lên giường thăm dò, sau đó liền đụng đến một thân thể mềm mại ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Edit: Tiểu Vũ

Đèn lớn trong phòng ngủ được bật lên khiến cho cả căn phòng trở nên bừng sáng như ban ngày.

Thiếu nữ đang ngủ trên giường hần giờ phút này bị động tỉnh, vội vàng ôm chăn từ trên giường ngồi dậy.

Đại khái là bởi vì ngủ say thế nên lúc này sắc mặt thiếu nữ đỏ hồng, tóc tai có phần hỗn loạn, đôi mắt to long lanh ngập nước lộ ra vẻ kinh sợ và càng thêm một chút phong tình.

Đối với các thể loại chơi bởi của bố, Dung Lãm luôn luôn không quan tâm để ý đến.

Nhưng người con gái này lại dám treo lên giường của hần, điều này khiến hần vô cùng không vui.

Dung Lãm lùi về phía sau một bước, hần không có ý định muốn làm lớn chuyện chỉ muốn cô nhanh chóng đi ra ngoài.

Chỉ là ngoài dự đoán của hần, còn không kịp đợi hần mở miệng bảo cô ra ngoài, cô gái đang bọc chăn trên giường đã đi nhanh hơn hần một bước, lên giọng hét lên.

Dung Lãm nhăn mày lại, tiến lên một bước, nhanh tay lẹ mắt bịt miệng người con gái lại, nhỏ giọng mắng: "Cô kêu cái gì?"

Người bố hần coi trọng, hần không hề muốn có chút xúi dỉnh lưu nào đến.

Đôi mắt xinh đẹp của thiếu nữ tràn ngập nước, cô nhìn Dung Lãm, vẻ mặt kinh sợ.

Dung Lãm thấy vậy thì đột nhiên hiểu ra.

Cô là đi nhầm phòng.

Nói chính xác hơn, cô đang biểu hiện là mình đi nhầm phòng.

Lý do cụ thể là gì thì hần không biết, cũng không muốn biết.

Dung Lãm mở miệng nói: "Đây là phòng tôi."

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, thiếu nữ vẫn luôn giãy giụa cuối cùng cũng an tĩnh lại.

Cô nén lệ hướng đôi mắt to nhìn Dung Lãm, sự kinh sợ và đề phòng trong mắt cô cũng đã biến mất.

Thấy cô như vậy, Dung Lãm rút cuộc buông tay che miệng cô ra.

Kiều Tích không kêu lên nữa, chỉ là nhìn xung quanh một vòng, tựa như là đã hiểu ra gì đó.

Cô nhìn người đàn ông trước mặt, nhỏ giọng nói một câu xin lỗi.

Kỹ thuật diễn của thiếu nữ thật sự quá vụng về.

Nhưng Dung Lãm cũng không có ý định so đo việc cô đến phòng mình.

Cố ý cũng được mà vô ý cũng chẳng liên quan, hần không ý muốn làm khó cô gái trước mặt này, bởi vậy nên dứt khoát khoát tay nói: "Ra ngoài đi."

Ánh mắt thiếu nữ ngập ngừng, cô vẫn duy trì động tác lúc trước, ôm chặt chăn ngồi trên giường, cũng không có ý muốn đi xuống.

Đến lúc này, Dung Lãm mới xem như nhìn ra được ý đồ của cô.

Cô đến phòng hần, có lẽ không hề muốn câu dẫn hần mà chỉ là vì muốn tìm kiếm sự bảo vệ.

Cô... chắc chắn là biết nếu như ở lại căn phòng của chính mình thì sẽ xảy ra chuyện gì thế nên mới chạy đến phòng hần.

Dung Lãm xoa xoa huyệt thái dương, còn chưa kịp mở miệng, cửa phòng đột nhiên bị mở ra một cách thô bạo.

Người mở cửa là Dung Chuẩn.

Ở phòng bên, lúc nghe được tiếng con gái kêu truyền ra từ phòng anh trai Dung Chuẩn liền nhận ra giọng nói đó.

Là tiểu tình nhân mới lên chức của Dung Nhất Sơn.

Dung Lắm và Dung Chuẩn là hai anh em cùng bố cùng mẹ. Lúc trước Dung Nhất Sơn là bởi vì Diệp Gia Nghi mới ly hôn với mẹ của hai anh em bọn họ. Lúc ly hôn, Dung Lắm khoảng 15-16 tuổi, đã là một học sinh cấp 3 rồi.

Nhưng lúc đó, Dung Chuẩn mới chỉ có 5 tuổi.

Hắn vẫn nhớ được hồi nhỏ Diệp Gia Nghi rất hay gọi điện cho mẹ hắn vào đêm khuya để thị uy, cũng luôn nhớ mẹ hắn vì bị tổn thương nên phải tránh đến Canada, mãi cho đến khi qua đời vào năm kia cũng vẫn luôn ẩn cư ở đó.

Không giống Dung Lắm không quan tâm, thái độ Dung Chuẩn đối với Diệp Gia Nghi luôn luôn cực kỳ tệ, tệ đến cực điểm.

Dung Nhất Sơn rất yêu thương người con trai nhỏ này, thế nhưng cũng chỉ là yêu thương mà thôi.

Còn ở phương diện người tình phụ nữ, Dung Nhất Sơn sẽ không bao giờ nghe ý kiến của con trai.

Những năm gần đây, có lẽ là chán ngấy Diệp Gia Nghi lớn tuổi thế nên Dung Nhất Sơn dần dần chán ghét bà ta hơn.

Thế nhưng Dung Chuẩn không nghĩ tới chính là, cái loại phụ nữ đáng kinh tởm như Diệp Gia Nghi lại vì muốn lôi kéo Dung Nhất Sơn mà đến cả đứa con gái mới mười mấy tuổi cũng dám chấp tay dâng lên.

Mà đứa con gái của người phụ nữ Diệp Gia Nghi này cũng vô liêm sỉ y hệt như mẹ cô ta vậy.

Giờ phút này bắt gặp cô ta ở trên giường anh trai mình, Dung Chuẩn liền giận đến mức không thể nén, ngay lập tức chạy đến bên giường kéo cô từ trên giường xuống: "Cô có biết xấu hổ không vậy?"

Bị hắn kéo như vậy, Kiều Tích liền ngã lăn sang một bên.

May là Dung Lắm vừa hay đưa tay chặn một cái thế nên cô mới không bị Dung Chuẩn ném xuống đất.

Chỉ là bị kéo như vậy khiến chiếc chăn đang bọc người Kiều Tích bị rơi ra.

Cô chỉ mặc một chiếc váy ngủ hai dây mỏng manh, thân hình gầy gò đơn bạc lập tức bại lộ trước hai người đàn ông và phần lớn da thịt ở vai và cổ cũng không may mắn thoát được.

Thế nhưng cô vẫn còn muốn tỏ ra mạnh mẽ, ngẩng đầu lên đụng phải ánh mắt của Dung Chuẩn cũng không tránh mà lạnh lùng hỏi ngược lại: "Không biết xấu hổ? Tôi đối với cậu không biết xấu hổ? Cậu quản được à?"

Dung Chuẩn nhất thời nghẹn lời, không thốt ra được tiếng nào.

Càng muốn chết hơn chính là... tầm mắt của hắn lại không kiềm chế được cứ dừng lại ở phần da thịt tuyết trắng bại lộ ra ngoài của thiếu nữ, cơ hồ là không có cách nào suy nghĩ chuyện khác.

May mà hắn chỉ bị như thế một lúc, rất nhanh sau đó liền chặt vật quay mặt đi chỗ khác.

Dung Lắm cũng đồng dạng quay đầu đi, không có nhìn lại về phía Kiều Tích, chỉ xoay người lấy chiếc chăn bị rơi trên mặt đất rồi choàng lên người Kiều Tích.

Nhìn về phía em trai, cất giọng nói có chút không vui: "Ra ngoài đi, ở đây không có chuyện của em."

Dung Chuẩn cảm thấy trên mặt mình bây giờ đang có một trận lửa nóng, ngay cả tim cũng đang đập nhanh phát hoảng thế nên cũng không tiếp tục nói gì nữa, quay đầu ra khỏi phòng luôn.

Thấy em trai mình ra khỏi phòng, Dung Lắm đi đến bên cửa, không nói một lời khóa lại, sau đó nói với Kiều Tích: "Đêm nay cô ngủ lại đây đi, tôi đi ra bên ngoài làm việc."

Phòng ngủ của hắn là loại phòng có rộng, có đầy đủ phòng khách phòng ngủ thế nên vừa khéo có thể giải quyết sự lúng túng giữa hai người lúc này.

Giọng nói của Kiều Tích rất nhỏ: "Cảm ơn."

Nghe thấy tiếng cảm ơn này, Dung Lắm ngẩn người.

Qua một hồi lâu hắn mới mở miệng nói: "Nếu như không đồng ý thì sao lại phải tới đây?"

Kiều Tích rũ mắt xuống, hàng lông mi vừa dài vừa dày của cô giống như một bóng râm che kín đôi mắt, khiến cho người nhìn đều cảm thấy cô rất biết điều.

Cô nhỏ giọng nói: "... Bà ấy là mẹ tôi, tôi không có cách nào."

Đối với loại chuyện cường bức dân lành này, Dung Lãm luôn luôn không có nhiều hứng thú quan tâm, nhưng giờ phút này hắn lại không nhịn được mở miệng nói-----

"Trung Quốc có một câu nói thế này "Quân tử bất lập nguy tường chi hạ". Muốn ngăn ngừa được nguy hiểm thì việc đầu tiên phải làm là rời xa nguy hiểm đó."

Thiếu nữ cúi đầu, trông có vẻ rất an tĩnh biết điều.

Qua một hồi lâu, cô mới khẽ nói: "Tôi biết rồi... Cảm ơn anh, đại ca."

Đại khái cũng cảm thấy mình có chút vượt giới hạn nên vừa nói xong câu trên cô liền nhanh chóng nói sung, giọng nói hơi sợ hãi: "...Em có thể gọi anh là đại ca không?"

"Ngủ đi." Dung Lãm không trả lời cô, hắn xoay người đi ra khỏi phòng ngủ, "Tôi ra ngoài."

Sau đêm Giáng sinh đó, vừa mới rạng sáng Kiều Tích đã chạy về Cambridge rồi.

Duy nhất chỉ có một điều lúng túng chính là, ở cửa ra vào cô gặp phải Tống Du đang muốn ra ngoài.

Tống Du biết tối hôm qua cô chưa từng trở về, bởi vậy ánh mắt nhìn cô có chút hơi kỳ lạ.

Tống Du biết quan hệ giữa cô và Minh Ngật.

Lúc trước Kiều Tích còn chưa sang Mỹ, Minh Ngật ở đây có rất nhiều con gái theo đuổi.

Dù sao thì Smart is the new sexy mà, không những du học sinh Trung Quốc thích anh mà những nữ sinh da trắng tóc vàng cũng rất thích anh.

Chỉ là ngày đầu tiên sang Mỹ anh đã đổi tình trạng quan hệ cá nhân trên tất cả các trang mạng xã hội của mình thành "Đang yêu đương", cũng thay ảnh đại diện của mình thành ảnh bóng lưng của bạn gái.

Hành động này khiến đồng đạo trái tim nữ sinh tan nát.

Tống Du lúc đó đã kể lại hành động đó của Minh Ngật cho bạn trai nghe để bạn trai cô ấy học tập Minh Ngật một chút.

Hiện tại Minh Ngật không quay lại đây, người ngoài cũng không biết nguyên nhân vì sao.

Bạn gái anh một mình sang học, ở tại phòng ở mà trước kia Minh Ngật chuẩn bị cho hai người thế nhưng cô bạn gái đó lại đi suốt đêm Giáng sinh không về.

Yêu xa gian khổ.

Không thiếu những cặp tình nhân một người ở trong nước một người ở nước ngoài.

Hành động kia tuy rằng không có đạo đức nhưng không thể phủ nhận rằng, loại chuyện này đang ngày càng trở nên phổ biến.

Thế nhưng khi Tống Du tận mắt chứng kiến loại này, hơn nữa nó còn xảy ra trên người Minh Ngật thì trong lòng cô ấy vẫn có một chút không chịu được, đau lòng thay anh.

Nhưng tới cùng cũng ở chung với nhau, là kiểu ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, thế nên Tống Du sẽ không làm ra loại chuyện gì đắc tội với cô hết, chỉ là cười cho qua với Kiều Tích rồi sau đó liền ra ngoài.

Trở lại căn phòng của mình, Kiều Tích thay quần áo rồi ngồi xuống bàn bắt đầu làm bài tập.

Việc học ở MIT cực kỳ nặng, hơn nữa Kiều Tích còn chọn lịch học cho mình nhiều hơn gấp 2 gấp 3 người khác, lại còn phải bận rộn đuổi theo tiến độ nghiên cứu của giáo sư Scholze thế nên cô bận đến mức không cả có thời gian thờ.

Cô đã dành quá nhiều thời gian cho việc tìm kiếm các thông tin liên quan đến Dung Chuẩn trên mạng xã hội cũng như ở trường học rồi.

Chuyện cần làm cô đều đã làm xong, bây giờ thì chỉ cần ngồi đợi con mồi cắn câu rồi chủ động tới cửa thôi.

Sau khi qua Giáng sinh, không đến vài ngày liền đến Tết dương lịch.

Cùng thuê nhà với Kiều Tích còn có một người bạn da trắng bản địa, nghỉ đông vừa đến đã chuẩn bị đồ về nhà rồi.

Mà bạn trai Tống Du thì có người thân ở New Jersey, do đó hôm 30 hai người cũng đi sang bên đó ăn Tết dương lịch.

Trong biệt thự lúc này chỉ còn lại một mình Kiều Tích.

Không có người khác, Kiều Tích càng cảm thấy vui vẻ thanh tĩnh, cô không cần phải đóng kín cửa đeo tai nghe mà có thể mang theo sách vở xuống dưới tầng học bài.

Buổi trưa cô nấu sủi cảo đông lạnh cùng với tôm khô bác Chúc làm cho dễ ăn qua bữa.

Thật ra tôm khô bác Chúc làm cô đều luôn không nở ăn.

Hai bình nhìn qua thì rất nhiều nhưng ăn lại hết rất nhanh, cô ở đây còn chưa tới nửa năm đã ăn hết nửa bình rồi.

Hôm nay là ngày 31, lúc này ở trong nước chắc đã sang năm mới rồi.

Cô vẫn luôn rất nhớ mọi người, nhưng thời gian qua đi cũng hình thành thói quen.

Buổi chiều, Kiều Tích chờ được con mồi đến như mong muốn.

Dung Chuẩn ở bên ngoài gõ cửa như phá, giọng điệu cũng rất tức giận: "Họ Kiều kia, ra mở cửa cho tôi!"

Kiều Tích đi ra mở cửa, không hề hoảng loạn nhìn hấn, tựa hồ không hề ngạc nhiên khi hấn tìm tới đây.

Vừa nhìn thấy cô, Dung Chuẩn liền đột nhiên hòa hoãn đi, nhưng trên mặt mặt vẫn cường ép duy trì vẻ tức giận, hung dữ nói: "Họ Kiều, tôi cảnh cáo cô, cách xa anh tôi xa một chút!"

Kiều Tích buông nắm cửa, xoay người đi vào trong phòng, cười lạnh nói: "Anh cho rằng anh quản được việc tôi làm mẹ kế anh hay làm chị dâu của anh à?"

Có lẽ là lời vừa rồi của cô quá là kinh hãi, Dung Chuẩn nhất thời nghẹn ứ lại, không thốt ra được một tiếng nào.

Qua một hồi lâu, Dung Chuẩn mới phản ứng được, sau đó liền theo sau cô đi vào trong nhà.

Hấn cũng học Kiều Tích cười lạnh nói: "Chị dâu? Cô không xứng! Anh trai tôi có vị hôn thê! Không biết xinh đẹp hơn lương thiện hơn cô gấp bao nhiêu lần đâu! Anh ấy có mùi cũng không xem trọng cô!"

Kiều Tích không có phản ứng gì, chỉ "A" một tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn hấn: "Thế thì anh tới nhà tôi làm gì?"

Đôi mắt với đôi mắt trong suốt của thiếu nữ, tim Dung Chuẩn đột nhiên đập lỡ một nhịp.

Đúng rồi, sao hấn lại muốn tới đây... Anh cũng không biết nữa.

Qua thật lâu sau, hấn mới cười lạnh một tiếng, sau đó nói: "Tôi sợ cô không biết tự xác định vị trí của mình, sẽ đi quấy rối anh trai tôi."

Kiều Tích không quan tâm hấn, cô lại ngồi xếp bằng trên thảm chuẩn bị xem sách tiếp, không thèm nhìn hấn nói: "Còn có việc gì sao? Không có thì rút đi."

Nói xong Kiều Tích liền thuận tay mở bản phác họa trên bàn ra xem.

Dung Chuẩn tới đây vốn là đã có chuẩn bị thể nhưng bị cô làm cho xấu hổ cũng không muốn rời đi.

Hấn đi đến bên cạnh Kiều Tích, đưa tay đoạt lấy bản phác họa trong tay cô, lăm bắm trong miệng: "Xem cái gì đó?"

Kiều Tích nhất thời không đề phòng bị đoạt mất đồ. Cô cuối cùng không còn hờ hững nữa, đứng dậy thật nhanh muốn giành lại bản phác họa: "Trả cho tôi."

Dung Chuẩn ỷ vào ưu thế người cao của mình, giơ bản phác họa lên cao lật xem, "Đây là gì... Con thỏ có rụng lông không? Có trẻ con quá không thể?"

"Đừng động vào đồ của tôi!" Kiều Tích cơ hồ là cực kỳ phẫn nộ, cô gằn giọng uy hiếp, "Tôi gọi điện cho cảnh sát!"

Còn không đợi Dung Chuẩn đáp lại, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa.

Dung Chuẩn hướng ra bên ngoài cửa sổ nhìn, sắc mặt lập tức hồng bết.

Xe bên ngoài, là của Louisa.

Dung Chuẩn thấy chuẩn bị có biến thể nên không chút do dự trốn vào chỗ rẽ phía sau phòng khách.

Kiều Tích đi mở cửa, không ngoài ý muốn, người đến là cô bạn gái của Dung Chuẩn cô gặp được ở Dung gia hôm giáng sinh, Louisa.

Louisa vừa vào cửa liền hùng hổ: "Dung Chuẩn có phải tới đây không? Tôi thấy xe của anh ấy ở trước cửa!"

Kiều Tích cười lạnh: "Bạn trai cô ở đâu thì sao lại hỏi tôi?"

Louisa tức giận, "Đừng cho rằng tôi không biết, loại phụ nữ như cô chính là muốn tìm mọi cách để câu dẫn anh ấy!"

Kiều Tích rất bình tĩnh phản bác đối phương: "Tôi câu dẫn hần?"

Trên mặt cô mang theo nụ cười lạnh: "Là bạn trai cô tới nhà tôi, muốn lên giường của tôi... Cô nói xem là ai câu dẫn ai?"

Louisa bị hai câu nói này của Kiều Tích chọc cho tức điên lên, không cả phản bác mà muốn đưa tay lên bạt tai.

Lúc Dung Chuẩn ra thì đã muộn rồi, Kiều Tích bị cái bạt tai kia bức lui về sau mấy bước.

Dung Chuẩn không nén được tức giận, hần nắm cổ tay Louisa, chất vấn: "Đang yên đang lành cô đánh người cái gì?"

Hốc mắt Louisa bỗng chốc đỏ lên, cựa ra khỏi tay hần xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng cô ta, Dung Chuẩn rất nhanh liền thu mắt lại.

Hần nhìn về phía Kiều Tích, giọng nói có chút ngưng ngững: "... Có muốn xem qua mặt một chút không?"

Kiều Tích không để ý việc hần đang lấy lòng, chỉ đưa tay ra nói, "Trả tôi."

Dung Chuẩn đưa bản phác họa kia trả lại cho cô.

Bản phác họa đó, là của bạn trai cô tặng.

Cô có bạn trai.

Nghĩ đến những lời Kiều Tích vừa mới nói với Louisa, Dung Chuẩn liền không nhịn được mở miệng: "... Vừa nãy, sao cô không giải thích?"

Người khác hiểu lầm cô, cô đều không giải thích sao?

Lần trước cũng thế, những lời anh nói với cô vô cùng xúc phạm, thế nhưng cô vẫn để mặc hần hiểu lầm.

Tiểu Vũ: hôm nay đến đây thôi nhé =)))

Có gì ko hiểu hoặc thắc mắc cmt nha, t đi rep đâyyyyyyy

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Edit: Tiểu Vũ

Sau tết dương lịch 1 ngày, Kiều Tích nhận được điện thoại của Thịnh Tử Du.

Cô nàng vừa khóc sụt sướt vừa nói: "Tích Tích, tớ muốn tới tìm cậu."

Nhận được điện thoại của cô ấy, Kiều Tích thật sự có chút ngoài ý muốn, thế nên lập tức nhỏ giọng hỏi ngược lại: "Tử Du, có việc gì thế, sao lại gọi điện cho tớ?"

Từ sau khi xuất ngoại, bởi vì sợ sẽ liên lụy tới mọi người thế nên Kiều Tích không dám liên hệ với bọn họ.

Cho dù là có những bạn học không biết chuyện của cô nhưng cô cũng không dám có chút liên lạc nào hết.

Đối với những bạn học không thân mà còn như vậy thì với Thịnh Tử Du còn hơn thế, Kiều Tích rất sợ sẽ gây phiền toái cho cô ấy.

Sự thật cũng đúng như vậy.

Từ mấy tháng trước, sau khi gọi cho cô một cuộc điện thoại từ Thái Lan thì Thịnh Từ Du cũng không liên lạc lại với cô lần nào nữa.

Đầu bên kia, Thịnh Từ Du vẫn khóc suốt suốt không ngừng: "Ngay cả cậu cũng không để ý đến tớ!"

"Không phải." Kiều Tích nhìn xung quanh một vòng, tìm một chỗ vắng vẻ yên lặng sau đó mới nhỏ giọng nói: "Từ Du, cậu không nên gọi điện thoại cho tớ."

"Tớ muốn tìm cậu!" Thịnh Từ Du thương tâm muốn chết. "Xin cậu đấy, cho tớ tìm cậu đi."

Thịnh Từ Du là một người cảm tính, cô ấy thường làm nũng với tất cả mọi người cô ấy thân, Kiều Tích tập mãi cũng thành quen thể nhưng hình như lúc này có gì đó khác lúc trước.

Kiều Tích cuối cùng cũng nhận ra có chút không thích hợp, "Từ Du, cậu rốt cuộc làm sao vậy?"

Thịnh Từ Du vẫn tiếp tục khóc to: "Tớ mang thai... tớ rõ ràng còn là một thiếu nữ thanh thuần cơ mà. Tại sao lại mang thai được chứ, huhuhu. Rốt cuộc là thằng khốn nào làm tớ lớn bụng!"

1 tuần sau khi gọi điện thoại cho Kiều Tích, Thịnh Từ Du liền đến Mỹ chờ sinh.

Lúc Kiều Tích đến sân bay đón người liền trông thấy một cô nàng đang ôm một gói khoai tây to dùng vừa ăn vừa nhìn dao dác. Vừa nhìn thấy Kiều Tích, miếng khoai tây trong miệng còn chưa kịp nuốt Thịnh Từ Du đã nhào đến ôm Kiều Tích há miệng khóc.

Kiều Tích vỗ vỗ lưng cô ấy, "Đừng khóc, đừng khóc nha. Rốt cuộc làm sao vậy?"

Theo lời nói của Thịnh Từ Du thì cô nàng giận dữ với người trong nhà, sau đó bỏ nhà đi mấy tháng.

Đến khi người nhà cô tìm được thì cô đã đang ở trong bệnh viện vì tai nạn giao thông, hơn nữa ký ức về mấy tháng bỏ nhà đi đó hoàn toàn mất sạch.

Bởi vậy nên cô nàng cũng không nhớ được rốt cuộc là thằng khốn nào khiến cô lớn bụng nữa.

Đối với chuyện mất trí nhớ này, Kiều Tích thật sự có chút hoài nghi sâu sắc.

Dù sao thì Từ Du nhanh nhẹn lanh lợi như vậy, từ trước đến nay đều chưa phải chịu nửa điểm ủy khuất, sao có thể vô duyên vô cớ bị người ta chiếm tiện nghi lớn như thế chứ?

Chỉ là thấy tâm tình Thịnh Từ Du thật sự không tốt nên cô cũng không tiện nhiều lời hỏi thăm.

Bố Thịnh ghét bỏ con gái chưa chồng đã chửa, làm mất mặt mũi của Thịnh gia thế nên vừa thấy con gái hơi hơi lộ bụng liền làm thủ tục tạm nghỉ học rồi đưa sang Mỹ chờ sinh.

Hôm nay mới vừa qua Tết dương được khoảng 1 tuần, còn chưa cả đến Tết âm mà Thịnh phụ đã vội vàng đưa Thịnh Từ Du sang bên này rồi.

Kiều Tích hỏi cô ấy: "Từ Du, cậu đã liên hệ với trung tâm chăm sóc sức khỏe thai phụ ở bên này chưa?"

Thịnh Từ Du lập tức hai mắt ứa lệ nhìn về phía Kiều Tích, là bộ dạng đáng thương đến mức khóc nức không thành tiếng nói: "Tớ không muốn đến trung tâm đấy đâu... Tớ có thể đến ở nhà cậu được không?"

Kiều Tích bất đắc dĩ cười: "Đương nhiên là có thể rồi."

Thật ra bố Thịnh đã sớm chuẩn bị hết tất cả mọi thứ ở bên này hết rồi, từ nhà cửa đến trung tâm bệnh viện, đều là sắp xếp đâu vào đấy trước khi Thịnh Từ Du sang, chỉ cần cô nàng xuống máy bay là sẽ có người đến đón.

Như vậy thì sẽ không có ai biết được việc cô nàng chưa chồng mà sinh con.

Thế nhưng Thịnh Từ Du lại có ý không muốn như thế, cô nàng muốn ở cùng một chỗ với Tích Tích.

Bố Thịnh cũng biết con gái ở nước ngoài một mình sẽ không quen thể nên đương nhiên muốn con mình được ở chung với người nó tin tưởng.

Biết con gái nhà mình sẽ gây thêm phiền phức cho Kiều Tích thế nên ông liền nhờ người thân ở bên này gửi cho Kiều Tích một khoản tiền, con số không hề nhỏ chút nào, sau đó còn sắp xếp một vài bảo mẫu ở trong biệt thự gần đó để có thể ngày ngày sang chăm sóc Thịnh Từ Du.

Kiều Tích không có ý định dùng số tiền này, nhưng cô biết bố Thịnh rất quan tâm tới Thịnh Từ Du, nếu như cô không lấy tiền thì đối phương sẽ cảm thấy bất an.

Thế nên cô liền trước mắt nhận lấy, sau khi thanh toán các khoản phí ở bệnh viện và trung tâm thì lại trả lại khoản tiền đó.

Thịnh Từ Du vừa vào đến chỗ ở của Kiều Tích thì vô cùng tò mò hỏi: "Tích Tích, một mình cậu ở trong căn biệt lớn thế này á? Buổi tối không sợ à?"

Kiều Tích cười giải thích: "Trước đó cũng có bạn thuê cùng nhưng có việc nên chuyển đi rồi... Thế nên bây giờ cũng chỉ có một mình tớ ở thôi."

"Oa oa oa!" Thịnh Từ Du đột nhiên hào hứng, "Thế để tớ thuê đi."

Chỉ là, mặc dù đã thuê cả căn biệt thự nhưng Thịnh Từ Du lại nháo nhào đòi muốn ngủ cùng một phòng với Kiều Tích.

Cô nàng là phụ nữ có thai, Kiều Tích cũng không dám để cô ấy ngủ một mình một phòng, thế nên cô liền kê thêm một cái giường nữa vào trong phòng của mình.

Thịnh Từ Du nhìn tới nhìn lui, sờ tới sờ lui khắp thứ trong căn phòng, "O? Sao chỗ này của cậu lại có máy cắt tóc kiểu nam thế này?"

Kiều Tích cầm lấy máy cắt tóc trong tay Thịnh Từ Du, cắt vào trong ngắn kéo. "Để tia lông cho chó mèo đó."

Thịnh Từ Du vốn dĩ cũng khá tin tưởng rồi, thế nhưng đợi đến lúc cô mở tủ quần áo ra, nhìn thấy bên trong là một loạt quần áo của đàn ông thì nhin không được lên tiếng hỏi----

"Tích Tích, cậu vẫn đợi anh ấy sao?"

Kiều Tích đang ngồi xỏm trước tủ quần áo, cảm từng món từng món quần áo của Thịnh Từ Du sắp xếp cẩn thận vào ngăn bên dưới.

Nghe thấy câu hỏi của Thịnh Từ Du, trong lúc nhất thời cô không biết phải nói gì làm gì.

Qua một lúc lâu, cô cũng không quay đầu lại mà vẫn như trước đưa lưng về phía Thịnh Từ Du, cười nói: "Vẫn không tìm được người tốt hơn anh ấy, cậu cứ coi như là tớ đang chờ đi."

"Tích Tích, " Thịnh Từ Du muốn nói lại thôi, "Thật ra trước khi tớ tới, người của Minh gia có nhờ tớ nói với cậu mấy câu."

Kiều Tích bỗng dừng quay người, nhìn thẳng về phía Thịnh Từ Du.

Thịnh Từ Du trầm mặc hồi lâu, đại khái là đang suy nghĩ xem nên nói như thế nào: "Thật ra... sau đó Ninh Dịch có nói cho tớ biết, chuyện của cậu không có quan hệ gì tới người Minh gia cả đâu."

"Là bố Minh Ngật..., ông ấy tính tình khảng khái, làm việc ngay thẳng nề nếp thế nên cũng có gây xích mích với một số người. Qua thời gian dài lại tích góp nhiều thù hận, thế nên họ mới nhân cơ hội này để chinh ông ấy."

"Mẹ cậu... mặc dù bà ta có gần thiết bị nghe trộm trong thư phòng của bác Minh, thế nhưng bộ đội đều có quy định bảo mật rất nghiêm khắc, chuyện bí mật quan trọng như vậy tuyệt đối không được mang về nhà nói, thế nên không liên quan gì đến cậu cả."

"Nhưng vì muốn chinh Minh gia mà mấy người kia nói cái gì mà dù không có tội thế nhưng lại có hành vi qua lại với nhân viên tình báo của nước khác thế nên cũng bị phạm tội..."

Nói đến đây, Thịnh Từ Du liền thử dò xét liếc nhìn Kiều Tích: "Hơn nữa, Tích Tích, cậu ở Minh gia 3 năm, lại là con gái của Diệp... Cậu hiểu tớ muốn nói gì đúng không?"

Kiều Tích cắn chặt môi không nói lời nào.

Thịnh Từ Du trầm mặc chốc lát, sau đó nói tiếp: "May mà vẫn có người đứng gia bảo vệ Minh gia, ông nội Ninh Dịch và ông ngoại Minh Ngật đều là đồng đội với nhau từ xưa, đến nay giao tình hai bên vẫn rất tốt; còn có bố của Thẩm Tang Tang nữa, cũng có quan hệ rất tốt với bố Minh Ngật, hai người đó đã giúp đỡ Minh gia rất nhiều."

"Minh gia hiện nay thật sự không có chuyện gì hết, ngoại trừ việc không thể ra nước ngoài thì tất cả những đãi ngộ khác đều vẫn giống như trước! Về phần Minh Ngật... tuy rằng tớ không hỏi được tin tức của anh ấy, nhưng chắc chắn 100% với cậu rằng anh ấy tuyệt đối vẫn bình an, cậu phải tin tưởng tớ!"

Nghe xong những lời này của Thịnh Từ Du, trái tim Kiều Tích hơi hơi trầm xuống.

Cô nhìn Thịnh Từ Du, nghe giọng nói của mình chậm rãi vang lên: "Từ Du, cậu nói nhiều như vậy, rốt cuộc là muốn nói cái gì?"

Thịnh Từ Du cắn môi, "Tớ, tớ chỉ muốn cậu đừng tự trách mình nữa thôi."

"Chuyện đó không phải là trách nhiệm của cậu, Minh gia cũng không phải là bởi vì cậu mà bị liên lụy, cậu không phải áy náy nữa."

Kiều Tích chậm chậm rũ mắt xuống, từng câu từng chữ rõ ràng hỏi: "Còn gì nữa không?"

Thấy bộ dạng này của Kiều Tích, Thịnh Từ Du đột nhiên có chút không dám nói tiếp nữa.

Thế nhưng cũng nhìn bộ dạng này của Kiều Tích, cô vẫn là nên hạ quyết tâm, ép buộc chính bản thân nói cho xong-----

"Thế nên, Kiều Tích, cậu có thể bắt đầu cuộc sống mới rồi... Đây không phải là tớ nói, là, là Minh gia muốn tớ nói với cậu."

Kiều Tích nghe xong, trong lúc nhất thời cũng không có phản ứng kích động nào, chỉ là im lặng một lúc lâu.

Thịnh Từ Du có vài phần bất an, thử thăm dò gọi: "... Tích Tích?"

Kiều Tích cuối cùng cũng coi như hồi phục lại tinh thần, cô ngẩng đầu lên nhìn Thịnh Từ Du cười cười, sau đó lắc đầu nói: "Tớ không sao."

Nói xong, Kiều Tích xoay người, đóng cửa tủ quần áo lại, sau đó lấy ra một chùm chìa khóa đưa cho Thịnh Từ Du.

Cô quay sang nhìn Thịnh Từ Du cười thật tươi:

"Một lúc nữa bảo mẫu sẽ đến, buổi chiều tớ còn phải đi học, cậu nhớ ở yên trong nhà không được chạy loạn đâu đấy."

Việc học của Kiều Tích vẫn luôn luôn rất nặng.

Cô học tập ở đây cũng không phải là thuận buồm xuôi gió.

Thành tích của cuộc thi Putnam được công bố, thành tích của Kiều Tích không được tốt lắm, chỉ đứng thứ 167 toàn nước Mỹ.

Đối với người đã từng đạt được HCV IMO mà nói thì thành tích này cũng rất lý tưởng rồi.

Giáo sư Scholze nói thẳng với cô rằng, cô không thích hợp tiếp tục học Toán học lý thuyết, đề nghị cô nên chuyển sang học Toán học ứng dụng.

Kiều Tích vô cùng không phục, lần đầu tiên trong đời cùng giáo sư Scholze tranh luận-----

"Thành tích bình quân của em đứng thứ nhất toàn khoa, mỗi môn đều đạt điểm A. Mỗi ngày ngoại trừ học tập trên trường, thời gian còn lại em đều dành để nghiên cứu, làm bài tập và đọc các bài báo luận văn Toán học... Thầy dựa vào đâu mà cho rằng em không thích hợp học Toán học lý thuyết?"

Giáo sư Scholze nhìn cô: "Sissie, em vô cùng ưu tú, nhưng em có từng lắng nghe nội tâm mình không?"

Kiều Tích không nói gì.

"Em theo Ming học Toán lý thuyết, một lòng vì mục tiêu của em ấy. Bây giờ em ấy không có ở đây, em cũng không nghiêm túc cân nhắc đến tương lai của bản thân mình."

"Chính là bởi vì em vô cùng ưu tú cũng vô cùng nỗ lực thế nên thầy mới không muốn em tiếp tục học Toán học Lý thuyết. 10 năm, 20 năm sau chưa chắc em đã nghiên cứu ra thành quả gì... Em không lắng nghe điều con tim mình muốn, hậu quả nghiêm trọng đến mức nào em có thể gánh chịu được không?"

"Sissie, chuyển sang Toán học ứng dụng đi... Em sẽ trở nên vô cùng xuất sắc."

Kiều Tích thất thần từ phòng giáo sư Scholze đi ra.

Dung Chuẩn tới đón cô, dọc đường cứ ríu ra ríu rít: "Có một nhà hàng Tây Ban Nha rất ngon, tối nay đi không?"

Kiều Tích không hề kiên nhẫn quát: "Câm miệng!"

Dung Chuẩn không nói gì nữa, vô cùng nghiêm túc nhìn về phía trước, hết sức chuyên chú lái xe.

Từ Dung Chuẩn, Kiều Tích đã xác nhận được một việc, đại bộ phận đàn ông đều là đồ đê tiện.

Ngay từ đầu, đại khái là có chút hứng thú với cô.

Dung Chuẩn nhất định không chỉ một lần nghĩ tới, người phụ nữ này, câu dẫn bố hần, câu dẫn anh trai hần nhưng lại luôn tỏ vẻ không để ý đến hần, ngay cả nửa ánh mắt cũng không thèm cho hần.

Đàn ông đều có thói hư tật xấu, có lẽ họ luôn suy nghĩ rằng, tại sao người khác có thể ngủ được mà hần lại không thể?

Ban đầu, mong muốn của hần, cũng chỉ là muốn chơi đùa một chút thôi.

Sau đó Kiều Tích lại nói cho hần biết, bạn gái hần rất yêu hần.

Thế nên ngay ngày hôm sau, Dung Chuẩn tới tìm cô và nói cho cô biết, mình đã khôi phục trạng thái độc thân.

Kiều Tích vẫn không đáp ứng hẳn, thậm chí coi hẳn như là một con la mà treo lủng lẳng củ cà rốt để dụ.

Ngay cả Kiều Tích cũng không phân biệt được rõ, hành vi của cô đến tột cùng là vì mục đích kia hay chỉ đơn thuần là muốn phát tiết tâm tình đau khổ của bản thân cho nên mới đi trêu đùa hẳn làm thú vui.

Dung Chuẩn lái xe đưa cô về nhà.

Tướng Nhất Vĩ đã tới, anh ấy nghe nói Thịnh Tử Du tới Mỹ, thế nên cố ý trốn học buổi chiều thứ 6, chạy từ New Jersey đến đây thăm cô nàng.

Chỉ là, nhìn thấy cái bụng đã hơi nhô lên của cô, Tướng Nhất Vĩ có cảm giác không nói lên lời.

Tướng Nhất Vĩ và Thịnh Tử Du ngồi trong phòng khách xem phim hoạt hình.

Hai người câu được câu không tán gẫu.

Thịnh Tử Du hỏi anh: "Đây là phải là khu học tập của Mỹ không?"

Tướng Nhất Vĩ bật cười hỏi: "Coi như là vậy đi. Em hỏi cái này làm gì?"

Thịnh Tử Du vuốt vuốt bụng mình, lười biếng mở miệng nói: "Từ giờ đến lúc Vua Sâu Béo của em thi đại học còn 6711 ngày, em muốn mua cho nó một căn nhà ở đây."

Nói xong cô nàng liền chỉ căn biệt thự này, hỏi: "Một căn biệt thự như này, cần bao nhiêu tiền?"

Tướng Nhất Vĩ suy nghĩ một lúc, sau đó ước chừng nói: "Khoảng 1 đến 1.5 triệu USD."

Thịnh Tử Du chậm rãi "A" một tiếng, sau đó không nói nữa.

Hai người lại cùng nhau xem phim hoạt hình một lúc, Thịnh Tử Du nghe thấy tiếng xe ngoài cửa, biết là Kiều Tích đã về thế nên lập tức sai Tướng Nhất Vĩ---

"Coca trong nhà hết rồi, anh đi mua cho em đi."

Tướng Nhất Vĩ vô cùng bất đắc dĩ nói: "Rồi, mua, anh đây đi mua, bà nội."

Thịnh Tử Du cũng không phải là người có thể nhẫn nhịn, bởi vậy nên chờ Tướng Nhất Vĩ đi ra ngoài, Kiều Tích cũng vừa hay vào đến cửa liền kéo cô vận hỏi----

"Tích Tích, cậu lấy đâu ra tiền mua căn biệt thự này?"

Kiều Tích vẫn còn giả ngu: "Cậu nói gì thế? Đây là tớ thuê mà."

Thịnh Tử Du lấy xếp giấy giấu dưới gối đưa ra, đưa đến trước mặt cho Kiều Tích không thể chối cãi.

"Buổi chiều có người gửi hóa đơn điện nước, chỗ chủ hộ ghi tên cậu... Cậu lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?"

Không có cách nào chối cãi... Kiều Tích nhận lấy hóa đơn điện nước, cười nói: "Đầu năm chủ nhà này muốn bán... Dù sao thì tớ cũng phải ở mà, đúng lúc có tiền thế nên tớ mua luôn."

Trước đó Minh Ngật đã từng nói có một vị Lục sư huynh từng nhờ anh khắc phục lỗi cho một phép tính, sau đó có cho anh 5% cổ phần để cảm ơn.

Mãi đến khi sang đây được một thời gian Kiều Tích mới biết được tên đầy đủ của vị Lục sư huynh kia là Lục Thâm.

Sau khi lấy xong bằng cử nhân ở Havard thì anh ở lại Mỹ lập nghiệp, bắt đầu từ việc giao dịch chứng khoán sau đó dần dần tiến công vào các lĩnh vực khác.

Người này chỉ số thông minh cực cao, ở nước tư bản làm ăn có thể nói là như cá gặp nước.

Anh giống như con cá mập hung hăng cắn người mỗi khi nhận thấy phi vụ làm ăn nào khả thi, luôn biết cắn vào nhược điểm của người ta không buông. Ngay cả tên công ty cũng thể hiện rõ bản chất này của anh ta, Predator (người cướp bóc).

Có người nói chỉ với 20 triệu tiền vốn trong tay, đi qua tầng tầng lớp lớp các giao dịch, đưa ra được một công ty thực lực với quyền không chế gần như tuyệt đối.

Kiều Tích nhận được lời mời của anh ta, lời mời gia nhập liên minh Predator.

Để biểu thị thành ý, đối phương trực tiếp chuyển vào tài khoản ngân hàng của cô 1 triệu đô và nói rõ rằng nếu cô đồng ý buông bỏ việc học chuyên sâu

ở đại học thì sau khi có bằng cử nhân có thể gia nhập liên minh Predator ngay và đương nhiên là với thù lao không ít.

Kiều Tích lúc đó đang gấp rút cần tiền thế nên liền đồng ý, cô muốn có tiền để mua căn biệt thự này.

Thịnh Tử Du nhìn cô, "Tại sao... tại sao lại muốn mua căn này?"

Kiều Tích không nói.

Thịnh Tử Du cúi xuống cầm lấy bản phác họa, "Tích Tích, không phải tớ có ý đi lục lọi đồ của cậu, là tớ vô tình nhìn thấy ở đầu giường."

Là bản phác họa kia, chính là bản phác họa Minh Ngật tặng cô trước khi cô xuất ngoại đi du lịch.

Trong đó có 7 câu chuyện chúc ngủ ngon, Minh Ngật nói với cô, chờ đến khi cô đọc xong 7 câu chuyện đó thì có thể về nhà rồi.

Câu chuyện thứ 7 trong đó thật ra là một câu đố rèn luyện trí não.

Ở phía cuối cùng của câu chuyện, có vẽ một con rùa đen nhỏ ngoe đầu, mắt tròn vo, trên đỉnh đầu còn có một khung thoại----

"Ba ba nói, chờ ngày mai ma ma trở về, phải hôn ba ba 3 cái mới có thể biết đáp án."

Khi đó Kiều Tích nghĩ, dù sao cũng chỉ có 7 ngày thôi mà.

Cô chưa bao giờ có thể ngờ, bọn họ sẽ phải xa nhau lâu như thế này.

Thịnh Tử Du nhìn cô, chậm rãi nói: "Là bởi vì căn phòng kia sao?"

Căn phòng kia, ngay từ đầu đã là Minh Ngật thuê vì cô, vì cô mà trang trí... Mặc dù hai người chưa từng cùng nhau ở đây, thế nhưng vẫn là hồi ức tốt đẹp nhất mà hai người có ở đất nước này.

Bởi vì căn phòng kia, cho nên Kiều Tích không tiếc việc phải vay tiền để mua lại căn nhà này.

Trong hốc mắt Thịnh Tử Du có ánh lệ xuất hiện.

Cô cảm thấy Tích Tích của cô ngốc quá rồi, trên đời này sao lại có người ngu ngốc như vậy chứ?

"Minh gia đã nói cậu không cần phải tự trách bản thân rồi, không phải áy náy, cũng nói cậu hãy bắt đầu cuộc sống mới đi... Là bởi vì Minh Ngật đã sớm buông cậu ra rồi."

"Anh ấy đã bắt đầu cuộc sống mới của anh ấy từ sớm rồi."

Cô từng nghe trộm được điện thoại của Ninh Dịch, và biết được tại sao mà Thẩm gia lại tận hết sức lực giúp đỡ Minh gia.

"Thẩm Tang Tang từ nhỏ đã thích Minh Ngật... Cô ta đã đính hôn với Minh Ngật rồi! Là chính miệng Ninh Dịch nói, cậu ta cho rằng tớ đã ngu rồi... Thẩm Tang Tang và Minh Ngật đính hôn cho nên Thẩm gia mới bằng lòng giúp đỡ Minh gia!"

"Tích Tích, anh ấy sẽ không trở về đâu... Cậu tỉnh táo lên đi, đừng... chờ anh ấy nữa, được không?"

Tiểu Vũ: hôm nay 1 chương thôi nhé! 10 chương 2 hôm trước là bù cho 19 ngày t ko đăng chương mới trước đó ==))

Còn từ giờ thì làm được chương nào đăng chương ấy nhé <3

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Edit: Tiểu Vũ

Thịnh Tử Du có chút hối hận vì mình nhất thời xúc động.

Bởi vì sau khi nói xong những lời này, cả người Tích Tích thoát nhìn... đều không được tốt.

Lý do Thịnh Tử Du quyết tâm nói những lời đáng ghét này ra đều là bởi vì nghĩ cho Tích Tích.

Lúc Tích Tích và anh ở bên nhau, anh họ đối xử với Tích Tích rất tốt là điều mà ai cũng nhìn ra.

Nhưng bây giờ, anh họ đã đính hôn cùng người khác rồi, đây cũng là điều chính xác 100%.

Nếu đổi thành người khác, Thịnh Từ Du nhất định sẽ vô cùng khăng khải mắng to một câu "Tra nam".

Thế nhưng trong trường hợp của anh họ thì, Thịnh Từ Du cái gì cũng không nói ra được chứ đừng nói là mắng.

Lúc trước Thịnh Từ Du cho rằng anh họ thật là ngốc mà, rõ ràng là đã ăn cơm xong rồi thế nhưng lại chỉ vì muốn nói chuyện với Tích Tích vài câu mà lại ăn thêm một suất nữa.

Thích Tích Tích rành rành ra rồi mà lúc đó còn nói mấy câu ngu ngốc như thế, Thịnh Từ Du ngồi bên cạnh nghe thôi mà cũng muốn nhảy lên đập nát cái đầu chó của anh ấy.

Thế nên Thịnh Từ Du luôn nghĩ, anh họ ngoại trừ thông minh hơn người một chút, lớn lên đẹp trai hơn người một chút thì quả thực chả có chỗ nào xứng với Tích Tích hết. Tích Tích đồng ý cùng anh ấy yêu đương, chính là phúc tám đời của anh ấy.

Thế nhưng sau này Thịnh Từ Du mới biết được, chuyện trước mắt này, việc mà anh họ làm mới là chuyện mà đàn ông chân chính nên làm.

Thịnh Từ Du không khỏi có chút khó chịu.

Để bảo vệ Tích Tích, anh ấy cam tâm tình nguyện trả bất cứ một cái giá nào, dù có lớn đến đâu. Anh ấy biết rõ anh ấy sẽ không thể được ở bên Tích Tích nữa nhưng anh ấy vẫn nguyện ý vì cô mà nỗ lực trả giá.

Từng có một người bạn trai tốt như vậy, từ nay về sau Tích Tích phải đi đâu tìm một người khác tốt hơn chứ?

Thật ra Thịnh Từ Du cũng biết, anh họ đính hôn cùng Thẩm Tang Tang là sự thật, thế nhưng hai người không hề có tình cảm thật sự.

Nhưng... những điều này, cô sẽ không nói với Tích Tích.

Anh họ tốt như vậy, cô chỉ có thể vì anh ấy mà cố gắng nói xấu anh ấy, nói xấu từng cái từng cái một, nếu không thì làm sao có thể khiến Tích Tích hết hy vọng được chứ?

Kiều Tích thoát nhìn cũng không có việc gì, cô vừa nghe Thịnh Từ Du nói vừa bắt đầu tẩy máy tay chân đi làm việc nhà.

Cô phân quần áo trong tủ ra làm quần áo xuân hạ thu đông rồi cho mỗi mùa vào một giỏ, thay phiên nhau mang đi giặt.

Thấy cô như vậy, Thịnh Từ Du vừa sợ vừa chột dạ, "Tích Tích..."

Kiều Tích vẫn tỏ ra như thường: "Giơ chân lên một chút."

Thịnh Từ Du co hai chân lên, sau đó ngập ngừng mở miệng: "Tớ biết trong lòng cậu không thoải mái---- "

Kiều Tích ngắt lời cô ấy: "Tớ chuẩn bị đi làm sùi cào, cậu muốn nhân gì?"

Thịnh Từ Du không tự chủ được nuốt nước bọt một cái, "Bò, nhân thịt bò."

Kiều Tích đáp một tiếng "Được", sau đó liền tiếp tục kéo máy hút bụi đến chỗ khác dọn dẹp.

Đợi đến khi cô vào bếp chuẩn bị xay thịt làm sùi cào thì Dung Chuẩn vẫn luôn ẩn hình đột nhiên xuất hiện.

Hắn đứng đối diện Kiều Tích, khuỷu tay đặt lên trên bàn, ngập ngừng lên tiếng: "Anh ta... là người thế nào?"

Kiều Tích không nói, giống như là không nghe thấy gì.

Dung Chuẩn mang theo vài phần bất an giải thích: "Tôi không phải cố ý nghe trộm."

Kiều Tích cúi đầu trầm mặc một lúc, sau đó bỗng nhiên cười cười, mở miệng nói: "Bố tôi và bố anh ấy là chiến hữu, lúc 15 tuổi, tôi chuyển đến nhà anh ấy sống."

Sắc mặt Kiều Tích không đổi nói: "Thật ra lúc đầu anh ấy cũng không nói chuyện với tôi, sau đó có một lần, tôi suýt nữa chết chìm khi học bơi ở trường, là anh ấy cứu tôi."

"Khi đó tôi liền thích anh ấy... sau đó chúng tôi cùng nhau học tập, cùng nhau thi đua, từ trong trường đến toàn quốc."

"Anh ấy vì tôi mà bỏ thi... khi đó tôi đã đồng ý với anh ấy, chờ khi tôi thi xong sẽ cùng anh ấy đi đảo Tô Mai học lặn. Tôi muốn lặn giỏi như anh ấy."

Dung Chuẩn đứng một bên khẽ động môi, muốn nói nhưng lại không dám.

Kiều Tích làm bộ không chú ý tới, tiếp tục nói---

"Chỉ là sau đó, không đợi tôi thi xong, anh ấy đã sang Mỹ học rồi. Chúng tôi lại hẹn nhau lần khác sẽ đi Tô Mai... nhưng bây giờ xem ra thì chắc là không còn cơ hội nữa rồi."

Dung Chuẩn cố gắng mở miệng nói: "Tôi từ nhỏ cũng---- "

Nhưng Kiều Tích không có hứng thú nghe tiếp, không chờ hắn nói xong liền xoay người rời đi.

Thịnh Tử Du dự tính sinh vào tháng 7. Giữa tháng 7, người bố bận bịu công việc của cô ấy rất cực cũng buông bỏ tất cả công việc trong tay xuống, bay sang Boston thăm con gái.

Học kỳ vừa rồi, Kiều Tích đã sớm chấp nhận cách nhìn của giáo sư Scholze, chuyển sang học Toán học ứng dụng, cũng bắt đầu đi thực tập tại Predator.

Vào hè, công việc của Kiều Tích từ part-time chuyển thành full-time, mỗi ngày tan làm về nhà liền trông thấy hai bố con Thịnh Tử Du đang cãi nhau ỏm củ tỏi.

Thế nhưng ngày hôm nay, khi cô về đến nhà lại không thấy bóng dáng ai hết, cả nhà vừa tối vừa im lặng.

Kiều Tích có chút bất an, sắp tới ngày dự sinh của Thịnh Tử Du rồi, cô ấy hẳn là phải ở nhà chờ sinh.

Cô mở cửa, đi vào trong nhà, vừa mới định sờ tường bật điện, liền nghe thấy một tiếng "Đoàng" vang lên, sau đó là một hỗn hợp âm thanh-----

"Happy Birthday!"

Kiều Tích sững sờ tại chỗ một lúc mới phản ứng được, hôm nay là sinh nhật của bản thân.

Nhìn những người bạn muốn tạo bất ngờ cho mình, trên mặt cô không khỏi hiện lên nụ cười thật tươi, "Cảm ơn mọi người."

Dung Chuẩn đẩy một xe bánh gato ra, đứng phía trước mọi người, chân thành thâm tình nói: "Sissie, sinh nhật vui vẻ."

Trùng hợp là hôm nay hắn còn mặc một bộ đồ màu trắng, nhìn trông giống như đầu bếp vậy, Kiều Tích không nhịn được bật cười thành tiếng.

Dung Chuẩn không hiểu gì, hắn còn cho rằng Kiều Tích thích sự ngạc nhiên mình dành cho cô thế nên lập tức đi về phía trước nói: "Có một việc tôi muốn nói với em, tôi-----"

Lời còn chưa dứt, Thịnh Tử Du ở đằng sau đột nhiên kêu lên vài tiếng "a a a".

Kiều Tích ngay lập tức chạy đi xem cô nàng.

Thịnh Tử Du đỡ thất lung, miệng vừa kêu vừa nói: "Vua Sâu Béo... Sâu Béo có phải là người thấy mùi xoài nên muốn đi ra không?"

Nước ối của cô bị vỡ rồi.

Tối hôm đó xảy ra một trận náo loạn, mọi người luống cuống tay chân đưa Thịnh Tử Du đi bệnh viện.

Kiều Tích biết, Thịnh Tử Du lúc trước vốn là không muốn giữ lại đứa bé này nhưng lúc đi khám bác sĩ nói nếu như phá thì sau này có khả năng sẽ không thể sinh con được nữa.

Cân nhắc một hồi, Thịnh Tử Du đành phải quyết định mang đứa bé này đến với cuộc sống.

Rốt cuộc thì vẫn chỉ là cô gái chưa đến 20 tuổi, cơ thể vẫn chưa hoàn toàn phát triển để sinh con.

Thế nên cái thai này của Thịnh Tử Du khiến cô ấy trải qua rất khó khăn, bây giờ còn hơi khó sinh nữa.

Bố Thịnh ở bên ngoài phòng sinh gấp đến độ xoay quanh, giống như là kiến bò lòng chảo vậy.

Kiều Tích cũng rất rối, sự bình tĩnh lạnh đảm thường ngày bị cô ném ra sau đầu hết, hiện tại cô chỉ hận không thể ôm bố Thịnh khóc một trận lớn.

Dưới tình huống này, Dung Chuẩn nghiêm nhiên trở thành người tỉnh táo nhất.

Sống ở đây từ nhỏ nên hắn rất thông thuộc nơi đây, trước tiên gọi điện thoại kêu một bác sĩ sản khoa tốt nhất đến, sau đó lại đem hai con người không

bình tĩnh kéo ra khỏi khu vực chờ sinh, bảo bọn họ trước tiên nên nghỉ ngơi lấy sức.

Kiều Tích cũng hiểu ra nên cô khuyên bố Thịnh một lúc lâu ông mới đồng ý đi sang phòng bên nghỉ ngơi một chút.

Chờ bố Thịnh đi, Dung Chuẩn mới đi tới, đứng phía sau Kiều Tích, lên tiếng nói: "Em cũng làm việc cả một ngày rồi, không cần nghỉ ngơi sao?"

Kiều Tích lắc đầu, "Tôi không mệt."

Dừng một chút, cô lại giải thích: "Tử Du ở bên trong khổ cực như vậy, tôi chỉ đứng ở đây thôi nên không mệt... Cô ấy biết tôi đứng ngoài này sẽ cảm thấy thoải mái hơn một chút."

Dung Chuẩn gật đầu, "Tôi đứng cùng em."

Kiều Tích liếc mắt nhìn hần một cái, sau đó cười cười: "Cảm ơn anh."

Thịnh Tử Du sinh nở vô cùng gian nan, cô ấy ở trong phòng sinh tròn 1 ngày đêm.

Thế nhưng đợi đến khi đứa bé được sinh ra, khi được hộ sĩ đẩy ra ngoài cô ấy lại còn có sức lực kêu to-----

"Nhanh cho tớ nhìn đáng dấp Vua Sâu Béo nào!"

Kiều Tích bế Trùng Béo được bọc kín trong tã lót đến cho cô ấy nhìn, mỉm cười nói: "Sâu Béo có vẻ rất giống cậu, rất dễ nhìn."

Nhìn thấy con trai mình, Thịnh Tử Du liền khóc lớn lên-----

"Đầu nó lớn như vậy, nó nhất định là cố ý, đồ béo múp lòng dạ độc ác, hu hu hu hu hu!"

Kiều Tích cùng Dung Chuẩn liếc nhìn nhau, bắt đầu đi cười.

Kiều Tích đùa nghịch với Trùng Sâu Béo nằm trong lòng, dịu dàng nói: "Sâu Béo, tính theo giờ Bắc Kinh thì con với mẹ nuôi sinh cùng ngày cùng tháng đó."

Cô vơn một ngón trỏ đặt vào trong bàn tay nhỏ nhỏ của Sâu Béo, "Sau này mẹ nuôi Tích Tích và còn cùng nhau tổ chức sinh nhật, được không?"

Đúng vào lúc này, Sâu Béo chậm rãi mở mắt, một giây sau, thẳng bé liền nhếch môi, "Ha" một tiếng cười lên.

Kiều Tích rất ngạc nhiên mở miệng, "Tử Du, cậu xem này, cục cưng cười với tớ!"

Tuy rằng miệng thì mắng "đồ béo múp lòng dạ độc ác" thế nhưng vừa nghe thấy Kiều Tích nói thẳng bé cười thì Thịnh Tử Du đột nhiên không nhịn được đỏ bừng mặt.

Kiều Tích vội vàng đem đứa bé giao cho Dung Chuẩn, sau đó cúi người đỡ Thịnh Tử Du: "Đừng khóc, đừng khóc, đây không phải chuyện vui sao?"

Thịnh Tử Du hít hít mũi, sau đó câu được câu không nói: "Người khác sinh con đều có chồng ở bên, còn tớ thì ngay cả bố Sâu Béo là ai cũng không biết..."

Cô ấy dụi dụi mắt, sau đó nói: "Tích Tích cậu nhất định phải tìm được một người có thể ở bên cậu lúc cậu cần và phải đối xử thật tốt với cậu."

Dung Chuẩn đột nhiên ho nhẹ một cái, chứng tỏ sự tồn tại của hần.

Kiều Tích nghiêm mặt, đánh mắt nhìn về phía Dung Chuẩn.

Cô có chút không được tự nhiên cúi đầu.

Đợi đến khi đưa Sâu Béo vào phòng trẻ con và đưa Thịnh Tử Du vào phòng bệnh xong, hai người một ngày một đêm không chớp mắt cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Đi ra cổng bệnh viện, Kiều Tích đột nhiên chạy bước nhỏ, đến giữa sân cỏ mới dừng lại, sau đó trực tiếp nằm ngửa trên đó.

"Mệt mỏi quá." Cô nhẹ giọng lầu bầu.

Dung Chuẩn đi tới, sóng vai nằm xuống với cô.

Dung Chuẩn mở miệng nói: "Hôm qua tôi còn chưa nói xong."

Kiều Tích nhìn sao dày đặc trên bầu trời đêm, không nói gì.

Hần cũng không phải một người am hiểu nói lời hay tiếng đẹp, nhưng lúc này lại nguyện ý học lại từ đầu---

"Anh ta ở bên em từ lúc em 15 đến 18 tuổi, anh có thể ở bên em từ lúc em 19 tuổi cho đến già."

"Em muốn em muốn xuống nước học lặn, thật ra không chỉ có em và anh ta, anh cũng rất thích lặn. Nếu như em nguyện ý, sinh nhật em hàng năm, anh đều có thể cùng em đến đảo Tô Mai đi lặn."

"Sissie, em có nguyện ý không, ở bên anh?"

Dung Chuẩn hoàn toàn làm được những gì hần hứa hẹn.

Từ lúc Kiều Tích 19 tuổi, cho đến khi cô 25 tuổi, sinh nhật năm nào hần cũng đều buông xuống tất cả mọi chuyện, cùng cô xuống biển lặn.

Từ Florida đến Honduras, từ Malaysia đến Papua New Guinea (*).

(*) Một hòn đảo ở Niu Di Lân =))

Cho đến sinh nhật năm nay của Kiều Tích, bọn họ cuối cùng cũng đến đảo Tô Mai.

Ngày thứ hai đến đây, Dung Nhất Sơn nhận được tin từ Thái Lan truyền tới-----

Dung Chuẩn gặp nạn khi đi lặn ở đảo Tô Mai, lúc này đang ở bệnh viện cấp cứu.

Tiểu Vũ: Fix lại tên con trai của Tử Du nhé, tên gốc hán việt là Vương Trùng Bàn, Vương là vua, Trùng là con sâu ấy, Bàn là béo, mập. Thế nên t để là Vua Sâu Béo nhé!

PS: chương sau về Trung Quốc rồi nhaaaa. Ồ hết ngược rồi đây =))

Mai up chương sau nha <3

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Edit: Tiểu Vũ

"Đều là gạt anh thôi."

Kiều Tích ngồi trên ghế salon, có chút hơi thất thần.

Tất cả mọi chuyện, biết bắt đầu nói từ đâu đây?

"Lần đầu tiên nhìn thấy ảnh của cậu, chính là trong biệt thự ở Chestnut Hill ấy... So với Dung Lãm thì bố cậu thương cậu hơn nhiều, hình ảnh của cậu được treo hơn nửa mặt tường."

"Bên trong có một bức cậu đang chèo thuyền với đồng đội, cậu mặc áo đồng phục đội màu xanh da trời, thế nên tôi đoán cậu đang học tại Yale."

"Có trường và có họ, tìm được cậu rất dễ dàng. Cậu cũng khá nổi tiếng ở Yale, thích chơi mạng xã hội, cũng rất thích vận động, đặc biệt là lặn."

"Những điều tôi nói với cậu lúc trước, rằng anh ấy cứu tôi khi tôi bị chìm rồi hẹn nhau đi lặn ở đảo Tô Mai... Tất cả đều là giả thôi. Là tôi cố ý nói để lừa gạt cậu."

Thậm chí ngay cả việc Dung Chuẩn có thể vô tình nghe được cuộc nói chuyện giữa cô và Thịnh Tử Du năm đó, chính là chuyện Minh Ngật đính hôn cùng Thẩm Tang Tang... cả kể việc này cũng là Kiều Tích cố ý để hần nghe được.

Đương nhiên, không chỉ có chuyện này, mà còn có rất nhiều chuyện sau này nữa.

Kiều Tích cười cười, sau đó tiếp tục nói-----

"Tôi nói, bởi vì khi còn bé suýt bị anh họ xâm phạm nên có bóng ma trong việc cùng đàn ông tiếp xúc thân mật... "

"Nửa câu đầu là thật, nửa câu sau là giả."

Nói đến đây, Kiều Tích thậm chí còn cười cười, không biết là đang cười hắc hay là cười chính mình.

"Thật ra tôi không có có bóng má gì hết... Tất cả lần đầu tiên của tôi, đều dành cho anh ấy."

Dung Chuẩn vừa nghe vừa cắn chặt răng, không rên lên một tiếng.

Chuyện cho tới bây giờ, bộ dạng hiện tại của Dung Chuẩn cũng không phải điều mà Kiều Tích đã dự liệu.

Cô không muốn sẽ khiến Dung Chuẩn bị thương như thế này.

6 năm qua bọn họ duy trì quan hệ không phải bạn trai không phải bạn gái một cách kỳ lạ.

6 năm này, bọn họ mỗi tháng gặp nhau 2 lần, nhưng chưa từng hôn môi, khoảng cách gần nhất giữa hai người họ cũng chỉ là cái ôm mà thôi.

Kiều Tích biết, Dung Chuẩn cũng không vì cô mà thủ thân như ngọc.

Hắn vẫn có những người phụ nữ khác, có mấy lần hắn thậm chí còn cố tình để lộ ra cho cô thấy, thế nhưng cô giả vờ câm điếc, cái gì cũng không thèm để ý.

Dù sao thì cô rất mệt, không hề muốn diễn tiết mục đó.

Nghĩ tới đây, Kiều Tích lại không nhịn được cười.

"Tôi đoán trong lòng cậu đã sớm rõ ràng rồi, tôi không hề yêu cậu."

Kiều Tích luôn cảm thấy, Dung Chuẩn sở dĩ muốn duy trì loại quan hệ này với cô đại khái chỉ là xuất phát từ lòng tự trọng rác rưởi của đàn ông mà thôi.

Hắn giống như một con lừa cổ chấp, dù cho củ cà rốt trước mặt đã sớm mất đi sự quyến rũ nhưng hắn vẫn luôn cố chấp muốn thử ăn một miếng, cho dù nó có khó ăn hay không.

Căn phòng rơi vào trầm mặc.

Không biết qua bao lâu, Dung Chuẩn rốt cuộc mở miệng, thanh âm khàn khàn: "Cho nên... em chờ 6 năm qua cũng vẫn chưa từng quên hắn, đúng không?"

Kiều Tích cười cười, không nói gì.

Làm sao có thể quên được?

Mối tình đầu tiên của thiếu nữ, lần đầu tiên rung động, lần đầu tiên ngưỡng mộ, lần đầu tiên trải qua nhưng ngọt ngào, chua xót, cay đắng... Làm sao có thể quên cho được?

Dung Chuẩn nhìn cô, mắt có vài phần đỏ lên.

Hắn nhẹ giọng đặt câu hỏi: "Tôi đây được tính là cái gì? 6 năm qua, tôi... ở trong mắt em không đáng một đồng sao?"

Kiều Tích bình tĩnh mở miệng: "6 năm qua, tôi một chút cũng không muốn cậu."

6 năm của Dung Chuẩn, tại sao lại muốn cô phải để ý chứ?

Còn 6 năm cô và anh mất đi, ai sẽ để ý chứ?

Nếu như không phải vì bố của hắn, 6 năm qua, từ 19 tuổi đến 25 tuổi, quãng thời gian tốt đẹp nhất của cô vốn nên trải qua cùng người mà cô yêu thương nhất.

Dung Chuẩn đột nhiên cười ra tiếng, "Tôi biết rồi, tôi phải cảm ơn bố tôi, nếu như không phải vì ông ấy thì có lẽ đến nửa ánh mắt cô cũng không thèm cho tôi."

Kiều Tích không lên tiếng, im lặng thừa nhận tất cả những điều Dung Chuẩn nói là sự thật.

Đúng vậy, cô chính là người phụ nữ xấu xa như thế đấy, chính là có ý chí sắt đá như vậy đấy.

Tùy hắn nghĩ sao thì nghĩ, nghĩ xấu về cô thế nào cũng được, càng xấu càng tốt.

Kiều Tích đứng đây, nhìn Dung Chuẩn phía đối diện.

"Dung Nhất Sơn và Diệp Gia Nghi đã lên máy bay rồi. Còn cần cậu phải túi thân ở chỗ này thêm mấy tiếng nữa, chờ Dung Nhất Sơn xuống máy bay nhập cảnh thì sẽ có người thả cậu đi."

Nói xong, Kiều Tích liền dứt khoát đi ra khỏi phòng, không cho Dung Chuẩn cơ hội nói thêm câu nào nữa.

3 ngày sau, Kiều Tích lấy được hộ chiếu của bản thân từ đại sứ quán.

Cách 7 năm, cô rốt cuộc cũng lên được máy bay, bay trở về thủ đô Bắc Kinh của cô.

7 năm là bao lâu nhỉ?

Hơn 2000 ngày đêm, cho dù là trong mộng cô cũng muốn được quay lại mảnh đất này.

Hôm nay nguyện vọng đã thành hiện thực, thế nhưng sao cô lại hốt hoảng thế này.

Tin cô trở về, không một ai biết được.

Đại sứ quán ở Thái Lan và Mỹ đã liên lạc với Bắc Kinh cử người ra đón cô nhưng đã bị cô từ chối rồi.

Lúc ấy cô còn cùng đối phương nói giỡn: "Đường về nhà, tôi vẫn còn nhớ đó."

Thế nhưng giờ phút này, máy bay rốt cục hạ cánh, cô cuối cùng cũng được đặt chân xuống đường về nhà, Kiều Tích lại cảm thấy mờ mịt vô cùng.

Nhà của cô... đang ở đâu vậy?

7 năm qua, giống như một giấc mộng lớn.

So với đại bộ phận hành khách tay xách nách mang hành lý thì Kiều Tích lại trông có vẻ quá đơn giản, chỉ có duy nhất một chiếc túi nhỏ cầm trong tay.

Trên chuyến bay đa phần là đi du lịch theo đoàn. Lúc hạ cánh, có một bác gái hiền hòa đi tới nói chuyện với cô-----

"Cô gái, cháu không phải là đi ra ngoài du lịch đúng không?"

Kiều Tích sững sốt, sau đó gật đầu.

Đối phương nở nụ cười, sau đó nói: "Bác biết mà, cháu không giống chúng ta bao lớn bao nhỏ, cả người đều không hề giống khách đi du lịch."

Kiều Tích cúi đầu nhìn bộ suit của mình, cũng cười nhìn bác ấy.

Bác gái trung niên kia nhìn cô một cái, sau đó đau lòng nói----

"Là ra ngoài công tác à? Sao lại để mình tiêu tụy thế này, về nhà mẹ cháu thấy thì nhất định sẽ đau lòng muốn chết, bảo bà ấy nấu cho cháu nhiều canh ngon để bồi bổ sức khỏe nhé."

Qua cửa kiểm tra an ninh, Kiều Tích không biết nên đi đâu về đâu.

Cô theo dòng người đi ra ngoài, đi tới chỗ lấy hành lý.

Người xung quanh mỗi người đều có hành lý để lấy, cuối cùng chỉ còn lại một mình cô, hoàn toàn mờ mịt đứng đó nhìn, nhìn bằng chuyện trống không đang chạy.

Mãi cho đến khi nhân viên công tác đứng đó không xa chạy tới, hỏi: "Tiểu thư, cô bị mất hành lý sao?"

Kiều Tích lúc này mới hồi phục tinh thần, cô có chút lúng túng cười cười: "Không có, tôi đột nhiên quên mất, tôi không có mang theo hành lý."

Nói xong Kiều Tích liền vội vã rời khỏi đó.

Thế nhưng cô có thể đi nơi nào?

Bà nội cũng đã qua đời vào năm ngoái rồi... Khắp thiên hạ này, nơi duy nhất có thể xem là nhà cô, cũng chỉ còn lại một chỗ.

Cô hao hết sức lực, gần như lừa dối lừa lọc tất cả mọi người, cũng chỉ là vì để cô có thể trở về, để cô có thể gặp lại bọn họ.

Thế nhưng giờ phút này, Kiều Tích lại sợ hãi cực kỳ.

Cô không dám quay về đó.

Tài xế phía trước gọi cô liên tiếp: "Cô gái? Cô gái à? Cô rút cuộc là đi đâu thế?"

Kiều Tích hồi phục tinh thần, "... Đến trường Trung học phụ thuộc A đi."

Tháng 7, vẫn là tháng nóng nhất trong năm.

Trường Trung học phụ thuộc A lúc này, vẫn là đáng vẻ của trường Trung học A lúc Kiều Tích 15 tuổi nhìn thấy nó lần đầu.

Thành tích thi đại học năm nay đã có, thành tích thi IMO cũng đã sớm công bố.

Trước cổng trường lúc này là một bảng vàng danh dự thật to, thủ khoa khối khoa học tự nhiên của toàn thành phố Bắc Kinh chính là học sinh của trường Trung học phụ thuộc. Trong 6 người đi thi IMO năm nay thì có đến 2 người thuộc trường Trung học phụ thuộc A, 2 người này đều mang vinh dự về cho trường, 1 vàng 1 bạc.

Lúc này đang là buổi trưa, toàn bộ trường học đều vô cùng an tĩnh, chỉ có những tiếng ve kêu râm ran.

Kiều Tích đứng trước cổng trường, nhìn thấy vài nhóm bạn đi ra, một đường đi vào quán trà sữa bên cạnh trường.

Kiều Tích đứng ở một bên nhìn, không nhìn được cong khóe môi.

Cứ như vậy, Kiều Tích cũng không biết mình đã đứng đó bao lâu, mãi đến khi bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng gọi thăm dò----

"...Tích Tích? Là cháu sao?"

Kiều Tích ngẩng đầu, nhìn thấy thím Lư với mái đầu đã hoa râm.

Năm ấy cô đi, thím Lư vừa qua sinh nhật 50 tuổi... hôm nay tính ra thì bà ấy cũng sắp tới 60 rồi.

Đợi đến khi xác thực đúng là cô, thím Lư liền nhanh chóng đi tới, nắm chặt lấy tay cô, hai mắt cũng ngập nước mắt nói: "Sao lại đứng góc ở đây thế này? Trờ về cũng không nói một tiếng với mọi người sao? Mau cùng thím về nhà nào."

Cái gọi là tình thân thì sẽ không xa cách, đại khái chính là như thế này đi.

Dọc đường đi, Kiều Tích đều là góc ngách bị thím Lư lôi đi.

Cho đến khi sắp tới cửa đại viện, Kiều Tích mới đột nhiên phản ứng được.

Cô dừng lại không đi tiếp, ánh mắt có vài phần né tránh: "Cháu, cháu không đi vào đâu..."

Thím Lư cũng trong nháy mắt hồi phục lại tinh thần, biết cô lo lắng cái gì nên liền đau lòng nhìn cô, "Đứa bé này, đã không sao rồi."

Kiều Tích cắn chặt môi, "Cháu thật sự không nên vào đâu... Thím giúp cháu chào cả nhà một câu nhé, cháu, cháu còn có việc phải đi đây ạ."

Nói xong cô liền giật tay ra khỏi tay thím Lư, quay đầu chạy đi.

Thím Lư cũng không đuổi kịp cô, hơn nữa, mặc dù nói là đã không sao rồi thế nhưng chuyện 7 năm trước cũng khiến thím Lư găm sâu vào tim.

Vừa rồi nhìn thấy Tích Tích bà quá hưng phấn, hiện tại bình tĩnh nghĩ lại, nếu như tùy tiện dẫn con bé vào thì đúng là không được tốt lắm.

Kiều Tích chạy được một đoạn, rồi lại lặng lẽ vòng trở lại.

Cô đứng cách cửa đại viện không xa, im lặng đứng nhìn.

Mỗi ngày vào chiều tối Uyển Uyển đều sẽ dắt Bambi và Cầu Cầu đi dạo, Chúc Tâm Âm lo lắng nên ra lệnh cho Uyển Uyển chỉ được dắt cho ở bên trong đại viện, nhưng thỉnh thoảng bà cũng sẽ đi theo ra đến tận ngoài này.

Vào ngày nóng thế này, bà sẽ cùng Uyển Uyển dắt Bambi và Cầu Cầu ra ngoài đi dạo.

Mình Tuấn bận rộn công việc, tăng là chuyện thường xuyên xảy ra.

Nhưng mỗi lần trở về, đều sẽ dừng xe trước cửa đại viện rồi chào hỏi tiểu binh gác cửa một tiếng.

Bất quá chỉ mới một hồi suy nghĩ, cô liền nghe được một giọng nữ quen thuộc vang lên ở phía trước----

"Tích Tích đâu? Người đâu rồi?"

Kiều Tích kinh ngạc tròn to hai mắt, một giây sau liền che miệng, nước mắt tuôn rơi như mưa.

Luôn là một người ung dung điềm đạm, chỉ cần ra khỏi nhà là phải ăn mặc chỉnh tề, thế nhưng giờ phút này, Chúc Tâm Âm lại chỉ mặc một bộ quần áo ở nhà, tóc tai rối tung chạy ra từ trong đại viện, ngay cả dép cũng còn chưa đổi.

Giọng nói của thím Lưu cũng thay đổi: "Vừa mới ở chỗ này, chắc là cũng đi chưa được xa, để tôi đi tìm con bé..."

Kiều Tích tiến lên trước một bước, mang theo tiếng khóc nức nở: "Bác Chúc!"

Theo giọng nói vang lên, Chúc Tâm Âm quay đầu lại nhìn cô.

Cái nhìn này, trải qua 7 năm dài đằng đẵng.

Chúc Tâm Âm vừa nhìn thấy cô liền che miệng lại khóc nức nở.

Kiều Tích trực tiếp quỳ xuống trước mặt bà, cả người cúi xuống, nước mắt tuôn rơi như mưa nói: "Bác Chúc, cháu xin lỗi..."

Chúc Tâm Âm cả người lão đảo, ngã ngồi bệt xuống đất.

Bà đánh Kiều Tích vài cái, nước mắt rơi không ngừng nói----

"Trở về mà không đến thăm bác, còn phải để bác tới tìm cháu... Sao lại bất hiếu thế hả?"

Tiểu Vũ: Chương sau Minh Ngật lên sàn =))), cũng sẽ gặp lại Kiều Tích vạn dặm đi kiếm chồng.

Sau chục chương được ngồi nhà nghỉ ngơi xoi nước thì nay anh đã được mời đi diễn lại rồi nhé:v:v

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Edit: Tiểu Vũ

Mãi cho đến khi về đến nhà, Kiều Tích vẫn không tìm được nước mắt.

Cô ôm chặt Chúc Tâm Âm, phảng phất giống như một đứa bé bị lạc đường vừa tìm được đường về nhà.

Hai mắt Kiều Tích đầm nước, thì thảo mở miệng nói: "Bác Chúc, cháu xin lỗi, thật sự xin lỗi..."

Trang trí trong nhà không có gì khác biệt so với 7 năm trước khiến cho Kiều Tích sinh ra một loại ảo giác, cô không hề rời khỏi đây, thời gian mãi mãi vẫn dừng lại ở tuổi 18 năm ấy.

Chúc Tâm Âm ôm lại cô, nước mắt cũng tuôn rơi như mưa.

Chỉ là vì yêu thương nên sinh ra tức giận, Chúc Tâm Âm vừa khóc vừa mắng Kiều Tích----

"Trở về cũng không nói một tiếng, nếu không phải thím Lưu nhìn thấy cháu, có phải là cháu dự định cả đời này sẽ không gặp lại chúng ta nữa đúng không?"

Nói xong, lại càng đau lòng hơn, vừa lau nước mắt vừa nói tiếp----

"Lúc trước Minh Tuấn muốn đón cháu về nhà đáng lẽ bác không nên đồng ý mới phải, bác móc tìm móc phổi đối xử tốt với cháu 3 năm trời, không nghĩ tới lại nuôi phải một đứa bạch nhãn lang như cháu!"

Kiều Tích vùi đầu vào trong ngực Chúc Tâm Âm khóc không ngừng: "Bác Chúc, cháu gây ra họa lớn như vậy, cháu không dám trở lại gặp bác..."

Lời Kiều Tích là thật lòng.

Ở Mỹ 7 năm, cô dốc hết sức lực cũng chỉ muốn có thể quay lại Trung Quốc, có thể gặp lại những người mà cô yêu thương.

Thế nhưng đến khi thật sự trở về rồi, cô lại sợ hãi không thôi.

Kiều Tích là người rõ ràng nhất ảnh hưởng mà Diệp Gia Nghi gây nên cho cả nhà họ Minh lớn đến thế nào.

Cũng chính bởi vì rõ ràng nên cô mới không có mặt mũi nào đi gặp lại người Minh gia nữa.

Kiều Tích nghĩ, nếu như nhà họ Minh lúc này sẽ đối xử với cô lạnh nhạt vô tình thì đó cũng là do đáng đời mà thôi, là tội mà cô đáng bị trừng phạt.

Cô sẽ không cũng không dám có chút may mắn oán giận nào.

Thế nhưng trong lòng cô vẫn ấp ủ chút hy vọng, hy vọng bọn họ sẽ có thể đón nhận cô một lần nữa.

Chính là bởi vì có hy vọng, có mong muốn nên mới sinh ra sợ hãi.

Chúc Tâm Âm tức giận đánh Kiều Tích vài cái, nước mắt lại càng rơi nhiều hơn: "Trong lòng cháu bác là người như thế sao?"

Thím Lư ở một bên đứng nhìn cũng là vừa khóc vừa cười.

Bà vỗ vỗ vai Chúc Tâm Âm, an ủi: "Phu nhân, không phải bây giờ Tích Tích đã quay về rồi sao? Trước đó ngày nào bà cùng lắm bầm lo lắng xem nó có đổi không, có lạnh không, hiện tại thấy được người thật rồi sao lại náo lên thế này?"

Nghe thím Lư nói như vậy, Chúc Tâm Âm liền quan sát Kiều Tích kĩ hơn, sau đó liền đau lòng không thôi.

"Ở bên ngoài không biết tự chăm sóc bản thân sao? Sao lại đem mình trở nên gầy thế này?"

Còn chưa kịp nói hết chuyện, Chúc Tâm Âm đã sợ Kiều Tích đói bụng thế nên bảo thím Lư nhanh chóng vào bếp nấu một bát mì sợi cho cô ăn.

Mùi vị quen thuộc tỏa ra, cơ hồ là trong nháy mắt, Kiều Tích lần thứ hai trào nước mắt dàn giụa.

Cô cúi đầu giả vờ ăn để che giấu, nhẹ nhàng cắn một miếng trứng trần sau đó nghẹn ngào nói----

"Hai bình tôm khô bác bỏ vào trong valy cháu năm đó, cháu sợ ăn nhiều sẽ nhanh hết thế nên mỗi lần đều chỉ dám ăn một chút."

Sau đó lúc tôm trong bình hỏng rồi mà cô vẫn còn hơn nửa bình chưa ăn hết.

Khi đó Kiều Tích khổ sở cực kỳ.

Nghe những lời này của cô, một chút tức giận còn lại trong ngực Chúc Tâm Âm đều tan tành theo khói mây.

Bà ôm Kiều Tích, giọng nói nghẹn ngào: "Được rồi được rồi, về nhà rồi, dù sao cũng về nhà rồi."

Ông nội Minh cơ thể cũng vẫn còn khỏe mạnh, hiện tại cuối tuần nào cũng đều đi Hương Sơn.

Minh Tuấn mấy ngày nay thì đang phải ra ngoài tổ chức diễn tập, về phần Uyển Uyển thì, con bé năm nay vừa tốt nghiệp thạc sĩ, đã ký hợp đồng với một công ty ở Bắc Kinh nhưng còn chưa chính thức đi nhậm chức, vẫn còn đang đi du lịch tốt nghiệp với bạn bè.

Chúc Tâm Âm nói qua về tình hình của tất cả mọi người một lượt cho Kiều Tích nghe, duy chỉ có Minh Ngật là không nhắc đến câu nào.

Trầm mặc một hồi, bà cẩn thận thử thăm dò: "Tích Tích, cháu đã có... bạn trai chưa?"

Kiều Tích cắn chặt môi, cô có thể đoán được bác Chúc muốn nói gì.

Lúc trước Minh gia và Ninh Dịch liên kết với nhau cố ý lừa Từ Du rằng Minh Ngật và Thẩm Tang Tang đính hôn với nhau chẳng qua là vì muốn cô ấy truyền lời đến cô mà thôi.

Bọn họ nói với cô những lời đó là muốn cô có thể bắt đầu một cuộc sống mới.

"Bác Chúc, cháu biết Minh Ngật không cùng người khác đính hôn." Kiều Tích ngẩng đầu nhìn Chúc Tâm Âm, ngữ khí kiên định, "Mấy năm nay, cháu chưa từng thích người nào khác... cháu vẫn luôn chờ một ngày có thể quay trở về, cùng anh ấy bên nhau lần nữa."

Chúc Tâm Âm ngẩn người, hiển nhiên là không ngờ Kiều Tích lại nói như vậy.

Tích Tích trước kia là người thế nào?

Xấu hổ, hay đỏ mặt.

Lúc ấy Minh Ngật mới sang Mỹ du học, thân thích Minh gia cũng đều biết quan hệ của hai đứa.

Khi đó da mặt tiểu nha đầu quá mỏng, người khác chỉ trêu vài câu đã đỏ bừng mặt lên, sau đó còn cứng miệng cãi lại rằng - cô không thèm thích Minh Ngật đâu.

Chúc Tâm Âm thật sự không ngờ rằng, bây giờ Kiều Tích lại có thể nói đến chuyện này một cách thẳng thắn như vậy.

Thế nhưng..

Chúc Tâm Âm nhìn cô, chậm rãi lên tiếng: "Tích Tích, lần gần nhất Minh Ngật về nhà đã là 3 năm trước rồi."

Kiều Tích ngẩng ngấn cả người.

Chúc Tâm Âm thở dài, sau đó tiếp tục nói: "Lúc ấy vừa xảy ra chuyện, nó bị đưa đi đơn vị quốc phòng nhưng rốt cuộc là chỗ nào thì bác cũng không biết... sợ rằng ngay cả bố nó cũng không rõ lắm."

"Công việc của nó vô cùng bí mật, bình thường không thể gọi điện thoại, 3 năm 5 năm không trở về nhà cũng là chuyện bình thường.. Những điều đó đều là quy định, là kỷ luật. Tuy rằng bác không muốn, đối với người làm mẹ là bác thì càng là ngàn lần vạn lần không muốn thế nhưng cũng không làm gì được, đành phải chịu đựng thôi."

"Nhưng cháu không giống." Chúc Tâm Âm nhìn cô nói, "Hiện tại nó như thế... bác không hy vọng nó làm lỡ cháu."

Kiều Tích rất nhanh liền sắp xếp ổn định công việc ở Bắc Kinh.

Trước kia ở Mỹ, sau khi tốt nghiệp, chỉ với 3 năm ngắn ngủi cô đã lên được chức tổng giám đốc kỹ thuật ở Predator rồi.

Lần này Kiều Tích về nước, vừa hay Predator có thể tiến quân vào thị trường Bắc Kinh, cô được bổ nhiệm làm nhà khoa học đứng đầu của dự án trí tuệ nhân tạo "X Brain".

Chỉ thoáng chốc, Kiều Tích liền bị đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió.

Kiều Tích tuổi còn trẻ mà đã là nhà khoa học đứng đầu, cho dù chỉ ở một công ty bình thường cũng đã khiến người ta ngưỡng mộ ghen tị rồi, đằng này Predator lại là một công ty vô cùng có tiếng trong giới khoa học, thế nên gần như tất cả mọi người đều đang vô cùng hiếu kỳ về con người và năng lực của cô.

Đánh giá trên internet lúc này rất không tốt, đại đa số mọi người đối với nữ khoa học gia đều không được tin tưởng và tôn trọng.

Phụ nữ có ngoại hình bình thường mà thông minh, học giỏi thì bị cho rằng là "Con một sách", "Chết vì đọc sách", "Sự nghiệp thành công thì thế nào chứ, dù sao cũng chẳng ai thèm lấy".

Còn phụ nữ hơi có chút sắc đẹp thì liền ngay lập tức bị nghi ngờ về thực lực, đại đa số còn bị gắn thêm cái mác rất ác ý-----

Cô ta là bồi ngủ.

Thật bất hạnh, Kiều Tích chính là loại người phía sau.

Cũng may bộ phận quan hệ xã hội của Predator vô cùng có năng lực, trên mạng vừa xuất hiện những thông tin xấu thì lý lịch từ nhỏ đến lớn của Kiều Tích ngay lập tức được công khai trước bàn dân thiên hạ-----

16 tuổi, mới lớp 10 đã đạt được HCV IMO;

18 tuổi, lấy học bổng 100% sang đại học MIT ở Mỹ du học;

Sau khi tốt nghiệp liền gia nhập Predator, vào tổ kỹ thuật công tác.

Đương nhiên, đoạn phỏng vấn sau khi cô giành được HCV IMO lần đầu tiên cũng được đào lên.

Và Minh Ngật, sau 7 năm lại được mọi người nhớ và nhắc đến.

Người thiếu niên mang ánh hào quang còn lớn hơn cả Kiều Tích, đương nhiên cũng hơn hẳn những người khác trong giới Toán học, người thiếu niên thiên tài được tất cả mọi người công nhận, lại mai danh ẩn tích những 7 năm trời.

Trên mạng có người nói, Minh Ngật nghiên cứu Toán đến điên rồi, cũng có người nói Minh Ngật đi châu Phi dạy học, cũng có người nói anh bỏ học vì không đủ năng lực. Tóm lại là đủ thể loại, đủ cách nói, khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Thịnh Từ Du nhìn Kiều Tích, thận trọng hỏi: "... Mấy hôm trước cậu nói thế nào với mẹ anh ấy?"

Bị hỏi vấn đề này, Kiều Tích cười cười, sau đó nói: "Tớ nói, tớ sẽ ở đây đợi anh ấy trở về."

Dù là đơn vị quốc phòng nào, dù anh phải chấp hành nhiệm vụ nghiêm khắc đến mức nào thì cũng không thể cả đời không trở về.

Nếu như lần gần nhất anh trở về là 3 năm trước, vậy thì cô cứ tiếp tục chờ, chờ đến năm thứ 4, năm thứ 5... cuối cùng sẽ có một ngày đợi được anh trở về.

Nghे thấy Tích Tích nói như vậy, Thịnh Tử Du liền ghé sát lại gần cô, thần bí nói: "Hôm trước tớ hỏi chồng tớ, anh ấy nói..."

Kiều Tích lập tức ngồi thẳng người.

Chồng của Thịnh Tử Du, thậm chí toàn bộ gia đình nhà chồng, đều làm trong quân đội, thế lực cực kỳ lớn.

Tin tức của cô ấy, khẳng định sẽ không sai.

Thịnh Tử Du ăn một thìa kem, tiếp tục nói: "Tớ chỉ thuận miệng hỏi một chút, tớ hỏi anh ấy công việc của đơn vị Minh Ngật có phải là đã xong rồi hay không, bây giờ không phải là thời gian nghỉ à... Anh ấy tuy rằng không phản ứng với tớ, nhưng trên mặt anh ấy rõ ràng viết một câu "Em ngoan như thế mà cũng đoán được à?" "

Kiều Tích trong lúc nhất thời không biết nên khóc hay nên cười.

"Thế nên Tích Tích, " Thịnh Tử Du đột nhiên nghiêm túc, "Tớ cảm thấy hiện tại Minh Ngật không còn phải làm công việc bảo mật nữa rồi, tớ cho cậu một cơ hội, cậu phải nắm chắc đấy."

Thịnh Tử Du tuy rằng luôn miệng cần nhẫn nại nhưng Kiều Tích cũng không có phản ứng nhiều.

Mãi tới khi trời tối, Thịnh Tử Du kéo cô về nhà cô ấy, chính xác là về nhà bác chồng cô ấy ăn cơm.

Thịnh Tử Du ôm con trai béo nhà mình kín đáo đưa cho Kiều Tích, nói: "Công cụ gây án."

Nhìn thẳng bé béo mập trong lòng mình, Kiều Tích vô cùng kinh ngạc: "???"

Sâu Béo bị mẹ nhét vào lòng Kiều Tích vô cùng biết điều, đưa tay vòng lên ôm cổ cô, giọng nói non nớt vang lên: "Tích Tích, tay mẹ có mỏi không?"

Thằng bé biết mình là một đứa trẻ béo, Tích Tích ôm nó nhất định sẽ rất mệt mỏi.

Thịnh Tử Du chỉ chỉ trên tầng, "Sâu Béo gần đây không để ý tới bác trai, bác ấy rất đau lòng... Cậu ôm Sâu Béo lên, hỏi xem Minh Ngật đang ở đâu, chỉ cần không phải nhiệm vụ bí mật, bác ấy nhất định sẽ nói với cậu."

Kiều Tích đột nhiên hiểu ra, bác chồng Tử Du chính là quan lớn ở quân đội, trên vai khiêng những 3 ngôi sao. (*)

(*) Là cấp lớn nhất trong quân đội, tương đương với đại tướng và thượng tướng ở Việt Nam.

Kiều Tích nhìn về phía Thịnh Tử Du, "Cảm ơn cậu."

Thịnh Tử Du phát tay một cái, ý bảo cô nhanh đi lên đi.

Kiều Tích ôm Sâu Béo đi thẳng lên tầng, gõ cửa thư phòng của bác Tử Du.

Vừa nhìn thấy là cô, phản ứng đầu tiên của ông ấy là muốn bảo cô đi ra, thế nhưng ánh mắt chuyển xuống dưới một chút liền nhìn thấy Sâu Béo đang nằm trong lòng Kiều Tích, sắc mặt của ông hơi thay đổi, trong nháy mắt liền hờ hờ chào hỏi cô-----

"Tiểu Kiều, đến đây. Trở về cũng được một thời gian rồi, đã thích ứng được chưa?"

Kiều Tích chần chừ gật đầu.

Sâu Béo nằm trong lòng Kiều Tích hằm hừ quơ nắm đấm, "Tích Tích, chúng ta ra ngoài chơi đi! Không để ý đến ông bác nữa!"

Sâu Béo thật sự giận muốn nổ tung rồi!

Rõ ràng em gái đã sinh ra rồi, thế nhưng lúc ông đến nhà trẻ đón cậu bé lại gọi cậu là Chiêu Muội!

Tên của cậu rõ ràng là Vương Trùng Bảo, không phải là Vương Chiêu Muội!

Chiêu Muội rõ ràng là tên của con gái mà!

Ông bác nín cười, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Sâu Béo, ông bác đang cùng mẹ nuôi Tích Tích nói chuyện, cháu như vậy không lễ phép đâu."

Sâu Béo xoay người ngẩng đầu nhìn về phía Kiều Tích, vẻ mặt như lâm phải đại địch: "Tích Tích! Chúng ta đừng nói chuyện với ông bác nữa! Ông ấy cũng sẽ đặt biệt hiệu cho mẹ đấy!"

Kiều Tích cúi đầu, hôn Sâu Béo một cái, trấn an: "Sâu Béo ở đây, nghe mẹ nuôi Tích Tích và ông bác nói chuyện nhé, được không?"

Thấy Tích Tích nói như vậy, mặc dù Sâu Béo vẫn rất không tình nguyện thế nhưng vẫn nghe theo ngồi xuống lòng cô.

Kiều Tích nhìn nó cười dịu dàng, sau đó liền đi thẳng vào vấn đề chính: "Bác, cháu muốn gặp Minh Ngật!"

Vừa nghe thấy cái tên này, sắc mặt của ông ấy ngay lập tức thay đổi.

Ông chợt nhận ra mình vừa trúng mỷ nhân kế của Sâu Béo, ngán ngùi mấy giây Sâu Béo dễ thương đáng yêu liền biến thành một củ khoai lang nóng bỏng tay.

Ông vốn muốn ngay lập tức đuổi Kiều Tích ra, thế nhưng lại nhìn thấy đôi mắt to tròn của Sâu Béo nằm trong lòng cô nhìn mình...

Lo lắng hình tượng của mình bị sụp đổ trong lòng Sâu Béo, ông quyết định nhịn xuống.

Kiều Tích tiếp tục nhỏ giọng nói: "Minh Ngật anh ấy... năm cháu mới 15 tuổi, anh ấy đã coi trọng cháu rồi."

"Khi đó cháu còn nhỏ, không hiểu gì... anh ấy ý vào việc thông minh, mỗi ngày đều ép cháu học Toán. Nếu như thấy cháu và người con trai khác ở với nhau thì anh ấy sẽ dùng Toán học đi chế nhạo người ta."

"Bây giờ nghĩ lại, cháu mới không thèm thích anh ấy đâu... Thế nhưng khi đó tuổi nhỏ, bị anh ấy lừa thăm luôn. Lúc 18 tuổi, cái gì có cũng cho anh ấy, giống như Từ Du vậy, ngoại trừ một điều là không sinh được một đứa con đáng yêu như Sâu Béo."

Ông nghe xong mà não nề hết cả người, sau đó liền gờ tay lên bảo ngừng: "Cháu đừng nói nữa!"

Kiều Tích nháy mắt yên tĩnh lại.

Sâu Béo phản ứng chậm nửa nhịp, lúc này mới nhận ra được điều gì đó, vịn vẹo thân thể rồi ngo ra khuôn mặt tròn xoe nhìn cô, thoát nhìn trông vô cùng đáng yêu----

"Tích Tích, mẹ vừa nói con đáng yêu đúng không?"

Ông bác đứng lên, vòng vèo quanh bàn vài vòng sau đó mới nói-----

"Minh Ngật hiện nay chỉ có thể nói là tạm thời không có nhiệm vụ bảo mật... Nếu gặp nó, tất cả các mối quan hệ, thư từ tin nhắn, điện thoại của cháu đều sẽ bị quản chế, có thể là vô thời hạn. Cháu còn có thể bị cảnh sát không chế không được xuất ngoại 3 năm, 5 năm, cũng có thể lâu hơn nữa."

"Hiện tại Minh Ngật đang ở trạm nghiên cứu khoa học ở Nam cực, cuối tuần này vừa khéo có một chiếc tàu vận chuyển vật tư thực phẩm đến đó."

"... Nếu như cháu đồng ý tất cả những điều trên thì đi theo đi."

Ba ngày sau, Kiều Tích đi theo con tàu mang tên "Tuyết Long" xuất phát, đi đến trạm nghiên cứu khoa học ở Nam cực.

"Tuyết Long" rời cảng ở bên Thượng Hải, một đường đi qua nam Thái Bình Dương, ở đảo Chi Lê tạm nghỉ tiếp nhiên liệu, sau đó tiếp tục phá băng tới eo biển Drake quanh năm suốt tháng có gió giật trên cấp 8.

Lên đến hơn nửa tháng trời, Kiều Tích rốt cuộc cũng tới được Nam cực.

Đồng hành lần này ngoại trừ Kiều Tích là nhân viên ngoài biên chế thì có 37 thành viên thuộc cục hải dương đến nhận nhiệm vụ nghiên cứu.

Đương nhiên, cô đến đây cũng là có lý do chính đáng.

Kiều Tích đi tìm sếp xin nghỉ, sếp cô vô cùng hào phóng và sung sướng cho cô nghỉ tận 3 tháng, thậm chí còn để cô mang theo người máy AI mới nhất của công ty đến đây thử nghiệm sức chịu đựng.

Kiều Tích mang theo 5 người máy theo, trải qua một loạt các kiểm tra của quân đội mới được mang lên tàu.

Lúc bọn họ đến nơi, Nam cực đang có bão tuyết, thời tiết vô cùng khắc nghiệt.

"Tuyết Long" phải đợi hai ngày ở bên ngoài mới đợi được bão nhẹ đi, mây đen biến mất, những ánh sáng yếu ớt dần dần hé ra chiếu rọi Nam cực.

Nhân cơ hội này, thuyền trưởng của "Tuyết Long" liền cho tàu tiến về đất liền, từ đất liền về tới trạm nghiên cứu khoa học của Trung Quốc chỉ có 2 km.

Đồng hành cùng Kiều Tích lần này còn có một cô gái tên là Lộc Tiểu Manh, là đầu bếp của đội lần này.

Nhìn thấy con tàu cuối cùng cũng cập bờ, cô nàng vô cùng hưng phấn: "Nghe nói người của trạm nghiên cứu sẽ cử người tới đón chúng ta!"

Kiều Tích cười sửa lời cô ấy: "Là tới đón vật tư thực phẩm."

Thời tiết Nam cực hay thay đổi, nếu để ở trên tàu thì có thể gặp thủy triều bất cứ lúc nào thế nên mọi người ai nấy đều tới hỗ trợ, ngày đêm vận chuyển vật tư thực phẩm lên bờ.

"Tuyết Long" đã cập bờ, những người trên tàu lục tục đi xuống.

Kiều Tích kéo chặt hành lý của mình, xoay người nói với Lộc Tiểu Manh: "Chuẩn bị đi nào."

Cô và Lộc Tiểu Manh là 2 người cuối cùng rời thuyền.

Không có nghi thức chào đón nào, mọi người đều đang gấp rút vận chuyển đồ đạc.

Kiều Tích từ trên cầu thang đi xuống, ai ngờ được bước đầu tiên đặt chân xuống mặt đất thì cô liền giẫm phải một bãi tuyết lầy.

Một chân bị hãm sâu, Kiều Tích vô thức nghiêng người về phía trước, ra sức rút chân ra khỏi vũng tuyết lầy đó.

Chờ cô phản ứng lại thì cả hai chân đều đã lọt sâu xuống bãi tuyết.

Kiều Tích vừa định gọi người tới hỗ trợ, còn chưa kịp nói ra thì đột nhiên có một đôi tay vòng xuống dưới eo cô.

Cô theo bản năng tránh đi.

"Đừng nhúc nhích." Phía sau truyền đến một giọng nam trầm thấp, "Không cần chân nữa?"

Kiều Tích trong nháy mắt sững sốt, toàn thân cứng đờ.

Mấy người ở gần đó cũng nhìn thấy rồi cùng chạy ra giúp Kiều Tích rút chân ra.

Một người cùng thuyền tới đây là Cố Đại Phó cũng đi tới, dờ khóc dờ cười nói----

"Kiều lão sư, không cần thận giẫm phải vũng tuyết thế này thì không thể gãy dựa, nếu không thì càng gãy càng lún sâu hơn... Việc này đều đã được viết trong sổ tay phát cho mọi người rồi mà, sao cô lại quên thế?"

Chỉ là giờ phút này, Kiều Tích gần như đã không suy nghĩ được cái gì nữa, ý thức của cô đã bay đi theo tiếng nói của người kia rồi, đâu có nghe rõ lời Cố Đại Phó nói chứ.

Người ở phía sau không để ý tới Kiều Tích nữa, phối hợp cùng mấy người bên cạnh nâng người cô lên.

Sau đó liền đặt cô lên trên một tấm ván gỗ, thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Anh buông Kiều Tích ra, sau đó đi về phía trước hướng Cố Đại Phó nhẹ nhàng mở miệng: "Lại thiếu tôi một việc, tôi sẽ nhớ kỹ... Máy quyền sách tôi nhờ cậu mua có mang tới không?"

Kiều Tích đứng lại chỗ, phảng phất như đang bị cái gì đó khống chế.

Cô nghe thấy giọng nói nức nở của mình vang lên: "... Minh Ngật!"

Người đã đi được vài bước bỗng dừng lại.

Vài giây sau, Minh Ngật ngạc nhiên quay đầu lại.

Cách 7 năm thời gian, Kiều Tích cuối cùng cũng được gặp lại tiểu hòa thượng của cô.

Cô đã bốn ba hành tẩu trong đời, dính đầy khói bụi nhân gian, còn anh, vẫn là ánh mắt đó, chưa từng bị nhiễm bụi trần khói lửa, cùng với người thiếu niên thiên tài 7 năm trước không khác gì nhau.

Tiểu Vũ: đăng nốt chương này để kết thúc ngày nghỉ nhé =))

Coi như là để kết thúc buồn đau, bắt đầu hạnh phúc =))

Chúc mọi người đi học, đi thi, đi làm vui vẻ. T sẽ biến mất trong khoảng 1 tháng tới để tập trung ôn thi và thi. Thi xong thì sẽ rất rảnh nên sẽ lại khủng bố kiểu mười mấy chương như đợt vừa rồi nha.

Hẹn gặp lại <3

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Edit: Tiểu Vũ

Một giây đó, Minh Ngật đã nghĩ rằng mình bị bệnh hoang tưởng.

Nếu không thì người trong mộng 7 năm trời, sao có thể đứng trước mặt anh lúc này được?

Nghe Kiều Tích gọi thẳng tên Minh Ngật, Cố Đại Phó kinh ngạc mở miệng: "Kiều lão sư, hai người quan nhau sao?"

Cố Đại Phó hiện nay cũng gần 30, chỉ lớn hơn Minh Ngật vài tuổi.

Tuy rằng tuổi tác cũng coi như xem xêm với mấy người Minh Ngật, thế nhưng anh ta là tốt nghiệp trường hải quân ra, vừa tốt nghiệp xong liền lên thuyền đến các vùng cực địa nghiên cứu.

Cuộc sống trên thuyền vô cùng khô khan tẻ nhạt, bọn họ không được tiếp xúc với thông tin bên ngoài, ngay cả mình tình đang nổi đình nổi đám không biết ai với ai chứ đừng nói chỉ là Kiều Tích - một người được coi là bất vô âm tín từ 7 năm trước.

Bởi vậy nên ai cũng không biết rằng, cặp đôi chỉ cách nhau vài bước ngắn ngủi lúc này thật ra là người yêu cũ của nhau.

Kiều Tích không chớp mắt nhìn về phía tiểu hòa thượng phía trước, cô luyến tiếc việc chớp mắt.

Anh cao hơn cũng gầy hơn trước rồi, cả người đứng đó trông vô cùng mạnh mẽ kiên cường.

So với chàng sinh viên ngây ngô 7 năm trước thì khác nhiều, đường nét khuôn mặt kiên nghị hơn rồi, đã là bộ dạng của một người đàn ông trưởng thành.

Nhưng kiểu tóc của anh vẫn là kiểu gần như cao trực, trước đất trời ngập tuyết lúc này trông thật sự có phần ngốc nghếch, rất giống hình tượng tiểu hòa thượng trong lòng Kiều Tích.

Minh Ngật sững sờ nhìn cô, không tự chủ được bước đến gần cô hơn.

Qua một lúc lâu, anh mới nói được một câu: "Em... sao lại đến được đây?"

Kiều Tích cũng không biết mình bị làm sao nữa, cô rõ ràng là muốn cười, thế nhưng lời còn chưa kịp nói nước mắt đã tuôn rơi như mưa trước rồi.

Cô nhìn Minh Ngật, nhẹ giọng mở miệng nói: "Em tới tìm anh."

Ôi chết mất!!!

Cố Đại Phó đứng một bên vừa nghe xong liền trợn trừng mắt lên, giống y như ai con ốc lòi ra vậy.

Minh Ngật bằng cấp cao, người thông minh, hơn nữa lại vô cùng đẹp trai, ngoài 3 cái rõ ràng rành rành không còn gì phải tranh cãi đó ra thì còn một điều nữa được mọi người âm thầm truyền tai nhau là, bối cảnh phía sau anh rất không tệ đâu.

Ở trạm nghiên cứu khoa học này hơn nửa năm, tất cả các sinh vật giống cái trong trạm đều đã từng yêu hoặc yêu thầm anh.

Ngay cả 2 cô gái tóc vàng mắt xanh ở trạm nghiên cứu của Nga cách đó không xa cũng đều vì Minh Ngật mà đối xử với bọn họ tốt hơn nhiều, không có việc gì cũng chạy sang xum xoe với bọn họ.

Chỉ là Minh Ngật luôn chống cự lại các hành động của mấy cô gái đó, luôn luôn là một bộ dạng lãnh đạm xa cách, nếu như không liên quan đến công việc thì anh sẽ không bao giờ nói chuyện với mấy cô gái đó quá 10 câu.

Lúc đầu Cố Đại Phó còn nghĩ rằng người này quá kiêu ngạo rồi, xem ra không dễ gì ở chung.

Nhưng do cuộc sống ở đây nhàm chán, sau khi làm xong công việc Minh Ngật cũng thường hay đến chơi cầu uống rượu với anh em bọn họ.

Thế nên Cố Đại Phó cuối cùng cũng hiểu ra, tuy rằng Minh Ngật thoát nhìn như một cậu ấm nhưng thực tế là nửa điểm cũng không phải.

Đương nhiên, tác phong "không gần nữ sắc" của Minh Ngật cũng là thật 100%.

Tất cả mọi người đều trêu chọc cậu ta, nói là nếu như ra ngoài mà gặp phải một con chim cánh cụt cái thì cậu ta cũng đều phải cách xa 500m.

Hôm nay... nhìn Kiều Tích đang rơi nước mắt, Cố Đại Phó không thể kìm chế được sự ngạc nhiên mà tò mò của mình được.

Anh ta lặng lẽ chuyển hướng nhìn sang Minh Ngật, vẻ mặt như là đang nói-----

"Hai người rốt cuộc là có quan hệ gì? Cậu là lừa tiền hay lừa sắc? Cô gái nhà người ta đuổi đến tận Nam cực rồi đây này!!!"

Mà Minh Ngật thì, đã đi tới trước mặt Kiều Tích lâu rồi.

Anh cúi bao tay ra, một giây sau liền nâng mặt Kiều Tích lên, lấy bao tay che mặt cô lại.

Anh trầm giọng mở miệng nói: "Khóc cái gì? Không sợ khiến mặt bị đông luôn à?"

Kiều Tích hít hít mũi, cố nén con khóc lại, sau đó liền ôm cánh tay của anh, vùi mặt xuống áo anh lau nước mắt lung tung ra đấy.

Nhìn thấy một màn này, Cố Đại Phó vừa có chút xấu hổ, vừa có chút buồn cười.

Thảo nào Minh Ngật không thêm phản ứng với mấy cô gái ở đây!

Có bạn gái xinh đẹp thế này, nếu đổi lại là anh ta, anh ta cũng khẳng định lười đi phản ứng với người khác!

Cố Đại Phó đi đến gần Minh Ngật, đập một quyền không nặng không nhẹ vào vai anh, trêu đùa nói: "A, được đấy! Giấu giếm cũng giỏi----"

Không đợi anh ta nói hết lời, Minh Ngật liền cắt đứt anh ta, giải thích đơn giản: "Đây là đàn em thời cấp 3 của tôi."

Thời tiết Nam cực thay đổi thất thường, mọi người vốn cho rằng thời tiết hôm nay sẽ tốt thế nhưng vừa mới qua trưa một lúc thôi mà bầu trời lại tối sầm xuống, kiểu này là lại sắp có bão tuyết rồi.

Bởi vì chỗ này còn cách trạm khoa học vài km nữa thế nên thuyền trưởng lập tức kêu mọi người không dỡ hàng nữa mà lên thuyền để về trạm khoa học luôn, chờ đến khi nào thời tiết tốt thì sẽ dỡ đồ sau.

Lần này đến đây chỉ có Lộc Tiểu Manh và Kiều Tích là 2 thành viên nữ, thế nên hai người đương nhiên là được xếp ở chung một phòng.

Lộc Tiểu Manh dùng tốc độ ánh sáng thu thập hành lý xong liền muốn nhảy ra ngoài đi chơi: "Tích Tích! Tớ muốn đi đến phòng bếp tham quan một chút, cậu đi cùng tớ đi!"

Công việc của Lộc Tiểu Manh chính là hậu cần ở phòng bếp, ngay từ khi lên "Tuyết long" ngày đầu tiên cô ấy đã tự xưng mình là đầu bếp nữ rồi.

Giọng nói của Kiều Tích còn có chút khàn khàn: "Tớ hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một chút."

Thật ra Lộc Tiểu Manh là cố ý muốn mời Kiều Tích đi ra ngoài.

Vừa nãy cô thấy Kiều Tích khóc, tuy rằng không biết vì sao cô khóc, thế nhưng sự thương tâm khi khóc tuyệt đối không phải giả.

Cô muốn kéo Kiều Tích ra ngoài đi dạo, muốn phân tán lực chú ý của cô ấy để cô ấy bớt thương tâm.

Nghĩ như vậy, Lộc Tiểu Manh lại lần nữa kéo tay Kiều Tích làm nũng nói: "Mới chân ướt chân ráo đến đây, một mình tớ đi ngại lắm, cậu đi cùng tớ đi mà, nhé?"

Kiều Tích hít sâu một hơi, ổn định lại cảm xúc sau đó liền đứng dậy, định cùng Lộc Tiểu Manh ra ngoài.

Chỉ là hai người vừa mới đến gần cửa thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Lộc Tiểu Manh chạy nhanh đến mở cửa, thấy có một người phụ nữ trẻ tuổi đang đứng bên ngoài.

Đối phương cong mắt cười chào hỏi: "Chào mọi người, tôi là Tôn Hi Lăng, là bác sĩ ở đây, phòng của tôi đối diện mọi người luôn."

Đây là trạm nghiên cứu khoa học lớn nhất ở Nam cực mà Trung Quốc thành lập, quy mô ở đây là hơn 100 người.

Quy mô lớn nên thành viên nữ ở đây cũng không ít, vì để tiện quản lý, nam nữ trong trạm được xếp theo khu vực, nữ một khu và nam một khu.

Lộc Tiểu Manh vì được chào mừng quá mức mà đâm ra sợ hãi, cô nàng nhanh chóng nghiêng người mời Tôn Hi Lăng đi vào: "Tôi là Lộc Tiểu Manh, còn đây là Kiều Tích... Sao vừa nãy trên bến tàu không thấy cô?"

Tôn Hi Lăng cười giải thích: "Hiếm khi được ngày thời tiết tốt như sáng này nên tôi liền mang Bambi ra ngoài đi dạo một chút."

Nghe thấy cái tên "Bambi" này, Kiều Tích bỗng dừng quay đầu nhìn về phía cô ta.

Lộc Tiểu Manh cũng rất hiếu kỳ: "Bambi?"

Tôn Hi Lăng cười nói: "Đây là một con chó Samoyed Minh lão sư mang theo từ trong nước."

Nghe thấy 3 tiếng "Minh lão sư", nụ cười trên mặt Lộc Tiểu Manh liền cứng đờ.

Cô lén lút nhìn thoáng qua Kiều Tích.

Kiều Tích không nói một tiếng, trên mặt cũng không để lộ biểu cảm nào.

Trong phòng đột nhiên trầm mặc xuống, cuối cùng vẫn là Tôn Hi Lăng hướng Kiều Tích chào hỏi: "... Chị Kiều Tích?"

Dừng một chút, cô ta lại nói tiếp: "Em vừa mới nghe mọi người nói, chị là bạn học cấp 3 của Minh lão sư, đúng không ạ?"

Kiều Tích liếc nhìn cô ta một cái, không nói gì.

Tôn Hi Lăng không nhận được có chút lúng túng, suy nghĩ một lúc, cô ta lại nói thêm "Chị Kiều Tích, chị bỏ qua cho em nhé... Chỉ là em chưa thấy Minh lão sư nhắc về chị bao giờ, nên em có chút tò mò thôi."

Kiều Tích trầm mặc 2 giây, sau đó liền mở miệng nói-----

"Cô học y, tốt nghiệp thạc sĩ xong ít nhất cũng phải 25 tuổi, đúng không?"

Tôn Hi Lăng sững sờ, đại khái là đối với sự chuyển đổi đề tài này không thể nào hiểu được.

Kiều Tích cười, sau đó tiếp tục nói: "Yêu cầu tuyển bác sĩ của trạm nghiên cứu khoa học này là có trên 2 năm kinh nghiệm làm việc, cô là năm ngoái tới."

Nói cách khác, năm nay Tôn Hi Lăng ít nhất cũng phải 28 tuổi.

Bị chỉ thẳng ra tuổi tác, trên mặt Tôn Hi Lăng hiện lên mấy phần xấu hổ.

Kiều Tích nhìn cô ta, không nhanh không chậm tiếp tục nói: "Minh Ngật nhảy lớp nhiều lần, 19 tuổi đã tốt nghiệp đại học rồi, tuy rằng đã công tác lâu thế nhưng năm nay anh ấy cũng mới có 26 tuổi... Cô gọi anh ấy là Minh lão sư không được thích hợp đâu, gọi tôi là chị càng không thích hợp."

Thật ra Kiều Tích rất không thích việc lấy tuổi tác ra nói.

Dù sao thì việc ý vào tuổi trẻ mà dương dương tự đắc hơn người cũng chẳng có điểm nào tốt, vì ngoại trừ trẻ ra thì cũng không còn ưu điểm nào để nói cả.

Thế nhưng giữa phụ nữ với phụ nữ luôn luôn có loại giác quan thứ sáu thần kỳ, chỉ cần liếc mắt nhìn nhau một cái thôi liền có thể nhanh chóng nhận ra đối phương là địch hay là bạn.

Vị bác sĩ họ Tôn trước mắt này, ngay từ câu đầu tiên cô ta nói, Kiều Tích liền biết, cô ta tới đây thứ nhất là để thị uy thứ hai là muốn thăm dò nội tình.

Nếu như tính cách của cô có chút bánh bèo thì chỉ sợ rằng một giây sau thôi đối phương liền muốn kéo tay cô muốn xin cô giúp đỡ nghĩ cách theo đuổi Minh Ngật.

Hôm nay là ngày đầu tiên "Tuyệt long" tới, nghĩ đến việc cả đoàn đã phải lênh đênh trên biển quá lâu thế nên thuyền trưởng liền để mọi người đi nghỉ ngơi lấy sức, buổi tiệc chào mừng sẽ được tổ chức vào sáng ngày mai.

Buổi tối, mọi người ăn xong liền tự giác ai về phòng người nấy đi ngủ.

Kiều Tích đi theo Minh Ngật đến phòng anh. Có lẽ là bởi vì cấp bậc, phòng của anh là phòng đơn, bên trong còn có thêm một phòng sách.

Trước kia lúc hai người ở bên ngoài có nhiều lời không tiện nói ra, hiện tại thì đã có thể nói rõ ràng rồi.

Minh Ngật đứng ở cửa, một lúc lâu cũng không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Nghĩ một hồi lâu, anh mở miệng nói: "Đầu năm vừa hoàn thành xong một hạng mục liền có cơ hội đến đây nghiên cứu 1 năm, anh liền xin đi."

Đại khái là cảm thấy mình nói hơi qua loa, ngẫm nghĩ một lúc, Minh Ngật lại giải thích thêm "Công việc hiện nay của anh có liên quan đến việc chỉ đạo từ

bên trên, tới Nam cực chủ yếu là để nghiên cứu ứng dụng sóng điện từ... Còn những cái khác thì anh không thể nói với em được."

Kiều Tích nhìn anh, hốc mắt liền hơi đỏ: "Giữa chúng ta chỉ có thể nói đến cái này thôi sao?"

Minh Ngật tránh ánh mắt của cô, giọng nói có chút không được tự nhiên: "Em... em có về Bắc Kinh chưa?"

Kiều Tích như cũ không thay đổi nhìn anh: "Em biết, việc anh đính hôn với Thẩm Tang Tang là anh và Ninh Dịch cố ý nói ra để lừa Từ Du. Đính hôn là giả, đúng không?"

Minh Ngật có chút lúng túng, anh khẽ cười một tiếng: "Thời điểm đó, đích xác là muốn lừa em."

Dừng một chút, không đợi Kiều Tích nói anh liền giành nói trước: "Còn hiện tại, anh đối với em..."

Anh cười một tiếng, nụ cười có chút không biết phải làm sao: "Người đầu sẽ thay đổi, hiện tại anh đối với em... là thật sự không có cảm giác gì."

Hai tay Minh Ngật rút trong túi quần, chỉ có như vậy Kiều Tích mới không phát hiện ra hai bàn tay anh đang run lên nhẹ nhẹ.

Anh làm việc ở viện 13 đã 7 năm, chứng kiến quá nhiều việc.

Lúc vợ lão Dương mang thai, từ lúc phát hiện có thai đến khi sinh con, anh ấy mới chỉ về được 1 lần, lần đầu tiên nhìn thấy con trai, thằng bé đã nửa tuổi rồi.

Vợ chồng lão Đỗ, từ cấp 3 đến hiện tại, yêu nhau 10 năm, kết hôn 8 năm.

Thế nhưng 18 năm cảm tình đó cuối cùng cũng hao mòn từng chút từng chút một, chị dâu đã từng không chỉ một lần náo loạn ly hôn, chính là bởi vì trong nhà cả ngày đều không có đàn ông, chị ấy không khác gì một góa phụ cả.

Nếu như đồ mứt ướt của anh phải chịu như thế thì sao?

Minh Ngật ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ đến vấn đề này.

Trước đây cô chịu oan ức như vậy, ăn bao nhiêu là đắng cay, nhìn bề ngoài giống như là rất kiên cường thế nhưng Minh Ngật vẫn luôn biết, cô thật ra vẫn chỉ là một cô gái nhỏ muốn nũng nịu mà thôi.

Anh hàng năm đều ngâm mình ở căn cứ giữa sa mạc gặp ghềnh Gobi, một năm cũng không thể về nhà một lần.

Vô số đêm dài mệnh mạng, cô sẽ phải trải qua thế nào chứ?

Liền dừng ở đây thôi, Minh Ngật cảm thấy, dừng ở chỗ này, đã là rất tốt rồi.

Anh không chậm trễ cô, cô sẽ có thể tìm được người đối với cô tốt hơn anh, người đó cũng sẽ thay anh quan tâm chăm sóc cô.

Kiều Tích nén khóc, ngẩng mặt nhìn anh: "Hiện tại, anh... có bạn gái không?"

Minh Ngật quay mặt đi, qua loa gật đầu với cô.

"Em cho rằng... " Kiều Tích muốn cười thế nhưng vẫn không nhịn được khóc nức nở, "Bác Chúc nói, trước khi phải đi đến căn cứ anh còn đem cả Cầu Cầu và Bambi cùng đi... Em vẫn cho rằng, anh có cảm tình với em."

Minh Ngật quay mặt qua chỗ khác, cường chế ép bản thân phải hạ quyết tâm sắt đá, "Anh khi đó cũng cho rằng là như thế, nhưng 7 năm rồi..."

"7 năm." Anh cười, "Anh gần như đã quên em rồi."

Minh Ngật không nhìn cô nữa, chỉ cuối đầu, chậm rãi nói: "Bambi là chó Samoyed, có thể mang đến đây. Cầu Cầu không mang đi được nên anh đã gửi cho đồng nghiệp nuôi ở trong nước."

"Chờ em trở về, anh sẽ bảo cậu ấy đưa Cầu Cầu về cho em... Như vậy, chúng ta liền thanh toán xong hết."

Kiều Tích ngẩng đầu nhìn anh.

Minh Ngật vẫn đang cúi đầu, hai tay cũng vẫn để trong túi quần.

Anh nói như vậy, đồ mứt ướt phải chăng sẽ tức giận?

Tức giận thì có lẽ là cô đã chết tâm.

Anh đã chuẩn bị tinh thần để ăn tát rồi.

Nhưng không ngờ, một giây sau, Kiều Tích liền mở balo cô vẫn luôn mang theo ra.

Cô lấy sách và tài liệu đã được sắp xếp gọn gàng ra, nhẹ nhàng đặt lên trên bàn.

Kiều Tích phải rất cố gắng, dùng hết tất cả sức lực mới có thể chậm rãi nói ra được mấy câu nghe có vẻ không ghen ngào lắm-----

"Trước khi em tới đã mang theo mấy tập luận văn Toán học."

"Có cả tạp chí Toán học quốc tế nữa, em không biết là anh đã xem hay chưa, cho nên em đều in hết ra mang tới đây."

"Thực xin lỗi, em không biết anh đã có bạn gái..." Có lẽ là muốn xoa dịu bầu không khí lúng túng lúc này, Kiều Tích cố gắng ép mình nở một nụ cười, nhưng nụ cười này so với khóc còn khó coi hơn.

Thấy dáng vẻ này của cô, Minh Ngật không tự giác bước đến gần cô.

Đôi môi anh khẽ động, nhưng cuối cùng lại không thốt ra được tiếng nào.

Kiều Tích rõ ràng muốn tươi cười nói hết, thế nhưng mới nói được một nửa đã không chịu được bật khóc thành tiếng----

"Em không muốn phá hoại hai người... Nhưng chỗ luận văn và tạp chí này em đã mất rất nhiều thời gian đi tìm... anh có thể giữ lấy không? Cô ấy chắc sẽ không để ý đâu..."

Minh Ngật cắn chặt hai hàm, hai tay cũng nắm chặt thành quyền, nhưng sau đó lại buông ra.

Anh đã là người không có liên quan gì đến cô nữa rồi.

Kiều Tích biết hôm nay bản thân thất thố, cũng không muốn để anh tiếp tục nhìn thấy bộ dạng này của mình nữa.

Cô đưa tay lau lung tung nước mắt trên mặt, sau đó đứng lên, nhẹ giọng nói: "Em xin lỗi... em sẽ không đến tìm anh nữa."

Nói xong, cô liền chậm rãi đi ra cửa.

Minh Ngật nhìn chằm chằm bóng lưng mảnh khảnh gầy yếu của cô, chỉ cảm thấy trái tim mình lúc này như có ai đó bóp chặt lấy, đau đến mức khiến anh không thể thở được.

Cuối cùng, khi Kiều Tích chạm tay vào nắm cửa, anh liền sai bước dài chạy đến, "Rầm" một tiếng, cửa lại bị đóng lại.

Kiều Tích quay đầu, hai mắt đầm lệ nhìn anh.

Minh Ngật cảm thấy con tim lúc này càng đau đớn hơn, anh khàn giọng nói: "Không có... không có bạn gái gì hết."

Anh vây Kiều Tích lại giữa người mình và cánh cửa, cảm thấy lồng ngực như muốn nổ tung ra, "Anh, đều là lừa em thôi."

Từ đầu tới cuối, anh đều chỉ có một mình cô, không có người nào khác cả.

Một giây sau, Minh Ngật liền nâng mặt cô lên, cúi xuống gấp gáp hôn.

Một cái hôn, cách 7 năm.

Kiều Tích bị sự bất ngờ này làm cho mông lung, nước mắt trên mặt chưa kịp khô, trên người lại có thêm một hơi thở quen thuộc.

Minh Ngật vội vã ngậm chặt bờ môi cô, nặng nề cắn mút, cơ hồ khiến cô không thở nổi.

Đầu óc Kiều Tích trống rỗng, còn chưa kịp hiểu câu nói "Đều là lừa em" của anh có ý gì, thân thể lại theo bản năng kháng cự nụ hôn của anh.

Kiều Tích giãy giụa muốn thoát khỏi lồng ngực người đàn ông, lại không ngờ cô càng giãy anh càng ôm chặt hơn.

Cả người cô đều mềm nhũn, không còn sức mà giãy giụa nữa, chỉ còn biết nức nở nói: "Là anh bảo em đi..."

Minh Ngật hôn lung tung khắp mặt và cổ cô, anh hơi dừng lại một chút, khàn giọng nói: "Những lời vừa rồi đều là do người điên nói thôi, là anh bị điên, bị mất trí nên mới nói thế."

Anh thật sự muốn cô đi.

Nhưng khoảnh khắc cô đi thật, cả người anh liền mất hết sức lực, tim cũng đau như là bị ai đó cầm dao cắt từng miếng từng miếng, ngay cả hồn phách cũng giống như bị hút sạch.

Minh Ngật nâng mặt cô, cúi đầu hôn lên những giọt nước mắt của cô.

Kiều Tích dần dần không gãy giữa nữa, chân tay của cô đều mềm oặt, cả người cũng không có sức mà dựa vào lồng ngực người đàn ông.

Hai người đứng đó, vừa ôm vừa hôn.

Tối cùng thì vẫn chỉ là người trẻ tuổi, ngấn gối vài giây, trên người Minh Ngật đã bị châm lên một ngọn lửa rồi.

Một giây sau, anh cúi người, ôm ngang người phụ nữ trong lòng lên, đi đến phòng ngủ, sau đó đặt cô xuống chính giữa chiếc giường lớn trong phòng.

Tuy rằng Nam cực là nơi gió rét quanh năm, nhưng bên trong trạm nghiên cứu này được trang bị hệ thống sưởi công suất cao, chỉ cần không ra ngoài thì nhiệt độ ở đây cũng chỉ giống như cuối thu đầu đông ở Bắc Kinh thôi.

Kiều Tích trên người chỉ mặc một chiếc váy len cashmere mỏng, không tốn công sức Minh Ngật đã xé xong đôi tất dài trên chân cô xuống rồi.

Dưới chân truyền đến một cảm giác mát lạnh khiến Kiều Tích có mấy phần tỉnh táo lại.

Hai chân cô vô thức khép chặt lại, giọng nói có chút bối rối: "Em không muốn..."

Minh Ngật lúc này đang rất khó chịu, lập tức ngẩng đầu hôn nhẹ lên trán cô, thờ gấp nói: "Chúng ta đã từng làm rồi mà, em quên sao?"

Kiều Tích cắn chặt làn môi, mười ngón tay trắng mịn nín chặt lấy ga giường bên dưới.

Minh Ngật tìm trên người cô nửa ngày mới tìm thấy khóa áo bên eo, anh lập tức kéo khóa, đem cái trở ngại trên người cô vất đi, để lộ ra một tấm thân trần trụi xinh đẹp.

Kiều Tích bị lộ da thịt nên cảm thấy hơi lạnh, nhưng khoảnh khắc làn da nóng bỏng của người đàn ông va chạm với da thịt cô khiến cô lập tức nhạy cảm đến mức co rúm người lại.

Cả người cô rụt lại về phía đầu giường, nhỏ giọng nức nở nói: "Em không muốn anh..."

Một bàn tay Minh Ngật nắm lấy vòng eo của cô, một tay khác thì đang vói vào trong quần lót của cô, xoa nắn đùa nghịch viên trân châu mẫn cảm.

Kiều Tích cũng chỉ là người mới trải qua một lần, lại còn là tận 7 năm trước, thời gian qua lâu khiến cô gần như đã quên hết mọi thứ rồi, lúc này bị anh trêu chọc như vậy, cả người cô đều như mới nếm trải lần đầu vậy, xa lạ mà kích thích.

Kiều Tích muốn chạy trốn, thế nhưng hai bên đùi bị anh cường ngạnh nắm lấy, eo cũng bị anh mạnh mẽ bóp khiến cả người cô không thể nào di chuyển.

Cô chỉ cảm thấy mình giống như một món đồ chơi, tùy ý để anh làm bậy.

Bị đụng chạm khiến cả người cô trở nên mẫn cảm vô cùng, hai má đỏ hây hây, cả người cũng uốn éo khó chịu.

Kiều Tích chỉ cảm thấy trong thân thể lúc này như đang thêm muốn cái gì đó, cô bị chính phản ứng này mà xấu hổ không thôi, lập tức nức nở nói: "Anh đừng làm."

Minh Ngật cũng đang nhần nhện đến mức gần như nổ tung rồi, anh cúi người xuống, cắn mút nhẹ nhàng bên tai cô, khàn khàn giọng nói: "Nhịn một chút, sợ em lát nữa sẽ đau."

Thẳng đến khi cảm thấy cô đủ ướt át, Minh Ngật lúc này mới cởi chiếc quần lót ren của cô xuống dưới bàn chân.

Kiều Tích vội vàng muốn khép chặt hai chân lại, chỉ là hai chân cô đã sớm bị anh vòng qua eo anh rồi, hành động này của cô giống như là muốn kẹp chặt eo anh, muốn anh làm mình. Kiều Tích có mấy phần xấu hổ, nửa mặt đều vui sâu vào trong gối, giọng nói nghẹn ngào giống như là giận dỗi gì đó: "Anh đừng chạm vào em, em chê anh bẩn."

Minh Ngật đưa tay xuống dưới thân cô sờ thử, liền sờ được một tay đầy nước.

Anh khẽ cười lên, trong miệng là một câu không đứng đắn: "Đều đã ướt thành như vậy rồi."

Kiều Tích xấu hổ muốn chết, nước mắt càng rơi nhiều hơn.

Thấy cô như vậy, anh lại nghiêng người về phía trước, dịu dàng dỗ: "Ngoan, đừng khóc... anh không có người khác."

Nói xong, Minh Ngật liền tháo thắt lưng của mình, cởi quần ra, diu diu vật dưới háng đã sớm thẳng đứng lên, từng chút từng chút chen vào trong cô.

Chỉ là hai người đều đã lâu không làm, anh mới chen vào được một chút mà Kiều Tích đã không chịu được, toàn thân cô run rẩy khiến anh cũng run rẩy theo.

Làn da trắng nõn lúc này vì kích thích mà trở nên có chút hồng, nhìn trông cực kỳ mê người.

Nhìn hình ảnh này, da đầu Minh Ngật giật giật, quả thật có chút muốn chết trên người cô luôn.

Ngay sau đó, anh liền ôm cô lên, xoay người ngã xuống giường, đặt cô ngồi dạng trên người anh.

Kiều Tích vốn dĩ đã hơi không chấp nhận được, lúc này bị anh ôm lên khiến cho anh càng vào sâu hơn, cô nào chịu đựng được chứ.

Cô lập tức đẩy vai anh, tinh tế thờ gấp.

Thế nhưng Minh Ngật vẫn chưa vào được hết, còn hơn phân nửa vẫn đang lộ ra ngoài không khí.

Anh chậm rãi xoa nắn chỗ hai người giao hợp, thẳng đến khi cảm thấy cô buông lỏng đôi chút thì liền động eo, chậm rãi đưa vào trong.

Kiều Tích không chịu được rên lên một tiếng.

Minh Ngật nhồm đậy ôm cô vào lòng, vừa động thân dưới vừa gấp gấp đi tìm môi cô.

Kiều Tích bị anh đút cả vào khiến dưới thân cô vừa căng vừa trướng, lúc này có chút tức giận liền hung hăng cắn anh một ngụm.

Minh Ngật bị đau, chỉ là đàn ông đang được thỏa mãn nên cũng không tức giận, anh khàn giọng nói: "Thế nào lại giống như con chó nhỏ vậy?"

Nói xong lại xoay người đặt cô xuống dưới thân mình, đưa bắp đùi cô đặt trên vai.

Chỗ tư mật nhất của hai người ngay lập tức lộ ra trước mắt người đàn ông, Kiều Tích khóc đến mức cổ họng đều vừa khàn vừa đau: "Anh tắt đèn đi."

"Không tắt." Anh cúi người xuống, vô cùng tinh tế tỉ mỉ hôn cô, "Muốn nhìn em."

Cảm giác được cô đã dần dần tiếp nhận mình, Minh Ngật không còn thương tiếc nữa, anh ấn eo cô, đẩy người mình về phía trước, một va chạm mạnh mẽ.

Theo chuyển động của anh, khóa kim loại của thắt lưng va chạm với hai chân cô tạo ra những tiếng vang và những vết hằn đỏ. Hình ảnh và âm thanh này khiến anh càng làm càng kích thích.

Hai mắt Minh Ngật đỏ tươi như máu, càng lúc càng muốn nhiều hơn nhiều hơn nữa, động tác rút ra đâm vào của anh cũng càng lúc càng nhanh, lúc này trong phòng ngủ chỉ vang lên từng tiếng từng tiếng da thịt va chạm vào nhau, xen lẫn vào đó là tiếng nước róc rách chảy ra nơi hai người kết hợp.

Người phụ nữ trong ngực anh chịu không nổi, bị anh đâm vài cái đã lên đỉnh, Minh Ngật thờ hồn hể, lại bám eo cô, dốc sức rút ra đâm vào mấy chục cái, sau đó đến khi cảm giác được khoái cảm sắp đến mới rút phần dục vọng của bản thân ra, bắn chất lỏng màu trắng lên trên bụng của cô.

Hơn 11 giờ, Cố Đại Phó gõ cửa phòng anh, "Ra đánh bài."

Minh Ngật hôn bờ vai trắng mịn của người phụ nữ trong ngực, sau đó giúp cô đắp chăn lên rồi mới xuống giường mặc quần, để trần thân trên đi ra mở cửa.

Bất ngờ là, đứng trước cửa, ngoại trừ Cố Đại Phó còn có Tôn Hi Lăng.

Minh Ngật đóng cửa lại, lấy một chiếc áo T-shirt mặc vào.

Sau đó đi ra mở cửa lần nữa, Minh Ngật phát hiện, Cố Đại Phó đang kinh ngạc đến ngây người, hướng về phía trong phòng của anh nhìn xem gì đó.

Cố Đại Phó thật sự kinh ngạc đến ngây người!

Trên giường trong phòng có một người phụ nữ đang nằm, tuy rằng chỉ lộ ra một cái đầu với mái tóc đen nằm trên gối, thế nhưng anh ta vẫn có thể dễ dàng đoán được đó là ai!

Đã nói là đàn em thời cấp 3 cơ mà?

Minh Ngật chú ý đến tầm mắt của anh ta, có mấy phần không vui, lập tức đi ra ngoài, sau đó đóng cửa phía sau lại.

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Edit: Tiểu Vũ

Cố Đại Phó nhìn thấy người phụ nữ nằm trên giường, Tôn Hi Lăng đứng bên cạnh đương nhiên là cũng nhìn thấy.

Không chỉ nhìn thấy người, mà còn nhìn thấy cả quần áo của phụ nữ lẫn đàn ông rơi tán loạn trên đất.

Ngày thường, Minh Ngật đối xử với những người phụ nữ khác đều không bao giờ quan tâm để ý, người phụ nữ nằm trên giường lúc này, chỉ cần không ngốc thì đều có thể đoán được đó là ai.

Chỉ là Tôn Hi Lăng giả vờ làm như không phát hiện ra, vẫn khách khí hướng Minh Ngật nói----

"Minh lão sư, tôi có nấu nồi lẩu nhỏ ở trong phòng, bọn Tiểu Giang đều ở đó, anh có muốn đến đó ăn bữa khuya cùng mọi người không?"

Cô Đại Phó vốn là muốn kéo Minh Ngật đi đánh bài, nhưng hình ảnh vừa nhìn thấy ban nãy khiến anh ta ý thức được một chuyện, đã phá chuyện tốt của người ta rồi.

Khó trách vừa rồi anh ta tới phòng Kiều lão sư muốn mời cô đi ăn lẩu nhưng không thấy cô ở trong phòng!

Lúc này mà bác sĩ Tôn còn muốn lôi kéo người đi, Cố Đại Phó cảm thấy mình rất muốn khóc.

Bác sĩ Tôn bình thường là một người thông minh, sao hôm nay lại biến thành ngốc ngếch rồi, không phát người người ta có việc bận sao?

Cố Đại Phó liếc mạng nháy mắt ra hiệu với Tôn Hi Lăng.

Chỉ là, cô ta nhìn thấy Cố Đại Phó đang nhe răng trợn mắt với mình nhưng không hề để ý, trái lại, cô ta còn tiếp tục mỉm cười với Minh Ngật, đề cao vài phần âm lượng nói-----

"Minh lão sư, Bambi hình như rất nhớ anh đó."

Lời này vừa nói ra quả thật khiến Minh Ngật sùng sốt,

Anh suy nghĩ vài giây, sau đó gật đầu nói: "Đi thôi."

Trên mặt Tôn Hi Lăng lộ ra chút vui mừng.

Cố Đại Phó có chút kinh ngạc, không ngờ Minh Ngật lại vì một câu nói đó mà chấp nhận lời mời.

Anh ta im lặng không lên tiếng quay đầu liếc mắt nhìn cánh cửa phòng đang đóng chặt.

... Đây là muốn bỏ lại em gái một thân một mình ở chỗ này sao?

Đàn ông khắp thiên hạ đều có dục vọng chiếm hữu, vô luận là xuất phát từ mục đích gì, khi có người nhắm nhe đến đồ vật của mình thì đều khiến người đàn ông đó tức giận.

Bởi vậy nên Minh Ngật lần thứ hai tiến lên đứng chắn trước cửa phòng.

Anh và Cố Đại Phó nhìn nhau chằm chằm, Minh Ngật há há cảm, "Làm sao?"

Kỳ kỳ quái quái... Cố Đại Phó thu hồi ánh mắt, không tiếp tục quản cái con người cặn bã này nữa.

Tôn Hi Lăng là người có nhân duyên khá tốt ở đây, hơn nữa cô ta còn là 1 trong 2 bác sĩ trên tàu này, con người mà, ai mà không có lúc ốm đau cơ chứ?

Thế nên mọi người đều rất khách khí với cô ta.

Lúc này, kỹ sư CNTT Tiểu Giang, tiến sĩ Lê được cử đến khảo sát cùng mấy người đội viên của trạm nghiên cứu đều có mặt ở phòng của cô ta. Mọi người đang vây quanh nồi lẩu nóng hổi, vô cùng náo nhiệt.

Bambi nằm dưới đất, ghé vào bên cửa sổ, trông đặc biệt ủ rũ, không hề có chút đáng đáp phần chần nào.

Minh Ngật đi tới, vỗ vỗ đầu Bambi.

Vừa thấy chủ đến, Bambi trong nháy mắt liền có tinh thần, lè lưỡi liếm liếm bàn tay của Minh Ngật.

Tôn Hi Lăng đứng một bên giải thích: "Mấy ngày nay tinh thần nó rất khá, đã hạ sốt, cũng không tiêu chảy nữa."

Minh Ngật ôm Bambi nhìn trái ngó phải một vòng, tỉ mỉ quan sát hồi lâu, sau đó hài lòng gật gật đầu.

Anh nhìn về phía Tôn Hi Lăng, mở miệng nói: "Tôi mang Bambi đi, đã phiền cô chăm sóc nó mấy ngày nay rồi."

Những người trong phòng nghe thấy thế liền hỏi: "Lão Minh, không ở lại đánh bài à?"

Minh Ngật nhàn nhạt từ chối: "Không được, còn có việc."

Mỗi lần đều phải cố ý thua, một công việc rất mệt mỏi đấy.

Mất thấy Minh Ngật ôm Bambi ra ngoài, Tôn Hi Lăng nhanh chóng phản ứng kịp, chạy đuổi theo sau.

Cô ta mở miệng nói: "Minh lão sư, tôi sợ Bambi đi thế này thì tối nay nó lại sốt tiếp, nếu không thì..."

Minh Ngật khom lưng nhìn Bambi một chút, sau đó nói: "Tôi cứ mang về trước một lúc, nếu như nó không thoải mái thì lại phải làm phiền cô rồi."

Tôn Hi Lăng nhìn anh cười miễn cưỡng: "... Thế cũng được."

Minh Ngật dắt Bambi về bên cửa phòng của mình, sau đó quay đầu nhìn Bambi nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Lúc trước ở phòng Tôn Hi Nhiên, sở dĩ Bambi tỏ thái độ nhiệt tình như vậy với anh đều là do 1 người 1 chó đã mấy ngày không gặp rồi.

Trải qua 7 năm, anh với Bambi đã sớm là một đôi người già chó già rồi, những tình cảm mãnh liệt đã gần như không còn nữa, Bambi đến sủa còn lười sủa.

Minh Ngật che mũi của Bambi, vừa vào phòng liền ôm thẳng nó đến thư phòng.

Bambi quen đường quen nẻo tìm được ổ của mình, nằm xuống luôn, không cả thèm nhìn anh lấy một cái.

Minh Ngật đóng cửa thư phòng, sau đó trở lại phòng ngủ.

Người trên giường vui cả người trong chăn, Minh Ngật ngồi xuống bên giường, cúi người hôn cô một cái.

Ai ngờ anh chỉ hôn một cái như thế thôi mà người trên giường lại gãy dựa vô cùng lợi hại, cả người đều co lại trong chăn.

Minh Ngật kéo đồ lót ướt của anh từ trong chăn ra, hai mắt cô lúc này vừa đỏ vừa sưng, về mặt ngắn lệ.

Minh Ngật vừa nhìn liền đau lòng không thôi.

Anh ôm cô ngồi lên đầu gối mình, nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước mắt trên mặt cô, giọng nói vô cùng thương yêu: "Đang bình thường sao lại khóc rồi?"

Kiều Tích mắt đỏ bừng, sụt sịt mũi mở miệng nói: "Anh đừng chạm vào em."

Cô thật sự quá là vô dụng mà.

Người này lúc trước đã nói nhiều lời quá đáng đến như vậy, thế mà anh ta chỉ nhẹ nhàng dỗ cô một câu thôi, cô lại cùng anh ta lăn lên giường luôn.

Cô hận chính mình quá vô dụng, mới nghe dỗ vài câu đầu óc đã choáng váng rồi liền bị anh lừa lên giường.

Nhớ đến lúc trước bản thân vì nghe anh nói anh đã có bạn gái mà tan nát cõi lòng, Kiều Tích càng thêm tức giận, hai tay đặt trước ngực người đàn ông, đẩy thật mạnh: "Anh buông tay!"

Minh Ngật lúc này cũng đã hiểu được tâm trạng của Kiều Tích vì thế mà anh lại càng không buông tay, trái lại anh còn ôm cô chặt hơn.

Anh hôn nhẹ lên bờ mắt sưng sưng đỏ của cô, dịu dàng dỗ dành: "Vừa nãy là do anh rối rắm, em đừng tính toán với anh nhé, được không?"

Kiều Tích thật sự là tức đến điên rồi.

Cô không thể hiểu nổi, tại sao người này lại có thể bịa ra một lời nói dối như thế để gạt cô?

Sự đau lòng, thương tâm, khổ sở của cô đều là thật.

Cô hao hết thiên tân vạn khổ, không tiếc làm tổn thương người khác chỉ để muốn về nước, thế mà chờ cô lại là những phản ứng như thế của anh.

Kiều Tích đè hai tay trước ngực anh, không cho anh nhích lại gần mình, cô nức nở nói-----

"Anh cách xa em ra một chút... Sao anh có thể ác tâm như thế? Có bạn gái rồi sao còn muốn lên giường với em? Đành ông các anh thật khiến người ta buồn nôn!"

Đồ mít ướt lúc này đang nói đến việc anh bịa ra bạn gái hư cấu để lừa cô khiến anh nửa câu cũng không dám phản bác.

Chuyện cho tới bây giờ, Minh Ngật cuối cùng cũng cảm nhận được câu "tự làm bậy không thể sống" là cảm giác gì.

Minh Ngật mạnh mẽ ôm cô vào lòng, giọng nói khàn khàn: "Đúng, là anh khiến em buồn nôn, đều là anh không tốt!"

Anh dùng giọng điệu dỗ trẻ con để dỗ cô: "Tích Tích không vui liền đánh anh này, được không em?"

Nói rồi anh cầm lấy tay Kiều Tích, đập lên mặt mình.

Kiều Tích đầu thật sự nở đánh anh, lập tức cuống quýt rút tay về.

Thấy cô như vậy, Minh Ngật không khỏi cười ra tiếng.

Nhìn mà xem, đồ mít ướt của anh vẫn còn quan tâm anh đó.

Nghe anh cười ra tiếng, cô biết mình đã để lộ sự quan tâm dành cho anh rồi. Kiều Tích càng buồn bực hơn, trong nháy mắt nước mắt cô liền rơi liên tục không dừng.

Giọng nói của cô khàn đặc: "... Là em hèn hạ. Biết anh có bạn gái mà còn muốn lên giường với anh. Đều là em hèn hạ, vô si."

Minh Ngật ôm cô chặt hơn nữa, nhất thời có chút bị cô trêu chọc ra lửa.

Hai tay của anh nặng nề mà xoa nắn eo thon của cô, giọng nói cũng khàn hơn: "Không liên quan đến Tích Tích, đều là lỗi của anh. Mới vừa rồi, là anh ép buộc Tích Tích."

Kiều Tích vốn còn đang tức giận, thế nhưng đột nhiên nghe thấy giọng nói không đứng đắn này của anh, trong nháy mắt cả mặt cô đều nóng bừng lên.

Vừa rồi, cô thật sự là không muốn, là người này mang theo vài phần cưỡng ép làm tới, sau đó thì... cô cũng ồ ồ theo thôi.

Lúc này trên người Kiều Tích chỉ mặc một cái áo hai dây mỏng manh ngời trong lòng Minh Ngật, di chuyển qua lại này giờ, sớm đã lừa trong người anh cháy lên rồi.

Minh Ngật lập tức ôm lấy eo cô, hận không thể đem cô ép vào trong người mình thành một thể.

Cắn môi môi cô một lúc lâu, Minh Ngật mới đè nén được những xao động trong cơ thể xuống, buông đôi môi cô ra.

Anh vươn tay, nhẹ nhàng xoa đôi môi đã sưng lên của cô, khàn giọng nói: "Vừa rồi... anh không bắn vào bên trong, đừng sợ."

Mới vừa rồi là trường hợp cấp bách, không kịp chuẩn bị biện pháp phòng tránh.

Thế nhưng đến bây giờ, Minh Ngật không dám lơ đãng như thế nữa.

Nghĩ như vậy, anh liền buông người phụ nữ trong ngực ra, nói: "Anh vừa ôm Bambi về, em có muốn đi thư phòng nhìn nó không?"

Nhắc đến Bambi là Kiều Tích lại nhớ đến một chuyện khác.

Vị bác sĩ Tôn kia, cái vị mà thời thời khắc khắc tự cho mình là có đáng đáp nữ chủ nhân. Ngay cả Bambi anh cũng đều để cô ta nuôi!

Liếc mắt liền nhìn thấu suy nghĩ của đồ mít ướt, Minh Ngật nhanh chóng giải thích: "Tuần trước Bambi phát sốt, thế nên anh mới đưa nó đến chỗ cô ta khám bệnh."

Tôn Hi Lăng bình thường tỏ ra rất thích động vật, thế nên Minh Ngật liền để Bambi ở chỗ cô ta luôn, anh cảm thấy như thế sẽ yên lòng hơn một chút.

Nếu như đồ mít ướt không thích, vậy lần sau anh liền để nó ở chỗ bác sĩ Dương vậy.

Vừa nghe thấy Bambi bị bệnh, Kiều Tích liền không thêm so đo với anh nữa, nhanh chóng đẩy anh ra rồi nhảy xuống giường, đi về phía thư phòng.

Thấy đồ mít ướt vào trong thư phòng, biết có Bambi ở đây, Kiều Tích sẽ không rời đi, thế nên Minh Ngật liền an tâm đi ra ngoài một chút.

Mấy tòa nhà nhỏ trong trạm nghiên cứu này đều là do những thùng container từ trong nước chuyển tới dựng thành, những nhân viên bọn họ ở trong một tòa nhà gọi là "Khu sinh hoạt", ở tầng 1 của "Khu sinh hoạt" có 1 phòng nhỏ, gọi là phòng y tế.

Phòng y tế từ 8 giờ sáng đến 10 giờ tối đều có hai người bác sĩ thay phiên nhau trực ban, những thời gian khác tuy không có người trực nhưng cũng mở hé cửa để những nhân viên nếu có bệnh nhẹ gì đấy có thể xuống lấy thuốc dùng.

Đương nhiên, ngoại trừ thuốc thì ở đây còn có các biện pháp phòng tránh thai.

Vốn dĩ trạm nghiên cứu khoa học của Trung Quốc không có cái này, thế nhưng cuộc sống ở đây quanh năm tịch mịch, rất nhiều nhân viên ban đầu cũng không nghĩ tới có quan hệ trai gái, nhưng ở lâu ý mà, ai cũng không nói chính xác được chuyện gì sẽ xảy ra.

Bởi vì mấy năm trước có một nữ đội viên bụng lớn được máy bay đưa đi thế nên từ đó trạm nghiên cứu của Trung Quốc mới có cái này.

Lúc Minh Ngật đi xuống tầng lại gặp phải Tôn Hi Lăng.

Tôn Hi Lăng nhìn anh cười cười: "Minh lão sư, đã trẻ thế này anh còn đi đâu vậy?"

Minh Ngật trả lời ngắn gọn: "Phòng y tế."

Tôn Hi Lăng liền tỏ ra lo lắng: "Anh bị bệnh sao? Khó chịu ở đâu? Phát sốt sao?"

Nói xong liền muốn đưa tay sờ trán anh.

Cũng may Minh Ngật cao cùng với thân thể phản ứng nhanh mới tránh được đụng chạm này.

Anh lãnh đạm nói: "Không có."

Chân cũng không ngừng lại mà tiếp tục đi xuống tầng 1.

Tôn Hi Lăng nhìn anh, dáng dấp thật sự quan tâm: "Minh lão sư, anh đừng cật mạnh, ở đây quanh năm lạnh giá, nếu có chỗ nào khó chịu thì không thể giấu giếm."

Minh Ngật lười nói chuyện, đến tầng 1, anh trực tiếp đi vào phòng y tế.

Phòng để chữa bệnh thì bị khóa, thế nhưng khu vực để thuốc thì vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Minh Ngật vốn dĩ muốn trực tiếp cầm đi, nhưng nghĩ tới bên ngoài còn có một người phụ nữ kia, đây là chuyện tư mật anh cũng không muốn liên quan gì đến cô ta, càng không muốn chọc cô ta suy nghĩ nhiều.

Tôn Hi Lăng cười cười: "Anh cần lấy thuốc gì? Hay là tôi giúp anh xem một chút nhé, thuốc không thể dùng linh tinh được đâu."

Minh Ngật triệt để mất đi sự nhẫn nại, anh không thêm nói lời nào, chỉ là trực tiếp lấy 3 hộp bao cao su lớn nhất từ trên giá xuống, sau đó vẫn không nói một lời xoay người đi ra phòng y tế.

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Edit: Tiểu Vũ

Lúc Minh Ngật trên đường trở về phòng thì gặp phải Lục Tiểu Manh đang đứng trước cửa phòng trưởng trạm nghiên cứu.

Đương nhiên là Minh Ngật không nhận ra cô ấy, nhưng nhớ đến lúc trước trưởng trạm có nói lần này "Tuyệt Long" chỉ có 2 đội viên nữ tới đây, bởi vậy nên anh liền lập tức đoán ra cô ấy là bạn cùng phòng của Kiều Tích.

Lúc này, Lục Tiểu Manh đang lo lắng đến mức đứng cũng không yên, nước mắt cũng chảy dài trên má.

Cô ấy kéo lấy một bên tay áo của trưởng trạm, hai mắt đầm lệ nói: "Trưởng trạm! Không thấy Tích Tích đâu cả! Ăn tối xong cô ấy không về phòng! Cô ấy có thể bị gấu bắt cực tha đi không? Huhuhu!"

Trong trạm nghiên cứu không có điện thoại, mọi người chỉ khi phải ra ngoài khảo sát thì mới được mang theo thiết bị liên lạc, bởi vậy nên Lục Tiểu Manh quả thật không biết làm cách nào để liên lạc với Kiều Tích.

Trưởng trạm vô cùng hiền lành nhắc nhở cô: "Tiểu Manh, tỉnh lại đi, đây là Nam cực."

Đương nhiên, lời nói này vẫn chưa khiến Lục Tiểu Manh dễ chịu hơn chút nào, cô ấy vẫn sốt ruột hỏi: "Có phải là cô ấy bị sói tha đi rồi không?"

"Không đâu." Lão trưởng trạm tay chân luống cuống an ủi Lộc Tiểu Manh, "Cô đừng lo lắng, tôi sẽ bảo mọi người đi tìm Kiều Tích."

Minh Ngật lắng lắng nghe ở một bên rồi cuộc không nhịn được nữa, mở miệng nói: "Cô ấy đang ở trong phòng tôi."

Minh Ngật bắt động thanh sắc nghịch nghịch 3 hộp gì đó trong túi áo, sau đó tiếp tục mặt không đổi sắc nói: "Thật lâu không gặp nhau, tôi và cô ấy có rất nhiều chuyện để trò chuyện."

Lời vừa nói ra, lão trưởng trạm và Lộc Tiểu Manh đều mở to hai mắt, vẻ mặt ngốc ngếch nhìn về phía Minh Ngật.

Đương nhiên, Minh Ngật đối với loại chuyện này đều không để ý, nếu là bình thường thì anh nhất định sẽ lười giải thích thêm.

Thế nhưng việc này còn liên quan đến đồ mật ướn... Nếu để cho đồ mật ướn biết, mới đến trạm nghiên cứu ngày đầu mà toàn trạm đều biết hai người bọn họ ở cùng một phòng thì sợ rằng cô lại muốn bùng nổ.

Dừng vài giây, anh lại dùng giọng nói bình tĩnh bổ sung thêm: "Ví dụ như, giả thuyết Riemann."

Lộc Tiểu Manh có phản bị anh hù dọa.

Nhưng lão trưởng trạm dù sao cũng là người từng trải, nhất thời không nhịn được "Ha" một tiếng, giọng điệu hoàn toàn là đang châm biếm, mỉa mai.

Chỉ là, biểu tình của Minh Ngật cũng vô cùng nghiêm túc, anh nhìn về phía lão trưởng trạm, mở miệng nói----

"Giả thuyết Riemann chẳng những là nền tảng của toán học hiện đại mà ở lĩnh vực vật lý lượng tử, mật mã học cũng có rất nhiều ứng dụng rộng rãi. Đây là mệnh đề mà vô số nhà khoa học muốn dùng tâm huyết cả đời để chứng minh... Tôi và Kiều Tích cảm thấy rất hứng thú với nó."

Nói xong, Minh Ngật còn thân thiện mở miệng mời: "Trưởng trạm có muốn cùng đi thảo luận không?"

Dừng hai giây, anh bổ sung: "Thế giới Toán học, rất thú vị."

Lão trưởng trạm: "..."

Lộc Tiểu Manh: "..."

Ký túc xá của nhân viên nữ ở tầng trên cùng, Minh Ngật và Lộc Tiểu Manh cùng nhau đi lên tầng.

Hai tay Minh Ngật đan vào nhau, nhân nhật mở miệng: "Lộc tiểu thư."

Lộc Tiểu Manh nhủ mày "Ha" một tiếng, quay đầu lại nhìn anh.

Minh Ngật nhắc nhở cô ấy: "Chuyện Kiều Tích ở phòng tôi thảo luận Toán học, mong cô đừng nói ra ngoài."

Lộc Tiểu Manh: "???"

"Dù sao thì giả thuyết Riemann..." Nói rồi chỉ vào đầu của mình, "Cũng cần phải tiêu hao rất nhiều trí thông minh."

Lời anh nói có lý có tình, khiến người khác tin tưởng: "Nhưng đồng nghiệp khác trong trạm, nếu như biết tôi chỉ đồng ý cùng một mình Kiều Tích thảo luận loại chuyện tiêu hao trí thông minh này mà không đi tìm bọn họ thì, lòng tự tin của bọn họ sẽ bị sỉ nhục."

Lộc Tiểu Manh: "???"

Cuối cùng, Minh Ngật chốt kết luận: "Thế nên, để có sự hài hòa giữa các đồng nghiệp với nhau, xin cô hãy giữ bí mật."

Chờ đến khi Minh Ngật trở về phòng, Kiều Tích đã đưa Bambi từ thư phòng đến phòng ngủ.

7 năm đã trôi qua, cô không nghĩ tới Bambi thế mà vẫn nhận ra mình.

Nói chính xác hơn là, Bambi còn chưa nhìn thấy cô cũng đã ngửi ra mùi của cô rồi, sau đó nó lập tức kêu lên "Gâu Gâu Gâu".

Bambi thuộc loại chó nhỏ, lúc Kiều Tích rời đi, nó cũng đã trưởng thành rồi, thế nên lúc này gặp lại nó cũng không thay đổi quá nhiều.

Samoyed 10 tuổi, thật ra đã là lớn tuổi rồi.

Thế nhưng vừa nhìn thấy Kiều Tích, Bambi vẫn giống như khi còn bé, nó hưng phấn lắc lắc người nhào về phía Kiều Tích.

Đúng vào lúc này, Minh Ngật đẩy cửa vào phòng, nhìn thấy hình ảnh một người một chó hòa hợp như vậy thế là anh rất là hợp thời mà mở miệng, muốn tìm cảm giác về sự tồn tại của bản thân----

"Là anh vẫn luôn đặt hình của em ở đầu giường thế nên nó mới nhớ kỹ em đấy."

Vừa nghe thấy giọng nói của người nào đó, sắc mặt Kiều Tích lập tức thay đổi.

Cô hừ lạnh một tiếng, sau đó hỏi ngược lại: "Hình của em đặt ở đầu giường? Bạn gái anh không có ý kiến sao?"

Minh Ngật lại một lần nữa cảm giác được tư vị của việc tự làm bậy không thể sống.

Anh không dám trêu chọc đến cô, lập tức liền vô cùng nghẹn khuất đi vào toilet, đóng cửa lại, sờ sờ 3 hộp trong túi áo.

Minh Ngật suy nghĩ vài giây, sau đó lấy ra một hộp, bỏ vào ngăn dưới bồn rửa mặt.

Sau đó, anh lại đi vào thư phòng, để một hộp trong ngăn kéo rồi làm như không có chuyện gì bình thân đi ra ngoài.

Chờ anh đi ra ngoài, đồ mĩm ướt đã ôm Bambi chơi đùa, trông vô cùng vui vẻ.

Bambi người đã tròn vo lại còn mặc thêm một bộ đồ màu đỏ, phía bên trên còn thêm một chữ "Phúc" màu vàng. Lông tuyết trắng áo đỏ rực, nhìn qua trông vô cùng đáng yêu.

Kiều Tích nhìn một chút, liền nhìn không được cười ra tiếng: "Bambi, ai làm cho em cái áo này thế?"

Minh Ngật đi tới, không biết xấu hổ dán sát vào người Kiều Tích, hôn gò má cô một cái, sau đó mạnh mẽ xen vào nói: "Rất đẹp đúng không?"

Vừa nghe thấy anh nói, Kiều Tích lại lần nữa lạnh mặt không cho anh sắc mặt tốt.

Cô cười lạnh một tiếng, nói tới nói lui đều chỉ quanh một chủ đề: "Bạn gái anh làm hả?"

Minh Ngật lại lặng lẽ nín một bụng uất ức: "..."

Chơi cùng Bambi một hồi, Kiều Tích mặc dù trong lòng có vài phần không muốn những vẫn đứng dậy nhặt quần áo rơi tứ tung trên đất lên, đi vào nhà vệ sinh thay quần áo.

Minh Ngật theo sát sau lưng cô, một tay dè lên cửa, dễ dàng chặn được hành động của cô.

Anh lách mình cùng vào, sau đó đóng cửa phòng tắm lại. Trong không gian nhỏ hẹp chỉ còn lại hai người bọn họ.

Kiều Tích cắn chặt môi, còn chưa kịp mở miệng đuổi tiểu hòa thượng đáng ghét ra ngoài đã bị anh ôm lên bồn rửa mặt.

Cô cúi đầu thở nhẹ một tiếng, sau đó đập vào trên vai anh một quyền, "Anh buông tay."

Nhìn người phụ nữ trong ngực, trên người cô chỉ mặc một cái áo sơ mi rộng thùng thình, mấy nút đầu tiên cũng không cài hết thế nên chỉ mới động nhẹ vài cái, áo của cô đã bị lệch sang một bên, lộ ra một đầu vai trắng nõn.

Dây áo trong màu đen hằn lên da thịt trắng tuyết, thoát nhìn vô cùng mê hoặc.

Minh Ngật cảm thấy hạ thân mình giống như nổi lên một trận lửa, ánh mắt của anh cũng vô thức trở nên sâu hơn.

Minh Ngật cầm lấy một tay của cô vòng ngược ra phía sau lưng.

Anh nhìn cô chăm chú, giọng nói khàn khàn: "Đã muộn thế này rồi... bây giờ em đi về, khiến người khác ngủ thế nào được?"

Trong ánh mắt anh ám chỉ ý tứ quá rõ ràng, bấp dùi Kiều Tích cũng bị nơi cứng rắn của anh đâm vào.

Cô từ lâu đã không còn là thiếu nữ ngây thơ của 7 năm trước, ánh mắt này của anh của ý nghĩa gì... cô rất rõ ràng.

Trên mặt cô ngay lập tức nóng lên, thái độ cũng không cường ngạnh như trước nữa, nhưng vẫn cứng miệng đáp: "Em cũng không cần phải ở lại chỗ này của anh."

Minh Ngật tiến lên phía trước một chút, cắn nhẹ một cái lên môi cô, sau đó khàn giọng nói: "Đừng tức giận, được không em?"

Nói xong liền cầm bàn tay cô đưa xuống dưới.

Kiều Tích giãy dụa không được, bàn tay nhỏ bé bị anh nắm chặt trong lòng bàn tay.

Cô không thể không nắm lấy... chỗ yếu hại của anh.

Minh Ngật lại nhẹ nhàng hôn cô, giọng nói khàn khàn nhiễm màu dục vọng quá rõ ràng: "Anh nói rồi mà, không có người khác, chỉ có em thôi... 7 năm,

nó còn muốn em hơn anh nữa."

Kiểu lời nói không đứng đắn này... Anh rốt cuộc là học được từ đâu?

Trời đông giá rét ở Nam cực cũng có thể dễ dàng khiến anh phát tình?

Kiểu Tích cắn chặt môi, gần nữa là tức đến muốn bất tỉnh: "Anh đừng đụng vào em, em sẽ không lên giường với người đàn ông không kết hôn với em!"

Minh Ngật sùng sốt 3 giây, sau đó mở miệng nói: "Vừa rồi chúng ta không phải đã..."

Kiểu Tích tức giận vô cùng, nếu không phải tay cô vẫn đang bị anh nắm thì cô thật sự muốn vung tay tát anh một cái.

Vành mắt cô đỏ lên, nghẹn ngào nói: "Mới vừa rồi là em ti tiện. Hiện tại em hối hận... Anh buông ra! Để em đi!"

Minh Ngật hối hận vì mình đã nói lỡ, anh cũng nhận ra ý đồ muốn đánh anh của Kiểu Tích nên lập tức buông tay cô ra, sau đó không biết xấu hổ mà mở miệng nói: "Anh sai rồi... Đánh anh không phải sẽ khiến em đau tay sao?"

Nói xong liền đưa tay ra sau lưng cô tìm kiếm gì đó.

Tìm nửa ngày cũng chỉ tìm được một hộp kem đánh răng, anh liền lấy hộp kem đánh răng kia đưa cho Kiểu Tích, sau đó nói: "Cầm nó mà đánh anh đi, tay em sẽ không đau."

Thấy bộ dạng này của anh, Kiểu Tích lại đau xót, nước mắt lại muốn rơi nữa.

Cô cự ra khỏi người anh, đỏ mặt nói: "Em không muốn đánh anh... Anh để em đi đi."

Anh cũng muốn để cô đi, anh cũng đã thử qua rồi.

Buộc bản thân phải cứng rắn, phải quyết tâm nói những lời không ra gì với cô...

Nhưng toàn bộ đều không dùng được.

Vừa nhìn thấy cô đau lòng thất vọng, vừa nhìn thấy cô xoay người rời đi, là Minh Ngật lại hoảng loạn vô cùng.

Cả cuộc đời này của anh cũng chưa từng có lúc nào hoảng hốt như vậy.

Nếu như vừa rồi không thể để cho cô đi, vậy thì cả cuộc đời này anh cũng sẽ không bao giờ buông tay nữa.

Minh Ngật nhìn người phụ nữ trong ngực chăm chú, vùi đầu vào cẳng cổ của cô, nhìn qua giống như là một đứa trẻ vậy.

Anh giống như một bé trai đang ôm lấy món đồ chơi quý giá nhất của mình, giọng nói buống bình: "Không buông, không cho phép em đi."

Kiểu Tích vốn đang tức giận, nhưng lúc này lại có vài phần muốn khóc.

Một người đàn ông, mặc kệ là anh ta đã bao nhiêu tuổi thế nhưng sâu thẳm trong con người anh ta vẫn mãi mãi có chút gì đó giống như một đứa trẻ mãi cảm, yếu đuối.

Cô tùy ý để anh ôm, vờn tay lên nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc anh.

Vừa ngán vừa cứng, đâm vào lòng bàn tay cô, hơi ngứa một chút.

Nước mắt Kiểu Tích rơi xuống.

Cô nghẹn ngào mở miệng nói: "Minh Ngật, em đợi anh 7 năm..."

Đợi người phụ nữ, có mấy cái 7 năm để đợi?

Nước mắt của cô rơi càng lúc càng nhiều, "Nếu như anh không muốn kết hôn với em, thì để em đi đi."

Tiểu Vũ: Tối nay t có việc nên đăng sớm cho mn nè.

PS: Hehe, Tích Tích ép hôn kia =))))

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Edit: Tiểu Vũ

"Tích Tích, " Minh Ngật nâng mặt cô, giọng nói có chút kiên nhẫn, "Em nghe anh nói."

Quả nhiên, dùng giọng nói như vậy nói chuyện, Kiều Tích quả nhiên an tĩnh lại.

Suy tư vài giây, sau đó Minh Ngật tiếp tục nói: "Anh tới đây, chỉ là tạm thời thôi."

Ánh mắt Kiều Tích đắm lệ nhìn anh.

Công việc ở trạm nghiên cứu Nam cực này cũng không phải công việc nguyên bản của anh. Bởi vì trong cơ quan chỗ anh làm có một hạng mục rơi vào tình trạng "cổ bình" đã hơn 3 năm rồi, Minh Ngật lại là chủ lực của hạng mục đó thế nên anh cũng vì nó mà đau đầu 3 năm có thừa.

Vừa đúng lúc này, cơ quan anh có hợp tác với cục hải dương quốc gia làm một hạng mục về vật lý, vì vậy liền tiến cử Minh Ngật và một người đồng nghiệp khác cùng đi.

Nói là đi nghiên cứu, thực chất thì chỉ là vì để anh giải sầu mà thôi.

Rất nhiều chuyện, rất nhiều hạng mục không phải là cứ suốt ngày ngồi trong phòng nghiên cứu là có thể ra, mà trái lại, rất nhiều thành công kỳ thực đều xuất phát từ một suy nghĩ chợt lóe trong cuộc sống hàng ngày.

Suy nghĩ một chút, Minh Ngật tiếp tục nói: "Nội dung cụ thể công việc, anh không thể nói với em... Nhưng anh sẽ không ở đây quá lâu, nhiều nhất cũng chỉ một năm."

"Sau khi trở về, mỗi tháng anh chỉ có thể liên lạc với gia đình một lần, mỗi lần trò chuyện không được quá nửa tiếng, nội dung trò chuyện cũng sẽ bị theo dõi."

"Nếu lúc nào không bận rộn thì nửa năm có thể về nhà một lần, nhưng không thể ra nước ngoài."

Kiều Tích nắm chặt lấy tay áo anh, ánh mắt đắm lệ nói: "Anh nghĩ em sẽ đề ý những.. điều này sao?"

Nếu như việc cô đề ý là chuyện hai người có thể ngày đêm bên nhau thì sao cô có thể chịu đựng được 7 năm lẻ bóng, không tiếc bất cứ điều gì để về nước?

"Em biết điều này có nghĩa là thế nào không?" Minh Ngật quay mặt đi, giọng nói cũng nhiễm vài phần cay đắng.

"Lúc em mang thai, sinh con, lúc con lớn lên, lúc bố mẹ bệnh nặng, hay là lúc em buồn, lúc em đau... Tất cả những thời điểm em cần anh, anh có thể sẽ không thể nào ở cạnh em được."

Kiều Tích rung rung nhìn anh: "Thế nhưng.. điều anh muốn làm trước nay đều không phải là cái này."

Kiều Tích luôn biết, Minh Ngật rất muốn nghiên cứu Toán học lý thuyết.

Đối với ứng dụng nghiên cứu khoa học, anh cơ hồ là có vài phần khinh thường.

Như 10 năm trước, lúc cô còn đang học lớp 10, ở giao lộ Bắc Kinh, Minh Ngật đã nói với cô-----

"Carl Friedrich Gauß chỉ có thể là Carl Friedrich Gauß, Issac Newton chỉ có thể là Issac Newton."

Qua 10 năm, Kiều Tích càng lúc càng hiểu rõ hơn ý nghĩa của lời nói đó.

Minh Ngật nói rất đúng, những người khác đều có thể bị thay thế, nhưng thiên tài thì không thể thiếu.

Không có Watt, vẫn có máy hơi nước.

Không có anh em nhà Wright, vẫn sẽ có máy bay.

Không có Bell, vẫn sẽ có điện thoại.

Mấy thứ này cuối cùng đều sẽ được phát minh ra, giống như thời thế tạo anh hùng, những sản phẩm này sẽ được phát minh cải tiến để phù hợp với xã hội.

Thế nhưng Toán học lý thuyết lại không giống như thế.

Giả thuyết Fermat được chính án Fermat viết vào lề một quyển sách, nhưng bởi vì lề trang sách đó quá nhỏ thế nên không viết hết quá trình chứng minh.

Sau đó, hậu nhân đã phải chứng minh hơn 3 thế kỷ mới chứng minh được giả thuyết đó của Fermat.

Cũng như vậy, giả thuyết Goldbach đã được chứng minh qua hai thế kỷ, giả thuyết Riemann qua một thế kỷ, nhưng tới nay vẫn chưa chứng minh được.

Những giả thuyết này giống như những kho báu của thế giới đang bị vùi lấp, chúng đang lắng lặng đợi những vị thiên tài đến khai quật.

Thế nên, quan điểm của Minh Ngật là, một người dù chỉ có nửa điểm thiên phú về Toán học lý thuyết, cũng không nên lãng phí sang lĩnh vực khác.

Điều anh muốn làm, cho tới bây giờ, vẫn luôn là nghiên cứu Toán học lý thuyết.

Không phải vì muốn trở thành một nhà Toán học lưu danh thiên cổ, mà là mong muốn có thể giúp thế giới Toán học đi thêm một chút.

Dù cho không thành công, nhưng có thể để lại cho đời sau niềm tin, gọi ý cũng là cái tốt.

Kiều Tích nắm chặt tay áo anh, nức nở nói: "Lý tưởng của anh cho tới giờ đều không phải là ở trong sở nghiên cứu, cũng không phải là đi nghiên cứu hệ thống vệ tinh đạn đạo."

Cô biết, điều Minh Ngật muốn làm chính là một người thầy giáo, sau khi tốt nghiệp có thể làm việc ở một trường đại học nào đó, vừa dạy học vừa tiếp tục nghiên cứu Toán học.

Lúc này, nghe Kiều Tích chất vấn, trên mặt Minh Ngật xuất hiện một tia mắt tự nhiên.

Anh nghiên mặt, thấp giọng nói: "Con người khi trưởng thành, đều sẽ nhận thức rõ sự thật. Anh không nghĩ mình có thiên phú như trước nữa... Nghiên cứu Toán học lý thuyết, cả đời có thể đều chỉ là vô danh tiểu tốt. Trái lại, chuyển sang lĩnh vực ứng dụng thì lại có thể tạo ra thành tựu, như vậy không tốt sao?"

"Anh sao lại không có thiên phú?" Kiều Tích không thể chấp nhận được anh hạ thấp chính mình, lập tức lớn tiếng phản bác, "Anh đi 7 năm, giáo sư Scholze vẫn luôn đi nghe ngóng tin tức của anh, thầy ấy nói anh là sinh viên có thiên phú nhất thầy ấy từng gặp..."

Minh Ngật không nghe những lời này, anh ôm mặt cô, cúi đầu xuống liên tiếp hôn môi cô mấy cái, sau đó nói: "Chúng ta không nói cái này, được không em? Em có đói---- "

Lời còn chưa dứt, Kiều Tích đã cắt lời anh: "Là bởi vì em, đúng không?"

Cô khóc nhìn người trước mặt: "Là bởi vì chuyện xảy ra 7 năm trước, anh mới đến sở nghiên cứu làm đúng không?"

Rất nhiều chuyện, lúc trước vẫn còn không rõ.

Thế nhưng qua 7 năm, quay trở về lần nữa, đã có thể vừa nhìn đã hiểu rồi.

Năm ấy, Kiều Tích đã đến đại sứ quán tự thú, mặc dù chuyện tiết lộ bí mật quốc gia không liên quan đến cô, nhưng cô vẫn nguyện ý về nước tiếp nhận thẩm vấn, bởi vì đó là quê hương của cô.

Lúc đó cô ở địa sứ quán tròn 72 tiếng, cuối cùng lại được thả ra...

Ngoại trừ Minh Ngật, còn ai có thể bảo vệ cô như vậy?

Anh lấy mình làm điều kiện trao đổi, đổi cho cô một đời yên ổn học tập ở Mỹ.

Nói đến nước này, Minh Ngật đã không thể biện minh gì nữa.

Trầm mặc một lúc lâu, anh hôn nhẹ người con gái trong lòng, khàn giọng nói: "Anh cho rằng... em sẽ không trở lại nữa."

Cô không thể bước nửa bước về quê hương, anh cũng không thể bước nửa bước ra khỏi nước, hai người lúc đó chính là sinh ly.

Minh Ngật biết, chuyện bị mật quốc gia bị bại lộ không liên quan gì đến cô hết, cục an ninh quốc gia bắt cô về cũng chẳng giải quyết được chuyện gì.

Thế nên anh mới lấy mình ra làm điều kiện trao đổi.

Khi đó, những điều anh có thể làm vì cô cũng chỉ là giúp cô có một con đường tương lai dễ đi hơn một chút.

Anh nghĩ rằng, cuộc đời này, bọn họ sẽ không có khả năng gặp lại nhau thế nên những năm gần đây, anh thậm chí còn không dám nhớ đến cô.

Phỏng đoán của cô cuối cùng đã được nghiệm chứng, Kiều Tích lập tức khóc không ra hơi.

Cô ôm cổ anh, lau lung tung nước mắt trên mặt: "Em đã trở về rồi... sau này em sẽ không bao giờ đi nữa!"

"Anh căn bản không biết làm sao em có thể trở về... Nếu như anh dám không cần em, em sẽ đến trường mầm non, tiểu học, cấp 2 cấp 3 ngày xưa anh học dán một bảng thông báo lớn! Để mọi người nhìn xem anh xấu xa bao nhiêu!"

Minh Ngật hôn mắt cô, dịu dàng dỗ dành: "Đừng khóc, khóc sưng mắt thì ngày mai làm sao gặp người được?"

Anh ôm cô trở về phòng ngủ, đặt cô lên giường lớn, giọng nói cực kỳ dịu dàng kiên trì: "Chuyện công việc anh sẽ nghĩ biện pháp... Chờ anh sắp xếp xong tất cả, chúng ta liền kết hôn, được không em?"

Bambi đang cô đơn tịch mịch đột nhiên nghe được âm thanh, nó liền lẻ lười lợ ra khuôn mặt vui vẻ lác người đi tới đầu giường.

Kiều Tích biết điều nằm xuống giường, duỗi tay một tay xoa đầu Bambi, tay kia cũng không quên kéo cánh tay Minh Ngật, "Anh cũng lên giường đi."

Minh Ngật nghe lời thay đổi quần áo, leo lên giường, tiến vào chần ôm lấy cô.

Chỉ là vừa nằm xuống giường anh mới phát giác có gì đó không thích hợp.

Bambi vẫn còn ở đây...

Anh vén chăn xuống giường, mạnh mẽ ôm lấy con chó đang nằm bên người Kiều Tích đi, nhốt vào thư phòng.

Kiều Tích ngồi bật dậy, có chút nghi hoặc, "Sao không cho Bambi ngủ ở đây?"

Minh Ngật khóa cửa thư phòng, sau đó mặt không đổi sắc tát nước bắn lên người con chó: "Nó ngủ ồn ào lắm."

"Thật à?" Kiều Tích có chút không tin.

Bambi lúc trước ngủ rất biết điều, nuôi nó 3 năm cũng không thấy nó ngủ ồn ào mà, chẳng lẽ là thói quen thay đổi rồi?"

Minh Ngật lại leo lên giường, vừa tiến vào chần đã bị đồ mịt ướt ôm lấy thắt lưng.

Đồ mịt ướt lại trở nên dịu dàng rồi, giống như động vật nhỏ trong nhà dính chủ vậy, tự động chui vào ngực anh luôn.

Cô như bạch tuộc quấn chặt trên người anh, giọng nói cũng vừa ngoan vừa mềm mại: "Anh nhớ không, trước khi em đi, anh vẽ cho em 7 câu chuyện ngủ ngon ấy? Kết cục cuối cùng, rốt cuộc là gì?"

Bị cô ôm, Minh Ngật chỉ cảm thấy toàn thân đang bị lửa thiêu, trong đầu hoàn toàn không rõ ràng cô đang nói gì.

Đương nhiên, Kiều Tích hình như cũng không muốn có đáp án của anh, chỉ là nằm trong ngực anh, thao thao bất tuyệt nói----

"Anh không biết vì sao em có thể trở về đâu. Em nhất định sẽ không nói cho anh biết, nói ra anh khẳng định sẽ không thích em nữa... Thế nên anh đừng hỏi nhé, em sẽ không nói đâu."

Anh nắm cửa cô trong suốt: "Em còn nhớ, 18 tuổi năm ấy, vì chúc mừng sinh nhật em anh cố ý từ Mỹ trở về... Khi đó anh nói, sau này sinh nhật hàng năm sẽ luôn ở cùng em... Thế nhưng anh vắng mặt 7 năm rồi."

"Em không có ý trách anh, chỉ là trong lòng có chút khó chịu... Nhưng mà không sao, chỉ cần chúng ta được như vậy giờ, anh ôm em, chúng ta cái gì cũng không làm, chỉ nói chuyện thôi đã là rất rất tốt rồi."

Cái gì cũng không làm, chỉ nói chuyện thôi, chỉ nói thôi...

Sắc mặt Minh Ngật đen như đáy nồi.

Không phải mà.

Đây không phải là sự tiếp xúc thân thể anh muốn.

Sáng sớm hôm sau, Minh Ngật 8 giờ đã thức dậy.

Kiều Tích thì ngược lại, cô vẫn chưa dậy. Chắc là do lệch múi giờ, hơn nửa thời gian này ở Nam cực mặt trời không lặn (*) thế nên ngủ cũng hỗn loạn. Minh Ngật không muốn đánh thức cô nên anh rón rén xuống giường, vệ sinh thay quần áo rồi ra khỏi phòng.

(*) đây là điểm đặc biệt ở vùng cực, thường là ban đêm vẫn sáng vẫn có mặt trời, hoặc ban ngày tối tùy theo mùa. Như cực quang ý. Mn cứ gg search để rõ hơn nhé =))), t nói cũng ko được chuẩn lắm.

Trong phòng ăn, bữa sáng đã bắt đầu được đưa lên, vì còn khá sớm nên mới chỉ có lác đác vài bàn người.

Minh Ngật chào hỏi mọi người xong liền thuận thực chui vào trong khu vực nấu.

Đại sư phụ đang chỉ huy mấy người phụ bếp chuẩn bị nấu com trưa, thấy Minh Ngật tới, anh ta cười nói: "Hôm nay dậy sớm thế? Bên ngoài không phải có com rồi sao?"

Bởi vì Minh Ngật ngày trước luôn làm việc đến quên giờ com thế nên thường xuyên đến chỗ này của đại sư phụ xin com ăn.

Minh Ngật giải thích: "Tôi muốn hỏi một chút, anh biết làm bánh ga-to không?"

Đại sư phụ nhếch mi: "Bánh ga-to?"

Minh Ngật gật đầu khẳng định: "Bánh ga-to."

Anh thiếu đồ mít ướt rất nhiều bánh ga-to.

Đại sư phụ cười rộ lên: "Biết thì có biết, cậu muốn làm bao nhiêu?"

Minh Ngật suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Hai cái lớn đi, chắc đủ để mời tất cả mọi người cùng nhau ăn."

Vừa nghe anh nói vậy, đại sư phụ ngay lập tức cự tuyệt: "Không làm được đâu, lấy đâu ra nhiều trứng gà như vậy?"

Ở đây, thịt cá các thứ muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nhưng những thứ khó bảo quản như trứng gà rau củ thì lại rất hiếm.

Minh Ngật ngẩn người tại chỗ.

Qua sự cảnh tỉnh của đại sư phụ, Minh Ngật mới biết được một điều, hóa ra muốn làm bánh ga-to thì phải có trứng gà.

Không biết nhân viên hậu cần thế nào nhưng dựa theo tiêu chuẩn của trạm nghiên cứu, nhân viên bình thường mỗi ngày đều được cấp 1 quả trứng gà.

Suy nghĩ một chút, Minh Ngật vòng vo hỏi: "Cần bao nhiêu trứng gà? Tháng này với tháng sau tôi không ăn trứng gà cũng được."

Đại sư phụ quan sát vẻ mặt anh, nghi ngờ hỏi: "Thế cũng được, mà cậu cần bánh ga-to làm gì? Có ai ở trạm của chúng ta sinh nhật sao?"

Minh Ngật đã muốn chuẩn bị một kinh hi cho Kiều Tích thì đương nhiên sẽ kín miệng như bưng.

Sau khi bàn giao số trứng gà của tháng này và tháng sau cho đại sư phụ, Minh Ngật mới đến phòng ăn chọn mấy món ăn và một chén cháo nhỏ mang về phòng.

Trên đường trở về thì gặp phải Tôn Hi Lăng và Dụ Hâm, Dụ Hâm chính là thạc sĩ của cục hải dương, được cử tới đây học hỏi thêm.

Hai cô gái cùng đồng thanh: "Minh lão sư."

Minh Ngật gật đầu với hai người, coi như là chào hỏi.

Đợi lúc anh đi qua chỗ rẽ, Tôn Hi Lăng mới không nhịn được cười ra tiếng.

Cô ta nhìn về phía Dụ Hâm, khẽ cười nói: "Cậu xem cậu đi, không có tiền đồ."

Mặt Dụ Hâm đỏ ửng lên, "Tớ, tớ nói chuyện với anh ấy thì sẽ khản trương!"

Tôn Hi Lăng cười cười, lại nói: "Cậu ý, xoắn xuýt lâu như vậy, thích thì tỏ tình đi, dù sao thì anh ấy cũng không có bạn gái."

Dụ Hâm lại do do dự dự, "Không được đâu, người ta lại không thích tớ."

"Sao lại không?" Tôn Hi Lăng cười rộ lên, an ủi cô ấy, "Người ta nói rồi, nữ truy nam chỉ cách một tầng sa thôi, cậu xinh đẹp như vậy, chủ động theo đuổi sao anh ấy có thể cự tuyệt được?"

Dụ Hâm cúi đầu, không nói lời nào.

Thấy cô ấy như vậy, Tôn Hi Lăng lại tiếp tục khuyên nhủ: "Tiểu Hâm, điều kiện tốt như cậu, có thể thích một người nhiều như vậy là chuyện không dễ dàng. Cậu không thử một chút thì làm sao biết anh ấy sẽ không tiếp nhận cậu? Dù cho thực sự thất bại, thì cũng không rơi mất khối thịt nào."

Dụ Hâm có chút dao động: "Thế nhưng..."

"Đừng nhưng nhì gì nữa." Tôn Hi Lăng vỗ vỗ bờ vai cô ấy, "Ngày hôm nay không phải có tiệc chào mừng thành viên mới, yêu cầu tất cả mọi người tham gia sao? Đến lúc đó cậu ở trước mặt mọi người tỏ tình, Minh lão sư làm sao có thể làm mất mặt cậu trước mặt nhiều người như vậy? Sau đó hai người ở

chung với nhau, nước chảy đá mòn mà, sao có thể không có tình cảm?"

Tiểu Vũ: Hẹn gặp lại 8h tối mai <3

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Edit: Tiểu Vũ

Lúc Minh Ngật quay trở về phòng, Kiều Tích vốn dĩ đang ngủ ngon lành trên giường đã bị Bamni nháo tỉnh rồi.

Minh Ngật nhìn thấy liền nổi trận lôi đình, lập tức đi tới, dùng một tay nhấc cả người nó lên, dự định ném nó văng thật xa chỗ này.

Bambi bị người nào đó nắm giữ số mệnh liền nhìn Kiều Tích vừa rên vừa sửa cầu cứu.

Kiều Tích vội vàng đứng dậy giải cứu Bambi khỏi ma trảo của anh họ, "Em không ngủ nữa, càng ngủ càng cảm thấy choáng váng... Có phải anh mang đồ ăn sáng về cho em không?"

Minh Ngật "Ừ" một tiếng, đặt hộp cơm mang về từ phòng ăn lên bàn.

"Tối ăn cơm."

"Chờ một chút nhé." Cô ôm Bambi, giọng nói mềm nhũn.

Minh Ngật đi tới, lần thứ hai nảy sinh tâm tư muốn ném con chó kia ra khỏi chỗ này.

"Không được chơi với nó, đứng dậy ăn cơm trước."

"Không phải chơi với Bambi." Đồ mít ướt ngẩng đầu, rất nghiêm túc kháng nghị, "Em đang nhìn cái này mà."

Nói rồi Kiều Tích liền chỉ một chỗ trên bộ đồ đồ của Bambi cho anh nhìn: "Đường may không được đẹp, bị lệch nhiều lại còn nhiều chỗ hơi bị gò ghề... Bambi mặc lên sẽ không được thoải mái, thật là không cẩn thận tí mĩ, cô ta khẳng định là không phải thật lòng yêu quý Bambi!"

Minh Ngật: "???"

Anh căn bản là nghe không hiểu cô đang nói gì.

Đương nhiên, Kiều Tích cũng không thêm đề ý anh có hiểu không, rất tự nhiên mà hạ kết luận: "Không mặc cái áo này nữa nhé? Em sẽ làm cho Bambi một chiếc mới hơn, tốt hơn. Anh thấy thế nào?"

Minh Ngật không nhịn được, bật cười "khúc khích" thành tiếng.

Hóa ra cô nói vòng vo nhiều như vậy, là vì muốn đổi quần áo cho Bambi.

Chẳng lẽ... đồ mít ướt cho rằng chiếc áo này là do người phụ nữ khác làm cho Bambi?

Kiều Tích cảm thấy chuyện mình lo lắng không phải là không có lý.

Nhớ tới vị Tôn bác sĩ ngày hôm qua, Kiều Tích liền cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tối hôm qua, vị bác sĩ Tôn này còn dùng Bambi làm cái cớ để gọi Minh Ngật từ trên giường cô đi nữa----- Đương nhiên là ngoài cửa còn có Cố Đại Phò, hơn nữa sau đó Kiều Tích cũng biết anh họ đi là vì muốn mang Bambi về cho cô chơi.

Nhưng tận đáy lòng, Kiều Tích vẫn hết sức khó chịu.

Năng lực mạnh nhất của nữ nhân chính là có thể nhìn thấu thủ đoạn của nhau.

Đầu tiên là nhờ vào súng vật, sau đó thì anh đến tới đi, nảy sinh những tiếp xúc va chạm rồi trọng tâm câu chuyện sẽ thay đổi, một hồi sau, cái gì cũng đều biến thành nước chảy thành sông hết.

Lúc trước, vật đính ước của cô và anh họ không phải cũng là Tiểu Cầu Cầu sao?

Lúc này thấy Bambi mặc chiếc áo đồ kia, Kiều Tích mới phục hồi tinh thần lại, lúc trước cô chưa phản ứng kịp nhưng giờ thì khác rồi.

Cái áo này được làm rất tinh xảo, không giống như mua ở bên ngoài, vừa nhìn đã biết là từ tay phụ nữ làm ra.

Có thể là vị bác sĩ Tôn kia vì lấy lòng Bambi mà làm chiếc áo này cho nó cũng không biết chừng.

Chỉ là Kiều Tích cũng không muốn vô duyên vô cớ cùng anh cãi nhau chỉ vì một chiếc áo, thế nhưng cứ để Bambi mặc chiếc áo đó nhảy qua chạy lại cô cũng không thể chịu nổi.

Cho nên cô phải cố gắng lật qua lật lại cái áo đó nhìn thật lâu mới soi ra một chỗ không hoàn chỉnh, cuối cùng cũng có thể dựa vào đường may không đẹp mà nói với anh.

Nhìn đồ mít ướt uống phải một can dấm chua, Minh Ngật cố nén cười, nét mặt không thay đổi, chỉ là nói: "Anh thấy cái này rất tốt mà, em đừng lẩn qua lẩn lại nữa."

Lời vừa nói ra, mặt Kiều Tích ngay lập tức tái lại.

Anh họ thế mà biết che chở người khác rồi? Đến áo mà cô ta làm cũng không cho phép cô nói một câu không tốt???

Nhìn sắc mặt đồ mít ướt, trong lòng Minh Ngật thầm thoái mái, tiếp tục điên cuồng đến gần cái chết.

Về mặt anh hoài nghi nhìn về phía Kiều Tích, cố ý nói: "Em có thể làm ra cái áo tốt hơn cái này?"

Sắc mặt Kiều Tích thay đổi liên tục, nhưng cũng không tiện phát tác nên cuối cùng cô chỉ ôm Bambi vào thư phòng, để lại một mình anh họ đáng ghét ở lại phòng ngủ.

Vừa vào thư phòng, Kiều Tích đã ném anh họ ra sau đầu.

Nam cực quanh năm suốt tháng đều có gió giật từ cấp 8 trở đi nhưng bởi vì cần thông khí thế nên trạm nghiên cứu đã thiết kế một cái cửa sổ nhỏ ở mỗi phòng.

Căn phòng này của Minh Ngật cũng như vậy, bởi vì mặt trời vùng cực không lặn thế nên trong phòng ngủ không có cửa sổ mà chỉ có thư phòng có.

Cô chân trần chạy đến trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, phát hiện ở bên ngoài gió đang thổi rất to.

Kính của cửa sổ đã được thiết kế đặc biệt nhưng gió bên ngoài thổi mạnh vẫn khiến nó phát ra tiếng leng keng, loảng xoảng, thi thoảng còn có tuyết đập vào cửa kính.

Kiều Tích ghé vào trước cửa sổ nhìn một hồi, cảm thấy rất mới mẻ.

Ngoài cửa sổ là trời đông giá rét, trong phòng lại ấm áp vô cùng.

Trong phòng có hệ thống sưởi, Kiều Tích đi chân trần cũng không lạnh chút nào.

Ở đây, phảng phất giống hệt như ở Bắc Kinh vậy.

Vừa nghĩ như thế, Kiều Tích liền nhớ đến lúc trước khi cô đến Nam cực, cô vẫn cho là điều kiện sinh hoạt ở đây rất gian khổ, bọn họ ở đây chắc đều dựa vào niềm tin và ý chí để sưởi ấm.

Mặc dù biết anh họ giống hệt như gia súc không sợ lạnh, nhưng lúc cô tới vẫn chuẩn bị thật nhiều miếng dán giữ nhiệt cất trong valy.

Chỉ là bây giờ thì... lạnh chết anh đi!

Minh Ngật theo sau cô đi vào.

Anh đứng ở cửa, đưa tay mở nắp đồ hộp cho chó ra khiến Bambi thèm phát điên.

Quả nhiên, Bambi ngửi được mùi thức ăn liền lập tức nhảy khỏi lòng Kiều Tích, chạy đến phía Minh Ngật lè lưỡi vẫy đuôi lấy lòng.

Minh Ngật đặt hộp đồ ăn ở ngoài cửa, Bambi ngu ngốc lập tức trúng kế, chạy ngay ra khỏi thư phòng, nhòm nhòm nhoàm nhoàm ăn đồ hộp.

Minh Ngật bất động thanh sắc đóng cửa thư phòng lại, sau đó đi tới bên cửa sổ.

Anh ôm Kiều Tích từ phía sau, hôn vành tai cô một cái, sống mũi cao cọ cọ bên gò má cô.

Hơi thở nóng hổi của người đàn ông phun bên tai cô khiến Kiều Tích có chút ngửa ngửa.

Kiều Tích vẫn còn tức giận vụ anh che chở người khác nên liền tránh khỏi anh, "... Anh buông tay!"

Anh thu hẹp vòng tay, ôm người trong ngực chặt hơn, giọng nói mang theo sự uy hiếp: "Còn cọ?"

Lời vừa nói ra khiến Kiều Tích mặt đỏ bừng dừng ngay động tác lại.

Bởi vì... cô cảm nhận được có cái gì đó đang dần dần ngắc đầu.

Minh Ngật lại duỗi một tay, hai ngón tay nắm cầm cô, quay mặt cô lại.

Cúi đầu hôn cô một cái xong anh mới nín cười nói: "Cái áo đỏ kia... là mẹ anh làm cho Bambi."

Cả người Kiều Tích đều thừ ra: "..."

Nhìn dáng vẻ này của đồ mít ướt, Minh Ngật cảm thấy buồn cười cực kỳ.

"Mẹ làm mùa đông năm ngoái, Cầu Cầu cũng có một cái màu vàng."

Kiều Tích rút cuộc cũng phản ứng kịp, tức giận đánh người trước mặt một cái, "Anh cố ý!"

Minh Ngật bắt được cổ tay cô, ánh mắt trở nên sâu thẳm hơn.

Anh vốn thông cảm cho cô mới tới, thể lực không đủ cần nghỉ ngơi thế nên tối qua mới làm một lần liền nhắm nhin buông tha cô.

Thế nhưng lúc này tinh thần của cô tốt như vậy, anh liền không nhin được nữa.

Minh Ngật khàn giọng nói: "Nếu không muốn ngủ thì, chúng ta làm việc khác đi."

Giương mặt Kiều Tích lại đỏ bừng lên, không nói chuyện, cũng không giãy dụa.

Minh Ngật trực tiếp ôm người ngồi lên bàn sách.

Kiều Tích có chút hốt hoảng.

Cô nhéo chặt vạt áo sơ mi của người đàn ông, có vài phần chột dạ nói: "Ngày hôm qua chúng ta không có... Có thể mang thai không.. "

Một tay Minh Ngật đã thâm nhập vào bên trong áo cô, giọng nói khàn khàn: "Sẽ không... mà nếu có thì sinh ra là được."

Kiều Tích có chút muốn khóc... Đây không phải là đáp án mà cô muốn.

Ngay sau đó, lúc cô vẫn chưa thoát khỏi suy nghĩ có bầu thì một giây sau, cô liền trở mặt nhìn thấy Minh Ngật lấy một hộp gì đó từ trong ngăn kéo ra.

Khuôn mặt của cô lại đỏ bừng lên, lập tức đập anh một cái, "Ngày hôm qua sao anh không dùng?"

Tuy rằng som có chuẩn bị thể nhưng hai người rút cuộc cũng chỉ là người mới trong cuộc chơi này.

Địa phương nhỏ hẹp như bàn học khiến hai người có chút không làm gì được.

Mặt bàn quá cứng rắn, hai người liên tục đổi mấy tư thế thể thể nhưng vẫn làm cho người Kiều Tích bị cọ đến đỏ bừng, tấm lưng mềm mại bị ma sát đến đau nhức.

Cô xoa xoa cùi chỏ và đầu gối, trong hốc mắt chứa đầy nước, bộ dáng tui thân vô cùng, "Em không làm nữa."

Chỉ là Minh Ngật lúc này đã vào thể nửa chừng rồi, làm sao còn dừng lại được?

Anh lập tức ôm hông cô, hai mắt đỏ ngầu, dịu giọng dỗ cô: "Ngoan, em ngồi lên trên, được không?"

Hai người ở trong phòng làm chuyện trẻ nhỏ không thể xem một hồi lâu, chờ đến khi Lộc Tiểu Mang đến gõ cửa, đều đã sắp trưa rồi.

Thư phòng đã bị hai người bọn họ làm thành một mảnh hỗn loạn vì thế dọn dẹp qua loa lại thư phòng xong Kiều Tích mới đến phòng ngủ mặc lại quần áo.

Người nào đó đã mặc xong quần áo đang hăng hái đưa quần áo cho cô mặc, Kiều Tích không nhin được trừng mắt nhìn anh, tiếp tục đưa tay ra sau cài áo nộ y.

Minh Ngật nhặt đôi tất hôm qua anh ném xuống đất lên, ngoan ngoãn đưa tới trước mặt cô,

Tức giận trong lòng Kiều Tích cuối cùng cũng xuôi xuôi một chút.

Thừa dịp cô cúi người đi tắt, người đàn ông bên cạnh lại dán tới cọ cọ, ôm lấy cô từ phía sau lại tiếp tục cọ một lúc mới thả hẳn buông cô ra.

Lộc Tiểu Manh đợi ở ngoài một hồi, đương nhiên, may mà cũng không có lâu lắm.

Chỉ là... từ tối hôm qua đến giờ, nếu như cô không tới gõ cửa, sợ rằng hai người này sẽ không ra ngoài mất.

Thảo luận Toán học có cần kịch liệt thế không?

Ngay thơ như Lộc Tiểu Manh lúc này cũng không thể tin được hai người đang thảo luận vấn đề Toán học.

... Bọn họ nhất định là chơi trò gì đó vui vẻ sau lưng mọi người!

Kiều Tích lúc đầu vẫn còn đỏ mặt, chỉ là sau khi ra khỏi phòng anh họ giống như là biến thành một con người khác vậy, hai tay bắt sau lưng, mặt không biểu cảm đi phía sau hai người bọn họ, bộ dạng vô cùng lãnh đạm xa cách.

Thế nên da mặt Kiều Tích cũng dày lên, có thể tự nhiên trò chuyện với Lộc Tiểu Manh.

Về mặt Lộc Tiểu Manh rất hưng phấn: "Sáng này căn tin có thịt nướng lạnh đấy! Thực đơn buổi trưa còn có thịt heo chiên xù kiểu Nhật nữa! Tớ vừa đi hỏi, bếp trưởng nói buổi tối còn có một kinh hi lớn!"

Mỗi khi nhìn thấy Lộc Tiểu Manh, Kiều Tích đều cảm thấy cô ấy là Uyển Uyển thứ hai.

Ánh mắt cô cũng vô thức trở nên mềm mại hơn, lúc nào cũng giống như dỗ em gái, dịu dàng nói: "Kinh hi lớn gì thế?"

"Không biết nữa." Lộc Tiểu Manh có chút chán nản lắc đầu, "Tớ vốn muốn đi phòng bếp giúp một tay nhưng bếp trưởng bảo tớ nghỉ ngơi cho tốt đã, sau đó có khi có việc cần đến tớ."

Hai người đi xuống cầu thang, Kiều Tích còn chưa kịp trả lời cô ấy liền nghe được dưới tầng 1 truyền tới giọng nam-----

Một người trong đó phiến miệng mở miệng: "Lạ thật, sáng hôm nay tôi tới phòng y tế nhìn xem, toàn bộ mũ bị lấy mất rồi!"

Người còn lại cũng nói: "Đêm qua lúc tôi đi lấy vẫn còn 3 hộp cơ mà, sao lại không có được?"

Hai người kia cho rằng không có ai nghe được nên mới tự nhiên nói đến chuyện này như vậy.

Kiều Tích vừa nghe liền lúng túng dừng lại, cô sợ bị đối phương phát hiện.

Chỉ là cô lại quên kéo Lộc Tiểu Manh, một giây sau, Lộc Tiểu Manh vẫn tiếp tục không biết gì mà đi xuống tầng.

Hai giọng nói dưới tầng phút chốc im bật.

Hai giây trôi qua, dưới tầng lộ ra hai cái đầu người, trong lúc nhất thời 8 con mắt trần trụi nhìn nhau, trong đó có 6 con mắt vô cùng khó xử.

Về mặt Kiều Tích hết sức lúng túng.

3 hộp biến mất trong lời bọn họ... cô đã thấy qua.

Hai giây tiếp theo, người đi sau bọn cô một khoảng là Minh Ngật cũng xuống tới nơi.

Nhìn thấy đồ mít ướt xấu hổ đến mức vành tai đỏ hồng, Minh Ngật liền nhìn về phía hai người kia, bất động thanh sắc ném trọng tâm câu chuyện trở lại hai người họ-----

"Là hai người muốn dùng sao?"

Đương nhiên, mặc dù không tiếng động ném câu chuyện xấu hổ này lại cho hai người kia, nhưng mà...

Đồ mít ướt vẫn không thềm đề ý tới anh.

Ngay cả lúc ăn cơm trưa, đồ mít ướt cũng ngồi cùng cô bạn cùng phòng ngu ngốc, hơn nữa lại ngồi cách anh rất xa.

Minh Ngật chỉ đành thừa dịp lúc không có người, kéo đồ mít ướt vào trong góc phòng, giọng nói uy hiếp: "Nhắc quần lên liền không quen biết đúng không?"

Kiều Tích tức giận quay sang.

Anh họ thật sự quá ngu xuẩn!

Cô mới đến mấy ngày?

Anh đã đem hàng gì đó trong phòng y tế quét sạch...

Cô trừng mắt nhìn anh họ, hàm hừ nói: "Anh là muốn toàn bộ người trong trạm nghiên cứu biết chúng ta một đêm dùng gần 10----"

Nói đến đây, Kiều Tích bỗng nhiên nhận ra.

Cô nói lỡ rồi. Sau đó liền ảo não ngậm chặt miệng lại.

Minh Ngật nhếch nhếch mi, "Thế nên, anh lấy 3 hộp, là lượng dùng bình thường."

Minh Ngật cảm thấy, bản thân nói chuyện vô cùng có lý.

Thế nhưng, đồ mịt ướt lại triệt để không để ý tới anh.

Để chào mừng các thành viên mới, lão trưởng trạm đã sắp xếp một bữa tiệc tối cho mọi người liên hoan.

"Tuyệt Long" vừa vận chuyển hàng hóa vật tư tới, thế nên bữa tiệc này có chút phong phú hơn ngày thường rất nhiều.

Minh Ngật nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, lại ngẩng đầu lên nhìn về phía khu bếp.

Anh và bếp trưởng đã hẹn nhau đúng 7 giờ sẽ đẩy bánh ga to ra, bây giờ cách 7 giờ còn 5 phút.

Minh Ngật nhìn về phía Lộc Tiểu Manh và Kiều Tích ở phía xa xa, tâm tình không khỏi có chút buồn phiền.

Anh nâng cổ tay lên, không nhịn được nhìn giờ lần thứ hai.

Còn 3 phút nữa.

Bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nữ-----

"Minh lão sư."

Minh Ngật quay đầu nhìn về phía phát ra giọng nói, nhú nhú mày, sau đó mới nhớ ra, đây là nữ học viên thạc sĩ họ Dụ.

"Em, em..." Tiểu cô nương nhìn anh, ánh mắt hơi né tránh, giọng nói lấp ba lấp bắp, "Em vẫn luôn..."

Minh Ngật đợi 10 giây, không đợi được từ tiếp theo thế nên liền quay đầu rời đi.

Thấy anh như vậy, học viên kia liền đột nhiên sinh ra dừng khí.

Cô ta lớn tiếng nói: "Minh lão sư, từ ngày đầu tiên tới trạm nghiên cứu, em đã thích anh rồi, em..."

Cô gái đột nhiên nói lớn như vậy, trong nháy mắt khiến cả căn tin đều yên tĩnh lại.

Minh Ngật còn chưa kịp quay lại nhìn cô ta, bởi vì anh nhìn thấy được, đồ mịt ướt của anh cũng đang mở to hai mắt, vô cùng ngạc nhiên nhìn về phía này.

Tiểu Vũ: đang xem bóng đá nhưng vẫn nhớ giờ up cho các nàng nha =))

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Edit: Tiểu Vũ

Mặc dù đột nhiên trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người khiến Dụ Hâm có vài phẩm xấu hổ, nhưng cô lại nhanh chóng lấy hết dũng khí, nhìn người đàn ông trước mặt, giọng nói mặc dù có vài phần run run nhưng vẫn đề cao âm lượng nói-----

"Minh lão sư, mặc dù, mặc dù bình thường anh rất lạnh lùng cũng không hay nói chuyện cùng với mọi người, thoát nhìn không có kiên nhẫn đối với người

khác, nhưng em biết trong lòng anh chắc chắn không như thế... "

Minh Ngật cắt đứt lời cô ta, lạnh như băng mở miệng: "Trong lòng tôi chính là nghĩ như thế."

Dụ Hâm ngẩn người, nhưng rất nhanh lại cười rộ lên: "Minh lão sư, anh đừng nói như vậy, em biết, anh là một người đặc biệt tốt."

Minh Ngật nhúu chặt lông mày, nhìn chằm chằm người phụ nữ đứng trước mặt mình.

Anh thậm chí hoài nghi một giây sau, trong miệng cô ta sẽ tuôn ra câu "Minh lão sư kính mến".

Đương nhiên, điều anh muốn hơn lúc này chính là, ai cho cô ta cái dũng khí tò mò với anh thế?

Dụ Hâm nhìn anh, trên mặt đã đỏ ửng.

Cô ta nhỏ giọng nói: "Lúc em vừa tới đây, lần ra ngoài làm việc đó, em đã không cẩn thận giẫm phải hố tuyết, chính là anh ôm em ra... "

Minh Ngật đứng đó cau mày, giọng nói nghiêm nghị sửa lại lời cô ta: "Đừng có nói linh tinh, tôi là "xách" cô lên."

Vừa nói xong, Minh Ngật vốn muốn quay đầu lại xem phản ứng của Kiều tích, nhưng anh lại cảm thấy, nếu làm thế thì có vẻ là có tật giat mình, vì thế đành phải khó khăn nhin xuống.

Dụ Hâm lè lưỡi, vết đỏ trên mặt vẫn chưa tan.

Minh Ngật cảm thấy có một số việc cần phải nói ra cho rõ ràng: "Tôi xách cô lên, là bởi vì cô giẫm phải đồ của tôi."

Dụ Hâm: "?"

Dừng hai giây, sau đó Minh Ngật tiếp tục lạnh lùng giải thích-----

"Vòng cổ vợ tôi tặng rơi vào trong tuyết, cô đi không nhìn đường, giẫm phải nó."

Dụ Hâm: "???"

Đương nhiên, cùng lúc đó, Kiều Tích cũng lâm vào một mảnh mộng lung.

Vòng cổ gì cơ?

Cô tặng vòng cổ cho anh lúc nào???

Hay là... giới lắm Minh Ngật, anh có đến mấy em gái tốt hả?

Bên kia, đột nhiên biết được tin người mình thích đã có vợ, trải qua vài giây ngẩn ngừ đứng ngốc, Dụ Hâm nhanh chóng phản ứng kịp, sau đó trong hốc mắt liền đầy nước.

Minh lão sư làm sao có thể có bạn gái?

Dụ Hâm quả thật không thể tin tưởng được.

Ngay cả đồng nghiệp 7 năm, cùng đến trạm nghiên cứu với Minh Ngật là Chữ lão sư cũng từng nói qua, cứ 1 tuần 7 ngày thì có đến 3 ngày anh ta nhìn thấy Minh Ngật đi tất không phải là một đôi.

Minh lão sư như vậy, thì làm sao có thể có bạn gái???

Đúng vào lúc này, bếp trưởng vẫn luôn chuẩn bị kính hi cho buổi tối ngày hôm nay đã đi ra ngoài, còn đẩy theo một xe bánh ga to từ trong khu bếp ra.

Ở Nam cực, bánh ga to tươi sốt nóng hổi như thế này là cực kỳ hiếm khó.

Tháng trước là sinh nhật 50 tuổi của Phùng lão trưởng trạm mà bếp trưởng cũng tiếc mấy quả trứng gà quý báu làm bánh sinh nhật cho ông ấy, chỉ làm một chiếc bánh thọ đào lớn (*), cắm mấy ngọn nến lên giả làm bánh sinh nhật.

(*) Là một loại bánh hạt sen.

Lúc này, nhìn thấy hai chiếc bánh sinh nhật lớn như vậy, gần như toàn bộ nhân viên trạm nghiên cứu đều thoáng cái hưng phấn hẳn lên, ồn ào náo nhiệt hỏi thăm-----

"Có ai sinh nhật sao? Ai đấy ai đấy?"

"Không biết, nhưng mà thật sự có mặt mũi! Tháng trước không phải trưởng trạm cũng không có bánh ga to sao?"

Vừa thấy chiếc bánh vừa lớn vừa tròn, bên trên còn được trang trí bằng rất nhiều hoa quả - mặc dù chỉ là hoa quả đóng hộp, nhưng Kiều Tích và Lộc Tiểu Mạnh đều bị hấp dẫn, trong nháy mắt đều ném chuyện Minh Ngật được tỏ tình ra sau đầu.

Ánh mắt Lộc Tiểu Mạnh sáng lên: "Hóa ra kinh hỉ mà bếp trưởng nói là cái này!"

Thật sự là rất lâu không được ăn bánh ga to rồi, thế nên lúc này Kiều Tích cũng không nhịn được mà nuốt nước miếng, hai mắt cũng sáng lên: "Có thể ăn luôn không? Hay là phải ăn com xong mới được ăn?"

Bếp trưởng cười híp mắt đẩy xe bánh đi qua hơn nửa căn tin, đẩy đến trước mặt Minh Ngật.

Một số đôi mắt sắc bén đã tia được chữ trên mặt bánh, sau đó liên liên tiếp có những tiếng hít khí xuyết xoa.

"Mẹ nó? Như vậy thú vị sao? Tôi đã ngửi được vị chua rồi đấy!"

"Tự nhiên đi kiếm chuyện làm gì? Tên khôn kiếp nào muốn ăn đòn à?"

"Hừ... mấy người không phát hiện tên ký bên dưới sao?"

Lộc Tiểu Mạnh đứng lên, tò mò nhón chân nghiêng người nhìn.

Cô ấy mông lung đọc ra mấy chữ nhìn được -----

"Nụ, nụ hôn đầu... 10 năm vui về... M, i, n, g?"

Kiều Tích nghe được thì ngẩn người, nhưng rất nhanh liền phản ứng được, trong nháy mắt gương mặt trắng noãn liền đỏ bừng lên.

Cái gì thế không biết...

Anh họ thật sự rất thiếu đòn!

Xe bánh một đường thẳng tiến đến trước mặt Minh Ngật.

Dụ Hâm đứng cạnh anh cũng nhìn thoáng qua chữ trên mặt bánh, trong lúc nhất thời sắc mặt trở nên rất khó coi.

Ngồi ở bên người Dụ Hâm là Tôn Hi Lăng nhìn thấy bộ dạng này của cô ta thì cũng đứng dậy nhìn xem. Sau khi xem xong thì nụ cười trên mặt cũng nhanh chóng trở nên cứng ngắt.

Đương nhiên, Minh Ngật vẫn chưa chú ý đến phản ứng của hai người bọn họ.

Anh lấy một con dao nhỏ dài trên chiếc đĩa sứ trắng gần đó rồi quay đầu nhìn về phía bên kia phòng ăn.

Tầm mắt của anh vẫn luôn nhìn chăm chăm vào cô gái đang đỏ mặt ở phía kia.

Mặc dù đồ mít ướt một lời không hợp liền không để ý đến anh, mặc dù đồ mít ướt luôn luôn nhắc quần lên là tỏ ra không quen biết anh, mặc dù hôm nay đồ mít ướt đã cùng anh náo loạn hơn 5 tiếng đồng hồ...

Nhưng Minh Ngật cảm thấy, vợ của mình mà, mình phải thương yêu nhiều hơn một chút cũng phải thôi.

Về chuyện anh vì làm bánh cho cô mà không được ăn trúng tháng này và tháng sau, Minh Ngật quyết định sẽ không chủ động nói ra, anh sẽ chờ cô tự mình phát hiện.

Giống như hồi cấp 3, đồ mít ướt biết anh phải gặm bánh bao chạy hơn nửa tháng liền cảm động thành đến chết luôn.

Đáng tiếc lúc đó anh dốt đặc cán mai, không hiểu được kiểm soát để làm gì đó.

Nhưng lúc này đây, anh sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Nghĩ đến đây, khoe môi Minh Ngật không khỏi cong lên.

Anh nhìn về phía đồ mít ướt cách đó không xa, mở miệng nói----

"Tích Tích, qua đây cắt bánh nào."

Kiều Tích không nghĩ tới, mới ngày thứ hai đến đây thôi mà cô đã là tiêu điểm của toàn bộ trạm nghiên cứu rồi.

Nhưng mà... như vậy cũng tốt.

Cô hiện tại muốn công khai quyền sở hữu một chút, miễn cho những người khác muốn đánh chủ ý lên người anh họ.

Kiều Tích đứng dậy, đi đến bên người Minh Ngật.

Lúc này, Dụ Hâm đứng bên cạnh Minh Ngật mắt đỏ lên.

Đại khái... một nửa là khổ sở, một nửa là mất mặt.

Kiều Tích trầm nghĩ như vậy.

Không đợi cô tìm từ để nói chuyện, Dụ Hâm đã áp úng lên tiếng trước----

"Xin lỗi... "

Có lẽ là nhất thời không nhớ nổi tên Kiều Tích, cô ấy dừng lại một lúc rồi mới tiếp tục nói----

"Xin lỗi, tôi không biết quan hệ giữa cô và Minh lão sư."

Giọng nói của tiểu cô nương càng ngày càng nhỏ, cơ hồ là mang theo vài phần xấu hổ----

"Tôi vẫn nghĩ rằng anh ấy độc thân... Xin lỗi, tôi không hề có ý định muốn chia rẽ hai người."

Kiều Tích cười cười, nói: "Không sao."

Cô vừa nói chuyện, ánh mắt cũng nhân nhợt liếc qua Tôn Hi Lăng đang ngồi bên cạnh Dụ Hâm.

Đều sống đến tuổi này rồi, làm gì có người phụ nữ nào không có đạo hạnh mấy nghìn năm?

Dụ Hâm có lẽ thật sự không biết, nhưng Tôn Hi Lăng thì... lại là giả bộ hồ đồ.

Kiều Tích đoán quan hệ giữa Tôn Hi Lăng và Dụ Hâm cũng không tồi, ngày thường chắc chắn khá thân thiết.

Cô ta rõ ràng đã nhìn thấy cô ở trong phòng của Minh Ngật, nhưng lại không hề ngăn cản hành động thổ lộ của Dụ Hâm ngày hôm nay, thế nên tâm tư cô ta thế nào, cô nhìn một cái là đoán ra.

Đem bạn tốt biến thành kẻ ngu si.

Cô ta biết Minh Ngật nhất định sẽ từ chối, nhưng vẫn khuyến khích bạn tốt đi tỏ tình. Chắc là muốn mượn chuyện này để thăm dò quan hệ giữa cô và Minh Ngật.

Loại thủ đoạn này chỉ như trò mèo so với những vụ tương tự ở Mỹ thôi.

Bởi vậy nên cô không hề tức giận, chỉ là ôn hòa cười với Dụ Hâm, sau đó mở miệng nói----

"Chuyện này cũng không trách cô được... Đều do công tác bảo mật của Minh Ngật tốt quá thôi."

Nói xong Kiều Tích liền mỉm cười nhìn thoáng qua người đàn ông bên cạnh.

Đột nhiên bị đồ mịt ướt nhìn chăm chú, trong vài giây ngắn ngủi đó, Minh Ngật cảm thấy hạnh phúc đến mức hít thở không thông.

Kiều Tích liếc mắt nhìn anh sau đó lại tiếp tục nói----

"Cả trạm nghiên cứu này cũng chỉ có Cố Đại Phó và bác sĩ Tôn biết chuyện của hai bọn tôi thôi... Hai người đó miệng kín như bình nên cô không biết là đương nhiên."

Lời này của cô nói xong, sắc mặt Tôn Hi Lăng ngay lập tức trở nên trắng bệch.

Các đồng nghiệp đứng xa không nghe thấy thì không sao, những đồng nghiệp đứng gần vừa nghe thấy Kiều Tích nói vậy thì ngay lập tức nổ tung.

Không giống như Kiều Tích và Lộc Tiểu Manh là người mới, những nhân viên cũ đều biết Dụ Hâm và Tôn Hi Lăng là đồng hương, cũng là đàn chị đàn em học cùng trường, hai người có quan hệ rất tốt.

Lúc này tất cả mọi người đều nghĩ bác sĩ Tôn cũng quá không tốt rồi, cô ta biết rõ Minh Ngật có bạn gái, lại không ngăn cản bạn thân đi tỏ tình.

Không những không ngăn mà khi nãy, lúc Dụ Hâm có chút do dự thì cô ta còn là người đẩy lên!

Người phụ nữ ở trước mặt mọi người làm ra loại chuyện này, có thể có bao nhiêu tâm cơ?

Ngay lập tức, Dụ Hâm liếc mắt nhìn Tôn Hi Lăng, nước nở quát: "Sao cô lại muốn lừa tôi?"

Nói xong liền che mặt chạy ra ngoài.

Về mặt Tôn Hi Lăng phần nộ, cô ta đứng đó do dự vài giây, sau đó vẫn đứng dậy, hướng mọi người cười xin lỗi: "Mọi người ăn trước đi, tôi đi xem nha đầu kia một chút."

Cũng may mọi người cũng không để ý đến màn drama vừa rồi lắm.

Dù sao thì trong trạm nghiên cứu này, người thích Minh Ngật cũng không chỉ có mình Dụ Hâm. Nếu như không có chuyện ngày hôm nay thì mọi người cũng sẽ không biết Minh Ngật thế mà lại có bạn gái.

Đương nhiên, trước khi Kiều Tích xuất hiện, mọi người đều tưởng tượng cô gái thế nào mới có thể lọt vào tầm mắt của Minh Ngật.

Đến khi Kiều Tích xuất hiện, suy nghĩ trong đầu mọi người chính là: mẹ nó, tên khốn kiếp kia dựa vào cái gì mà có được người bạn gái như vậy???

Nhất là bộ dáng dịu dàng ôn hòa, giọng nói nhỏ nhẹ nói câu "Không sao" lúc an ủi Dụ Hâm kia, quả thực là một đại mỹ nhân. Một đám nam sĩ ở đây đều ghen tị đến mức lệ nóng vòng quanh mắt.

Oa oa oa, người vợ dịu dàng ôn nhu như vậy, tôi cũng muốn, cộp cái trong nhà mau mau đến đây học tập người ta đi kia, đừng có bắt bọn họ phải quỳ bòn giết, sâu riêng nữa!

Đương nhiên, đại mỹ nhân có biểu hiện dịu dàng ôn nhu kia, bắt quá chỉ là giả dối mà thôi.

Đợi đến khi chỉ còn lại hai người bọn họ, Kiều Tích háng giọng, bắt đầu nói: "Minh lão sư ~ "

Đồ mít ướt hiếm khi làm nũng với anh như vậy, lúc đầu Minh Ngật còn rất là hường thụ, anh nghĩ cô đang cảm thấy nguy cơ vì vừa rồi mình được tỏ tình, thế nên lúc này mới ngoan ngoãn đến lấy lòng anh.

Thế nhưng đợi đến khi đường nhìn của hai người tiếp xúc, Minh Ngật mới cảm thấy hoảng sợ.

Anh ho nhẹ một tiếng: "... Có chuyện gì thì từ từ nói."

Kiều Tích nhìn anh, muốn vạch trần lời nói dối vừa rồi của anh, "Em tặng anh vòng cổ lúc nào hả? Hay là do người vợ khác của anh tặng?"

Tuy rằng rất mất mặt, nhưng so với việc...

Minh Ngật do do dự dự rút ra một vật từ trong túi quần.

Chính là chiếc vòng cổ trong miệng anh lúc nãy.

Kiều Tích không khỏi trợn mắt nhìn anh: "Đây là của... Cầu Cầu!"

Vòng cổ cô mua cho Cầu Cầu cũng bị anh giành rồi?

Giọng nói của Minh Ngật hiếm khi lại tủi thân như lúc này: "Em cũng chưa từng mua cho anh cái gì... "

Lời anh vừa nói, đúng là sự thật.

Sinh nhật anh lúc trước, Kiều Tích đều là tốn tâm tư làm đồ ăn ngon cho anh, đúng là chưa từng tặng anh món đồ gì.

Dù sao... khi đó cô cũng giống mọi người, đều nghĩ anh họ là gia súc, có ăn là được rồi, tặng gì đó cho anh cũng chỉ là lãng phí thôi.

Vừa nghĩ như thế, Kiều Tích không nhận được có chút hổ thẹn.

Cô vươn ngón út, ngoéo ngoéo ngón tay Minh Ngật, dỗ dành anh: "Em xin lỗi mà, lần sau em sẽ mua cho anh vòng kim cương!"

Minh Ngật hừ một tiếng, cuối cùng cũng đồng ý với cô.

Anh ôm đồ mít ướt nói, "Về phòng trước đi."

Lúc này toàn bộ người ở trạm nghiên cứu đều biết quan hệ của hai người bọn họ, Kiều Tích da mặt mỏng, đương nhiên là sẽ không muốn ở cùng một chỗ với anh.

Nói cách khác... rất nhanh mọi người sẽ biết được, 3 hộp cuối cùng trong phòng y tế là ai vét sạch.

Suy nghĩ một chút, Kiều Tích nín cười nhìn về phía anh, "Anh họ, anh bây giờ vẫn được sao?"

"Cái gì?" Minh Ngật nhất thời không phản ứng kịp.

Kiều Tích nín cười, tiếp tục nói: "Hôm nay anh nhờ bếp trưởng làm chiếc bánh sinh nhật kia, tốn hết bao nhiêu quả trứng?"

Minh Ngật có chút kinh ngạc.

Bởi vì anh không ngờ tới, đồ mứt ướt nhanh như vậy đã nhận ra nỗ lực của anh rồi.

Ngay lập tức, anh liền kìm nén sự hưng phấn lại, nét mặt vẫn nhàn nhạt như thường nói: "43."

Dù sao thì từ giờ đến hết tháng sau, anh cũng không được ăn trứng.

"Nhiều như vậy á?" Kiều Tích kinh ngạc nhếch mi.

Ninh Ngật nắm lấy tay cô, nhàn nhạt ừ một tiếng.

Thật ra cũng không gọi là nhiều, chỉ cần cô biết nỗ lực của anh là được rồi.

Một giây sau, vẻ mặt Kiều Tích liền chuyển sang vô cùng đau đớn nói: "Chỉ một bữa cơm tối, đã có hơn 20 anh họ bị mất đi vật trân quý nhất... Không có buồn bán sẽ không có tổn thương mà!"

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Kiều Tích cảm thấy mình có chút đen tối.

Bởi vì... Minh Ngật trước mặt cô lúc này thoát nhìn không hiểu câu cô vừa mới nói có ý tứ gì.

Nhìn người trước mặt cười đến mức kỳ kỳ quái quái, Minh Ngật rất là không cao hứng.

Đồ mứt ướt nhìn qua hình như không cảm kích chuyện anh vừa nỗ lực làm.

Anh đưa tay nâng mặt cô lên, không khách khí捏 lấy má cô, "20 cái gì? Em rốt cuộc có mấy anh họ hả?"

Anh họ thật xuẩn mà! Bị đùa giỡn cũng không biết!

Kiều Tích không thèm giải thích, cô vui mặt vào khuỷa tay anh, cắn môi cười trộm.

Minh Ngật vỗ lên đầu cô một cái, sau đó nói: "Anh hơi mệt, về phòng trước đi."

Vừa nghe thấy phải về phòng, trong nháy mắt Kiều Tích liền đề cao cảnh giác, cô lập tức cựa ra khỏi tay anh, "Bai bai."

Minh Ngật bắt mạch kéo cô lại vào lòng mình, "Cùng nhau trở lại."

"Không được! Em có chuyện muốn nói với Tiểu Manh."

Trơ mắt nhìn anh họ lừa gạt Tiểu Manh đơn thuần, Kiều Tích cảm thấy tự trách vô cùng thế nên cô đã quyết định sẽ quay về phòng an ủi dỗ dành Tiểu Manh cho thật tốt.

Hơn nữa, mọi người cũng không phải người ngốc, nếu như cô và anh họ ở cùng một phòng cả đêm thì chẳng phải ai cũng đoán được bọn họ đang làm cái gì sao?!

Chỉ là, thấy đồ mứt ướt từ chối, Minh Ngật lại không hề tức giận, anh gật gật đầu nói: "Vừa khéo, anh cũng có chuyện muốn hỏi cô ấy."

Kiều Tích tò mò hỏi: "Chuyện gì?"

Minh Ngật chậm rãi mở miệng: "20 anh họ mất đi thứ quý giá nhất... có ý tứ gì?"

Anh nhìn Kiều Tích đang đứng một bên toát mồ hôi lạnh, nói: "Em không nói với anh, anh chỉ có thể đi hỏi cô ấy."

Kiều Tích hận không thể ném một cái tát qua cho anh họ.

Lần đầu tiên trong đời cô công khai nói chuyện đen tối, anh nghe không hiểu thì thôi đi, đằng này lại còn muốn đi hỏi người khác???

Trúng trúng các thứ... Nếu như truyền ra ngoài thì cô có còn mặt mũi hay không hả?

Kiều Tích hoảng loạn vội vàng che miệng anh lại, cái khó ló cái khôn, cô lập tức lớn tiếng nói----

"Anh anh anh, không cho phép anh nói chuyện với người con gái khác!"

Minh Ngật nhủ mi, hỏi ngược lại: "Lộc Tiểu Manh không phải bạn tốt của em sao? Ngay cả cô ấy cũng không được?"

"Không được!" Kiều Tích nghiêm túc gật đầu, khẳng định nói, "Chỉ cần là con gái thì đều không thể!"

Lời vừa dứt, Kiều Tích liền nhìn thấy có 3 người đang đi tới ở phía sau Minh Ngật.

Kiều Tích nhận ra một người trong số đó, mọi người đều gọi anh ta là Tiểu Đổ. Vừa rồi lúc ăn cơm Lộc Tiểu Manh còn nói Tiểu Đổ chính là người mang đặc sản tới tặng phòng bọn cô.

Vừa thể hiện xong một phen cộp me, Kiều Tích đâu thể không biết xấu hổ mà bắt chuyện cùng người ta được, thế nên cô lập tức vui mặt vào trước ngực Minh Ngật trốn tránh.

Minh Ngật rất hài lòng.

Đồ mít ướt chỉ bá đạo như vậy với mỗi mình anh, người khác muốn đánh chủ ý lên người cô đều thu hồi tâm tư hết đi!

Đội người đã đi xa, Minh Ngật liền cúi xuống,摸摸 trên môi cô một chút.

"Ừm." Minh Ngật buông người trong lòng ra, nhắm mi lại, hít mũi một cái, "Thật chua."

Kiều Tích thờ phỉ phò đập anh một quyền.

Bị đánh một cái, Minh Ngật ngay cả mày cũng không nhăn, mặt không đổi sắc tiếp tục đề tài lúc trước: "Thôi vậy, không thể nói chuyện cùng con gái thì anh đi hỏi lão Cố cũng được."

A a a a a!

Nội tâm Kiều Tích cơ hồ là hổng mất rồi, cô kéo lấy ống tay áo Minh Ngật, tội nghiệp nói: "Em, em buồn ngủ rồi, anh phải ngủ cùng em em mới ngủ được."

Minh Ngật nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới tỏ vẻ anh đây đành phải vì em mà hi sinh vậy, gật đầu một cái.

Chờ hai người về tới căn phòng của Minh Ngật, nhìn một đồng hồ hỗn độn mới được dọn dẹp qua loa cô liền liên tưởng đến các hình ảnh đêm qua và sáng nay... Kiều Tích lập tức đỏ ửng lên.

Cô... hình như lại bị anh họ lừa rồi thì phải?

Đương nhiên là, một khắc sau khi Kiều Tích bước chân vào căn phòng này, mọi chuyện đã không thể thay đổi được nữa rồi.

Minh Ngật đóng cửa lại, vẻ mặt lễ thắng khí hùng: "Cửa anh đã khóa, chìa khóa cũng bị Bambi nuốt rồi."

Kiều Tích đề lại lần váy, gương đôi mắt vừa to vừa sáng nhìn anh, ủy khuất căn môi nói-----

"Người ta... đều sung lên rồi."

"Sung?" Minh Ngật nhủ chặt mày, vẻ mặt nghiêm túc nói, "Anh kiểm tra một chút xem nào."

Lần này Kiều Tích đến Nam cực, ngoại trừ vạn dặm truy chồng thì thật ra vẫn còn việc đứng đắn cần làm.

Lúc trước cô mang theo một nhóm người máy mới do Predator đến đây chính là bởi vì cần kiểm tra mức độ hoạt động khi ở môi trường khắc nghiệt của nhóm người máy này,

Ở Nam cực hiện tại đang là mùa hè thế nên đại đa số thời gian thời tiết cũng khá tốt, nhân viên của trạm nghiên cứu ra ngoài khảo sát cũng không có nguy hiểm quá lớn.

Khi mùa đông đến, khí hậu nơi này sẽ lập tức trở nên cực kỳ ác liệt, nhân viên ra ngoài khảo sát phát sinh chuyện ngoài ý muốn là việc thường như cơm bữa, bởi vậy nên trạm nghiên cứu mới lập ra một quy định là, 1 nhóm phải có từ 3 người trở lên mới được phép đi ra ngoài.

Nếu như các nhà máy trong nước có thể sản xuất ra được những người máy có chức năng thăm dò môi trường bên ngoài thì hiệu suất khảo sát và phạm vi khảo sát của các nhà khoa học sẽ được nâng lên rất cao.

Nội dung công việc của Minh Ngật ở đây thực ra không bao gồm ra ngoài làm việc, thế nhưng anh đâu yên tâm để đồ mứt ướn ra ngoài một mình được.

Bởi vậy, sáng sớm sau khi dính lấy cô một lúc thì cũng đứng dậy, thay quần áo rồi liền theo cô ra ngoài.

Từ tháng 11 đến tháng 3 hàng năm là mùa hè ở Nam cực, lúc này thật sự thì thời tiết cũng không lạnh lắm, bên trong mặc một chiếc áo phông mỏng bên ngoài mặc một chiếc áo lông đã đủ chống lạnh rồi, so với Bắc Kinh lúc này thì ấm áp hơn rất nhiều.

Nhưng Minh Ngật lại hiển nhiên không cho là vậy.

Anh nhét hai tay của Kiều Tích vào túi áo anh, lại chỉ về một phía xa xa say sưa nghiên cứu, "Em nhìn xem, kia là đảo chim cánh cụt."

Vừa nghe đến ba chữ "Chim cánh cụt", hai mắt Kiều Tích liền sáng lên: "Chim cánh cụt!"

Lúc cô mới đến đây đã từng nhìn thấy một con chim cánh cụt, thế nhưng lúc trước mọi người đã được thông báo rằng khi đến Nam cực, không thể có bất cứ tiếp xúc nào với chim cánh cụt, không chỉ như thế, còn phải giữ khoảng cách ngoài 5 mét với chúng nữa.

Chỉ là, Kiều Tích nghĩ, 5 mét thì 5 mét, thế cũng đủ cho cô quan sát được chim cánh cụt rồi.

Cô còn đồng ý với Sâu Béo là sẽ chụp ảnh về cho nó xem nữa!

Chỉ là lúc xuống thuyền liền gặp phải mấy ngày gió tuyết, mãi đến hôm nay mới có thể ra ngoài thông gió.

Mấy nhân viên đồng hành cùng nghe được đối thoại của hai người thì liền cười nói: "Kiều lão sư muốn xem chim cánh cụt thì chúng ta có thể sang bên kia xem một chút."

Kiều Tích ngượng ngùng nói: "Không cần, không cần đâu, tôi không thể làm lỡ công việc của các anh được, cứ theo kế hoạch ban đầu đi."

"Không sao đâu." Tiểu Đỗ cười rộ lên, "Chúng tôi cũng cần phải kiểm tra các thiết bị quay chụp không người lái, khu bên kia sớm muộn gì cũng phải đi thôi."

Vì vậy đoàn người liền xuất phát đến đảo chim cánh cụt.

Đương nhiên, bọn họ không hề lên đảo mà là ngồi trên một con thuyền nhỏ gần bờ để ngắm nhìn những chú chim cánh cụt.

Nghe Tiểu Đỗ nói, chỗ này được gọi là đảo chim cánh cụt bởi vì ở đây tập trung nhiều chim cánh cụt nhất Nam cực. Vào lúc nhiều nhất, số chim cánh cụt ở đây còn vượt quá 200 000 con.

Kiều Tích rất không có kiên nhẫn mà mở to hai mắt nhìn.

Nhìn thấy người đàn ông khác cùng nói chuyện với đồ mứt ướn, Minh Ngật tự nhiên là không hề vui vẻ.

Anh lập tức thắt chặt vòng tay, ôm cả người cô tiến vào trong lồng ngực mình, "Chim cánh cụt được rất trung thành, cả đời chúng chỉ nhận định một phối ngẫu cho mình, cũng sẽ không thay đổi."

Giống như anh.

Kiều Tích nghi ngờ quay đầu lại nhìn anh một cái.

Minh Ngật liền nói ra những nội dung tối qua tranh thủ tra được trên google: "Mùa đông hàng năm, chim cánh cụt mẹ đẻ trứng xong liền phui mông bỏ đi, để lại chim cánh cụt bố ở lại ấp trứng một mình."

Kiều Tích: "???"

"Đợi đến mùa hè, sau khi chim cánh cụt con vỡ vỏ chui ra ngoài thì chim cánh cụt mẹ lại rất không biết xấu hổ theo dòng hải lưu quay trở về."

Kiều Tích: "???"

Minh Ngật mặt không đổi sắc tiếp tục nói: "Tuy rằng chim cánh cụt mẹ không làm hết trách nhiệm của người mẹ nhưng chim cánh cụt bố tước giờ đều không tính toán, một người vừa làm cha vừa làm mẹ, không chỉ xả thân nuôi nấng con trưởng thành mà còn ngày ngốc cuồng đợi chờ vợ trở về."

Anh họ... hình như đang ám chỉ cái gì đó thì phải?

Kiều Tích rất cẩn thận không nói gì.

Ngay sau đó, Minh Ngật lại tiếp tục: "Em có cảm thấy, chuyện vừa rồi rất giống dáng vẻ của anh khi mang theo Cầu Cầu và Bambi đợi em trở lại không?"

Kiều Tích lần đầu tiên nhận ra, trình độ ngữ văn của anh họ vô cùng tốt.

.... Học được cả phương pháp ẩn dụ luôn.

Mọi người xung quanh đều đang mang dáng vẻ nhin cười, Kiều Tích quay đầu lại, vừa muốn nói chuyện liền cảm thấy hoa mắt chóng mặt, trước mắt trời đất như đảo tung lên.

Cô túm chặt tay áo Minh Ngật, mềm nhuyễn ghé đầu vào trước ngực anh.

Minh Ngật hoảng sợ vô cùng.

... Đồ mít ướt là bị anh làm cho tức đến ngất luôn?

Anh lập tức đỡ lấy đầu cô, giọng nói có chút hốt hoảng: "Được rồi, anh không nói không nói nữa, em đừng giận anh."

Kiều Tích vùi đầu vào ngực anh càng sâu hơn, ừ rừ nói: "Thuyền lắc lư quá, em chóng mặt buồn nôn."

Minh Ngật như lâm phải đại địch ôm Kiều Tích trở về phòng y tế của trạm nghiên cứu.

Kiều Tích chỉ cảm thấy anh lại muốn làm lớn chuyện, vì vậy liền cười cười nói với bác sĩ: "Tôi thực sự không sao hết, chỉ hơi say sóng nên buồn nôn chút thôi."

Bác sĩ Dương là người từng trải, anh ta liếc mắt nhìn Kiều Tích, lại liếc mắt nhìn Minh Ngật, bắn khoăn nhìn hai người một lúc sau đó anh ta đẩy ghế ra, đứng dậy đi vào phòng trong, cầm một hộp nhỏ nhỏ ra đưa cho Kiều Tích.

Kiều Tích vừa nhìn thấy hộp kia liền đỏ mặt.

Bác sĩ Dương giải thích: "Ở đây không có được điều kiện như bệnh viện... cô cầm về thử xem thế nào... Có kết quả thì quay lại nói cho tôi biết."

Kiều Tích khóc than suốt một đường trở về phòng.

Cô đã biết mà!

Bị giày vò ngày đêm như thế, sớm muộn gì cũng giày vò ra chuyện mà!

Nhìn que thử thai hiện lên hai vạch đỏ, Kiều Tích ngồi trên bồn cầu bùm mặt, gần như muốn oa oa khóc lon lên.

Đều tại anh họ hết!

Quá nhiều quá nhiều rồi... Cô cũng không nhớ nổi, rốt cuộc là lần cô mới tới không có làm biện phòng tránh hay là lần làm trong thư phòng quá kịch liệt đến bao đầu rách, hay là lần anh giúp cô tắm, kết quả không nhận được lại làm!

Quá nhiều quá nhiều!

Kiều Tích tức đến mức chỉ muốn gào lên khóc, đàn ông đều là bọn khốn kiếp!

Một sinh mệnh nhỏ bé đột nhiên đến, khiến Minh Ngật nửa vui nửa buồn.

Đương nhiên là rất vui vẻ rồi, đứa bé cô mang trong bụng, chính là huyết mạch chung của cả hai người bọn họ.

Minh Ngật lúc này đã có thể đoán ra được, đứa bé này nếu ra đời chắc chắn sẽ mang hình dáng của bố, còn dung mạo sẽ giống của mẹ, là dựa theo hình dáng ngoại hình của bọn họ.

Buồn thì đương nhiên cũng rất buồn.

Bởi vì... từ lúc có kết quả thử thai, một ngón tay của Kiều Tích anh cũng chưa được chạm qua.

Buổi tối mỗi ngày, đồ mít ướt đều mặc đồ kín từ cổ xuống chân, phảng phất sợ mình lộ ra một chút da thịt thôi là anh lại có thể nổi lên thú tính vậy.

Không chỉ như vậy, bây giờ đến cả giường đều không bò lên nổi.

Bởi vì trong phòng độ ẩm vừa đủ, thế nên anh liền bị đá xuống ngủ dưới đất.

Minh Ngật lúc này lại nhớ lại, 10 năm trước lúc anh đến nhà bà cô thăm cô, lúc ấy cô còn có thể rải chăn cho anh ngủ trên mặt đất.

Hiện tại đến chăn cũng không thềm trải cho, có đôi khi sáng tinh dậy còn có một con chó cưỡi trên đầu anh ngủ ngon lành.

Cũng may là cảm giác vui sướng vì sắp làm bố đã vượt qua tất cả, Minh Ngật dĩ nhiên là đến nửa điểm cũng không cảm thấy khổ sở.

Ngoại trừ có một số việc cần tự bản thân anh phải khắc phục, thì tất cả những việc khác đối với anh mà nói, đều thập phần hoàn mỹ.

Bởi vì Tuyết Long lại chuẩn bị đón một đoàn mới đến, thế nên đội viên cũ phải rút về.

Vốn dĩ Kiều Tích dự định theo nhóm đội viên cũ cùng nhau quay trở về Bắc Kinh, thế nhưng cô vẫn chưa đủ ba tháng, lệnh dệnh trên biển trở về sẽ có chút nguy hiểm.

Bác sĩ Dương cũng kiến nghị Kiều Tích nên ở lại đây dưỡng thai, dù sao thì hiện tại ở Nam cực đang là mùa hè, thời tiết cũng không ác liệt, đợi đến khi đủ 3 tháng thì sẽ theo các thành viên ở đây vào mùa đông năm ngoái rút về.

Thuận lý thành chương, Kiều Tích ở lại trạm nghiên cứu đón năm mới.

Giao thừa năm ngoái, chương trình Xuân Vãn có làm một tiết mục về các chiến sĩ nhân viên công tác ở biên cảnh và nước ngoài gây được tiếng vang lớn, thế nên năm nay họ lại tiếp tục làm tiết mục này.

Ngoài dự đoán của mọi người chính là, giao thừa năm nay, khán giả toàn quốc đều bị ném cho ngum cầu lương to đùng.

Thời điểm khán giả xem chương trình, hơn 60 nhân viên ở lại trạm nghiên cứu đều tụ tập lại ở phòng ăn để cùng nhau làm sủi cảo.

Ngồi đối diện camera nhận phỏng vấn chính là lão trưởng trạm.

MC ở đối diện hỏi: "Trưởng trạm Luru, đây là năm thứ mấy ngài ở Nam cực đón Tết rồi?"

Lão trưởng trạm cười híp mắt đáp: "Đây là mùa xuân thứ 7 tôi trải qua ở Nam cực... "

Nhưng mà, hấp dẫn ánh mắt của hầu hết các khán giả, chính là một đôi nam nữ bình thường ngồi trong góc phòng, tình cờ bị máy quay quay đến.

Tất cả mọi người đều đang làm sủi cảo, hai người này cũng đang chiếm cứ một bàn làm sủi cảo.

Người con gái rất nghiêm túc cúi đầu gói sủi cảo, thế nhưng người đàn ông bên cạnh lại không chú tâm làm việc, anh đứng một bên, ngó nghiêng xung quanh thấy không có ai để ý liền cúi đầu hôn lên mặt người phụ nữ.

Hôn được mấy cái, người phụ nữ rớt cuốc tức giận, khí thế hùng hổ mà ngẩng đầu trừng mắt nhìn đối phương.

Ai biết được, người đàn ông lại đột nhiên đưa tay quét bột mỳ, nâng cằm cô gái lên rồi bôi lên mặt cô ấy.

Hai người cứ thế vừa cười vừa nháo nhau, cuối cùng người đàn ông nâng mặt cô gái lên, cúi đầu nhẹ nhàng hôn một cái.

Cư dân mạng nhanh tay cut hình ảnh của hai người này ra từ trong video, làm thành ảnh gif lưu truyền rộng rãi, còn gắn thêm tiêu đề-----

"Trước mặt khán giả toàn quốc rắc cầu lương! Cặp đôi show ân ái nhất trong lịch sử Xuân Vãn!"

Cư dân mạng bình luận ở bên dưới-----

"Ngọt quá đi! Sâu răng rồi! Tôi có thể nói là lúc xem tiết mục này toàn bộ thời gian tôi đều nhìn chăm chăm góc trái bên dưới không?"

"Trên lầu +1, tuy rằng quay xa quá không nhìn rõ mặt lắm, nhưng nhìn dáng vẻ thôi là đã biết chính là mỹ nhân soái ca rồi, vóc người đẹp như vậy cơ mà!"

"Chờ một chút! Mọi người có phát hiện không, vị tiểu thư này nhìn có chút quen mắt... "

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

Edit: Tiểu Vũ

Trong một đêm, "Cặp đôi ngược cầu nhất trong lịch sử" nhanh chóng được lan truyền khắp các trang mạng xã hội.

Vốn dĩ mọi người đều chỉ cảm thấy thích thú vì đôi tình nhân này đáng đáp quá đẹp đôi, thoát nhìn thật sự là cảnh đẹp ý vui mà, thế nên cho dù có đang ngược cầu thì mọi người cũng chấp nhận ăn cầu lương một cách vô cùng sung sướng.

Mãi cho đến khi một công ty khoa học kỹ thuật nổi tiếng đã được chứng thực V cũng chia sẻ một bức ảnh gif----

"Ồi mẹ ơi, người trong ảnh gif này không phải sei sao? Mấy người nói xem tôi có phải hoa mắt hay không vậy... [ăn dưa][ăn dưa][ăn dưa]"

Là nhà khoa học đứng đầu hạng mục X-Brain của Predator, Kiều Tích đương nhiên là được mọi người nhận biết, thế nhưng cũng chỉ giới hạn trong giới khoa học kỹ thuật thôi.

Lúc này tài khoản đại V kia công khai chia sẻ như vậy khiến thân phận của Kiều Tích lập tức bước ra ngoài ánh sáng.

Quần chúng ăn dưa kinh ngạc phát hiện, em gái ngược cầu trong tiết mục Xuân Vãn thế mà lại chính là nữ thần mới thành danh của giới khoa học kỹ thuật gần đây, Sissie Kiều.

Dù thời gian gần đây Sissie Kiều đã mai danh ẩn tích.

Thế nhưng hạng mục X-Brain của Predator vẫn đang được đẩy mạnh, thế nên một đám nhân sĩ trong giới lẫn ngoài giới đều đang tò mò đoán già đoán non.

Mọi người đều đoán rằng Predator chính là đang muốn thổi phồng thương hiệu, thế nên ngay từ đầu mới đẩy một vị mỹ nữ lên trước mặt công chúng.

Đợi đến khi hạng mục X-Brain này quen mặt với đại chúng rồi thì các lãnh đạo cấp cao của công ty tự nhiên cũng biết một người phụ nữ trẻ tuổi như vậy sẽ không gánh nổi trọng trách nặng nề đó, cho nên mới có chuyện Sissie Kiều phải mai danh ẩn tích gần đây.

Thế nhưng, chỉ bằng một loạt các ảnh gif và video show ân ái chưa đến 10 giây, Kiều Tích và người đàn ông bên cạnh cô đã hấp dẫn được một nhóm lớn các tiểu ty tỷ trên mạng xã hội.

Đợi đến khi các tiểu ty tỷ được phổ cập khoa học về quỹ tích dốc lòng nhân sinh từ IMO đến MIT của Kiều Tích thì trong nháy mắt, nhóm tiểu ty tỷ này liền chia thành hai quần thể-----

Fan CP và fan only.

Fan only thì hết sức buồn rầu lo lắng----

"Tiểu ty tỷ năm nay mới bao nhiêu tuổi chứ? Sao lại phải cùng một nhóm lão nam nhân đến Nam cực leo núi vậy?"

"Là bởi vì thất bại trong việc tranh giành quyền lực với cấp cao công ty nên mới đi Nam cực giải sầu sao? Không không không! Tôi không cho phép! Tiểu ty tỷ nhanh chóng tỉnh lại đi, quay trở về đoạt lại vị trí của cô trong công ty đi!"

"Tiểu ty tỷ, xin cô có chút chuyên nghiệp trong sự nghiệp được không? Đang là người phụ nữ hoàng kim cơ mà, không thể trầm mê vào chuyện yêu đương được, hiện tại, lập tức, tức khắc trở về công ty tiếp tục công việc của mình!"

Fan CP lại rất không phục----

"Fan only thật sự là lớn mặt mà, người ta quay trở về công tác lúc nào các người quản được sao? Người ta vừa trẻ lại vừa đẹp, nói chuyện yêu đương thì có cái gì không bình thường hả?"

Fan only nghiêm túc cảnh cáo-----

"Fan CP mời đi ra! Cái mà mà yêu đương? Các người lẽ nào không thấy được thời điểm người đàn ông tóc ngắn cùn kia muốn hôn tiểu ty tỷ, cô ấy đã có bao nhiêu chống cự sao? Có muốn tôi giúp mấy người tag khoa mắt không @khoa mắt?"

"Mặt trắng nhỏ kia, cảnh cáo anh không được câu dẫn tiểu ty tỷ nữa, anh không xứng với cô ấy, hết hy vọng đi."

"Tiểu ty tỷ xin đừng yêu đương! Sự nghiệp là quan trọng nhất! Nếu chị có tiền thì loại hàng mặt trắng nhỏ, tóc ngắn cùn này muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, đúng không? Hiện tại việc quan trọng nhất chính là quay về công ty đoạt quyền! Muốn nhìn drama hồi cung đoạt quyền!"

Cùng lúc đó, tiểu ty tỷ bỏ việc để yêu đương và mặt trắng nhỏ tóc ngắn cùn muốn bao nhiêu có bấy nhiêu lại không hề hay biết gì về chuyện này cả.

Ăn xong bữa cơm đoàn viên, sau khi giúp đỡ các nhân viên hậu cần nhà bếp, tất cả mọi người đều bận rộn gọi video về cho gia đình.

Băng thông ở đây có hạn thế nên ngày thường Kiều Tích muốn xem một tập phim truyền hình cũng đều phải dùng tốc độ 10kb/s tải mấy ngày mới xong. Nhưng hôm nay là giao thừa, mọi người ai cũng muốn gọi điện về cho gia đình thế nên đương nhiên là phải thay phiên gọi điện rồi.

Minh Ngật và Kiều Tích được phân vào lúc 11 giờ đến 11 rưỡi. Từ giờ đến lúc được gọi về cho gia đình còn khá lâu nên Cố Đại Phó chạy sang gõ cửa, tìm anh đi chơi bài.

Anh dĩ nhiên là không yên lòng về đồ mứt ướt.

Vừa rồi lúc ở phòng ăn, cô làm rất nhiều sùi cảo nhưng đến khi ăn lại chỉ ăn nửa cái, sau đó liền ồn ào nói không muốn ăn nữa.

Vốn dĩ Kiều Tích cái gì cũng ăn được, thế nhưng sau khi mang thai lại trở nên rất khó ăn, cứ nhìn thịt thịt cá cá là cô đã không thể phần chần được rồi.

Minh Ngật còn đang suy nghĩ phải làm món gì ngón để cô ăn thì thấy cô đẩy đẩy cánh tay của anh, nhẹ giọng nói: "Đi đánh bài cùng bọn họ đi."

Cô nghe Tiểu Manh nói, anh họ đã bị cả trạm nghiên cứu này cười nhạo là thê nô rồi.

Minh Ngật sững sốt, sau đó lập tức biểu đạt sự trung thành của mình: "Không đi! Tết mà, anh muốn ở cùng một chỗ với mẹ con em."

Kiều Tích cau mày, hơi có chút dằn dấp mệt mỏi: "Anh ở trong phòng lúc ẩn lúc hiện khiến em cứ hoa mắt chóng mặt... Để em yên tĩnh một chút, được không?"

Nếu như có đuôi thì nhất định lúc này đuôi của Minh Ngật đã cụp xuống rồi.

Anh vô cùng chán nản đi ra cửa.

Nhìn bóng lưng tui thân của anh, Kiều Tích không nhịn được bật cười.

Cô biết anh họ đối với cô rất tốt, nhưng trước mặt người ngoài cô cũng muốn cho anh họ có chút mặt mũi.

Cô ở trên giường đọc báo một lúc, sau đó cầm điện thoại lên, dùng tốc độ mạng như ốc sên chạy lên mạng xem tin tức. Sau một hồi gian nan vất vả, rốt cuộc điện thoại của cô cũng xem được tin nhắn được gửi từ mấy tiếng trước.

Là Thịnh Tử Du nhắn-----

"Muốn chết rồi! Tích Tích! Cậu mau xem đi, trên mạng đều đang nói anh họ ăn bả kia!"

Kiều Tích nhận thấy tình hình khôn gôn, vì vậy liền lên Weibo mà cô đã bỏ không 800 năm nhìn thoáng qua.

Đây là tài khoản Weibo công ty lập ra để bộ phận truyền thông PR dùng khi có việc, đã lấy được dấu V chứng minh thân phận.

Từ lúc lấy được dấu V chứng minh thân phận đến nay đã gần 1 năm rồi mà cô cũng mới đăng được 3 bài, đều là chia sẻ từ Weibo của công ty.

Kiều Tích nhìn thoáng qua bình luận bên dưới, rất nhanh liền hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mặt trắng nhỏ, tóc ngắn cũn?

Kiều Tích buồn cười.

Cầm điện thoại trong tay, ngẫm nghĩ một lúc lâu, cô mới chạm xuống bàn phím, đăng lên bài viết chính thức đầu tiên của mình trên tài khoản Weibo này---

"Mọi người đừng nao nhé, làm gì có ai là mặt trắng nhỏ đâu? Rõ ràng là chồng tôi mà."

Cô vừa mới đánh chữ xong đăng lên thì cùng lúc, cửa phòng ngủ bị đẩy ra, mặt trắng nhỏ tóc ngắn cũn vẻ mặt vui sướng hân hoan đi tới.

Kiều Tích để điện thoại qua một bên, tò mò hỏi anh: "Nhanh như vậy liền đánh xong rồi?"

Minh Ngật vui vẻ gật đầu "Ừ" một tiếng, cầm trong tay một cái túi đặt lên bàn.

Anh đương nhiên sẽ không nói cho đồ mứt ướt biết, chỉ số thông minh siêu việt của bản thân thật ra là một nhân tố không ổn định.

Thế nên với chỉ số thông minh bình thường của đám người kia thì mới chỉ qua 5 ván Minh Ngật đã bị trục xuất ra khỏi đội rồi.

Đương nhiên, Minh Ngật cũng không thêm đề ý.

Bởi vì chỉ thắng 5 ván thôi cũng đã đủ để anh cướp sạch chỗ đồ ăn vặt của đám người Cố Đại Phó rồi.

Kiều Tích cũng vén chăn lên xuống giường, tò mò đảo mắt nhìn anh, "Đây là cái gì vậy?"

Giọng nói Minh Ngật nghe rất vui vẻ: "Sùi cảo nhân cần tây."

Rau xanh ở nơi này so với vàng còn đắt hơn, nghe thấy tên món ăn mình thích nhất, Kiều Tích vẫn không nhận được nuốt một ngụm lớn nước bọt.

Biết được đồ mít ướt thích ăn cái này, Minh Ngật liền mang về một cái nồi nấu nhỏ để chuẩn bị luộc sủi cảo.

Lúc ăn cơm Kiều Tích thật sự là không có chút muốn ăn nào, thế nhưng lúc này nhìn thấy sủi cảo nhân cần tây thì lại kích thích hương vị của cô.

Cô vòng qua vòng lại quanh người Minh Ngật: "Xong chưa?"

Minh Ngật quay đầu lại nhìn đồ mít ướt thêm ăn đến chầy nước bọt, không khỏi cảm thấy buồn cười: "... Nước còn chưa sôi đâu."

Kiều Tích gấp đến độ muốn giậm chân: "Anh rốt cuộc có biết nấu sủi cảo không vậy?"

Lặn qua lộn lại một hồi, đợi đến khi đến giờ gọi video về cho gia đình thì Kiều Tích mới được ôm một bát lớn sủi cảo nhân cần tây, ăn nhồm nhoàm như hổ đói sói vồ.

Chúc Tâm Âm vừa nhìn đã xót vô cùng, lập tức hỏi: "Sao Tích Tích bây giờ mới ăn?"

Nói xong lại bắt đầu quay sang chỉ trích con trai vương bát đản nhà mình: "Con cũng không biết chăm sóc con bé một chút, sao lại để Tích Tích đói bụng?"

Minh Tuấn cũng cùng chung mối thù nói: "Đúng đấy! Sao không để ý Tích Tích! Giống hệt như gia súc, suốt ngày chỉ biết có ăn thôi!"

Kiều Tích để đũa xuống, đôi mắt to tròn đầm lệ, "Bố! Mẹ!"

Minh Tuấn: "???"

Chúc Tâm Âm: "???"

Uyển uyển: "ㄟ ㄎ ㄟ!!!"

Minh Ngật có chút kinh hãi, đồ mít ướt sao lại ngoan như vậy, không cần anh nói cũng biết tự mình đổi cách gọi rồi.

Một giây tiếp theo, Kiều Tích liền "Oa oa" khóc lên: "... Con mang thai rồi!"

Minh Tuấn: "!!!"

Chúc Tâm Âm: "!!!"

Uyển uyển: "ㄟ ㄎ ㄟ!!!"

Minh Ngật lúc này cũng có chút kinh ngạc.

Bọn họ không phải đã nói với nhau là, chờ đến khi từ Nam cực trở về mới nói chuyện này sao?

Giây tiếp theo, Kiều Tích vừa lau nước mắt vừa chỉ tay sang bên cạnh, nức nở nói: "Là của anh ấy!"

Minh Tuấn và Chúc Tâm Âm đã có chút không phản ứng kịp rồi, hai vợ chồng liếc nhìn nhau, sau đó nói: "Tích Tích, cái này cũng không cần cố ý nói đâu."

Kiều Tích lại "Oa" lên một tiếng, khóc lớn hơn: "Thế nhưng anh ấy không muốn kết hôn với con!"

Về mặt Minh Ngật khiếp sợ nhìn tiểu tâm cơ bên cạnh, "???"

Mà Minh Tuấn ở đầu bên kia, qua 3 giây dừng hình, sau đó bởi vì động tác quá nhanh mà mạng thì lại yếu nên động tác của ông liền biến thành đơ đơ lag lag, tuy vậy nhưng từ những hình ảnh đơ đơ lag lag đấy cũng có thể nhận ra sự tức giận đến ngút trời của ông-----

"Tích Tích đừng sợ, bố giúp con đánh chết tên tiểu tử vương bát đản này!"

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Edit: Tiểu Vũ

Không chỉ Minh Tuấn ở đầu bên kia bị tức đến nhìn không rõ, ngay cả Chúc Tâm Âm cũng bị chọc giận quá mức-----

"Bao lâu rồi? Chuyện từ khi nào? Sao bây giờ mới nói với bố mẹ hả?!"

Minh Ngật cố gắng mở miệng: "Chính là-----"

Chúc Tâm Âm tròn mắt nhìn, âm lượng vốn cao nay lại đề cao hơn vài phần: "Hỏi con sao? Im miệng cho mẹ!"

Minh Ngật rất không phục mà ngậm miệng lại.

Quay sang Kiều Tích, cô rút cuộc có vài phần ngượng ngừng nói: "Hơn 1 tháng, sắp 2 tháng rồi ạ."

Uyển Uyển ngồi một bên im lặng nãy giờ bỗng tròn to mắt nhìn, kinh ngạc nói: "Chị Tiểu Kiều! Đó chính là khoảng thời gian chị vừa mới đến Nam cực mà---- "

Chúc Tâm Âm quay đầu lại trừng mắt nhìn con gái.

Minh Uyển ý thức được mình vừa nói cái gì liền nhanh chóng che miệng lại im lặng.

Đương nhiên, tiểu nha đầu này đang âm thầm suy nghĩ trong lòng.

Hóa ra anh trai nhà mình lại lợi hại như vậy... Thật là không nhìn ra.

Chúc Tâm Âm bên kia lại bắt đầu cằn nhằn: "Hai đứa, hai đứa thật là, sao không nói với bố mẹ sớm hơn? Chuyện lớn như vậy cũng dám giấu diếm không nói?"

"Tích Tích thì thôi không tính, con gái ai chả da mặt mỏng, đương nhiên là thẹn thùng rồi. Thế Minh Ngật đâu, con xảy ra chuyện gì hả? Chuyện lớn như vậy còn phải để vợ nói thay? Hai đứa cho là mình vẫn còn là nhưng cô cậu 15 16 tuổi, não loạn ra chuyện rồi không dám nói ra có đúng không?"

Kiều Tích xấu hổ đến đỏ bừng mặt, yên lặng cúi đầu.

Minh Ngật nhìn thấy đồ mứt ướt như vậy, trong lòng liền rất không vui.

Anh cau mày, quay camera về phía mình giải thích: "Cái gì mà 15 16 tuổi? Con cũng chưa từng tàn phá qua thiếu nữ vị thành niên đâu."

Sắc mặt Kiều Tích càng đỏ hơn, lập tức vươn tay véo cánh tay anh họ một cái.

Đồ ngốc này, loại chuyện này có cái gì hay mà tranh luận hả?

... Lẽ nào anh cho rằng bác Chúc không biết đêm sinh nhật 18 tuổi cô đi trắng đêm là làm cái gì hay sao?!

Thấy thằng con trai trời đánh còn dám chống đối mình, Chúc Tâm Âm đương nhiên là nổi trận lôi đình: "Không nói chuyện với con. câm miệng!"

Minh Ngật rầu rĩ không vui ngậm miệng lại.

Chúc Tâm Âm sắp đặt mọi chuyện rất mạnh mẽ vang dội, nhanh chóng suy nghĩ xong xuôi nói-----

"Hai đứa đúng là hồ đồ, phụ nữ mang thai 3 tháng đầu sao có thể ở Nam cực được?"

"Mẹ biết, gần chỗ các con có trạm nghiên cứu của Chi Lê, bên họ tầm này hay có máy bay vận chuyển lương thực đến, lần tới máy bay đến, Tích Tích, con theo máy bay trở về trước."

"Ngày mai mẹ sẽ đi chọn thiệp mời, đặt khách sạn... Ôi mùa xuân đến rồi, nhiều người muốn kết hôn lắm, không biết mẹ có thể đặt được khách sạn trong vòng 2 tháng tới không nữa... Hai đứa đúng thật là chẳng ra sao!"

Kiều Tích cũng không ngờ tới, lần bức hôn này của cô, lại khiến chính cô chịu thua thiệt rồi.

Cô vâng dạ tiếp thu lời giáo huấn của Chúc Tâm Âm, nhưng rồi vẫn không nhịn được hỏi: "Hai tháng... có phải gấp quá không ạ?"

Cô nhớ tới ông sếp Lục Sâm nhà mình, chỉ cầu hôn thôi cũng phải chuẩn bị mất 3 tháng, hôn lễ cũng không cần phải nói, chuẩn bị đến gần 1 năm trời.

Tuy rằng cô không có quá để ý đến vấn đề này... nhưng 2 tháng chuẩn bị hôn lễ, tính thế nào cũng thấy không kịp, đúng không?

Sắc mặt Chúc Tâm Âm xám ngắt, Uyển Uyển ở một bên đứng lúc nhấc nhơ: "Chị Tiểu Kiều, nếu để lâu hơn nữa thì, chị mặc áo cưới sẽ không được đẹp đâu."

!!!

Kiều Tích rút cuộc phản ứng kịp: Lại để lâu hơn nữa, bụng của cô nhất định sẽ không giấu được rồi!

Vừa nghĩ như thế, vành mắt của cô lập tức đỏ lên.

Cũng không biết có phải phụ nữ có thai nhạy cảm, yếu đuối hơn hay không nhưng thời khắc này, Kiều Tích thật sự cảm thấy rất khổ sở, rất khó chịu.

Cô vịn dầm không từ chạy đến nơi này tìm một tên ngốc, kết quả hần lại lừa cô là hần có bạn gái rồi, muốn đuổi cô đi, còn muốn trả Cầu Cầu lại cho cô.

Nếu như thật sự đánh đuổi cô đi thì đã tốt!

Đằng này tên khốn Minh Ngật lại không khống chế được, còn nói cái gì mà "Không bán ở bên trong, không có việc gì đâu", hần chính là tên đầu to khốn kiếp!

Hiện tại thì hay rồi, đợi đến khi tổ chức hôn lễ, dù cho bụng có che được thì chuyện cô mang thai trước khi cưới cũng làm sao mà giấu được?

Đến lúc đó nhất định sẽ có người nói cô mượn con mà bức hôn cho xem!

Chúc Tâm Âm lúc này cũng rất không vui mà nhìn thẳng con trai nhà mình, "Con cũng nhanh chóng xin các lãnh đạo cho nghỉ về kết hôn đi, ngày tổ chức hôn lễ mẹ không hy vọng con vắng mặt."

Sắc mặt Minh Ngật vẫn như thường, phảng phất như không nghe thấy lời Chúc Tâm nói.

Nhìn thấy dáng vẻ này của anh họ, Kiều Tích lại muốn chảy nước mắt rồi.

Anh đây là có ý gì?

Rõ ràng là không muốn kết hôn mà!

Minh Tuấn ở đầu bên kia nhìn thấy thế cũng nổi trận lôi đình: "Mày không nghe thấy lời mẹ mày nói đúng không?"

Minh Ngật liếc nhìn bố mẹ đang tức giận trên màn hình, sau đó khẽ hừ một tiếng, "Là bố mẹ vừa bảo con câm miệng."

Thời gian nói chuyện với người nhà vô cùng ngắn, chưa đầy nửa tiếng, Minh Ngật liền hết sức quen thuộc cùng gia đình nói lời tạm biệt, "Không nói nữa, còn có những người khác đang chờ gọi điện cho gia đình nữa."

Minh Tuấn có vài phần lo lắng: "Tích Tích, nhớ chăm sóc chính mình thật tốt nhé, nó dám đối xử không tốt với con thì về báo bác."

Chúc Tâm Âm cũng lau nước mắt nói: "Tích Tích, con là phụ nữ có thai, nhớ nói với đầu bếp ở căn tin, bảo họ làm cho con mấy món có dinh dưỡng để bồi bổ nhé... Chúng ta bên này sẽ nhanh chóng sắp xếp máy bay đón con về, không thể ở đây lâu được, nhé?"

Uyển Uyển cũng rất tủi thân mở miệng: "Chị Tiểu Kiều, có thể thuận tiện mang Bambi về không... chị nói cho nó biết, em không có nuôi con chó nào khác đâu!"

7 năm trước, lúc Minh Ngật phải đến sở nghiên cứu công tác, Uyển Uyển cảm thấy mình được ở nhà với bố mẹ, còn anh trai lại phải đến nơi rừng sâu núi thẳm trải qua cuộc sống khổ sở, cô đơn, thế nên liền chủ động đề Cầu Cầu và Bambi theo anh đi.

Nhưng ai mà biết được, chuyến đi đó, lại chính thức khiến cô và Bambi phải chia xa.

7 năm qua, anh trai về nhà được 3 lần, thế nên cô cũng chỉ gặp được Bambi 3 lần.

Chỉ gặp được 3 lần thì cũng thôi đi, điều mà Minh Uyển không thể nhận được nhất chính là, người anh trai ngu ngốc này của cô luôn luôn dùng thẩm mỹ của sắt thép thẳng nam để chọn trang phục cho Bambi.

Cái gì mà nơ búp bê Barbie, cái gì mà cổ áo bằng pha lê lấp lánh, lại còn cái gì mà quần lót tơ tằm màu phấn hồng... Tất cả đều là trang phục được anh mặc cho Bambi.

Thế mà hết lần này đến lần khác anh ấy còn tưởng rằng mấy cái đó là chứng cứ cho việc anh ấy chăm sóc Bambi rất tốt. Mỗi lần phải gửi nhưng hình ảnh này cho cô để chứng minh là anh ấy tuyệt đối không có bạc đãi Bambi.

Uyển Uyển đều bị người anh trai ngu xuẩn này làm cho tức chết rồi!

Đương nhiên, cô vừa nói dứt lời thì liền bị Chúc Tâm Âm không nặng không nhẹ đánh cho một cái.

Chúc Tâm Âm nghiêm mặt nói: "Tích Tích, con bây giờ không được chơi đùa với chó đâu, nhờ đồng nghiệp khác giúp đỡ nuôi nó nhé, nghe không?"

Mặc dù biết mẹ nói có lý, thế nhưng Uyên Uyên vẫn thương tâm cực kỳ.

Năm này qua năm khác, năm nay cô vẫn chưa được nhìn thấy Bam tiểu Bi của cô đâu!

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Minh Ngật đối với hành động cáo trạng vừa rồi của Kiều Tích vẫn cảm thấy khó chịu, vì thế nên lúc này liền tức giận mở miệng nói: "Tránh ra một chút!"

Kiều Tích ngẩng đầu thật mạnh nhìn về phía người ngốc nào đó, về mặt khiếp sợ mở miệng nói: "Anh hung dữ với em?"

A! Đồ mít ướt nói thật là đúng!

Ngày hôm nay anh chính là muốn hung dữ với đồ mít ướt tâm cơ biến xấu đấy!

Đồ mít ướt trước đây nghe lời như vậy nhu thuận như vậy, hiện tại không biết đã học được tính xấu của ai, lại còn biết nhắm mắt cáo trạng anh?

Trẻ con không nghe lời, hơn phần nửa là được nuông chiều quá, đánh một trận là tốt thôi!

Minh Ngật đột nhiên gan lớn, trong lúc nhất thời còn dám hướng về phía Kiều Tích lớn tiếng nói: "Đúng đấy! Anh hôm nay chính là muốn hung ----- "

Kiều Tích tròn tròn mắt nhìn về phía anh.

Minh Ngật ngừng lại cấp tốc, cứng rắn nuốt những lời định nói trở lại cổ họng.

Kiều Tích nhếch mi: "Chính là muốn cái gì?"

Minh Ngật toát mồ hôi lạnh, cố gắng tìm đường sống trong chỗ chết cho mình chui ra.

Cái gì mà trẻ con không nghe lời thì đánh một trận là tốt thôi... Đồ mít ướt rõ ràng là tổ tông của anh!

Suy nghĩ một chút, anh tiếp tục dùng khí thế lúc trước, tiếp tục cả vú lấp miệng em nói: "Em trừng anh làm gì? Anh hôm nay chính là muốn hung dữ với em đấy!"

Kiều Tích: "???"

Minh Ngật hừ một tiếng, sau đó cười lạnh nói: "Em đừng tưởng em xinh đẹp như tiên nữ là anh sẽ dung túng em! Em gầy như vậy, chỉ ăn vài miếng sủi cảo nhân cần tây mà đã no rồi? Em tránh ra cho anh!"

Kiều Tích còn đang đắm chìm trong lời nói vừa xinh vừa gầy của người ngốc nào đó, trong lúc nhất thời thực sự khéo léo tránh người ra cho anh đi.

Minh Ngật đưa tay lấy bát sủi cảo nhân cần tây đi ra ngoài vài bước, lại xoay người lại, chỉ chỉ cô, về mặt cảnh cáo nói: "Bây giờ anh đi lấy cho em một ít sủi cảo nhân thịt bò, đừng tưởng mình xinh đẹp lại ăn nói dễ nghe rồi làm nũng với anh là anh sẽ nhẹ dạ! Ngày hôm nay anh lược bao nhiêu cái sủi cảo thì em phải ăn hết bấy nhiêu cái cho anh!"

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

Edit: Tiểu Vũ

Mấy ngày sau, hải quân Chi Lê phái tới một chiếc trực thăng vận chuyển được phẩm tới trạm nghiên cứu.

Bởi vì trạm nghiên cứu của hai nước ở Nam cực gần nhau, các nhân viên của Chi Lê cũng thường xuyên sang bên này ăn uống ca hát nên quan hệ giữa hai trạm nghiên cứu rất tốt.

Đối với việc trạm nghiên cứu Trung Quốc nhờ bọn họ tiện đường cho vị "Sức khỏe không ổn định" quá giang, quân đội Chi Lê vô cùng sáng khoái mà đáp ứng.

Hải quân Chi Lê ở lại Nam cực 3 ngày, bởi vậy nên ngày thứ 3 sau khi ăn cơm xong, vừa về đến phòng Minh Ngật liền giúp cô thu dọn hành lý.

Kiều Tích vừa thấy anh họ sắp xếp hành lý cho mình liền không nhịn được vui vẻ: "Có cái gì cần dọn đâu? Ở nơi này của anh cũng chẳng có gì cả, em

xách y nguyên hành lý lúc mang đến về là được rồi."

Minh Ngật nhét toàn bộ cá nhỏ khô lấy được từ chỗ bếp trưởng vào trong valy của Kiều Tích.

Mấy hôm trước cô không muốn ăn cơm, anh phải lấy cá nhỏ khô này dụ cô ăn như dụ mèo vậy, mãi mới dụ được cô ăn cơm.

Lúc này anh liền xem mấy con cá nhỏ này bảo vật mà nhét rất cẩn thận vào valy của Kiều Tích, cô còn cô ý ghét bỏ nói: "Em không cần đâu, trở về nước làm gì có cái gì không có đâu? Em chẳng hiếm lạ gì cái này."

Theo lịch trình thì sau khi lên máy bay của quân đội Chi Lê cô sẽ ở Chi Lê nghỉ ngơi 1 ngày rồi mới ra sân bay về nước, không đến mấy chục tiếng nữa là cô có thể về đến nhà ở Bắc Kinh rồi.

Minh Ngật đưa tay lên kéo cả người cô vào lòng, sau đó lại ôm cô ngồi lên chân mình.

Anh kín đáo nhét một vật vào trong tay cô, "Này, sung công quý nhé."

Kiều Tích mở to hai mắt nhìn, trong tay cô đột nhiên xuất hiện một chiếc thẻ ngân hàng.

Cô nháy nháy mắt nhìn anh, "Thẻ lương?"

Minh Ngật "Ừ" một tiếng, dáng vẻ có chút mất tự nhiên.

Kiều Tích dò xét sắc mặt anh, cố ý mở miệng nói: "Ồ, tiền lương của anh không phải nên đặt ở chỗ bạn gái anh sao?"

Đều sắp sinh con cho anh đến nơi rồi mà còn nói mấy chuyện ngu xuẩn trong quá khứ nữa... Minh Ngật thực sự rất muốn hung hăng khi dễ cô một chút.

Anh đưa tay nheo nheo nặn nặn mặt cô, sau đó tức giận nói: "Em đừng có đắc ý, nếu không phải bởi vì em khiến anh thần hồn điên đảo, khiến 7 năm qua chỉ toàn nghĩ đến em, ngay cả đến nằm mơ cũng là mơ về em thì em nghĩ rằng anh không biết đi tìm bạn gái mới sao?"

Kiều Tích nở nụ cười vui vẻ.

Con người này sao lại buồn nôn như vậy chứ.

Cô trở thành một cô nàng tham tiền, cảm tưởng thẻ lật tới lật lui, "Bên trong có bao nhiêu tiền?"

Minh Ngật nhanh chóng tính toán một chút, sau đó báo một con số.

"Nhiều như vậy?!" Con số anh nói ra khiến Kiều Tích hơi hoảng sợ.

Cô biết những đơn vị nghiên cứu này tiền lương sẽ không quá cao, thế nên anh làm sao có thể có nhiều tiền như thế này được?

Thật ra là bởi vì Minh Ngật quanh năm đều ở đơn vị nên không cần dùng đến tiền, ngoại trừ ngày lễ Tết mua sắm một chút thì anh không có bất kỳ hoạt động nào cần dùng đến tiền.

Chỉ là phản ứng của Kiều Tích khiến Minh Ngật có vài phần bất mãn.

Nhiều như vậy?!

Chẳng lẽ cô nghĩ rằng anh sẽ không kiếm được nhiều tiền như vậy?

Thế nên Minh Ngật liền lướt qua những khoản phí tiết kiệm được, cố ý vân đạm phong khinh nói: "Ngoại trừ thỉnh thoảng mua son môi với mấy thứ linh tinh cho mẹ và Uyển Uyển cùng với tiêu dùng hàng ngày của anh thì cũng chỉ còn lại từng này, không được nhiều lắm."

Kiều Tích vốn dĩ còn muốn cầm thẻ lương của anh, thế nhưng vừa nghe thấy anh còn dùng thẻ lương này để mua đồ cho bác Chúc và Uyển Uyển thì trong nháy mắt tấm thẻ này khiến cô khó có thể cầm được.

Tuy rằng bác Chúc và Uyển Uyển đều đối xử với cô rất tốt, nhưng nếu như cô vừa về liền cầm thẻ lương của anh thì hai người chắc chắn sẽ không được vui đâu?

Kiều Tích rơi vào trong suy nghĩ của bản thân, cô cảm thấy nếu như mai sau con trai mình như thế thì cô nhất định sẽ thương tâm.

Thế nhưng sắt thép thẳng nam khó có khi hiểu chuyện được như thế, Kiều Tích cũng không muốn phủ nhận sự tích cực này của anh, thế nên cô đành phải trả lại thẻ cho anh rồi cố ý tức giận nói: "Anh muốn một người phụ nữ mang thai như em phải tự đi mua nhẫn kim cương sao?"

Minh Ngật ngẩn người, điều này anh thật sự không nghĩ tới.

Suy nghĩ một chút, anh mở miệng nói: "Vậy em thích nhận kiểu gì?"

Kiều Tích cả giận nói: "Không phải cái này anh cần phải khiến em ngạc nhiên sao? Em nói cho anh biết em thích gì thì còn đâu mà ngạc nhiên nữa?"

Hai người dính lấy nhau một lúc, mắt thấy lại muốn lau súng cướp cò nên Minh Ngật đành buông người trong ngực ra, để cô cách xa anh một chút, sau đó lại hôn nhẹ mi mắt cô, thấp giọng nói: "Về nhà nhớ phải chăm sóc bản thân thật tốt nhé."

Kiều Tích ngồi trong lồng ngực anh, không an phận xoay xoay người, lại duỗi duỗi cái cô, đưa mặt mình đến sát mặt anh, là đáng về muốn được hôn hôn chút.

Minh Ngật nắm cằm cô, cúi xuống hôn cô một cái.

Chỉ là dù như thế thì Minh Ngật vẫn có vẻ không được vui.

Thật ra Kiều Tích đã sớm nhìn ra tâm tình anh không tốt rồi, thế nên vừa rồi cô mới cố ý trêu anh, nhưng không nghĩ tới dù làm thế cũng không khiến tâm trạng anh tốt hơn chút nào, khiến cô cũng cảm thấy hơi buồn buồn.

Cô ngoan ngoãn dựa đầu trên hõm vai anh, nghịch nghịch áo anh, giọng nói nhu thuận vô cùng: "Có phải là Tích Tích sắp phải đi nên anh họ không nề đúng không?"

Minh Ngật đột nhiên thu chặt vòng ôm, ép cô gần sát anh hơn.

Giọng nói của anh buồn buồn: "Chăm sóc bản thân thật tốt, nghe không?"

Chưa bao giờ Minh Ngật lại hận sự bất lực vô năng của mình như lúc này.

Từ trước tới nay anh chỉ biết công việc của mình phải hi sinh rất nhiều, không chỉ bản thân phải hi sinh mà ngay cả người nhà cũng phải hi sinh.

Thế nhưng mặc dù biết vậy, Minh Ngật vẫn chưa được phải trải qua thời khắc nào quá đau buồn khó chịu cả.

7 năm qua, anh chưa từng hoàn thành được trách nhiệm là con trai trưởng trong nhà, là anh cả trong nhà.

Thế nhưng khi đó bố mẹ mới tuổi trung niên, thân thể đều khỏe mạnh, em gái cũng đã trưởng thành... Anh chưa bao giờ thực sự cảm nhận được cảm giác của việc vắng mặt trong các ngày lễ tết hay có công việc gì, gia đình của anh cũng chưa từng yêu cầu anh phải gánh bất cứ một trách nhiệm hay gánh nặng nào.

Nhưng hôm nay lại không giống.

Đồ mứt ướt của anh, tiểu cô nương trên đầu quả tim của anh, còn có đứa trẻ chung dòng máu của hai người trong bụng cô...

Người cô và đứa bé có thể dựa vào, cũng chỉ có mình anh thôi.

Thế nhưng ngay cả điều đơn giản nhất là làm bạn với cô hàng ngày anh cũng không làm được.

Kiều Tích sao lại không biết được tâm tư của anh chứ?

Cô dễ dàng đoán được, sau đó liền ôm lấy cổ anh, mềm mại mở miệng nói-----

"Minh Ngật, em không muốn anh tiếp tục công việc bây giờ không phải bởi vì em mong muốn anh có thể dành nhiều thời gian ở bên cạnh em hơn, mà là em muốn anh có thể quay lại lĩnh vực Toán học mà anh yêu thích."

Kiều Tích nâng mắt, chăm chú nhìn người đàn ông trước mặt, trong mắt cô như lóe ra ánh sáng, giống như ánh mắt của thiếu nữ 10 năm trước được anh khai mở thiên phú.

Cô vùi mặt vào trong ngực anh, nhẹ giọng nói-----

"Em thật ra không yếu ớt như vậy đâu, cũng không cần anh phải bên em suốt ngày. Có đôi khi em làm nũng với anh, chỉ là muốn anh tỏ ra yêu thương em thôi... Nếu như anh có thể quay trở lại với nhiệt huyết của mình, làm những việc mà anh muốn thì dù cho thời gian anh ở bên cạnh em có ít hơn bây giờ thì cũng chẳng sao cả."

Nghe những lời Kiều Tích nói, Minh Ngật trầm mặc rất lâu, sau đó viên mắt nhất thời nóng lên.

Môi anh hơi giật giật, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói ra được.

Vừa rồi nói một tràng thâm tình đại nghĩa với anh, thật ra Kiều Tích cũng có chút muốn khóc.

Có người con gái nào lại không hy vọng người mình yêu có thể ở cạnh mình?

Sở dĩ cô nói những lời đó là vì cô không muốn anh họ cảm thấy áy náy khi không thể ở bên cạnh cô.

Cô rất rất không muốn anh phải áy náy vì việc này.

Từ quá khứ đến hiện tại, điều Kiều Tích mong muốn luôn là mỗi giây mỗi phút anh và cô bên nhau đều phải thật vui vẻ hạnh phúc.

Ngày hôm sau, trước khi tạm biệt, Minh Ngật ôm Kiều Tích vào lòng thật chặt, cúi đầu hôn cô mấy cái sau đó nghiêm túc nói----

"Quay về phải ăn thật ngon ngủ thật tốt, đừng làm việc vất vả quá. Đừng tưởng rằng anh thích em đến mức không có nguyên tắc thì em có thể thích làm gì thì làm, biết không?"

Anh đã biết phải dùng chiêu thức nào chọc cười đồ mít ướt rồi.

Tuy rằng chiêu thức cũ, nhưng kệ, có thể dùng là được rồi.

Quả nhiên, vừa nghe thấy những lời này, Kiều Tích vốn dĩ đang dưng dưng khóc liền nín khóc mỉm cười, cô đánh Minh Ngật một quyền, "Anh này, nói gì mà đáng ghét."

Ngón cái Minh Ngật nhẹ nhàng xoa xoa mắt cô, trầm giọng nói: "Được rồi, không được khóc nữa, khóc nữa thì mắt đông lại mất... Hiện tại trong tay anh vẫn còn một hạng mục cần hoàn thành, chờ hạng mục này đi vào quỹ đạo anh sẽ lập tức tạm rời cương vị công tác, trước khi Minh Bạch được sinh ra, nhất định anh sẽ trở lại bên cạnh hai người, được không em?"

Kiều Tích dờ khóc dờ cười: "Đã nói là không được dùng cái tên kỳ quái này rồi mà!"

Nguồn gốc của chuyện này chính là, dạo gần đây mỗi ngày Minh Ngật đều suy nghĩ đến việc đặt tên cho đứa bé chưa ra đời trong bụng cô.

Không biết là dây thần kinh nào trong đầu anh bị chập, nói với cô là nếu không chọn được chữ để ghép tên thì không bằng chọn luôn các từ sẵn có, hiện hữu trong đời sống để đặt tên cho con.

Mới đầu anh cũng chỉ ngồi im cảm đầu suy nghĩ, Kiều Tích cảm thấy dựa theo trình độ ngữ văn của anh thì chắc chắn chẳng nghĩ ra được mấy cái tên hay có từ "Minh" đâu.

Thế nhưng sau đó không biết là người nào thiếu đạo đức, cư nhiên đi tặng Minh Ngật một quyển Từ Hải (*).

(*) Đây là quyển bách khoa toàn thư quy mô lớn của Trung Quốc.

Từ sau khi có được quyển Từ Hải, chỉ mấy ngày sau tên đàn ông ngốc sắp lên chức bố đã chọn ra được mấy cái tên như "Minh Tinh", "Minh Tảo", "Minh Thiên", "Minh Niên", "Minh Trí", "Minh Hiền" đưa vào kho để chọn làm tên cho em bé sắp chào đời.

(*) Minh Tinh là ngôi sao, Minh Tảo là sáng mai, Minh Thiên là ngày mai, Minh Niên là năm sau, Minh Trí là sáng suốt, Minh Hiền là rõ ràng. Chết cười với cách đặt tên của ông bố tương lai.

Cuối cùng, sau khi Minh Ngật nghĩ sâu tính kỹ hồi lâu, cảm thấy hai chữ "Minh Bạch" là hay nhất, đơn giản lại có khí thế, dù là nam hay nữ thì đều dùng được, cho nên liền quyết định tạm thời sẽ gọi đứa bé trong bụng cô là "Minh Bạch".

(*) Minh Bạch: hiểu, rõ ràng, công khai,...

Chỉ là, trước khi xuất phát trở về, Kiều Tích đã đem quyển Từ Hải nhét thật kỹ vào trong hành lý của mình rồi, để tránh cho tên ngốc kia rảnh rỗi lại suy nghĩ ra nhiều cái tên tai họa cho tiểu đậu đĩnh của cô.

Chờ đến khi Kiều Tích lên máy bay, ghé đầu vào cửa sổ nhìn mọi người đứng bên dưới đang dần dần nhỏ đi rồi biến mất thì hai viên mắt của cô đã không nhịn được ươn ướt.

Thôi, cứ theo anh vậy.

Một cái tên có thể khiến anh vui vẻ hết như Bambi được chơi tuyết thì... anh muốn đặt tên là gì thì đặt đi.

Kiều Tích không biết tiếng Tây Ban Nha, bởi vậy nên khi ở Chi Lê chuyển máy bay đều do người của công ty cô sắp xếp.

Không có lý do gì xin nghỉ 3 tháng, ông chủ không những không tính toán mà lại còn chiều cô chu toàn như vậy, Kiều Tích đương nhiên là cảm kích không thôi.

Cô thật lòng thật dạ: "Cảm ơn Lục tiên sinh."

Lục Sâm ở đầu bên kia cười nhẹ một tiếng: "3 tháng, có thể tìm được người sẽ bên mình cả đời, rất có lời, không phải sao?"

Đương nhiên, Lục Sâm cũng không phải là một ông chủ thích xen vào việc riêng tư của cấp dưới, nói chuyện qua loa mấy câu rồi lại quay trở lại bàn chuyện chính sự.

Phiên bản người máy thông minh đầu tiên của công ty đã được lên kế hoạch công bố trong buổi họp báo tại Trung Quốc và Bắc Mỹ cuối quý này, Kiều Tích sẽ là người phát ngôn chính đối mặt với chính phủ và cánh báo chí.

Lần này đến Nam cực, Minh Ngật đã cho cô rất nhiều gợi ý----- Mặc dù đối phương diện này anh chưa hề tiếp xúc thể nhưng tư duy siêu việt và cơ sở nền tảng Toán học của anh đủ để cho cô một vài gợi ý.

Những gợi ý này của anh đủ để cô thực hiện một bước cải tiến từ cơ khí lên hóa năng.

Kiều Tích trò chuyện cùng Lục Sâm về chuyện cải tiến người máy, Lục Sâm cũng không có ý kiến khác, chính là để cho cô tự do phát huy.

Họp video kết thúc, xe thương vụ có rèm che cũng vừa vận chạy tới sân bay Santiago, Kiều Tích khép lại máy tính xách tay, cùng đồng nghiệp ở đây nói tiếng cảm ơn rồi kéo valy đi vào sân bay.

Tối hôm qua ở khách sạn cô làm việc hơi muộn, bởi vậy nên vừa vào phòng nghỉ cho khách VIP Kiều Tích liền nhanh chóng chọn một cốc sữa nóng để làm ấm dạ dày.

Nhắm mắt dưỡng thần một lúc, Kiều Tích liền nghe thấy có người đi đến phía cô, sau đó đặt ly thủy tinh nhẹ nhàng xuống bàn gỗ.

Cô nhẹ giọng nói một tiếng cảm ơn, sau đó mở mắt, cầm lấy cốc sữa nóng mình gọi.

Chỉ là, tay cô vừa chạm vào ly thủy tinh thì đồng thời trong nháy mắt, có một bàn tay đàn ông đưa ra che ở bên trên mu bàn tay cô.

Kiều Tích hoảng sợ quay đầu lại nhìn, cái nhìn này triệt để khiến cô hồn phi phách tán.

Là Dung Lãm.

Thần sắc Dung Lãm nhàn nhạt nói: "Biệt lai vô dạng (*), Kiều tiểu thư."

(*) Biệt lai vô dạng: hi vọng bạn vẫn khỏe kể từ khi chúng ta chia xa.

Kiều Tích cố gắng trấn định tâm trạng, ánh mắt lướt qua một lượt nhân viên công tác gần đó, lên tiếng nói: "Anh, sao anh lại ở chỗ này?"

Dung Lãm khẽ cười nói: "Tôi tới là để cảm ơn cô."

Kiều Tích cảm thấy người trước mắt này phát điên rồi.

Dung Lãm nhún nhún vai, "Vi sao không tin?"

"Cô cho là màn xiếc cho cô đã lừa gạt được rất nhiều người? Ngày đầu tiên cô tiếp cận nhà chúng tôi, tôi đã đoán được động cơ của cô rồi."

Kiều Tích liên tục hít sâu vài lần.

Ở Mỹ 7 năm, cô sớm đã biết rõ, Dung Lãm là người không dễ gạt nhất Dung gia, lòng dạ anh ta cho với Dung Nhất Sơn còn thâm sâu hơn rất nhiều.

Thế nên sau khi thành công hấp dẫn ánh mắt của Dung Chuẩn, cô gần như không dám xuất hiện trước mặt Dung Lãm, cô sợ bị anh ta phát hiện ra kẻ hở.

"Chỉ là không nghĩ tới, cô có thể chịu đựng lâu như vậy."

7 năm, thật sự quá lâu.

Anh ta tưởng rằng Kiều Tích sẽ là con ếch bị nồi nước ầm đun chết, nhưng không nghĩ tới, 7 năm sau, cô rốt cuộc tung ra một màn đánh trả đẹp mắt.

"Dung Chuẩn thoát nhìn thì có vẻ rất hận Dung Nhất Sơn, bởi vì ông ta khiến mẹ chúng tôi tức chết, thế nhưng nó chính là một đứa trẻ, ngoài miệng nói thế nhưng sâu trong lòng vẫn rất ý lại vào Dung Nhất Sơn."

Dung Lãm cười cười: "Có thể nói ra được sự thù hận, thì sẽ không dài lâu."

Anh ta chưa bao giờ nói hận ý của mình ra khỏi miệng, thế nên cũng chưa bao giờ tha thứ cho người bỏ của anh ta.

"Tuần thứ hai sau khi cô đi, ông ta và Diệp Gia Nghi bị dẫn về nước."

"Cô xem, chuyện này có đúng là tạo hóa trên người hay không? Diệp Gia Nghi theo ông ta nhiều năm như vậy, tiền cũng sớm vợ vét đủ rồi, cả đời này bà ta cũng tiêu xài không hết số tiền ấy... Thế nhưng khi cô ở Thái Lan, bà ta vẫn lo lắng cô và Dung Nhất Sơn đơn độc ở cùng nhau bởi vậy nên đòi đi theo... Đây đúng là một kết cục không thể tốt hơn."

Diệp Gia Nghi vốn dĩ đang ngồi trên ghế giám đốc, sau chuyện ấy Dung Lãm không tốn chút sức nào cũng chiếm được chiếc ghế ấy của bà ta.

Anh ta đến một tia phiền não cuối cùng cũng đều tiết kiệm được.

Sau khi chắc chắn Dung Lâm sẽ không làm tổn thương đến bản thân mình, Kiều Tích rốt cục trấn định lại.

Cô nhìn đối phương, bình tĩnh mở miệng nói: "Chúng ta đều đạt được điều mình muốn, không phải sao?"

Dung Lâm cũng nhìn về phía cô, "Nửa năm nay Dung Chuẩn sống thế nào... cô không muốn hỏi lấy một chút sao?"

Hỏi thì cũng được gì chứ?

Kiều Tích lắc đầu, "Sự áy náy của tôi, đối với anh ấy mà nói thì không đáng một đồng."

Cô biết Dung Chuẩn sẽ không phải là một người cố chấp, cô biểu hiện càng máu lạnh anh ấy càng có thể nhanh chóng, triệt để hết hy vọng.

Sau khi trở lại Bắc Kinh, Kiều Tích lại một lần nữa về ở Minh gia.

Bởi vì luôn cảm thấy thai nhi không ổn định, Chúc Tâm Âm liền thẳng thắn không cho cô đi công ty làm việc.

Biết bác Chúc quan tâm bản thân, nhưng ông chủ đã đồng ý cho cô nghỉ nhiều như vậy cô cũng không thể nghỉ mãi được thế nên mỗi ngày cô đều lén lút làm việc qua video, tối ưu hóa các phép tính.

Ở nhà, cô lại nhận được đãi ngộ chứng tinh phùng nguyệt một lần nữa.

Chúc Tâm Âm suốt ngày lo lắng dinh dưỡng của cô không đủ, thế nên liền biến đổi cách làm các món ăn để cô có thể ăn nhiều hơn. Uyển Uyển cũng rất sợ cô buồn, mỗi ngày đều nghĩ biện pháp khiến cô vui vẻ.

Chạng vạng hôm nay, sau khi tan làm trở về nhà, Uyển Uyển nhìn thấy Kiều Tích ở trong thư phòng làm việc liền lập tức tiến đến muốn kéo cô đi ra ngoài tản bộ-----

"Đừng suốt ngày làm việc nữa! Tiểu Mập Mập nhà Cá đã trở về rồi, em đi bắt nó qua đây chơi nhé!"

Vừa nghe thấy Sâu Béo trở về, hai mắt Kiều Tích cũng lập tức sáng lên.

Gần đây Sâu Béo theo bố bé đến nơi đóng quân, vì vậy quả mà Kiều Tích mang về từ Nam cực vẫn chưa tặng được cho nó nữa.

Lúc Kiều Tích đến, Sâu Béo vừa ăn cơm xong, lúc này nó đang định mang con vệt lông xanh béo ú của nó ra ngoài dạo chơi.

Vừa nhìn thấy cô, Sâu Béo liền lập tức vui vẻ nói: "Tích Tích!"

Kiều Tích cười đến gập cả lưng lại, sờ sờ khuôn mặt búp múp của nó, cong cong mắt: "Sâu Béo, lâu rồi không gặp, sao con lại càng đáng yêu hơn thế này? Con là ăn đáng yêu mà lớn lên sao?"

Bất ngờ không kịp đề phòng được khen, Sâu Béo đỏ bừng mặt gật đầu, lại sửa lại lời cô cho đúng: "Là ăn đáng yêu vị xoài lớn lên!"

"Oa!" Thịnh Từ Du đi ra ngoài tình cờ nghe thấy câu này của con trai thì hết sức kinh ngạc, "Không biết xấu hổ thế cơ."

Sâu Béo làm bộ như không nghe thấy, ôm chặt lấy chân Kiều Tích, ngẩng khuôn mặt béo tròn lên, vừa mềm vừa đáng yêu nhìn cô, "Tích Tích, con muốn ôm một cái."

Không đợi Kiều Tích đáp ứng, Thịnh Từ Du đã giành nói: "Ôi! Con mập đến như vậy rồi mà còn muốn nhiều yêu cầu thế hả?"

Nói rồi cô nàng liền quay sang Kiều Tích: "Đừng ôm nó, bụng cậu lớn thế rồi."

Kiều Tích ngạc nhiên: "Rõ ràng như vậy à?"

Thịnh Từ Du rất bất đắc dĩ: "Cậu đã 4 tháng rồi mà."

Kiều Tích có chút thương tâm, yên lặng "À" một tiếng.

Tháng trước, cô biết anh họ cũng từ Nam cực trở về rồi, nhưng không có về nhà mà trực tiếp về đơn vị.

Lúc trước anh vẫn ở Nam cực, hai người còn có thể mỗi ngày gửi tin nhắn cho nhau, hiện tại dù đã về nước rồi nhưng lại triệt để không có chút tin tức nào.

Thịnh Từ Du cũng cảm thấy bất công thay cho cô: "Lẽ nào anh ấy dự định đến ngày tổ chức hôn lễ mới về? Bực mình quá đi, anh họ đúng là đồ đàn ông cặn bã!"

Kiều Tích càng buồn hơn: "..."

Thịnh Từ Du nhanh chóng dừng lại: "Được rồi, được rồi, tớ cảm miệng, cảm miệng!"

Kiều Tích ở nhà bọn họ chơi với Sâu Béo một lúc lâu, vừa chơi cờ 5 quân vừa xem phim hoạt hình.

Hai mắt Sâu Béo trong suốt nhìn cô: "Tích Tích, mẹ lợi hại hơn mẹ con nhiều!"

Thịnh Từ Du đang lục lọi đồ ăn vặt trong tủ lạnh nhưng lỗ tai vẫn rất thính, cô nàng vừa nghe xong liền lên giọng: "Sâu Béo! Con lặp lại lần nữa xem!"

Sâu Béo bị dọa đến giật mình, lập tức chạy đến phía sau ôm Kiều Tích thật chặt.

Chỉ là một giây sau, cả người Sâu Béo đã bị ai đó nhấc lên.

Kiều Tích quay đầu lại nhìn, ngây ngẩn cả người.

Là Minh Ngật.

Không biết anh vào nhà lúc nào, chỉ biết hiện giờ anh đang ôm Sâu Béo ngồi xuống cái ghế bên cạnh cô.

Minh Ngật thông thả mở miệng: "Sâu Béo, chúng ta chơi trò chơi động vật được không?"

Sâu Béo vui sướng gật đầu, hưng phấn nói: "Được! Có động vật nhỏ nào ạ?"

Minh Ngật: "Có gà con và thỏ con."

Hai mắt Sâu Béo sáng rực lên: "Con thích nhất là con gà và con thỏ!"

Con vẹt lông xanh béo ú phát ra âm thanh kháng nghị: "Cục cục!"

Minh Ngật dừng hai giây, sau đó tiếp tục nói: "Trong lồng có một đám gà con và thỏ con, chúng nó tổng cộng có 88 cái đầu và 244 cái chân."

Về mặt Sâu Béo đại ra: "..."

Minh Ngật: "Chú hỏi con, trong lồng có tổng cộng bao nhiêu con gà con và bao nhiêu con thỏ con?"

Sâu Béo: "???"

Tiểu Vũ: Khó thân Sâu Béo ==))

Đề chi giải cho, có 54 con gà và 34 con thỏ ==))

Nói qua về tên của Sâu Béo chút. Nếu ai đã đọc truyện về Thịnh Từ Du thì sẽ biết bạn này bỏ nhà đi rồi lỡ có bầu, xong gặp tai nạn nên quên luôn bố đứa bé là ai. Bạn này cảm thấy bố của Sâu Béo nhất định là một tên Vương Bát Đản (ở TQ nếu muốn kiểu chửi ai mất dạy khôn nạn các thứ thì họ chửi bằng cái tên này ==))) nên lấy họ Vương đặt tên cho con trai, và tên của Sâu Béo chính thức là Vương Trùng Béo. À đây là tên ở nhà thôi nhé, không phải tên trong giấy khai sinh đâu vì bố Sâu Béo ko phải họ Vương. Đọc chi tiết họ này trong truyện của bà Du buồn cười lắm, vì bà ấy suốt ngày bảo bố con họ Vương nên Sâu Béo ko tin bố là bố ruột chỉ bởi bố ko họ Vương ==)))

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76

Edít: Tiểu Vũ

Sâu Béo ngẩn người tròn tròn mắt.

Trò chơi động vật của chú này, sao lại không giống trò chơi một chút nào vậy?

"1 con thỏ nhỏ... " Tiểu tử béo chép chép miệng, đáng thương giờ ngón tay lên đếm đếm, "2 con thỏ nhỏ, 3 con thỏ nhỏ... "

Đợi đến khi Sâu Béo đếm được 10 con thì đột nhiên phát hiện ra, hết ngón tay để dùng rồi. Trong lúc nhất thời gương mặt Sâu Béo bị nghẹn đến đỏ

bùng, vô cùng tủi thân mà mở miệng nói: "Khó quá đi!"

Thịnh Từ Du ngồi bên nghe được câu hỏi này liền cảm thấy rất hứng thú, lập tức hăng hái bùng bùng nói: "Cái này đơn giản mà, không phải chỉ là để thử nhiều hơn gà 2 chân sao! Sâu Béo, để mẹ tính cho con xem!"

Nói rồi cô nàng cũng chìa tay ra, bè ngón tay đếm đếm không khác gì Sâu Béo.

Chỉ là đếm đếm được một lúc, cô nàng liền phát hiện ra mãi vẫn không đếm được, cuối cùng đành cam chịu buông tay, "Thôi, không làm nữa, phức tạp quá đi!"

Sâu Béo rất thích Tích Tích, nó không muốn bị mất mặt trước Tích Tích đâu.

Suy nghĩ một chút, tiểu tử béo hít mũi một cái, sau đó chuyển hướng sang nhìn chú Minh, giọng nói vương mùi sữa vang lên: "Đơn giản một chút được không, nếu thế thì cháu có thể tính ra được rồi!"

"Được." Minh Ngật dùng sức véo véo hai má của Sâu Béo, sau đó nói, "Chúng ta đổi một cái lồng mới vậy, trong chiếc lồng mới này nhốt gà con và thỏ con, chúng nó có tổng cộng 44 cái đầu và 122 cái chân."

"Hả???"

Sâu Béo như cơn mây, phát hiện ra hình như vẫn chẳng đơn giản đi tẹo nào cả.

Nó không bao giờ muốn chơi cái trò động vật này với chú đáng ghét nữa đâu!

Nghĩ như vậy, Sâu Béo liền muốn nhảy xuống khỏi lòng Minh Ngật, nó muốn đi tìm Tích Tích chơi cơ.

Nhưng Minh Ngật lại nhanh hơn nó một bước, siết chặt vòng ôm hơn.

Anh ôm chặt thẳng nhóc béo này vào trong ngực, véo véo hai má nó rồi nói: "Sâu Béo, từ giờ đến lúc cháu phải thi đại học chỉ còn 5000 ngày nữa thôi, không có thời gian để lãng phí đâu. Không làm được bài này thì không được đi chơi với Tích Tích."

Đến lúc này, Sâu Béo rốt cuộc cũng nhận ra một điều, hóa ra ông chú xấu xa này muốn lừa nó đi học!

Sâu Béo bùng nổ, hai cái chân béo giậm lung tung trong lòng Minh Ngật, khuôn mặt bị tức đến đỏ bừng: "Cháu không muốn đến trường! Cháu không muốn đi học đâu! Hu hu hu hu hu!"

Sao có thể đối xử với một đứa bé 3 tuổi (*) như vậy chứ...

(*) Lúc này Sâu Béo 6 tuổi rồi, nhưng đoạn trên là suy nghĩ của nó, nó nghĩ nó mới 3 tuổi thôi, nó không phải đi học =)). Ở TQ thường nói mầy là trẻ 3 tuổi à hoặc mầy có phải trẻ 3 tuổi nữa đâu là để chỉ trước 3 tuổi thì làm cái gì cũng được, sau 3 tuổi là lớn rồi =))

Kiều Tích thật sự không nhìn được nữa, vừa định đi tới ôm Sâu Béo thì phía sau đột nhiên vang lên tiếng ê a nhỏ nhỏ.

Cô theo âm thanh quay lại nhìn thì thấy tư lệnh Nghiêm - chú của Thịnh Từ Du đang ôm đứa bé thứ hai nhà cô ấy đến bên này.

Lúc Kiều Tích tới con bé đang ngủ trong phòng nên cô không làm phiền, lúc này thấy cô liền đeo chiếc vòng vàng hình con vịt lên cổ tay con bé làm quà tặng.

Cùng lúc đó.

Minh Ngật đang ôm Sâu Béo nhìn thấy bé con mập mạp trong lòng tư lệnh Nghiêm thì hai mắt liền sáng lên.

Lúc trước anh có nghe nói Thịnh Từ Du đã sinh đứa thứ hai rồi, nhưng bởi vì lần gần nhất về nhà là 3 năm trước nên chưa từng nhìn thấy con bé.

Bé gái nửa tuổi mặc một chiếc váy hồng nhạt xinh đẹp, trên đầu còn được cài thêm một chiếc nơ con bướm xinh xinh.

Hơn nữa, da con bé lại trắng hồng, đôi mắt vừa to vừa sáng, nhìn qua thật sự là vừa đáng yêu vừa dễ thương.

Nhìn thấy người lạ, con bé liền ngo ngoay trong lòng tư lệnh Nghiêm vài cái, không ngừng ê a hướng về phía Minh Ngật.

Tư lệnh Nghiêm có chút kinh ngạc nhìn về phía Minh Ngật: "Vịt con muốn được chú này bế hả?"

Vịt con hưng hăng khí thế "a a" hai tiếng, sau đó vươn cánh tay mập mạp đẩy đẩy ngực ông, tư thế không muốn ông tiếp tục ôm nó nữa.

Kiều Tích có chút không hiểu, Vịt con bình thường không hề thích người lạ, cô với Vịt con quen nhau 1 tháng nó mới chịu để cô bế.

Thịnh Từ Du đột nhiên cất tiếng cười quái dị.

Kiều Tích cũng đột nhiên sinh ra dự cảm không tốt.

Chỉ là những người khác trong phòng vẫn chưa thêm để ý tới vẻ mặt của hai người bọn họ.

Không đợi tư lệnh Nghiêm lên tiếng, Minh Ngật đã thả Sâu Béo còn đang thương tâm nước mắt lưng tròng xuống, tự động đi tới trước mặt Vịt con, cẩn thận tỉ mỉ vơn hai tay, đợi Vịt con vơn người sang.

Tư lệnh Nghiêm cảnh cáo nhìn Minh Ngật, nghiêm túc nói: "Cậu cẩn thận một chút, đừng làm ngã Vịt con."

Nói xong liền cẩn thận từng li từng tí giao Vịt con cho Minh Ngật.

Minh Ngật hết sức khẩn trương tiếp nhận Vịt con, nhất thời ngay cả thở cũng ngừng lại, hết sức chăm chú mà nhìn bé con phấn điều ngọc trác trước mặt.

Vịt con thật sự là vô cùng dễ thương, ngũ quan hoàn toàn được kế thừa những điểm đẹp nhất của bố mẹ, thảo nào mà vừa mới ra đời không lâu liền nhận được danh hiệu cao quý "Cao Viên Viên (*)" của Hải Điện (*)" với số lượng bình chọn áp đảo.

(*) Cao Viên Viên là nữ diễn viên nổi tiếng của TQ, diễn vai Chu Chi Nhục bản 2003, và là vợ của Triệu Hựu Đình – nam chính Dạ Hoa của Tam Sinh Tam Thế Thập lý đào hoa. Còn Hải Điện là một quận nội thành có thật ở Bắc Kinh.

Mặc dù số lượng người tham gia cuộc bình chọn này chỉ có 5 người, nhưng thế thì sao?

Ngay sau đó, Vịt con lại dựa vào khuôn mặt đẹp xuất chúng của mình mà nhanh chóng vọt lên trở thành đứa trẻ đẹp nhất trong đại viện không quân này.

Thế nhưng... nhìn đứa bé được vinh danh là đẹp nhất đại viện không quân này Minh Ngật không thể không nói một điều-----

Nếu như tiểu Minh Bạch của anh mà là con gái thì bảo tọa đẹp nhất đại viện không quân, khẳng định là sẽ phải đổi chủ.

- ----- Không được, không được, không được! Minh Ngật lập tức hủy bỏ suy nghĩ hoang đường của bản thân.

Nếu như là con gái, vậy thì tuyệt đối không được đặt tên là Minh Bạch.

Cảm giác và kiến thức của anh về hai chữ Minh Bạch lúc trước không hề sai, thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì hoàn toàn không xứng với con gái tâm can của anh.

Hai chữ Minh Bạch này, nếu là con trai dùng thì cũng không sao, thế nhưng tên con gái tâm can của anh thì tất nhiên phải vừa có khí thế lại vừa ưu nhã, dễ thương, êm tai, nghe một lần là nhớ, nghe một lần là không thể quên.

Đương nhiên, trong phòng này, ngoại trừ Minh Ngật thì không ai biết được nhưng suy tính trong đầu anh hiện giờ.

Mọi người chỉ nhìn thấy, sau khi được Minh Ngật ôm vào lòng, ngay sau đó Vịt con liền tròn mắt, như một con vượn gào khóc hai tiếng, dùng sức vơn tay đánh ầm ầm, đánh tới tấp vào mặt vào người Minh Ngật.

Vịt con là đang giúp anh trai béo nhà mình báo thù!

Thịnh Tử Du cười đến không thở được: "Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!"

Bị tiếng cười của mẹ lây nhiễm, Sâu Béo vốn dĩ đang vô cùng thương tâm cũng trong nháy mắt nín khóc mỉm cười.

Mà tư lệnh Nghiêm bên kia, sau khi xác nhận chính xác địa vị của mình trong lòng Vịt con không bị thế chỗ hay chen vị thì cũng trút được gánh nặng, sau đó cười "ha ha" ra tiếng.

Kiều Tích cũng rất muốn cười, nhưng lại lo lắng đến lòng tự trọng của anh họ nên đành phải cố gắng nhịn xuống.

... Tự nhiên bị đánh một trận, mặc dù là do anh họ đi trêu chọc Sâu Béo trước thế nhưng Kiều Tích vẫn lo lắng anh sẽ tức giận.

Ngay lúc cô đang suy nghĩ làm thế nào để vuốt lòng cho anh họ thì ai ngờ anh lại đột nhiên cười ra tiếng.

Minh Ngật nâng Vịt con trong lòng lên thật cao, cho dù bị mọi lực lượng trong phòng cười nhạo nhưng âm thanh của anh lại hết sức sung sướng: "Vịt con nhà chúng ta thật mạnh mẽ!"

Kiều Tích: "..."

Cái này thôi thì cũng không tính với anh.

Trên đường về nhà, Minh Ngật nhìn không được đặt tay lên bụng cô, ánh mắt ảm áp giọng nói dịu dàng nói: "Con gái của chúng ta có động không?"

Bên ngoài Kiều Tích không có lên tiếng, nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ: Bệnh này sao vẫn chưa khỏi thế?

Cô cố gắng nói sang chuyện khác: "Lần này anh về mấy ngày?"

"Xin nghỉ 1 tuần."

Có thể ở cùng nhau 1 tuần, lúc trước cảm thấy quá ít, giờ thì lại cảm thấy vô cùng xa xỉ.

Kiều Tích dựa đầu vào cánh tay anh, rầu rĩ nói: "Trước khi trở về sao không nói với em?"

Minh Ngật vẫn đang chìm đắm trong niềm vui được làm bố, à không, nói chính xác hơn là đang chìm đắm trong niềm vui có một con nhóc mập mạp của chính mình.

Ánh mắt của anh vẫn dịu dàng như trước, giọng nói cũng vẫn vô cùng dịu dàng: "Muốn cho em và con gái một niềm vui bất ngờ."

Kiều Tích: "..."

Cô không muốn nói chuyện với cái tên ngốc này đâu.

Hai người nắm tay nhau đi về nhà, dọc theo đường về gặp phải rất nhiều người quen trong đại viện, họ đều cười chào hỏi đôi vợ chồng son hai người.

Chuyện Minh gia lúc trước, những gia đình trong đại viện ít nhiều gì cũng biết một chút.

Bởi vậy nên lúc Kiều Tích mới quay trở lại, những người khác nhìn thấy cô đều cực kỳ khiếp sợ, mỗi lần gặp đều thấy mắt bọn họ lờ lờ ra giống như cái chuông đồng vậy.

Kiều Tích cũng không có phản ứng gì quá lớn với việc này, vẫn chào hỏi như bình thường với mọi người, bởi vậy nên dần dần mọi người cũng quen hơn.

Không lâu trước kia, thậm chí còn có người vợ của một tham mưu nghe nói Kiều Tích về liền lặng lẽ đến nhà hỏi Chúc Tâm Âm xem cô có còn độc thân không, nếu còn thì muốn giới thiệu cho con trai mình.

Lúc đó vừa khéo có mấy người bạn cùng ngồi uống trà chiều, Chúc Tâm Âm nghe xong lập tức gọn gàng dứt khoát mở miệng: "Sắp kết hôn rồi."

Các vị phu nhân đều có chút kinh ngạc, tò mò hỏi----

"Con trai nhà ai thế?"

"Là bạn học của con bé à? Hay là đồng nghiệp? Nhà bà có xem kỹ chưa?"

"Đừng đẩy đừng đẩy, phải xem cho kỹ, đừng để con bé bị gạt."

Chúc Tâm Âm cười đến vô cùng hàm súc: "Con dâu tốt như vậy, nhà chúng tôi đương nhiên là xem như bảo bối rồi."

Các vị phu nhân phản ứng kịp, đều oán trách nói Chúc Tâm Âm thật sự không phúc hậu, làm hại các bà ấy đánh chủ ý lên người Kiều Tích lâu như vậy, cuối cùng lại thành ra là người của con trai Chúc Tâm Âm bà.

Mấy ngày sau đó, toàn bộ đại viện đều biết chuyện, tiểu cô nương Minh gia nuôi lúc trước kia, hôm nay đã thành con dâu nhà bọn họ rồi.

Bởi vậy nên lúc này nhìn thấy hai vợ chồng son nắm tay nhau đi trên đường liền tiến tới trêu ghẹo nói: "Minh Ngật, trở về thăm vợ à?"

Minh Ngật từ trước đến nay vẫn luôn ít nói nhưng lúc này lại vô cùng nghiêm túc đáp: "Vâng, cháu trở về thăm vợ ạ."

Kiều Tích mắc cỡ vui mặt vào cánh tay Minh Ngật.

Hai người về đến nhà.

Qua 7 năm, căn phòng Kiều Tích ở trước kia vẫn được Chúc Tâm Âm giữ nguyên hiện trạng, một chút thay đổi cũng không có.

Nhưng khi cô từ Nam cực trở về lại phát hiện ra căn phòng của cô đã được Chúc Tâm Âm biến thành căn phòng của hai người, của cô và Minh Ngật.

Sau đó lại sửa phòng của Minh Ngật thành phòng cưới.

Căn phòng vốn dĩ mang gam màu lạnh nay đã được thay đổi hoàn toàn, từ rèm cửa bàn ghế màu tường tất cả đều được chuyển sang gam màu ấm.

Vừa bước chân vào căn phòng bị biến dạng của mình, Minh Ngật đầu tiên là ngẩn người, sau đó liền bật cười.

Anh kéo đồ mứt ướt ngồi xuống bàn trang điểm, khom lưng hôn một cái, sau đó mới nói: "Ồ đây lúc trước đặt bàn học... Anh từng hôn em một lần ở đây, sau đó em liền không chịu đến phòng anh nữa, nhớ không?"

Kiều Tích đỏ mặt lắc đầu, sau đó không nặng không nhẹ đẩy vai anh một cái, "Anh vừa trở về, nhanh đi tắm đi, em lấy quần áo cho."

Đẩy Minh Ngật tới phòng tắm, sau đó Kiều Tích mở valy của anh ra, muốn giúp anh dọn dẹp một chút.

Đồ đạc trong valy vô cùng đơn giản, trừ đồ rửa mặt và các loại quần áo bình thường ra thì chỉ còn lại một quyển sách.

Kiều Tích lấy quần áo của anh ra treo vào tủ quần áo, sau đó liền lấy quyển sách kia ra.

Bởi vì biết anh sẽ không mang tài liệu công việc về nhà - dù trước kia ở công tác ở Nam cực thì anh cũng không bao giờ mang tài liệu công việc về phòng, bởi vậy nên Kiều Tích không lo lắng nhiều, dứt khoát mở sách ra xem.

Là một quyển sách về Toán học lý thuyết, Kiều Tích mở ra nhìn một chút, bên trong có vài trang được viết chi chít chữ, giống như là giải thích, cũng giống như là bản nháp chứng minh.

Kiều Tích chưa kịp nhìn kỹ, cô nhanh chóng lấy điện thoại chụp lại mấy trang cho chữ viết, sau đó gấp sách lại.

Tối đến, cô tạm dừng công việc trong tay, mở ảnh chụp sách của Minh Ngật lúc chiều xem rồi chỉnh sửa lại một chút, lại dịch sang tiếng Anh rồi gửi mail cho giáo sư Scholze.

Lúc trước ở Nam cực cô cũng đã len lén gửi một chút ghi chép của Minh Ngật cho giáo sư Scholze rồi.

Tuần trước giáo sư đã trả lời mail của cô, nói ông đã chỉnh phần tài liệu của Minh Ngật lúc trước cô gửi thành luận văn rồi gửi đến một tạp chí Toán học nổi tiếng, hiện đang đợi bên kia phản hồi.

Đương nhiên, giáo sư Scholze không chỉ một lần cường điệu qua rằng nội dung tài liệu đó vô cùng kinh điển, bởi vậy nên nếu có thể thì hãy để ông được trò chuyện thẳng với Minh Ngật.

Thế nhưng Kiều Tích lại biết là không có khả năng.

Tất cả nhiệt huyết đối với Toán học của Minh Ngật tựa hồ đã lắng đọng xuống qua 7 năm rồi.

Anh chỉ mới tốt nghiệp cử nhân chính quy, và 7 năm sau đó anh chưa từng được tiếp nhận qua một chương trình học nào cao hơn.

Điều này có nghĩa là, anh mới chỉ nắm giữ được những phương pháp kinh điển và cổ điển trong Toán học.

Đây chính là một điểm trí mạng.

Bởi vì từ thế kỷ 20 đến nay, gần như chưa có người nào tiến thêm được một bước thông qua các phương pháp kinh điển và cổ điển đó.

Nói cách khác, chưa có nhà Toán học nào đạt được thành tựu lớn mà chưa được tiếp nhận qua các chương trình giáo dục hoàn chỉnh và cao cấp cả.

Đây cũng chính là lý do mà mặc dù ở đời sống có rất nhiều người quan tâm tới Toán học nhưng lại chưa có ai có thể giải quyết được bất cứ vấn đề Toán học nào.

Minh Ngật thậm chí từng tự giễu với cô: "Mấy thứ kia chỉ là rối rắm nên anh xem qua thôi... Anh hiện tại chính là một nhà khoa học dân gian."

Kiều Tích nghe xong liền rót nước mát.

Không nên như thế, anh không nên chỉ như thế.

Con người Minh Ngật này, hẳn phải nên vĩnh viễn kiêu ngạo, vĩnh viễn tự cao, vĩnh viễn không ai bì nổi.

Anh trước kia, sẽ không để bất cứ thứ gì vào mắt, không phải sao?

Tất cả những thứ mà anh đã mất đi, cô sẽ giúp anh mang về từng thứ từng thứ một.

Tiểu Vũ: đừng có tin quá mấy cái lý luận về Toán mà t edit bên trên hiu hiu, t thật sự ko hiểu Toán đâu nên có mấy cái t làm bừa đó. Đại gia thông cảm, thông cảm

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

Edit: Tiểu Vũ

Mấy ngày Minh Ngật trở về đều ngoan ngoãn ở nhà với Kiều Tích.

Sắp có buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới, là người đại diện phát ngôn nên mấy ngày nay Kiều Tích vẫn luôn trong tình trạng róng trống khua chiêng chuẩn bị việc này.

Thế nhưng cơ hội Minh Ngật về nhà lại khó mà có được, cô đâu nỡ bỏ anh sang một bên.

Thế nên ban ngày, hai người cùng nhau ở trong thư phòng, mỗi người làm việc đọc sách của người nấy, đến buổi tối hai người mới ra ngoài đi dạo, mua sắm.

Trước khi trở về, Minh Ngật từng hỏi qua các vị tiên bói có cuộc hôn nhân mỹ mãn rằng, trước khi kết hôn cần chuẩn bị những gì.

Kết quả là hết người này đến người khác đều nghiêm túc hỏi anh: "Thư phòng nhà cậu có giường chưa?"

Lúc đó Minh Ngật không biết phòng của anh ở nhà đã bị thay đổi, anh chỉ nghĩ đến căn nhà anh tự mua ở bên ngoài.

Thế nên anh liền đáp: "Chỉ có phòng ngủ chính có giường, sao vậy?"

Trong lúc nhất thời, mấy người từng trải kia đều đồng tình vỗ vỗ vai anh, sau đó tình ý sâu xa nói----

"Tiểu tử này, đàn ông trước khi kết hôn nên vì mình làm một chuyện cuối cùng, chính là chuẩn bị một chiếc giường sofa đặt trong thư phòng!"

Đến lúc này, Minh Ngật mới hậu tri hậu giác hiểu được, tại sao bọn họ lại hỏi thư phòng nhà anh có giường chưa.

Thế nhưng nghe xong những lời bình luận này, Minh Ngật lại cảm thấy rất buồn cười.

Đồ mít ướt nhà anh từ trước đến nay đều dịu dàng hiểu ý người, chẳng lẽ còn sẽ bắt anh ngủ ở thư phòng sao?

Minh Ngật đột nhiên cảm thấy, tìm những người từng trải này thỉnh giáo kinh nghiệm thật sự là một chuyện không sáng suốt.

Những người này căn bản không biết đồ mít ướt của anh tốt như thế nào!

Nếu như biết thì sao còn có thể nói ra mấy lời khuyên nhủ vớ vẩn thế kia được?

Đương nhiên, Kiều Tích đối với những suy nghĩ hiện giờ của tên ngốc nào đó không biết gì cả, cô chỉ đang nghĩ đến chuyện hôn lễ mà thôi.

Đầu tiên là bởi vì thời gian khá gấp gáp, thứ hai nữa là bởi vì tính chất công việc của Minh Ngật, thế nên mọi người đã quyết định sẽ không làm lớn quá, chỉ mời những người nhà thân cận cùng bạn bè tốt.

Lúc Thịnh Từ Du biết được liền thờ dài một hơi, vẻ mặt vui mừng nói: "Tích Tích, cậu và anh họ kết hôn thật sự tốt quá!"

Kiều Tích cảm thấy đoạn đường đi tới kết hôn thật sự gian khổ nên liền cười nói: "Đúng đấy, tớ cũng cảm thấy rất không dễ dàng mới có được."

"Ý tớ không phải thế này!" Ai biết Thịnh Từ Du lại nghiêm trang lắc đầu, sau đó giải thích, "Ý của tớ là, cậu và anh họ kết hôn, tớ chỉ cần đưa một phần tiền mừng thôi, ha ha ha ha ha ha!"

Nhớ đến đường thần kinh nào thần kỳ của Thịnh Từ Du, Kiều Tích liền không nhịn được cười rộ lên, đem những lời đó nói với anh họ.

Minh Ngật nắm lấy tay cô trong lòng bàn tay mình, dùng sức捏捏, sau đó cũng cười nói: "Tính ranh thế à? Thế thì đành phải thu tiền mừng của em ấy cao nhất thôi."

Sao phải nhắm vào Cá Cá như thế chứ...

Kiều Tích không nhịn được đánh anh một chút, trợn mắt nhìn anh một cái, giận trách: "Anh họ, em thấy anh lại muốn ăn đòn của Tiểu Gu Béo (*) rồi đấy!"

(*) Đây là Vịt con, con gái Thịnh Từ Du mà ở chương trước t để. Thế nhưng t bị nhầm hui hui. Tẹo xuống dưới giải thích nhé.

Nhớ tới Tiểu Gu mập mạp nhìn thấy hôm trước, ánh mắt Minh Ngật trong nháy mắt liền mềm nhũn ra.

Anh vươn tay ra, nhẹ nhàng đặt trên bụng Kiều Tích, sau đó nói: "Tiểu Thu(**) Béo của chúng ta nhất định sẽ dễ thương hơn Tiểu Gu Béo, cũng nhất định sẽ mạnh hơn!"

Tiểu Thu Béo?

Đối với việc tên ngốc này tự chủ trương đặt nhũ danh của bé cưng chưa chào đời, phản ứng của Kiều Tích là-----

"???"

Nhìn người bố ngốc nghếch trước mặt đang đắm chìm trong sự vui sướng không thể nào giải thích, Kiều Tích đành phải nói ra chân tướng cho anh biết--

"Tiểu Gu Béo tên là Tiểu Gu Béo, chính là bởi vì con vẹt của Sâu Béo tên là Gu Gu (*)."

(*) Gu trong Gu Gu tên con vẹt và Gu trong Tiểu Gu Béo giống hệt nhau nhé. 咕 - chính là từ này, phát âm là gu, dịch sang tiếng Việt thì là cô, cục, cục, cục cu, tóm lại thì là từ tượng thanh, t ko biết dịch sang thế nào nên để nguyên phiên âm tiếng Trung là gu nhé. A đọc là cò u cu, chứ ko phải gờ u gu nhé =))))

(**) Thu trong tên Tiểu Thu Béo tiếng Trung là 秋, phiên âm jiu, hán việt là thu, dịch nghĩa là kiều riu rít, chiu chú ý, cũng là từ tượng thanh.

Nói cách khác, "... Nhà chúng ta có Phi Thu (*) sao?"

(*) Thu trong từ này giống y hệt từ Thu trong tên Tiểu Thu Béo, Phi Thu là 1 con vật, là thú cưng trong anime. Chân dung của nó đây.

Đang bình thường sao lại đi bắt chước cách đặt tên của Sâu Béo rồi?

Minh Ngật ngẩn người, sau đó bắt đầu chết vì mạnh miệng nói: "Nhà bọn họ đặt tên thế nào thì kệ nhà bọn họ, cùng Tiểu Thu Béo nhà chúng ta có quan hệ gì?"

Thôi xong.

Kiều Tích yên lặng thở dài một hơi.

Tên gốc này nhất định là thấy bé con nhà người ta dễ thương đáng yêu quá nên đã hâm mộ phát cuồng rồi... Kiều Tích quả thật không dám tưởng tượng, nếu như trong bụng cô sinh ra là một bé trai thì đến lúc đó sắc mặt của anh họ sẽ như thế nào nữa.

Sắp đến buổi họp báo, là người chịu trách nhiệm lớn nhất đồng thời là nhà khoa học của dự án "X-Brain", Kiều Tích thuận lý thành chương trở thành người phát ngôn đối với cánh báo chí và phía chính phủ.

Thời gian buổi họp báo bắt đầu là 10 giờ sáng thế nên mới sáng sớm đoàn đội hậu cần đã cử chuyên gia trang điểm đến nhà Kiều Tích trang điểm cho cô.

Kỹ thuật trang điểm của Kiều Tích không được tốt lắm, ngày thường đều là để mặt mộc. Nhưng hôm nay, qua bàn tay của chuyên gia trang điểm, chỉ là vẽ mày khác một chút mà ngũ quan của cô liền thay đổi hẳn, mình điểm không thể tả.

Minh Ngật nhìn thấy, không thừa nhận cũng không được, đồ mít ướt của anh không trang điểm thì thanh thuần, còn khi trang điểm thì lại vừa xinh đẹp vừa có khí thế. Mặc kệ là trang điểm hay không trang điểm thì cô đều mang một chút phong tình xinh đẹp.

Vây quanh Kiều Tích là 4 người cùng trang điểm làm tóc, cô khó khăn rút ra một khoảng trống quay đầu nói chuyện với Minh Ngật: "Anh, anh nhìn xem, nếu em để nguyên lớp trang điểm này đi thì có xinh không?"

Bởi vì buổi họp báo 12 giờ sẽ kết thúc nên hai người đã quyết định sẽ đi cục dân chính làm thủ tục kết hôn vào buổi chiều.

Kiều Tích vốn dĩ còn đang lo lắng vấn đề ảnh chụp trên giấy chứng nhận kết hôn, bởi vì nó sẽ được giữ lại cả đời mà, nếu như để mặt mộc thì chụp ảnh sẽ không đẹp, nhưng muốn cô tự trang điểm cho mình thì lại càng không đẹp hơn.

Lúc này trang điểm đúng là vừa khéo mà.

Vừa nghe Kiều Tích nói như vậy, Minh Ngật lại quan sát cô kỹ hơn lần nữa, sau đó mỉm cười "Ừ" một tiếng, nghiêm túc nói: "Mình phu nhân rất xinh đẹp."

Thợ trang điểm bên cạnh: Bất ngờ không kịp đề phòng bị nhét một ngụm thức ăn cho chó cỡ lớn.

Lúc này Kiều Tích đã hơi hơi lộ bụng, thợ trang điểm mang tới mấy bộ quần áo nhưng đến lúc thay thì không bộ nào có thể che khuất hoàn toàn bụng của cô cả.

Kiều Tích cũng không để ý đến cái này lắm, cười cười nói: "Tôi cũng không phải nữ minh tinh, bị nhìn ra đang mang thai đang cũng không sao đâu?"

Nếu như đương sự đã không để ý thế thì thợ trang điểm cũng không cần phải nghĩ biện pháp che bụng cho cô nữa.

Dù sao thì là một nhà khoa học đứng đầu hạng mục "X-Brain", Kiều Tích thật sự trẻ vô cùng.

Với thân phận một người mẹ thì lại càng có lợi với hình tượng của cô trong lòng công chúng hơn.

Buổi họp báo ra mắt người máy thực thể X-Brain là đại sự trong mấy năm trở lại đây của ngành khoa học kỹ thuật vì thế nên rất nhiều bạn bè đã từng hỏi về Kiều Tích, đáng tiếc là chỗ ngồi ở hiện trường có hạn, trừ 1/10 số chỗ là mời giới truyền thông ra thì trong tay Kiều Tích cũng chỉ có 2 vé mời mà thôi.

Lúc trước Tường Nhất Vĩ cũng đã hỏi cô về thế nên sau khi đưa một vé cho Minh Ngật thì cô liền đưa vé còn lại cho Tường Nhất Vĩ.

Tường Nhất Vĩ về nước lúc này cũng là bởi vì tham gia hôn lễ của hai người bạn họ, cách 7 năm mới gặp lại Minh Ngật, vốn dĩ anh ta có rất nhiều điều muốn nói thế nhưng đến lúc gặp được người thật thì lại chẳng nói ra được câu nào.

Minh Ngật không quen bầu không khí buồn nôn giữa hai người đàn ông kiểu này, lập tức đập vai Tường Nhất Vĩ một quyền, sau đó nói: "Sau này không được lén lút liên lạc với vợ tôi."

Tường Nhất Vĩ trong nháy mắt rút hết tất cả đau thương, nhịn không được liếc mắt lườm Minh Ngật, "Đầu óc cậu bị rơi rồi à?"

Anh ta thừa nhận, Kiều Tích thật sự là một người rất ưu tú, thừa sức xứng với Minh Ngật.

Thế nhưng Minh Ngật lại nghĩ mọi người khắp thiên hạ đều đang mơ tưởng vợ của cậu ta, mắt cậu ta là cái máy lọc 800 mét à?

Minh Ngật đối với suy nghĩ của bản thân rất tự tin, lập tức liền lên giọng cảnh cáo: "Tôi biết lúc học cấp 3 anh có thích vợ tôi, đừng mơ tưởng nữa, hết hy vọng đi."

Vừa nghe thấy lời này, trong lòng Tường Nhất Vĩ lại sinh ra một tia thương cảm.

Cô gái anh chân chính từng thích hỏi cấp 3, nay đã là mẹ của 2 đứa rồi. Ngày hôm qua Tường Nhất Vĩ có ý đi nhìn cô ấy, kết quả còn bị cô ấy đuổi đánh vì tưởng anh là biến thái có ý xấu với con gái cô ấy.

Thấy Tường Nhất Vĩ không nói gì, Minh Ngật biết anh ta đang đuối lý, lúc này liền an ủi anh ta: "Nghĩ thoáng một chút đi, tuy rằng sau này anh không có khả năng tìm được một người vợ tốt như vợ tôi, nhưng gần bằng vợ tôi thì anh có thể thử ôm hy vọng một chút."

Tường Nhất Vĩ: "???"

Cũng may buổi họp báo rất nhanh liền bắt đầu, thế nên hai người này mới không có đánh nhau ngay lần đầu tiên gặp lại sau 7 năm.

Không giống thiếu nữ mới lên cấp 3 mười năm trước, biểu diễn trước đông người liền không được tự nhiên, Kiều Tích hôm nay đã khác rồi, cô đã là một người phụ nữ trang nhã thành thục.

Giữa sân khấu lớn lúc này được đặt một hệ thống người máy trong hạng mục "X-Brain", đoàn đội đặt cho nó cái tên là "Argus".

Đứng ở cạnh Argus là Kiều Tích, cô đang nghiêm túc giải thích những chức năng của nó với khán giả bên dưới.

Khuôn mặt nghiêm của cô được phóng to ở trên màn ảnh lớn, đáng vẻ vô cùng nhã nhặn lịch sự.

Cùng lúc đó, buổi họp báo cũng được phát trực tiếp trên một số kênh trực tuyến.

Khi Kiều Tích dùng giọng nói dịu dàng sử dụng 3 thứ tiếng, Trung, Anh và Pháp làm ra các lệnh đối với Argus thì khung bình luận trên các trang mạng trực tiếp bạo phát-----

"A a a tiểu tỷ tỷ người vừa đẹp giọng lại còn hay nữa! Không chỉ học Toán giỏi mà còn biết nhiều ngôn ngữ như vậy!"

"Tiểu tỷ tỷ xuất hiện tại buổi họp báo chứng tỏ đã đoạt quyền thành công? Tiểu tỷ tỷ của chúng ta thật sự là diễn drama hội cung đoạt quyền sao!"

"Lúc này mới đứng này tiểu tỷ tỷ! Có sự nghiệp và tiền tài, cái loại mặt trắng nhỏ kia muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!"

Tường Nhất Vĩ ngồi bên dưới cầm điện thoại xem bình luận, sau đó cười đến mức nghiêng nghiêng ngả ngả dựa lên vai Minh Ngật.

Anh ta thấp giọng, cố nén cười nói: "Ày, cho hỏi cái, cảm giác ăn bám thế nào? Có ngon hay không?"

Đương nhiên, Tường Nhất Vĩ nói ra như vậy chính là muốn nhìn thấy bộ dạng tức giận bùng nổ của Minh Ngật.

Đáng tiếc là, người này vô si ngoài sức tưởng tượng của Tường Nhất Vĩ. Nghe thấy hai chữ "Ăn bám", Minh Ngật không những không vui mà trái lại, còn bắt chiếc Tường Nhất Vĩ nhỏ giọng nói: "Tích Tích vừa mới mua một căn nhà 200 mét vuông, viết tên tôi đây."

Tường Nhất Vĩ: "?"

Minh Ngật mặt không đổi sắc tiếp tục nói: "Vợ tôi tài giỏi thế nên tôi chẳng cần làm gì cũng có tiền tiêu, thật tốt mà."

Cả người Tường Nhất Vì đều kinh hãi: "???"

Minh Ngật còn định chọc tức tên ngốc này một lúc nữa, nhưng đột nhiên điện thoại trong túi anh lại vang lên.

Anh lấy điện thoại ra, vốn định trực tiếp tắt máy, thế nhưng vừa nhìn thấy số điện thoại thì lại ngại ngần cả người.

Anh ngẩng đầu nhìn Kiều Tích ở trên sân khấu, sau đó đứng dậy, đi ra ngoài hội trường nghe điện thoại.

Trên sân khấu, Kiều Tích vẫn còn đang tiếp tục công việc.

Cô biểu hiện ra ngoại vô cùng tự tin, thế nhưng thực chất bên trong gần như đã muốn nổ tung rồi.

Hội trường 3000 chỗ ngồi lúc này đã không còn ghế trống, Kiều Tích chưa từng đứng trước nhiều người diễn thuyết như lúc này.

May mà hạng mục này do cô trực tiếp nghiên cứu và quản lý, thế nên cô đã nắm lòng tất cả mọi thứ.

Bởi vậy nên tuy rằng khản trương nhưng Kiều Tích vẫn cố gắng duy trì tốc độ và ngữ khí khi nói của mình, cho dù đầu óc cô lúc này trống rỗng thì người ngoài nhìn vào cũng sẽ không nhìn ra manh mối.

Rất nhanh đã đến phần cuối cùng, cũng là phần quan trọng nhất của buổi họp báo: Phóng viên đặt câu hỏi.

Mấy câu hỏi đầu tiên, MC của buổi họp báo đều chọn mấy hãng truyền thông về khoa học kỹ thuật, đợi đến khi chỉ còn ít ít thời gian thì mới dành cho các câu hỏi tự do.

Những câu hỏi tự do luôn luôn có sức hút lớn trong những buổi họp báo ra mắt sản phẩm, bởi vậy nên khi MC tuyên bố đến thời gian hỏi tự do thì lực chú ý của mọi người đều tập trung lại trên người Kiều Tích.

Hai câu hỏi đầu tiên được đặt ra, may mà sáng nay Kiều Tích đã sớm nghĩ tới, đều là hỏi về kỹ thuật của Argus, thế nên cô đánh thái cực một vòng (*), cuối cùng cũng trả lời khá ổn.

(*) Nghĩa kiểu như bị chơi khó, xong phải vừa đáp trả vừa không để mất lịch sự ý)), thái cực quyền là bộ môn võ nhưng có động tác vừa nhẹ vừa đẹp mà.

Đến câu hỏi thứ 3, người đàn ông đeo kính trẻ tuổi trực tiếp giơ tay đứng lên.

Nhân viên công tác đưa mic cho hắn.

Người đàn ông trẻ tuổi cầm mic nói: "Kiều tiểu thư, chúng tôi đã xem tài liệu công khai trên mạng của cô, cô từng đại diện Trung Quốc tham gia cuộc thi IMO và vinh dự mang về HCV cho quốc gia, sau đó học đại học tại MIT và cuối cùng vẫn luôn công tác tại Predator cho đến bây giờ-----"

Kiều Tích không thể không cất lời đối phương một chút, mở miệng cười nói: "Tôi còn tưởng rằng công việc của tôi hôm nay giống hệt như Argus, chỉ cần trả lời các câu hỏi có sẵn thôi đấy."

Lời này vừa dứt, mọi người bên dưới đều cười rộ lên.

Đương nhiên, những lời này của Kiều Tích, trêu chọc là giả, lảng tránh vấn đề mới là thật.

Chỉ là đối phương tựa hồ không nhận ra, đợi đến khi hội trường yên tĩnh lại, hắn lại tiếp tục câu hỏi của mình-----

"Kiều tiểu thư, tôi tin tưởng không chỉ có tôi, mà còn có rất nhiều người cảm thấy hứng thú đối với tình trạng hiện tại của những người từng đạt được HCV IMO."

Nghe thấy đối phương vẫn theo đuổi không bỏ, sắc mặt Kiều Tích trong nháy mắt trầm xuống.

Trong tai nghe truyền đến âm thanh của đạo diễn trong hậu trường: "Sissie, nếu như có thể, cố gắng trả lời một chút."

Kiều Tích hiểu, đạo diễn bảo cô như vậy là vì muốn tận dụng những chiêu trò để quảng bá cho sản phẩm.

Đối phương một tay cầm mic, một tay mở laptop, vừa nhìn vừa nói-----

"Thì cùng đột với cô còn có Tường Nhất Vì, lấy số điểm cao thứ hai kỳ đó giành được HCV. Học đại học P 1 năm liền chuyển tới đại học Princeton học tiếp, hiện tại vẫn đang ở đại học Harvard học tiến sĩ, và cho tới bây giờ vẫn chưa có bất cứ phát biểu hay thành quả nào ảnh hưởng đến nền Toán học."

"Lộ Trạch Minh, liên tục 2 năm giành được HCV IMO, sau khi học xong thạc sĩ ở đại học P thì không xuất ngoại đào tạo chuyên sâu mà tiếp tục chọn ở lại đại học P học tiến sĩ. Cũng giống Tường Nhất Vì, anh ta đến nay cũng chưa đạt được thành quả gì."

"Minh Ngật, khi mới lớp 10 đã giành được HCV IMO với số điểm tuyệt đối, từng được coi là thiên tài Toán học và được toàn bộ các thầy cô ký thác kỳ vọng, là người Trung Quốc duy nhất cho đến nay được bầu vào IMO Hall Of Fame (Danh nhân đường). Thế nhưng sau khi học đại học 2 năm ở

MIT thì bị đuổi học, từ đó mai danh ảm tích, tiêu tan trong dòng người."

Kiều Tích cắn môi thật chặt.

Cô vô thức nhìn xuống phía dưới, nhìn về phía người yêu, bạn thân của cô, bọn họ nghe được những lời này, trong lòng sẽ cảm thấy thế nào?

Cô nhìn Tường Nhất Vĩ, sắc mặt đối phương như thường, không hề có vẻ tức giận, anh thậm chí còn nhìn về phía Kiều Tích nháy nháy mắt, ý bảo đừng lo.

Chỗ bên cạnh anh trống không.

Minh Ngật không có ở đó.

Kiều Tích lập tức thở phào nhẹ nhõm, thật may là anh không ở đây.

Minh Ngật kiêu ngạo như vậy, một người không ai bì nổi như vậy, nghe được những lời hoang đường vô căn cứ này, sẽ cảm thấy như thế nào?

Cô không dám nghĩ, cũng không muốn nghĩ.

Đối phương còn đang thao thao bất tuyệt nói-----

"Kiều tiểu thư, cô là một trong số ít những người từng đạt HCV IMO đạt được thành tựu xuất sắc. Tôi muốn hỏi cô một vấn đề, cô cảm thấy cách thức luyện thi như máy ở trong nước đến tột cùng là khám phá ra thiên phú Toán học của cô, hay là bóp chết tính sáng tạo của cô?"

"Nếu như cách thức luyện thi đó có lợi thế thì tại sao ngoài cô, những người từng là thành viên khác của đội tuyển quốc gia gần như đều rơi vào trạng thái bình thường, không có gì nổi bật như hiện tại?"

Kiều Tích tháo tai nghe ra, sau đó mở miệng nói: "Trước khi trả lời các câu hỏi của anh, tôi muốn sửa lại một sai lầm của anh."

"Mình Ngật chỉ tốn 2 năm đã lấy được học vị cử nhân của đại học MIT, anh ấy chưa bao giờ bị trường học đuổi, mà ngược lại, giáo sư Scholze - người hướng dẫn anh ấy ở MIT cho tới ngày hôm nay vẫn luôn cho rằng Mìng là học trò có thiên phú nhất ông từng gặp."

"Về phần lời đồn Minh Ngật bị đuổi học, thật ra đã có rất nhiều bạn học đã giúp anh ấy làm sáng tỏ qua rồi... Vị tiên sinh này, tôi không biết là bởi vì năng lực cá nhân của anh có hạn không thể tìm hiểu được những tin tức này, hay là bởi vì muốn bác bỏ điều gì đó nên mới cố ý quên đi trọng điểm, tạo cho Minh Ngật hình tượng là một sinh viên kém cỏi bị trường học đuổi học."

Phóng viên nhất thời nghẹn lời.

Nói đến đây, Kiều Tích cười cười, "Bất quá cũng không sao, tôi vẫn sẽ trả lời các câu hỏi của anh, tuy rằng nó chẳng liên quan gì đến nội dung buổi họp báo hôm nay."

Khán giả tại hiện trường đều nở nụ cười.

Kiều Tích cũng cười cười, sau đó tiếp tục nói: "Tôi không biết cách định nghĩa từ "bình thường" của vị phóng viên này là gì----- "

Đối phương đại khái ý thức được câu nói lúc trước của mình có chỗ sơ hở, lập tức cắt lời Kiều Tích, nói bổ sung: "Lối sống sinh hoạt đương nhiên là không có khuyết điểm gì, nhưng tôi nghĩ, bất luận là ai thì đều có nghĩa vụ, trong phạm vi năng lực của mình, cố gắng hết sức thay đổi thế giới, ảnh hưởng đến thế giới."

Đối phương nói những lời này có thể nói là không chê vào đâu được.

Kiều Tích từ giữa sân khấu đi tới phía trước sân khấu.

Cô không nhìn về phía người phóng viên kia, mà là nhìn xuống tất cả các khán giả phía dưới-----

"Thay đổi thế giới... Tường Nhất Vĩ và Lộ Trạch Minh lúc học thạc sĩ từng hợp tác viết một bài luận văn về phương trình vi phân, tần suất được nhắc đến và trích dẫn không nhiều lắm---- Có lẽ đây chính là nguyên nhân vì sao anh nói bọn họ không làm ra bất cứ thành tựu nào."

"Nhưng có thể anh không chú ý tới, năm thứ 3 sau khi bài luận văn được công bố, giáo sư có tiếng trong giới Toán học - giáo sư Mandeville đã trích dẫn luận văn đó trong một bài báo về bất đẳng thức hình học, và cũng bởi vì bài luận văn đó mà ông đã giành được giải thưởng Fields danh giá."

"Về phần Minh Ngật... " Nói đến đây, Kiều Tích đột nhiên cười cười, "Phép tính trong hệ thống giám sát của người máy Argus ngày hôm nay, thật ra chính là dựa vào bài luận văn được viết bởi giáo sư Scholze và Minh Ngật, luận văn Scholze-Mìng trở về."

"À, đúng rồi." Cô nhàn nhạt bổ sung thêm, "Bài luận văn đó được phát biểu vào 7 năm trước, năm đó anh ấy còn chưa tròn 20 tuổi."

Sắc mặt của người phóng viên kia có chút không tốt, nhưng vẫn mở miệng nói: "Thật ra tôi đã nghiên cứu qua toàn bộ luận văn được phát biểu của Minh Ngật, ngoại trừ Scholze-Mìng trở về này, thì tất cả các bài luận văn khác đều không có bất kỳ ý nghĩa thật sự nào."

Kiều Tích không trả lời hần ngay mà là nhìn MC, hỏi: "Đây là người cuối cùng đặt câu hỏi trong ngày hôm nay sao?"

MC gật đầu.

Kiều Tích lại một lần nữa nhìn về phía đối phương, sau đó mỉm cười nói: "Bởi vì là người cuối cùng, cũng bởi vì có lẽ người ngoài giới còn hiểu lắm rất nhiều về Toán học, thế nên tôi muốn nói nhiều một chút."

Kiều Tích dừng lại, sau đó tiếp tục nhẹ giọng: "Hóa ra trong suy nghĩ của mọi người, Toán học lý thuyết không dùng được. À, thật ra thì ở một mức độ nào đó thì đúng là như thế thật."

"Toán học lý thuyết là một trò chơi, là một hồi tư duy... Nó không cần đến bất kỳ công cụ tính vi nào, không cần bất luận ý nghĩa thật sự nào, sự tồn tại của nó chỉ là để vô số nhà khoa học nghiệm chứng lại Toán học hoàn mỹ."

"Năm 2003, giả thuyết Poincaré được chứng minh, đây là chuyện trọng đại của giới Toán học trong mấy thế kỷ trở lại đây, thế nhưng nó không thể giúp chúng ta tạo ra máy bay nhanh hơn, tạo ra phòng ở lớn hơn hay tạo ra những trò chơi vui hơn... Trước mắt thì nói xác thật chẳng có bất kỳ ý nghĩa nào."

"Nhà Toán học Hy Lạp cổ đại Apollonius đã tóm tắt lý thuyết về các đường cong hình nón, nó được áp dụng cho lý thuyết quỹ đạo hành tinh của nhà thiên văn học người Đức Kepler sau 1.800 năm."

"Nhà toán học Galois thành lập lý thuyết nhóm vào năm 1831 và một thế kỷ sau mới thu được ứng dụng vật lý từ nó, lý thuyết ma trận được thành lập vào thế kỷ 19 và được áp dụng cho cơ học lượng tử sau đó một thế kỷ."

"Các nhà toán học Lime Burt, Gauss, Riemann, Rômanchevsky và những người khác đã đề xuất và phát triển hình học phi Euclide. Gauss đã dành cả đời để khám phá ứng dụng thực tế của hình học phi Euclide, nhưng cuối cùng ông đã ôm hận mà chết."

"Sau khi hình học phi Euclide được công bố một trăm bảy mươi năm, nó vẫn vô dụng vào thời điểm đó nhưng cùng với lý thuyết phân tích tenxơ nó đã trở thành nền tảng cốt lõi trong thuyết tương đối rộng của Einstein." (Chú 1)

Hiện trường hơn 3000 người đột nhiên an tĩnh.

"Đây là Toán học lý thuyết, nó đi trước tất cả các ngành trong cùng thời đại, cho dù là nó vô qua rất nhiều thế kỷ."

Giọng nói của Kiều Tích trầm lặng: "Có một vài thứ, không nên yêu cầu quá nhiều hồi báo."

"Bạn không thể yêu cầu chúng nó ra lá ra hoa được... bởi vì chúng nó là rễ." (Chú 2)

Trước mặt nhiều người như vậy nói ra toàn bộ suy nghĩ trong lòng mình bấy lâu, Kiều Tích cơ hồ là muốn thở phào nhẹ nhõm.

Vài giây an tĩnh qua đi, trong hội trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Phản đặt câu hỏi cho cô đến đây là kết thúc.

Kiều Tích quay mặt hướng xuống khán giả, gập lưng cúi người chào. Lúc ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy người đàn ông đứng ở cuối hội trường.

Anh đang lặng lẽ nghe.

Những lời cô vừa nói, anh đều nghe được toàn bộ.

Kiều Tích đưa mic cho MC, sau đó tháo tay nghe cố định sau cổ ra, đi xuống sân khấu.

Kiều Tích ngay cả quần áo cũng không thay, quay trở lại phòng hóa trang thay giày xong liền muốn chạy ra ngoài.

Cửa phòng hóa trang đang mở, đứng ở ngoài cửa, không phải Minh Ngật thì là ai?

Tâm trạng của cô lúc này giống hệt như 10 năm trước, lúc cô vẫn là thiếu nữ làm MC, nhìn thấy anh mang Cầu Cầu đến, trong một khắc cả người đều tràn ngập vui sướng.

Minh Ngật giang hai cánh tay, vững vàng tiếp được người con gái chạy về phía mình vào lòng.

Minh Ngật hôn nhẹ tóc cô, sau đó nói: "Vừa nhận được điện thoại của cơ quan, xuất hiện tình trạng khẩn cấp, anh phải trở lại đó ngay."

Kiều Tích ngăn người.

Minh Ngật tiếp tục nói: "Còn mấy giờ nữa... Thời gian gấp gáp thế này, em có nguyện ý đi đăng ký kết hôn với anh không?"

Kiều Tích đương nhiên là liều mạng gật đầu trong lòng anh.

Minh Ngật nở nụ cười, lần thứ hai nhẹ nhàng hôn cô.

Anh đã nói rồi mà, đồ mọt ướn nhà anh, thật sự là rất dịu dàng hiểu ý người.

"Nhưng mà..." Kiều Tích lên tiếng, "Anh phải đồng ý với em, anh không thể buông bỏ Toán học."

Minh Ngật ngẩn người, không nói gì.

"Trở về trường học bây giờ tuy rằng sẽ gặp rất nhiều khó khăn, nhưng anh không thể nản lòng." Kiều Tích hít mũi một cái, "Em có thể nuôi anh, nuôi bao lâu cũng không sao... Em chỉ hy vọng anh có thể được làm chuyện anh muốn làm."

Minh Ngật trầm mặc thật lâu, sau đó mới cười nói: "Tích Tích, anh sẽ cố gắng không để mình trở thành một nhà khoa học gia nghèo túng chán nản."

Sau khi đăng kí kết hôn ở Cục dân chính, Minh Ngật liền trực tiếp chạy đến sân bay Tây Giao.

Lần này anh đi một tháng rồi vẫn chưa có tin tức.

Ngay đến Chúc Tâm Âm cũng không nhận được mắng nhiếc con trai: "Loại mất dạy, Tiểu Thu sắp sinh rồi mà vẫn còn không biết đường trở lại!"

Kiều Tích thật ra rất bình tĩnh, cô còn khuyên Chúc Tâm Âm: "Mẹ, công việc của anh ấy rất cần sự thấu hiểu và cảm thông của gia đình mà."

Chúc Tâm Âm không nói tiếng nói, chỉ là lau nước mắt thương xót cho số phận hẩm hiu của Tích Tích và Tiểu Thu Béo chưa chào đời.

Chỉ là, trong cuộc sống vẫn còn có rất nhiều chuyện đáng để ăn mừng vui vẻ.

Ví dụ như, tối hôm đó Kiều Tích nhận được mail của giáo sư Scholze, luận văn của Minh Ngật đã chính thức được tạp chí Toán học chấp nhận rồi.

Đương nhiên, lúc này Kiều Tích còn không biết, 3 tháng sau, khi luận văn đầu tiên của thiên tài Ming ngày trở lại - cùng với sự hợp tác chỉnh sửa của giáo sư Scholze được công bố, nó sẽ khiến toàn bộ giới Toán học rung động.

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78

Edit: Tiểu Vũ

Sau khi Minh Ngật nhận được thông báo khẩn cấp rời nhà, đám cưới vốn dĩ đã quyết định tổ chức vào ngày hôm sau đột nhiên không có vai nam chính.

Thật ra Kiều Tích vốn dĩ cũng chỉ dự định mời 3 bàn.

Sau khi bà nội qua đời, cô và thân thích bên kia liền hoàn toàn cắt đứt liên lạc rồi.

Thế nên 2 trong 3 bàn là mời những bằng hữu thân thích của Minh gia, còn lại 1 bàn là mời những người bạn tốt của cô và Minh Ngật.

Lúc này nam chính vắng mặt, Kiều Tích liền có 2 lựa chọn, một là đổi ngày cưới, hai là vẫn tiến hành như bình thường.

Kiều Tích suy nghĩ một chút, cũng không đắn đo lâu liền trực tiếp quyết định: "Vậy... vẫn cứ tiến hành như thường đi ạ."

Uyển Uyển nghe xong liền sợ hãi, lập tức kéo tay áo Kiều Tích, cố gắng khuyên nhủ cô: "Chị Tiểu Kiều, chị giận anh trai sao? Anh ấy cũng không muốn lại đột nhiên bị gọi về đâu! Chị đừng đổi chủ rể được không?"

Chúc Tâm Âm đứng một bên nghe thấy, lập tức gõ đầu con gái một cái, "Nói linh tinh cái gì đấy!"

Thế nhưng Uyển Uyển thật sự lo lắng.

Nam phụ nhiều lần phụ lòng nữ chính, bỏ rơi nữ chính tại chính hôn lễ của cả hai khiến nữ chính đau khổ tức giận và quyết định ôm bầu tìm người đàn ông khác - cũng chính là nam chính thật sự cử hành hôn lễ... Đây không phải là nội dung thường thấy trong tiểu thuyết ngôn tình sao?

Vừa nghĩ thế, Uyển Uyển lại càng đau buồn hơn, hai mắt đầm lệ nhìn về phía Kiều Tích.

Thấy bộ dáng này của tiểu nha đầu, Kiều Tích không khỏi cảm thấy buồn cười, cô lấy trong túi xách ra một món đồ, đưa cho Uyển Uyển xem, "Này."

Uyển Uyển nhận lấy tờ giấy đỏ kia, sờ sờ quốc huy thiếp vàng ở mặt trên, có chút ngượng ngùng đỏ mặt, "Ai nha, sao chị không nói sớm chứ."

Minh Tuấn cũng nhìn thấy màn này, lập tức đi tới véo véo mặt con gái, cười nói: "Sao còn gọi là chị Tiểu Kiều thế, có phải là nên thay đổi xưng hô rồi không?"

Uyển Uyển ngẩn ra, sau đó liền lầm bầm nói: "Con không thêm đổi đâu... "

Cô gọi là chị Tiểu Kiều nhiều năm như vậy rồi, đã sớm thành thói quen rồi!

Muốn đổi cách gọi thì cũng phải là đổi cách gọi anh trai đáng ghét, gọi anh ấy là anh rể Kiều là được rồi!

Kiều Tích cũng cười rộ lên, sau đó nhìn Minh Tuấn và Chúc Tâm Âm nói: "Người thân, bạn bè chúng ta đều đã thông báo hết rồi, nếu như đổi ngày thì thứ nhất là hơi phiền, thứ hai là cũng không biết lúc nào Minh Ngật mới có thể trở về... "

Nói đến đây, Kiều Tích cũng có chút tiếc nuối khó chịu.

Nhờ đâu lần sau anh trở về Tiểu Thu Béo đã biết đánh rồi thì phải làm sao? Đến lúc đó mới làm tiệc cưới thì không phải càng lúng túng hơn sao?

Đối với chuyện này, Minh Tuấn cũng không có ý kiến gì.

Dù sao thì ông thấy, trường bối hai nhà Minh Chúc đã sớm quen thuộc Kiều Tích rồi, hơn nữa họ cũng đã thừa nhận Tích Tích là con dâu cháu dâu họ, suốt ngày khen ngợi cô không ngớt.

Dù có không có chú rể thì chẳng lẽ còn có người dám xem thường Tích Tích?

Đối với chuyện không có chú rể vào ngày cưới, Kiều Tích tuy rằng có tiếc nuối, nhưng suy nghĩ đến cùng thì cũng đành chấp nhận vậy thôi.

Đòi người dài như vậy, làm sao có thể viên mãn được mọi chuyện?

Cô và anh họ, tâm hai người đều đặt ở một chỗ, cũng là rất rất tốt rồi.

Chỉ là thấy sắc mặt không vui của Chúc Tâm Âm, cô liền lôi kéo tay bà cười nói: "Mẹ, lúc trước khi mẹ với bố làm lễ cưới, bố cũng bởi vì có nhiệm vụ đột xuất mà đi trước, thế nhưng nhiều năm trôi qua như vậy rồi, không phải hai người vẫn luôn ân ái ái, yêu thương giúp đỡ nhau sao?"

Lời này vừa nói xong, liền gọi lên chuyện thương tâm của Chúc Tâm Âm.

Lúc trước khi bà và Minh Tuấn kết hôn, người này cũng nhận được nhiệm vụ đột xuất, vừa hoàn thành nghi thức kết hôn xong liền chạy theo xe lửa đi mất, để lại một người cô dâu là bà ở lại mời rượu mọi người.

Hiện tại Tích Tích của bà còn khổ hơn nữa, chú rể liền đến mặt cũng không thêm lộ ra ngày kết hôn, chỉ có mỗi mình con bé mang theo Tiểu Thu Béo đối mặt với lễ đường khách mời.

Thấy bộ dáng này của Chúc Tâm Âm, Kiều Tích liền nhận ra mình nói sai mất rồi, cô lập tức biết điều ngậm miệng lại.

Ngay cả đến Minh Tuấn ngày thường rất thương cô cũng trừng mắt nhìn Kiều Tích, cô chỉ còn biết le lưỡi không dám nói gì.

Minh Tuấn nhanh chóng đi lên, không quan tâm mặt mũi dễ dàng phu nhân nhà mình: "Gi cơ? Tiểu tử thối kia làm sao có thể so được với anh? Tích Tích cũng không có phúc khí giống em đâu."

Kiều Tích: "..."

Minh Uyển: "..."

Đương nhiên, thủ trưởng không hề giành được điểm tốt nào trong mắt phu nhân lúc này cả.

Chúc Tâm Âm càng nghĩ càng giận, lập tức véo cánh tay Minh Tuấn một cái, "Đàn ông họ Minh nhà các người, thật sự không có một ai tốt cả!"

Lời nói giống như trên, ngày hôm sau liền được phát ra từ miệng Thịnh Từ Du.

Biết được anh họ thậm chí đến lễ cưới của chính mình cũng không thêm xuất hiện, Thịnh Từ Du liền lòng đầy căm phẫn: "Đồ đàn ông cặn bã! Đàn ông thật sự là không có một ai tốt cả!"

Cảm thụ được sự tức giận của mẹ, Tiểu Gu Béo trong ngực cô ấy liền gờ gờ nắm đấm, như một con tinh tinh đập đập lên mặt bàn phía trước, oa oa khóc lên.

Kiều Tích biết Thịnh Từ Du gần đây rất khó chịu vì bị chồng cô ép viết luận văn thạc sĩ thế nên mới phát ra câu nói "Đàn ông không có một ai tốt".

Kiều Tích nhanh chóng xoa xoa gương mặt của Tiểu Gu Béo, lại giải thích với cô ấy: "Vẫn tốt mà, cũng không phải làm nhứt nhĩ phức tạp, chỉ là ăn một bữa cơm với người thân bạn bè thôi."

Nếu quả thật lúc đầu lựa chọn làm lễ kết hôn với các nhứt nhĩ thì cô không thể nào tiếp thu được chuyện nhà trai vắng mặt đâu.

Vừa nghe thấy cô nói vậy, trong nháy mắt bị thương tràn ngập đôi mắt Thịnh Từ Du, cô nàng lập tức ôm lấy Kiều Tích, nức nở nói----

"Tích Tích, hai chúng ta không phải hai đóa hoa xếp thứ nhất và thứ hai trong bảng xếp hạng những học sinh xinh đẹp nhất trong vòng 30 năm của trường Trung học phụ thuộc sao? Nhưng tại sao cả hai bọn mình đều là có bầu trước khi cưới, tại sao bọn mình đều phải gả cho mấy ông chồng xấu xa???"

Tiểu Gu Béo bị chen ở giữa a a hai tiếng, sau đó thừa dịp không ai chú ý nó liền len lén gặm gặm ngón tay của mình.

Kiều Tích cố gắng an ủi: "Chuyện này không thể nói thế được, tớ nghĩ chồng tớ vẫn còn---- "

Thịnh Từ Du cắt đứt lời cô: "Tích Tích, cậu nói xem, lẽ nào càng là phụ nữ xinh đẹp thì lại càng nhấp nhò trong tình yêu và hôn nhân sao?"

Kiều Tích: "..."

Được rồi.

Kiều Tích cuối cùng cũng hiểu, cô nàng này phía trước nói nhiều chuyện như vậy thực chất chỉ là muốn nói câu cuối cùng này mà thôi.

Vốn dĩ Kiều Tích không dự định mới Giang Nhã Đồng, bởi vì hai người ngoại trừ đối chọi một thời gian ở đội quốc gia thì thật sự không thân quen đến mức có thể mời đến ăn cưới.

Thế nhưng Kiều Tích lại muốn mời giáo sư Giang, nếu như cố ý không mời thì lại hơi hẹp hòi, thế nên cô cũng mời Giang Nhã Đồng luôn.

Cô vẫn cho rằng Giang Nhã Đồng sẽ không tới.

Lúc Kiều Tích còn đang học ở trường Trung học phụ thuộc, năm lớp 11, Giang Nhã Đồng chuyển trường sang Hongkong, năm sau liền vào được đội tuyển Hongkong và cũng giúp Hongkong mang về HCV IMO.

Sau đó cô ta sang Harvard học đại học, tuy rằng MIT và Havard chỉ cách nhau một con sông Charles, hơn nữa người Hoa du học ở Boston lại khá ít nhưng hai người lại chưa từng gặp mặt nhau lần nào.

Giang Nhã Đồng đã chuyển chuyên ngành từ rất sớm, năm ngoái sau khi tốt nghiệp thạc sĩ ở Harvard liền về nước gây dựng sự nghiệp.

Cùng năm ngoái, Giang Nhã Đồng tham gia một chương trình giải trí thi đấu trí tuệ, bởi vì biểu hiện xuất sắc mà giành được quán quân. Sau một đêm fan nhiều vô số, trở thành "Nữ thần có chỉ số thông minh cực cao" nổi tiếng.

Chỉ là hôm nay nhìn thấy, Giang Nhã Đồng cũng không có nửa điểm làm giá của người nổi tiếng, cô ta đưa một gói quà đóng gói xinh đẹp cho Kiều Tích, cười nói: "Kiều Tích, tân hôn vui vẻ."

Giáo sư Giang đứng bên cạnh cũng quét tới quét lui, "Minh Ngật đâu? Tần lang hôm nay chạy đi đâu rồi?"

Kiều Tích cười giải thích: "Anh ấy có công việc đột xuất, thế nên ngày hôm nay chỉ có em thôi à... Có phải là thầy tới vì anh ấy thôi không?"

"Không, không." Thấy Kiều Tích nói như vậy, giáo sư Giang liền nhanh chóng xua tay phủ nhận nói, "Kiều Tích, em và Minh Ngật như nhau, đều là học sinh khiến thầy kiêu ngạo."

Thịnh Từ Du đứng bên cạnh cười ha ha: "Giáo sư Giang của cậu thật sự là có bệnh nghề nghiệp không nhẹ!"

Không bao lâu sau, Ninh Dịch và Tưởng Nhất Vĩ cũng nắm tay Sâu Béo từ bên ngoài đi vào.

Kiều Tích nhìn thấy, nhin không được hỏi Thịnh Từ Du: "Cậu mỗi ngày đều để người theo đuổi cậu mang theo con trai, chồng cậu không có ý kiến gì à?"

"Làm sao?" Về mặt Thịnh Từ Du rất có lý lẽ nói, "Giao con trai cho bọn họ thì không phải bọn tớ sẽ được hưởng thụ thế giới của hai người à?"

Kiều Tích: "..."

Cô cảm thấy, độ vô sỉ của hai vợ chồng nhà này, thật sự là y hệt như anh họ.

Sau khi buổi họp báo ngày hôm qua kết thúc, Tưởng Nhất Vĩ có gọi điện cảm ơn Kiều Tích.

Giọng nói của anh ấy rất chân thành tình cảm: "Thật ra tên phóng viên kia nói cũng không sai lắm... Cảm ơn em đã bảo vệ anh và Lộ Trạch Minh."

Kiều Tích biết việc mình làm không đáng nhắc tới, "Vĩ thần, các anh là bởi vì lý tưởng với Toán học cho nên mới chọn ở lại đến cùng.. Thật ra cả em và anh đều biết, nếu như anh nguyện ý chạy đến một công ty nào đó thì nhất định sẽ kiếm được hơn em nhiều."

Kiều Tích biết, cô là bởi vì đã sớm nhìn ra cô thật sự không có bước tiến nào trong Toán học lý thuyết, cho nên mới chuyển sang Toán học ứng dụng.

Nhưng châm chọc là, những quần chúng không biết rõ kia lại cho rằng, cô là người thành công nhất.

"Thôi dẹp đi, anh nào có không vụ lợi như em nói chứ?" Trương Nhất Vĩ nghe cô nói thế thì nở nụ cười, "Chỉ đơn giản là anh cảm thấy đắm đầu vào sự khó nhằn của Toán học mang lại cho anh khoái cảm mãnh liệt hơn là kiếm được nhiều tiền thôi."

Kiều Tích nhin không được cười ra tiếng.

"Nhưng mà.... " Bên kia điện thoại, Trương Nhất Vĩ đột nhiên hạ thấp giọng, thần thần bí bí mở miệng, "Kiều Tích, tuy rằng em kiếm được tiền, nhưng vẫn phải bảo vệ mình thật tốt đấy."

Kiều Tích không hiểu gì: "Dạ?"

Trương Nhất Vĩ thở dài: "Con gái phải biết suy nghĩ cho mình nhiều vào, biết không?"

Sau khi cúp điện thoại, Kiều Tích còn đang suy nghĩ đến vấn đề không giải thích được này.

Chờ khi thấy anh họ từ bãi đỗ xe đi tới, Kiều Tích ngồi vào trong xe, hỏi anh: "Vừa nãy anh có nói gì với Trương Nhất Vĩ à?"

Nói xong liền kể lại chuyện vừa rồi Trương Nhất Vĩ bảo cô cho Minh Ngật nghe.

Minh Ngật nghe xong liền cười đến mức cơ hồ là muốn liệng tay lái.

Anh bình luận: "Chắc chắc, lòng ghen tỵ của đàn ông đúng là đáng sợ."

Kiều Tích bị anh nói khiến cho tò mò không chịu được, lập tức quần quýt lấy anh hỏi: "Anh rốt cuộc đã nói gì với anh ấy?"

Minh Ngật cố nén cười: "Anh nói với anh ta, em mua cho anh một căn hộ 200 mét vuông, còn viết tên anh... "

Cái gì mà 200 mét vuông?

Kiều Tích dờ khóc dờ cười.

Cô tự hỏi bản thân, tiền lương 1 năm của cô không thấp, thế nhưng mới công tác được mấy năm chứ? Lấy đâu ra tiền mua căn hộ 200 mét vuông?

Anh họ đây là muốn ăn bám đến điên rồi!

Tiểu Vũ: T ko muốn mai sau trong ngày cưới ko có chú rể đầuuuuuu

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Tiểu Vũ

Nhiều năm trôi qua nơi đất khách quê người nên trong hôn lễ của Kiều Tích chỉ có một nhóm bạn bè tốt tụ tập đến chúc mừng.

Lô Dương học đại học chuyên ngành tài chính, sau khi tốt nghiệp đại học thi vào làm ở một công ty đầu tư nước ngoài.

Tuy rằng kiếm được nhiều tiền, nhưng áp lực và cường độ công việc rất lớn.

Mấy năm trước cô phải bay đến khắp các nước, mãi đến 2 năm trước rốt cuộc được thăng chức, cuối cùng không cần phải bốn ba tứ phương nữa. Năm ngoái chị ấy và bạn trai đã đính hôn, dự định sẽ làm đám cưới vào cuối năm nay.

Vừa vào cửa, chị ấy liền cho Kiều Tích một cái ôm thật lớn, tuy rằng rất nhỏ, nhưng vẫn có thể nghe ra trong giọng nói của chị ấy có chút nghẹn ngào: "Đã lâu không gặp."

Ở nước ngoài vài năm, e ngại thân phận của mình sẽ gây phiền toái cho người khác nên Kiều Tích đã cắt đứt quan hệ với tất cả các bạn bè lúc trước.

Giờ nghĩ lại, sau khi bọn họ tham gia IMO về nước có tụ họp 1 lần thì kể từ đó cô và Lô Dương không còn gặp lại nhau nữa.

Tính toán một chút, hai người đã gần 9 năm chưa gặp nhau rồi.

Lô Dương trong trí nhớ của Kiều Tích là một người chị cao cao, tóc ngắn và rất kiêu kì.

Không nghĩ tới hôm nay người đã khác hoàn toàn rồi, trở thành một người phụ nữ thành thực quyến rũ, một nữ cường nhân khéo léo tinh anh.

Lô Dương nở nụ cười: "Thật ra chị vẫn luôn nghĩ, em và Minh Ngật sẽ hôn luôn sau khi em tốt nghiệp đại học."

Kiều Tích mạnh miệng nói: "... Em không thêm gả cho anh ấy đâu."

"Chị thiếu chút nữa sẽ tin đấy." Lô Dương nhún mày, "Ngày hôm qua bạn bè của chị đều bị lời nói của em làm cho khóc hết lượt."

Những gì người ngoài nhìn thấy là sự tôn trọng, sự bảo vệ các nhà khoa học - những người làm việc thầm lặng trong lĩnh vực toán học lý thuyết của Kiều Tích.

Về phần những người bạn cũ có quen biết cô như Lô Dương thì ngoài việc này, bọn họ còn thấy tình yêu, sự bảo vệ người bạn đời quyết liệt của cô.

Kiều Tích đưa tay xoa xoa bụng, thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ: "Nếu như anh ấy không phải bố của Tiểu Đậu Đình thì em chẳng thêm nói giúp anh ấy đâu."

Lô Dương lúc này mới chú ý đến phần bụng hơi nhô ra của cô, lập tức cười ra tiếng.

Nghe thấy tràng cười này, Kiều Tích có chút giận, nhưng vẫn mạnh miệng như cũ nói: "Em chính là vì bụng không giấu được nữa nên mới kết hôn cùng anh ấy!"

Cô chỉ cần nghĩ đến việc anh họ ăn nói linh tinh với Trương Nhất Vĩ liền không nhịn được tức giận.

Cái gì mà nhà 200 mét vuông? Cái gì mà viết tên anh?

Người khác nghe được sẽ cho rằng cô yêu anh đến phát điên rồi!

Tuy rằng sự thật đúng là như thế... Nhưng mà bị anh nói ra, một tiểu tiên nữ như cô không biết sĩ diện sao hả?

Hai người đang nói chuyện, lối vào lại xuất hiện thêm 2 người, Lô Dương vừa nhìn liền cười rộ lên, "Hàn Thư Ngôn tới rồi."

Xác thực mà nói thì, người đến là Hàn Thư Ngôn và Thẩm Tang Tang.

Sau khi tốt nghiệp đại học Hàn Thư Ngôn liền đi Nam Phi làm tình nguyện viên bảo vệ các động vật hoang dã, năm ngoái vừa mới trở về nước, hiện tại đang công tác ở văn phòng Liên Hợp Quốc đặt tại Trung Quốc.

Sau khi biết được quá trình công tác của cậu ấy, Kiều Tích cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

Hàn Thư Ngôn lúc trước so với tất cả bạn học cùng tuổi đều trưởng thành hơn, trầm ổn kiên định hơn rất nhiều.

Kiều Tích vốn cho rằng sau này Hàn Thư Ngôn sẽ trở thành một người bác sĩ hoặc không thì cũng là một vị giáo sư, không nghĩ tới cậu ấy lại chạy đi làm công việc lãng mạn là bảo vệ động vật hoang dã.

Thẩm Tang Tang đứng cạnh Hàn Thư Ngôn nhìn Kiều Tích, cười híp mắt nói: "Tớ thấy thiệp mời ở chỗ anh ấy liền muốn theo anh ấy cùng đi, cậu không ngại tôi đến ăn chùa uống chùa chứ?"

Kiều Tích cười rộ lên: "Sao lại ngại chứ? Tang Tang, tớ rất vui vì cậu có thể tới."

Bởi vì đang trong thời kỳ nhạy cảm, Minh Tuấn cũng không mời các đồng nghiệp có quan hệ tốt, bởi vậy nên mặc dù hai nhà Minh Thẩm thân thiết nhưng Thẩm Tang Tang cũng không có trong danh sách khách mời.

Hàn Thư Ngôn xoa xoa đầu Thẩm Tang Tang, dịu dàng nói: "Em vào trước đi, anh muốn nói với Kiều Tích mấy câu."

Thẩm Tang Tang ngoan ngoãn vào trước.

Hàn Thư Ngôn chuyển mắt nhìn sang Kiều Tích, trong giọng nói mang theo ý cười: "Kiều Tích, cậu còn nhớ 10 năm trước, lúc cậu mới chuyển đến trường Trung học phụ thuộc tớ đã nói gì với cậu không?"

Kiều Tích có chút nghi hoặc: "Nói gì?"

Hàn Thư Ngôn cười rộ lên: "Khi đó tớ nói, 20 năm sau, cậu sẽ trở thành người có thành tựu nhất trong số những bạn học trong phòng hôm đó, cậu còn nhớ không?"

Kiều Tích lúc này mới rõ điều Hàn Thư Ngôn muốn nói.

Cô đương nhiên là còn nhớ.

Lúc đó cô mới rời quê lên Bắc Kinh, đối mặt với thành phố lớn phồn hoa xa lạ cùng với các bạn học xuất thân ưu việt, cô cảm thấy thật sự rất thấp thòm và tự ti.

Khi đó nghe các bạn nói chuyện, không phải là vừa đi du lịch nước nào về thì cũng là ai đó vừa nhận được giải thưởng lớn nào đó.

Kiều Tích lúc đó rất tự ti vì tầm nhìn của bản thân thật chật hẹp, tự ti vì cô không phát âm được tiếng Pháp chuẩn như các bạn, càng tự ti vì cô không hòa nhập được với các bạn mới nơi này.

Thế nhưng Hàn Thư Ngôn lại nói với cô-----

"Tất cả mọi thứ mà cậu cho là chênh lệch, khi đứng trước thực lực chân chính, đều sẽ bị xóa sạch."

"So với những chênh lệch xuất phát từ xuất thân hay gia thế thì những chênh lệch về gen, về thiên phú mới là những thứ không thể nào vượt qua hay xóa bỏ."

Cách 10 năm thời gian nhớ lại sự hoảng sợ, tự ti của bản thân khi mới tới địa phương xa lạ, Kiều Tích cũng không nhận được bật cười.

Hàn Thư Ngôn nói không sai, ngọn núi lớn từng chắn trước mặt cô ngày đó, hiện tại ngoảnh đầu lại nhìn thì hóa ra, nó chỉ là một gò đất nho nhỏ mà thôi.

Thế nhưng cho dù nó thật sự chỉ là một gò đất nhỏ, Kiều Tích vẫn hết sức cảm kích nó, ở những năm tháng trẻ tuổi bơ vơ ấy, từng có một thiếu nữ nhiệt huyết và chân thành vượt qua.

"Oa! Bạn học Hàn!" Xung quanh đột nhiên truyền tới một giọng nữ trong trẻo, bầu không khí có chút thương cảm khi nhớ lại quá khứ giữa hai người bỗng chốc biến mất không còn lại chút gì.

Là Từ Du.

Cô nàng cô Tiểu Gu Béo chẳng biết từ chỗ nào chui ra, vẻ mặt bát quái mà nhìn Hàn Thư Ngôn.

Hàn Thư Ngôn mỉm cười chào hỏi: "Từ Du."

Thịnh Từ Du kéo kéo tay áo Hàn Thư Ngôn, thấp giọng, thần thần bí bí mở miệng nói: "Sao cậu và Thẩm Tang Tang lại cùng nhau đi... Hai người lúc nào thì thân thiết như vậy?"

Tiểu Gu Béo trong ngực cô nàng cũng sáng mắt lên y hệt mẹ, con bé nhìn chăm chăm Hàn Thư Ngôn, miệng kêu a a đầy hứng thú.

Hàn Thư Ngôn cười rộ lên, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ nói: "Tang Tang là nhiếp ảnh gia, tớ và cậu ấy có một khoảng thời gian làm việc với nhau ở Nam Phi."

Thịnh Từ Du mở to hai mắt, oa oa kêu to lên: "Hả? Trước đây không phải là cậu thích-----"

Cũng may Kiều Tích đứng lúc che miệng cô nàng lại.

Cô nhìn Hàn Thư Ngôn xấu hổ cười: "Tang Tang còn ở trong đợt cậu đấy, mau vào với cô ấy đi."

Hàn Thư Ngôn cũng cười, đưa gói quà trong tay cho Kiều Tích, "Tân hôn vui vẻ."

Khi Kiều Tích buông tay che miệng Thịnh Từ Du ra, cô nàng thở mạnh lấy hơi mấy cái sau đó nói, "Hàn Thư Ngôn đúng là đồ đàn ông cặn bã!"

Kiều Tích: "..."

Thịnh Từ Du tỏ ra vô cùng bất công vì sự tổn thương của Kiều Tích: "Trước đây không phải cậu ta thích cậu sao? Sao lại có thể chuyển sang thích Thẩm Tang Tang rồi?"

Kiều Tích thở dài, vô cùng bất đắc dĩ: "Người ta chỉ là có chút hảo cảm với tớ thôi được không? Hiện tại phát hiện ra người tốt hơn tớ, đáng giá hơn tớ thì có gì không đúng sao?"

Thịnh Từ Du bĩu bĩu môi, rầu rĩ mở miệng: "Thế nhưng không phải có câu nói là, người bạn từng thích thời trung học sẽ mãi mãi ở trong lòng bạn sao... Sao Hàn Thư Ngôn có thể đi tình biệt luyện như vậy?"

Kiều Tích càng lúc càng không biết phải làm sao với cô nàng này: "Uyển Uyển nói, lúc con bé đi học mỗi tuần đều đòi một người thăm mếm kìa... Chân

ái như cậu nói thì trong lòng con bé phải chứa bao nhiêu người con trai cho đủ?"

Thịnh Tử Du: "..."

Kiều Tích cúi xuống nghịch nghịch tay Tiểu Gu Béo, cười híp mắt mở miệng nói-----

"Tiểu Gu Béo của chúng ta cũng thích rất nhiều tiểu ca ca nhé, lúc trước thì thích nhất anh Duệ Duệ, hiện tại không phải đã đổi sang thích anh Cầu Cầu nhất rồi sao?"

"Nếu như có tiểu ca ca nào đó tốt hơn, Tiểu Gu của chúng ta sẽ không để ý đến bọn họ nữa, đúng không nào?"

Nghe được tên tiểu ca ca mà mình thích, Tiểu Gu Béo trong nháy mắt vui sướng vô cùng, quơ quơ cánh tay đầy thịt của mình, vui vẻ "a a" hai tiếng.

Sau khi tiệc cưới kết thúc, Kiều Tích viết một bài đăng lên Weibo-----

"Minh tiên sinh, giúp đỡ em nhiều nhé."

Kèm theo caption là một tấm ảnh. Là giấy chứng nhận kết hôn hai người mới nhận hôm qua.

Sửa lại thông tin cá nhân trên Weibo, cùng với tấm hình này.

Khiến bài Weibo cô vừa đăng ngay lập tức bùng nổ-----

"Nữ thần kết hôn rồi? Sao lại đột nhiên như vậy???"

"Tôi còn tưởng rằng lần trước nữ thần gọi "chồng" chỉ là đùa giỡn thôi!"

"Ôi đm, đây không phải là tên mặt trắng nhỏ lần trước sao? Đẹp trai vãi! Tao mà có tiền tao cũng muốn bao nuôi!"

"A a a a a, mặt trắng nhỏ cũng quá đẹp trai rồi, liếm màn hình! Thảo nào nữ thần lúc trước muốn yêu đương bỏ công việc! Nếu là ta thì ta cũng muốn quân vương không lên triều a!"

"Cái mũi đẹp quá đi! Oa oa oa, ghen tị với nữ thần quá!"

"Chờ một chút! Trước tiên đừng có lớn tiếng nữa! Mấy người lẽ nào không chú ý tới hần họ Minh sao? Đây là ý gì hả???"

Nhìn thấy bình luận này, mọi người vốn dĩ đang tức giận rồi gào rống cuộc cũng có chút vui mừng.

Họ Minh vốn dĩ đã là một dòng họ không phổ biến, hơn nữa ngày hôm qua ở hộp báo Kiều Tích còn thao thao bất tuyệt nói về Minh Ngật, còn có một đoạn video phỏng vấn nhiều năm trước Kiều Tích nói "Rõ ràng là bạn trai", lúc này mọi người mới hậu tri hậu giác nhận ra một điều, hóa ra đôi tình nhân nhỏ năm ấy chưa từng chia tay, còn có một cái kết thật đẹp là kết hôn nữa.

Sau khi bài viết này được đăng lên nửa tiếng, Weibo của Giang Nhã Đồng để lại một bình luận bên dưới-----

"Nhìn hai người từ cấp 3 đi tới ngày hôm nay, thật sự không dễ dàng, chúc hai người trăm năm hảo hợp."

Bình luận này vừa hiện lên, quần chúng ăn dưa (*) đều ăn dưa đến mức không vô nữa rồi.

(*) ý chỉ hóng hớt, hóng chuyện =)))

Mọi người đều biết Giang Nhã Đồng từng học ở trường Trung học phụ thuộc đại học A, có bình luận công khai này của cô, mọi người đã có thể xác định 100% người đàn ông đẹp trai trong giấy kết hôn của Kiều Tích chính là thiếu niên thiên tài năm xưa.

Có người còn cố ý đi tìm kiếm, dùng hết ngàn khó vạn khổ lục ra được hình ảnh năm Minh Ngật giành được HCV IMO.

Tuy rằng đã qua nhiều năm nhưng thiếu niên ngẩng cao đầu, dùng ánh mắt bề ngạo nhìn vào máy ảnh kia không phải chính là tên mặt trắng nhỏ sao?

"Hần... thoát nhìn có chút thiếu đồn, phải không?"

"Bộ đáng thêm ăn đồn 10 năm cũng không thay đổi, xem ra là trải qua cuộc sống rất tốt, nhất định là không có chút nhấp nhô nào, cũng không có bị xã hội dạy dỗ."

"Thiếu đồn thì thiếu đồn thật, thế nhưng mấy người lúc đi học chẳng lẽ lại không thích một thiếu niên đẹp trai lại thiếu đồn như thế sao?"

Trước đó, nếu như quan hệ của bọn họ chỉ là bị người khác phôi bày, thì ngày hôm nay công khai thân phận lại càng khiến mọi người nghĩ rằng bọn họ là

một đôi nữ cường nam yếu - một người là nhà khoa học hàng đầu của một công ty khoa học kỹ thuật danh tiếng, còn một người lại chỉ là thiếu niên thiên tài mai danh ẩn tích, không có tiếng tăm gì.

Mặc dù anh họ hình như rất thích để toàn thế giới biết anh ăn bám cô... nhưng Kiều Tích lại tuyệt đối không muốn người khác hiểu lầm anh như vậy.

Qua màn hỏi đáp ngày hôm qua của Kiều Tích, mọi người khi nhìn Minh Ngật đều tự động cho rằng anh là một con người nghèo khó, yên lặng bảo vệ và duy trì lý tưởng của mình.

Loại thiên tài bị thương kiểu này lập tức khiến quần chúng ăn dưa đều yêu thương không thôi----

"Tích Tích nữ thần ơi, lúc nào chị không muốn bao nuôi anh ấy nữa thì nhớ nói cho em biết nhé! Em có thể nhận thầu anh ấy!"

"Thêm tôi nữa thêm tôi nữa! Chúng ta cùng nhau gom tiền bao nuôi!"

"Tôi nữa! Chồng cứ yên tâm nghiên cứu Toán học! Em sẽ đi trộm ắc quy nuôi anh!"

Kiều Tích nhìn thấy những bình luận xong liền bật cười.

Nếu để cho tên ngốc nào đó biết ngoại trừ cô ra thì còn có rất nhiều người nguyện ý bao nuôi anh, chắc là anh sẽ phải vui mừng như điên luôn?

Đương nhiên, người này đi càng lâu thì Kiều Tích lại càng cảm thấy khó chịu.

Nhìn cái ghế nhỏ hình con hươu (*) và con điều anh làm cho bé con lúc ở Nam cực, cùng với chiếc giường trẻ con chưa bóc vỏ hai người cùng nhau dạo phố mua về... Kiều Tích thật sự là đau buồn vô cùng.

(*) Đây nè. Đẹp nhò, huu huu

Khi em bé được hơn 5 tháng, chắc bởi phụ nữ có thai mãi cảm hơn người thường một chút thể nên mỗi tối, bài tập bắt buộc phải làm của Minh gia sau bữa tối chính là, mẹ chồng con dâu hai người ngồi ở phòng khách mắng nhiếc đàn ông Minh gia.

Thịnh Từ Du có đôi khi đến ăn cơm chùa cũng sẽ hăng hái bưng bưng tham gia cùng, mỗi lần đều mắng chồng cô ấy suốt ngày không có nhà, đàn ông không một ai tốt hết.

Kiều Tích cảm thấy hơi kỳ quái một chút, bởi vì cô hay nhìn thấy chồng Từ Du dắt theo một đôi con trai con gái mập mạp đi chơi xung quanh đại viện, lấy đâu ra "suốt ngày không có nhà"?

Sau đó vẫn là Sâu Béo lỗ miệng nói với cô, Kiều Tích mới biết được, hóa ra bố Sâu Béo công tác ở Bảo Định ngay gần đó, mỗi cuối tuần đều có thể về nhà với vợ con.

Kiều Tích tức giận đến suýt nữa tuyệt giao với Từ Du.

Đương nhiên, chỉ suýt thôi.

Kiều Tích không nỡ rời xa Sâu Béo đáng yêu đâu.

Trong khoảng thời gian này, mỗi khi Sâu Béo tan học ở nhà trẻ về đều xách ngay cặp nhỏ chạy đến bên này tìm Tích Tích, lấy ra sữa chua được nhà trẻ phát mỗi ngày đưa cho Tích Tích ăn.

Tuy rằng đang mang bầu Tiểu Thu Béo cần phải ăn nhiều uống nhiều, nhưng Kiều Tích vẫn cảm thấy mình không thể tranh giành đồ ăn với một đứa bé 6 tuổi được.

Cô xoa xoa gương mặt của Sâu Béo, cười híp mắt hỏi thẳng nhóc: "Sâu Béo muốn cho em bé trong bụng mẹ nuôi ăn sao?"

Nhưng ai biết được Sâu Béo lại im lặng một mặt đầy bi thương.

Đôi mắt to tròn ánh lệ, nhìn cô: "Tích Tích, con nhất định sẽ cứu mẹ ra ngoài."

Kiều Tích: "???"

Kiều Tích bị câu nói của tiểu tử béo này làm cho chẳng hiểu ra sao, cô đành phải mang xoài ra gọt vỏ rồi tiện thể ăn kèm với sữa chua Sâu Béo mang tới.

Ăn hết 2 cốc xoài dầm sữa chua xong, tiểu tử béo này mới vừa xoa bụng vừa nói đầu đuôi câu chuyện.

Hóa ra là sau tiệc cưới hôm trước, Sâu Béo biết được Tích Tích phải gả cho ông chú xấu xa lừa gạt nó chơi trò chơi động vật thể nên nó liền cảm thấy Tích Tích rất khổ sở.

Ông chú xấu xa hư hỏng kia nhất định sẽ bắt Tích Tích phải học bài mỗi ngày, giống như khi bắt nạt nó hôm trước vậy!

Hả?... Bắt nạt?

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79-2

Đột nhiên nghe được 2 chữ này, gương mặt Kiều Tích bỗng chốc đỏ bừng như lửa đốt.

Nhìn mặt Tích Tích đang trắng chuyển sang đỏ, Sâu Béo chắc chắc miệng hai tiếng, khuôn mặt như có điều gì cần suy nghĩ.

Sau khi ăn cơm tối xong, Kiều Tích đưa Sâu Béo trở về nhà.

Thịnh Từ Du ra cửa gặp phải Tích Tích đang ôm Sâu Béo bước lên bậc thang liền lập tức sợ hãi hốt hoảng cất cao giọng mở miệng: "Cậu mau bỏ nó xuống!"

Đối với việc bị tất cả mọi người xem là động vật hiếm quý mà đối đãi, Kiều Tích cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ: "Một đoạn đường nhỏ như thế, tớ vẫn có thể bế được nó."

Ở nước ngoài mấy năm, Kiều Tích đã hình thành thói quen tập thể hình thể nên hiện tại mang thai cũng không vất vả.

Thân thể của cô rất rắn chắc, bế tiểu tử béo một lúc cũng chẳng thấm vào đâu.

Thịnh Từ Du phẫn nộ nhìn cô: "Cậu đã là bà bầu 5 tháng rồi đấy! Nếu như chân tay cậu lợi hại như thế thì đi có thể đi thăm Minh--- "

Đột nhiên ý thức được mình nói hớ, Thịnh Từ Du nhanh chóng che miệng lại.

Nhưng Kiều Tích vẫn nhay bén bắt được từ "Minh" kia.

Cô nhìn Thịnh Từ Du: "Minh gì?"

Thịnh Từ Du lấp bắp nói: "Minh, ngày mai (*) nhà trẻ Hoa Hường dương có hội diễn văn nghệ."

(*) Trong tiếng Trung, ngày mai là 明天 (hán việt là minh thiên), minh trong ngày mai cũng chính là họ Minh của Minh Ngật

Kiều Tích chậm rãi "à" một tiếng, làm bộ như tin tưởng.

Thịnh Từ Du len lén thở dài một hơi.

Kiều Tích theo hai mẹ con Thịnh Từ Du vào nhà. Lúc đi vào thì nhìn thấy chồng Thịnh Từ Du là Hoắc Tranh đang ôm con gái trong lòng cho ăn bột.

Thấy cô đến, đối phương lịch sự gật đầu chào cô, sau đó lại tiếp tục công cuộc đau khổ cho con ăn.

Kiều Tích hiếm khi không tránh mà đi tới bên cạnh Hoắc Tranh, giờ tay muốn ôm lấy Tiểu Gu Béo trong ngực anh ta, "Để em cho con bé ăn cho."

Hoắc Tranh ngăn người, nhưng thấy Tiểu Gu Béo vừa nhìn thấy Kiều Tích liền sáng mắt nở nụ cười thì liền đưa con bé cho Kiều Tích, "Làm phiền rồi."

Thịnh Từ Du ở một bên góp vui: "Cẩn thận Tiểu Gu Béo đánh cậu đó!"

Kiều Tích cười cười, xúc một muỗng bột đưa tới bên miệng Tiểu Gu Béo, con bé vốn dĩ đang há mồm cười tươi trong nháy mắt ngậm chặt miệng, một bộ dạng thè sống chết cũng không khua miệng.

...

Kiều Tích cũng không chơi bài cứng rắn, vẫn giữ nguyên động tác tay cầm muỗng, lẳng lặng nhìn Tiểu Gu Béo trong lòng.

Nhất thời, mọi người trong phòng cũng nín thở quan sát, tất cả đều đang chờ xem cô định xuất chiêu mới gì.

1 giây, 2 giây, 3 giây...

Nhìn thấy những người lớn và anh trau béo đột nhiên dừng lại giống nhau, Tiểu Gu Béo do do dự dự há miệng ra, suy nghĩ xem không biết nên khóc lớn hay khóc nhỏ thì tốt.

Nói thì chậm và xảy ra thì nhanh, Tiểu Gu Béo vừa há miệng ra cái là Kiều Tích liền nhanh tay lẹ mắt nhét muỗng bột vào trong miệng con bé.

"Úm?"

Tiểu Gu Béo mở to hai mắt nhìn.

Có lẽ là nếm được hương vị chuối ngon ngọt trong bột, 3 giây sau, Tiểu Gu Béo chớp chớp cái miệng ăn ngon lành.

Thịnh Từ Du len lút giờ ngón tay cái lên cho Kiều Tích.

Hoắc Tranh ngồi một bên cũng thở phào một hơi.

Một giây sau, Kiều Tích đột nhiên chuyển hướng sang Hoắc Tranh, buồn bã nói: "Từ Du nói với em rồi, Minh Ngật bên kia..."

Thịnh Từ Du: "???"

Hoắc Tranh nhìn về phía cô vợ nhỏ nhà mình, rất bất đắc dĩ thở dài một hơi: "Sao em lại nói ra rồi?"

Thịnh Từ Du: "!!!"

Kiều Tích cũng nhìn về phía Thịnh Từ Du, nhú mày, "Rốt cuộc là Minh cái gì?"

Hoắc Tranh lúc này mới hậu tri hậu giác nhận ra, vợ chồng bọn họ bị người ta lừa rồi.

Mất thấy không nói dối được nữa, anh ta chỉ đành phải thở dài, giải thích: "Tháng sau bên sở nghiên cứu của Minh Ngật có 1 vệ sinh sẽ được phóng, có thể mời người nhà đến xem... Em đang mang thai, cậu ấy không muốn để xem đi xa, thế nên đã bảo bọn anh không nói cho em biết."

Kiều Tích bỗng chốc hiểu ra.

Lúc cô rời đi, Thịnh Từ Du còn đang mang về mặt "Anh thế mà lại đi tin tưởng người phụ nữ khác mà không tin em" tức giận nhìn chồng cô ấy.

Kiều Tích muốn đi trung tâm phóng vệ tinh.

Những năm gần đây, cô làm việc đã rất có thu hoạch rồi.

Biết Minh Ngật không muốn cho mình đi, thế nên cô liên tục tiếp thông qua Minh Tuấn tìm hiểu về phòng nhân sự của bộ Quốc phòng rồi thừa dịp bọn họ chuẩn bị đưa người nhà quân nhân đi trung tâm phóng vệ tinh liên tục tiếp qua đó.

Phụ trách chuyến đi lần này là vị chính trị viên đã thẩm tra cô trước khi cô kết hôn với Minh Ngật. Lúc này nhìn thấy cô đang mang thai, nào dám đến bảo cô về, chỉ đành nhận mệnh mà đưa cô tới phòng nghỉ của cơ trường nghỉ ngơi, trong miệng còn không quên căn dặn----

"Khó chịu ở đâu thì phải nói ngay với tôi, ngàn vạn lần đừng chịu đựng."

Đương nhiên, suốt đường đi thân thể Kiều Tích đều rất khỏe mạnh, không thì không có chuyện gì mà tinh thần trông còn tốt hơn rất nhiều, mặt mày nhìn qua hồng hào hơn không ít.

Bởi vì cô biết, sau khi hạng mục này hoàn thành anh có thể chính thức rời cương vị công tác ở đây rồi.

Qua thời kỳ bảo mật, nói không chừng anh còn có thể xuất ngoại học nâng cao.

Chỉ là... Kiều Tích trăm triệu lần không ngờ rằng, ngàn dặm bên ba tới đây lại có thể nhìn thấy một Minh Ngật như thế này.

Lúc Kiều Tích tiến vào phòng ngủ của anh, người này đang nằm dạng chân dạng tay ở trên giường, chiếc quần cộc đang mặc còn bị rách ở một lỗ ở sau mông.

Bên giường vứt lung tung dép và giày, sách vở trên tủ đầu giường thì chất đống lộn xộn, mấy quyển ở trên cao có nguy cơ chỉ chớp mắt thôi cũng rơi xuống.

Đèn bàn bên cạnh cũng không tắt, trên bàn đặt một chiếc laptop đang mở, ngay bên cạnh laptop là một hộp bánh quy ăn dở vứt đầy và một bình trà nhìn qua thôi cũng biết là để qua đêm không đổ.

Kiều Tích cảm thấy, nếu như không phải điều hòa đang để nhiệt độ thấp thì lúc này nhất định cô đã ngửi thấy mùi thối rồi.

Cô khép cửa phòng lại bước vào trong, chỉ là mũi vẫn không kịp thích ứng với không khí trong phòng nên cô liên tục hắt hơi mấy cái.

Người trên giường bị làm ồn, nhắm mắt trở mình, trong miệng còn lầm bầm nói: "Quần áo bẩn trong nhà vệ sinh, bác tự lấy đi nhé."

Kiều Tích nhú mày, trực tiếp tiến đến, néo tai người đàn ông đang nằm ngủ trên giường: "Còn có người giặt quần áo cho anh? Minh Ngật anh thật là giỏi!"

Vừa nghe thấy giọng nói này, Minh Ngật trong nháy mắt liền tỉnh lại.

Đâu phải bác dọn vệ sinh đâu... người tới rõ ràng là tiểu tử tông của anh mà.

Minh Ngật để cô néo tai tùy ý, còn vô cùng thuận theo đứng dậy ghé sát đến người cô hơn, anh sợ tiểu tử tông của anh bị đau thắt lưng.

Anh vừa bò dậy thì ngay lập tức, khuôn mặt đầy râu của anh đập vào mắt Kiều Tích. Vừa nhìn liền biết ngủ không ngon giấc, thậm chí còn giống như vừa mới túng dục quá độ.

Kiều Tích trong nháy mắt liền bùng nổ, tay véo tai anh càng dùng thêm lực, hung hăng nói: "Nói! Con hồ ly tinh nào giặt quần áo cho anh?"

Được lắm!

Chẳng lẽ tên gốc này cũng dám học người khác, bên ngoài một kiểu trong nhà một kiểu?

Minh Ngật cố gắng giải thích: "Là thanh----- "

"Thanh? Thanh Thanh?" Kiều Tích cười nhạt, "Thân thiết như vậy cơ à?"

Minh Ngật rất sợ vị tiểu tử tông này ngã, hai tay khur khur che eo của cô, nhanh chóng giải thích: "Là bác dọn vệ sinh (*)!"

(*) Dọn vệ sinh trong tiếng trung là thanh khiết, bên trên Minh Ngật muốn nói là thanh khiết a di nhưng mới nói từ đầu tiên là khiến Tích Tích hiểu lầm rồi.

Kiều Tích nửa tin nửa ngờ dừng tay.

"Giúp anh giặt quần áo, sao lại không giúp anh dọn phòng?"

Minh Ngật ôm tiểu tổ tông bụng to trước mặt vào lòng, giải thích: "Một tuần giặt quần áo 2 lần, dọn phòng 1 lần."

Nói xong liền sờ sờ bụng to của Kiều Tích, "5 tháng đã to thế này rồi? Sao em đừng mảnh thế hả? Không nói một tiếng đã chạy tới đây rồi?"

Đáng tiếc là Kiều Tích cũng không phải bà vợ chanh chua đánh đá, cô rất nhanh liền nhận sai.

Nhìn căn phòng nhỏ một vòng, diện tích tuy rằng chưa đến 50 mét vuông thế nhưng Kiều Tích cảm thấy cho một người ở thì cũng dư dả rồi.

Ngoài ra thì trong phòng còn có điều hòa, TV, tủ lạnh hai cánh, lò vi sóng, máy sấy quần áo,... rất đầy đủ, chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng câu toàn.

Cô nhú mày nhìn Minh Ngật----

"Muốn giặt quần áo thì phải sang khu khác giặt?"

"Một tuần chỉ có thể tắm nước nóng một lần? Mỗi lần 15 phút thôi?"

"Bình thường chỉ có sủi cảo nhân thịt heo và cái trứng ăn? Nửa tháng mới được khám răng một lần?"

Minh Ngật triệt để trầm mặc.

Lúc trước trở về giả vờ khổ sở với vợ, hôm nay từng cái từng cái một bị phát hiện rồi.

Nhưng Minh Ngật tự nhận bản thân không hoàn toàn nói dối hết.

Căn cứ xác thực là được xây bên trong một ngọn núi lớn, nơi có người sinh sống gần nhất cũng cách đây hơn 20 km.

Thế nhưng dù sao bây giờ cũng là thời kỳ hiện đại hóa mà, quốc gia cung cấp nhu cầu vật chất đầy đủ cho nhân viên công tác cũng đều trách anh sao?

Nín nhịn cả buổi, cuối anh cũng chỉ có thể xuất ra được một câu: "... Là chủ nghĩa xã hội tốt."

Kiều Tích nhìn anh, từ đầu đến chân đều nhìn không vừa mắt.

Cô véo một cánh tay của anh, tức giận nói: "Bác dọn vệ sinh đến anh cũng không mặc quần áo như thế này à? Đi mặc quần áo hần hoi vào nhanh lên."

Minh Ngật tủi thân mở miệng: "... Bác cũng hơn 60 rồi."

Anh lục lọi cả nửa ngày cũng chỉ tìm ra được một vài cái áo ba lỗ.

Kiều Tích chưa từng bước vào KTX nam sinh bao giờ bởi vậy nên lúc này liền cảm thấy cả người đều không thoải mái.

Cô đánh đuổi người đàn ông vẫn đang táy máy tay chân bên cạnh mình, "Đi mở hết cửa sổ trong phòng ra."

"Ok." Minh Ngật rất nghe lời chạy đi mở cửa sổ, còn không quên dặn cô, "Để anh dọn phòng, em đừng làm gì cả, ngồi xuống nghỉ ngơi đi."

Kiều Tích lúc này đầu thế nhìn được nữa, cô trực tiếp xắn tay áo lên giúp anh dọn dẹp căn phòng rác rưởi chồng chất.

Minh Ngật vốn định đoạt lấy mấy việc trong tay cô để làm, nhưng nhìn thấy tiểu tổ tông tức giận quá nên anh cũng chỉ đành đứng bên hỏi thừ: "... Em uống cốc nước trước nhé?"

Kiều Tích trừng mắt nhìn anh, tức giận nói: "Anh không cần đi làm sao? 10 giờ rồi mà vẫn còn ở trong phòng?"

Minh Ngật không dám nói cho tiểu tổ tông biết ngày hôm qua anh và đồng nghiệp phải họp đến tận 4 giờ sáng mới xong, bây giờ là đang ngủ bù.

Suy nghĩ một chút, anh chỉ đành hàm hồ nói: "Giờ làm việc của bọn anh tương đối lỏng lẻo."

Kiều Tích không nói, tiếp tục cúi đầu dọn dẹp.

Khát vọng sinh tồn của Minh Ngật lúc này vô cùng mạnh mẽ, bởi vậy nên suy nghĩ nửa tiếng đồng hồ liền suy nghĩ rõ ràng----

"Có phải em tức giận vì anh không bảo em tới? Anh, anh chỉ là nghĩ bụng em lớn không tiện đi xa, trên đường sợ em ăn không được."

Kiều Tích hừ một tiếng, âm dương quái khí mở miệng nói----

"Em làm sao dám tức giận với anh? Anh không thích em tới, em dám nói một câu sao?"

Minh Ngật không dám nói lời nào nữa.

Thấy anh giống như cái hũ nút, không nói thêm câu nào nữa, Kiều Tích lại càng cảm thấy khó chịu: "Em muốn gặp anh đến phát điên, thế nên cũng chỉ có thể mặt dày mày dạn đi nhờ người khác đưa em tới."

Được rồi, Minh Ngật lúc này đến hô hấp cũng không dám nữa rồi.

Cũng may là việc tiểu tổ tông tức giận, vẫn luôn theo một quy luật:

Phàm là khi nào giận dai, thì đó chỉ là hơi tức giận; còn nếu như là rất tức giận, vậy thì tuyệt đối sẽ không giận lâu.

Quả nhiên, Minh Ngật thận trọng dỡ một buổi sáng, đến buổi trưa đồ mứt ướt liền ngoan ngoãn đưa tay cho anh nắm, để anh dắt cô đi căn tin ăn cơm.

Trong căn cứ, tòa nhà để ở, ăn và nghiên cứu đều được đặt xa nhau, ngăn cách bởi các cửa sắt, nghe nói trong tòa nhà nghiên cứu mỗi tầng mỗi phòng đều phải quét thẻ mới vào được, thế nên là dù cùng là nhân viên nghiên cứu nhưng phòng không thuộc bộ phận làm việc của mình thì cũng không được phép vào.

Nhà ăn rất lớn, những người ăn cơm cũng không phải nhiều, phần lớn đều là người thân như cô.

Minh Ngật giải thích: "Mọi người ở đây có đôi khi bận việc không muốn đi ăn nên pha mỳ tôm ăn luôn trong phòng làm việc."

Kiều Tích biết, tên ngốc này nhất định đến mỳ cũng không thêm pha mà chỉ uống nước cho qua bữa.

Sau khi ăn trưa xong, Minh Ngật cùng Kiều Tích về phòng, dỡ tiểu tổ tông nhà mình ngủ xong Minh Ngật mới đi đến phòng làm việc.

Thật ra các công tác chuẩn bị trên cơ bản đã hoàn thành rồi, còn dư lại vài việc đều là việc vặt, và mấy việc này sẽ có những người khác quan tâm.

Xế chiều, sau khi kiểm tra đối chiếu các số liệu nhiều lần xong, Minh Ngật cũng tan việc về nhà.

Minh Ngật đến nhà ăn mua cơm rồi mới về phòng, nhưng không ngờ khi đẩy cửa phòng ra thì lại ngửi thấy mùi thức ăn ở trong phòng.

Nhìn trên bàn đang bày ba món mặn một món canh nóng hừng hực cùng với cô gái xinh đẹp ngồi đợi anh về ăn cơm, Minh Ngật hết sức kinh hãi,

"Những cái này... em lấy từ đâu tới?"

Kiều Tích ai oán nhìn anh: "Anh nói anh ăn không no mặc không đủ ấm, thế nên trong hành lý của em hơn nửa đều là đồ ăn."

Minh Ngật trong nháy mắt lệ nóng quanh tròng.

... Bà xã thật tốt.

Đương nhiên, có vợ thật tốt, không chỉ thể hiện ở mỗi mặt ăn uống.

Sau khi ăn tối xong, Minh Ngật rửa sạch bát đĩa rồi đi tắm rửa, sau đó liền vào phòng ngủ tìm bà xã.

Kiều Tích lúc chiều đã dọn dẹp căn phòng một lần nữa, cô giặt hết quần áo bẩn rồi đổi cả ga giường vỏ gối mới.

Chạng vạng, cô thậm chí còn đi nhà ăn mua một bó hoa son chi về, tìm một cái bình thủy tinh rửa sạch rồi cắm hoa vào đặt trong phòng ngủ.

Lúc này căn phòng sáng rực hắt lên, gió đêm thổi qua khiến không khí trong căn phòng như thoáng thoảng hương hoa.

Minh Ngật lau khô tóc, bò lên giường, tiến tới ôm vợ, "Thơm quá."

Kiều Tích đẩy con người đang cọt cọt lui trên người mình ra, "Đừng có động tay động chân."

Minh Ngật nản lòng 2 giây, sau đó lại ghé đầu dán má vào bụng cô, "Tiểu Thu Béo có động không?"

Kiều Tích vỗ vỗ tay anh, "Nó đang ngủ."

Minh Ngật tủi thân "à" một tiếng.

Chỉ là...

Người này yên phận được nửa phút lại bắt đầu giở trò, quay sang hôn vợ mấy cái, giọng nói khàn khàn vang lên----

"Nó đang ngủ... Tích Tích, 5 tháng đã có thể rồi."

Nghe thấy lời nói không biết xấu hổ này, Kiều Tích đỏ bừng mặt, nhưng vẫn không nói một lời.

Minh Ngật ôm cô từ phía sau, đặt một nụ hôn lên gò má cô, hôn xong lại nhẹ nhàng cắn lỗ tai cô, quả nhiên là bộ dáng quần quýt không buông.

Anh khàn giọng nói: "... Bác sĩ cũng nói có thể rồi."

Lần trước Minh Ngật về nhà, cô mới hơn 3 tháng, hai người không dám hành động thiếu suy nghĩ, ngay cả Chúc Tâm Âm không bao giờ xen vào chuyện vợ chồng hai người cũng đặc biệt dặn dò Minh Ngật, nhẫn được thì phải nhẫn, đừng có để xảy ra chuyện.

Lúc đó Kiều Tích đang ở trong phòng vệ sinh, nghe thấy bên ngoài nói thì vừa xấu hổ vừa ngượng ngùng.

Chỉ là Minh Ngật trở về được có mấy ngày thôi, hai người đâu nỡ phân phòng ngủ.

Thế nên mấy đêm ở nhà, Minh Ngật đều ôm cô trong lòng dỗ ngủ rồi chính mình lại cả đêm không ngủ.

Bây giờ thật vất vả mới có thể làm, Minh Ngật đâu thể bỏ qua cơ hội này.

Anh xoay người cô lại, ngữ khí có chút ai oán: "Vốn một mình anh ở đây nhịn rất tốt... Ai bảo em tới đây chứ?"

Kiều Tích có chút bị anh đả thông tư tưởng, thế nhưng cô vẫn có chút chột dạ.

Chỉ được nhìn không được ăn, hình như có chút tàn nhẫn.

Thấy biểu tình của cô có vẻ lo lắng, Minh Ngật tiếp tục nói: "Em thử tính xem, tổng cộng anh mới làm được mấy lần?"

Hai người vừa thân mật, liền phải chia lia tận 7 năm.

Sau khi đến Nam cực, hai người lại bắt đầu được nếm trải mùi vị tiêu hồn.

Thế nhưng anh tự làm tự chịu, mới được nửa tháng Kiều Tích đã mang thai rồi, từ đó anh vẫn chưa được chạm qua cô lần nào.

Minh Ngật đưa tay xoa bụng của cô, thấp giọng nói: "Anh sẽ nhẹ thôi, vào rồi sẽ không động, được không?"

Gương mặt Kiều Tích đỏ rực, lung tung tím có sứt sẹo, "Ồ đây không có, không có cái đó."

Minh Ngật hôn cô một cái, sau đó nhịn không được cười ra tiếng: "Hiện tại còn dùng cái đó làm gì? Lúc trước mỗi lần dùng cái đó đều khiến anh bị buộc chặt khó chịu..."

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80-1

Edit: Tiểu Vũ

Nửa đêm, Minh Ngật tắm sạch sẽ cho đồ lót ướt rồi ôm cô ra khỏi phòng tắm.

Kiều Tích lúc này rất biết điều mà vui mặt trong ngực anh, giọng nói mềm mại cực kỳ: "Anh họ, Tích Tích mập như vậy anh còn ôm được sao?"

Minh Ngật đặt người trong ngực lên giường, sau đó cũng bò lên giường theo, hôn môi cô một cái rồi cười nói: "Tích Tích béo đến 100kg anh cũng vẫn ôm được."

Cô vợ nhỏ vốn đang mềm mại dịu dàng trong nháy mắt liền đen mặt, "Thế nên... anh cũng thấy em béo hả?"

Đáng tiếc là thằng nam ngu xuẩn vẫn chưa nhận ra sự thay đổi trong giọng nói của vợ, anh chàng muốn nhân cơ hội này lấy lòng vợ, thế là mang hết vốn liếng văn học của mình ra làm thành một bài khen tí mỉ-----

"Béo một chút thì có làm sao? Cho dù Tích Tích trọc hết đầu, rụng hết răng, biến thành một bà lão xấu xí mặt đầy nếp nhăn thì anh vẫn thích vô cùng."

Nghe những lời trầm bổng, đồng dục của anh xong, Kiều Tích suýt nữa là bị tức đến mức hôn mê bất tỉnh.

Bà lão xấu xí, cái gì gọi là bà lão xấu xí hả?

Cô ngay lập tức hung hăng véo cánh tay Minh Ngật, "Bỏ tay ra, sao anh lại phiền như thế nhò!"

Minh Ngật hậu tri hậu giác nhận ra có gì đó không đúng, hóa ra là anh vừa mới đập trúng cái bẫy của tiểu tâm cơ Tích Tích.

Cũng may là anh không biết xấu hổ, Tích Tích tâm cơ đến mấy cũng không phải là đối thủ của anh.

Minh Ngật liền tiến tới hôn cô, "Nói em béo em tức giận?"

Bàn tay vốn dĩ đang đặt trên bụng cô dần dần rời đi, sau đó dừng lại ở chỗ mềm mại nào đó xoa xoa, Minh Ngật cười rộ lên nói----

"Anh vừa kiểm tra rồi, những chỗ khác đều không béo, thật béo lên tất cả đều tập trung ở nơi này này."

Kiều Tích vừa thẹn vừa giận, lập tức lấy gối đập người trước mặt.

Minh Ngật nín cười tiếp nhận gối đầu, vút ra chỗ khác, sau đó rút cuộc cũng đứng đắn, véo véo má của cô nói: "Mặt em nhỏ như vậy, chưa cả bằng bàn tay anh, nếu như em có thật sự béo lên thì cũng đều là béo ở chỗ quần áo có thể che được, sợ cái gì chứ?"

Nghe được câu "mặt nhỏ chưa cả bằng bàn tay anh", bàn tay vốn dĩ định vurun ra đánh tay liền thu trở lại.

Chẳng qua, phụ nữ đều giống nhau, cho dù lúc này đã vui vẻ đến mức tâm hoa nở rộ rồi nhưng vẫn cứ làm bộ làm tịch.

Cô giả vờ tức giận, nhưng giọng nói lại mềm mại hơn rất nhiều: "Sao anh lại đáng ghét thế chứ?"

Minh Ngật đáp chần cho cô, "Không phải vừa kêu mệt sao?"

Vừa rồi bị anh bắt quỳ lâu như vậy, cho dù anh có ôm cô từ phía sau nhưng loại vận động này vẫn hết sức tiêu hao năng lượng.. Kiều Tích lúc này đích thật là rất mệt mỏi.

Ngoài trời vừa mưa một trận, thế nên Minh Ngật xuống giường mở hé cửa sổ cho thoáng khí, lại tắt đèn ngủ trong phòng đi, sau đó mới bò lên giường lần nữa, ôm cô vào trong ngực ngủ.

Cô ngoan ngoãn vui mình trong lòng anh, đôi mắt vừa đen vừa sáng nhìn anh, tựa như động vật nhỏ đang làm nũng với chủ nhân: "Đêm nay ôm Tích Tích ngủ nhé?"

Bình thường Kiều Tích sẽ không đưa ra yêu cầu không tốt như thế, dù sao thì chỉ được nhìn không được ăn đối với một người đàn ông tỉnh lực tràn đầy mà nói quá là tàn nhẫn rồi.

Chẳng qua... phương diện đó hôm nay đã được giải quyết rồi, thế nên ôm cô ngủ cũng không đến mức xảy ra chuyện gì đúng không?

Nhưng mà, hình như Kiều Tích đã đánh giá thấp mức độ tràn trề tinh lực của người nào đó rồi.

Dù sao thì từ 19 tuổi đến 26 tuổi, một khoảng thời gian dài như vậy, đều là một mình Minh Ngật vượt qua.

Bởi vậy nên mới được ăn qua vài lần là không thể nào đủ với anh được.

Đồ mít ướt ở trong lòng anh dịch tới chuyển lui khiến lửa nóng trong người Minh Ngật lại bùng phát lên.

Minh Ngật mặt không đổi sắc nghĩ thầm trong lòng, lấy tay cũng được rồi, nhưng anh lại sợ sẽ khiến cô vợ nhỏ nhà mình mệt mỏi tổn sức.

"Anh họ." Đang lúc Minh Ngật suy nghĩ xấu xa, Kiều Tích đột nhiên dịu dàng lên tiếng, "Anh phải cố gắng một chút, nếu không sẽ không học được đâu."

Minh Ngật nhướng mày, tuy rằng chỗ nào đó trong thân thể vẫn còn đáng xao động không thôi, nhưng nghe lời cô nói anh lại sinh ra một loại dự cảm không tốt.

Đối với việc sau khi anh từ chức sẽ làm gì, Kiều Tích đã suy nghĩ rất lâu.

Chờ đến khi cô sinh em bé, Minh Ngật chắc là đã rời khỏi cương vị công tác rồi, đến lúc đó anh vừa có thể ở bên cô và con, lại vừa có thể tiếp tục đến trường đi học.

Kiều Tích đã tìm hiểu qua về chế độ giáo dục trong nước, vốn tưởng rằng cơ chế cũng giống như ở nước ngoài thế nhưng sau khi tìm hiểu thì lại không phải!

Nghiên cứu sinh ở Trung Quốc, ngoại trừ là sinh viên đúng chuyên ngành đúng trường muốn học lên được miễn thi một số môn, thì tất cả những người khác muốn học nghiên cứu sinh đều phải thi đầy đủ hết tất cả các môn!

Thịnh Tử Du đã từng thi nghiên cứu sinh truyền thụ lại kinh nghiệm cho cô: "Chọn một ngành không cần thi Toán, còn lại Tiếng Anh và Chính trị thì tùy tiện thi là được rồi!"

Kiều Tích rất hoài nghi lời nói của cô ấy: "... Chính trị cậu tùy tiện thì?"

Bị hoài nghi như vậy, Thịnh Từ Du rất là không vui, cô nàng liền nghiêm mặt nói, "Làm sao? Chủ nghĩa xã hội cùng với các loại giá trị quan là chồng tở dạy tở đây! Tở còn thi đứng thứ nhất nữa cơ!"

Kiều Tích chỉ đành phải cổ vũ nói: "Học bá Từ Du thật là giỏi!"

Đương nhiên, kinh nghiệm mà học bá Từ Du truyền lại, Kiều Tích liền trực tiếp bỏ qua.

Dù sao thì nếu như không cho anh họ thi Toán thì chỉ sợ tổng điểm mấy môn cộng lại cũng không được 100 điểm mắt.

Thật ra thì học Tiến sĩ ở trong nước cũng không cần phải thi môn Chính trị, Minh Ngật vốn dĩ cũng có thể học trực tiếp lên tiến sĩ bởi vì chuyên ngành Toán học hầu hết đều học thăng lên Tiến sĩ, lúc trước nếu như tiếp tục học ở MIT thì anh cũng sẽ học PhD (tiến sĩ).

Thế nhưng hiện tại anh không được xuất ngoại, ở trong nước nếu như không có bằng Thạc sĩ mà muốn học thăng lên Tiến sĩ thì lại không tránh khỏi phải thi môn Chính trị.

Kiều Tích cảm thấy phát sầu vì tương lai của anh.

Về phần Minh Ngật, nguyên bản trong bụng đáng chứa một đồng tâm tư xấu xa, lúc này bị Kiều Tích hết "Phú cường dân chủ" rồi lại đến "Chuyên nghiệp hữu ái" khiến cho toàn bộ hăng hái trong nháy mắt tiêu tan, thậm chí còn có mấy phần lãnh cảm.

Loại môn học Chính trị này, nếu như chỉ cần 1 Cá đã có thể thi qua thì cô còn lo lắng cho anh làm gì? Tùy tiện thì không phải được rồi sao.

Anh thậm chí còn hoài nghi cô phát giác ra tâm tư xấu xa của anh nên mới cố ý nói ra mấy thứ này để anh bị lãnh cảm.

Cũng may là từ trước đến nay Minh Ngật đều không tính toán hơn thua với đồ mít ướt đâu.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, nhìn đồ mít ướt đang say ngủ Minh Ngật đã hoàn toàn không tức giận nữa, trong đầu lúc này ngập chỉ ngập tràn tình yêu thương với cô mà thôi.

6 rưỡi sáng vẫn còn rất sớm, anh liền chạy đi xếp hàng nửa tiếng ở nhà ăn để mua cho vợ một bát táo phở ngọt mang về, sau đó mới thay quần áo đi ra ngoài.

Bởi vì lúc trước ở nhà, Kiều Tích rất thèm ăn, cách hai ngày đều phải ăn canh cá diếc đậu hũ.

Đến nơi này Minh Ngật đương nhiên không thể bạc đãi cô được, thế nhưng nhà ăn không có cá diếc, muốn mua cũng phải chạy xe ra bên ngoài 30 km mới mua được.

Đầu bếp ở nhà ăn nói với Minh Ngật, cá diếc rất dễ nuôi, nếu như anh đi mua thì có thể mua nhiều rồi mang về từ từ ăn.

Thế nên sáng sớm hôm nay, Minh Ngật liền mang một thùng nước từ nhà ăn đặt lên xe máy mượn được của Vệ đại thúc lên đường đi mua cá.

Điều kiện sinh hoạt trong căn cứ rất tốt, thế nhưng thức ăn đồ dùng cũng đều là được cung ứng theo lệ, thế nên người ở đây 10 ngày nửa tháng không ra khỏi cửa cũng không lạ.

Lúc này đến thị trấn, Minh Ngật hỏi đường đến chợ thủy sản, mua một lúc hơn 10 con cá diếc, sau đó lại phóng xe máy đi tìm một cửa hàng bán hoa, chọn một bó to hoa hồng và hoa loa kèn rồi bảo chủ quán gói lại cẩn thận, anh muốn mang về làm món quà bất ngờ cho đồ mít ướt.

Trong lúc đứng chờ chủ quán gói lại, bên ngoài có mấy nữ sinh trung học cầm điện thoại tiến đến cười hỏi Minh Ngật: "Tiểu ca cam tiểu ca ca, hoa này là đi mang đi ship cho khách sao?"

Chẳng hiểu đang nói cái gì.

Nếu là lúc trước, Minh Ngật tuyệt đối sẽ không để ý tới mấy loại câu hỏi này, nhưng hôm nay anh có bé con rồi, suy bụng ta ra bụng người, từ giờ anh sẽ cố gắng đối xử ôn hòa với con gái của người khác hơn một chút, để mai sau người ta cũng sẽ đối xử tốt với bé con của anh.

Suy nghĩ xong, Minh Ngật liền tháo mũ đội trên đầu xuống, nhã nhặn đáp: "Mua về cho vợ tôi."

Vừa nói xong, mấy nữ sinh đều than thở một tiếng, "Tiểu ca ca, anh đối xử với vợ thật tốt!"

Đúng lúc này, chủ tiệm hoa liền đem bó hoa đã gói cẩn thận kĩ càng đi đến giao cho Minh Ngật.

Tưởng tượng đến dáng vẻ vui sướng của cô vợ nhà mình khi nhận được hoa, khóe miệng Minh Ngật không khỏi nhếch lên, "Đó là đương nhiên."

Nói xong liền trả tiền cho ông chủ, sau đó đội mũ bảo hiểm lên, sai bước ra chỗ đỗ xe máy.

Về phần Kiều Tích, trước khi Minh Ngật phóng xe máy quay về, cô đã được nhìn thấy một tên ngốc mua hoa tặng vợ trong video được chia sẻ trên

mạng rồi.

po (*) chủ đăng video kèm theo caption ----- "Hôm nay đi dạo phố bắt gặp một tiểu ca ca shipper đẹp trai!!!"

(*) viết tắt của Original Promulgator. Nghĩa là những người đăng bài viết, video, âm thanh và hình ảnh trên web, thường là đàn chủ của các diễn đàn nhà hoặc là Weibo blogger.

Kiều Tích tò mò ấn vào xem, sau đó liền nhìn thấy tên đại ngọc nhà cô tay kẹp mũ bảo hiểm, mặt hướng vào màn ảnh cười vui sướng nói: "Mua về cho vợ tôi!"

Có cư dân mạng nhận ra anh, nghiêm trang bình luận một câu ----- "Đến thể hiện sự thâm tình với vợ sao, tiểu ca ca shipper Minh tiên sinh."

Người này hôm nay mặc một cái áo gió màu xanh nhạt, trên tay cầm một chiếc mũ bảo hiểm hơn nửa sau xe máy còn có một cái thùng lớn, quả nhiên là trang phục thường thấy của các shipper. Kiều Tích cười đến mức suýt nữa thì phun tào phớ từ trong miệng ra.

Minh Ngật thì lại vẫn chưa biết gì về việc mình trở nên hot trên mạng, bởi vậy nên khi cô nhìn thấy một bó hoa tươi được đặt trên bàn thì đành phải giả vờ ngạc nhiên nói-----

"Oa! Hoa này từ đâu tới vậy?"

Mặc dù phản ứng của Kiều Tích đã sớm nằm trong dự liệu của anh, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt sùng bái của cô thì trong lòng Minh Ngật vẫn không thể không sung sướng vô cùng.

"Thích không? Sau này mỗi ngày đều mua cho em."

Mãi cho đến khi ngủ trưa, Minh Ngật cầm iPad ở đầu giường muốn cùng vợ xem hoạt hình Chi's Sweet Home dưỡng thai mỗi ngày thì bất ngờ nhìn thấy mặt mình trên màn hình.

... Vẫn rất đẹp trai.

Đây là phản ứng đầu tiên của Minh Ngật.

Sau khi xem xong video dài 20 giây kia, Minh Ngật vẫn nhìn chăm chăm vào hình ảnh bản thân cầm hoa ở cuối video, trong lòng đột nhiên có chút phức tạp.

Được rồi.

Quen biết 10 năm, lần đầu tiên Minh Ngật biết, hóa ra đồ mĩm ướt lại có khả năng diễn xuất như vậy.

Chẳng qua...

Trong lòng Minh Ngật đột nhiên sinh ra một tia dự cảm không tốt, cực kỳ không tốt...

Thế nên nhiều lần lúc trước, trên giường trong phòng ngủ, trên bàn trong thư phòng, trong bồn tắm ở nhà tắm..., khi cô khóc nức nở cầu xin anh đừng trêu cô nữa, hay là đồ mặt cầu xin anh dùng lực hơn một chút... rốt cuộc là thật sự hay là cô đang giả vờ???

Lần đầu tiên trong đời, Minh Ngật hoài nghi sâu sắc sự nam tính và mị lực của mình.

Đương nhiên, Kiều Tích hoàn toàn không biết suy nghĩ lúc này của Minh Ngật.

Thấy anh đột nhiên im lặng, cô sợ anh cho rằng cô cố tình tỏ ra ngạc nhiên để trêu chọc anh thế nên lập tức lôi kéo tay anh, dịu dàng dỗ dành-----

"Tích Tích chỉ là vô ý nhìn thấy video này thôi... Anh đối với em tốt như vậy, đi xa mua hoa cho em, cho là biết trước rồi nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn là rất ngạc nhiên vui sướng!"

Kiều Tích tự nhận những lời này đủ để khiến anh thuận lòng dễ bảo, thế nên liền đưa tay ra, nhẹ nhàng gỡ gỡ lòng bàn tay anh.

Nhưng ai biết Minh Ngật lại hoài nghi nhìn về phía Kiều Tích: "Sao em lại ấn vào xem video có tiêu đề thế này?"

Nói rồi Minh Ngật liền chậm rãi đọc từng từ trong tiêu đề -----

"Hôm, nay, đi, dạo, phố, bắt, gặp, một, tiểu, ca, ca, shipper, đẹp, trai."

Đột nhiên bị đào ra chuyện này, mặt Kiều Tích liền đỏ bừng lên.

Thì nhìn, nhìn, nhìn soái ca có làm sao!

... Cô chỉ muốn khiến em bé trong bụng sau này lớn lên đẹp trai, xinh gái hơn thôi mà!

Đương nhiên, sự kiện "Shipper Minh tiên sinh" cũng chỉ là một chút nhạc đệm nho nhỏ.

Có người nhận ra Minh Ngật còn chạy tới Weibo của cô bình luận hỏi xem đây có phải chồng nhà cô không.

Nhưng ở căn cứ, ngay cả trong tòa nhà để ở, thì mọi văn bản, hình ảnh, video hoặc tất cả những cái gì liên quan đến mạng đều sẽ bị giám sát và khống chế.

Ở đây, các công cụ truyền tin như Wechat, QQ hoàn toàn bị cấm sử dụng, nhưng lên mạng để xem video hay phim hoặc lướt diễn đàn thì lại được phép.

Nói cách khác, tất cả các thiết bị ở đây đều giống như 1 cái TV, chỉ thu không thể phát.

Kiều Tích sợ mình trong lúc vô tình có thể tiết lộ cơ mật nào đó của quốc gia, nên vòng bạn bè cũng không dám mở chứ nói gì đến mở Weibo xem.

Bởi vậy nên những bình luận về shipper đẹp trai ở trên Weibo của Kiều Tích, cô hoàn toàn không biết gì.

Mãi đến nửa tháng sau, một tin cực kỳ hấp dẫn được công khai----

"Anh trai shipper giải được bài toán khó của thế giới? Đã được mời tham gia đại hội các nhà Toán học quốc tế!"

Nhưng chờ đến khi mọi người đọc xong bài viết có tiêu đề hấp dẫn kia thì mới phát hiện ra gần nửa tiêu đề là đang nói bậy.

Thứ nhất, giải được bài toán này không phải là anh trai shipper mà là thiếu niên thiên tài từng nổi danh nhất trong nước, chẳng qua là anh tình cờ bị chụp hình khi đi mua hoa và rồi bị cư dân mạng trêu đùa là anh trai shipper mà thôi;

Thứ hai, luận văn của anh chỉ là giải quyết được một phần nhỏ trong bài toán mà thôi, tuy rằng xác thực là có thành quả, nhưng vẫn chưa được coi là giải được bài toán khó của thế giới.

Chính vì không tính là bài toán khó của thế giới, thế nên mặc dù luận văn này đã được giới Toán học chú ý đến từ lâu nhưng giới truyền thông lại không hề đưa tin.

Lúc này, sau khi Kiều Tích đọc được bài viết này xong mới ý thức được luận văn ngày đó giáo sư Scholze nói, rốt cuộc đã thành công rồi, rốt cuộc cũng tạo ra được tiếng vang.

Thời khắc này, Minh Ngật vẫn hoàn toàn không biết chút nào về bài luận văn.

Công việc lắp ráp vệ tinh đã xong xuôi, lúc này chuyển sang công đoạn chuẩn bị phóng vệ tinh, theo kế hoạch thì cuối tháng này sẽ chính thức phóng vệ tinh vào vụ trụ.

Công tác trước khi phóng vệ tinh rất phức tạp, không thể phớt lờ một chút nào, lúc này đã là giờ thứ 54 liên tục anh và đồng nghiệp cùng nhau làm việc rồi.

Sau khi đọc xong bản tin kia, Kiều Tích liền trực tiếp chạy đến thị trấn gần đây nhất.

Hòm mail của cô đã sớm nổ tung rồi, tất cả đều là mail của giáo sư Scholze. Vừa mở di động lên cũng đã bị thông báo cuộc gọi nhờ với tin nhắn đến nóng máy, tất cả đều muốn tìm Minh Ngật.

Kiều Tích mua một thẻ điện thoại mới, sau đó gọi điện đường dài cho giáo sư Scholze.

Kiều Tích đã nhìn thấy luận văn rồi, cả người cô lúc này giống như lâm vào sương mù.

Cô không thể tin được hỏi: "Giáo sư, luận văn này đến 70% đều là công sức của thầy. Vì sao lại để Mìng là tác giả đầu tiên? Em đưa tài liệu của anh ấy cho thầy không phải vì cái này?"

Giáo sư Scholze ở đầu bên kia lại cười đến vân đạm phong khinh: "Toàn bộ ý tưởng và dàn ý luận văn này đều là thầy và Mìng cùng nhau nghiên cứu 7 năm trước, nấy năm nay thầy rơi vào trạng thái nút cô chai, thế nên cũng không nghiên cứu được."

"Là tài liệu của Mìng em gửi khiến thầy suy nghĩ của thầy được khai thông. Sissie, là Mìng đã đi 99 bước, thầy chỉ giúp nó đi nốt bước cuối cùng mà thôi."

Không đợi cô nói theemm Scholze lại cười rộ lên, nói: "Đại hội các nhà Toán học quốc tế lần thứ 29 đã mời Mìng tham gia, vì những cống hiến của em ấy. Em khỏi em ấy giúp thầy, xem có hứng thú tham gia không nhé?"

Lúc Kiều Tích chạy từ thị trấn về căn cứ, Minh Ngật đã biết chuyện luận văn rồi.

Không có đáng về mừng rỡ như cô dự đoán, Minh Ngật trầm mặc ngồi trên sofa, không nói một lời.

Thấy anh trầm mặc như vậy, Kiều Tích không khỏi có chút chột dạ.

Cô chậm rãi đi đến trước mặt anh, có chút bất an nhỏ giọng nói: "Mấy bản nháp của anh, là em gửi cho giáo sư Scholze."

Minh Ngật không nói, như là nghe thấy như là không.

Kiều Tích càng bất an hơn: "Anh trách em, không nhận được sự đồng ý của anh đã tự ý gửi sao?"

Qua một lúc lâu, Minh Ngật mới tỉnh hồn lại.

Nhìn về mặt thấp thỏm bất an của cô, anh liền đưa tay xoa xoa mặt cô, giọng nói khàn khàn: "Sao anh lại trách em được?"

Minh Ngật quả thật có vài phần hoảng hốt,

Loại cảm giác này... nên nói thế nào nhỉ?

Minh Ngật vốn tưởng rằng, 7 năm, anh đã sớm là người đứng sau rồi.

Lời này nói ra, chắc chắn sẽ khiến người bên cạnh bật cười,

Chỉ là Toán học mà thôi, sao có thể là cả thế giới?

Thế nhưng Toán học, đích xác là toàn bộ thế giới của anh.

Minh Ngật nằm ngửa trên sofa, đưa một tay lên che mắt.

Không biết qua bao lâu, anh đột nhiên cười nhẹ một tiếng.

Dưới ánh đèn sáng ngời, Kiều Tích lần đầu tiên nhìn thấy, khuôn mặt đầy nước mắt của người đàn ông.

Giọng nói của người đàn ông rất thấp, mang theo một chút nghẹn ngào-----

"Anh cho rằng, anh còn phải chờ thật lâu."

Anh vốn tưởng rằng, 7 năm anh rời khỏi, thế giờ Toán học đã sớm vứt bỏ anh rồi.

Anh vốn tưởng rằng, anh còn phải tốn rất nhiều thời gian và tinh lực, phải tiêu hao vô số kiên trì và sự chờ đợi, mới có thể một lần nữa nhận được sự thừa nhận của thế giới này.

Kiều Tích đứng bên cạnh, nước mắt giống như hạt châu lăn xuống.

Qua 7 năm, cuối cùng sinh mệnh và số phận đang được đặt sai chỗ cũng đã được phục hồi như cũ rồi.

Cô cuối cùng cũng trở lại bên cạnh anh, mà anh cũng rốt cuối cùng cũng có thể hoàn thành được mộng tưởng của bản thân.

Vào giờ khắc này, Kiều Tích đột nhiên cảm thấy trong bụng truyền đến một đợt máy thai mãnh liệt.

Trên mặt cô hiện ra sự vui mừng, cô lập tức đi tới trước mặt Minh Ngật, kéo tay anh qua nhẹ nhàng đặt trên bụng của mình, nhẹ giọng nói: "Bé con đang động này."

Minh Ngật cũng hồi phục lại tinh thần.

Anh nhẹ nhàng dán lỗ tai lên bụng cô.

Có lẽ cảm giác được tình cảm của bố mẹ, bé con dừng một chút rồi lại tiếp tục đập đập bụng mẹ của mẹ nó.

Kiều Tích một tay xoa xoa bụng, tay kia thì đặt trên đầu Minh Ngật, nhẹ nhàng nghịch mấy sợi tóc vừa ngắn vừa cứng của anh.

"Em nghĩ xong rồi, " Kiều Tích nhẹ giọng mở miệng nói, "Tên của bé con."

Minh Ngật ngẩng đầu lên nhìn cô, "Là gì?"

Kiều Tích cười rộ lên, từng câu từng chữ nói: "Phiếm Hàm, đại danh của bé con gọi là Phiếm Hàm nhé."

Chuyện của Minh Ngật, rất nhanh đã được truyền đến tai Nghiêm tư lệnh ở Bắc Kinh.

Biết được thời gian phóng vệ tinh và thời gian tổ chức đại hội Toán học gì đó có xung đột, tư lệnh Nghiêm liền vung tay lên nói: "Được rồi, nếu như cậu ta từ chức thì để cậu ta đi tham gia cái đại hội Toán học gì đó đi."

Thư kí Trương đành phải nhắc nhở ông: "Cậu ấy là người phụ trách và chỉ huy hiện trường phóng vệ tinh, nếu như thiếu cậu ấy thì sợ không được."

"Hừm?" Tư lệnh Nghiêm cau mày suy nghĩ một chút liền nói, "Người phụ trách của có trưởng phó mà, nào có chuyện thiếu ai thì không được."

Thư kí Trương lúng túng cười hai tiếng, lại phải nhắc nhở lần nữa: "Cậu ấy có hiệp ước bí mật, ngài quên sao?"

Tư lệnh Nghiêm gõ gõ bàn, qua một lúc mới mở miệng nói-----

"Tình huống của cậu ta đặc thù, không phải là cậu ta mới giải quyết được một bài toán lớn sao? Vậy cùng là khiến đất nước về vang rồi... Người ta cần trọng ngồi chồm hổm ở chỗ thăm son cùng cốc 7 năm, bí cái gì mật nữa? Để cậu ta đi, để cậu ta đi đi!"

Cứ như vậy, 1 tuần trước ngày phóng vệ tinh, Minh Ngật nhận được thông báo của cấp trên.

Ý tứ chính là, những chuyện phía sau anh không cần phải xen vào nữa, hiện tại có thể bỏ gánh nặng để đi rồi.

Không nghĩ tới bên trên lại thả người thong thả như vậy, Kiều Tích có chút không thể tin được.

Cô đang ở trong phòng dọn dẹp đồ đạc một chút----- Thực ra cũng không có gì để dọn, dù sao thì 7 năm qua Minh Ngật cũng chẳng tiêu tiền mua cái gì hết ngoại trừ thỉnh thoảng nghịch một chút trên Steam (*).

(*) cái này là chơi game ý.

Ngay cả Cầu Cầu và Bambi cũng không phải đón về, Minh Ngật sợ chúng nó nghịch ngợm dính bệnh lây sang Kiều Tích đang mang bầu, thế nên anh liền gửi 2 con chó ở chỗ đồng nghiệp, định sau khi Kiều Tích sinh xong mới đón về.

Tiểu Vũ: chương cuối này dài quá, 10000 từ lận, hiu hiu, chia đôi nhé! Mai t up tiếp =)))

Bạn đang đọc truyện *Vĩ Gian Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.